Vệ Sĩ Tạm Thời

Contents

Vệ Sĩ Tạm Thời **3**

1. Chương 1 . . . 4
2. Chương 2 . . . 11
3. Chương 3 . . . 15
4. Chương 4 . . . 21
5. Chương 5 . . . 26
6. Chương 6 . . . 32
7. Chương 7 . . . 41
8. Chương 8 . . . 46
9. Chương 9 . . . 49
10. Chương 10 . . . 54
11. Chương 11 . . . 58
12. Chương 12 . . . 64
13. Chương 13 . . . 69
14. Chương 14 . . . 76
15. Chương 15 . . . 80
16. Chương 16 . . . 86
17. Chương 17 . . . 91
18. Chương 18 . . . 97
19. Chương 19 . . . 100
20. Chương 20 . . . 104
21. Chương 21 . . . 111
22. Chương 22 . . . 116
23. Chương 23 . . . 120
24. Chương 24 . . . 124
25. Chương 25 . . . 129
26. Chương 26 . . . 135
27. Chương 27 . . . 144
28. Chương 28 . . . 154
29. Chương 29 . . . 163
30. Chương 30 . . . 168
31. Chương 31 . . . 173
32. Chương 32 . . . 180
33. Chương 33 . . . 184
34. Chương 34 . . . 189
35. Chương 35 . . . 193
36. Chương 36 . . . 199
37. Chương 37 . . . 203
38. Chương 38 . . . 209
39. Chương 39 . . . 214
40. Chương 40 . . . 221
41. Chương 41 . . . 227

42. Chương 42 234
43. Chương 43 240
44. Chương 44 246
45. Chương 45 252
46. Chương 46 258
47. Chương 47 263
48. Chương 48 269
49. Chương 49 273
50. Chương 50 280
51. Chương 51 290
52. Chương 52 296
53. Chương 53 304
54. Chương 54 312
55. Chương 55 319
56. Chương 56 323
57. Chương 57 329
58. Chương 58 334
59. Chương 59 339
60. Chương 60 344
61. Chương 61 349
62. Chương 62 355
63. Chương 63 358
64. Chương 64 366
65. Chương 65 375
66. Chương 66 379
67. Chương 67 385
68. Chương 68 391
69. Chương 69 397
70. Chương 70 402
71. Chương 71 412
72. Chương 72 415
73. Chương 73 422
74. Chương 74 431
75. Chương 75 438
76. Chương 76 442
77. Chương 77 450
78. Chương 78 456
79. Chương 79 460
80. Chương 80 465
81. Chương 81 469
82. Chương 82 473
83. Chương 83 479
84. Chương 84 484
85. Chương 85 489
86. Chương 86 492
87. Chương 87 497
88. Chương 88 503
89. Chương 89 508
90. Chương 90 512
91. Chương 91 517
92. Chương 92 521
93. Chương 93 524
94. Chương 94 527
95. Chương 95 535

96. Chương 96 . . . 545
97. Chương 97 . . . 549
98. Chương 98 . . . 559
99. Chương 99 . . . 565
100. Chương 100 . . . 572
101. Chương 101 . . . 576
102. Chương 102 . . . 581
103. Chương 103 . . . 585
104. Chương 104 . . . 588
105. Chương 105 . . . 593
106. Chương 106 . . . 599
107. Chương 107 . . . 604
108. Chương 108 . . . 609
109. Chương 109 . . . 616
110. Chương 110 . . . 619
111. Chương 111 . . . 627
112. Chương 112 . . . 633
113. Chương 113 . . . 638
114. Chương 114 . . . 643
115. Chương 115 . . . 649
116. Chương 116 . . . 654
117. Chương 117 . . . 658
118. Chương 118 . . . 662
119. Chương 119 . . . 666
120. Chương 120 . . . 671
121. Chương 121 . . . 675
122. Chương 122 . . . 681
123. Chương 123 . . . 686
124. Chương 124 . . . 694
125. Chương 125 . . . 699
126. Chương 126 . . . 703
127. Chương 127 . . . 717
128. Chương 128 . . . 722
129. Chương 129 . . . 728
130. Chương 130 . . . 732
131. Chương 131 . . . 737
132. Chương 132: Phiên Ngoại . . . 746

Vệ Sĩ Tạm Thời

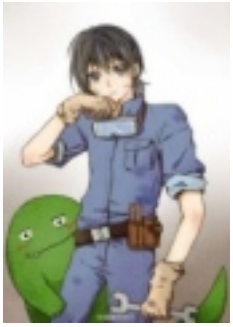

Giới thiệu

Tên gốc: Lâm Thì Bảo PhiêuThể loại: #nguyên sang #thuần ái #cận đại #hiện đại #truyền kỳ #ni

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/ve-si-tam-thoi

1. Chương 1

Chuyển ngữ: Cực Phẩm

Con đường hướng Nam Bắc của Lão Thành vẫn luôn quạnh quẽ như vậy, đặc biệt là nơi những tiệm buôn bán đồ ngũ kim (1) tụ tập thì ánh mặt trời cũng keo kiệt chiếu xuống hướng này.

(1) Tiệm bán đồ dùng làm từ các loại kim loại.

Có một cô gái trẻ tuổi mặc đồ công sở đang cẩn thận bước trên giày cao gót, "cạch cạch cạch" khó khăn đi lại quanh lối đi bộ này. Cô gái không cẩn thận đạp phải một vật gì đó khiến cho nước dơ bắn lên, biến vớ da màu trong suốt thành một chiếc quần bó màu xám. Cô gái lấy một tờ khăn giấy ra, vừa quan sát vừa khóc không ra nước mắt nhìn chung quanh, cuối cùng cũng nhìn thấy được một cái biển hiệu nhỏ nằm giữa hai tiệm bán đồ ngũ kim —— Hải Báo Đặc Chủng Gia Chính.

Bởi vì một đoạn thời gian trước luật đồng bộ thành phố mới đưa ra, nên bảng hiệu của công ty Gia Chính giống y như đúc với những tiệm bán đồ ngũ kim chung quanh, đều là nền đỏ chữ vàng nên rất khó tìm. Cô gái không yên tâm lắm cầm điện thoại lên xác nhận lại lần nữa: "Dì Trương à, chắc chắn là số 82 chứ?"

"Không sai, ông chủ có cái đầu trọc đó, con cứ vào là thấy."

Trong tiệm có một ngọn đèn chân không lạnh ngắt, gần tường thì có một cái ghế sô pha cũ nát và một bàn tiếp tân màu sắc tối tăm. Có một cái đầu trọc lóc nhô ra từ sau bàn tiếp tân, hù người ta nhảy dựng.

Một tráng hán đeo dây chuyền vàng to đùng, tay thì đeo chuỗi hạt, chính là ông chủ đầu trọc trong miệng của dì Trương, thấy có khách đến thì lập tức đứng dậy chào hỏi: "Chào cô, cô cần giúp gì?"

Cô gái nơm nớp lo sợ đến gần, nhìn trái nhìn phải cũng không nhìn thấy bảng giá dịch vụ, mà chỉ có một tờ giấy chứng nhận miễn cưỡng chứng minh tính kinh doanh hợp pháp được đặt trong một cái khung bằng thủy tinh.

"Nghe nói… ở đây có cho thuê vệ sĩ tư nhân."

Bây giờ là thời gian tan học, trước cửa nhà trẻ đang lộn xộn tấp nập, có phụ huynh đến đón con, có mấy đứa bé đang đuổi theo nhau đùa giỡn, lại có tiếng những người rao bán hàng rong, đây chính là phong cảnh đặc biệt của khu dân cư này. Đáng tiếc là người hiểu thưởng thức thì không nhiều lắm, bác gái ở lầu đối diện rõ ràng là không ở trong nhóm này, mở cửa sổ rướn người ra hét: "Chạy la hét ầm ầm đi, lớn lên rồi thành ăn xin!"

"Bà mới là ăn xin đấy!" Cậu bé mập tròn vo không phục, đứng trên ghế nhảy cà tưng nói qua nói lại với

bác gái, nhưng mà người nhỏ khối lượng lớn, ghế nhựa không chịu nổi, rắc một tiếng gãy một chân.

"Ấy da!" Có vài phụ huynh thấy hô lên, không đợi cậu bé mập dán mặt với đất thì đã được một cánh tay có lực ôm lấy.

Đó là một thanh niên cực kỳ anh tuấn, mặc áo thun trắng sạch sẽ phối với quần thể thao, trên người đeo một cái tạp dề màu xanh nhạt, đây chính là thầy giáo nam duy nhất trong nhà trẻ này, Địch Thần.

Điện thoại di động trong túi kêu không ngừng, Địch Thần kẹp cậu bé mập dưới cánh tay, một tay thì bắt điện thoại: "A lô, Chu Đại Bàn… Em? Em đang thu thập một thằng nhóc mập, phải nói là giống anh cực, chỉ thiếu một cái đầu trọc nữa thôi."

Nói xong thì đưa cậu bé mập cho một dì mũm mĩm đi đến đón, thuận tay xoa xoa trên cái đầu dưa hấu xù xù.

"Bây giờ à? Không thành vấn đề, đợi xíu, em đến bây giờ."

Cởi tạp dề ra, nhét điện thoại vào túi quần, cười híp mắt nhìn về phía cô giáo bên cạnh. Người thanh niên mặc tạp dề cười nhếch miệng trông rất vô hại, cởi tạp dề thì không hiểu sao còn mang theo một chút bĩ khí.

"Anh có chuyện thì đi trước đi, không còn mấy đứa nữa, tôi coi cũng được." Cô giáo đỏ mặt, không đợi cậu mở miệng liền chủ động đề nghị.

Cám ơn đồng nghiệp tốt tính xong thì Địch Thần giơ tay lên về hướng sân chơi: "Mông Mông, đi nào!"

Trên xích đu có một cậu bé nho nhỏ đang ngồi một mình ở đó, không hề hợp với bầu không khí náo nhiệt quanh mình, nghe thấy Địch Thần gọi bé thì nhảy xuống khỏi xích đu. Địch Thần kéo một dây của ba lô khoác lên vai, nắm tay cậu nhóc đi ra khỏi nhà trẻ.

"Cậu, cậu lại muốn đi bê gạch à?" Mông Mông ngẩng đầu nhìn anh, hiển nhiên loại chuyện về sớm này không phải là lần đầu.

"Đúng thế, con đi đến chỗ cậu Phương đợi một lát rồi tối nay cậu đến đón con." Địch Thần cúi đầu nhìn cậu bé đi mới có vài bước đã mệt, vác cậu bé lên khiêng lên vai.

Mông Mông nhanh chóng bám vào đầu cậu mình, miễn cưỡng ngồi vững trên vai, thở dài như ông cụ non: "Không thể nói trước à? Bệnh tim của con suýt nữa thì bị cậu hù cho phát bệnh."

"Hê, chính là luyện tập chút mà, để cho con khỏi bị cái gì đó dọa, dự phòng trước khi bệnh tim phát tác."

Đối với người cậu già mồm át lẽ phải này, thì bạn nhỏ vô lực phản kháng chỉ có thể liếc mắt mà thôi.

Hai người lắc lư đi qua một con đường, đi đến trước cổng cục công an thành phố, cái bảng hiệu màu xanh không thể nào nhầm lẫn được tràn đầy mùi chính nghĩa vì nhân dân phục vụ, vừa nhìn là biết đây chính là một nơi an toàn để gửi trẻ.

Địch Thần thả cháu ngoại trai xuống, đá đá mông nhỏ ý bảo bé mau đi vào.

Bạn nhỏ phủi phủi quần, bạch bạch đi vào, bỗng chạm mặt một người mặc đồ cảnh sát: "Chú cảnh sát ơi, cháu đi lạc rồi."

Lúc này, người cậu vô lương quăng cháu bỏ chợ đã huýt sáo quẹo qua góc đường, thầm đếm đến hết năm, sau đó thì nhận được điện thoại từ cảnh sát: "Đúng, tôi là cậu của nó. Ai da, thật sự ngại quá nha đồng chí cảnh sát, tôi đang ở trên cao tốc rồi không về được, phiền cậu chăm sóc một chút, tôi lập tức…"

Nói còn chưa dứt lời thì cách xa từ bên kia đã truyền đến một tiếng rít gào: "Địch Thần, anh chờ đó cho tôi!"

Kéo điện thoại ra xa một chút, giơ ngón út ngoáy ngoáy tai, cậu Địch không chút do dự cúp điện thoại, một tay nhét vào túi quần, một tay khoác ba lô lên vai đi thẳng đến con đường mà có nhiều tiệm ngũ kim tập hợp.

Cô gái đang ngồi trên một cái ghế cao duy nhất trong tiệm, nhìn hai người vệ sĩ được đề cử ngồi trên sô pha: tráng hán hung thần ác sát khắp người dính dầu và một tiểu lưu manh xoay dao hai tròng mắt ngơ ngẩn.

"À này, ông chủ Chu, tôi bị bạn trai cũ dây dưa nên muốn tìm một người đưa đón tôi đi làm, chứ không phải tìm người chặt tay chặt chân anh ta."

Đây đúng là một công ty vệ sĩ không đứng đắn gì, không phải là công ty xã hội đen nhận tiền chém mướn đó chứ? Thấy ông chủ đầu trọc nhíu mày, cô gái càng thêm lo lắng, xách giỏ muốn đi.

"Chuyện làm ăn gì thế?" Có một giọng nói lười biếng trong trẻo dễ nghe truyền đến từ cửa. Ngẩng đầu nhìn lên, người kia bước vào như một ánh sáng mặt trời, chiếu sáng cho toàn bộ cửa tiệm tối om om.

Tiểu thư khách hàng vừa nhổm người lên bỗng ngồi xuống ngay lập tức.

"Anh Thần!" Tráng hán và lưu manh trên ghế lập tức tức đứng lên chào hỏi.

"Hai người ở đây rồi à." Địch Thần lên tiếng, ném ba lô trên vai lên ghế sô pha, tiện tay bưng ly trà Thiết Quan Âm ông chủ Chu mới pha uống cạn.

Ông chủ mập đầu trọc liếc mắt trừng anh, giới thiệu với cô gái ngồi trên ghế cao: "Đây là vương bài của chúng tôi, nếu như cô chướng mắt hai người kia thì có thể cân nhắc cậu này không?"

"Anh ấy cũng là? Nhưng anh ấy nhìn..." Cô gái không thể tin được quan sát người thanh niên sạch sẽ gầy gầy trước mắt, nếu nói anh ta là sinh viên đại học thì còn có người tin, chứ sao lại nói là vệ sĩ tư nhân, mà còn là vương bài nữa?

Địch Thần nhìn sắc mặt cô gái kia là hiểu làm sao, khách hàng thế này cậu thấy nhiều rồi, cũng chẳng thèm để ý, trả cái ly uống chỉ còn lại lá trà của ông chủ Chu lại: "Nhìn không giống vệ sĩ mà giống đặc công hơn đúng không? Thực không dám giấu, trước đây tôi từng ở trong cục tình báo."

Giọng nói tùy tính lạnh lùng, không hiểu sao khiến cho người ta tin tưởng, cô gái nghe được thì ngây người một chút.

"Ít vô nghĩa, nói đàng hoàng." Ông chủ Chu sờ cái đầu bóng lưỡng của mình, cảm thấy mình sớm muộn gì cũng bị đám khốn khiếp này làm tức đến trọc thêm tầng nữa, "Lý tiểu thư, là như thế này, cậu ta khá là đặc biệt, trước giờ chưa từng làm hỏng dịch vụ nào cả, giá cũng là cao nhất. Nếu như cô chỉ muốn có người đi làm cùng mình thì tôi đề nghị..."

"Giá bao nhiêu?" Lý tiểu thư cắt đứt lời cố gắng đẩy mạnh tiêu thụ của ông chủ Chu cho hai vị ngồi trên ghế, hỏi thẳng giá.

"Đương nhiên là giá tiện nghi không ít so với công ty vệ sĩ chính quy." Chu Bàn Tử vòng vo nhìn vòng hạt trên tay mình, "Một ngày bốn ngàn, bảo vệ liên tục tám tiếng đồng hồ, tương đương với một tiếng chỉ có năm trăm."

Nghe giá thế này, sắc mặt của cô gái thay đổi mấy lần, ánh mắt dừng ở trên mặt Địch Thần băn khoăn một lát, ngượng ngùng nói: "Tôi có thể thuê hai tiếng một ngày không, trước khi đi làm và tan tầm, thuê trước một tuần."

Giọng nói càng nói càng nhỏ, mấy chữ cuối cùng thì y như muỗi kêu.

Trong tiệm im ắng mấy giây, Địch Thần ngồi lên tay vịn ghế sô pha, tiện tay đoạt con dao trong tay "Lưu manh" thưởng thức: "Được, một tuần bảy ngàn, là khách mới cho nên chiết khấu cho cô, lấy năm ngàn đi."

Cô gái mừng rỡ ngẩng đầu lên: "Được!"

Giao tiền đặt cọc xong, lúc viết hợp đồng thì Địch Thần trò chuyện với cô gái, cũng hiểu được sơ sơ là có chuyện gì xảy ra.

Cô gái này tên là Lý Đình, là một thành phần tri thức đi làm trong văn phòng, có một người bạn trai cũ rất cố chấp, hai tuần trước đã chia tay. Lúc đầu nháo muốn chết muốn sống, do thái độ kiên quyết của Lý

Đình nên tên này bắt đầu điên cuồng theo dõi, đi làm cũng theo. Mấy ngày nay càng ly kì hơn, ngồi xổm ở bãi đậu xe kiên quyết muốn leo lên xe của cô, thậm chí còn động tay muốn đánh cô.

Lý Đình sợ hãi nhưng lại không có nhiều tiền để thuê vệ sĩ chuyên nghiệp, nghe nói nơi này có loại phục vụ kiểu gia đình người thường cũng mướn được nên đến thử thời vận xem sao.

"Loại khốn nạn này cứ đánh một trận là xong." Tráng hán người đầy dầu máy cười xùy một tiếng, nhận điếu thuốc từ ông chủ rồi vẫy vẫy tay với Địch Thần, sau đó nhanh chóng đi mất.

"Anh Bàn, anh Thần, em cũng đi đây." Tiểu lưu manh cười hì hì ngồi dậy rồi cũng vọt đi.

Lý Đình liếc trộm bóng lưng hai người, tò mò hỏi Địch Thần: "Vì sao anh lại có giá cao nhất vậy?"

"Cái này còn phải hỏi sao?" Địch Thần đưa hợp đồng cho khách hàng trước mặt, đưa cho cô một cây bút, "Bởi vì tôi đẹp trai chứ sao nữa?"

Tay ký tên run lên một cái, nét cuối cùng trong chữ "Đình" bỗng kéo dài một khoảng.

"À thì, có thể từ hôm nay trở đi không?" Lý Đình siết túi xách, che chỗ bị nước dơ vẩy lên trên vớ da, "Tôi chạy đại đến đây thôi, còn phải quay về công ty bấm thẻ nữa."

"Có được không?" Ông chủ Chu không đồng ý ngay lập tức mà là nhìn về phía Địch Thần.

Địch Thần kéo cái ba lô đen nằm trên ghế sô pha lên, khoác lên vai vỗ vỗ: "Được chứ, sao lại không được, em có mang theo đồ chơi này mà."

Lo lắng của Lý Đình cuối cùng cũng buông xuống được, không hổ là vệ sĩ vương bài, lúc nào cũng mang theo công cụ chuyên nghiệp bên mình, nghe cạch cạch cạch, cũng không biết là côn nhị khúc hay là dao gấp.

Công ty nằm trong khu thương mại cách nơi này mấy trạm, hai người ngồi phương tiện công cộng đi đến. Xe buýt hai tầng cũng giống như tàu điện ngầm, chỗ ngồi thì ít còn chỗ đứng thì nhiều, trong xe người chen người, chen đến độ như muốn ép người thành hình chụp. Địch Thần để cho Lý Đình đứng vào chỗ gần tường, mình thì một tay vịn dây trên cao, ngăn hết tất cả chen chúc và quấy rối ở phía sau.

"Cảm ơn." Ở khoảng cách gần như thế này thì có thể ngửi thấy được mùi xà bông tắm nhẹ nhàng khoan khoái trên người thanh niên, Lý Đình nhịn không được đỏ mặt.

"Cảm ơn cái gì, đây là tiêu chuẩn phục vụ." Địch Thần căn bản là không nhìn cô, ánh mắt như có như không dò xét nhìn đám người xung quanh, phòng có kẻ khả nghi đến gần.

Công ty của Lý Đình nằm trong một tòa nhà xa hoa, nơi đây chính là nơi ấp trứng của ngành công nghệ cao và tài chính, có rất nhiều công ty công nghệ thông tin và công ty tài chính nằm trong đây. Bên ngoài được bao phủ bằng thủy tinh màu kim loại đen, đại sảnh rộng thênh thang, không chỗ nào là trống cả, đúng là tấc đất tấc vàng.

"Công ty của cô là công ty nào?" Địch Thần tiện tay lấy tờ bản đồ, theo Lý Đình bước vào thang máy.

"Công ty Bản đồ Tiêu Điểm." Khi Lý Đình nhắc đến công ty thì cũng không nhịn được cười lên. Ba năm trước, Tiêu Điểm có đưa ra một ứng dụng bản đồ mới cho điện thoại di động, do tính năng cực kỳ cao cực kỳ ưu việt và khác với những ứng dụng bản đồ khác, nên nhanh chóng thịnh hành trên phạm vi toàn quốc, đến nay thì đã trở thành ứng dụng mà hầu hết ai ai cũng dùng.

"Công ty lớn đó." Địch Thần cất tờ bản đồ vào trong ba lô, giơ tay nhấn nút tầng 23.

Không đợi Lý Đình hỏi anh làm sao biết được tầng nào thì bỗng có một đám người bước vào trong thang máy. Mặc dù bây giờ là giờ tan tầm, nhưng cũng có rất nhiều công ty cần tăng ca tối, nhóm thành phần tri thức vất vả cần cù chỉ có thể vội vàng xuống lầu ăn cơm rồi quay về cương vị.

Hầu hết trong thang máy ai cũng đồ vest giày da, Địch Thần mặc áo thun quần thể thao nhìn qua có vẻ rất là khác biệt, nhưng không ai xem anh thành nhân viên giao hàng cả, vì anh Thần bễ nghễ chúng sinh thoạt nhìn càng giống một CEO tùy tính của một công ty công nghệ hơn.

Công ty Tiêu Điểm chiếm cứ hết toàn bộ tầng 23, tất cả trang trí cũng khác những tầng khác, bước ra khỏi thang máy còn có một cánh cửa kính cần xoát vân tay mới có thể bước vào. Địch Thần để cho khách hàng đi vào bấm thẻ, mình thì ở ngoài cửa thang máy thưởng thức nền gạch cảnh trời đêm. Đá cẩm thạch xanh đậm và đen được khảm xen lẫn với những điểm sáng nhỏ vụn, phối với giấy dán tường nhật thăng nguyệt lạc trông rất thú vị.

Con đường bước vào ở sau cửa kính, đối với người qua đường không vào được công ty rất là không hữu hảo.

Công ty này dường như là chưa có ai tan tầm, đợi một lát thì mới có một người thanh niên trẻ tuổi đi đến, áo sơ mi ủi thẳng thớm có màu xanh đậm giống màu đá cẩm thạch, trên cánh tay là một áo khoác tây trang nhìn rất đắt tiền.

"Cao tổng!" Lý Đình vội vã đi ra dường như là không ngờ người này còn chưa đi xuống, cúi đầu lên tiếng chào.

"Ừ." Người thanh niên trẻ tuổi lạnh lùng lên tiếng, cũng không nhìn Lý Đình mà là dẫn đầu bước vào thang máy.

Địch Thần muốn đi theo vào thì bị Lý Đình kéo lại, nhịn không được liếc nhìn vào khe hở khi hai cánh cửa đóng lại: "Lãnh đạo đẹp trai thế mà cô cũng sợ đi chung với anh ta à?"

“Người ta chính là cao phú soái có tiếng có miếng đó, cao lãnh chi hoa không với đến nổi, không có chỗ nào không tốt cả.” Lý Đình lắc đầu như cái trống bỏi, kiên trì đợi thang máy kế tiếp.

Tầng một là bãi đậu xe, Địch Thần cảm thấy, khi khách hàng của mình bước vào bãi đậu này thì lập tức bắt đầu căng thẳng, ra hiệu nói cô đi sau lưng mình: “Đưa chìa khóa xe cho tôi.”

Khi tìm được chiếc xe màu trắng cũ cũ của Lý Đình thì Địch Thần nhấn nút mở khóa từ xa, vươn tay kéo cửa xe, lúc Lý Đình đi đến thì giơ tay lên ngăn lại.

“Tên này là ai?” Chỗ tối đằng sau xe bỗng có một người đàn ông chạy ra, chỉ vào Địch Thần lớn tiếng chất vấn, gân xanh trên cổ thít chặt, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể nhào tới cắn người, “Mới có vài ngày thôi mà cô đã tìm được thằng khác hả?”

Địch Thần nhanh chóng khóa xe lại, lùi vài bước che trước mặt Lý Đình, nhìn người đàn ông kia từ trên xuống dưới, chậc một tiếng: “Đây là bạn trai cũ của cô sao? Mắt thì trắng nhiều đen ít, đúng là dâm tà.”

“Tao đập chết mày…” Người bạn trai cũ vốn đã tức nay đã bị chọc giận hoàn toàn trong nháy mắt, muốn lấy cục gạch đập cái tên tiểu bạch kiểm miệng đầy pháo này ra thành bã.

Không phải vệ sĩ là đặt an toàn lên hàng đầu à? Làm sao mà còn có loại thao tác chọc đối phương tức giận vậy? Lý Đình sợ đến độ kêu thành tiếng, ôm đầu trốn qua một bên.

Địch Thần nghiêng người tránh khỏi công kích không có đường lối gì, vươn tay mò mò rồi lấy cái gì đó trong ba lô ra, khiến cho Lý Đình và bạn trai cũ đều bị sợ ngây người. Cũng không phải côn nhị khúc, lại càng không phải dao gấp gì, mà chính là một cái bình ô-xy to khoảng bằng cánh tay.

Vệ sĩ tiên sinh không chút hoang mang đưa bình lên mặt hít vài hơi: “Ngại quá, thân thể yếu, thiếu ô-xy.”

Tìm một vệ sĩ mang theo bình ô-xy 24/7 có thể ngỏm bất cứ lúc nào? Bạn trai cũ cười ra tiếng, không đợi anh hít xong thì đã cầm gạch đánh nhào tới gương mặt tuấn tú đó.

Địch Thần gỡ bình ô-xy ra, dùng động tác nhanh đến gần như không thấy rõ nhét vào trong ba lô, một tay kìm lại cổ tay của đối phương, vặn ngược một cái, vứt người qua vai rớt xuống mặt đất như một cái bao tải.

“…”

Đây chính là động tác mà không phải người bình thường có thể làm được.

Lý Đình há to miệng, nói không nên lời.

Người cũng sửng sốt như thế còn có Cao tổng đứng cách hai hàng xe thấy toàn bộ quá trình từ đầu đến cuối.

Tác giả: Anh Thần là thụ, đừng nhầm nha v

Cực Phẩm: Ây dà, lại khai trương bộ mới rồi, lời hứa với lòng hốt bộ kế tiếp của Chim Xanh đã thành hiện thực ( )/

Xin nhắc lại một chút, giọng văn của mình thì từ trước đến giờ vẫn một kiểu, bạn nào không thích thì xin nhẹ nhàng đi ra chứ đừng nói kiểu gì mà "giọng văn chưa hay lắm cảm thấy còn có thể edit tốt hơn" này nọ giống lúc mình dịch bộ Dior tiên sinh, mình biết ở đâu cũng có khen có chê nhưng đây là trang riêng của mình, chỗ mình thoải mái làm gì mình muốn thì xin hãy lịch sự trong từng câu chữ. Mình đã nói là mình không biết tiếng Trung và mình cũng chẳng phải văn hay chữ tốt nên mình chỉ có thể dịch hết sức có thể, còn đòi perfect thì có thể mướn người dịch cho đọc nhé. Góp ý thì cứ thoải mái, mình rất thích nghe góp ý nhưng đừng chê như tát thẳng vào mặt mình vậy. Mình có lỗi chính tả nào mấy bạn cũng góp ý giùm nhé vì nhiều khi mình đọc một hồi cũng chẳng biết nó nằm chỗ nào.

Vâng hết rồi, xin cám ơn sự hợp tác của các bạn (^{3})

2. Chương 2

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chuyển ngữ: Cực Phẩm

Mọi chuyện xảy ra quá nhanh, đợi khi bụi đất lắng đọng xuống như cũ thì người bị quật ngã kia cũng chưa kịp rú một tiếng.

Phía sau có tiếng bước chân nhanh chóng đến gần, Địch Thần quay đầu lại nhìn thì thấy vị tiểu Cao tổng kia đã đứng cách anh khoảng ba bước.

"Anh…" Đôi mắt trắng đen rõ ràng của hắn nhìn chăm chú vào Địch Thần, giống như một giọt nước sôi lạnh dần trong không khí lạnh lẽo, chỉ nói một chữ rồi không có tiếp theo nữa.

Mới lúc nãy chỉ vội vã thoáng nhìn ở cửa thang máy nên không thấy rõ ràng, giờ cách gần như vậy mới phát hiện, vị cao phú soái này có gương mặt cực kỳ trẻ tuổi này chỉ khoảng hai mươi mấy thôi. Do khí chất hơi trầm ổn nội liễm nên mới khiến người khác bỏ quên tuổi của mình.

"Ai da!" Tên còn bị Địch Thần siết cổ tay cuối cùng cũng kêu thành tiếng, cắt đứt đối mặt không rõ của hai người.

Địch Thần dùng một tay kéo người lên như kéo một con gà, quay đầu lại hỏi Lý Đình vẫn còn run lẩy bẩy: "Tên này tên gì?"

"Vương Cánh Hàng…"

"Vương Cánh Hàng đúng không." Địch Thần dùng mu bàn tay vỗ lên mặt tên đó, "Chia tay thì thành thật cút đi, theo dõi người ta là tính làm cái trò gì nữa? Sau này không cho phép xuất hiện trong phạm vi trăm mét của cô ấy, nếu không thì thấy một lần đánh một lần." Nói xong, lại ném người về lại mặt đất, run run rồi nằm ngay đơ luôn.

Cao tổng kéo Lý Đình đã mềm nhũn chân lên, hỏi cô là chuyện gì xảy ra.

Lý Đình ấp ấp úng úng giải thích đơn giản một hồi, lo âu nhìn về phía bạn trai cũ giống như đã ngỏm: "Anh ta không sao chứ?"

"Không sao, cùng lắm chỉ gãy xương cụt thôi." Địch Thần kéo ba lô lên vứt lên vai, lại lần nữa nhấn nút mở cửa từ điều khiển từ xa.

"Hả?" Cái gì gọi là chỉ gãy xương cụt, lại còn cùng lắm? Lý Đình buồn bực đến giậm chân, không biết có nên báo cảnh sát hay không. Chuyện theo dõi thì báo cảnh sát cũng chẳng làm gì được, cảnh sát cũng chẳng có biện pháp gì với chuyện này, nhưng giờ Địch Thần đã đánh người, nếu như gãy xương thì phải chịu trách nhiệm.

"Hai người đi trước đi, để tôi xử lý chỗ này cho." Cao tổng liếc nhìn Địch Thần đã mở cửa xe, ý bảo Lý Đình đi đi.

Địch Thần ngoài ý muốn nhìn vị Cao tiên sinh anh tuấn quý khí kia, nói tiếng cảm ơn.

"Cao tổng..." Làm sao cũng không nghĩ được là hắn sẽ giúp, Lý Đình cảm động sắp khóc, điều này chắc chắn sẽ khiến cho vệ sĩ tiên sinh được ép nghe một bài ca ngợi về Cao tổng, nói cái không nên biết cái nên biết luyện hết một lần.

Ông chủ trẻ tuổi này tên là Cao Vũ Sanh, là một phú nhị đại thứ thiệt, chính là kiểu trong nhà có cả mấy cái mỏ tiền. Nhưng cậu trai này lại hết lần này tới lần khác không muốn dùng tiền của cha mình, từ hai mươi tuổi bắt đầu dựng nghiệp từ hai bàn tay trắng, khởi đầu chính là Công ty Bản đồ Tiêu Điểm, nói theo kiểu của Lý Đình chính là, "Suất đến độ nhân thần cộng phẫn lại thông minh đến độ thiên đả lôi phách, sự tồn tại của anh ta chính là để nhục nhã đồng loại tầm thường không có chí tiến thủ."

Địch Thần lớn hơn Cao tiên sinh mấy tuổi đang vật vã giãy giụa ở level ấm no thì không hiểu sao bị trúng một phát đạn.

"Chị gái à, cô lái xe cho cẩn thận chút, mất công lát nữa húc đầu vào cây đấy." Vệ sĩ Địch không thể nào không nhắc nhở khách hàng quá hưng phấn.

"Không phải vệ sĩ của người khác là phải lái xe à?" Lý Đình nhìn phương hướng, liếc xéo qua nhìn Địch Thần đang dựa vào ghế phó như đại gia.

"Tôi mới vừa đánh nhau xong, người mệt lắm." Mặt Địch Thần không đổi sắc nói, quay kính xe xuống để cho không khí trong lành bay vào. Mặt trời chiều ngã về tây, phủ một tầng ánh sáng vàng nhạt ấm áp cho con cầu vượt xa xa không thấy hạn cuối. Thành phố bận rộn dần dần chìm vào bóng đêm, đèn đường như những điểm sáng tạo thành từ đom đóm cũng chưa đủ sáng để thế vào lúc giao nhau giữa ánh sáng của mặt trời và ngôi sao trên cao, thế giới trước mắt bỗng từ từ trở nên không rõ ràng nữa.

Hiển nhiên là Lý Đình sẽ không tin tưởng lý do thoái thác không hề có thành ý nào cả, xuống cầu vượt xong thì đi theo hướng một con đường khác: "Lúc đầu ông chủ của các anh nói anh là vương bài tôi còn không tin, bây giờ thì phục rồi, sao anh lợi hại như thế được vậy? Ít nhất thì Vương Cánh Hàng cũng khoảng 75kg đó mà anh lại chỉ cần dùng có một tay là quật ngã được anh ta, y như xách thỏ vậy. Còn nữa, sao anh lại phải hít bình ô-xy thế?"

Do có quá nhiều vấn đề nên vệ sĩ vương bài Địch tiên sinh từ chối trả lời, xuống xe đi theo Lý Đình vào tiểu khu mà cô đang thuê.

Trên cổng tiểu khu hình vòm có bốn chữ "Thái Trang Tân Thành" tróc sơn. Bảo vệ đang ngồi ôm radio lắc đầu qua lại, cũng không hề quan tâm người bước qua cửa là người hay quỷ hay là súc sinh, đúng là diễn dịch đại trí tuệ "Vô vi (1)" đến vô cùng nhuần nhuyễn.

(1) Vô vi: hiểu đơn giản là để sự việc xảy ra một cách tự nhiên, không ngăn cản quá nhiệt tình (Wiki).

Địch Thần có biết tiểu khu này, lúc trước khu dân cư nghèo này tên là "Thái Trang," mấy năm trước đã phá bỏ và xây dựng lại thành khu chung cư tái định cư, lấy một cái tên khác là "Thái Trang Tân Thành." Có lời đồn nói nơi này được xây dựng tệ quá, ồn ào huyên náo náo loạn một trận, làm cho tiền thuê của khu nhà này tiện nghi gần một phần ba so với những khu xung quanh.

Trong tiểu khu không có gì đáng nói cả, xung quanh thì lót xi măng, có mấy đứa bé xách theo ván trượt ha ha hi hi chạy trong sân. Khu chung cư tráng kiện này y như một người trung niên mập mạp, bên trong chia thành bốn phần, chẳng giống nhau chút nào.

Lý Đình ở trong khu chỉ có một cái thang máy, một tầng có ba phòng. Trong thang máy chất đống mấy tấm ván gỗ bám đầy bùn đất, xung quanh dán đầy các loại quảng cáo khiến người cay mắt. Hoàn cảnh ở như thế này quả thật khác nhau một trời một vực với tòa nhà sặc sỡ lóa mắt lúc sáng.

"Cô ở tầng 18 à, không sợ sao?" Địch Thần nhìn nút ấn đỏ tươi, khu tái định cư này chẳng hề chú ý, cũng không dựa theo quy định cũ, viết tầng 18 thành "17A."

"Không, tiền thuê ở tầng 18 có giá tiện nghi nhất." Lý Đình thẹn thùng cười cười.

Địch Thần hiểu rõ gật đầu, có một số ít thành phần tri thức vì duy trì hình tượng chói lóa bên ngoài nên chi phần nhiều vào vấn đề ăn mặc và xe cộ, còn những tiêu chí khác thì cứ chọn mức thường thường.

Thang máy của tầng 18 mở ra, tiếng âm nhạc đinh tai nhức óc liền như sóng gào che mất cả hai lỗ tai.

"Ha, đang múa tập thể trong phòng à?" Ra khỏi thang máy là một hành lang thẳng hàng, có ba phòng liên tục, ở cuối có một cửa sổ nhỏ để thông gió, phòng của Lý Đình ở gần cửa sổ, tạp âm truyền đến từ căn phòng sát vách phòng cô. Địch Thần tiện tay gõ cửa hai cái, người trong phòng rõ ràng là nghe không được, vẫn còn cười nói lớn tiếng.

Lý Đình nhún nhún vai: "Sát vách có một bác gái, trong phòng ở không ít người, ngày nào cũng ồn ào cả, không đánh bài thì khiêu vũ. Trước đây thấy phiền nhưng giờ thì lại thấy an tâm."

Bị người điên chặn nhiều ngày như thế, giờ nghe tạp âm của hàng xóm lại bỗng thấy thân thiết luôn.

Địch Thần nhận chìa khóa mở cửa, mở tất cả các đèn lên kiểm tra một lần, không hề phát hiện trong phòng có cái gì khác thường cả, liền xoay người rời khỏi: "Sáng mai tôi đến đón cô."

"Anh lái xe đi đi, mỗi tháng công ty tôi có trả một phần tiền xăng nhất định." Lý Đình lấy chìa khóa xe đưa cho cậu.

"Không cần, nhà tôi cũng chẳng có chỗ đậu."

Ra khỏi tòa nhà thì bên ngoài đã tối sầm, trong tiểu khu này không có đèn đường, mọi người phải mượn ánh đèn ngoài đường tràn vào để miễn cưỡng nhìn đường. Địch Thần lấy một cái đèn pin từ trong ba lô đeo trên lưng ra, soi cũng được một khoảng sáng, vừa đi vừa dùng điện thoại đặt xe.

Nhanh chóng có người nhận, là một chiếc Toyota màu đen đang ở gần đây, dự tính là mình đi đến đường là xe đã đến rồi. Địch Thần nhét điện thoại vào trong túi quần, đi ra khỏi tiểu khu thì cất đèn pin đi, bên ngoài cái phố nhỏ này có một chợ đêm, đèn đuốc sáng bừng. Đi qua phố nhỏ thì đường lớn lại tối mờ, đếm bước chân đi đến lề đường thì có một chiếc xe màu đen từ từ ngừng lại.

Địch Thần mở cửa xe, ngồi vào ghế phó lái: "Bác tài, tôi đặt xe đấy, đến Gia Chúc Viện cục công an thành phố."

Cao Vũ Sanh nhìn thấy anh đi tới từ xa nên không tự chủ được chạy chậm lại, không nghĩ đến là tên này trực tiếp mở cửa xe, lại còn có tự giác thắt dây an toàn luôn. Vô cùng hết hồn nhìn logo xe hạng sang đằng trước xe mình, một đôi cánh thiên thần gần như che luôn kính mà sao người này có thể coi thành xe taxi được vậy?

Bên cạnh cái ao có một ly trà, cá chép tự mình nhảy vào trong đó.

Bình tĩnh đạp chân ga, "Tiên sinh, xin đọc số điện thoại."

Tài xế online có đôi khi vì để kiểm tra đối chiếu thông tin của khách hàng, nên sẽ yêu cầu đối phương đọc số điện thoại hoặc số đuôi.

"À." Địch Thần mới vừa bấm điện thoại, đang áp điện thoại vào tai, người lúc gọi điện thoại sẽ phản ứng khá chậm với ngôn ngữ bên ngoài, sau khi Địch Thần đọc số mình ra thì bên kia đã nối thông, "Này, hai người về nhà chưa?"

“Nói nhảm, bây giờ đã là mấy giờ rồi!” Bên kia truyền đến giọng nói tức giận.

“Được, vậy tôi đi thẳng về nhà.” Trước khi đối phương nói thêm gì nữa thì quyết đoán cúp điện thoại, lúc này Địch Thần mới phát hiện ghế ngồi này rất êm nên rất tò mò đây là dòng xe nào của Toyota, đang muốn hỏi bác tài thì điện thoại lại vang lên, là một dãy số lạ.

“Chào anh, anh có phải là Địch tiên sinh không? Tôi đến rồi, anh đang ở đâu vậy?”

“…” Tài xế chân chính còn đang ở ven đường chờ cậu, vậy thì đây là cái xe gì? Trong nháy mắt lông tóc của Địch Thần dựng đứng, mắt lạnh nhìn về phía tài xế.

Xe đã vào đường lớn, có một chiếc xe bên làn đường kia bật đèn pha, ánh sáng gai mắt chiếu vào, vừa vặn chiếu lên khuôn mặt tuấn tú ngũ quan lập thể của Cao Vũ Sanh, chiếu đến hai mắt thâm thúy hơn so với người bình thường.

“Cao tổng?” Địch Thần càng giật mình hơn, “Sao lại là cậu?”

“Ừm.” Cao Vũ Sanh xoay đầu qua nhìn cậu một cái, “Tôi có dừng lại ở ven đường một lát, chính anh tự mở cửa xe bước vào. Không sao, dù sao cũng tiện đường.”

Địch Thần hơi nhướng mày.

“Anh… là bạn trai của Lý Đình à?” Cao Vũ Sanh nói không nhanh không chậm, mang theo một loại nhịp điệu đặc biệt, khiến cho người ta nghe xong thì rất thoải mái.

Thì ra là thế, một tay Địch Thần chống đầu, nghiêng đầu quan sát vị tinh anh của xã hội này. Mới được nghe kể chuyện cả một đường, giờ lại gặp được nhân vật, thật đúng là rất vi diệu. Đã nói tại sao ông chủ lớn này làm sao có tâm giúp anh giải quyết tốt hậu quả được, thì ra là tiết mục truyền thống “Tổng tài bá đạo thích tiểu thư ký,” lúc này mà xuất hiện ở con phố nhỏ này thì chắc là do lo lắng cho Lý Đình rồi.

Cho dù không phải là một vệ sĩ chuyên nghiệp thì cũng có tu dưỡng chuyên nghiệp, tuyệt đối không thể nào tạo ra hiểu lầm tình cảm cho khách hàng của mình được, Địch Thần nhanh chóng giải thích: “Không, tôi là vệ sĩ cô ấy thuê trả tiền theo ngày.”

“Vệ sĩ.” Cao Vũ Sanh thấp giọng lặp lại từ này, không nói gì nữa, đưa Địch Thần đến gần khu Gia Chúc Viện. Phía trước còn có một con đường nhỏ không thể vào được, Địch Thần nói hắn dừng ở lề đường, mình thì đẩy cửa ra chuẩn bị xuống xe.

“Ây, chờ một chút!” Dường như Cao Vũ Sanh nhớ đến cái gì đó, bỗng gọi anh lại, đợi đến khi Địch Thần quay đầu thì lại như bị xước đĩa, “Anh… bao nhiêu tiền một ngày?”

“… Hả? Cao tổng, tôi đây chính là vệ sĩ đứng đắn đàng hoàng đó.”

/Hết chương 2/

Chú thích:

Theo như logo có hai cánh thiên thần thì mình nghĩ là xe của Cao tổng là hiệu Bentley.

3. Chương 3

Chuyển ngữ: Cực Phẩm

Rõ ràng là Cao Vũ Sanh ngẩn ra, không hiểu được chuyện này có quan hệ gì với việc đứng đắn đàng hoàng.

"Ha ha ha…" Con nít đúng là không biết giỡn là gì, Địch Thần chỉ nín được một lát rồi không nhịn được cười ra tiếng, vẫy vẫy tay nhảy xuống xe, cũng không quay đầu lại mà đi thẳng đến một quán bán thịt om (1).

(1) Nguyên văn là , chỉ các món ăn được làm từ thịt ướp với nước tương, sau đó chắt nước ra rồi bán.

Khu này là khu của những người lớn tuổi, vẫn còn giữ lại kiểu cách thân thiện cây nhà lá vườn của những năm xưa cũ. Ban đêm đầu hè khá là rộn ràng, trên đường phố có một loạt các loại đèn vàng ấm áp sáng sủa của những quán ăn nhỏ, muỗi và người đi đường cùng đi đi lại lại quanh những vùng sáng đó để chào hỏi nhau.

"Ông chủ, cho một phần cổ vịt."

"Lải nhải quá, thằng nhóc mi lại chọc Phương Sơ Dương rồi à?" Rõ ràng là ông chủ của quán thịt om rất quen thuộc với anh, nhanh chóng gói một phần cổ vịt cay.

"Không có, lúc nãy trên đường nó gọi cho con, khóc gào đòi anh trai mua cho nó."

Địch Thần nhận cổ vịt quay đầu lại thì thấy chiếc xe hạng sang bóng chói lóa vẫn còn đang đậu ở đó, nhớ đến rằng mình vẫn chưa có cảm ơn bạn học cao phú soái cho đi quá giang, lại chộp lấy một phần cổ vịt trong tay ông chủ.

"Hẹn gặp lại."

Trong tay Cao Vũ Sanh được lấp đầy bởi một hộp đồ om lạnh ngắt, nhìn bóng lưng thanh niên tiêu sái phất tay về phía hắn càng đi càng xa, vùng xung quanh lông mày hơi nhíu lại.

"Siri, tính cách của con người sẽ thay đổi sao?"

Màn hình điện thoại đặt trên kệ sáng lên, xuất hiện màn hình của trợ lý ảo, giọng nói điện tử nói rõ ràng từng chữ: "Đương nhiên, tiên sinh, một khi tính cách đã hình thành thì sẽ tương đối ổn định, nhưng cũng không phải là sẽ mãi như thế không thay đổi, mà là chưa thay đổi. Theo góc độ của triết học mà nói thì tất các sự vật vẫn luôn trong giai đoạn phát triển biến hóa."

Khu Gia Chúc Viện cục công anh thành phố là một khu chung cư lâu đời, không có thang máy. Địch Thần bước hai bước thành một bước đi lên, rón rén mở cửa. Móc treo ở cửa có một bộ cảnh phục, đèn phòng khách vẫn còn đang sáng, có một thanh niên mặc áo ba lỗ đen, đầu cạo kiểu đầu đinh đang ngồi xem một xấp tư liệu dày trước bàn ăn. Đó chính là anh em trên sổ hộ khẩu của Địch Thần, Phương Sơ Dương.

"Còn biết trở về à, sao anh không chết bên ngoài luôn đi?" Phương Sơ Dương chẳng hề ngẩng đầu lên châm chọc anh.

"Chú cũng đủ bận rộn rồi, đương nhiên là không thể nào tạo ra gánh nặng cho đội hình cảnh được." Địch Thần liếc mắt nhìn qua căn phòng của cậu nhóc cháu ngoại trai, thấy phòng đóng cửa thì chắc là ngủ rồi.

"Bịch!" Xấp giấy trong tay cảnh sát Phương đập trúng đầu của vệ sĩ Địch chuẩn xác không trượt tí nào: "Anh còn có mặt mũi mà nói hả, ném Mông Mông đến cục rồi chạy mất tiêu!"

"Không phải là anh đây không có biện pháp nào sao, đến đến, cổ vịt của chú này." Địch Thần không áy náy tí nào ném hộp cổ vịt lên bàn, xoay người đến tủ lạnh lấy bia ra.

Phương Sơ Dương bị anh chọc tức đến độ sắp thăng thiên: "Cổ vịt của anh ấy!"

"Suỵt, đừng đánh thức Mông Mông." Ném hai chai bia cho Phương Sơ Dương, lại đến phòng bếp xoay một vòng, phát hiện trong nồi có cơm chừa lại cho anh, vui vẻ bới một chén.

Từ nhỏ Phương Sơ Dương đã thích ăn cổ vịt cay, mỗi khi Địch Thần chọc hắn thì sẽ mua cổ vịt cay cho hắn, lần nào cũng trúng phóc. Cảnh sát Phương trừng tên vùi đầu ăn cơm một hồi, hung tợn gặm một cái cổ vịt, dường như cái cầm trong tay chính là cổ của Địch Thần.

Địch Thần mở chai bia, chạm cốc với anh em mình, tò mò liếc trộm tư liệu trong tay cậu: "Cái gì vậy?"

"Nam Thành có án mạng được chuyển đến cục công an thành phố." Chuyện điều tra án thuộc về cơ mật, xem như là người trong nhà thì Phương Sơ Dương cũng sẽ không nói nhiều lắm. Hơn nữa cũng biết tên họ Địch này chỉ thuận miệng hỏi chút thôi, có nói thật cho anh thì cũng chưa chắc anh đã nghe.

"À." Địch Thần bốc một cái cổ vịt gặm, nhìn chằm chằm đỉnh đầu của cảnh sát Phương một hồi, gõ ngón tay lên bàn một cái, mặt nghiêm túc nói, "A, đêm qua cha có báo mộng cho anh đấy."

"Báo cái gì?" Phương Sơ Dương nâng mắt nhìn cậu.

"Báo anh tìm đối tượng cho chú."

"Cút!"

Trước khi Phương Sơ Dương giơ tay lên đánh người thì Địch Thần đã lưu loát nhảy lên trốn vào phòng bếp rửa chén.

Phương Sơ Dương xoa cái đầu đau nhức của mình, vô cùng sâu sắc cảm thấy mình sẽ mất sớm lúc tráng niên, không phải vì bị nhiệm vụ điều tra nặng nề làm mệt chết, mà là bị tên Địch Thần khốn khiếp này làm tức chết.

"Thật đấy, cái này không phải là nói đùa, dì Chu đối diện nói với anh mấy lần rồi, chú cũng không thể nào cứ theo anh FA cả đời thế này được." Địch Thần vẩy vẩy nước trên tay đi ra, vẩy vào mặt Phương Sơ Dương.

"Chúng ta thế này tốt nhất là đừng có gieo họa cho người khác." Bọt nước dính trên lông mi của Phương Sơ Dương, muốn rơi cũng không được, bầu không khí chẳng hiểu sao lại trở nên thê lương.

"Sao lại gieo họa cho người khác, cục có một đóa hoa thôi, đội phó đội hình cảnh trẻ tuổi, gả cho ai người đó tất hài lòng. Hơn nữa lấy cô gái nhà người ta về cũng không cần phải để cô ấy sinh con, anh sẽ trông Mông Mông, không làm lỡ chuyện…" Địch Thần chưa nói xong thì anh em căn bản là nghe không lọt tai đã đứng dậy đi về phòng, "rầm" một tiếng đóng phịch cửa lại.

Địch Thần sờ mũi một cái, ngồi lại bàn uống hết số bia còn dư.

Khách hàng Lý Đình bắt đầu đi đến công ty vào lúc tám giờ, nhà trẻ thì chín giờ đến trường, thời gian vừa vặn. Sáng hôm sau, Địch Thần cưỡi con xe điện đi đến Thái Trang Tân Thành đón người, đến lúc đến sân thì Lý Đình cũng vừa vặn đi ra từ trong hành lang.

"Anh đi xe đến thì xe của anh làm sao giờ?" Lý Đình có mang theo túi xách, còn có một cái tờ gì đó.

Không đợi Địch Thần trả lời thì có một cái đầu nhỏ xù xù nhô ra từ phía sau, một bé trai đầu đinh trắng trắng mềm mềm, mở một đôi mắt to vô tội nhìn qua.

"Sáng sớm không có ai trông nên đưa theo, cô không ngại chứ." Địch Thần ôm bé xuống, nhấc cái xe rồi nhét vào cốp sau, "Trong tay cô có gì vậy?"

"Không ngại không ngại." Lý Đình cho Địch Thần xem vật gì kia trong tay, "Tiện tay lấy tờ quảng cáo trên tay nắm cửa đó mà, lấy đi thế này thì mấy tên trộm sẽ không cho là trong phòng không có ai."

Nhìn sơ thì chỉ là một tờ giấy quảng cáo bình thường, đủ lòe loẹt. Địch Thần kiểm tra theo thói quen nghề nghiệp một chút, mặt trước là quảng cáo mấy món ăn gia đình, "Thịt heo băm" "Khoai tây xào," mặt sau thì chẳng viết gì cả, có thiết kế một cái hình xâu xấu.

"Thói quen này không tệ lắm." Khen ngợi tính cảnh giác của khách hàng một chút, Địch Thần lại kiểm tra xem xe không có cũng không giấu người, ý nói hai người bọn họ ngồi sau còn mình sẽ lái xe.

"Đây là con trai anh à?" Lý Đình ngồi chung với nhóc con, nhịn không được hỏi một câu.

"Cháu ngoại trai." Địch Thần thắt dây an toàn, lái xe vào đường lớn.

"À à." Lý Đình không hiểu sao lại thở phào nhẹ nhõm, người đẹp trai thế này rất hiếm gặp, nếu như đã trở thành chồng của người khác thì sẽ khiến người ta tiếc nuối lắm, bỗng nhiên hưng phấn liền hỏi thêm một câu, "Vậy mẹ của em bé đâu?"

"Không có."

"…" Lỡ hỏi bậy rồi, Lý Đình lúng túng im lặng, rất hối hận nhìn về phía đứa bé nho nhỏ bên cạnh.

"Chào chị." Đứa bé này có chút gầy, mắt thì rất to, lấp lánh nhìn qua, trong mắt không có gì gọi là muốn khóc cả, "Em tên là Địch Mông Mông."

"Ao —" Trái tim của cô gái bỗng nhiên bị một mũi tên hồng nhạt đâm trúng, vội vàng gỡ móc treo thỏ tai cụp xuống nhét vào tay Địch Mông Mông: "Ngoan quá, cho em cái này chơi nè."

"Cám ơn chị." Địch Mông Mông ngẩng đầu cười cười, cầm móc khóa thỏ tai cụp rồi lại yên tĩnh lại.

Khi lái xe đến khu vực trước công ty thì có vài chỗ đậu xe cho phép đậu khoảng nửa tiếng. Địch Thần xuống xe ôm Mông Mông, theo Lý Đình vào công ty.

"Có vài bước thế này không cần theo đâu. Anh cứ lái xe đi đi, tối đến đón tôi là được." Lý Đình vẫy tay

với Mông Mông.

"Chức trách mà, để tôi đưa cô đến thang máy." Địch Thần kiên trì đi theo, khiến cho rất nhiều người nhìn qua.

Bây giờ là giờ làm việc, nhóm thành phần tri thức đồ vest giày da nối đuôi nhau mà vào, một người đàn ông mặc đồ bình thường ôm một đứa bé giống y như cá mòi lăn lộn chung chỗ với một đám cua, đúng là vô cùng thu hút sự chú ý. Ba người đi cùng một chỗ, cực kỳ dễ gây hiểu lầm, Lý Đình lúng túng dùng túi xách che mặt, nhanh chóng đi lại thang máy.

"Cao Vũ Sanh, tên đàn ông phụ bạc, hai chúng ta bên nhau ba năm mà anh lại thế này với tôi sao! Tôi theo anh ăn khổ nuốt đắng từ lúc anh dựng nghiệp từ hai bàn tay trắng, giờ anh có tiền thì vứt bỏ tôi! Cao Vũ Sanh, anh đi ra đây! Tên đàn ông phụ bạc, vương bát đản, Cao Vũ Sanh, anh ra đây ngay!" Ngoài cửa xoay tròn của tòa nhà có một cô gái mặc đồ rẻ tiền cột tóc đuôi ngựa đang chống hai tay lên eo cao giọng chửi bậy, tiết tấu đúng là vô cùng cảm động.

"Sao người này lại đến đây vậy?"

"Ài, thứ sáu nào cũng đến cả, đúng giờ đúng phút, đúng là kiên trì thật."

"Cao Vũ Sanh là ai thế?"

"Anh ta mà cậu cũng không biết sao? Là cái người sáng lập Công ty Bản đồ Tiêu Điểm cực đẹp trai lần trước gặp trong thang máy đó, đệ nhất mỹ nam của tòa nhà Tài Phú chúng ta…"

"Là anh ta sao! Oa, vậy đúng là khó trách, nếu như bị anh ấy vứt bỏ chắc tớ cũng điên mất."

Cô gái kia dường như có sức lực không dùng hết, vừa vịn eo vừa mắng lại còn nhảy tưng tưng, mắng một hồi rồi còn giải thích cặn kẽ cuộc sống lúc trước của cô ta và Cao Vũ Sanh. Địch Thần thấy thú vị nên dừng chân thưởng thức một hồi.

"Làm gì thế, đi nhanh đi!" Bảo vệ của tòa nhà nhanh chóng đi ra đuổi người.

"Tôi là bạn gái cũ của Cao Vũ Sanh, các người mau dẫn tôi đi gặp anh ta!"

"Dẹp đi, Cao tổng có thể coi trọng cô sao? Có bệnh thì mau đi chữa, nếu không đi thì chúng tôi sẽ báo cảnh sát!"

Đúng là thú vị thật, nếu như Cao Vũ Sanh đi qua thì chơi vui rồi, đáng tiếc vị Cao tổng kia lái xe đi làm, chỗ đến là bãi đậu có thang máy, chắc chắn là không gặp được vị "người yêu cũ" này rồi. Địch Thần lắc đầu, ôm Mông Mông về lại xe, quay đầu đi đến nhà trẻ, vứt cái vụ tẩy não "Người đàn ông phụ bạc Cao

Vũ Sanh" ra sau đầu.

"Cậu à, dì kia bị bạn trai đá à?" Địch Mông Mông leo lên chỗ ngồi sau, cầm móc khoá thỏ tai cụp tò mò hỏi.

"Cũng không hẳn thế." Địch Thần lái ra khỏi chỗ đậu xe, vừa vặn nhìn thấy chiếc xe hạng sang có cánh thiên thần tiến vào nhà để xe dưới hầm, "Theo cậu biết thì nhà của vị tiểu Cao tiên sinh này rất có tiền, không thể nào tồn tại vấn đề vì gây dựng sự nghiệp mà cần ăn khổ nuốt đắng. Hơn nữa…"

"Cái gì gọi là ăn khổ nuốt đắng vậy?" Số lượng từ ngữ của bạn nhỏ bốn tuổi không thể nào giải thích được thành ngữ cao cấp này.

"Chính là cực kỳ nghèo, không có tiền ăn, chỉ có thể ăn xác hạt thóc và rau dại…" Nói đến đây thì bỗng nhiên dừng lại, Địch Thần nhìn vẻ mặt ngây thơ của Mông Mông từ trong kính chiếu hậu, hơi nhướng môi.

Trong trí nhớ của cậu, trước đây cũng đã từng có một giọng nói mềm mềm như thế, mềm mại như một dòng nước chảy liên tục từ nơi nước biếc núi xanh.

"Đây là rau dại…"

"A, cái này cũng là rau dại…"

"Không biết nữa, nhưng chúng nó đều có thể gọi là rau dại…"

…

Ngày mai là cuối tuần, dịch vụ đưa đón sẽ tạm dừng. Lúc tối đến đón Lý Đình thì cuối cùng cô cũng ý thức được dịch vụ một tuần mình mua thật ra chỉ có thể dùng năm ngày, vỗ ngực liên tục biết thế đã chẳng làm.

"Nói gì mà một tuần bảy ngàn, giảm giá chỉ còn năm ngàn, cuối cùng cũng chẳng phải là một ngày một ngàn sao?" Lý Đình lái xe, tức giận nói.

"Không hề, nếu như cuối tuần cô có tăng ca thì tôi cũng đưa đón như vậy." Địch Thần ngồi đằng sau dùng một ngón tay chơi trò vật cổ tay với cháu ngoại trai, "Giảm giá chính là tặng không hai mươi ngày ngẫu nhiên đợi mệnh, cực kỳ có lời."

"…" Nghe thì có lý lắm nhưng lại dường như không đúng chỗ nào đó, Lý Đình nói không lại cậu chỉ có thể đổi đề tài, "Được rồi, hôm nay Cao tổng hỏi tôi tên của anh, hai người biết nhau à?"

"Hả? Anh ta nói cái gì?" Nhắc đến Cao tổng thì đầy đầu Địch Thần chỉ có một câu "Người đàn ông phụ

bạc Cao Vũ Sanh," bỗng nhiên chẳng nhớ được cái nào khác.

"Chẳng nói gì cả, chỉ lẩm bẩm có một câu "Nguy lâu cao bách xích, thủ khả trích tinh thần (2)." À đúng rồi, anh ấy còn cười nữa!" Điểm cuối cùng ấy dường như càng đáng giá hơn, ngày làm tám tiếng trong tám tiếng đó mặt lạnh như tiền vậy mà nay Cao tổng lại cười!

(2) Dịch nghĩa: Ngất ngưỡng lầu trăm thước cao/Với tay ngỡ hái trăng sao lưng trời (*Hoa Sơn Trang*).

"Nghe hay đấy." Địch Thần thuận miệng khen một câu, dùng một ngón tay án đảo Mông Mông.

"Thơ nổi tiếng (3) mà anh khen tặng thế cũng quá không thành ý rồi."

"Xin lỗi, tôi không có học tiểu học (3)."

(3) Ở đây đang chơi chữ, nguyên văn là "tiểu học đích thi cú," chữ tiểu học trong đây vừa có nghĩa là bậc tiểu học, vừa có nghĩa là việc chuyên nghiên cứu văn tự, âm vận, giải thích chữ Hán cổ.

"…" Hôm nay không thể nào trò chuyện được nữa rồi, khách hàng tiêu tiền uổng phí lựa chọn im lặng.

Sáng sớm thứ bảy, vệ sĩ Địch tùy thời đợi mệnh nằm ở nhà ngủ nướng đến độ trời đen kịt, vứt dịch vụ giảm giá cho khách hàng lên đến chín tầng mây. Mới nãy đang mơ đến đoạn có vàng từ trời rớt xuống, chưa kịp bị hạnh phúc rớt vỡ đầu thì điện thoại ở đầu giường đã kêu reng reng đánh thức cậu.

"A lô ai vậy?" Nhắm mắt lại tức giận nghe.

"Là tôi, Cao Vũ Sanh." Giọng nói nhẹ nhàng lãnh đạm kèm theo ngữ điệu khiến cho lỗ chân lông cũng được thư giãn, có hiệu quả cực kinh người với chuyện tức giận khi rời giường.

Người đàn ông phụ bạc? Địch Thần đang mơ ngủ suýt nữa thì thốt từ này ra, khi đến đầu lưỡi thì nhanh chóng nuốt ngược vào lại.

/Hết chương 3/

4. Chương 4

Chuyển ngữ: Cực Phẩm

"Làm sao cậu lại có số của tôi vậy?" Cái số này Lý Đình cũng không biết.

“Chính anh nói.” Cao Vũ Sanh bên kia dường như đã cười một chút.

Lúc này Địch Thần mới nhớ đến lần đón xe ô long kia, ngồi dậy gãi gãi đầu, thầm nghĩ, trí nhớ người này thật đúng là tốt, mình mới đọc qua có một lần mà đã nhớ kỹ.

Vị tổng tài tiên sinh này nói có chút chuyện làm ăn cần bàn, rất hân hạnh mời cậu cùng ăn một bữa cơm. Địch Thần chẳng hề biết là một vệ sĩ không chuyên nghiệp nghèo rớt mồng tơi như anh thì có bản lĩnh gì có thể cùng cao phú soái bàn chuyện làm ăn, hơn phân nửa là muốn thuê anh làm vệ sĩ rồi. Dù sao hợp đồng với Lý Đình cũng sắp kết thúc, lại sắp bắt đầu ngửa mặt uống gió Tây Bắc, thôi thì bàn chuyện hợp đồng tiếp theo cũng được.

Không chút do dự đồng ý, Cao Vũ Sanh hỏi cậu muốn ăn gì, Thần ca sờ cái bụng đang hát bài vườn không nhà trống của mình quyết định chọn ăn lẩu.

“Mông Mông, theo cậu ra ngoài nào.” Mặc quần áo chỉnh tề, khoác ba lô đen lên vai, Địch Thần mở cửa nhà dì Chu đối diện rồi gọi cháu ngoại trai đang xem TV với cháu của dì Chu đi cùng. Phương Sơ Dương là một cảnh sát có tiếng, bình thường không có ngày nghỉ gì cả, cuối tuần cũng phải tăng ca làm việc để tra án, không thể nào để bé ở một mình trong nhà được, thôi mang theo đi tìm Cao tổng cọ cơm luôn.

“Thần Thần con đi đâu vậy?” Trong nhà dì Chu còn có một người phụ nữ trung niên khác, hai người đang ngồi nói chuyện phiếm, nhiệt tình bắt chuyện với Địch Thần mới bước vào.

“Con đi ra ngoài gặp một người bạn đó mà.” Địch Thần cười nói một câu với dì Chu, quay đầu ngoắc ngoắc cháu ngoại trai.

“Cậu… còn chưa xem xong phim hoạt hình mà.” Mông Mông quyến luyến không rời nhìn chăm chú vào màn hình TV, nhà dì Chu có smart TV nên có rất nhiều phim hoạt hình nước ngoài, xem kiểu nào cũng không đủ. Mèo Tom màu xanh nhạt đang đuổi theo chuột Jerry, đuổi đến chỗ sào phơi đồ mới biết mình bước hụt, ầm ầm rớt xuống. Hai bạn nhỏ xem xong mắt cười cong cong, một vị họ Địch khác đã ném người cậu đứng ở cửa lên chín tầng mây.

“Để cho Mông Mông ở lại chơi với Nhạc Nhạc đi, buổi trưa ăn ở nhà dì cũng được. Khó có được một ngày cuối tuần, con cũng được nhàn hạ chút.” Dì Chu vung tay, ý bảo để mình chăm sóc hai đứa bé, còn Địch Thần cần đi đâu thì đi đi. Người ở Gia Chúc Viện cũng đều là người của cục công an, khu khung cư lâu đời đã có vài chục năm rồi, ai cũng rất quen thuộc, lúc đi học Địch Thần cũng không ít lần ăn ở nhà dì Chu.

Địch Thần có chút do dự.

“Không sao đâu, dì biết tình trạng cơ thể Mông Mông mà, dì sẽ không dẫn tụi nhỏ ra ngoài, chỉ ở nhà chơi thôi. Có việc gì thì dì lập tức gọi cho con.” Dì Chu vỗ ngực đảm bảo, người phụ nữ bên cạnh tò mò nhìn Địch Thần.

“Cậu đi đi, không sao đâu mà.” Mắt của Địch Mông Mông vẫn còn dính trên màn hình, không hề có thành

ý vẫy vẫy cái tay nhỏ.

"Vậy phiền dì rồi." Địch Thần nhe răng với đứa nhóc không có lương tâm, cảm ơn dì Chu xong thì khiêng chiếc xe điện có thể gấp được đi xuống lầu.

"Nói tiếp đi, nhà cậu ấy làm sao vậy?" Người phụ nữ trung niên nín nửa ngày khó chịu lắm rồi, cuối cùng cũng không nhịn được nữa hỏi. Vừa nãy, trước khi Địch Thần vào thì dì Chu đã nho nhỏ bát quái tình huống của nhà đối diện, chủ yếu là muốn cho người bạn già này giới thiệu đối tượng cho Phương Sơ Dương. Nói còn chưa dứt lời thì Địch Thần bước vào, nghe chuyện mới được nửa đã thấy chính chủ còn không dám biểu lộ ra ý tứ "Tôi vừa nghe nói về cậu," thiếu chút nữa là khiến cho người này bị nín chết.

"Ai, đứa bé kia chính là do chị của cậu ấy để lại, vừa sinh ra là đã không có mẹ." Dì Chu nhỏ giọng, sợ Địch Mông Mông ở phòng sát vách nghe được, "Phương Sơ Dương là con nuôi, bằng tuổi Địch Thần, là con trai của bạn Địch Kiến Quốc. Địch Kiến Quốc là một người rất tốt, cực kỳ tốt, năm xưa vì cứu người nhảy sông tự vẫn, quên mạng sống mình, khiến mình…"

"Ai da ai da." Người bạn già thổn thức không thôi, "Hai người đàn ông thì sao biết chăm sóc trẻ con được."

"Thì chính là thế, tôi nhìn cũng lo lắng lắm. Cơ thể của đứa bé này còn không tốt, được lúc nào biết lúc ấy, thật đúng là làm khó cho hai anh em nó."

Địch Thần số con rệp đáng thương trong miệng của hàng xóm đang cưỡi con xe điện đến quán lẩu đã hẹn với tổng tài bá đạo. Cao Vũ Sanh chọn một quán lẩu khá là kín tiếng, ở trong một hẻm nhỏ tràn ngập hơi thở văn nghệ. Hẻm nhỏ này đương nhiên là xe cánh thiên thần không vào được, ủy ủy khuất khuất mà đậu ở bãi đậu xe lộ thiên ngoài hẻm nhỏ.

Địch Thần gấp xe điện lại xách vào chung, sợ bị người ta trộm mất.

Quán lẩu này trang trí rất là tinh xảo trang nhã, vừa mới bước vào còn tưởng là quán đồ Tây. Cao Vũ Sanh mặc áo sơ mi xanh nhạt ngồi gần cửa sổ, đang nhấm nháp ly nước bạc hà. Cao tổng tuổi trẻ tài cao lại không hề ăn mặc như mấy thanh niên nhà giàu, vật phẩm trang sức toàn thân chỉ có một cái đồng hồ trên tay trái. Đương nhiên, cũng không có khí chất bồng bột. Từ xa nhìn lại kiểu giống như không hề lo lắng, như một bức tranh thủy mặc đang dừng, tràn đầy thiện ý.

"Xin lỗi, xe điện đi chậm quá." Địch Thần để chiếc xe nhìn không ra hình dạng xuống, ngồi xuống đối diện với Cao tổng.

"Tôi cũng mới đến." Cao Vũ Sanh đưa thực đơn cho anh để anh gọi món.

"Cậu xem rồi chọn cũng được, tôi không kén ăn." Địch Thần bưng ly nước bạc hà trên bàn lên uống một hớp, khí trời càng ngày càng nóng, giữa trưa cưỡi xe điện y như vứt một miếng thịt bò vào trong lò nướng lật qua lật lại, đi nữa thì chắc sắp chín luôn.

Cao Vũ Sanh bình tĩnh nhìn anh một lát, sau đó giơ tay gọi phục vụ đến gọi món. Mỗi người có một cái lẩu khắc hoa nho nhỏ, có bốn phần thịt bò và các loại thịt khác, rất ít rau. Thịt bò chỗ này được bày trên đá lạnh, có chút phong cách.

"Tôi cứ nghĩ mấy tổng tài nhà giàu các cậu không ăn lẩu chứ." Địch Thần cực kỳ hài lòng với một bàn toàn thịt không, không khách khí gắp một miếng thịt bò lên nói đùa.

"Tôi cũng chẳng phải giàu có như thế, cũng chỉ là một người trẻ tuổi mới gầy dựng sự nghiệp mà thôi." Cao Vũ Sanh không vội nói mục đích chính của mình, cứ bình thường trò chuyện với Địch Thần để kéo gần khoảng cách. Đây là thói quen khi bàn chuyện làm ăn, lúc ăn cơm không bàn chuyện làm ăn, dù sao muốn thuyết phục một người bụng đói kêu vang rất là khó, sau khi cơm nước no nê mới dễ nói chuyện.

Điểm duy nhất có thể nói chuyện giữa hai người chính là Lý Đình, cho nên bắt đầu trò chuyện về vị tiểu thư khách hàng này.

Chuyện Lý Đình bị bạn trai cũ dây dưa thì người của công ty ai cũng biết. Lúc hai người bọn họ mới chia tay xong thì Vương Cánh Hàng còn tìm đến công ty quỳ xuống cầu xin tha thứ ngoài cửa kính. Lý Đình ngại mất mặt nên kéo hắn ra ngoài, kết quả là suýt nữa bị hắn túm lên xe taxi. Sau đó đến công ty gọi bảo vệ không cho hắn bước vào tòa nhà nữa nên hắn mới phải đến chỗ đậu xe chặn người.

"À vẫn chưa hỏi, hôm đó chúng tôi đi rồi thì cậu xử lý thế nào?" Mấy ngày nay Vương Cánh Hàng cũng không xuất hiện nữa, Địch Thần nghĩ đúng là đồng nghiệp mình nói không lệch đi đâu được, loại khốn khiếp này cứ đánh một trận là được.

"Như anh đoán, bị gãy xương cụt." Có thể Cao Vũ Sanh hơi nóng, xắn tay áo lên đến khuỷa tay, lộ ra đường cong với bắp thịt xinh đẹp. Tuổi nằm giữa giai đoạn thiếu niên và đàn ông thành thục thì cơ thể vẫn chưa săn chắc lắm, nhưng vị tiểu Cao tổng này đã có cơ bắp, chắc bình thường cũng thường xuyên rèn luyện.

Thì ra là nằm trên giường dậy không nổi, còn tưởng là tiểu tử này bị dọa thật. Địch Thần có chút hối hận vì đã xuống tay quá nặng, đáng lẽ nên đánh nhẹ thôi, để cho hắn ta còn đi được, như thế còn có thể thừa dịp đánh mấy trận nữa, một tuần là đánh xong.

"Vậy cuối cùng là một ngày của anh bao nhiêu tiền?" Cao Vũ Sanh đặt đũa xuống, nói phục vụ đưa khăn ướt đến lau tay.

"Cái này còn phụ thuộc vào tình huống nữa, xem là cậu muốn loại phục vụ nào, ban ngày, ban đêm hay là hai mươi tư tiếng đồng hồ."

Phục vụ đưa khăn ướt cho Địch Thần run tay một cái, suýt nữa là tiễn khăn mặt vào trong nồi lẩu luôn, may mắn là được Địch Thần tay mắt lanh lẹ chụp được.

"Tôi có hỏi qua công ty của anh rồi, anh chỉ nhận nhiệm vụ một ngày tám tiếng, giá là bốn ngàn, một tháng thì là ba mươi ngàn. Nhưng bình thường không nhận theo hàng tháng mà chỉ nhận ngắn hạn." Xua

tay nói phục vụ đi xong, Cao Vũ Sanh lấy một tấm thẻ ra, đẩy đến trước mặt Địch Thần, "Tính tiền tháng tôi trả anh năm mươi ngàn, tôi muốn loại phục vụ một ngày chín tiếng."

Địch Thần không nhận tấm thẻ kia, lấy khăn lau mặt nắm trong tay, hai ba cái xếp thành một con chuột nhỏ: "Giá cao như thế, cậu hoàn toàn có thể đến công ty vệ sĩ chính quy mướn một bộ đội đặc chủng xuất ngũ, cần gì phải tìm tôi."

"Có người muốn giết tôi." Mặt Cao Vũ Sanh không đổi sắc thấp giọng nói, "Những vệ sĩ đó không giải quyết được."

Địch Thần bỏ con chuột đã xếp xong đặt lên trên tấm thẻ, cười nhạo: "Vệ sĩ hạng nhất còn không giải quyết được thì vệ sĩ hạng hai không chuyên nghiệp như tôi càng không giải quyết được."

"Anh có thể." Cao Vũ Sanh bị con chuột vải kia thu hút sự chú ý, hơi mất tập trung khiến hắn theo bản năng liếc mắt nhìn ba lô màu đen trên ghế, "Anh biết tôi đang nói cái gì."

"Haa…" Địch Thần hít một ngụm khí lạnh, trong nháy mắt trong đầu như vang chuông báo động. Ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt của Cao tổng, đôi mắt thoạt nhìn ôn hòa lúc trước bỗng nhiên lại tràn đầy tính xâm lược, mang theo vài phần uy hiếp không dễ phát giác, khiến cho người ta chán ghét. Xem ra không phải là tất cả sinh vật nhỏ hơn mình đều đáng yêu, Địch Thần bĩu môi, dứt khoát đẩy tấm thẻ trở lại: "Xin lỗi, tôi không nhận."

Cao Vũ Sanh chậm rãi giơ tay ra lấy lại tấm thẻ và con chuột làm từ khăn mặt ướt nhẹp.

Từ chối vụ làm ăn với Cao tổng nhưng đối phương cũng chẳng còn kè thêm gì cả, vẫn còn tốt bụng lái xe đưa anh về nhà, tránh cho Địch Thần bị phơi nắng trở thành một miếng thịt khô. Đúng là mãi mại bất thành nhân nghĩa (1), không hổ là tuổi còn trẻ đã nắm trong tay công ty trị giá hơn triệu, làm việc chu đáo đến độ khiến người khác không bắt bẻ được lỗi nào. Vừa có ngọn lửa không tên dâng lên thì điều hòa mát mẻ trong xe lại khiến nó biến mất. Nếu như không phải hắn đạp trúng đường ranh giới của Địch Thần trong lúc vô ý, thì chuyện làm ăn này vẫn có thể thương lượng được.

(1) Mãi mại bất thành nhân nghĩa: là một thành ngữ chỉ việc hai bên bàn chuyện làm ăn buôn bán xong cho dù không thành thì cảm tình này vẫn tồn tại, sẽ không vì chút chuyện này làm tổn thương hoà khí.

Buổi tối ra khỏi nhà mua đồ ăn, tiện đường quẹo đến Hải Báo Đặc Chủng Gia Chính một chuyến, nói cho lão Chu là chuyện làm ăn mới đã thất bại, đưa đồ ăn nói ông tìm cho mình vụ làm ăn mới.

"Chuyện làm ăn tốt thế mà chú cũng bỏ cho được!" Chu Bàn Tử ôm một nửa trái dưa hấu Địch Thần mua đưa, vừa ăn vừa mắng, "Chú không làm thì để lại cho bọn Diêu Tử làm cũng được vậy, vất vả lắm biết quen được ông chủ lớn ra tay hào phóng…"

"Ông chủ lớn có hào phóng thì cũng phải có mạng mới kiếm được." Nhớ đến ánh mắt của thằng nhóc kia vẫn khiến anh hoảng hồn, Địch Thần dùng sức xoa cái đầu trọc một cái, "Ăn dưa hấu của anh đi."

Mới đó là đến sáng sớm thứ hai, Địch Thần đèo cháu ngoại trai đến đón Lý Đình, lại tiện đường mua bữa sáng để trong giỏ xe. Tuần trước phát hiện cô gái này vì trang điểm mà sáng không có thời gian ăn nên mua luôn cho cô một phần để ăn trên đường đi.

"Cậu, trong sân có nhiều người thật." Địch Mông Mông vịn tay lái tò mò nhìn vào trong. Hôm nay ở Thái Trang Tân Thành có chút không bình thường, lúc thường thì khá là vắng vẻ, chỉ có vài người trẻ tuổi đứng đợi xe buýt hoặc tàu điện ngầm. Hôm nay thì đứng không ít người, nam nữ già trẻ tất cả đều có, trước cửa còn đậu một chiếc xe cảnh sát đang quay đèn.

Trực giác khiến cho lồng ngực Địch Thần lộp bộp một tiếng, chạy nhanh hơn đi vào.

"Dừng lại dừng lại, phía trước không được vào." Người mặc cảnh phục ngăn cảnh ngăn đường đi lại, quay đầu nói với đám người đang bu lại, "Không được nhìn, nhanh chóng đi đi, không có gì đẹp mắt cả!"

Địch Thần ném xe điện, gọi điện thoại cho Lý Đình nhưng không ai bắt, cau mày chen vào đám người. Chỗ tường gần chỗ bước vào khu nhà có một vòng cảnh báo, mọi người đang nhô đầu vào xem, cũng không biết là đứng cả mấy lớp thì có thể thấy được cái gì nữa.

Địch Thần nhanh chóng hít một hơi ô-xy, một tay đẩy một cái luồn lách như ba ba trở mình chui vào trong đoàn người, nhanh chóng đi đến đằng trước, chưa đợi đứng vững thì nhanh chóng xoay đầu của Mông Mông vào ngực mình: "Nhắm mắt lại, đừng nhìn."

Chỗ đường không bằng phẳng đầy nước bùn có một thi thể nát bấy, máu tươi dịch não đã khô, xung quanh là những vệt như thuốc màu vẽ loại rẻ tiền bị ngón tay của ma quỷ quệt lung tung đầy đất.

Bên cạnh có một cảnh sát đang nhìn chứng minh thư: "Người chết là Lý Đình, nữ, 27 tuổi."

/Hết chương 4/

Cực Phẩm: Mình đọc xong mặt mình kiểu "Ôi WTF". Văn án chẳng ghi thể loại gì cả đến khi đọc truyện ném cho cái hố huyền nghi to đùng thế này. Từ xưa giờ mình thích đọc phá án huyền nghi nhưng mà mình không thích edit, nó tốn nơ ron não lắm. Giờ mà drop chắc bị chửi chết nên mình sẽ cố làm trọn bộ này. Sau này không chơi ngu nữa, để bả đăng mấy chương rồi hẵng nhảy hố.

Bình luận trên Tấn Giang cũng toàn kiểu bày tỏ mình rất là hú hồn, bên Weibo cũng vậy. Có bình luận còn than rằng tiểu kịch trường đi đâu rồi. Công nhận nhớ mấy tiểu kịch trường của bả quá.

5. Chương 5

Chuyển ngữ: Cực Phẩm

“Tuổi trẻ như thế sao lại nhảy lầu kia chứ?”

“Người trẻ tuổi giờ ấy mà, tố chất tâm lý kém lắm, công việc không tốt hay chia tay gì đó thì sẽ luẩn quẩn trong lòng.”

“Mặc áo ngủ rồi nhảy lầu, chắc là nhiều luẩn quẩn trong lòng lắm.”

“Cũng chết mà, còn phải chú ý mặc gì nữa?”

Sau khi thi thể được tra nghiệm thì cảnh sát đã che lại, mọi người thấy tình cảnh không kinh khủng như lúc nãy nữa thì gan lớn hơn, bắt đầu bàn luận ầm ĩ, cái gì cũng nói được.

Cánh tay ôm Mông Mông của Địch Thần càng siết càng chặt, ôm chặt quá khiến cho bé bị đau, khó chịu nói: “Cậu, sao thế?”

Đè đầu của Mông Mông xuống không cho bé ngẩng đầu, Địch Thần xoay người rời khỏi chỗ mọi người tụ tập ầm ĩ này. Chiếc xe trắng kia của Lý Đình vẫn còn đậu ở lề đường, xe đậu ở đường nhỏ này sẽ không bị dán giấy phạt nên người trong tiểu khu toàn đậu xe ở ngoài. Cô gái này sĩ diện hão, những đồng nghiệp khác có xe cô cũng muốn có nhưng không có nhiều tiền như vậy, nên phải đi đến chợ đồ cũ đào được một chiếc xe cũng còn mới đến tám phần. Trên xe trắng sáng không có vết bùn đất nào, hiển nhiên là cuối tuần đã rửa sạch để chờ vệ sĩ tạm thời của cô đến chở cô đi làm.

Cưỡi con xe điện đi giữa lòng thành phố giờ cao điểm, gần như Địch Thần cũng bị khí trời oi bức khiến mình chìm ngập trong tức giận, nếu không phải anh không hít ô-xy thì sợ rằng đã bóp nát tay lái rồi. Vất vả lắm mới đến được trước cửa nhà trẻ thì anh mới khó khăn thở ra một hơi.

Bác Dương trông cửa của tiểu khu đối diện thấy hai cậu cháu thì lập tức vui vẻ ra mặt chào hỏi: “Tiểu Địch à, hôm nay sao đến sớm thế?”

Địch Thần hít vào một hơi, đưa bữa sáng trong giỏ xe cho đối phương: “Cho bác đồ ăn sáng này.”

“Ây dà, nhiều năm thế rồi còn cháu vẫn còn khách khí như vậy.” Bác Dương cười ha hả nhận lấy rồi nói Địch Thần đưa xe điện của anh vào trong sân tiểu khu.

Địch Thần khoá xe điện lại, đưa Địch Mông Mông đến căn tin của nhà trẻ để cho bé ăn sáng, mình thì cầm một cái bánh nhồi thịt đi đến băng ghế trong sân ngồi, một hồi cũng không ăn được. Anh nhìn chăm chú vào màn hình khoá của điện thoại để đợi cảnh sát gọi đến. Sáng sớm anh có gọi cho Lý Đình, khi cảnh sát điều tra thấy đó thì sẽ gọi cho anh hỏi, nhưng mà đợi đến lúc bánh lạnh vẫn chưa có cuộc gọi nào đến.

“Cậu, chúng ta không đưa chị thỏ đi làm à?” Địch Mông Mông cầm theo con thỏ tai cụp trắng trắng đi đến. Lúc nãy ở hiện trường quá loạn, bé bị anh che mặt nên gì cũng không thấy được, cũng chẳng hiểu được mọi người đang nói cái gì.

Tay chân của con thỏ tai cụp kia mềm mại rũ xuống, lông dài đến độ không nhìn thấy mắt, cực kỳ đáng yêu. Lý Đình vẫn luôn móc trên túi sách, nhìn là biết rất thích, lại không chút do dự đưa cho Mông Mông.

Địch Thần nhìn con thỏ kia, giọng nói khàn khàn: "Chị ấy đi trước rồi, sau này không cần chúng ta đưa đi nữa."

"Vậy à." Mông Mông thất vọng lên tiếng, mình thì đi ra chỗ xa chơi xích đu.

Bên phía cảnh sát vẫn còn chưa gọi điện đến, Địch Thần tính gọi cho Phương Sơ Dương hỏi một chút nhưng việc này vẫn còn nằm trong phạm vi của khu vực nhỏ kia, chắc là tên kia cũng không rõ ràng lắm. Mở điện thoại lên, ngón tay vuốt liên tục trên danh dạ, đầu ngón tay bỗng dừng lại ở cái tên "Cao Vũ Sanh."

Thể chất của Địch Thần có chút vi phạm quy luật tự nhiên, từ nhỏ Địch Kiến Quốc đã nhắc nhở anh phải giấu loại đặc thù này, tránh đưa đến tai hoạ cho mình. Thường thì rất ít người sẽ liên hệ hai việc hít khí ô-xy và sức mạnh tăng cường lại với nhau, hầu như mọi người ai cũng cho là anh bị bệnh gì về hô hấp. Vậy mà Cao Vũ Sanh lại đoán được, điều này khiến bản năng của anh cảm thấy nên tránh tên kia xa một chút. Nhưng hôm nay người có thể nói chuyện về Lý Đình với anh chỉ có Cao Vũ Sanh mà thôi.

Gặm hai ba cái ăn hết cái bánh, đúng là trong lòng hoảng không gì sánh được, đợi anh phục hồi tinh thần lại thì điện thoại đã gọi đi mất rồi. Chỉ vang một chút là đối phương liền nhận, muốn tắt cũng chẳng kịp.

"Anh đổi ý à?" Giọng nói của Cao tổng vẫn luôn thanh tâm hạ lửa như thường.

Địch Thần vén tóc hơi rũ xuống ra sau đầu, thở hắt ra: "Lý Đình chết rồi."

"…" Đối phương im lặng hai giây, giọng nói nghiêm túc, "Có chuyện gì xảy ra vậy? Đã xảy ra lúc nào?"

"Hôm qua té từ trên lầu xuống, sáng hôm nay tôi đi đón cô ấy thì người đã không còn. Tôi đang đợi điện thoại của cảnh sát, chắc là cảnh sát cũng sẽ nhanh chóng tìm các anh điều tra." Địch Thần đứng lên dựa vào tay vịn, nhìn nhóm người bao gồm học sinh và dân đi làm đang tấp nập trên đường, cố gắng kể lại chuyện một cách khách quan. Không bao gồm quan điểm cá nhân, không đánh giá là tự sát hay là mưu sát, nén tất cả lời thô tục của mình ở trong cổ họng.

"Tôi biết rồi, anh… đừng tức giận." Vốn nghĩ rằng Cao tổng sẽ trả lời một cách lạnh lùng, nhưng hắn lại khuyên anh một câu mang theo vài phần quan tâm, nhẹ nhàng lại mang theo chút bức bối.

Địch Thần hoài nghi tai của mình có vấn đề, cái câu "Đừng tức giận" kia vậy mà lại mang theo vài phần ngọt ngào, khiến cho một người không có bất kỳ lực phảng kháng nào với sinh vật nho nhỏ mềm mại như anh trong nháy mắt đã mềm lòng. Thở hắt ra một hơi dài, mới phản ứng được tâm tình của mình đã lộ ra ngoài, lại lần nữa ngồi trở lại băng ghế: "Tôi không tức giận."

Phụ huynh lục tục đưa con đến trường, Địch Thần đeo tạp dề màu xanh nhạt lên, cười cười đón mấy bạn

nhỏ.

"Dao Dao!" Một cô bé thắt bím tóc cài nơ bướm đi đến, Địch Mông Mông đang ngồi một mình trên xích đu bỗng nhiên xốc lại tinh thần, ăn hết phiền muộn không thể đưa chị Thỏ đi làm và bánh quy mà Dao Dao cho.

Nhưng mà người lớn thì lại không thể ăn hết phiền não được, quả nhiên là sáng đó người của cảnh sát tìm Địch Thần đến để điều tra. Việc này vẫn đang được đồn cảnh sát của khu thụ lý, những nhân viên liên quan trong tiểu khu cũng được gọi đến để điều tra, mấy nhân viên cảnh sát vẫn còn bận rộn sứt đầu mẻ trán.

"Các người gọi đến làm gì thế, bà xã lớn tuổi nhà tôi còn có thể giết người hay sao?"

"Đêm qua tôi và vợ mình về nhà vợ, căn bản là không ở nhà. Mọi người cũng thấy rồi, sáng nay tôi mới quay về."

"Tôi không nghe thấy âm thanh kỳ lạ nào cả. Mọi người không biết đó thôi, khu này của chúng tôi cách âm kém lắm, tiếng nào cũng có, cãi nhau, đánh con, nhảy đầm, ngày nào cũng ồn muốn chết, nếu thật có xảy ra cái gì thì cũng nghe không ra."

Bác gái, cặp vợ chồng cùng tầng với Lý Đính và các hàng xóm lầu trên lầu dưới đều bị tìm đến, nói loạn xì ngầu.

"Địch Thần đúng không, sáng sớm anh có gọi điện cho người chết là vì chuyện gì?" Cảnh sát viên trẻ tuổi đập đập bàn, dùng ánh mắt hoài nghi quan sát anh.

Địch Thần thu hồi ánh nhìn từ đám người hàng xóm kia, nghiêng người dựa vào bàn, cà lơ phất phơ nói: "Tôi là vệ sĩ tư nhân của cô ấy, đưa đón cô ấy đi làm."

"À, vệ sĩ… Vệ sĩ?" Cảnh sát viên bỗng ngẩng đầu, đập một cái lên bàn khiến cho cái ly cũ rích trên bàn rung rung, "Nói hay quá, cô ta là một nhân viên bình thường thì mướn vệ sĩ cái gì! Cậu là bạn cô ta đúng không?"

"Lời tôi nói là thật." Một tay Địch Thần che một bên mặt, kề gần sát vào, "Cô ấy bị bạn trai cũ dây dưa theo dõi, còn bị đánh hai lần, có báo cảnh sát nhưng các người lại mặc kệ nên chỉ có thể mướn vệ sĩ."

"Bị bạn trai cũ dây dưa…" Cảnh sát chợt cảm thấy đã bắt được đầu mối quan trọng, nghiêm túc ghi lại. "Bạn trai cũ tên gì?"

Địch Thần vừa nói vừa liếc về phía tờ ghi chú trong tay cảnh sát chưa kịp thu lại.

[Khám sát sơ bộ ở hiện trường: Không có ngoại thương rõ ràng, trên cơ bản là phù hợp với điều kiện rơi tự do. Trong hành lang không có dấu vết đánh nhau, trong phòng không có dấu vết đột nhập, vân tay ở tay nắm cửa đang đợi giám định. Hoài nghi là tự sát…]

"Cô ấy không thể nào tự sát được." Địch Thần chỉ vào hai chữ kia.

Cảnh sát vội vàng nhét tờ giấy vào dưới tập văn kiện: "Đừng nhìn lung tung."

"Sao lại không có khả năng được?" Có một người trung niên ngồi phía sau máy tính đặt trên bàn làm việc, vô cùng không hợp với cảnh tượng bận rộn ở đây, bình thản cầm một ly trà nóng lên, đây chính là loại lão bánh quẩy (1) mà thường hay gặp ở nơi làm việc, "Người trẻ tuổi bây giờ ấy à, nửa đêm không ngủ được liền thích đoán mò, đọc truyện thôi cũng có thể nhảy lầu. Chuyện bạn trai cũ dây dưa có gì to tát đâu chứ, cô ta mướn cậu làm vệ sĩ chắc là có ý khác đấy."

(1) Lão bánh quẩy: người biết khéo đưa đẩy, ở đây dùng với nghĩa hơi tiêu cực.

Xem như là một phân tích bình thường thôi, nhưng trong đó lại chứa vô hạn phỏng đoán ác ý đối với người chết. Địch Thần sờ sờ bình ô-xy trong ba lô, hít sâu một hơi: "Lý Đình là một người vô cùng sĩ diện, tuy là cô ấy không có nhiều tiền nhưng rất chú trọng cuộc sống. Vì không muốn mất mặt trước đồng nghiệp mà mỗi ngày lau xe sạch đến độ có thể soi gương; vì gọn gàng thà không ăn sáng cũng phải trang điểm và ăn mặc cho ra hồn thì làm sao có thể mặc áo ngủ nhảy lầu được?"

Cậu cảnh sát trẻ tận chức tận trách ghi lại lời cậu nói, phát hiện Địch Thần ôm ngực nhìn như rất khó chịu, vội hỏi cậu làm sao vậy. Địch Thần vẫy vẫy tay, lấy bình ô-xy từ trong ba lô ra hít một hơi.

"Vậy cho là bị người ta giết đi thì cô ta mặc áo ngủ là để gặp ai? Phải chú trọng tra xét về vấn đề quan hệ nam nữ của cô ta chút, chậc chậc, mấy cô gái trẻ bây giờ…" Lão bánh quẩy còn đang lải nhải, bỗng nhiên bị Địch Thần nắm cổ áo kéo từ bên kia bàn qua, hất hết một đống đồ vật lung tung trên bàn xuống đất, kêu lộc cộc lạch cạch liên hồi.

"Ây ây, làm gì vậy!" Mấy cảnh sát khác sợ ngây người, nhanh chóng chạy đến kéo Địch Thần ra, trong đồn cảnh sát lập tức gà bay chó sủa.

Địch Thần kéo người đến trước mặt, cười nhạo, dùng giọng nói như bình thường không nặng không nhẹ nói: "Con mẹ nó ông nói thêm câu nữa xem."

Bên kia, Công ty Bản đồ Tiêu Điểm, Cao Vũ Sanh và quản lý nhân sự cũng vừa tiễn cảnh sát đến điều tra.

"Cảnh sát sẽ thông báo cho cha mẹ của Lý Đình, bên nhân sự cũng thông báo cho họ một chút và còn cả bên bảo hiểm của nhân viên nữa."

"Được, tôi sẽ lập tức thông báo cho cha mẹ của Lý Đình. Bên bảo hiểm thì cần chờ bên cảnh sát kết án đã,

có được giấy chứng tử mới có thể thông báo." Quản lý nhân sự báo cáo trật tự rõ ràng lại, nhận được sự đồng ý rồi lập tức rời khỏi.

Cao Vũ Sanh trở lại phòng làm việc, ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ thuỷ tinh chiếu đến con chuột xếp từ khăn mặt xù xù trên bàn. Đi đến trước cửa sổ nhẹ nhàng nhắm chặt mắt, lại ngửa đầu nhìn về phía bầu trời rộng lớn. Tầng mười tám cao như thế, phải cần sự can đảm lớn đến nhường nào mới có thể nhảy xuống đây?

"Cao tổng, đây là tư liệu của Địch Thần, tôi sắp xếp xong hết rồi." Thư ký Trịnh Kinh đi đến, đưa cho hắn một xấp giấy A4.

Cao Vũ Sanh quay người lại, lần thứ hai nhắm mắt rồi mới nhận lấy xem, chân mày cũng nhăn lại: "Cha anh ấy là cảnh sát, ruột sao?"

"Á, cái này phải hỏi mẹ của anh ta." Thư ký Trịnh trả lời, hắn là một tiểu tử mày rậm mắt to, lời nói này nói ra vô cùng nghiêm túc.

"Hỏi mẹ anh ấy đúng không." Cao Vũ Sanh như có điều suy nghĩ gật đầu, cầm xấp giấy trong tay đập một cái "bốp" trên đầu thư ký, "Tôi đang hỏi cậu ở trên sổ hộ khẩu ghi là con ruột hay là con nuôi!"

"Trên hộ khẩu cũng không ghi nhưng nghe hàng xóm nói là ruột." Thư ký Trịnh ôm đầu, nhanh chóng trả lời đến nơi đến chốn, "Dì của tôi có quen một dì ở đối diện nhà bọn họ, thứ bảy có nghe được như thế. Cha anh ta tên là Địch Kiến Quốc, mẹ là giáo viên, mấy năm gần đây hàng xóm cũng chưa gặp bà ấy. Người chị qua đời của anh ta tên là Địch Tê Nguyệt, còn có một người anh em nhận nuôi không biết ai lớn ai nhỏ tên là Phương Sơ Dương. Từ nhỏ Địch Thần đã sống ở tiểu khu đó, chắc là ruột rồi."

"Không thể nào." Cao Vũ Sanh lại mở xấp A4 ra, ngồi lại ghế một lúc lâu không nói gì.

Trịnh Kinh lặng lẽ mò đến cửa: "Cao tổng, không có chuyện gì thì tôi ra ngoài trước nhé?"

"Trịnh Kinh." Cao Vũ Sanh cầm con chuột khăn mặt kia lên, vuốt vuốt, gọi Trịnh Kinh đã thò một bước ra ngoài, "Nếu như có một chuyện anh không thể xác định, nhưng lại rất mong muốn nó trở thành sự thật thì anh sẽ làm sao?"

Trịnh Kinh quay người lại đi đến gãi đầu một cái, bỗng nhiên bóng đèn trên đầu sáng trưng, chạy đến bàn rút một bông hoa cúc đồng tiền từ trong bình hoa đưa đến cho ông chủ: "Rút cánh hoa!"

Cao Vũ Sanh từ từ ngẩng đầu, rất là bình tĩnh nhìn thư ký của mình.

"Trong phim nào cũng diễn như thế hết, vừa rút vừa đọc: thật, giả, thật, giả, cánh hoa cuối cùng chính là kết quả." Thư ký Trịnh chân thành đề nghị.

"Có lý." Cao Vũ Sanh gật đầu.

Thư ký Trịnh vui sướng cười rộ lên, cảm khái quả nhiên mình chính là tâm phúc của ông chủ, người trước mặt mình là một thanh niên hai mươi ba tuổi, vừa ngây thơ vừa đáng yêu. Lộ ra một nụ cười cha già, đại công cáo thành tự thân lui xuống, một tay mới chạm cửa thì chợt nghe phía sau truyền đến giọng nói bình tĩnh của ông chủ: "Thư kí Trịnh, tiền thưởng tháng này… trừ hết."

/Hết chương 4/

Weibo Lục Dã Thiên Hạc 6/8/2018: Thần ca không tu tiên, không linh dị, không có huyết thống thần thú, không có làm thí nghiệm trên cơ thể người, không muốn làm thuỷ thủ Popeye… Cậu chỉ là một thầy giáo nhà trẻ yếu đuối, tiền lương năm mươi ngàn chuyên hống mấy bạn nhỏ…

Cực Phẩm: Ôi truyện nghiêm túc quá em đọc không quen, đến đoạn cuối mới thấy quen lại =))))

6. Chương 6

Chuyển ngữ: Cực Phẩm

Thư ký Trịnh vừa mới bước ra thì có một vị thư ký Hách khác đẩy cửa bước vào: "Boss, dựa theo lịch làm việc thì bây giờ sếp cần xuất phát đi đến phòng Khoa Học Kỹ Thuật."

Cao Vũ Sanh gật đầu, đặt con chuột khăn mặt vào trong ngăn kéo, cầm lấy áo khoác vest trên giá treo khoác lên cánh tay. Thư ký Hách sửa sang lại văn kiện trên bàn một chút rồi bỏ vào cặp hồ sơ, rồi theo hắn đi ra khỏi phòng làm việc, người của bộ phận quản lý muốn đi cùng cũng đã chờ ở ngoài cửa.

Người của bộ phận của quản lý và ông chủ đã rời khỏi, thư ký Hách liền phân phát những văn kiện khẩn cấp cho các bộ phận khác. Trịnh Kinh đang tố khổ với quản lý nhân sự, bày ra vẻ mặt đau khổ hỏi hắn: "Tôi nói này Hách Học, sao cũng là thư ký mà anh chưa từng bị trừ tiền thưởng vậy?"

Thư ký Hách đưa một bản văn kiện cho quản lý nhân sự, đưa ngón tay đẩy đẩy mắt kính không gọng một cái: "Tôi đã hỏi qua Siri của Boss vấn đề này, nó nói số tiền này gọi là tiền thưởng, hoặc cũng có thể gọi là thuế cho IQ."

"…" Trịnh Kinh há miệng sửng sốt một lát, quay đầu hỏi quản lý nhân sự, "Bản định chế Siri của ông chủ hẳn là không cho ai đụng vào đúng không?"

Chị gái nhân sự đồng tình vỗ vai cậu: "Cái đó à, từ trước đến giờ thư ký Hách vẫn khá uyển chuyển."

"…"

Đoàn người Cao Vũ Sanh bước vào thang máy thì gặp được Hứa Kiều khóc đến độ mắt hồng hồng - Nữ đồng nghiệp bộ phận thị trường. Hứa Kiều trông rất là nhanh nhẹn xinh xắn, khóc thút thít, thấy bọn họ thì vội vàng chào hỏi: "Cao tổng, tôi đi gặp Đình Đình, xin nghỉ một ngày."

Cô gái này học đại học ở Đài Loan, mở miệng ra là có mùi Đài Loan và Bắc Kinh trộn lại, bình thường tất cả mọi người rất thích trêu chọc cô, nhưng hôm nay không ai có ý định này cả, đều im lặng.

Nếu mà cho Địch Thần thấy được hình ảnh sinh vật xinh xắn đáng yêu nghẹn ngào khóc thút thít này, thì chắc chắn anh sẽ không chịu được móc khăn tay ra dỗ dành hai câu. Mà Cao Vũ Sanh không biết thương hương tiếc ngọc chỉ khẽ xoa cằm một cái, cho phép hành vi cúp làm của cô.

Bên phía đồn cảnh sát, vì có các nhân viên cảnh sát khác tiến lên ngăn cho nên Địch Thần không thể đánh cho lão bánh quẩy đến rụng răng đầy đất, nhưng những cảnh sát đó cũng không hề có ý truy cứu việc "hành hung cảnh sát" của anh, cậu cảnh sát chuyên ghi chép còn len lén cho anh một ngón tay cái. Đồn cảnh sát nhân dân ngày nào cũng bộn rộn đến độ phải vác chân lên cổ mà chạy, chắc là những đồng chí này cũng không ưa vị "cha thiên hạ" này rất lâu rồi.

Dây dưa một lát rồi đi khỏi đồn cảnh sát, ra đó thì vừa vặn gặp được Hứa Kiều được gọi đến hỏi về tình hình.

"Anh chính là vệ sĩ Địch Thần đúng không?"

Cô gái này lùn hơn anh, vì dựa hơi gần nên khiến cho đường nhìn của Địch Thần trượt hẳn qua đỉnh đầu, suýt nữa là không thấy được người đâu hết, cúi đầu lên tiếng: "A, cô là?"

"Tôi là đồng nghiệp kiêm bạn thân của Lý Địch, tôi tên là Hứa Kiều, có lần anh đến đón cô ấy tan làm tôi có nhìn thấy." Trời nóng quá, trên đường cô chạy đến đây thì mồ hôi và nước mắt đã làm nhoè lớp trang điểm. Khi biết được thi thể đã được đưa đi giám định, phòng ở cũng tạm thời bị niêm phong không vào được, còn tình tiết vụ án thì không thể trả lời được thì lập tức lại khóc lên.

Địch Thần bị cô khóc đến không còn cách nào, dẫn cô đến tiệm trà sữa gần đó, rồi gọi một ly trà sữa.

"Chắc chắn Đình Đình sẽ không tự sát, nhất định là tên vương bát cao tử Vương Cánh Hàng làm." Hứa Kiều hung hăng nín một ngụm trà sữa lạnh.

Địch Thần gỡ nắp của ly nước chanh ra, một tay cầm ly từ từ uống, nghe cô gái này dùng giọng Trung pha Đài căm phẫn kể lại chuyện của Lý Đình.

Lý Đình và Vương Cánh Hàng biết nhau lúc cô đi thuê nhà, Vương Cánh Hàng ở một hộ tái định cư khác. Lúc trước Thái Trang là một khu dân cư nghèo cực kỳ lớn, nhà nhà cách nhau cũng ít nhất ba tầng trở lên, cho nên những người được tái định cư ai cũng trở thành phú ông. Khi đó Lý Đình là nghiên cứu sinh mới tốt nghiệp chưa lâu, nên cái gì cũng không biết, bị hoa ngôn xảo ngữ của Vương Cánh Hàng lừa gạt cho nên mới hẹn hò một đoạn thời gian. Kết quả khi phát hiện học thức và cách sống khác nhau quá thì

Lý Đình đề nghị chia tay, nhưng Vương Cánh Hàng không chịu, mới đầu quậy nhảy lầu cắt cổ tay này nọ, sau đó lại bám riết không buông thậm chí còn theo dõi theo đuôi cô.

"Anh ta có từng nói, nếu như Đình Đình không hẹn hò với anh ta nữa thì anh ta sẽ phá huỷ cậu ấy." Hứa Kiều cắn ống hút đến bẹp lép, nhịn không được lại bắt đầu rơi nước mắt.

Địch Thần đưa khăn giấy cho cô: "Nói cách khác, Vương Cánh Hàng là người của Thái Trang, vậy thì anh ta và người của Thái Trang Tân Thành có biết nhau đúng không?"

"Chắc là mấy chủ cho thuê sẽ biết nhau, dù sao cũng ở trong cùng một khu mà. Người thuê thì không nhất định." Cô đã nói tình huống này cho cảnh sát khi họ đến công ty điều tra, hy vọng có thể bắt được người kia.

Hai người lưu số điện thoại của nhau lại, thực chất chính là Hứa Kiều đơn phương hỏi số điện thoại của Địch Thần.

"Tôi biết chuyện này thật ra chẳng có quan hệ gì với anh cả... Chỉ là trong lòng tôi muốn vậy thôi, anh chính là anh hùng đánh Vương Cánh Hàng, lưu số anh lại thì trong tâm tôi sẽ yên tâm hơn."

"Trách nhiệm mà thôi."

Anh hùng sao?

Địch Thần lắc đầu, khoác ba lô lên vai, hít một hơi thật sâu. Hơi nóng theo đuôi xe hơi phả vào mặt, mùi riêng biệt này của mùa hè khiến anh sặc khụ khụ khụ ba tiếng. Hồi niên thiếu, cũng là một mùa hè nóng oi thế này, Địch Kiến Quốc quấn băng gạc nhe răng nhếch miệng với anh: "Anh hùng cái gì, bản năng con người thôi."

Buổi tối nhà trẻ tan học, Địch Thần liền đèo cháu ngoại trai đến đồn cảnh sát hỏi về tiến triển vụ án, liên tục ba ngày này, vị đồng chí trẻ tuổi kia cũng quen mặt luôn. Anh trai cảnh sát vô cùng buồn bực, vệ sĩ không giấy tờ này không quen không biết chỉ là mướn tạm mà thôi, nếu không phải Địch Thần có giấy tờ chứng minh đầy đủ, thì ai cũng phải hoài nghi anh chính là hung thủ chột dạ đến dò tình báo.

"Tôi vẫn còn trong giai đoạn hợp đồng mà." Địch Thần trả lời như thế này, "Khách hàng chết ngay lúc vẫn còn hợp đồng, đây chính là sỉ nhục trong cuộc đời sự nghiệp của tôi, nếu không thể bảo vệ tốt người ấy thì cũng phải bảo vệ tốt công bằng cho người ấy chứ." Lời nói này nói ra đến là anh dũng không sờn, dõng dạc rõ ràng, chỉ còn thiếu một phông nền kèm nhạc bảo vệ tổ quốc thôi.

Cậu cảnh sát nghe xong thì cảm thấy rất kính nể, vô cùng bội phục tinh thần chuyên nghiệp của anh, lặng lẽ tiết lộ một chút tình huống cho anh: "Pháp y đã kiểm tra xong, điểm rơi và vật rơi tự do có chút gì đó không phù hợp, phán định là bị người đẩy xuống. Nhưng không có đầu mối nào về hung thủ cả, chúng tôi đã báo cáo cho cục công an thành phố, bên đó đã phái người đến giúp đỡ điều tra."

Người cục công an thành phố phái đến chính là cảnh sát đội hình cảnh, Phương Sơ Dương nhà bọn họ. Địch Thần vỗ vai cậu cảnh sát: "Cảm ơn nhé anh em, nhưng mà loại tin tức này sau này cũng đừng nên tiết lộ, lỡ như tôi chính là hung thủ thì làm sao bây giờ?"

Câu cuối cùng hiển nhiên là sát vào tai mà nói, cậu cảnh sát mở to hai mắt đơ ngay tại chỗ, y như là một con mèo con ngây ngô bị chồn doạ, cả người đều xù lông.

Vị tiểu đồng chí này mới được điều đến cương vị này không lâu, hơn nữa bình thường cũng toàn chỉ xử lý những chuyện lông gà vỏ tỏi như là dân chúng cãi nhau này nọ, nên mới để cho Địch Thần có cơ hội moi được chuyện. Đây nếu như là cấp dưới của Phương Sơ Dương mà dám nói ra hết, thì sẽ lập tức bị phó đội Phương thưởng cho một cây côn đánh bay ra khỏi đội hình cảnh.

Đội hình ảnh cục công an thành phố, Phương Sơ Dương đang xem ảnh chụp điều tra ở hiện trường.

"Đội phó, việc này phân cục bên kia vẫn chưa xử lý xong mà chúng ta sớm hỏi đến như thế này thì không thích hợp lắm đúng không?" Thành viên đội hình cảnh Trần Chiếu Huy đang ngồi chồm hổm dưới đất sắp xếp đồ này nọ cẩn thận vịn bàn Phương Sơ Dương, cậu trông khá là đen, thình lình thò đầu từ dưới bàn lên đúng là doạ người ta nhảy dựng.

"Cậu không cảm thấy chuyện này có chút giống vụ án ở Thành Nam sao?" Một đội viên khác quay đầu nói.

"Vụ án ở Thành Nam?" Trần Chiếu Huy ngồi thẳng người, nhanh chóng mò ra tư liệu của vụ án ở Thành Nam. Trước đó vài ngày, có một người đàn ông trung niên đã chết ở Thành Nam, người này nhảy từ trên cầu vượt xuống lúc nửa đêm, té gãy cổ tử vong tại chỗ. Vợ của ông ta nói là ông ta tự sát bởi vì ông ta nợ nần rất nhiều không có khả năng trả, nhưng cha mẹ của ông ta lại tin chắc là con trai họ bị người khác mưu sát.

Đoạn cầu vượt này vẫn còn đang thi công, chưa cho xe cộ lưu thông chính thức, xung quanh cũng không có camera. Nhưng chuyện này sáng sớm bị rất nhiều người đi làm thấy, còn đăng lên mạng dẫn đến khủng hoảng cho nên lúc đó mới chuyển đến cho cục công an thành phố tới tra.

Cũng giống từ rơi từ trên cao xuống, không có người chứng kiến, không có di thư, cũng không có dấu hiệu gì, hôm sau còn có hẹn sẽ gặp người khác.

"Bạn trai cũ không có chứng cứ vắng mặt, trên tay nắm cửa chỉ có dấu vân tay của chính cô ấy, trong hành lang cũng không có dấu vết xô xát." Đội trưởng Phạm đội hình cảnh phong trần mệt mỏi đi tới, vừa đi vừa lau mồ hôi, "Dấu chân thì sao?"

Trước đây đội trưởng Phạm chính là trợ thủ của cha Địch Thần, lớn hơn bọn Phương Sơ Dương rất nhiều, người đã trung niên, thể lực có chút theo không kịp với người trẻ tuổi.

"Vệ sinh ở khu này rất tệ, quanh năm không ai quét tước, trước cửa nhà Lý Đình cho đến cửa thang máy đủ các loại dấu chân nam nữ già trẻ." Phương Sơ Dương tìm ảnh chụp dấu chân ra đưa cho đội trưởng xem.

Đường đi rất là bẩn thỉu, có rất nhiều đồ vật lung tung, chai chai lọ lọ cụ bà trong hộ nhặt về, còn có cả tã trẻ em của cặp vợ chồng nhà kế.

"Có tra xét cửa sổ của lầu trên và lầu dưới chưa? Có phải là té từ tầng khác xuống không?" Đội trưởng Phạm nhận lấy nhìn kỹ, "Bạn trai cũ là người ở đâu?"

"Những tầng khác cũng kiểm tra rồi, không có dấu vết xô xát. Bạn trai cũ là Vương Cánh Hàng, chính là người Thái Trang, cũng có phòng ở trong Thái Trang Tân Thành. Ngày xảy ra án mạng thì anh ta vẫn còn nằm trong bệnh viện, hộ sĩ trực và bệnh nhân cùng phòng có thể làm chứng." Phương Sơ Dương rút tư liệu của Vương Cánh Hàng ra đưa cho đội trưởng.

"Bệnh viện? Sao anh ta lại ở trong bệnh viện?"

"Anh ta… bởi vì theo dõi Lý Đình cho nên bị bạn của cô ấy đánh gãy xương cụt." Phương Sơ Dương quay ra sau lộ một biểu tình đau răng, lặng lẽ giấu tên Địch tiên sinh đã đánh người.

"Ồ." Đội trưởng Phạm kinh ngạc một chút.

"Nói thế thì hai vụ án này thật giống." Trần Chiếu Huy là một cậu nhóc thành thật, liệt kê tất cả các điều kiện trên giấy, "Bây giờ chỉ còn thiếu việc người thân lên tiếng nói là tự sát thôi."

"Đội trưởng!" Đội viên phụ trách ra ngoài điều tra bên kia chạy vào, thở không ra hơi nói, "Lý Đình… cha mẹ của Lý Đình nói, cô ấy là tự sát."

"!!!"

"Búp bê và gấu nhỏ nhảy, nhảy nha nhảy nha… một… hai… một, chúng nó xoay vòng tròn, nhảy nha nhảy nha một… hai… một…." Âm nhạc nhẹ nhàng vui vẻ vang lên, cô giáo nhà trẻ đang mặc đồ thể thao màu hồng dạy các bạn nhỏ nhảy theo. Nhóm bạn nhỏ tay ngắn chân ngắn theo cô giáo khoa tay múa chân, động tác rõ ràng là làm sai, xiêu xiêu vẹo vẹo lại còn đánh nhau.

Địch Thần đeo tạp dề xanh nhạt dựa vào tường, khoanh tay nhìn những vật nhỏ ngã trái ngã phải.

"Ai u, người trẻ tuổi bây giờ đúng là không biết tiếc mạng." Dì phụ trách quét dọn ngồi bên cạnh lướt điện thoại, vừa lướt vừa nói chuyện với dì đầu bếp.

Địch Thần tò mò lại gần: "Có chuyện gì thế?"

"Cháu xem tin tức hôm nay này, có một cô gái vì không muốn tăng ca mà nhảy lầu." Mấy dì ở đây đều rất thích nói chuyện với Địch Thần, thấy anh lại gần thì nhanh chóng đưa điện thoại với màn hình đã bể thành mạng nhện cho anh nhìn.

Điện thoại với cái mạng nhện nhìn không rõ ràng lắm, nhưng hình ảnh đi kèm về sân ở Thái Trang Tân Thành thì liếc mắt là có thể nhận ra, Địch Thần lấy điện thoại mình ra tự xem. Thường thì có tin tức nóng gì thì nó sẽ phô thiên cái địa trên các trang mạng, chuyện này cũng không ngoại lệ, tuỳ tiện tìm chút là có thể nhìn thấy.

[Cô gái không chịu nổi áp lực mà nhảy lầu bỏ mình, sau này dân cổ cồn trắng sẽ như thế nào.]

[Cô gái vì không vừa lòng chuyện tăng ca mà tự sát, ai sẽ bảo vệ quyền lợi cho dân cổ cồn trắng trình độ học vấn cao?]

[Cơ thể và trạng thái tinh thần của dân cổ cồn trắng không chịu nổi áp lực liền tự tử, số lượng trầm cảm tăng dần theo hàng năm.]

Tất cả tin tức không có cái nào ngoại lệ đều đăng chuyện Lý Đình nhảy lầu tự tử, tuy là chỉ nói cô Lý nào đó và công ty công nghệ thông tin XXX, nhưng người biết chuyện vừa nhìn là biết có chuyện gì xảy ra. Tiêu đề thật dài, từng chữ từng câu đều đâm vào chỗ đau đớn của hệ thần kinh nhạy cảm của dân cổ cồn trắng, chuyện tăng ca của thành phần tri thức vẫn luôn là một đề tài không bao giờ cũ, năm nào cũng nói đến khiến cho mọi người thở ngắn than dài hồi lâu.

Cho người tăng ca có cơ hội cảm động, cho người đi làm bị thành phố lớn hành hạ đến thể xác và tinh thần mệt mỏi lý do để về nhà, cho người bị ép buộc tăng ca cơ thể hư nhược cái cớ để yêu cầu ông chủ tăng lương. Tin này được truyền đi nhanh chóng bởi vì số người bị "hành hạ" rộng khắp mọi nơi.

Truyền thông bây giờ chính là như thế, tấm ảnh chụp đi kèm là có thật, nhưng nội dung cũng chỉ là thêm mắm dặm muối, cái này cũng không có gì. Cái khiến cho trong lòng Địch Thần căng thẳng chính là một đoạn ghi âm phỏng vấn cha mẹ của Lý Đình, còn có bổ sung thêm ảnh chụp màn hình tin nhắn trên WeChat (một phần mềm nhắn tin).

"Con tôi vẫn nói là mệt, trước kia còn có lúc gọi điện thoại cho tôi khóc lóc nói là không muốn đi làm nữa, ngày nào cũng tăng ca đến hai ba giờ..." Người phụ nữ trung niên nói chuyện còn mang theo giọng địa phương, lại xen lẫn giọng mũi nồng nặc, hiển nhiên là mới khóc. Đoạn ghi âm này được làm thành một đoạn video, lúc nói chuyện có chèn một icon hình điện thoại, sau khi nói xong thì bắt đầu xuất hiện những tấm ảnh chụp màn hình tin nhắn trên WeChat.

[Con gái: Con mệt chết được, lại tăng ca đến ba giờ.]

[Con gái: Hạng mục lớn như thế mà nhóm tụi con chỉ có năm người đang làm thôi.]

[Con gái: Hình như người con đang phát sốt.]

[Con gái: Con nghĩ con không được rồi, con không chịu nổi nữa. Còn như thế chắc con điên mất! Chắc có ngày con chết mất!]

Những câu trả lời của người mẹ thì bị làm mờ, chỉ thấy đủ loại tin nhắn oán giận của Lý Đình. Câu cuối cùng là gửi tuần trước, suy nghĩ rõ ràng nhất.

Không nói những tin nhắn khác, nhưng nếu là tuần trước thì Địch Thần có thể khẳng định là không phải nói về công việc. Thời gian gửi tin nhắn chính là một ngày trước khi cô đi đến Hải Báo Đặc Chủng Gia Chính tìm vệ sĩ, rõ ràng là đang nói đến tên bạn trai cũ lên cơn kia!

Gân xanh trên trán đang giật thình thịch thì Hứa Kiều bỗng nhiên gửi một tin nhắn WeChat đến.

[Kiều Kiều Kiều: Anh Thần, làm sao giờ đây? Cha mẹ của Đình Đình cứ khăng khăng là công ty bức chết cậu ấy, hôm qua tôi đi khuyên họ còn bị mắng cho một trận, bọn họ là muốn công ty bồi thường tiền cho bọn họ! Trên đời này làm sao có thể có loại cha mẹ như thế chứ!]

"..." Trên đời này làm sao có thể có loại cha mẹ như thế chứ? Địch Thần cũng chẳng thể hiểu sao, con mình đột nhiên chết mà phản ứng đầu tiên lại không phải đi tìm hung thủ, mà là đi nghĩ cách để moi tiền!

Rõ ràng Công ty Bản đồ Tiêu Điểm là một công ty có phúc lợi cao ai ai cũng muốn vào mà lại bị nói thành như thế. Nhớ tới điệu bộ như lão tăng ngồi thiền của Cao Vũ Sanh, cũng không biết là người này có thể tức giận đến nhảy dựng không. Bên tai bỗng nhiên vang lên câu nói "Anh đừng tức giận" dịu dàng kia, chút trêu chọc vừa mọc lên bỗng nhiên vỡ vụn y như bong bóng xà phòng.

Đang nghĩ ngợi thì điện thoại di động chợt vang lên, tên hiển thị là "Người đàn ông phụ bạc."

"Đúng là nhắc cái gì thì có cái đó." Cuộc điện thoại lần trước khiến Địch Thần thấy thằng nhóc này thật ra rất đáng yêu, à là chơi rất vui mới đúng, nên đổi lại tên khác, giơ tay nhận, "Cao tổng, có chuyện gì à?"

"Bây giờ tôi không thể nào đi được, anh có thể đến công ty tôi một chuyến được không? Có việc cần nói với anh, có liên quan đến Lý Đình." Giọng nói của Cao Vũ Sanh vẫn là kiểu kia, không hề có dấu hiệu nào của việc bị tin tức chọc giận.

"Bây giờ à?" Tốc độ của Địch Thần còn chậm hơn so với người khác, y như là Địch Mông Mông đang câu giờ vậy.

"Bây giờ, sẽ không làm chậm trễ nhiều thời gian của anh đâu." Ý nói chính là có thể trở về trước khi nhà trẻ tan học.

Cái chết của Lý Đình cứ như là một cây kim ghim vào ngực, không biết rõ ràng thì anh ngồi không yên được. Xin nghỉ với hiệu trưởng xong, dặn dò một chút rồi vác ba lô vội vã đi.

Toà nhà Tài Phú được bao toàn bộ bởi kính loé ra ánh sáng chói mắt dưới ánh nắng của mùa hè, y như là một cây vàng đỉnh thiên lập địa, cào chút ra thôi cũng đủ bằng một năm tiền lương của thầy giáo nhà trẻ nghèo rớt mồng tơi như anh.

"Cao Vũ Sanh, người đàn ông phụ bạc!" Nghe được tiếng mắng chửi có tiết tấu kia thì Địch Thần mới nhớ đến chị gái nhìn còn lớn tuổi hơn Cao Vũ Sanh, hôm nay còn mắng hung tàn hơn so với thứ sáu tuần trước, "Cao Vũ Sanh, anh sẽ không được chết tử tế! Bỏ vợ bỏ con, anh cứ chờ xuống địa ngục đi!"

Lại còn dùng đến cả thành ngữ.

Đây chính là thời gian mà nắng độc nhất, bảo vệ của toà nhà đang đứng trong cửa kính với gương mặt không còn thiết gì để sống nữa, thấy có người đến thì nhanh chóng chạy ra đuổi chị ta đi.

"Ai, tôi nói này bà chị." Địch Thần dùng một ngón tay chọt chọt cô gái bị bảo vệ lôi đi, "Có nói là Cao Vũ Sanh bỏ rơi cô, vậy tại sao gọi là bỏ vợ bỏ con?"

"Tôi đã từng mang thai một đứa con cho anh ta! Là một đứa bé đã thành hình! Anh ta vẫn còn không chịu cưới tôi!" Cô gái cầm trong tay một tấm hình của Cao Vũ Sanh cắt ra từ trong tạp chí, thề son thề sắt nói.

"Tiên sinh, anh đừng để ý đến cô ta, Cao tổng không phải là người như thế. Cô gái này có chứng vọng tưởng, giống mấy người điên cuồng chạy theo người nổi tiếng mắng người ta vứt bỏ mình ấy." Bảo vệ nhanh chóng giải thích, hai người hợp lực kéo cô gái qua một bên.

"Các người đều chính là đồng bọn của anh ta! Thay kẻ có tiền làm chó săn!" Cô gái kia tiếp tục mắng to theo tiết tấu, ngay cả Địch Thần cũng kéo vào mắng luôn.

"Văn chương hay quá, có vần ghê." Địch Thần lễ pháp vỗ tay.

Quen thuộc ấn nút tầng 23, lúc trước Lý Đình có hỏi tại sao anh lại biết công ty Tiêu Điểm nằm ở tầng 23, anh còn giả vờ thần bí nói là bí mật. Thật ra đây cũng là một thói quen nghề nghiệp thôi, trước khi vào cửa đã lấy bản đồ, công ty nằm ở tầng nào, đường thoát hiểm ở chỗ nào xem qua là có thể hiểu ngay.

Thang máy chạy đến tầng 23 thì kêu "Tinh" một tiếng, tiếng khóc kêu đạt đến mức đề xi ben tiếng ồn y như hồng thủy tràn vào thang máy, khiến cho anh có lỗi giác đã bước vào tầng 18 của Thái Trang Tân Thành.

Trên nền gạch trời sao bày đủ loại tiền giấy nhang đèn, trên tường còn treo miếng vải trắng, còn có chữ lớn màu đen viết tay "Công ty độc ác mau trả cháu gái tôi lại đây." Một người đàn ông trung niên ôm di ảnh của Lý Đình, còn có hai người trung niên đang ngồi dưới đất khóc kêu không ngừng, lại ôm theo một cái cục gạch để hát tang như đang cầm kèn Xô-na.

Có thể là dùng thẻ nhân viên của Lý Đình để lại để xoát thang máy, chỉ là không có vân tay thì không vào công ty được nên đành ngồi bên ngoài làm ầm ĩ. Còn có một ký giả không biết thuộc báo nào cầm điện thoại đứng một bên video lại: "Nơi này chính là trước cửa của công ty Tiêu Điểm, người nhà của cô Lý đang yêu cầu công ty ra giải thích, nhưng người phụ trách của công ty lại chậm chạp không thấy xuất hiện."

"Con tôi đã qua đời mà đến lúc này lãnh đạo đơn vị vẫn còn chưa đến liếc mắt một cái, ngay cả một cuộc điện thoại an ủi cũng không có!"

"Cái công ty này chẳng hề chính quy gì cả, ngay cả tiền tử vong cũng không có, còn nói là phải đợi công ty bảo hiểm trả!"

Địch Thần nghe đến đây thì không thể nói nổi, chỉ thấy đau đầu: "Ai, tôi nói này, bên cảnh sát còn chưa kết án mà mấy người đến công ty người ta làm cái gì thế?"

"Mày là người của công ty này à?" Người đàn ông tự xưng là chú của Lý Đình đi đến đẩy Địch Thần một cái.

Địch Thần bị đẩy lảo đảo một cái, suýt nữa là đập đầu vào tường, nhìn rất là yếu đuối, cúi đầu hít sâu một hơi, mỉm cười ngẩng đầu: "Tôi nói này đại ca, có chuyện thì từ từ nói, đừng có động tay động chân."

"Tao cứ động tay đấy thì làm sao! Đình Đình nhà tao bị bọn mày hại chết còn không cho tao trút giận à!" Người đàn ông trung niên phách lối thấy Địch Thần tỏ ra yếu thế, dáng vẻ kiêu căng lập tức như lửa thêm dầu, bừng một phát cao hơn ba trượng.

"Thân thể tôi không tốt đâu, đánh ra tại nạn chết người là ông phải phụ trách đấy." Địch Thần run run rẩy rẩy lấy bình ô-xy ra hít hai hơi.

"Mày muốn ăn vạ đúng không!" Người đàn ông thấy anh không chỉ còm cõi mà còn là một con ma ốm, không nhanh không chậm giơ tay lên hướng theo mặt Địch Thần mà đánh.

"Phạch!" Cổ tay ngăm đen tráng kiện bị một bàn tay thon dài trắng nõn nắm chặt lấy, bỗng nhiên không thể động đậy như bị định thân thuật, một ly cũng không dịch được. Ánh mắt vẩn đục từ từ trợn lên, người đàn ông trung niên không thể tin được nhìn người thanh niên gầy yếu.

"Đã nói là đừng có động tay động chân, tôi không có thời gian đâu." Địch Thần vẫn duy trì biểu tình vô hại như trước, không nhanh không chậm nói chuyện, chỉ là mắt hơi híp lại.

Cửa kính bỗng nhiên mở ra, Cao Vũ Sanh chỉ mặc áo sơ mi không mặc áo khoác bước nhanh đi đến, bình tĩnh cầm bàn tay giơ đến không trung chuẩn bị đánh người của Địch Thần: "Bảo vệ!"

Hai người mặc đồng phục vệ sĩ chạy từ cửa thoát hiểm lên, ôm lấy người đàn ông trung niên này kéo đi. Địch Thần lập tức buông lỏng tay, để lại năm dấu tay xanh trắng trên cổ tay ngăm đen.

"Bên phía công an còn chưa đưa ra kết luận, nếu như là do công ty của chúng tôi thì nhất định tôi sẽ bồi thường dù cho có táng gia bại sản, nhưng nếu không phải là trách nhiệm của chúng tôi thì một xu tôi cũng không đưa!" Giọng nói của Cao Vũ Sanh lạnh lùng, phân phó thư ký bên người, "Báo cảnh sát!" Nói xong thì xoay người quay về công ty.

Địch Thần còn bị hắn nắm tay đành phải đi theo hai bước: "À này, Cao tổng, hai chúng ta thế này đi vào không ổn lắm đâu nhỉ?"

Hai người đàn ông lớn rồi mà còn tay nắm tay, anh thì không sao, nhưng hình tượng của Cao tổng có thể sẽ bị ảnh hưởng.

Trong nháy mắt Cao Vũ Sanh không phản ứng kịp anh đang nói gì, mãi cho đến khi lòng bàn tay bị đầu ngón của Địch Thần cào một cái.

/Hết chương 6/

7. Chương 7

Chuyển ngữ: Cực Phẩm

Lúc này Cao Vũ Sanh mới ý thức được là mình vẫn còn nắm lấy bàn tay tuy không dày nhưng lại cực kỳ ấm áp kia, theo bản năng nắm chặt một chút rồi mới buông ra: "Xin lỗi."

Thật ra Địch Thần cũng chẳng để ý gì, theo hắn đi vào phòng làm việc, kéo cái ghế cho khách ngồi trước bàn làm việc qua ngồi xuống: "Cậu gọi tôi tới chính là để nhìn đám người khóc tang trước cửa kia à?"

"Không phải." Cao Vũ Sanh rót cho anh một ly nước, "Lúc gọi cho anh bọn họ vẫn còn chưa đến, tôi muốn nói về chuyện của anh."

"Tôi?" Địch Thần nhận ly nước, trong ly thuỷ tinh trong suốt óng ánh có nước lọc, còn có mùi thơm bạc hà nhàn nhạt, chắc là có bỏ thêm lá bạc hà khô ở trong nước. Những nhân sĩ đẳng cấp đều thích uống cà phê loại đắt tiền hoặc là rượu Tây có màu sắc diễm lệ, vị tiểu Cao tiên sinh này lại mê uống nước có ngâm lá bạc hà, nhìn thế nào cũng không thấy giống một vị tổng tài bá đạo.

"Về… siêu năng lực của anh." Cao Vũ Sanh châm chước tìm từ, tìm một cái tên gọi khác cho loại năng lực khác người của Địch Thần, "Nếu anh cứ bại lộ trước mặt người khác như thế thì rất nguy hiểm. Nếu tiếp tục làm vệ sĩ cho những người khác nhau thì kiểu gì cũng sẽ có người có thể nhìn ra giống tôi."

"Cao tổng đang uy hiếp tôi sao?" Địch Thần cầm một cây thước bằng thép ở trên bàn thưởng thức, nhẹ nhàng gõ lên cái ly trong suốt, y như là gõ vào Cao tổng đẹp mắt đắt giá, không cần gần gũi quá, "Cái gì mà siêu năng lực chứ, Cao tổng nói gì tôi nghe không hiểu."

"Tôi vô ý mạo phạm, đây chỉ là cho anh một lời khuyên thật lòng thôi, tìm một vị khách hàng cố định lại nguyện ý giữ kín bí mật là an toàn nhất." Hai ngón tay của Cao Vũ Sanh giao nhau đặt lên bàn, bày ra một tư thái vô hại lại cường thế, "Đương nhiên, cũng là vì bản thân tôi nữa, tôi cũng gặp phiền phức giống Lý Đình."

“Hả?” Bàn tay đang chuyển động thước của Địch Thần dừng lại, “Cậu cũng bị bạn trai cũ theo đuôi à?”

“…”

“A không phải, bạn gái cũ, là vị dưới lầu kia đúng chứ? Đúng là nhìn có chút nguy hiểm, muốn cậu nợ máu trả bằng máu, không chết tử tế được.” Địch Thần chậc chậc cảm khái, nhìn như đã thấy được hình dáng Cao tổng bị vị kia bầm thây vạn đoạn.

“Người nguyền rủa tôi chết nhiều lắm, tôi không thể nào sợ một người điên không có lực công kích.” Cao Vũ Sanh cảm giác được Địch Thần không hữu hảo lắm, đè gân xanh trên trán, lấy ra một túi văn kiện trong suốt từ trong ngăn kéo, trong túi có một tờ gì đó đủ màu, “Tôi nhận được cái này.”

Mặt trước có in ấn giao hàng vụng về, mặt sau là một hình vẽ gì đó rất kỳ quái. Xung quanh có mười hai cung hoàng đạo nằm trong vòng tròn đồng tâm, ở giữa có một con mắt trừng to. Khi Địch Thần thấy tờ giấy kia thì trong nháy mắt lưng liền đổ mồ hôi lạnh.

“Tờ quảng cáo giao hàng!” Cầm tới nhìn kỹ, tờ giấy này nhìn y như đúc tờ quảng cáo giao hàng lúc Lý Đình bước xuống lầu cầm.

Tờ giấy này xen lẫn trong đống đồ chuyển phát, sáng hôm nay đưa đến phòng làm việc của CEO nói muốn đích thân Cao Vũ Sanh xem. Ngày đó Lý Đình có chia sẻ với một người bạn, châm chọc là tờ quảng cáo này thiết kế xấu xí quá nên Cao Vũ Sanh mới có chút ấn tượng.

“Làm vệ sĩ tạm thời của tôi đi, nếu như anh không muốn làm chín tiếng thì có thể đưa đón tôi đi làm giống như Lý Đình là được…”

“Được.” Không đợi Cao tổng nói xong, Địch Thần đã đồng ý, không chút do dự nhận công việc này. Nhanh chóng chụp một tấm gửi cho Phương Sơ Dương, nói cho hắn biết là Lý Đình cũng nhận được một tờ giấy như thế. Bên kia chắc là Phương Sơ Dương đang bận rộn lắm nên không nhắn lại ngay.

“Anh biết đây là cái gì không?” Cao Vũ Sanh nhìn Địch Thần đang cúi đầu nghiên cứu tờ giấy, dùng ánh mắt từ từ miêu tả lại mặt mày của anh, cố gắng tìm được điểm giống nhau với người trong trí nhớ của mình. Nhưng mà thời gian lâu quá nên thật ra hắn cũng chẳng nhớ được bao nhiêu, nhìn một lát thì chỉ đưa ra một cái kết luận là Địch Thần lớn lên cực kỳ đẹp mắt.

Tìm được chút đầu mối nên cảm xúc của Địch Thần dịu bớt, để điện thoại xuống ngẩng đầu cười: “Cậu có từng xem ”Thần Điêu Hiệp Lữ” chưa?”

“Có.” Đây là một tiểu thuyết võ hiệp nổi tiếng, còn chuyển thể thành một bộ phim dài tập, khi còn bé Cao Vũ Sanh còn rất thích xem.

“Trong bộ phim ấy, ma đầu Lý Mạc Sầu có một thói quen chính là sẽ để lại trong nhà người mình sắp giết

một huyết thủ ấn. Để lại bao nhiêu vân tay chính là sẽ giết bao nhiêu người." Tâm tình Địch Thần trở nên tốt hơn nên bắt đầu nói bậy, bày ra bộ dáng mà ngày thường anh hay dùng để lừa gạt mấy bạn nhỏ, trêu chọc tiểu Cao tổng có vẻ mặt thành thật.

Nhưng mà Cao Vũ Sanh không hề bảo anh cút như Phương Sơ Dương, mà là rũ mắt suy tư một chút: "Cũng có thể lắm."

"..." Thế này mà cũng tin được, cậu nhóc này không chỉ ngốc thường thôi đâu, Địch Thần có chút một lời khó nói hết nhìn hắn.

Nhưng mà sự thật chứng minh Cao tổng không ngốc chút nào, đặc biệt là lúc nói đến chuyện tiền bạc. Nếu quyết định muốn làm vệ sĩ tạm thời thì phải nói rõ ràng vấn đề tiền lương trước. Cao Vũ Sanh lấy ra bản báo cáo thu nhập của một công ty vệ sĩ chính quy, thuê một ngày là mắc nhất, chỗ A trả cho vệ sĩ 8000 tệ một ngày, chỗ B trả vệ sĩ 6000 tệ một ngày. Tính theo tháng thì lương tầm khoảng 30 đến 40 ngàn, theo năm thì khoảng 600 đến 800 ngàn, không có quy tắc nào đáng nói cả.

Cái này chính là giá trong nghề, Địch Thần cũng gật đầu biểu thị tán thành.

"Bởi vì anh cũng không phải là vệ sĩ chính quy cho nên giá bình thường chính là 4000 một ngày, như thế thì một tháng sẽ khoảng 20 ngàn. Với lại bây giờ mỗi ngày anh chỉ làm việc lúc tan sở cho nên tối đa là 10 ngàn, tôi trả anh 15 ngàn." Cao Vũ Sanh bày ra diện mạo của thương nhân, dường như người ra tay trả 50 ngàn không phải là hắn.

"Lúc trước không phải là 50 ngàn sao?" Địch Thần cố gắng càn quấy.

"Đó là giá đi làm chín tiếng, không phải anh còn phải mang theo trẻ con à? Nếu như anh đồng ý thì có thể gửi cậu bé ở nhà trẻ tầng 17, tiền gửi sẽ do công ty trả."

Cao tổng lo lắng cho cả trẻ em trong nhà Địch Thần luôn, mọi việc đều được sắp xếp rõ ràng, chỉ còn thiếu một cái gật đầu của vệ sĩ tiên sinh nữa thôi, suýt nữa là vệ sĩ Địch đã đồng ý rồi. Nhưng khi anh đạp được nửa bước chân vào thì bỗng nhiên thấy sai sai, vị tổng tài này mướn vệ sĩ cũng hạ hết vốn gốc thật. Vừa mời anh ăn cơm, vừa điều tra tình huống của gia đình anh... Trước mắt cứ như là đang trải một cái lưới ra, bày đủ các loại đồ cần thiết anh muốn, nhà trẻ cao cấp, tiền, tránh xa loại công việc nguy hiểm sẽ khiến mình bị bóc trần, điều tra manh mối về cái chết của Lý Đình, chỉ chờ con thỏ mập là anh chui vào thôi.

"Bây giờ thì không được, tôi thích công việc ở nhà trẻ hơn." Địch Thần nhịn đau từ chối món ngon có mỹ vị độc đáo này.

Lúc này, thư ký Hách bước vào thông báo là cảnh sát đã đến.

Cảnh sát còng ba người làm ầm ĩ kia, chỉ vào người đàn ông trung niên đang cứng cổ gào khan: "Tại sao lại là ông?"

"Đồng chí cảnh sát, anh biết ông ta à?" Địch Thần bắt lại tên ký giả cố gắng chuồn đi, không nhanh không chậm hít một hơi ô-xy. Lúc đầu ký giả còn có thể giãy giụa một chút, lúc sau thì như bị còng lại, toàn bộ cánh tay đều không thể nhúc nhích được. Động trái động phải cũng chẳng thể động được, giống như đang nhảy một điệu múa máy móc cứng nhắc vậy.

"Đương nhiên là biết, đây là ba người chuyên gây chuyện mà, tháng trước còn tóm bọn họ một hồi trước cửa bệnh viện nhân dân. Bọn họ chuyên diễn cho những người di dời và người giả bộ bị đụng mà… Đàng hoàng một chút, cái gì mà cháu gái ông chứ, người trong di ảnh mi thanh mục tú thế này sao có thể giống cái mắt hạt đậu của ông được chứ?"

Người di dời… Địch Thần nhíu mày, cọ xát mài răng hàm, quay đầu hỏi Cao Vũ Sanh: "Tiểu súc sinh Vương Cánh Hàng kia đang ở bệnh viện nào?"

Cao tổng: "…"

Cảnh sát đã đi rồi, ký giả vẫn còn bị nắm: "Thả ra!"

"Ây da, quên mất anh." Địch Thần xoay đầu lại ung dung nhìn vị ký giả này, chộp lấy điện thoại của hắn đưa cho thư ký Hách xoá video liên quan đi, lại lấy điện thoại ra quay cái mặt hắn lại, "Nào, cười cái coi. Nói xem, ai mướn anh đến đây."

Ký giả tiên sinh nhìn như con vịt bị cắt tiết, sắc mặt đã trắng bệch nhưng miệng vẫn còn cứng lắm, cái gì cũng không chịu nói.

Đội hình cảnh cục công an thành phố, Phương Sơ Dương còn đang đọc đi đọc lại báo cáo.

Người chết trong vụ án ở Nam Thành tên là Vương Cường, bốn mươi sáu tuổi, nam. Vợ của ông kể lại, cùng ngày hôm đó Vương Cường ra ngoài uống rượu với bạn nè, đến nửa đêm còn chưa về nên bà liền ôm con ngủ trước, ngày hôm sau vẫn chưa về, điện thoại cũng chẳng gọi được nên lúc này mới báo cảnh sát. Mà cha mẹ của Vương Cường cứ khăng khăng con mình bị mưu sát.

[Bà Vương (Chu Ngọc Phân): Nhà tôi thiếu nợ một khoản nợ cực kỳ lớn, gần đây tâm tình của Vương Cường không tốt lắm, nên bình thường vẫn hay ra ngoài uống rượu không về nhà. Tôi cũng chẳng để ý, nhưng không thể hiểu sao ông lại tự sát như thế, để lại cô nhi quả phụ chúng tôi thế này giờ làm sao đây?]

[Cha Vương: Khoản tiền đó nó mượn để làm ăn buôn bán, bán được lô hàng này đi là có thể kiếm được tiền, nên không thể nào có việc trốn nợ tự sát được!]

[Mẹ Vương: Chắc chắn là Chu Ngọc Phân làm, lúc trước cô ta còn nói con tôi ngoại tình, ba ngày quậy nhỏ, năm ngày quậy lớn, còn nói là muốn ôm hai đứa con trai nhảy sông tự tử.]

Trên cơ thể Vương Cường cũng không có dấu vết đánh nhau gì, hoặc là tự mình nhảy xuống, hoặc là hung

thủ dùng một chiêu chế địch.

"Chuyện này cũng có khả năng, nếu như là có người quen biết bất thình lình đẩy Vương Cường xuống. Nhưng Lý Đình thì không thể đẩy được, muốn làm thì phải không đụng vào ném người xuống, trừ phi người nọ là một đại lực sĩ, dùng tư thế cử tạ nâng người lên rồi ném xuống lầu." Đồng nghiệp khám sát hiện trường khoa tay múa chân tả lại độ cao của bệ cửa kia.

Đại lực sĩ.

Trong lòng Phương Sơ Dương căng thẳng, theo hắn biết, người có thể làm được chuyện này chỉ có Địch Thần khi hít ô-xy. Ngày đó hắn tăng ca suốt đêm không ở nhà nên không thể cung cấp bằng chứng vắng mặt cho Địch Thần được. Gọi điện cho anh em hỗn đản nói anh gần đây nên khiêm tốn một chút, đừng để người ta thấy được siêu năng lực của mình, cầm điện thoại lên thì thấy được tin nhắn Địch Thần gửi đến, lập tức đưa cho các đồng nghiệp.

"Trong di vật của Lý Đình có vật này không?" Phương Sơ Dương chỉ vào con mắt nằm trong vòng tròn đồng tâm quỷ dị kia.

Trần Chiếu Huy nhanh chóng cúi đầu lật một lần: "Không có."

"Tiểu Trương đi tra lai lịch hình vẽ này một chút, Trần Tiểu Hắc đi theo tôi." Phương Sơ Dương đứng lên, mang theo Trần Chiếu Huy đi lục soát xe Lý Đình một lần nữa. Theo Địch Thần nói, lúc đó anh có ném cái đồ vật vớ vẩn này đi, nhưng không nhớ là nó rơi ở đâu hay là vẫn còn ở trên xe.

Hai người chui vào cái xe đã trở thành lò nướng dưới ánh nắng mặt trời chói chang tìm kiếm, chưa được một phút đồng hồ thì quần áo đã ướt đẫm.

"Đội phó, anh đi đến dưới bóng cây đứng đi, để em lục soát cũng được." Trần Chiếu Huy đẩy đẩy Phương Sơ Dương, mình thì vào trong xe kiểm tra kĩ lại.

Phương Sơ Dương mở cửa xe bật điều hoà trong xe, gió lạnh thổi ra khiến không khí oi bức khiến người khác hít thở không thông giảm bớt phần nào.

"Hê hê, vẫn là đội phó thông minh." Trần Chiếu Huy lau mồ hôi, nịnh bợ hết sức cứng ngắc, không đợi Phương Sơ Dương mắng hắn thì bỗng nhiên kêu to, "Tìm được rồi!"

Trong khe hở giữa xe và cửa có một tờ quảng cáo giao hàng chưa kịp ném, y chang tờ giấy mà Cao tổng nhận được. Đồng chí Tiểu Trần đen bóng cẩn thận bỏ vật chứng vào túi nylon trong suốt rồi đóng cẩn thận, quay sang phía điều hoà một chút, thổi cho cái đầu nóng vựng nảy ra linh quang: "Đội phó, anh nói có phải là Lý Đình cho bên giao hàng một sao nên anh trai giao hàng đến trả thù cô ấy không nhỉ?"

"Ông chủ của Công ty Bản đồ Tiêu Điểm cũng cho một sao hả? Anh ta sẽ đặt một suất thịt cá năm tệ sao?

Trong đầu cậu chắc toàn là dầu dưới cống đúng không!" Phương Sơ Dương cho đồng chí Tiểu Trần một cái tát ngay gáy.

"Lần trước anh nói là than đá mà." Tiểu Trần xoa gáy thật thà nói.

"Cút cút cút!" Phương Sơ Dương đẩy cái đầu than đá ra, thuận tay nhận điện thoại.

"Đội phó, đồn công an khu Đông bắt được ba kẻ giả làm người nhà của Lý Đình đến gây chuyện trước cửa công ty Tiêu Điểm."

Chuyên gây chuyện…

Mặt Phương Sơ Dương lạnh xuống, nhóm gây chuyện này có quen biết với nhóm lưu manh vô lại của khu tái định cư, mà Vương Cánh Hàng cũng vừa vặn là tên vô lại nổi tiếng ở Thái Trang: "Phái người để ý cái tên tiểu tử Vương Cánh Hàng kia, rồi kiểm tra điện thoại của hắn chút. Còn có, gọi vợ của Vương Cường đến một chuyến, tôi có việc muốn hỏi bà ấy."

/Hết chương 7/

8. Chương 8

Chuyển ngữ: Cực Phẩm

Địch Thần vốn muốn hỏi Vương Cánh Hàng đang ở bệnh viện nào để mình đến tặng hắn chút "ấm áp," nhưng mà không biết dây nào của Cao tổng có vấn đề, dám không nói cho anh. Kéo anh ở lại toà nhà Tài Phú ăn cơm trưa, lại kéo đến lúc trưa mở cuộc họp ngắn, lúc này Cao đại thiếu gia mới vui vẻ đứng lên nói mình sẽ đưa anh đi.

"Không cần đâu, không phải cậu rất bận rộn à?" Địch Thần nhìn chiếc xe cánh thiên thần đắt giá của Cao tổng, tiền xăng chuyến này có thể sánh được với thu nhập một ngày của thầy giáo nhà trẻ như anh.

"Chiều thứ sáu vốn là tan tầm sớm, tôi ở chung với anh sẽ an toàn hơn." Cao Vũ Sanh đưa chìa khoá xe cho Địch Thần, yên lặng đứng sau anh, cố gắng bày ra hình dạng "Cao tổng rất sợ hãi," đáng tiếc là hành động kém quá. Đôi mắt đẹp kia của người thanh niên vô cùng trong trẻo, giống như đang mong đợi cái gì đó.

Chắc là ảo giác nhỉ? Nào có người nào mong đợi gặp được sát thủ chứ?

Địch Thần không hiểu được loại tư duy của thiếu gia nhà giàu như thế này, tận chức tận trách kiểm tra xe cộ sau đó tự mình ngồi vào ghế lái. Cao tổng ngồi vào hàng ghế sau theo thói quen, vừa muốn xuất phát thì bỗng nhiên nói dừng lại để đổi lên ngồi ghế phó lái.

"Cao tổng, nếu như người muốn giết cậu thật đúng là sát thủ chuyên nghiệp thì tôi đề nghị cậu vẫn nên ngồi ghế sau đi." Địch Thần khuyên nhủ khách hàng theo góc độ chuyên môn. Bình thường các ông chủ vẫn muốn ngồi hàng ghế đằng sau tài xế, đây chính là vị trí an toàn nhất ở trong xe. Nếu có xuất hiện tai nạn giao thông thì tài xế sẽ đánh tay lái qua trái theo bản năng để tránh cho mình bị đụng, cũng có thể khiến cho người ngồi ghế sau may mắn tránh khỏi hiểm cảnh.

"Tôi ngồi sau thì anh biết đường lái chứ?" Cao Vũ Sanh thắt chặt dây an toàn, quay đầu hỏi anh.

"Ớ..." Thuộc tộc không xe, phạm vi hoạt động của Địch Thần ở trong thành phố lớn như thế này rất nhỏ, phần lớn thời gian cũng chỉ đi quanh khu Lão Thành và khu trung tâm, thỉnh thoảng cũng lái xe đến chỗ khách hàng chỉ định, "Không phải trong này có GPS à."

"Đường bên kia ngắn lắm, quẹo trái quẹo phải nó chỉ không kịp đâu." Cao Vũ Sanh rũ mắt xuống che đi cảm xúc nơi đáy mắt, "Đi thôi."

Bị ông chủ khinh bỉ năng lực nhận đường, vệ sĩ Địch trời sinh không am hiểu việc nhớ đường không có cách nào phản bác cả, đạp chân ga lái đi.

"Cao Vũ Sanh, tên đàn ông phụ bạc! Không được chết tử tế! Chúng ta cùng nhau xuống địa ngục đi!" Mới phóng ra khỏi bãi đậu thì ma âm quen thuộc liền xuyên thấu qua kính chống đạn của con xe hạng sang.

"Hô, đúng là đủ cố chấp thật." Địch Thần nhìn thoáng qua vị kia vẫn còn giơ chân ở trước cửa, nhịn không được lấy cùi chỏ thọc bạn học Tiểu Cao bên cạnh, "Rốt cuộc là cậu và cô ta có chuyện gì thế?"

Cao Vũ Sanh nhìn tay áo sơ mi bị anh thọt cho lõm một chỗ: "Mọi người không dùng kính xưng với khách hàng à?"

"Có chứ, chúng tôi gọi khách hàng là "Bảo bối"." Địch Thần nghiêm túc nói.

"..." Đuôi lông mày của Cao Vũ Sanh giật một cái.

"Thật sự mà, bảo vệ như trân bảo, vô giá, thế thì không phải là bảo bối à?" Liếc trộm sắc mặt của Cao tổng, Địch Thần cố gắng nín cười. Cậu nhóc xấu xa này muốn cái kính xưng gì chứ, chắc xem phim Hàn Quốc thấy có trong đó quá.

"Anh cứ thế mà gọi Lý Đình như vậy à?" Hình như Cao tổng bị tức đến cười.

"Gọi như thế sẽ khiến cho mấy cô gái dễ hiểu lầm lắm, chỉ gọi khách hàng nam như thế thôi." Địch Thần chớp chớp mắt với hắn, "Cậu muốn kính xưng à, hoàn toàn không có vấn đề, bảo bối!"

Cao Vũ Sanh bị anh gọi đến cả người nổi đầy da gà, giơ tay ra chà chà tay, vuốt cho chỗ bị lõm trên áo sơ

mi bằng phẳng lại, để ngăn anh tiếp tục nói bậy, hắn chủ động nói đến người trước cửa kia: "Trước kia cô ta là nhân viên của Tiêu Điểm."

"Hả?" Vậy mà biết nhau thật, Địch Thần không khỏi dựng lỗ tai lên, "Không phải cậu bỏ người ta thật chứ?"

"Từ lúc cô ta vào công ty cho đến lúc rời khỏi, tôi nói với cô ta không quá mười câu." Chuyện này Cao Vũ Sanh cũng buồn bực thật lâu, thật sự không biết mình "câu dẫn" vị nữ sĩ kia lúc nào.

Chị gái này tên là Viên Tiểu Ái, vào công ty làm việc lúc Tiêu Điểm mới thành lập vào ba năm trước. Lúc mới vào công ty, vì là nhân viên đã có kinh nghiệm nên nhìn khá là ổn trọng. Làm trong công ty hơn một năm, bỗng một ngày nào đó chẳng biết tại sao lại bắt đầu tuyên bố mình và Cao Vũ Sanh đang hẹn hò, đổi tên WeChat thành "Vũ Dạ Ái Thính Sanh," lại còn gửi hình của Cao Vũ Sanh trong vòng bạn bè.

Lúc đầu mọi người chỉ cho là cô đang đùa thôi, còn cùng nhau cười ha ha, còn có một nữ đồng nghiệp nhắn lại đùa nói "Tôi cũng là bạn gái của Vũ Sanh, rút đao đi tìm tình địch thôi." Ai mà ngờ Viên Tiểu Ái lại chạy đến chỗ của đối phương, hét ầm ĩ lại còn hắt cho người ta một thân Coca.

Tất cả mọi người đều thấy không thể tưởng tượng nổi, sau khi náo loạn vài ngày thì mọi người mới ý thức được tính nghiêm trọng của chuyện này. Bên nhân sự báo cáo cho cấp trên để trả phí cho cô đi khám bác sĩ tâm lý, sau khi khám xong thì bác sĩ cố vấn kết luận là Viên Tiểu Ái bị mắc "Chứng vọng tưởng yêu đương" —— đây là một loại bệnh mà người mắc bệnh sẽ tưởng tượng mình đang cùng một người nào đó yêu nhau, chuyện này sẽ xâm nhập vào kí ức và tạo thành bệnh về tâm lý. Loại bệnh này thường thấy ở một số ít fan cuồng idol nào đó, nổi tiếng nhất chính là câu chuyện về nam ca sĩ Hồ Sướng bị một người tên là "Mạ Nương Phấn" quanh năm chặn anh ta ở sân bay, cứ chạy theo kể về chuyện "lang lâm cẩu phế" của Hồ Sướng.

Trạng thái tâm lý như thế rõ ràng là không thể làm việc được nữa, sau khi rời khỏi Tiêu Điểm cô có đi trị liệu, sau một khoảng thời gian thì đi tìm công việc khác, biến mất rất lâu. Gần đây chắc là lại phát bệnh, tuần nào cũng đúng năm giờ đứng trước cửa toà nhà điểm danh.

"Oa, đây chính là lần đầu tôi thấy được việc đẹp trai quá bức người ta điên luôn đó." Địch Thần không hề đồng tình cười chọc Cao Vũ Sanh.

"Đến giao lộ phía trước thì quẹo trái, thấy một biển quảng cáo màu đỏ thì quẹo phải, đây chính là bãi đậu xe tiện nhất." Cao tổng không quan tâm đến khiêu khích của anh, chỉ đường vô cùng chính xác giống y như GPS.

Địch Thần chạy theo con đường mà Cao Vũ Sanh đã chỉ, đúng là một cái đường vòng chưa từng đi, đúng là chạy thẳng một đường. Không hổ là người làm bản đồ, bản thân chính là một cái bản đồ sống.

Vương Cánh Hàng gãy xương cụt đang ở khoa chỉnh hình, có một công an mặc đồ của cục công an thành phố đang ngồi ở hành lang ngoài phòng bệnh. Khi thấy Địch Thần đến thì vô cùng kinh ngạc, đứng dậy chào hỏi: "Anh Thần, sao anh lại đến đây?"

"Tôi còn muốn hỏi cậu đây này, hai ngày nay không phải là Phương Sơ Dương đang vội như con quay à? Sao cậu lại rảnh rỗi ngồi đây chơi game thế!" Địch Thần hỏi ngược lại, tiện thể cười nhạo người đã chơi lâu rồi mà cấp bậc vẫn là [Quật Cường Thanh Đồng].

"Đó là do kém anh Thần mà." Cậu cảnh sát cũng không tức giận, còn cười hì hì nói chuyện phiếm với Địch Thần. Là Phương Sơ Dương nói hắn đến đây canh chừng Vương Cánh Hàng, còn dẫn theo hai người khác đến hỏi chuyện.

Địch Thần hướng trong phòng liếc mắt một cái: "Không phải người này là người giàu sau khi được đền bù di dời à? Sao ở giữa hai người kia vẫn còn khó coi thế chứ."

Trong phòng có hai người mặc đồng phục cảnh sát đang hỏi chuyện, tịch thu điện thoại của hắn để kiểm tra tin nhắn.

"Căn phòng mà Lý Đình chết là do anh giới thiệu sao?"

"Không phải, lúc tôi biết cô ta thì cô ta đã thương lượng xong chuyện tiền bạc với người ta rồi." Vương Cánh Hàng lớn lên không tính là xấu, nhưng sắc mặt lại mang theo vài phần âm u nên khiến cho người khác khó chịu, "Các người có điều tra tôi thì cũng vô dụng thôi, xương cụt của tôi bị gãy nên không thể nào xuống giường được. Cho dù tôi có muốn hại chết cô ta thì tôi không có điều kiện để làm được đâu! Các người nên đi tra cái tên gian phu của cô ta ấy."

"Gian phu gì?" Cảnh sát sửng sốt, còn cho là đầu mối gì mới.

"Chính là cái tên vệ sĩ tiểu bạch kiểm kia đó, tuyệt đối là gian phu. Thằng ấy nhìn gầy nhưng sức lớn lắm đó, chính nó đánh tôi thành thế này."

"Tôi thấy là anh cũng muốn cái xương chậu của mình gãy luôn ấy nhỉ." Một tay Địch Thần khoác ba lô một tay nhét vào túi quần, từ từ đi đến ngồi xuống trên cái ghế gỗ gần giường, một chân kê lên mép giường của Vương Cánh Hàng, nhướng nhướng quai hàm, "Nói tiếp đi."

Khi Vương Cánh Hàng nhìn thấy Địch Thần thì theo phản xạ có điều kiện mà co rúm lại một chút.

/Hết chương 8/

9. Chương 9

Chuyển ngữ: Cực Phẩm

Thật ra không phải là nhận thức của Vương Cánh Hàng thấy sợ hãi, mà là xương cụt nó thấy Địch Thần

nên tự mình đau.

Tên côn đồ cứng mềm không ăn lại thành thật hơn, cho nên công việc hỏi chuyện của hai vị đồng chí cảnh sát lập tức thuận lợi không ít. Không nói đến chuyện "gian phu" nữa, nhưng Vương Cánh Hàng vẫn khăng khăng không thừa nhận việc mình liên quan đến chuyện của cha mẹ Lý Đình, động một chút là lấy chứng cứ vắng mặt ở bệnh viện của mình ra nói. Mà trong điện thoại của hắn cũng thật sự là không có gì.

"Tại sao anh vẫn còn giữ số điện của thoại của cha mẹ Lý Đình?"

"À, cha mẹ cô ta xem tôi là con rể rùa vàng mà, ba ngày hai bữa lại muốn hỏi han ân cần. Tôi sắp trở thành con rể, không lẽ không được lưu số của trưởng bối?" Vương Cánh Hàng cầm điện thoại lại, ngón tay đè xuống nút khoá hiện lên màn hình nền. Hình nền của hắn là mấy tấm hình sao băng được cài chế độ tự động đổi hình, còn có đặc hiệu huyễn quang, nhìn khá là thú vị.

"Tôi còn tưởng hình nền điện thoại của anh sẽ là hình của Lý Đình chứ." Địch Thần liếc thấy màn hình điện thoại của hắn, phát biểu ý kiến, "Không phải anh không có cô ấy thì không được à, yêu đến muốn chết muốn sống ấy?"

"Mắc mới gì đến anh!" Vương Cánh Hàng khóa điện thoại, quay đầu lườm anh.

Không hỏi được cái gì, hai đồng chí cảnh sát chuẩn bị rời khỏi, ra ngoài giao kết quả điều tra cho cảnh sát Tiểu Mã đang đứng canh ở hành lang.

"Hai người rời khỏi mà không mang anh ta đi theo sao?" Vương Cánh Hàng ngóc cổ gọi hai cảnh sát.

"Tôi là đến thăm anh mà, cảnh sát không quan tâm chuyện này." Địch Thần cầm cái nút gọi ở đầu giường xoay xoay chơi trong tay, cười nhạo đạp giường bệnh một cái, "Có khiến anh sợ đến độ tè ra quần không, có cần giúp gọi y tá không hử?"

Vương Cánh Hàng tức giận đến mặt tái xanh.

"Thật ra tôi cực kỳ hiểu anh, thật đó." Một tay Địch Thần khoác lên cái chân đang kê trên giường, xích lại gần, bày ra bộ dáng anh em tốt, "Một tên con đồ chẳng có văn hoá gì sống ở thôn, đột nhiên được chính sách di dời biến mình thành một kẻ có tiền, còn có tiền hơn những người đi làm công có một bụng chữ đại học, cũng chỉ có thành phần tri thức bằng cấp cao lại đẹp mắt làm trong công ty lớn mới xứng đôi. Đáng tiếc, cô gái này không thích, lại chê anh không học thức nên phải cho cô ấy biết chút lợi hại… Lại vừa vặn cô ấy có một đôi cha mẹ ham tiền lại vô cùng tin tưởng anh con rể có nhiều tiền này. Nói cho bọn họ biết là người chết rồi, quan trọng là tuổi bọn họ đã lớn, chỉ cần tin là Lý Đình tự sát và chụp cái mũ "đầu sỏ gây tội" cho công ty lớn cô làm thì chắc chắn sẽ có được đủ số tiền lớn để dưỡng già."

"Cậu cũng chẳng phải cảnh sát, quản nhiều thế làm gì?" Vương Cánh Hàng rũ mắt, dùng cặp mắt âm u kia nhìn anh, "Thằng kia, tôi khuyên anh bớt lo chuyện bao đồng đi. Cô gái kia chẳng có nửa cọng lông quan hệ gì với tôi cả, cô ta là bị trời bắt đi."

Con ngươi của Địch Thần chợt co rút: "Anh có ý gì?"

"Ông trời nhìn không nổi muốn lấy mạng cô ta, nói rõ chính là cô ta có tội, chết cũng đáng đời!" Vương Cánh Hàng nhìn có chút hả hê cười rộ lên, "Cô ta chính là một con đ* ham hư vinh…"

Một tiếng "rầm" vang thật lớn, khiến cho ba người cảnh sát đang trao đổi công tác sợ đến run một cái. Cao tổng ngồi ngoài phòng bệnh chờ vệ sĩ của mình lập tức đi đến, liền thấy Địch Thần đang vác ghế đánh lên người Vương Cánh Hàng.

Cái ghế gỗ vẫn còn nguyên vẹn hồi nãy giờ đã tan tành, Vương Cánh Hàng đang nằm trên mặt đất ngọ ngoạy trốn sang một bên. Hai cảnh sát còn chưa đi, mỗi người kéo một bên của Địch Thần, cảnh cáo anh không được cử động nữa.

"Báo cảnh sát, nhanh báo cảnh sát." Vương Cánh Hàng bị doạ cho ngu mò sát vào vách giường hô to.

Cảnh sát đang ở trước mặt, nếu người bị hại báo cảnh sát thì bọn họ chỉ có thể đưa người đánh đi.

"Đồng chí cảnh sát, tôi đây đang là giúp phá án mà. Cái loại khốn nạn thế này là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, đánh trước hỏi sau thì mới có thể thành thật." Địch Thần để cho cảnh sát còng tay anh, nghĩa chánh ngôn từ giải thích với Tiểu Mã.

"Anh của em ơi, sau thời bình rồi thì không còn việc tra tấn bức cung nữa đâu." Tiểu Mã sầu mi khổ kiểm nói, nhìn người ta cả ngày mà cũng chẳng nhìn được ra đầu mối gì, ngược lại dưới mí mắt của hắn mà lại bị đánh, lúc trở về chắc bị đội phó đè xuống đất ma sát nhiều lần quá.

"Tôi biết mà, cảnh sát không thể đánh người, các người không thể nào lo ổn hết được đúng không? Vậy thì giao cho tôi đi, xem mặt mũi của Phương Sơ Dương nên sẽ cho mọi người chút tiện nghi." Tiểu Mã người đúng như tên, có cái mặt ngựa dài, lúc phiền muộn lại càng buồn cười, Địch Thần nhịn không được trêu hắn.

"Anh Thần, xem như em cầu xin anh, bớt cãi lại đi được không. Lát nữa nếu về cục gặp phải đội phó thì anh nhớ là phải nói với anh ấy là em đã liều mạng ngăn cản anh đó." Tiểu Mã cầu xin anh.

"Lời này tôi có thể nói sao, người khác sẽ tin à?" Vóc người Tiểu Mã cao lớn, nhìn còn cường tráng hơn Địch Thần.

"…"

Cao tổng mở to hai mắt nhìn vệ sĩ nhà mình bị cảnh sát mang đi, chỉ có thể nhận mệnh lái xe, không nhanh không chậm đi theo sau xe cảnh sát: "Siri, tôi thấy mướn vệ sĩ này có chút không đáng giá lắm."

"Không đáng ở giá trị, đáng là ở trong lòng anh." Máy móc nói giọng lạnh như băng, nghe không hiểu sao còn có chút cao thâm.

"Còn rất triết lý cơ đấy." Cao Vũ Sanh nhìn xuyên qua cửa sổ xe cảnh sát, bỗng nhiên nhìn thấy mặt Địch Thần đang dán lên đó, chớp chớp mắt với hắn.

Chẳng lẽ là người này muốn hít ô-xy nhảy ra khỏi xe? Cao Vũ Sanh hoảng sợ, nơm nớp lo sợ theo sát một đường, kết quả là không có chuyện gì xảy ra cả. Địch tiên sinh tuân thủ luật pháp thành thành thật thật bị mang về cảnh cục.

Hai người cảnh sát là người của cục công an thành phố, trong cục công an thành phố không có đủ trang bị như trong đồn công an nên đưa người cho đội hình cảnh mang đi. Lúc bước vào bỗng bị Phương Sơ Dương nhìn thấy: "Ném đến phòng tra hỏi đi, không đủ 24 tiếng thì không được thả."

"Ác như thế hả?" Địch Thần vô cùng đau đớn khiển trách anh em vô tình nhà mình, "Vậy chú đừng quên đi đón Mông Mông đấy."

Người trong đội hình cảnh ai cũng biết Địch Thần, nghe nói như thế thì đều cúi đầu nín cười, chỉ có Trần Chiếu Huy thành thật nghe lời, nhét Địch Thần vào phòng tra hỏi.

Phòng tra hỏi thực chất chính là chỗ tạm giam phần tử phạm tội, không thể giam quá 24 tiếng đồng hồ. Trong đây thường có mấy tên trộm vặt, quấy rối, say rượu lái xe mới vừa bị bắt, do đội hình cảnh phụ trách thì thường khá nghiêm trọng, nhìn sơ trông rất hung thần ác sát.

Địch Thần nhìn thoáng qua mấy người ở bên trong, quay đầu nói với Tiểu Trần: "Đồng chí à, cơ thể của tôi không tốt phải cần hít ô-xy, nếu không mang sát theo người thì chắc ngỏm mất. Cậu đi nói với lãnh đạo của cậu đưa bình ô-xy cho tôi đi."

"À." Trần Chiếu Huy lên tiếng, khoá cửa sắt rồi quay đầu đi ra ngoài báo lại với đội phó.

Nghe thấy bên kia có tiếng nổi trận lôi đình truyền từ xa xa đến của Phương Sơ Dương: "Hít cái gì mà hít, cho anh ta nín chết đáng đời!"

Địch Thần chuyển động cổ tay vừa tháo còng, quay đầu nhìn về phía mấy người trong phòng mang vẻ mặt không hề có ý tốt: "Uây, sao mấy người vào được đây thế?"

"Con gà bệnh, im lặng chút đi." Trong căn phòng nho nhỏ chỉ có một băng ghế dài bằng xi măng chân tường ở phía Bắc, có mấy người ngồi chung một chỗ, ngay cả một chỗ chút xíu cũng không cho Địch Thần.

"Đến đây, ngồi chỗ này." Một tên to con phun miếng đờm từ trong miệng ra, ý bảo Địch Thần ngồi.

“Tôi khuyên mấy người nên khách khí chút, đội trưởng đội hình cảnh chính là em trai tôi.” Địch Thần khoanh tay dựa vào cửa sắt, vẻ mặt kiêu ngạo.

“Mẹ nó! Ít lắm lời đi, em mày là đội trưởng mà mày vào đây ngồi à?” Mấy vị đại ca đứng lên từ từ lại gần Địch Thần.

“Vậy thì sao? Trước mặt pháp luật thì ai ai cũng bình đẳng.” Đang nói thì Tiểu Trần đưa bình ô-xy đến cho anh.

Phương Sơ Dương lửa giận đầy đầu đi ra khỏi cảnh cục, mặt đối mặt với Cao Vũ Sanh đang lững thững đi đến, nhớ đến đây chính là khách hàng mới của tên khốn Địch Thần thì liền chú ý hơn chút. Không đợi hai người bắt chuyện thì điện thoại của Phương Sơ Dương vang lên, người gọi chính là Tiểu Mã đang phụ trách trông coi Vương Cánh Hàng.

“Đội phó, Vương Cánh Hàng còn giấu một cái điện thoại Iphone kiểu cũ, bên trong có tin nhắn giữa hắn ta và cha mẹ Lý Đình.” Tiểu Mã hơi có chút kích động nói.

“Sao cậu lại tìm được?” Phương Sơ Dương không để ý tới Cao tổng nữa, vừa gọi vừa đi đến nhà trẻ.

“Anh Thần bỏ vào cho em.” Tiểu Mã nhớ lại tình hình lúc nãy, chắc là lúc Địch Thần trêu hắn thì tiện tay nhét luôn vào túi, trước lúc đi vỗ hắn một cái, lúc đó hắn mới cảm giác được trong túi có cái gì đó.

“...”

Cao Vũ Sanh nộp tiền phạt xong, lúc hoàn thành hết thủ tục để đến rước Địch Thần, thì thấy trong phòng tra hỏi khá là tốt lành hài hoà. Mấy vị đại ca ngay ngắn chỉnh tề ngồi xổm hai bên chân tường, một mình Địch Thần độc bá băng ghế dài duy nhất, nâng chân đá cái chai qua qua lại lại chơi.

“Bọn họ làm sao thế?” Trần Chiếu Huy đến mở cửa tò mò hỏi.

“Bọn họ biết cơ thể anh không tốt nên nhường ghế cho anh ngồi.” Địch Thần đứng lên duỗi người một cái, víu vai Cao tổng đi ra ngoài.

Cao Vũ Sanh nhìn mấy người đàn ông to cao, lại nhìn cái tay đang khoác lên vai mình, vô cùng cho anh mặt mũi mà không hề hất xuống, tuỳ ý để anh èo oặt dặt dẹo đu trên người mình: “Bây giờ những người trong phòng tra hỏi cũng có tố chất cao thế này à?”

“Đúng thế, ngũ giảng tứ mỹ (1) kính già yêu trẻ.”

(1) Châm ngôn của Đoàn Thanh niên Cộng sản Trung Quốc. Ngũ giảng: “Giảng văn minh, giảng lễ phép, giảng vệ sinh, giảng trật tự, giảng đạo đức”; Tứ mỹ: “Tâm linh mỹ, ngôn ngữ mỹ, hành vi mỹ, hoàn cảnh

mỹ”.

/Hết chương 9/

10. Chương 10

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chuyển ngữ: Cực Phẩm

Ra khỏi cửa của đội hình cảnh, Cao Vũ Sanh liền kéo cái móng vuốt đu trên vai mình xuống dưới, tiện tay ném chìa khoá cho anh, nhìn thoáng qua đồng hồ trên cổ tay. Trời đã đen thui, bên ngoài cục công an có đèn đường không sáng lắm chiếu xuống, chiếu ra những đường góc sáng trên đồng hồ.

“Trên tay cậu là đồng hồ dạ quang à?” Địch Thần lại gần, “Rất đẹp mắt.”

“…” Cũng đâu phải là học sinh tiểu học đâu, ai còn đeo đồng hồ dạ quang chứ. Cao Vũ Sanh nhìn “Sky Moon Celestial” trên cổ tay mình, không biết phải giải thích cho vệ sĩ nhà mình là thế gia sản xuất đồng hồ đeo tay hơn trăm năm không hề sản xuất đồng hồ dạ quang như thế nào. Không đợi hắn mở miệng thì Tiểu Trần của đội hình cảnh đã đuổi đến.

“Thần ca, điện thoại của anh.”

Địch Thần nhận lấy điện thoại, ghét bỏ nhìn trên dưới: “Anh nói này Tiểu Trần, lần tới có đi ra ngoài làm việc thì có thể bôi chút kem chống nắng không? Tối khuya anh chỉ nhìn thấy một bộ đồ đi đến thôi, rất là doạ người đó.”

Trần Chiếu Huy kéo kéo cái áo tay ngắn kiểu vận động có gắn dạ quang của mình: “Em đen vậy cơ á?”

“Ừ.” Địch Thần nói chắc như đinh đóng cột, cúi đầu gửi WeChat cho Phương Sơ Dương, “Tối nay mọi người có tăng ca không?”

“Em phải tăng ca nhưng đội phó không cần, đội trưởng biết hôm nay anh ấy phải coi Mông Mông nên nói anh ấy sẽ không đến.” Cậu nhóc Tiểu Trần thành thật bán đội phó nhà mình đi.

“À…” Địch Thần ý vị thâm trường lên tiếng, xoá đi một câu, nhét điện thoại vào túi, cảm thấy ngũ quan không rõ của Tiểu Trần bỗng thuận mắt hơn, “Được rồi, cậu bận rộn thì đi đi.”

Nếu như Phương Sơ Dương không tăng ca vậy thì anh có thể ở bên ngoài lâu thêm một chút rồi. Đợi đến khi đưa Cao Vũ Sanh về nhà thì phải đi chợ đêm ăn đồ nướng uống bia mới được. Bây giờ chính là mùa của tôm càng, phải mua một ký tôm càng mới được, hôm nay ngồi trong phòng giam không thể nào ngồi uổng công được.

Vừa suy nghĩ là nên ăn cay hay nên hấp tỏi, vừa lấy đèn pin kiểm tra xe, sau khi xác nhận không có vấn đề gì thì ném chìa khoá cho Cao Vũ Sanh: “Thôi vẫn là hấp tỏi đi… Á, không phải, vẫn là cậu lái đi. Tôi không lái xe buổi tối.”

“Đây là cái quy củ gì thế?” Có vài người tay lái yếu không dám lái xe ban đêm sợ gặp chuyện không may, nhưng rõ ràng là Địch Thần không nằm trong nhóm người có tay lái yếu. Ban ngày Cao Vũ Sanh cố ý quan sát, có thể nhìn ra được là kỹ thuật của người này được rèn luyện vì nhận việc làm của vệ sĩ, lúc đậu xe không phải là de vào mà là xoay tròn rồi đậu vào.

“Buổi tối dễ gặp bắn nhau hơn, lúc này vệ sĩ phải cần cảnh giác hơn.” Địch Thần tự nhiên ngồi vào ghế phó lái, thắt dây an toàn.

Một tay Cao Vũ Sanh đè lại cửa xe không cho anh đóng lại: “Anh nghĩ tôi sẽ tin à?”

Bạn nhỏ đầu óc tính toán quá thì không dễ thương chút nào, Địch Thần nhe răng, giằng co một lát rồi đành thừa nhận: "Tôi mắc bệnh quáng gà."

Bệnh quáng gà! Cao Vũ Sanh hết hồn, chậm rãi xích lại gần. Trong hoàn cảnh thiếu ánh sáng như thế này, ánh mắt của Địch Thần có chút không hướng lên trên lắm, nhưng phương hướng anh "nhìn" chính xác không lầm đi đâu được. Nếu không nhìn gần thì không thể nào nhìn ra dị dạng được. Thảo nào lần trước anh lại đi nhầm xe, thì ra là không nhìn thấy. Tại sao lại có thể như vậy?

"Tại sao lại bị? Chữa được chưa?"

"Trời sinh." Cách gần như thế nên Địch Thần có thể cảm nhận được hô hấp chợt nhanh hơn của Cao tổng, "Sao nghe tôi bị quáng gà lại kích động vậy? Cậu đang hối hận à, nói cậu biết nhé, tiền đặt cọc không lấy lại được đâu."

"… Không phải." Hai chữ này như là chen ra ngoài từ trong cổ họng, mang theo run rẩy khó nhận thấy, giống như là một cậu bé làm sai vô lực chống đối lại gia trưởng. Nghe đến độ đầu quả tim của Địch Thần cũng run, nghĩ thầm vị tiểu Cao tổng này sau một giây là liền muốn khóc, không thì giảm nửa giá cho cậu ta nhỉ?

Không đợi Địch Thần mở miệng, Cao Vũ Sanh liền đóng cửa ghế phó lái lại, tự mình ngồi vào ghế tài xế khởi động xe: "Về chỗ của tôi trước rồi anh đón xe về." Giọng nói lạnh như băng không còn chút ôn hoà nào cả, y như đúc khi Cao Vũ Sanh nói chuyện với nhân viên của hắn.

Bệnh quáng gà… Chẳng lẽ là tìm nhầm người? Cao Vũ Sanh siết chặt tay lái, chuyện này thật sự không có đạo lý, thật sự nghĩ không ra sao trên thế giới này còn có thể có người thứ hai có siêu năng lực hít ô-xy để tăng cường sức mạnh. Nhưng mà mắc bệnh quáng gà, nhìn không thấy sao trên trời!

…

"Ca ca, nhà anh ở đâu vậy?"

"Nơi đó, chỗ sáng sáng ấy."

"Sao (tinh tinh)? Em gọi anh là Tinh Tinh ca ca được không?"

"Được."

…

Nhà của Cao Vũ Sanh ở "Đông Ly Ngọc Đường Loan," là một tiểu khu sa hoa có nhà lớn kết hợp sân vườn. Từ cảnh cục đi đến đây có chút xa nên cần đi cầu vượt.

Một đường im lặng, Cao Vũ Sanh không nói gì với Địch Thần nữa. Địch Thần rất hiểu loại tủi thân "mua lỗ mua lừa" này, cúi đầu mò điện thoại kiểm tra đường đi đến Đông Ly Ngọc Đường Loan. Tiểu khu sa hoa không chỉ nhà ở đẹp mà vị trí địa lý cũng tuyệt vời. Trên cao tốc có một exit chuyên rẽ ra con đường trước cửa Đông Ly Ngọc Đường Loan, giao thông tiện lợi, dân cư không nhiều.

Xem xong đường đi lại mở cái tờ giấy ra, Địch Thần chán chết chỉ có thể nghiên cứu cái tờ quảng cáo kỳ quái này. Hôm nay ở trong bệnh viện, cái câu "Bị trời bắt đi" của Vương Cánh Hàng rất khiến người khác để ý, hợp với cái hình vẽ quỷ dị này, không hiểu sao lại sinh ra một cảm giác rợn tóc gáy.

"Cậu nói xem, có phải là Vương Cánh Hàng cầu xin tà thần dã phật nào không, thứ này chắc không phải là một cái bùa nguyền rủa ấy chứ?" Địch Thần nghĩ hão huyền cố gắng bắt chuyện với bạn học Tiểu Cao đang mất hứng.

"Trông cậy vào trời là hành vi của người yếu đuối." Cao Vũ Sanh hiểu được đạo lý này lúc còn rất nhỏ.

"Có biện pháp nào đâu, cầu ông trời là hy vọng cuối cùng, người còn sống dù sao cũng phải có chút mong muốn chứ. Giống như cậu với Viên Tiểu Ái đó, nếu cô ấy muốn được cậu đồng ý thì chỉ có thể trông cậy vào một tia sét bổ cho cậu thành một kẻ ngốc." Nói xong, lại làm một động tác sét đánh bổ xuống đầu.

"Két két!" Bỗng nhiên có một tiếng động truyền đến, thân xe rung mạnh, vọt về trước nhanh một chút.

"Mẹ nó, thật sự bị sét đánh hả?" Đầu Địch Thần đập vào lưng ghế, "bộp" một cái rất đau, nhịn không được chửi thành tiếng. Mở cửa sổ nhìn ra phía ngoài, phía sau có một chiếc xe chở đất không bật đèn đang dùng

đầu xe đánh vào mông của xe hạng sang, thật đáng sợ, bây giờ là mấy giờ mà xe chở đất đã có thể vào thành phố được? "Đừng xuống xe, chạy nhanh hơn, bỏ xa nó đi!"

Cao Vũ Sanh không nói một lời đạp chân ga, nhanh chóng kéo dãn khoảng cách với xe cẩu đất. Nhưng mà những xe chạy đằng trước vì nghe thấy tiếng ồn mà chạy chậm lại, hai làn xe đều bị chặn lại, tạm thời không thể nào vượt được.

"Brừm ——" Xe chở đất cũng vội càng chạy nhanh hơn, kéo theo cái thân nặng nề nhanh chóng đuổi kịp, vừa chạy vừa có đất rơi xuống, khắp trời đều bụi mù mịt, phía sau còn truyền đến tiếng thắng xe kêu ken két. Mà chiếc xe chở đất cứ như mắc bệnh chó dại, đã chạy khó khăn mà cũng muốn mở cái miệng to như chậu máu điên cuồng cắn không ngừng.

"Á!" Chiếc xe phía trước có một người trẻ tuổi lái, thấy được tình hình thế này từ trong kính chiếu hậu, thét lên đạp thắng lại.

Sắp đến giao lộ rồi, xe chở đất với tốc độ thấp căn bản là đuổi không kịp, nhưng do chiếc xe trước thắng gấp mà Cao Vũ Sanh đành phải đạp ga chậm lại, nhanh chóng lách qua làn xe bên phải.

Người trẻ tuổi kia thấy mình sắp táng thân dưới thân xe tải, trong cái chớp mắt sinh tử ấy bỗng nhiên đạp chân ga vọt lẹ, tránh được cái thảm kịch bị ép thành cái đĩa sắt. Mà chiếc xe chở đất không giảm tốc độ trực tiếp biến thành chạy song song với Cao Vũ Sanh, không chút do dự xô qua bên hông xe.

"Rầm rầm!" Sức mạnh cực lớn đụng xe chạy trật, xiêu xiêu vẹo vẹo tông trúng vào làn ranh bảo vệ của cầu vượt. Cũng may là khung xe nặng, nếu như là xe nhỏ bình thường thì chắc đã bay luôn ra ngoài. Nhưng mà chiếc xe chở đất cũng không cứ để thế rời khỏi, mà là nhanh chóng chuyển động xe, khiến cho một đống cát đá rơi xuống trên đường, chặn kín cái cầu vượt vốn đã chật hẹp. Những xe phía sau không qua được cũng không nhìn thấy được.

"Nhanh xuống xe." Lúc nãy Địch Thần đã nhanh hít vài hơi ô-xy, thấy động tác của Cao Vũ Sanh chậm chạp thì giơ tay giúp hắn tháo dây an toàn ra.

"Brừm ——" Xe chở đất lại lần nữa tăng nhanh tốc độ, lần này vậy mà phách lối mở đèn lên, dường như là muốn nhìn thấy người trong xe bị nghiền thành cái bánh thịt, chạy thẳng đến chỗ tài xế.

Một tay Địch Thần kéo Cao Vũ Sanh qua. Làn ranh bảo vệ phát ra tiếng vỡ nát, thân xe không chịu được lao xuống hướng dưới cầu. Gò bằng xi măng giữ xe lại, chiếc xe dùng một loại thăng bằng vi diệu dừng giữa không trung. Địch Thần ôm Cao Vũ Sanh, một cử động nhỏ cũng không dám, nếu nhúc nhích là có thể khiến cho xe rớt xuống.

Có một người bước xuống từ chiếc xe chở đất, từ từ tiến về phía bên này, tiếng bước chân xột xoạt nghe cứ như chuông báo tang.

"Nhảy qua hướng hai giờ đồng hồ, bên đó có cây thép có thể nắm." Cao Vũ Sanh thở dốc một chút, ghé vào lỗ tai anh nhẹ giọng nói.

"Cạch cạch," có cái gì đó rất cứng đập vào cửa sổ bên phía tài xế.

Lòng bàn tay của Địch Thần có chút dinh dính, đó chính là mồ hôi của anh và máu của Cao Vũ Sanh, người này bị thương lúc mới va chạm: "Ôm chặt tôi, ngàn vạn lần không được buông tay." Dùng chân đá mở cửa xe, nhảy ra ngoài. Trong bóng tối nhìn không rõ, anh chụp lấy cây thép có thể nắm trong truyền thuyết, đung đưa trong không trung một chút, trong nháy mắt bỗng nhảy lên cầu.

"Mau tránh ra!" Cao Vũ Sanh đẩy anh ra, một cây kim loại dài sượt qua Địch Thần, cắm sâu vào mặt đường nhựa.

Súng bắn đinh!

Hình như người nọ có chút nóng nảy, nhanh chóng bước đến, trong nháy mắt chạy vào trong phạm vi đèn xe chiếu sáng. Đó là một người đàn ông có vóc người tầm trung, mặt che lại, trong tay cầm một cây súng bắn đinh đã cải chế, lại lần nữa giơ súng hướng đến phía Cao Vũ Sanh.

Địch Thần nhảy lên tại chỗ, nắm lại cổ tay đang cầm súng, "rắc" một tiếng bẻ gẫy.

"A ——" Người đó bỗng nhiên kêu lên thảm thiết, súng bắn đinh rơi xuống mặt đất. Người bình thường sẽ bị đau nhức do gãy xương khiến cho mất tập trung, sẽ không có sức để phản kích lại, nhưng người này lại khác bình thường, dùng tay kia móc ra một con dao nhỏ, đâm về hướng mắt của Địch Thần.

Địch Thần theo bản năng buông tay ra tránh né, người nọ lập tức thối lui, nhanh chóng bò lên xe chở đất.

"Ca!" Cao Vũ Sanh nhặt cây súng bắn đinh lên, vọt thẳng đến chỗ đầu người đó, cây đinh bắn vào kính chắn gió, trong nháy mắt thuỷ tinh nhanh chóng vỡ vụn. Người nọ tránh được cây đinh, đạp mạnh chân ga.

Vốn Địch Thần muốn chạy đến chỗ đó bắt người lại nhưng thân thể lại đột nhiên mất sức. Không ổn! Dùng hết ô-xy rồi!

Chưa kịp bị xe tông thì Cao Vũ Sanh đã ôm cổ Địch Thần hướng về phía ven đường, để cho xe chở đất nghênh ngang đi mất.

"Anh choáng à? Sao không tránh ra!"

"Tôi dùng hết ô-xy rồi… hơi choáng choáng…" Một tay Địch Thần chống đất thở dốc kịch liệt, như là thân thể đã không tốt lại bị bắt chạy ba nghìn mét, toàn bộ sức lực của cơ thể đều bị hút hết.

Người kia trong trí nhớ cũng sẽ như thế sau khi mệt, quỳ rạp trên mặt đất một lát không dậy nổi.

Cao Vũ Sanh im lặng nhìn anh, ném cây súng bắn đinh trong tay xuống, đứng lên tìm được ba lô của Địch Thần, lấy bình ô-xy ra. Chậm rãi giơ tay nhẹ nhàng đỡ lấy anh, đè vòi phun xuống chụp đến trên mặt Địch Thần.

Địch Thần không có sức lực gì, cứ như thế dựa trên người Cao Vũ Sanh hít mấy hơi thật sâu, từ từ bình thường lại. Tháo chụp khí ra, lấy đèn pin ra soi xung quanh. Hiện trường vô cùng lộn xộn, chiếc xe cánh thiên thần hạng sang víu vào trên cầu tội nghiệp bốc khói. Khoảng hơn mười mét phía sau có một đống đất cát, những chiếc xe phía sau đang bóp kèn inh ỏi. Xe trước mặt đều đã chạy sạch, chỉ có hai người bọn họ là nhìn thấy.

"Thật đúng là có người muốn giết cậu!" Lúc mới nghe Cao Vũ Sanh nói như thế thì anh còn nghĩ là hắn chỉ tuỳ tiện bịa ra thôi, nhưng hôm nay cuối cùng cũng thấy tận mắt. Địch Thần lau mặt, kéo tay của Cao tổng qua nhìn xem hắn bị thương chỗ nào, "Sát thủ bây giờ đều dã man như thế à? Đây chính là đường lớn trong thành phố đó!"

Cao Vũ Sanh không nói lời nào, kéo tay lại, lấy điện thoại từ trong túi ra báo cảnh sát.

Địch Thần ngồi im tại chỗ, thương cảm cái di động đã nát của mình: "Tôi đây kiêm chức vệ sĩ mà còn có thể tạo ra được hiệu quả của cơ quan tình báo cơ đấy, chậc."

Cao Vũ Sanh nói chuyện điện thoại xong, quay đầu lại nhìn anh.

Người nọ không hề có chút ý đứng dậy nào, hạ quyết tâm phải diễn cho cảnh sát thấy được hiện trường của người bị hại một cách hoàn mỹ, thoải mái chống người ngẩng đầu nhìn trời: "Còn một lúc lâu cảnh sát mới đến, ở chỗ này không có mạng đâu, ngắm sao chút đi."

"Anh có thể nhìn thấy sao à?"

"Có thể chứ."

"…"

/Hết chương 10/

Đồng hồ của Cao Vũ Sanh, hiệu Patek Philippe.

Cực Phẩm: Trong nguyên văn có lúc Cao Vũ Sanh gọi Địch Thần là “ca” thì mình vẫn giữ nguyên văn như thế chứ không đổi thành “anh.” Mình nghĩ bình thường đã xưng anh - tôi mà để là anh luôn thì sẽ mất đi cái nghĩa hay của nó.

11. Chương 11

Chuyển ngữ: Cực Phẩm

Trên cầu vượt, xe chở đất có dụng ý xấu tông vào chiếc xe hạng sang, tài xế còn xuống xe có ý đồ giết người, chuyện này vô cùng nghiêm trọng. Cao Vũ Sanh muốn Địch Thần thống nhất lời khai với hắn, cứ nói là không biết vì sao lại bị tông, cũng không biết tại sao người kia lại muốn giết hai người.

"Nếu nói như thế, cảnh sát sẽ nghĩ người đụng xe sợ chịu trách nhiệm nên nảy sinh ra ác ý muốn giết người. Nhưng người đó rõ ràng là một sát thủ mà!" Địch Thần không hiểu tại sao Cao Vũ Sanh lại muốn xử lý như thế, đã có người muốn giết hắn thì nên sớm báo cảnh sát để họ biết thì mới đúng chứ.

Cao Vũ Sanh ôm cánh tay hơi nhíu mày, chờ cơn đau dịu đi thì mới ngồi xuống bên cạnh Địch Thần: "Tôi thật sự không biết là ai muốn giết tôi, cái này không phải là nói dối, giải thích nhiều phiền phức nhiều."

Địch Thần không ngắm sao nữa, quay đầu nhìn về phía Cao Vũ Sanh: "Cậu muốn giúp tôi giấu chuyện về siêu năng lực à?"

"Bắt được một tên chó điên cũng vô dụng, bắt được người này rồi sẽ có người kế tiếp." Cao Vũ Sanh không trả lời vấn đề của Địch Thần, từ từ kéo tay áo lên, kéo cà vạt xuống cuốn chỗ còn đang chảy máu trên cánh tay, "Bắt được người thả chó mới có thể gọi là "một lần vất vả suốt đời nhàn nhã," tôi sẽ đích thân bắt được người này."

Bây giờ tổng tài tiên sinh anh tuấn thoạt nhìn có chút chật vật, áo sơ mi lúc bình thường một nếp nhăn cũng không có nay lại dính bụi bặm và có cả vết máu, tóc cũng rối, trên mặt còn có vết trầy, nhưng mà cặp mắt kia vẫn bình tĩnh như lúc đầu. Đây không phải là phản ứng của một vị thiếu gia phú nhị đại được nuôi lớn trong hũ mật!

Địch Thần thấy có chút không thích hợp nhưng hai con mắt mù một nửa của anh không cho phép anh thấy rõ biểu tình của đối phương, nghi ngờ chắc là nhìn lầm rồi.

Lúc xử lý xong sự cố và làm xong ghi chép bước ra khỏi đồn công an thì đã là hừng đông. Địch Thần chưa ăn cơm tối, đói đến độ da ngực dán vào da lưng. Bây giờ tiệm cơm nào cũng đóng cửa hết rồi, chỉ có những quán ăn ở chợ đêm là vẫn còn bật đèn kéo đuốc, người đói đến nóng nảy bất chấp tất cả, kéo Cao tổng chạy về phía quán nhỏ khói lửa lượn lờ.

Bàn ăn dính đầy mỡ và bụi, người xung quanh toàn là mấy người đàn ông thô tục cởi trần xỏ dép lê, hai người bọn họ một thân bẩn thỉu cũng không phải là khác người lắm.

"Ông chủ, cho hai ký tôm càng, hai chai bia, năm mươi xâu..." Địch Thần lớn tiếng gọi đồ ăn với ông chủ, quay đầu hỏi Cao tổng muốn ăn cái gì thì mới nhớ người ta có thương tích trên người, "À, cho thêm một tô mì cà chua nữa."

Cánh tay trái của Cao Vũ Sanh bị cắt một đường dài, lúc nãy đã đến bệnh viện băng bó, quấn một vòng băng vải, nhìn qua có chút tội nghiệp. Cái thần kỳ chính là đồng hồ đeo tay giá trị cả triệu của hắn không hề bể mà vẫn còn ngon lành nằm trên cổ tay.

Địch Thần đẩy tô mì đến trước mặt hắn: “Trên cánh tay của cậu có miệng vết thương chưa khép, đừng ăn thịt dê, chịu khó ăn chút mì đi.”

“Anh rất biết cách chăm sóc người khác.” Cao Vũ Sanh nhận đôi đũa mà anh đã giúp mình chẻ ra, cúi đầu ăn chút mì, uống vào nước mì chua chua ngọt ngọt, cơ thể vì mất máu mà thoáng lạnh ấm dần lên.

“Thói quen nghề nghiệp thôi.” Địch Thần cầm lấy một con tôm càng, quen thuộc lột sạch vỏ, chấm tí nước sốt bỏ vào trong chén của Cao Vũ Sanh, “Chăm sóc mấy đứa con nít.”

Cao Vũ Sanh: “…”

“Ha ha ha ha…” Địch Thần cảm thấy đùa bạn nhỏ Cao rất là vui, trêu xong thì có phản ứng, còn vui hơn đùa Tiểu Trần ngơ ngơ ngác ngác của đội hình cảnh và Tiểu Mã gì gì đó.

Cao Vũ Sanh từ chối không cần thầy giáo Địch chăm sóc, tự mình lột một con tôm, trình độ thành thạo không thua gì Địch Thần. Hắn không lột một con ăn một con, mà là cầm một dĩa, lột đủ ba con rồi chấm nước sốt ăn chung với nhau.

“Vậy mà cậu cũng ăn món này à, tôi cứ tưởng mấy thiếu gia nhà giàu như mấy cậu chỉ ăn tôm hùm Úc thôi chứ.” Địch Thần thò tay trộm đi một con từ trong dĩa.

“Tôi rất thích ăn món này.” Dường như Cao Vũ Sanh không nhìn thấy hành vi trộm tôm của người nào đó, tiếp tục lột cẩn thận, “Lúc còn nhỏ trong nhà không có thịt gì ăn nên ca ca liền mang theo tôi đến bờ sông bắt tôm, bắt được một giỏ thì đưa về xào ăn.”

Địch Thần nghiêm túc nghe, thò tay ra lại trộm thêm con nữa, người lột tôm bỗng ngẩng đầu nhìn qua, anh sợ đến độ nhanh chóng nhét tôm vào miệng, làm bộ cái gì cũng chưa xảy ra.

“Tôm càng ở chỗ sông trong vắt như thế ngon hơn nhiều so với tôm bán trong thành phố, ớt trong núi cũng ngon hơn nhiều, lúc xào lên thơm đến độ cả thôn cũng có thể ngửi thấy được. Tôi thì ngồi xổm gần chỗ bếp, cay đến hắt xì mà vẫn muốn ăn.” Giọng nói của Cao tổng rất êm tai, bởi vì mệt mỏi mà còn có chút khàn khàn, không nhanh không chậm, rất dễ cuốn con người vào hình ảnh kia.

Địch Thần sửng sốt ngẩn ra, trong thoáng chốc bỗng như thấy được đứa bé nhốn nháo muốn ăn tôm kia, đầu quả tim khẽ rung một cái, bưng ly bia lạnh lên uống một ngụm: “Tôi cứ nghĩ là cậu được nuông chiều từ bé mà lớn lên chứ.”

“Không có người nào nuông chiều tôi cả.”

Ngoại trừ ca ca…

Cao Vũ Sanh lại lột tôm lần thứ ba, phát hiện dĩa trống không, bỏ tôm xuống kéo dĩa lại gần mình một chút.

Địch Thần nghe ra vài phần không tầm thường trong câu nói này, nhưng rõ ràng là anh còn chưa đạt được đến trình độ biết thăm dò chuyện gia đình người ta, hỏi tiếp thì không hay lắm: "Đúng rồi, nuôi con trai tránh giàu (1) mà, cha tôi cũng chưa bao giờ nuông chiều tôi cả, cứ bướng bỉnh là đánh. Nhưng mà càng đánh lại càng bướng hơn, sau đó ông ấy lại để tôi làm bài tập trước phòng tra hỏi, chính là cái chỗ tôi ngồi hôm nay đó, bên ngoài kê một cái bàn nhỏ, bị một đám người vi phạm pháp luật nhìn chằm chằm làm bài tập."

(1) Nuôi con trai tránh giàu, nuôi con gái tránh nghèo: người ta nói khi nuôi con trai nên nuôi trong nghèo khó, để bồi dưỡng được ý chí và nghị lực; còn nuôi con gái thì nên nuôi trong giàu, "giàu" ở đây là giàu phẩm chất, khí chất, tránh để sau này lớn lên dễ bị những thứ hào nhoáng choáng ngợp.

Cao Vũ Sanh bị anh chọc cười: "Vậy thì có thể làm bài được không?"

"Đương nhiên là viết không nổi nữa, mấy đại ca kia chơi vui lắm, giảng quy củ giang hồ hay là đạo lý đối nhân xử thế của bọn họ cho tôi, chậc chậc, được lợi không nhỏ đâu!" Nói đến cái này, Địch Thần có chút đắc ý.

Lúc học trung học, anh lớn lên dễ nhìn lại còn gầy bé, mấy thanh niên bất lương rất thích ăn hiếp kiểu người như thế, không có việc gì liền chặn anh trong ngõ hẻm. Vì thế, Địch Thần bị ép rơi vào đường cùng dạy dỗ hết một đám tiểu lưu manh gần vùng đó, trở thành lưu manh một vùng hợp tình hợp lý. Dùng cách nói của Địch Thần chính là, "Vốn chẳng cố ý hỏi đến chuyện giang hồ, nhưng đã khoác hoàng bào thì không còn cách nào khác."

Con trai của đội trưởng đội hình cảnh trở thành trùm lưu manh, cái này phải nói gì nữa? Ngày nào Địch Kiến Quốc cũng bận rộn không có thời gian trông anh, liền xách anh đến đội hình cảnh, mong muốn là bầu không khí vì nhân dân phục vụ trong cục công an sẽ hun đúc anh trở thành một thanh niên tốt.

"… Hẳn là cha anh đã rất hối hận khi để anh ở đó làm bài tập."

"Cũng chẳng biết được, cho dù lão Địch đồng chí có hối hận thì cũng chẳng thừa nhận đâu."

Sáng hôm sau, Địch Thần đổi mới hoàn toàn hơn bảy giờ thì về nhà, mới vừa đi đến trong sân thì liền gặp Phương Sơ Dương mặt lạnh ôm Mông Mông đi ra ngoài. Thấy anh cũng chẳng châm chọc gì, đưa Mông Mông cho anh rồi đi mất.

"Sao thế, tăng ca cuối tuần à?" Địch Thần không bị anh em chửi, cảm thấy rất là khó chịu, liền nói để giữ Phương Sơ Dương lại một chút.

"Ngài đi ra ngoài phong lưu khoái hoạt, nhưng tôi còn có mấy vụ án đè nặng đây!" Hai mắt Phương Sơ Dương bốc hỏa lườm anh, hạ giọng cảnh cáo anh, "Không cho anh xen vào vụ án của Lý Đình nữa, nghe

không!"

"Công dân nhiệt tình thấy việc nghĩa hăng hái làm… Được được, anh không quan tâm nữa." Địch Thần giơ một tay lên đầu hàng, kéo tay Mông Mông hướng Phương Sơ Dương vẫy vẫy, "Nói tạm biệt với cậu hai nào."

"Tạm biệt cậu hai." Cháu ngoại trai ngoan ngoãn vẫy tay một cái.

Phương Sơ Dương giơ ngón tay chỉ anh, vẫn còn chưa kịp mắng thì tên kia đã ôm cháu trai chạy mất.

Hai cậu cháu vui sướng ăn sáng xong, ngồi trên tấm trải mềm trong phòng khách chơi game, đồng nghiệp làm trong nhà trẻ Mễ Tình bỗng nhiên đến.

"Hôm qua Mông Mông đi gấp nên để quên ba lô." Cô giáo Mễ lắc lắc ba lô mèo Tom trong tay.

"A, làm phiền cô rồi, vào ngồi uống ly nước đi." Địch Thần mời Mễ Tình bước vào, rót cho cô ly nước nóng.

Đây là lần đầu Mễ Tình tới nhà Địch Thần, có chút câu nệ, mắt không dám nhìn loạn, chỉ nhìn Địch Thần: "Thầy Địch, anh phát tài à, vậy mà lại mặc cái áo thun hai ngàn tệ."

Hả? Cái áo ngắn tay này giá hai ngàn sao? Địch Thần cúi đầu nhìn cái áo thun đen thui một màu chỉ in một chữ nho nhỏ: "Không có, tối qua ngủ nhà bạn nên mượn của cậu ta mặc."

Với ai thì Địch Thần đều có thể trò chuyện dăm ba câu, dù biết là đồng nghiệp nữ cuối tuần mang cái ba lô râu ria đến có ý đồ không rõ, thì cũng có thể trò chuyện thật vui vẻ với cô.

"Bà của Tiểu Bàn nuông chiều em ấy quá, ngày nào cũng cho em ấy ăn gà chiên, mặt cũng mập đến biến dạng." Đề tài chung của hai người chính là nói về bọn nhỏ trong nhà trẻ, cô giáo Mễ nói đến chuyện này thì không câu nệ nữa, nói chuyện y như bình thường hai người vẫn nói chuyện phiếm lúc đi làm.

Đang trò chuyện thì điện thoại của Địch Thần vang lên, là đội hình cảnh gọi đến, nói anh lập tức đến cục cảnh sát một chuyến.

"Anh đi đi, để tôi giúp anh trông Mông Mông cho." Cô giáo Mễ nói xong, ý thức được mình có chút đường đột thì không khỏi đỏ mặt, "Anh không ngại tôi ở nhà anh chứ?"

"Cô có thể giúp tôi thì thật tốt quá, ngại gì đâu chứ? Trong nhà hơi lộn xộn, cô không ngại là được." Thật ra Địch Thần không thể nói là, nhà này chỉ có bốn bức tường chứ chẳng có thứ gì đáng tiền, nói xong thì cầm lấy ba lô đi ra khỏi cửa. Cửa của nhà dì Chu đối diện mở rộng, dì Chu không mở máy lạnh liền mở cửa ra cho thông thoáng. Nói với dì Chu là mình đi ra ngoài, còn có một đồng nghiệp nữ đang ở nhà giúp anh trông Mông Mông.

Người có tuổi rất là thông suốt, dì Chu lập tức hiểu được: "Con yên tâm đi, dì đang nấu trà lá sen, lát nữa dì mang một ly qua cho Mông Mông."

Địch Thần mang theo mấy ly đồ uống lạnh đi đến đội hình cảnh, đưa cho Tiểu Trần để cậu chia cho mọi người. Nhưng mà lần này người của đội hình cảnh cũng không nhiệt tình chào hỏi anh, cả đám trầm mặt, chỉ có Tiểu Trần thành thật là cười cười với anh.

"Uây, sao thế này?" Địch Thần ném ba lô lên bàn Phương Sơ Dương, tò mò nhìn bọn họ.

"Anh làm chuyện tốt rồi đấy." Phương Sơ Dương nói một câu trừ trong kẽ răng ra, nắm anh ném thẳng vào phòng thẩm vấn.

Ngồi trên cái ghế gỗ trong phòng thẩm vấn, Địch Thần có chút ngoài ý muốn. Tránh hiềm nghi Phương Sơ Dương ở bên ngoài nghe, đội trưởng Phạm và một vị đồng nghiệp khác vào hỏi. Tuy đội trưởng Phạm đồng lứa với Địch Kiến Quốc, nhưng thật ra mới ngoài bốn mươi. Quanh năm thức đêm bận tâm lo nghĩ, tóc đã hoa râm.

"Đừng lo lắng, chỉ hỏi cậu mấy vấn đề thôi." Đội trưởng Phạm cười híp mắt nói, dường như anh không phải là nghi phạm ngồi trong phòng thẩm vấn mà chỉ là một nhân chứng chứng kiến.

Địch Thần thật đúng là không hề lo lắng, dựa lưng vào ghế ngồi thả lỏng người: "Chú cứ hỏi đi, cháu biết gì nói nấy."

"Cậu ở đâu buổi tối ngày 8 tháng 7?"

"Ở nhà." Ngày 8 tháng 7 chính là chủ nhật mà Lý Đình chết, vấn đề này cảnh sát đã hỏi anh rồi, sao hôm nay lại nhắc đến nữa?

"Lời khai của bảo vệ tiểu khu là ban ngày cậu đi nhưng buổi tối không về."

"Tôi có về, chỉ là trễ quá nên leo tường vào." Địch Thần nói tình hình thực tế ra, tiểu khu Gia Chúc Viện có bảo vệ, tối sau mười giờ là khoá cổng, vì không muốn quấy rầy mọi người nên anh leo tường vào, "Cái này thì ông chủ bán canh ở chợ đêm và nhân viên bán hàng trong tiệm bán hàng tiện lợi 24h có thể chứng minh, lúc trở về tôi có chào hỏi bọn họ, còn vào tiệm mua hai chai bia, chắc khoảng tầm mười giờ rưỡi."

Đội trưởng Phạm không nói gì, lại hỏi thêm một vấn đề khác: "Đêm qua, sao cánh tay của tài xế xe chở đất lại gãy?"

"!"

Xem ra là chuyện bị tập kích tối qua đã báo lên đội hình cảnh thành phố, cảnh sát giao thông dựa trên vết

tích ở hiện trường phán đoán đây không phải là chuyện gây sự bình thường, đồng thời còn suy diễn ra hiện trường không hề hợp logic. Hiện trường như thế khiến cho cảnh sát sinh ra hoài nghi đối với năng lực cá nhân của anh và Cao Vũ Sanh.

Mà hung thủ giết chết Lý Đình, chính là người không hề cho Lý Đình chút phản kháng nào để tìm được một con đường sống, đồng thời còn không lưu lại vết tích xô xát nào.

/Hết chương 11/

Cực Phẩm: Phải nói đọc mấy chương đầu mình chưa có ấn tượng gì về truyện mấy, mà càng đọc lại càng hấp dẫn, cứ muốn đọc tiếp để hiểu mắt xích mọi chuyện, nhất là vô cùng thắc mắc về quá khứ của bạn học Tiểu Cao và Địch Thần.

12. Chương 12

Chuyển ngữ: Cực Phẩm

"Bắt được tên tài xế kia rồi à?" Địch Thần vô cùng ngoài ý muốn, kỹ thuật lái xe cực kỳ thuần thục của người kia rõ ràng là một tay già đời, nếu dám giết người ở đường lớn chắc chắn là đã tính được phương án thoát thân, chắc chắn không có khả năng bị người bắt dễ dàng như vậy.

"Bây giờ chính là chúng tôi hỏi cậu nói!" Cảnh sát trẻ tuổi bên cạnh đen mặt nhắc nhở người đang bị thẩm vấn.

Tin tức không giống nhau thì mới có thể bức ra được lời nói thật, bây giờ có hỏi cảnh sát thì cũng là phí công. Địch Thần vỗ đầu một cái làm như mới nhớ đến: "A đúng đúng, chú hỏi tiếp đi, vấn đề lúc nãy là gì?"

Dường như cảnh sát trẻ bị tức lắm, nói ra cứ như là rống: "Sao cánh tay lại bị gãy?"

"Tôi đánh." Địch Thần rất là thức thời trực tiếp thừa nhận.

"Đánh như thế nào?"

Địch Thần giơ tay lên khoa tay múa chân một chút: "Trong tay hắn ta cầm súng bắn đinh, là cái loại đã qua cải chế, suýt nữa là đánh trúng đầu cháu. Cháu quýnh lên, nắm lấy tay anh ta đập lên đầu gối mình một cái, cháu muốn đánh rơi cái súng bắn đinh kia. Chắc là dùng sức lớn quá nên mới khiến xương bị gãy."

Một chuỗi động tác diễn tả đến độ mây bay nước chảy lưu loát sinh động, không có chút kẽ hở nào. Hai cảnh sát căn cứ vào kinh nghiệm cận chiến, có thể đoán được là động tác này có khả năng xảy ra, bất kể

là người đàn ông trưởng thành nào làm như thế cũng có thể khiến cho tay đối phương bị gãy, đặc biệt là người đang bị uy hiếp tính mạng thì lúc xuống tay chẳng biết nặng nhẹ.

Nhưng đội trưởng Phạm cũng không dừng như thế, mà là một giây sau bắt đầu hỏi tiếp: "Kỹ thuật cận chiến của cậu là học với lão Địch đúng không, đánh Vương Cánh Hàng gãy xương cũng là do cậu làm?"

"Chuyện đó là do anh ta ra tay với cháu trước, hai bên cùng đánh nhau không thể lập án." Phải giải thích là mình vô tội trước, lúc này mới quay lại chuyện chính, "Anh ta xông lại từ phía sau lưng cháu, cháu cứ thế khom lưng vứt qua vai."

Đội trưởng Phạm bị động tác khoa trương của anh chọc cười: "Thằng nhóc này được lắm đấy, trách không được có thể vịn vào thép mà nhảy lên."

"Thép gì chứ?" Địch Thần vô tội nhìn sang.

Bất kể là dùng đầu gối bẻ gãy tay hay là vác vứt qua vai, hai cái này có thể làm được thông qua kỹ xảo. Mà từ trong xe vịn lấy thanh thép để nhảy lên thì là việc không thể giải thích bằng kỹ xảo. Đội trưởng Phạm cứ nói chuyện như nói chuyện phiếm bình thường, rất dễ khiến cho người khác buông lỏng cảnh giác, nói liên tục không để cho người ta có thời gian tự hỏi.

Đây là một cái bẫy rập dùng ngôn ngữ, cho dù Địch Thần trả lời "Đúng" hay là "Không phải" thì kết quả cũng đều như nhau. Trả lời là "Đúng," chứng minh lực cánh tay của Địch Thần quả thật là kinh người, có khả năng ném Lý Đình từ trên lầu xuống; trả lời "Không phải," chứng minh anh đang nói dối, bởi vì đoạn trước không hề nhắc đến việc chạy thoát thân từ trong xe, trực tiếp nói đến "Thép," nếu Địch Thần chú ý đến thép vậy chứng minh là anh vịn thép mang Cao Vũ Sanh nhảy ra khỏi xe.

Đội trưởng Phạm nhìn anh một cái, cúi đầu viết hai câu trên giấy: "Hàng ghế trước của chiếc xe kia bị đè ép đến biến dạng, bên phía phó lái treo giữa không trung, đêm qua hai người trốn ra được từ trong xe như thế nào?"

"Cao tổng ôm cháu nhảy ra ngoài, cháu mắc bệnh quáng gà mà, cũng chẳng biết sao cậu ấy làm được như thế nữa."

"..."

Đây là lí do thoái thác mà hai người đã bàn bạc ở nhà Cao Vũ Sanh tối qua, Cao tổng nói là nếu như cảnh sát có hỏi thì cứ đổ lên người hắn.

"Như thế sao được?" Mặc dù bằng vào những kinh nghiệm từng trải học được trước cửa phòng tra hỏi trong đội hình cảnh khiến cho Địch Thần học được một thân tật xấu, nhưng chuyện này không bao gồm việc trốn tránh trách nhiệm.

"Tôi sẽ có biện pháp giải quyết." Lúc đó Cao Vũ Sanh đang bỏ đá vào ly nước bạc hà bỗng nhiên nở nụ cười, "Đã nói là sẽ giúp anh bảo vệ bí mật thì chắc chắn sẽ có cách bảo vệ anh thật tốt."

Rốt cuộc ai là vệ sĩ chứ? Địch Thần cảm thấy rất là xấu hổ, nhưng vì mình không bị đưa đến sở nghiên cứu cắt thành miếng thì vẫn đồng ý với phương án của Cao tổng.

Phương Sơ Dương nghe đến đó, lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm, tháo tai nghe xuống đi ra khỏi phòng nghe lén, đi ngang qua cửa phòng thẩm vấn, mơ hồ nghe được câu hỏi cuối cùng của đội trưởng Phạm: "Cậu đã đi đâu vào ban ngày ngày 8?"

Địch Thần im lặng một chút, mới từ từ mở miệng: "Viện điều dưỡng Nam Sơn."

Phương Sơ Dương đưa lưng về phía cửa phòng thẩm vấn, thở dài thật sâu.

"Đội phó, vợ của Vương Cường đã đến." Trần Chiếu Huy đến nói nhỏ với cậu một câu, chỉ về phía người phụ nữ đang ngồi trên ghế đợi.

Phương Sơ Dương híp mắt một cái: "Mang bà ấy tới phòng số 2, quay lại toàn bộ."

Vợ của Vương Cường, người nhảy từ trên cầu vượt xuống, Chu Ngọc Phân, là một người phụ nữ xem như là xinh đẹp, chỉ là do đã có tuổi nên nhìn có chút tiều tuỵ, nếp nhăn trên khoé mắt khá rõ ràng, trên mặt còn có nhiều vết nám. Bà mặc một chiếc váy bông màu đen, tóc dài cột sau gáy, hơi cúi đầu, nhìn qua có vẻ là dễ nói chuyện: "Đồng chí cảnh sát, có tiến triển gì mới à?"

"Vào rồi nói." Phương Sơ Dương mang theo Tiểu Trần cùng vào phòng thẩm vấn số 2, mặt lạnh quan sát Chu Ngọc Phân một hồi, mãi đến khi khiến người kia thấy đứng ngồi không yên thì mới thu lại đường nhìn, "Trước khi Vương Cường chết, bà từng nói muốn cho ông ấy chết không được tử tế có đúng không?"

"Là mẹ chồng tôi nói cho mấy anh đúng không?" Chu Ngọc Phân cúi đầu nhìn ngón tay của mình, "Đó là tôi nói lẫy lúc hai người cãi nhau thôi, mẹ chồng tôi cứ thích đứng ở giữa châm ngòi như vậy, tôi nói cái gì bà ấy cũng có thể nhớ rõ đến từng chữ."

"Vương Cường nuôi một người tình ở bên ngoài, bà có biết việc này không?" Phương Sơ Dương cúi đầu nhìn tư liệu trong tay, cũng không nhìn chằm chằm Chu Ngọc Phân nữa, mà đồng chí Tiểu Trần đen đến độ có thể hoà làm một thể với bức tường cũng sẽ không tạo thành áp lực bao lớn với người bị thẩm vấn.

Ngón tay của Chu Ngọc Phân bỗng nhiên siết chặt một chút, khó khăn nói: "Biết."

"Bà vừa mới sinh đứa bé thứ hai không lâu, đứa bé vẫn còn nhỏ mà bà cũng chỉ làm nội trợ nên không thể ly hôn đúng không? Bà có đến tìm người tình đó gây phiền phức không?" Phương Sơ Dương ngước mắt nhìn người phụ nữ đang ngồi trên ghế gỗ, thấy được ngón tay của bà đang siết lấy nhau.

“Tiện nhân tự có trời phạt, tôi sẽ không đi tìm cô ta.” Chu Ngọc Phân thở hắt ra, bình tĩnh nói một câu như thế.

“Vậy Vương Cường chính là bị trời bắt đi à?”

Chu Ngọc Phân nhút nhát nở một nụ cười, không trả lời.

“Là cái này sao?” Phương Sơ Dương lấy một tờ giấy A4 từ trong cặp hồ sơ, mặt trước thì in quảng cáo đồ ăn mặt sau thì có hình vẽ kỳ quái, văn sức phức tạp bao bọc chung quanh con mắt âm u nằm ở giữa. Chợt đưa đến trước mặt Chu Ngọc Phân, hai mắt chăm chú nhìn vào mặt của bà, bất luận là biểu tình nhỏ bé gì cũng không buông tha.

Nói Tiểu Trần đưa Chu Ngọc Phân đi, một mình Phương Sơ Dương ở trong phòng thẩm vấn xem đi xem lại video ghi lại, im lặng đi ra thì thấy Địch Thần đang ngồi ở vị trí của hắn uống nước lạnh.

“Anh thấy chú còn không đi ra, ly nước đá này sắp tan rồi, tiếc quá nên anh giúp chúuống.” Địch Thần lắc lắc cái ly còn một cục đá, “Đến đến, còn để lại một cục đá cho chú này.”

Nghi phạm thẩm vấn xong còn ở lỳ không chịu đi chắc cũng chỉ có một mình Địch Thần. Mặt dày mày dạn hỏi đội trưởng Phạm về chuyện sát thủ hôm qua. Đôi câu vài lời chắp vá lại chính là, không bắt được người tập kích bọn họ, xe cũng không phải là của hắn ta. Đợi đến khi cảnh sát tìm được xe chở đất đậu bên lề đường thì người đã đi từ lâu, tài xế thật sự vẫn còn đang hôn mê ngồi ở ghế sau. Dựa vào khẩu cung của tài xế, lúc anh ta đang ở ngoại ô chờ vào thành phố thì có một người nhờ đi quá giang, người ta đâm anh ta một dao, vì muốn giữ mạng nên anh ta liền giả chết, ngồi ở đằng sau không rõ tình hình, chỉ mờ mờ nhìn thấy được lúc tên đó rời đi thì có một cánh tay bị gãy.

“Cút!” Phương Sơ Dương đá anh một cái, nói anh tránh ra, quay đầu nói với đội trưởng Phạm, “Rõ ràng là Chu Ngọc Phân biết hình vẽ này nhưng mà lại không chịu thừa nhận.”

“Chắc không phải là tổ chức tà giáo gì chứ?” Địch Thần lấy tờ giấy hắn đưa qua nhìn xem, cố gắng kể câu chuyện “Lý Mạc Sầu và huyết thủ ấn” với Tiểu Trần thật thà.

“Anh câm miệng đi, nhanh về nhà nấu cơm cho Mông Mông.” Phương Sơ Dương cướp tờ giấy lại, nói anh mau cút. Bên này đang tra án, không thích hợp để cho nhóm người bình thường như Địch Thần nghe, Địch Thần lập tức đứng dậy nhẹ nhàng cút.

“Tà giáo…” Đội trưởng Phạm lấy tờ giấy kia nhìn kỹ, dần dần nhíu mày, “Tiểu Trương, cậu đến cơ sở dữ liệu tra một chút, tìm những tài liệu về các nơi xuất hiện tà giáo từ khoảng mười đến mười ba năm trước.”

Lúc trước Phương Sơ Dương nói Tiểu Trần đi tra tờ giấy này, trong hồ sơ điện tử mười năm gần đây không hề phát hiện ghi chép liên quan nào, trên mạng cũng chẳng có tung tích gì. Mà tư liệu mười năm trước, hầu hết được ghi trên giấy, vẫn còn chưa nhập vào.

“Chú từng thấy cái này rồi à?”

“Có chút ấn tượng nhưng không chắc lắm.”

Bên kia, trong căn nhà ở khu Đông Ly Ngọc Đường Loan, sáng sớm Cao Vũ Sanh tỉnh lại thì đã không thấy Địch Thần đâu nữa. Trên ghế sô pha vẫn còn tấm chăn lùng nhùng mà người nọ đắp tối qua, nhìn ra đã cố gắng gấp lại, nhưng mà cách gấp thật hơi ba chấm, y như là miếng phô mai kẹp trong bánh mì, mười hai góc nhô ra mười hai phía.

Gấp lại đàng hoàng, Cao Vũ Sanh lấy một hộp bắp nhỏ trong ngăn kéo ra, mở cửa kính ra đi đến sân sau. Nhà của hắn ở tầng một, có sân trước và sau. Trong vườn sau có một lồng sắt tinh xảo, trong lồng có một sinh vật gì đó mỏ nhòn nhọn.

“Cao tổng!” Thư ký Trịnh bỗng nhiên ló đầu từ sau bụi cây, doạ cho Cao Vũ Sanh làm rớt mấy hột bắp, “Tôi có nhấn chuông cửa đằng trước mà không ai ra mở cả.”

Bởi vì tiểu khu này rất an toàn nên sân vườn đằng sau cũng chỉ ngăn bằng một hàng cỏ che đi tầm nhìn từ bên ngoài vào, rất dễ đi vào. Thư ký Trịnh cũng không đi đường bình thường mà là nhảy thẳng vào, nhìn chằm chằm động vật trong lồng chậc chậc lấy làm kỳ. Thành thật mà nói thì nhan sắc của sinh vật trong lồng cũng chẳng đẹp tí nào, màu xám tro nhìn có chút giống gà, nhưng lông đã được người xử lý tỉ mỉ nên chắc là giống gì quý giá lắm.

“Con chim này lớn lên thật khoẻ mạnh, lông thật mượt mà, đây là chim đực con à?” Nếu là tổng tài nuôi thì chắc là rất đắt, thư ký Trịnh quyết định nhắm mắt nịnh bừa.

“Nó là con gà.” Cao Vũ Sanh bỏ bắp vào trong cái rãnh, vỗ vỗ tay quay vào nhà.

“Sếp đúng là có suy nghĩ độc đáo thật, nuôi gà thành chim cảnh!” Thư ký Trịnh khen sai đường quẹo nhanh kiểu khác.

“Nó là để ăn.” Cao Vũ Sanh nghiêng đầu liếc hắn, dùng ánh mắt khuyên hắn câm miệng.

“…” Cuối cùng Trịnh Kinh cũng nhớ ra là ông chủ nhà mình có chứng OCD (1) đã nặng còn muốn nặng hơn, không dám nhắc lại chuyện con gà nữa, theo vào nhà để bữa sáng lên bàn, nói đến chính sự, “Tôi có nghe được chuyện về Viên Tiểu Ái, cô ấy rảnh rỗi như thế là do công ty cô ấy làm gần đây ngừng kinh doanh. Ông chủ của công ty bỏ mình ngoài ý muốn, vợ của ông chủ không biết kinh doanh, mới kéo có một tuần là rối tung lên, nên đơn giản là đóng cửa luôn.”

(1) Rối loạn ám ảnh cưỡng chế là một rối loạn tâm lý có tính chất mãn tính, dấu hiệu phổ biến của bệnh đó là ý nghĩ ám ảnh, lo lắng không có lý do chính đáng và phải thực hiện các hành vi có tính chất ép buộc để giảm bớt căng thẳng (Wiki).

Địch Thần chỉ thấy Viên Tiểu Ái chặn cửa trước toà nhà ngày thứ sáu, thật ra là đã ở đó cả tuần, cứ mắng chửi cả ngày câu "Người đàn ông phụ bạc Cao Vũ Sanh" liên tục không ngừng, năng lực tẩy não có thể so với người rao bán hàng giả vỉa hè, "Vương bát đản Hoàng Hạc mang theo cô em vợ chạy (2)."

(2) Ông chủ của một công ty sản xuất đồ da, Hoàng Hạc, bị đồn là cờ bạc nên phá sản, nghe nói ôm một số tiền lớn chạy, về phần có chạy cùng cô em vợ không thì không có mấy người biết chính xác.

Nghe đến "Bỏ mình ngoài ý muốn," bàn tay mở hộp đồ ăn sáng của Cao Vũ Sanh dừng một chút: "Tên của ông chủ là gì?"

Bình thường không phải nên hỏi tên công ty là gì à? Thư ký Trịnh nhanh chóng mò ghi chép trong điện thoại ra xem: "Vương Cường."

/Hết chương 12/

13. Chương 13

Chuyển ngữ: Cực Phẩm

Địch Thần cưỡi con xe điện về, trên đường còn mua mấy cây kem về cho người giúp anh trông Mông Mông. Vừa mới bước vào hành lang là đã nghe được tiếng cười rung trời của dì Chu. Dì Chu không mở máy lạnh cho cháu nhà mình hưởng tí, lại nhớ đến chuyện Địch Thần nhờ nên đơn giản đến ngồi ở cửa nói chuyện phiếm với cô giáo Mễ, như thế thì có thể trông Địch Mông Mông một cách thản nhiên.

"Trò chuyện gì vui vẻ thế?" Địch Thần đưa cho dì Chu hai cây kem.

"Nói về chuyện lúc con còn bé đó." Dì Chu vui vẻ nhận lấy, đứng dậy bỏ một cây vào tủ lạnh, một cây còn lại thì bóc ra ăn, không có chút ý gì là muốn cho cháu mình nếm một miếng, "Con nít không ăn lạnh được."

Cô giáo Mễ coi sóc Mông Mông cẩn thận nhận cây kem, mặt hơi đỏ lên: "Không có gì nữa thì tôi về trước đây."

"Này khoan, dù sao cũng trưa rồi, ở lại ăn cơm đã." Dì Chu nhiệt tình giữ cô giáo Mễ lại.

"Không được không được, ở nhà đã nấu cơm rồi còn đang chờ con." Mễ Tình cúi đầu cầm lấy túi xách của mình, cũng chẳng quay đầu lại chạy luôn.

Địch Thần mới vừa nhét cây kem vào trong miệng, còn chưa kịp nói tạm biệt với đồng nghiệp mình thì đã chẳng thấy đối phương đâu nữa. Nhai rộp rộp khó hiểu nhìn qua cửa đối diện: "Cô ấy sao vậy dì?" Cô đồng nghiệp này bỗng nhiên xuất hiện rồi lại biến mất cứ như một cơn gió, chuyện khác thường tất có việc

gì đó, thật ra anh vẫn khá là đề phòng chuyện này. Trước khi ra khỏi cửa nói dì Chu qua trông một chút cũng là do lo lắng.

"Xấu hổ đấy." Dì Chu bày ra bộ dáng người từng trải, ung dung bình tĩnh nhai rộp rộp, thấy anh vẫn chưa hiểu thì đành phải nhắc nhở, "Cô gái nhà người ta thích con, cái này cũng không nhìn ra được."

"Trời, con còn cứ tưởng cô ấy muốn mượn tiền con chứ, thần thần bí bí." Nghe được như thế, Địch Thần lập tức thả lỏng, chẳng để ý lắm quay đầu về nhà.

"Ai, cái thằng nhóc này, có người thích con mà sao con lại có phản ứng này thế hả?" Dì Chu không cam lòng đuổi tới vào nhà Địch Thần, vừa nhai kem rộp rộp vừa giáo dục anh.

Địch Thần đưa cây kem của mình cho Địch Mông Mông, đợi đến khi bé há miệng lại gần thì nhanh chóng rút tay về, lại lần nữa bỏ vào miệng mình: "Người thích con nhiều lắm, có gì đáng ngạc nhiên đâu."

"..." Dì Chu tự cảm thấy mình đã gần sáu mươi, chân đã bước vào một nửa vào quan tài mà cũng chưa thấy người người nào vô liêm sỉ tầm này, một lát sau mới tìm lại được giọng nói của mình, "Vậy con không tính cân nhắc gì sao?"

"Cơ thể này của con dì cũng biết đấy, là một con ma ốm dựa vào bình ô-xy để sống." Địch Thần lại đưa cây kem qua, cười nói với dì Chu, "Không phải dì biết rất rõ sao?" Mấy cô dì hàng xóm ai cũng lo liệu việc tìm đối tượng cho Phương Sơ Dương, chưa có người nào tìm cho anh cả, cũng là vì mọi người biết cơ thể anh không tốt, lại là một thầy giáo mầm non tiền lương còn không được ba ngàn một tháng, đúng là thể loại hàng ế không đẩy ra tiêu thụ được.

Ai biết con được hoan nghênh như thế chứ? Dì Chu nói thầm một chút, lại bắt đầu tận tình khuyên bảo: "Cô ấy biết cơ thể con không tốt, cũng nguyện ý chăm sóc Mông Mông, lại còn là đồng nghiệp, dì thấy thích hợp lắm."

Địch Thần rụt tay về, lại để cho cháu ngoại trai cắn không khí: "Không ít cao phú soái tinh anh xã hội thích lấy giáo viên mầm non, vừa ôn nhu lại hiền hậu, con vẫn là không nên làm lỡ người ta."

Dì Chu khuyên anh không được, cảm khái một câu là anh có cái suy nghĩ cứng nhắc chẳng khác gì Địch Kiến Quốc, rồi hầm hừ đi về.

Địch Mông Mông bị trêu hai lần quay về, không thèm để ý đến anh nữa, quay đầu tiếp tục xem phim hoạt hình "Tam Quốc Diễn Nghĩa" của bé, đang chiếu đến đoạn Tào Tháo bị đau đầu chữa thế nào cũng không hết cho nên giận dữ: "Cần ngươi có lợi ích gì!"

"Cậu, vì sao cậu không tìm bạn gái?" Địch Mông Mông nhìn màn hình, mặc dù mọi người ai cũng nói cơ thể của cậu không tốt, nhưng bé biết, cơ thể của cậu mình tốt đến độ có thể so với siêu nhân.

"Không bằng cấp không có tiền, chẳng ai thèm." Địch Thần sợ Mông Mông nghĩ nhiều, nhanh chóng tự hắc mình.

Địch Mông Mông quay đầu nhìn anh, vẻ mặt nghiêm túc: "Tuổi đã lớn lại còn không có vợ, cần cậu có lợi ích gì!"

"… Cậu thấy là da con ngứa rồi đó!" Địch Thần cầm một chiếc dép lên muốn đánh Mông Mông, từ từ chạy hai bước thì điện thoại vang lên, "Ai đấy, báo cuối tuần à?"

Địch Mông Mông đã trốn vào phòng ngủ, ló ra nửa cái đầu, nhỏ giọng nói: "Chắc là người thầm mến cậu đấy."

"Biến!" Địch Thần cúi đầu nhìn tên hiển thị trên màn hình — Người đàn ông phụ bạc.

"Bỗng nhiên nhớ đến hôm nay muốn đi xem một buổi triển lãm ảnh, anh đi cùng tôi đi." Bên Cao Vũ Sanh có tạp âm, hình như là đang đứng ngoài đường gọi điện thoại. Trong ôn hòa bình tĩnh còn có vài phần tuỳ hứng hùng hồn, khiến cho Địch Thần bỗng sinh ra một loại ảo giác đó là bạn trai mình.

"Đại thiếu gia, bây giờ an toàn tính mạng của cậu còn đang bị uy hiếp kia kìa, lại còn đòi đi xem triển lãm ảnh gì nữa?" Dù sao người này cũng không phải là bạn gái của anh, mà là khách hàng mạnh mẽ, hôm nay cũng không phải thời gian làm việc nên Địch Thần quyết đoán chọn từ chối.

"Tôi trả cho anh tiền làm thêm giờ."

"Không đi."

"Một ngày năm ngàn."

"Thành giao!" Dưới sức mạnh ăn mòn của đồng tiền, đồng chí Địch Thần dễ dàng từ bỏ nguyên tắc "An toàn là nhất," đổi tôn chỉ phục vụ thành "Khách hàng chính là thượng đế."

Dường như Cao Vũ Sanh có cười một chút, nói mình đang trên đường đi đến cục công an, đợi xử lý xong sẽ đến tìm anh. Khoảng hơn một tiếng sau liền xuất hiện trước tiểu khu Gia Chúc Viện cục công an. Địch Thần hết sức tò mò với cái cớ giải thích về chuyện nhảy ra khỏi xe của Cao tổng, nhưng mà miệng đối phương giữ kín như bưng, một chữ cũng không chịu nói ra.

"Nói tóm lại là cảnh sát sẽ tin, cũng sẽ không đến tìm anh gây phiền phức nữa." Cao Vũ Sanh ngồi ở hàng ghế phía sau với Địch Mông Mông, mắt to trừng mắt nhỏ.

"Xe này từ đâu đến thế? Vậy mà cậu cũng tìm được chiếc xe sản xuất trong nước." Địch Thần nhìn logo trên tay lái, có chút ngoài ý muốn. Chiếc xe cánh thiên thần kia đã bể đến độ biến thành tàn tật loại nặng,

phải đưa về hãng để sửa chữa, nội thất chiếc xe này không có trang trí gì, vừa nhìn là biết mới tìm đến làm xe lái tạm thời.

Logo xe có hai chữ "J" song song, ở giữa có một đường nằm ngang, nhìn giống như là biểu tượng của cung song ngư, lại giống như chữ "Cửu" ( ). Đây là một sản phẩm xe được sản xuất trong nước khá là hot, tên là "Cửu Dật." Các phương diện về tính năng và vẻ ngoài cũng không thua gì xe ngoại nhập. Lúc đầu còn giả thành xe ngoại nhập bán, đặt tên là "JOY," còn bịa là có liên quan đến một truyền thuyết về hoàng gia Châu Âu, cuối cùng bị bóc phốt thì ra là xe sản xuất trong nước, bị người ta cười nhạo hồi lâu.

"Mượn." Thân thể Cao Vũ Sanh ngồi thẳng, bình tĩnh nhìn đường, "Đến giao lộ phía trước thì quẹo phải."

"Xe mới mà cho cậu mượn, ai hào phóng thế?" Có người chỉ đường, Địch Thần liền hoàn toàn không mang não ra sử dụng nữa, không bao lâu là đã đến trung tâm triển lãm nghệ thuật.

"Cửa hàng 4S (1)." Cao Vũ Sanh đẩy cửa xe ra, thuận tay bế Mông Mông ra.

(1) Cửa hàng 4S còn được gọi là cửa hàng dịch vụ xe 4S, bao gồm bán xe (Sale), phụ tùng xe (Sparepart), dịch vụ khách hàng sau khi bán xe (Service), phản hồi của khách hàng (Survey).

"Hả?" Địch Thần không nghe rõ, rút chìa khoá ra rồi khoá cửa xe lại, tự mình ôm lấy Địch Mông Mông.

"Tại sao anh không đưa bé đến nhà trẻ trong toà nhà công ty chúng tôi?" Cao Vũ Sanh không thể hiểu nổi cách làm của Địch Thần, rõ ràng thoạt nhìn rất thiếu tiền nhưng vẫn còn muốn ngây ngốc ở nhà trẻ với mức lương cực thấp ấy, dựa vào tiền làm thêm để chi trả cho gia đình.

"Mông Mông mắc bệnh tim bẩm sinh, đưa nó vào nhà trẻ sẽ khiến tôi lo lắng." Địch Thần ăn ngay nói thật, loại bệnh này có thể phát bệnh bất cứ lúc nào, nếu làm thầy giáo nhà trẻ bình thường thì một lúc phải coi mười mấy đứa bé, không thể trông nó được, nếu mất công có chuyện gì xảy ra ngoài ý muốn mà không kịp cứu thì sẽ gây ra chuyện mất. Mà chỗ mẫu giáo đẹp đẽ xinh xắn ấy lại có học phí cực cao.

"Đúng là tư duy điển hình của người nghèo." Cao Vũ Sanh kéo tay áo xăn lên xuống, ưu nhã cài nút.

"Đành chịu thôi, nghèo người nghèo biện pháp mà." Địch Thần cũng không tính nghe khoá học làm giàu kinh tế gia đình của Cao tổng, dẫn đầu bước vào.

Hôm nay trung tâm triển lãm rất là đông người, trên bảng chỉ dẫn điện tử trước cửa viết:

Hội trường chính: Triển lãm giao lưu nghệ thuật tranh chữ cổ.

Phòng khách lầu hai: Triển lãm tranh ảnh chụp trời đêm Star J.

Cái Cao Vũ Sanh muốn xem chính là triển lãm ảnh ở lầu hai kia. Trung tâm nghệ thuật quá lớn, hơn nữa vì muốn làm nổi bật tính nghệ thuật nên thiết kế đủ mọi góc quẹo. Địch Thần nhìn một lúc lâu cũng không biết cửa tầng hai ở chỗ nào, suýt nữa là bị lạc mất trong cái mê cung nghệ thuật trừu tượng này. Cũng may là người làm bản đồ Cao tổng nhanh chóng tìm được đường, lúc này mới dắt vệ sĩ hai mắt đã biến thành cái nhang muỗi hai vòng đi.

So sánh với tiếng người ồn ào ở lầu dưới, triển lãm ảnh ở tầng này yên lặng nhiều hơn. Người không có tế bào nghệ thuật gì như Địch Thần cứ nghĩ là triển lãm có mấy tấm ảnh chụp khiến người ta cảm thấy mình rất ngu ngốc này chắc là chẳng bán được mấy cái vé đâu, ai ngờ người đến xem cũng không ít.

Triển lãm ảnh trời đêm thì tự nhiên chụp cũng là trời đêm đầy sao, tất cả các tác phẩm triển lãm ở đây đều đến từ cùng một vị nhiếp ảnh gia —— Star J, nhìn giới thiệu vắn tắt nói là một trong những nhiếp ảnh gia chụp trời đêm có tay nghề nhất trên thế giới, nhận được rất nhiều giải thưởng lớn.

Người đến xem đều vô cùng chăm chú, có người nhỏ giọng cảm thán những tác phẩm này thật là tinh xảo tuyệt đẹp, có người cùng bạn thảo luận về ngụ ý của tác phẩm, lại còn có người lã chã rơi lệ khi nhìn một bức ảnh chụp bầu trời đêm. Địch Thần thấy thì sửng sốt một chút, anh không thể giải thích được sự va chạm giữa linh hồn và nghệ thuật này, nghĩ thầm, mấy tấm hình này cũng chẳng có gì khác nhau với mấy cục đá cẩm thạch thiết kế kiểu bầu trời đêm trong Công ty Bản đồ Tiêu Điểm cả.

Cao Vũ Sanh cẩn thận xem lướt qua một lần các tác phẩm ở vòng ngoài, từ từ đi vào sâu hơn, dừng trước chỗ tường cuối cùng. Chỗ này treo ba tấm hình, là một cảnh tượng liên tục, dùng khung cẩn thận treo lên, bên trên có một dòng chữ viết tay kiểu cổ xưa.

[Tháng 7 năm 1999, tỉnh S.]

Tấm này được chụp vào mười chín năm trước, chụp lại được quá trình sao băng rơi xuống. Sao băng này sáng vô cùng, dường như là gần trong gang tấc. Từ xa xôi đến đây, rơi vào giữa núi rừng, y như là Prometheus (2) mang theo mồi lửa bay xuống trần gian.

(2) Prometheus có nghĩa là "người biết trước tương lai" trong thần thoại Hy Lạp, là một vị thần khổng lồ, con trai của Iapetus và Themis, anh em của Atlas, Epimetheus và Menoetius (Wiki).

"Loại sao băng này có một tên gọi riêng, là Hoạ Đấu, bởi vì lúc nó rơi xuống dẫn đến một đợt hoả hoạn." Cao Vũ Sanh thấp giọng giải thích ba tấm hình này cho Địch Thần.

Hoạ Đấu là một loại dị thú mang đến hoả hoạn trong truyền thuyết thần thoại cổ đại. Hiếm có sao băng nào sẽ dẫn đến hoả hoạn, hầu hết đều cháy hết trước khi rớt xuống, cho dù có rơi xuống thì cũng chỉ là một cục đá nằm yên tĩnh. Không biết là lúc đó do sao băng gây ra hay là sấm sét trong núi, khiến cho đợt hoả hoạn hiếm hoi ấy bùng phát ở trong rừng.

"Hi, lại gặp cậu." Phía sau truyền đến một câu chào Trung Quốc có chèn tiếng nước ngoài, Địch Thần quay đầu lại, chắn trước mặt Cao Vũ Sanh đợi người đột nhiên đến gần. Người đến là một người đàn ông trung niên người Hoa, mặc áo của nhiếp ảnh gia, đội một chiếc mũ hoạ sĩ, lại còn để một nhúm ria mép đen trắng

giao nhau.

"Không sao, ông ấy là nhiếp ảnh gia." Cao Vũ Sanh trấn an Địch Thần một chút, bắt tay với người nọ, "Kỷ tiên sinh."

Người này chính là chủ nhân của cuộc triển lãm này, tên thật là Kỷ Trường Hà, sau đó vì bản thân mình mê cảnh đêm sao quá mà đổi tên thành Kỷ Tinh Hà, lúc đổi quốc tịch lại lấy một nghệ danh bằng tiếng Anh — Star J.

"Cao là fan trung thành của tôi, triển lãm ở Paris và La Mã cậu ấy đều đến." Kỷ Tinh Hà giải thích với Địch Thần, tác phẩm này được chụp lại lúc ông mới bắt đầu chụp sao băng, người thưởng thức cũng không có nhiều, ông vô cùng coi trọng người tri kỷ Cao Vũ Sanh này, mặt tươi như hoa kể về tình hình lúc ông chụp được "Hoạ Đấu." Lúc đó ông đang ở trên vách núi chụp cảnh trời đêm thì bỗng nhiên thấy có cái gì đó rơi xuống. Là một quả cầu lửa cực lớn, "bùm" một tiếng nổ tung, cả đời khó quên. Ông vốn là một người yêu thích việc chụp cảnh trời đêm, từ lúc đó liền bắt đầu si mê với việc chụp cảnh sao băng rơi xuống.

"Thấy sao băng nhiều lần, có đôi khi sẽ cảm thấy nó không phải là sao băng nữa." Kỷ Tinh Hà nhỏ giọng nói, có chút thần bí.

"Nếu không phải là sao băng thì là cái gì, UFO à?" Ánh mắt của Địch Thần nhìn vị nghệ thuật gia này cứ như đang nhìn một kẻ ngu si.

Kỷ Tinh Hà vuốt ria mép cười một chút, không trả lời mà là trực tiếp phổ cập khoa học về sao băng ông yêu thích nhất cho Địch Thần: "Hoạ Đấu còn để lại một khối thiên thạch, ở ngay trong bảo tàng tỉnh S, nếu mọi người rảnh thì có thể đến đó xem." Nói xong thì chắp tay sau lưng rời đi.

"Cậu, sao băng là phi thuyền vũ trụ à?" Địch Mông Mông đã từng nghe nói về UFO, biết nó là có ý gì.

"Đừng có nghe ông lão kỳ quái nói, ông ta nhìn sao băng nhiều quá nên khiến cho đầu bị mặt trăng tông trúng đó mà." Địch Thần nhanh chóng sửa đúng lại vấn đề về thường thức cho bạn nhỏ, quay đầu nhìn về phía Cao Vũ Sanh bị nghệ thuật hun đúc đến độ có cái mặt thiền, "Tôi có một vấn đề vẫn luôn muốn hỏi cậu, sao cậu lại thích cảnh trời đêm thế chứ? Ngày nào cũng mặc đồ màu xanh đậm, đồng hồ đeo tay cũng có dạ quang."

"Anh có từng nghe qua câu này chưa?" Không có sức sửa lại vấn đề đồng hồ của mình không phải là dạ quang, Cao Vũ Sanh vẫn duy trì phong cách vịnh ngâm nghệ thuật nói, "Anh có thấy được ngôi sao kia không, ngôi sao của tôi? Tôi nguyện là bầu trời bao la ấy để có được vô số con mắt để nhìn anh."

"…" Địch Thần bị câu thơ bất thình lình này khiến cho hết hồn, một lát sau mới ngộ ra được, "Tôi biết rồi."

Đôi mắt của Cao Vũ Sanh hơi sáng lên, mang theo một chút chờ mong nhìn anh: "Anh biết cái gì?"

“Cậu thầm mến nhiếp ảnh gia kia!”

“...”

“Không sao, bây giờ cũng là năm 2018 rồi, tôi không kỳ thị người có xu hướng tình dục đặc biệt.”

Cao tổng cảm thấy thẩm mỹ của mình đã bị sỉ nhục.

Lúc hai người đang nhàn nhã đi dạo xem triển lãm ảnh thì Phương Sơ Dương đang suy nghĩ về câu nói của Cao tổng để lại: “Viên Tiểu Ái đang dây dưa tôi biết người chết ở Nam Thành, Vương Cường, mà bản thân tôi cũng nhận được cảnh cáo có ký hiệu kỳ quái. Vợ của Vương Cường biết ký hiệu này, mà Lý Đình cũng nhận được cái ký hiệu này trước lúc chết.”

Trần Chiếu Huy ngồi trên ghế vừa nghe vừa vẽ lại sơ đồ quan hệ lên giấy: “Đội phó, cái này nói lên điều gì?”

“Nếu như cái ký hiệu này thật sự là một biểu tượng của một tà giáo nào đó thì rất giống với lời hỗn đản Địch Thần nói —— Lý Mạc Sầu.” Phương Sơ Dương nhíu mày.

“Lý Mạc Sầu gì?” Cậu nhóc Trần Chiếu Huy thật thà chưa từng xem “Thần Điêu Hiệp Lữ.”

Phương Sơ Dương lườm hắn, quay đầu nhìn về phía Tiểu Mã đang sắp xếp lại tư liệu trò chuyện của Vương Cánh Hàng: “Mã Thiên Hành, cậu nói cho cậu ta biết vì sao Lý Mạc Sầu lại để lại huyết thủ ấn?”

Tiểu Mã sờ sờ mặt ngựa dài của mình, nghiêm túc nói: “Giết những người đàn ông phụ bạc.”

“Không sai, chính là để giết người đàn ông phụ bạc.” Phương Sơ Dương kéo sơ đồ của Tiểu Trần qua, “Những người này đều có một điểm chung, chính là bị người yêu cũ, người hiện tại hoặc là người vọng tưởng dây dưa. Viên Tiểu Ái mắc chứng vọng tưởng đang dây dưa Cao Vũ Sanh làm việc ở công ty của Vương Cường, nói cách khác, cô ấy sẽ biết vợ của Vương Cường, Chu Ngọc Phân.”

“Hay nói kiểu khác, nếu như người gây chuyện đứng sau là cùng một người thì Viên Tiểu Ái và Chu Ngọc Phân chính là quan hệ giới thiệu lẫn nhau.” Đội trưởng Phạm cầm một ly trà nóng đi đến, dựa vào bàn, “Loại giới thiệu này chính là phương thức liên lạc của sát thủ, cũng chính là tổ chức tà giáo.”

Đang nói thì Tiểu Trương bận tìm kiếm ở cơ sở dữ liệu cả ngày gọi điện đến, ồn ào nói như pháo đốt: “Đội trưởng em tìm được rồi! Cái ký hiệu này xuất hiện ở trong tư liệu mười ba năm trước, là một tà giáo ở tỉnh S, tên là Bái Tinh Giáo (giáo phái thờ sao)!”

Buổi tối, Địch Thần đưa vị đại thiếu gia kia về nhà, mình thì đón xe về, đã hơi trễ. Cõng Mông Mông đã ngủ lên lầu, lại gặp dì Chu mở rộng cửa hóng gió.

“Hai đứa đi đâu mà trễ thế này mới về?” Dì Chu thân thiết hỏi.

Địch Mông Mông mơ mơ màng màng mở mắt ra, không chút nghĩ ngợi trả lời: “Đi gặp cao phú soái tinh anh.”

“À, thì ra là đi gặp…” Dì Chu bỗng nhiên dừng lại, trợn mắt há miệng nhìn Địch Thần từ trên xuống dưới, sấm sét đánh xuống nhớ đến câu nói lúc sáng —— Cao phú soái tinh anh xã hội thích lấy giáo viên mầm non.

/Hết chương 13/

14. Chương 14

Chuyển ngữ: Cực Phẩm

Tiểu Trương gửi tư liệu liên quan đến Bái Tinh Giáo đến, Trần Chiếu Huy lập tức đưa qua. Không rõ năm nào là năm Bái Tinh Giáo xuất hiện sớm nhất, nó được ghi lại trong tư liệu là do mười ba năm trước có một sự kiện tự sát tập thể vô cùng nghiêm trọng xảy ra.

Lúc đó ở tỉnh S, tự nhiên có một đám người mặc đồ giống nhau tụ tập nơi vách đá trong khu. Lúc đầu, khách đến du lịch cứ nghĩ là tập thể của một công ty nào đó đến du lịch, còn có nhiều người hào hứng vây xem bọn họ hô khẩu hiệu. Sau khi đọc xong khẩu hiệu thật dài, hai mươi mấy người bất ngờ đồng loạt nhảy xuống vách đá không kịp đề phòng. Người vây xem vội vàng cứu được hai người trẻ tuổi, còn những người khác thì toàn bộ táng thân nơi đáy vực.

Trong tài liệu có hình chụp của hai người trẻ tuổi được cứu, hai người nọ mặc áo thun màu đỏ, sau lưng có in hình chòm sao cực lớn và ký hiệu con mắt, y như đúc với hình vẽ trên tờ quảng cáo giao hàng.

Lúc đó, nhà nước trực tiếp liệt Bái Tinh Giáo vào tà giáo, người đứng đầu tà giáo tỉnh S bị xử không thời hạn, các thành viên nòng cốt cũng bị bắt.

“Đã nhiều năm rồi không còn nghe đến nữa.” Cuối cùng đội trưởng Phạm cũng nhớ ra tin tức này, bởi vì nó chủ yếu xảy ra ở tỉnh ngoài nên không thuộc về phụ trách của bọn họ, chỉ là có chút ấn tượng với tin tức lúc đó nên hôm trước không kịp nhớ ra.

Bây giờ, tà giáo nhỏ trong lịch sử vốn nghĩ rằng đã mai một nay tro tàn lại cháy.

“Nếu tà giáo này xúi giục người tự sát, vậy có phải là Lý Đình và Vương Cường bị tẩy não lúc tự sát không?” Trần Chiếu Huy nhìn tư liệu đoán mò.

"Pháp y nói là không phải là tự sát, mặc dù không có vết tích xô xát ẩu đả nhưng điểm rơi và tư thế không đúng, chắc chắn là bị ném xuống." Mã Thiên Hành sờ sờ cái mặt dài của mình, "Dùng kinh nghiệm sành sỏi của em thì tên Vương Cánh Hàng kia chắc chắn cũng là tín đồ của tà giáo đó, cứ nhìn cái cặp mắt trắng kia của hắn ta là biết chẳng phải thứ tốt lành… Ai da!"

Đội trưởng Phạm dùng cái ly tráng men gõ một cái "cốc" lên đầu của Tiểu Mã: "Cậu là cảnh sát chứ không phải thầy bói, dựa vào tướng mạo để phá án hả?"

"Nhưng mà Vương Cánh Hàng có chứng cứ vắng mặt, trong cái điện thoại cũ kia cũng không có số điện thoại liên lạc nào đặc biệt cả, bây giờ chỉ có thể chứng minh là hắn ta có xúi giục cha mẹ Lý Đình nhận là con mình tự sát để đòi bồi thường thôi." Đồng chí Tiểu Trần đâu ra đấy đúng lúc hắt một ly nước lạnh cho đội hữu của mình.

Tự sát tập thể…

Tập thể…

Phương Sơ Dương nhìn chằm chằm bức ảnh của vụ tự sát trên núi một lát, có cái gì đó loé lên trong đầu được hắn bắt lại, bỗng nhiên mở miệng nói: "Có thể là không phải một đại lực sĩ mà là một nhóm người hay không?"

"Một nhóm người?" Người trong phòng làm việc đều nhìn sang.

"Ý tôi là." Phương Sơ Dương liếm đôi môi khô nứt một cái, nói từng chữ thật cẩn thận, "Hung thủ không phải là một người mà là hành động của một tập thể. Khi tà giáo gây án thường có đặc thù về tính quần thể. Giống như cô bé bị giết ở quán ăn nhanh mấy năm trước, là bị một nhóm tín đồ tà giáo cùng nhau giết chết."

"Đội phó, ý anh… là có một nhóm người nhấc Lý Đình lên rồi ném từ tầng 18 xuống?" Trần Chiếu Huy thiếu sức tưởng tượng nghĩ cái này đúng là có chút điên cuồng. Một tập thể cùng gây án, đồng loạt nâng một người trẻ tuổi vẫn còn đang sống sờ sờ lên, vô thanh vô tức ném xuống lầu. Đúng là nghĩ đến thôi đã đủ khiến người ta sợ hãi.

"Lúc đó, trong hành lang không phải là không có dấu chân, mà là có cực kỳ nhiều dấu chân đúng không?" Phương Sơ Dương hỏi Tiểu Trần, đối phương nhanh chóng lục ra ảnh chụp, trong ảnh chụp chỗ hành lang có dấu chân ở khắp mọi nơi, "Lý Đình ở hộ cuối cùng, theo lý thuyết mà nói thì không có bao nhiêu người đi tới đi lui trước cửa nhà cô ấy cả."

Phương Sơ Dương vươn một ngón tay, chỉ hành lang thẳng tắp, ba hộ này được đặt liên tục. Hộ ở giữa ngày nào cũng có người đến người đi vô cùng náo nhiệt, nhưng nếu là khách của hộ ở giữa thì đi đến cảnh cửa thứ hai là ngừng, thỉnh thoảng có đi đến cuối thì cũng không nên có nhiều dấu chân như thế.

"Vậy cũng có thể là quanh năm không hề quét tước, do chuyển phát, giao hàng, phát quảng cáo lặt vặt tạo

ra; hoặc là người ở sát vách đi ra hành lang tụ hội…" Nói xong câu này, Trần Chiếu Huy bỗng nhiên dừng lại.

Đội trưởng Phạm dùng ánh mắt trẻ nhỏ dễ dạy từ ái nhìn hắn, không trả lời câu hỏi của Tiểu Trần mà là đặt nghi vấn tiếp: "Trong camera gần khu nhà của Vương Cường không thấy xe cộ qua lại, nhưng mà là có người đi, là ai?"

"Người chạy bộ ban đêm!" Tiểu Mã giơ tay nói.

"Đúng thế. Chỗ Vương Cường chết là một cái cầu chưa sửa xong, là một cái dốc leo, bình thường không có ai, nhưng mà lại có một nhóm người chạy bộ sáng và đêm đi đến. Đêm đó có ba nhóm người đến đó." Phương Sơ Dương hơi nheo mắt lại.

Nếu như là do một nhóm người cùng nhau ném một người xuống thì đương nhiên sẽ không có dấu vết giãy giụa, nguyên nhân là căn bản cũng không có đường nào để phản kháng cả.

"Cái này đúng là điên rồi! Phạm tội quần thể sẽ khiến cho người ta giảm đi cảm giác tội lỗi, phóng đại ác ý trong lòng con người, nhưng quần thể không phải là một khối sắt, chắc chắn sẽ có người tố giác, trừ phi nó là một tổ chức còn chặt chẽ hơn là quân đội. Nhóm tín đồ tà giáo không có đầu óc gì có thể làm được sao?" Tiểu Mã vẫn cảm thấy có chút không hợp logic. Nhiều ngày như thế rồi mà bất kể là người bên cạnh Lý Đình hay Vương Cường cũng không hề để lộ gì cả.

"Cậu nói đúng, tín đồ cũng chia thành ngoan đạo và không ngoan đạo. Nhưng nếu như nói ra thì sẽ bị trừng phạt rất là nghiêm trọng, ví dụ như là bị "trời phạt" lăng trì, hoặc là an toàn của người thân sẽ bị uy hiếp, như thế thì trong khoảng thời gian ngắn sẽ không có người dám nói ra." Đội trưởng Phạm đã làm cảnh sát lâu rồi, kiến thức rộng rãi, hiểu được không ít về các thủ đoạn của loại tà giáo này.

Lột da… lăng trì…

Hai người trẻ tuổi cùng rùng mình một cái.

"Tiểu Mã đi điều tra xem bình thường có mấy nhóm người hoạt động ở đó. Sơ Dương, cậu hỏi Địch Thần và cô bạn thân của Lý Đình xem là bình thường Lý Đình có quét dọn chỗ trước cửa nhà mình không. Còn có, đi tra xem hộ 1802 có những người nào đến tụ hội…" Đội trưởng Phạm mới nói xong thì lại giơ tay lên, "Khoan đã, đừng nên đả thảo kinh xà, trước tìm một người biết chuyện tìm hiểu một chút về quy củ của Bái Tinh Giáo bây giờ, cứ mặc đồ bình thường đi hỏi thăm ngầm trước."

Tà giáo cùng hung cực ác, muốn đánh thì phải đánh một kích tất trúng, nếu không nó sẽ như tế bào ung thư, diệt được một khối là nó lại nhanh chóng di căn đến chỗ khác.

Công an đã từng đến cái hộ 1802 tối nào cũng mở nhạc quần ma loạn vũ sát vách nhà Lý Đình để điều tra, nhưng không hề phát hiện gì dị thường cả. Nếu có vấn đề thì không phải là vấn đề về bày biện đồ mà là ở chỗ đám người nhảy múa kia.

Trời đã tối, muốn mặc đồ bình thường đi đến hộ 1802 để điều tra thì cũng chẳng kịp, Phương Sơ Dương và Tiểu Trần lái xe đến Thái Trang Tân Thành dạo một vòng. Dùng kính viễn vọng quan sát thì thấy trong hộ 1802 có rất nhiều người đi tới đi lui, hệt như quỷ mỵ.

"Về nhà đi, mai tiếp tục."

Cảnh sát Phương mệt như trâu về đến nhà thì thấy người nào đó đang ngồi trên sô pha, nhàn nhã kê chân lên bàn trà gọi điện thoại, dặn dò như dặn con nít: "Buổi tối đừng nên mở cửa sổ, nhớ đóng kỹ cửa sổ, cậu ở lầu một không có cửa lưới chống trộm. Không cần lo lắng, mấy người kia đều bị ném từ cao xuống, cậu ở chỗ thấp, trộm thì có chứ không sợ bị ném xuống."

"Hơn nửa đêm còn gọi cho ai nữa?" Phương Sơ Dương tức giận nói.

"Khách hàng." Địch Thần vất vả nói chuyện xong với Cao Vũ Sanh, lúc này mới ngẩng đầu giải thích với anh em nhà mình, "Anh đây thu phí phục vụ tám tiếng, phải phục vụ cho đủ á."

Để góp đủ thời gian mà tối còn cùng ăn một bữa cơm với Cao tổng, lại ở nhà hắn chơi game nửa ngày, sau đó mới cõng Địch Mông Mông vẫn còn lưu luyến không rời về nhà. Tính thời gian còn thiếu hai mươi phút nữa, nên gọi điện cho khách hàng để làm kiểu phục vụ từ xa.

"Tinh ——" Mới vừa nói xong thì điện thoại của Địch Thần liền vang lên, năm ngàn tệ vững vàng rơi vào ví tiền kêu tinh tích.

Phương Sơ Dương rất là ngứa mắt với cái bản mặt sung sướng khi nhận được "tiền bán mình" của tên nhãi này, đi vào phòng bếp tìm đồ ăn, phát hiện Địch Thần để cho hắn hai hộp cơm nhà hàng cao cấp.

"Bỏ vào lò vi sóng hâm một phút là ăn được, cái đó là hộp đồ ăn có thể bỏ vào lò vi sóng." Địch Thần ngẩng đầu dặn dò một tiếng.

Không lâu sau, đồng chí cảnh sát đói đến độ bụng kêu vang liền bưng đồ ăn đến ngồi đối diện anh: "Bỏ chân ra!"

"Chú nói xem, có bàn ăn không ngồi lại đến chen với anh, đã lớn thế này rồi mà còn dính anh chú." Địch Thần cười hì hì bốc một miếng sườn từ trong hộp đồ ăn.

"Cút, ai là anh ai hả!" Phương Sơ Dương ngước mắt trừng anh, "Tôi có việc hỏi anh." Tuy là bình thường Địch Thần nhìn khá là vô tư có thể ném mình đi luôn, nhưng trong lúc làm vệ sĩ thì vô cùng tỉ mỉ, có thể phát hiện thay đổi cực nhỏ trong mọi hoàn cảnh. Vì thế hắn liền hỏi đến chuyện chỗ đằng trước nhà Lý Đình.

"Có lau dọn." Địch Thần gật đầu khẳng định, "Lý Đình là một người rất sĩ diện, ngày nào cũng phải lau sạch trước cửa một lần, chú không thấy chỗ cửa sổ nhỏ kia rất sạch sẽ sao? Đó là cuối tuần cô ấy lau, do

thỉnh thoảng bạn thân có đến sợ bị bạn bè chê cười. Sao thế?"

"À." Hỏi xong vấn đề muốn biết, Phương Sơ Dương liền ngậm miệng chuyên tâm ăn.

"Ai, anh nói chú…" Địch Thần nhe răng, Phương Sơ Dương thiếu ý tứ này không bao giờ hiểu được việc có qua có lại, chỉ biết qua sông đoạn cầu tá ma giết lừa, "Chú không nói cho anh thì để anh đoán chút. Mọi người đang hoài nghi đám người 1802 sát vách đúng không?"

Phương Sơ Dương nhíu mày ngẩng đầu nhìn anh.

"Cô ấy không mặc áo khoác mà là cứ mặc áo ngủ ra ngoài, hoặc là nhận đồ giao hàng hoặc là người quen gõ cửa. Nếu như là bác gái sát vách thì sao?" Địch Thần lại nhón một miếng sườn bỏ vào miệng, vô cùng có cảm giác giống như là thần thám nhai cau trong phim Hồng Kông.

Nếu không phải là Phương Sơ Dương cực kỳ hiểu anh em mình thì hắn sẽ cho là Địch Thần biết tiến triển vụ án này, bưng hộp đồ ăn lên không cho Địch Thần ăn vụng nữa, hai ba cái" là giải quyết xong: "Tôi cảnh cáo anh lần nữa, không được xen vào!!!"

"Tinh ——" Điện thoại lại vang lên, Địch Thần cúi đầu, thấy là "Người đàn ông phụ bạc" nhấn đến thì mở ra ngay lập tức. Trả thù lao chính là đại gia, trả thù lao nhiều mà còn nhanh gọn lẹ thì chính là Thượng đế, nhanh chóng đọc WeChat của Thượng đế thì mới có thể chịt được từng cơ hội để kiếm tiền.

[Người đàn ông phụ bạc: Tôi đã tìm người điều tra ra được hình vẽ kia rồi.]

/Hết chương 14/

15. Chương 15

Chuyển ngữ: Cực Phẩm

"Tà giáo?" Sáng hôm sau, Địch Thần ngồi trong phòng bếp nhà Cao Vũ Sanh ăn cháo trắng thơm ngon phối với hột vịt bắc thảo và thịt nạc, quyết định tạm thời tha thứ việc Cao tổng cố ý thừa nước đục thả câu đêm qua.

"Ừ." Cao Vũ Sanh cắt bánh quẩy Địch Thần mua thành những miếng ngắn hơn, chỉnh tề đặt trên bàn. Lại lấy mấy món ăn để ăn sáng trong tủ lạnh ra, thuận tay rót cho Địch Thần một ly nước bạc hà.

"Cái này thì có gì gọi là không thể thảo luận trên WeChat? Cậu chính là muốn cho tôi sáng sớm đi mua bánh quẩy cho cậu đúng không?" Địch Thần lấy một miếng bánh quẩy, lấy cái đĩa nhỏ múc một ít sốt tỏi với lòng đỏ trứng ăn, hai mắt lập tức sáng bừng. Người có tiền dùng nước sốt đúng là không giống người

thường, hai miếng bánh quẩy nhúng mỡ heo chiên cũng ăn thành mùi hải sản cho được!

"Lúc tính mạng bị uy hiếp, dù có cẩn thận nữa cũng chẳng có gì là quá cả." Cao tổng thong thả uống một ngụm nước bạc hà, nói đến đường đường chính chính, nhưng cũng không phủ nhận mục đích để cho vệ sĩ mua bánh quẩy cho mình.

Địch Thần bị tức đến cười, xiên một miếng dưa leo muối chua nhai rộp rộp: "Vậy cậu tính làm gì?"

"Tôi chuẩn bị đi gặp Viên Tiểu Ái." Cao Vũ Sanh mở Ipad, trượt hai cái rồi đẩy đến trước mặt Địch Thần. Đó là một tư liệu vừa có tiếng Trung vừa có tiếng Anh, trong đó còn có rất nhiều hình ảnh. Không biết là cái tư liệu cũ mò được trong xó nào, có vài tờ tư liệu bằng giấy được scan lại, đều là về cái hình vẽ kia.

"Gặp cô ta làm gì?" Địch Thần không đồng ý lắc đầu. Có thể thương lượng được với người vẫn còn lý trí, nhưng tín đồ tà giáo kiến thức kém lại cố chấp thì không hề nói đạo lý, hơn nữa cái cô Viên Tiểu Ái kia vốn có vấn đề về đầu óc.

"Việc quấy rầy liên tục của cô ta đã gây ra ảnh hưởng không tốt với hình tượng của tôi, tôi chuẩn bị đưa cho cô ta thư luật sư (1)."

(1) Thư luật sư: khi luật sư nhận được uỷ thác từ khách hàng về việc gì đó có liên quan đến pháp luật thì sẽ tiến hành công bố, đánh giá, cuối cùng viết ra yêu cầu cho bên được gửi đến, khi được gửi đi nó sẽ là một công văn pháp luật chuyên nghiệp.

"Phụt ——" Địch Thần phun ra một ngụm nước bạc hà, khụ khụ sặc hai tiếng trợn mắt nhìn cái vẻ mặt thành thật của Cao Vũ Sanh, "Tôi thấy vầy, cậu cũng tiện thể gửi cho Bái Tinh Giáo một tờ luôn, cảnh cáo bọn họ không được gửi mấy tờ giấy quảng cáo này cho cậu nữa."

Cao Vũ Sanh vô tội nhìn lại, sau một lát bỗng nhiên cong cong mắt, mím môi cười rộ lên: "Vậy mà anh cũng nghe ra được đó là nói đùa."

"Trên đời này không có ai có thể biết đùa hơn anh Thần của cậu đâu." Địch Thần nhét một miếng thịt bò vào miệng, bắt đầu khoe bừa, nhìn dáng vẻ kiểu chưa từng trải đời của bạn học Tiểu Cao, vô cùng hoài nghi cậu bé không may mắn này khi nói đùa cũng chẳng có ai cười lại, vừa nghĩ thế thì thấy rất là đáng thương.

Hai người ăn sáng xong thì ngồi trong phòng khách nghiên cứu tư liệu về Bái Tinh Giáo, Địch Thần ngại im ắng quá nên mở TV xem tin tức buổi sáng.

[Một nữ thành phần tri thức 27 tuổi nhảy lầu bỏ mình, nghi ngờ nguyên nhân do áp lực công việc quá lớn. Tình trạng sinh sống của những thành phần tri thức ở những thành phố lớn hiện đại vẫn luôn được mọi người quan tâm, theo điều tra…]

Đây là tin thời sự, phát thanh viên trình bày sự thật này rõ ràng khách quan. Tuy là trọng điểm nằm ở việc

phân tích số liệu về tình hình tăng ca của các thành phần tri thức nhưng hình minh hoạ lại có tấm hình đám người ôm di ảnh của Lý Đình gây rối khóc lóc trước cửa công ty Tiêu Điểm. Mặt của những người đó và tên công ty đều được làm mờ, nhưng cái này cũng chẳng giúp ích được gì, loại hình ảnh này nếu như có trên mạng sẽ rất dễ bị tìm ra địa chỉ.

"Xem ra phải gửi thư luật sư cho đài truyền hình trước đã." Cao Vũ Sanh tiện tay nhấn xuống, cúi đầu gửi một email cho bộ phận pháp luật của công ty, "Thứ hai anh để trống thời gian rồi theo tôi đi làm, tôi muốn đi gặp Viên Tiểu Ái và cha mẹ của Lý Đình."

"Được, sáng sớm thứ hai tôi sẽ đến đón cậu." Địch Thần đứng lên, duỗi người, "Cậu bận gì thì làm đi, không có chuyện gì nữa tôi đi trước đây."

Cao Vũ Sanh ngẩng đầu, không nói một lời nhìn Địch Thần, dường như không ngờ là anh phải đi.

"Còn có việc gì sao?" Địch Thần Thẳng thắn vô tư không hiểu sao bị đôi mắt này làm cho chột dạ, nghiêm túc nhớ lại chút, mình cũng không đồng ý hôm nay sẽ tăng ca mà?

"Không có." Cao Vũ Sanh rũ mắt xuống.

Địch Thần nghĩ cái đầu cúi xuống kia thật là xù xù, tay ngứa muốn mò ra sờ một cái, mới duỗi móng vuốt ra thì điện thoại trong túi bỗng vang lên: "Alo, Diều Hâu à."

Diều Hâu chính là tráng hán nhìn giống như phần tử phạm tội trong "Hải Báo Đặc Chủng Gia Chính," bình thường thì làm ở cửa hàng sửa xe hơi, còn nhận việc làm vệ sĩ theo kỳ hạn ngắn. Có người nói là lúc trước lăn lộn trong giang hồ, rất ít nói với người khác về tên thật của mình cho nên tất cả mọi người đều gọi hắn là Diều Hâu.

Hán tử bên đầu kia hơi do dự một chút, một hồi mới ấp úng mở miệng: "Anh Thần, anh có thể cho em mượn năm ngàn được không, cuối tuần em lãnh lương sẽ trả lại cho anh."

"Được chứ, gửi vào thẻ của cậu nhé?" Đứng lâu mệt, Địch Thần lại ngồi xuống trên ghế sô pha, theo thói quen kê chân lên bàn trà, khi ý thức được đây là nhà của người khác thì vội vàng bỏ xuống. Cũng may lúc vào nhà đã đổi dép rồi, dép kẻ ô mềm mại không tạo thành bất cứ thương tổn gì cho đồ dùng đắt đỏ cả.

"Đừng gửi vào thẻ." Dường như Diều Hâu có gì đó khó xử, thở dài, "Cho em mượn tiền mặt đi, để em đi đến chỗ anh."

"Không cần, lát nữa anh cũng vừa vặn đi ngang qua cửa hàng của cậu, để anh đưa cho cậu." Địch Thần cũng không hỏi nhiều, đồng ý gọn lẹ xong thì cúp điện thoại, bỗng phát hiện chân mình đổi hướng tự giác mò đến chân của Cao tổng, đầu gối đụng đầu gối. Cảm thấy chơi rất vui nên liền dùng đầu gối đụng vào người ta một chút, "Tôi đi đây, cố gắng đừng đi ra ngoài, nếu cần ra ngoài thì gọi cho tôi. Ai gõ cửa cũng đừng mở, biết chưa?"

Cao Vũ Sanh nghiêng đầu qua nhìn anh, người này xem hắn là con nít ba tuổi à?

Địch Thần thấy hắn như thế thì càng muốn trêu hắn hơn: "Thật mà, cậu có từng nghe về câu chuyện cổ tích này chưa?"

"Chuyện gì?"

"Có một bé thỏ ở nhà, có sói xám đến gõ cửa, con thỏ lại từ từ mở cửa…"

"Có lẽ tôi hiểu vì sao anh lại chỉ có thể làm vệ sĩ theo kỳ hạn ngắn rồi." Cao Vũ Sanh tắt TV, một tay khoác lên chỗ dựa lưng của ghế sô pha, mặt không thay đổi chăm chú nhìn Địch Thần đang lảm nhảm. Chắc hẳn là không có khách hàng nào có thể chịu được một vệ sĩ vừa ồn ào lại còn gợi đòn trong thời gian dài được.

"A, cậu đang dùng ngôn ngữ xúc phạm người khác đấy." Địch Thần cười mỉa nhảy lên, khoác ba lô lên vai, trước khi khách hàng mở miệng trừ tiền thì nhanh chóng trốn mất.

Cửa tự động đóng phát ra tiếng "cạch," toàn bộ gian nhà bỗng lâm vào yên ắng trong nháy mắt. Cao Vũ Sanh vẫn duy trì tư thế ngồi yên như nãy mấy giây rồi mới từ từ thu cánh tay lại.

Địch Thần lấy tiền, cưỡi con xe điện đi đến cửa hàng sửa xe.

Diều Hâu vẫn còn mặc bộ đồ làm việc dính đầy dầu máy kia, khí trời nóng nực, nửa trên thì mặc một cái áo ba lỗ, bắp thịt trên cánh tay phát ra ánh sáng long lanh dưới ánh mặt trời. Nhìn thấy Địch Thần tới, hắn lập tức bỏ đồ nghề xuống, tuỳ tiện lau hai bàn tay trên cái khăn đen thùi: "Anh Thần."

"Vội vàng thế." Địch Thần lấy tiền từ trong túi ra đưa cho hắn, nhỏ giọng hỏi, "Có chuyện gì xảy ra vậy?"

Diều Hâu nhét tiền vào túi, kéo khoá ấn ấn: "Không có gì, mẹ em uống hết thuốc rồi nên cần mua thêm thôi."

Địch Thần có biết đến chuyện mua thuốc, mẹ Diều Hâu mắc phải một căn bệnh hiếm gặp, phải uống thuốc liên tục. Thuốc kia không thể dùng bảo hiểm để trả được, mỗi tháng cũng phải dùng hết hơn ngàn.

"Không phải tuần này cậu mới lãnh lương à?" Địch Thần nhíu mày, không tính bỏ qua cho hắn, giọng nói nghiêm túc, "Cuối cùng là có chuyện gì xảy ra?

Tuần trước Diều Hâu có nhận công việc giúp một tiểu thịt tươi đuổi fan cuồng, ba ngày chín ngàn tệ.

Tiểu nam tinh kia vừa mới nổi danh, tuy tài nguyên chưa nhiều nhưng lại hấp dẫn một đám fan điên cuồng đáng sợ bám theo xe, còn xông vào luôn cả chỗ quay phim chụp hình. Vệ sĩ chính quy không xử được đám

người này, phải dùng đến loại vệ sĩ không chính quy như Hải Báo Đặc Chủng Gia Chính. Diều Hâu dùng lễ phép để kiềm chế, cẩn thận xua đuổi ba ngày nhưng không có hiệu quả, không thể nhịn được nữa lôi hung tướng đại ca xã hội đen ra, đâm lủng bánh xe của tên cầm đầu rồi lôi anh ta vào bụi cỏ dạy anh ta cách đối nhân xử thế. Tên kia bị câu "Nếu dám theo nữa tháo chân" làm cho sợ choáng váng, chừng mấy ngày không dám cùng đám fan cuồng đến nữa, tiểu thịt tươi vô cùng hài lòng nên lại trả thêm cho hắn ba ngàn nữa.

Hơn mười ngàn này cũng đủ mua thuốc rồi.

"Mẹ em… không biết nghe cái toạ đàm gì mà rút hết tiền trong thẻ ra." Diều Hâu có chút ngượng ngùng.

Địch Thần chỉ sợ là Diều Hâu gặp phải anh em trước kia, nghe được là mẹ Diều Hâu bị gạt tiền thì nhẹ nhõm hơn: "Hầy, anh cứ tưởng là chuyện gì."

"Nếu như mua thực phẩm chức năng gì thì cũng chẳng nói làm chi, vấn đề là bà ấy không mua cái gì cả, hỏi cũng không nói, chỉ sợ là tin cái giáo phái gì." Cũng không biết là Diều Hâu thấy được gì khác thường từ trên người mẹ mình, trên mặt tràn đầy lo lắng.

Tin giáo phái gì… Địch Thần mới xem tư liệu về tà giáo không lâu ở chỗ Cao tổng, nên khá là nhạy cảm với mấy chữ này, giơ tay đặt lên vai của Diều Hâu: "Đi xem thế nào, để anh đi về nhà với cậu hỏi xem dì Hùng đi tham gia cái toạ đạm gì, xem có thể tìm ra được cái tên gạt tiền kia không."

Mẹ của Diều Hâu họ Hùng, là một bác gái không có văn hoá gì, nấu ăn rất là ngon, chỉ là hay đi gây sự tí thôi. Đi ra ngoài nhảy tập thể chút thôi là cũng có thể đánh nhau với bác gái nhà người ta được. Sau đó bị bệnh không đi nhảy được nữa nên ở nhà cố tình gây sự. Vốn Diều Hâu có một người bạn gái, nhưng bị bác gái quấy nên cũng không còn.

"Hôm nay anh không cần trông Mông Mông à?" Nghe được Địch Thần muốn về nhà cùng cậu, Diều Hâu vô cùng vui vẻ, nói một tiếng với ông chủ rồi thay bộ đồ làm việc ra. Dì Hùng chẳng ở chung với ai được vậy mà lại cực kỳ thích Địch Thần, miễn là lời Địch Thần nói thì bà cũng có thể nghe lọt tai vài câu.

"Dì hàng xóm trông giùm." Địch Thần cười híp mắt theo Diều Hâu về nhà, vào cửa là ồn ào, "Dì Hùng ơi con đến rồi này, nấu đồ ngon cho con ăn với!"

Nhà của Diều Hâu là tự xây, căn nhà nhỏ hai tầng nằm trong khu dân cư nghèo (2). Dì Hùng còn đang bận bịu trong phòng bếp, nghe tiếng thì ngó nửa cái đầu ra, ba nếp nhăn sâu ở mi tâm khi thấy Địch Thần liền giãn ra.

(2) Nguyên văn là " ", "thành trung thôn" hay dịch nôm na là "làng quê trong đô thị": nói đơn giản, khu này được bao bọc bởi các toà nhà cao ốc, nhưng bản thân nó thì là một khu có giá nhà rẻ, dễ sống. Để là khu ổ chuột thì hơi quá nên mình để là khu dân cư nghèo nhé.

"Tay nghề của dì Hùng đúng là tuyệt vời." Địch Thần vừa ăn một miếng sườn xào chua ngọt lớn vừa lung

lạc dì Hùng, hỏi xem dì đang tin giáo phái gì. Đông hỏi một câu Tây thọt một câu, lập tức là hỏi ra được.

"Cái này không phải là giáo phái, mà là Thiên Nghiên Hội (Hội nghiên cứu bầu trời)!" Dì Hùng kiên quyết lắc đầu, nói là nghiên cứu về vật lý học thiên thể, huyền học tinh tượng, là nghiên cứu khoa học chứ không phải giáo phái gì cả, "Cái thần kỳ chính là có một cỗ máy thời gian, chỉ cần đọc tên của mình ra là có thể biết được kiếp trước kiếp này."

"Thần kỳ thế sao?" Địch Thần ngậm xương, nghiêm túc phụ họa.

Dì Hùng thấy anh nghe lọt tai nên tâm tình lên cao, đứng dậy lấy một cuốn sách cho Địch Thần xem: "Con xem chút đi, trên đây nói rõ ràng lắm."

Địch Thần nhận lấy lật lật, cuốn sách này in ấn phi pháp lại còn cẩu thả, mấy tờ giấy mỏng dính in mấy bài văn và tranh vẽ cũng ra hồn lắm, nhưng mà hành văn đọc như đồ vứt đi vậy. Chỉ là, trên bìa trang cuối cùng có in một hình vẽ lớn bằng đồng xu —— những chòm sao nằm trong vòng tròn đồng tâm, ở giữa có một con mắt.

Bái Tinh Giáo!

Địch Thần làm ra vẻ chăm chú đọc, lại gần tham khảo với dì Hùng: "Dì đi nghe cái vật lý học thiên thể này làm gì? Cũng đâu có chữa bệnh được đâu."

"Ai nói không thể, thầy giáo ở đó nói, chỉ cần là đi theo tu luyện, thành tâm cầu xin, đợi đến lúc tẩy cân phạt tuỷ (3) thì bệnh cũ nhiều năm cũng có thể trị sạch!"

(3) Tẩy tủy kinh, tương truyền là phần Hậu bộ của Dịch Cân Tẩy Tủy Kinh do Bồ Đề Đạt Ma truyền lại khi ông đến Tung Sơn Thiếu Lâm tự để truyền phật pháp. Nội dung của bộ kinh là phương pháp tu luyện khí công và võ thuật (Wiki).

Trong câu nói này có lượng tin tức quá lớn, nên trong chốc lát thì Địch Thần không rõ đây là tu luyện hay cầu khẩn hay là cái chốn thần tiên nào nữa, chỉ có thể giả bộ không hiểu: "Lợi hại thế à, vậy cái bệnh vặt trời sinh phải dựa vào bình ô-xy mà sống của con có thể trị không?"

Dì Hùng dùng một ngón tay chọt chọt vào cuốn sách nhỏ kia, nghiêm túc nói: "Chắc chắn có thể."

"Vậy à, vậy khi nào dì đi nghe giảng thì dẫn con theo với nhé?"

Tác giả: Nghe nói mọi người nhớ tiểu kịch trường lắm nên triệu hồi nó ra chút, đừng nên mê luyến nó, nó chỉ là một công việc tạm thời thôi.

Tiểu kịch trường:

[Cuộc sống lúc nào cũng thiếu chút gì đó]

Cao tổng: Phòng này im ắng quá, hình như thiếu gì đó.

Thần Thần: Thiếu tôi.

Diều Hâu: Trong lòng không ổn định lắm, hình như thiếu gì đó.

Thần Thần: Thiếu tiền.

Dì Hùng: Cái đầu này trống rỗng quá, hình như thiếu gì đó.

Thần Thần: Thiếu dây thần kinh.

/Hết chương 15/

16. Chương 16

Chuyển ngữ: Cực Phẩm

Nghe thấy Địch Thần có ý định gia nhập hội, dì Hùng vô cùng nhiệt tình, quyết định chiều nay sẽ dẫn anh theo: "Ngày nào cũng có khoá giảng bài hết, nói hay lắm, con đi nghe chút là biết."

"Anh Thần…" Diều Hâu không đồng ý nhìn về phía Địch Thần.

Địch Thần chớp mắt với hắn, quay đầu lại ăn thêm một miếng sườn: "Vậy tốt quá rồi, vừa vặn hôm nay con cũng rảnh rỗi."

Ăn xong cơm, dì Hùng hết sức vui vẻ chuẩn bị ra ngoài, bỏ cuốn "tư liệu dạy học" cẩn thận vào giỏ đi chợ, lại đi vào phòng bếp cầm một ít đồ ăn vặt làm hồi sáng đưa đến cho anh chị em trong hội. Trong miệng còn lẩm bẩm ngân nga hát khúc dân ca:

[Hình tinh xoay quanh hằng tinh, hằng tinh xoay quanh ngân hà, ngân hà xoay quanh vũ trụ, vũ trụ xoay quanh thiên thần. Tôi và anh đều là điện tử, rơi xuống phàm trần này.]

Lời ca rất là chỉnh tề, giai điệu này rất giống nhạc mở khi nhảy tập thể, còn có nhịp điệu "xập xập xình xình," rất là dễ nhớ, nghe mới hai lần là có thể tự phát đi phát lại ở trong đầu.

“Anh Thần, để em theo mẹ đi cũng được, cái Hội Thiên Nghiên này cứ như là khoá giảng bán hàng đa cấp vậy.” Địch Thần giúp hắn thế này là được rồi, Diều Hâu không muốn gây phiền phức cho Địch Thần nữa, mượn tiền anh đã rất ngại rồi, giờ lại để anh ấy lãng phí thời gian đi nghe cái khoá bán hàng đa cấp kia nữa thì thật sự không nói nổi.

“Cậu?” Địch Thần nhìn Diều Hâu từ trên xuống dưới, “Thôi đừng có đi, họ tưởng cậu đến phá đám thì lại đánh lộn nữa đấy.”

“Đánh thì đánh, em sợ bọn họ sao?” Diều Hâu vỗ vỗ hai cục cơ bắp rắn chắc trên cánh tay của mình.

“Đi qua một bên!” Địch Thần cho hắn một đạp, “Cái này phải dùng trí, hiểu không?”

“Thần Thần, đi thôi.” Dì Hùng thay đồ xong, mang theo một đống đồ ăn vặt, giống y như là học sinh tiểu học muốn ra ngoại thành chơi. Địch Thần lên tiếng, nói Diều Hâu đi làm đi, mình thì theo dì Hùng ra ngoài.

Chỗ giảng bài cách nơi này không xa, là một căn nhà tự xây của người dân. Căn nhà này lớn hơn nhà của Diều Hâu. Có bốn tầng, hơn mười phòng, phòng nào cũng được xây nhô ra bằng xi măng xám, cửa sổ thì cánh nào cũng ráp lưới bảo vệ bằng inox cả. Từ xa nhìn lại cứ như là một cái toà nhà với lớp tường ngoài dơ dơ không lau chùi, hay nhìn cũng giống như cái nhà khách kinh doanh phi pháp.

Dì Hùng mang theo anh vào, nhà này không có sân, vào cửa chính là vào trong nhà. Lầu một nhìn giống như là một căn nhà gia đình bình thường, có bàn và sô pha cũ kỹ, gạch tráng men màu cam loại rẻ tiền. Có một em bé chảy nước mũi ngồi trên sô pha, chân dính đầy bụi đang ăn kem. Kem được làm từ phẩm màu rẻ tiền, khi rơi xuống quần áo thì dùng tay lau đi.

Thấy có người vào, cặp mắt của đứa bé cũng chẳng buồn ngước lên, vẫn cứ tiếp tục nhìn chăm chú vào màn hình TV. Trên lầu có mở nhạc lớn, không thể nghe rõ tiếng trong TV, đứa bé cũng chẳng thèm để ý, chuyên chú không nào sánh được. Dì Hùng lấy một miếng bánh chiên giòn từ trong bịch nhựa ra đưa cho đứa bé, còn giúp cậu nhóc lượm đồ chơi rơi trên mặt đất. Địch Thần tò mò không thôi bước lên lầu hai trước.

Lầu hai thì náo nhiệt hơn, hơn mười người nam nữ già trẻ, vây xung quanh một cái bàn đặt giữa nhà, lắc qua lắc lại nhảy theo nhạc. Đây chính là bài nhạc “xập xập xình xình” tẩy não kia, chéo chân một cái, lại thụt chân về, lắc qua phải, lắc qua trái, nhìn qua thì phức tạp hơn so với mấy bài nhảy tập thể ngoài sân rộng. Địch Thần có một loại ảo giác như đang xem zombie khiêu vũ công thành trong game “Plants vs Zombies.”

Đột nhiên, âm nhạc trong phòng hơi ngừng, mọi người đồng loạt nhìn qua, giống như là zombie ngửi được mùi người sống. Địch Thần siết chặt ba lô đeo trên người theo bản năng, suýt nữa là lấy bình ô-xy ra quất bọn họ.

“Gì vậy?” Vài người từ từ đến gần, trên mặt tràn đầy đề phòng.

Thua người nhưng không thể thua khí thế, Địch Thần thả lỏng cơ thể, duy trì bộ dáng cà lơ phất phơ, nhướng cằm: "Tôi đến nghe giảng."

"Cậu là tinh sử hay là tinh diệu?" Một ông chú trung niên hơn bốn mươi đi đến, nhìn Địch Thần qua lại mấy lần. Giọng nói tự tại, khí thế bình tĩnh, xem ra là người đồng đạo.

Trong Hội Thiên Nghiên phân cấp bậc chặt chẽ, tín đồ bình thường gọi là tinh diệu, ý là để cho tinh thần thần thánh được thắp lửa lần nữa; người phụ trách cấp bậc cao nhất gọi là tinh sử, phụ trách truyền bá lửa, thỉnh thoảng cũng sẽ đến địa bàn của người phụ trách khác giao lưu khảo sát. Cho nên sẽ có câu hỏi này. Nhưng mà Địch Thần lại không biết!

Anh ngẩn người một chút, sau đó vững vàng báo cấp bậc trò chơi của mình: "Tinh diệu cấp 2."

"..."

"..."

Trong phòng bỗng yên lặng quỷ dị, lần này thì tất cả mọi người cùng đi về phía này.

"Nó là cháu tôi, tôi dẫn nó đến nghe giảng. Cơ thể nó không tốt, hy vọng được thiên thần quan tâm." Dì Hùng đúng lúc xuất hiện, tránh cho Địch Thần bị zombie trong phòng này nuốt hết. Lời kia vừa nói ra thì bầu không khí trong phòng lại khôi phục thân thiện.

"Thì ra là bạn mới." Ông chú trung niên kia cười ha hả kéo Địch Thần đi vào, những người khác cũng chào hỏi anh, tất cả mọi người trông rất là thân mật.

"Nơi này của chúng tôi nghiên cứu và thảo luận về khoa học thiên thể, nói đều là đạo lý khoa học, cậu nghe trước một chút, nghe được thì vào nghe, nghe không được thì cũng không có hại. Người trẻ tuổi học chút tri thứ về thiên thể cũng tốt." Mọi người thay nhau nói, nhiệt tình giới thiệu tri thức nhập môn cho Địch Thần.

"Đến đến, đến xem kiếp trước của cậu như thế nào, chúng ta sẽ dựa vào vận mệnh của cậu để truyền đạo rõ ràng hơn." Ông chú không nói gì, lôi Địch Thần đến phòng kế bên, giống y như là quy công (1) kiếm khách không chờ kịp phải dẫn anh đi gặp hoa nương (2) ngay.

(1) Quy công: tạp dịch làm trong kỹ viện.

(2) Hoa nương: kỹ nữ, ca kỹ.

Trong căn phòng nhỏ kia có một tấm rèm, u u ám ám, lại còn để một cái máy gì đó giống máy chơi game ở ngoài đường, màn hình lập là lập loè, nhìn qua có chút quỷ dị. Ông chú nói anh tự điền tên, tuổi, để cho

“Thiên nhãn” tra kiếp trước kiếp này của anh một chút.

“…” Thầy tướng số nhà khác khi xem tướng thì sờ xương, rút thăm bói toán, từ xưa đến giờ chưa thấy ai dùng máy xem bói cả. Cái trò chơi trên mạng “Nhập tên vào có thể biết nhân duyên của bạn” lưu hành vào mười mấy năm trước mà giờ cũng có người lấy đến hù người khác vậy á?

Địch Thần nhìn trái phải cái máy kia một chút, tiện tay gõ một nick name chơi game của mình —— Siêu Nhân Ô-Xy. Máy chơi game đen một chút, dường như đang cố gắng tìm kiếm cái tên “Siêu Nhân Ô-Xy” trong năm ngàn năm lịch sử, để xem người đó là lão nông cày ruộng hay là hoàng đế. Chắc là khoảng năm giây, trên màn ảnh liền hiện ra kết quả.

[Kiếp trước của bạn là một vị tướng quân dũng mãnh thiện chiến, chiến công hiển hách, giết người vô số. Những người bị bạn giết chết, oán khí quấn quanh không đi, tạo thành khó khăn ở kiếp này của bạn. Hoặc là một kẻ vô tích sự, hoặc là một người đau yếu lắm bệnh.]

“Không phải là nghiên cứu khoa học sao? Thế nào mà còn có kiếp trước thế?” Địch Thần sắp không nhịn được cười thành tiếng, nhéo đùi mình một cái mới duy trì được nghiêm túc.

“Thằng nhóc này, đừng vội.” Ông chú mang anh ra ngoài, bên ngoài đã bày xong ghế, trên cái bảng đen có một tờ lịch treo tường cực lớn, mọi người bao gồm cả dì Hùng đều ngồi nghiêm chỉnh, móc cái cuốn tài liệu giảng bài kia ra. Địch Thần cũng được nhận một quyển miễn phí, ngạc nhiên nhận lấy, chăm chú nghe bọn họ nói nhảm.

Lịch treo tường mở ra, trang thứ nhất có sơ đồ của điện tử và nguyên tử. Ông chú hắng giọng một cái, bắt đầu giảng bài.

Nói là, sau khi một người chết, linh hồn của người đó sẽ trở thành điện tử sống, bay đến tầng điện ly, lại bị phản xạ ngược lại, theo cách truyền thống thì gọi là đầu thai chuyển thế. Điện tử tụ tập chung với nhau sau khi phân giải sẽ khiến cho ký ức biến mất, nhưng có đôi khi vẫn không mất. Đưa ra một ví dụ là, một cô bé người Scotland, nói mình từng sống vở Vịnh Aden, nhớ là trước cửa có một hòn đá mẻ và tên của hàng xóm, cũng nói là mình chết do một cơn hoả hoạn. Đến lúc ký giả đi điều tra thì đúng là ba mươi năm trước có một cô gái chết vì hoả hoạn, tảng đá và hàng xóm cũng như lời đã tả.

Địch Thần cúi đầu lên mạng tra một chút, thật đúng là có một tin như thế, nhưng mà nó xuất hiện trên mạng lúc mà hệ thống mạng quản lý không chặt lắm. Khi đó lời đồn bay đầy trời, có tin tức như thế cũng chẳng có gì lạ. Chính là người có thể kể lại kiếp trước của mình cũng không dưới mười người.

Ông chú trung niên lại lật tờ lịch treo tường tiếp, lộ ra tấm hình phỏng theo vẽ hệ mặt trời và chín hành tinh nằm thẳng hàng.

“Những thứ này đều là dùng khoa học để giải thích. Trong vũ trụ có thiên thần tồn tại, thiên thần điều khiển tất cả mọi người. Chúng ta ai cũng biết, hệ mặt trời có chín hành tinh, hành tinh nào cũng có quỹ đạo riêng của nó, nhưng vào thời điểm năm 1999, chín hành tinh này xếp thành một hàng thẳng. Khi chín hành tinh nằm cùng trên một đường thẳng thì vô cùng nguy hiểm, từ trường cực đại cũng đủ để huỷ diệt

trái đất, khiến cho lũ lụt bất ngờ bùng nổ, lục địa chìm xuống. Lúc này, thần nhân từ hạ chỉ dụ, đưa đến thánh khí mới giúp chúng ta tránh được tai hoạ."

Tấm hình thứ ba của tờ lịch chính là ảnh chụp về trời đêm ăn cắp trong buổi triển lãm Star J, rõ ràng là cách khung ảnh để chụp, cũng không cắt đi cái khung lồng nữa.

Thánh khí đánh nát từ trường của chín hành tinh nằm thẳng, giúp trái đất tiếp tục sự sống, ngày này gọi là "Ngày cứu rỗi." Mà thánh khí thì chính là viên thiên thạch nằm trong bảo tàng ở tỉnh S.

"… Lợi hại như thế sao?" Địch Thần bày ra vẻ mặt khiếp sợ dùng sức vỗ tay.

"Bộp bộp bộp," mọi người cũng vỗ tay theo, chẳng biết là ai mở nhạc lên, tất cả mọi người cùng hát theo.

[Hình tinh xoay quanh hằng tinh, hằng tinh xoay quanh ngân hà, ngân hà xoay quanh vũ trụ, vũ trụ xoay quanh thiên thần. Tôi và anh đều là nguyên tử, rơi xuống phàm trần này. Ú là! Ú là (3)!]

(3) Từ này là từ Ypa (tiếng Nga), từ này được phiên âm đọc là [wù · la] trong tiếng Trung, cũng không có nghĩa cụ thể, thường dùng khi biểu lộ tình cảm mạnh mẽ. Giống như khi ra chiến trận thì mọi người cùng hô "Giết."

Hát xong thì mọi người giang hai tay kêu "Ú là," vô cùng có khí thế.

Buổi tối, Địch Thần cầm cuốn sách nhỏ miễn phí và các loại quà tặng be bé cũng miễn phí nốt về nhà, ngồi yên trong phòng khách nửa tiếng mới có thể lấy lại tinh thần từ trong cái ma tính "Ú là" kia.

Phương Sơ Dương đi điều tra cả ngày kéo thân thể mệt mỏi về, bước vào cửa thì thấy người anh em không khiến người khác bớt lo nhà mình đang nằm trên sô pha như người không xương, bên chân giẫm một cái cuốn sách nhỏ nhìn vô cùng quen mắt. Ba bước chỉ cần hai bước đi đến, cầm cuốn sách lên, khi thấy hình vẽ của Bái Tinh Giáo nhỏ bằng đồng xu thì trong nháy mắt hai mắt hắn đỏ lên vì tức.

Địch Thần không kịp phản ứng, bị Phương Sơ Dương nắm cổ áo.

"Địch Thần! Hôm qua tôi nói với anh cái gì, hả! Không được xen vào, không được xen vào! Mụ nội nó, anh đang làm cái quái gì thế hả!" Phương Sơ Dương siết cổ áo anh kéo qua kéo lại, hận không thể lắc hết nước trong đầu tên này ra ngoài.

"Này này!" Địch Thần không hít ô-xy thật đúng là đánh không lại cảnh sát Phương, bị đong đưa đến quáng mắt đành phải chịu thua, "Cái gì mà cái gì, chú đây vừa hay gặp, mẹ của Diều Hâu…" Nói còn chưa dứt lời, đã bị anh em không biết thương yêu của anh ném về trên sô pha, nhanh chóng dùng cùi chỏ chống mới tránh khỏi bi kịch chấn động não.

Phương Sơ Dương ném áo khoác lên sô pha, dùng đôi mắt đầy tơ máu nhìn anh, miệng thở hổn hển cắn răng nghiến lợi nói: "Anh có biết lũ tà giáo này ác độc sao không, biết bọn họ dùng thủ đoạn gì để nghiêm phạt người phản bội không? Cho dù anh có giỏi hơn người thường gấp ba, gấp mười, gấp hai mươi, thì anh có thể toàn thân trở ra khi đối mặt với hơn trăm tín đồ điên cuồng không? Hai ta chết thì cũng coi như xong đi, nếu như liên luỵ đến Mông Mông thì anh sẽ ăn nói như thế nào với Địch Tê Nguyệt hả!"

/Hết chương 16/

Tác giả: Ú là!

17. Chương 17

Chuyển ngữ: Cực Phẩm

Nhìn Phương Sơ Dương như vậy, nụ cười trên mặt Địch Thần cũng dần dần biến mất. Trong phòng khách bỗng chốc yên tĩnh đến đáng sợ, gió đêm thổi vào luồn qua khe cửa sổ không bao giờ đóng chặt, mấy trang giấy của cuốn sách tà giáo làm ẩu tả lật phần phật từng tờ.

Mưa xối xả buông xuống.

Địch Thần hít sâu một hơi, ngẩng đầu, nhe răng cười: "Được được được, anh không đi nữa được chưa? Cái này không phải là do vừa vặn gặp hay sao. Anh đảm bảo, nếu lần sau có người cầm xấp giấy tuyên truyền này đập vào mặt anh thì anh đây cũng chẳng thèm phản ứng, như vậy được chưa?" Đưa tay chỉ lên trời thề thốt, chỉ còn thiếu cái bước móc giấy ra viết bản cam đoan nữa thôi.

Phương Sơ Dương xoay đầu đi không nhìn anh: "Coi như anh thức thời."

"Cậu." Quát rống lúc nãy đánh thức Địch Mông Mông đang ngủ trong phòng, bé xoa xoa mắt đi đến, mê man nhìn xung quanh một chút, "Hai người đang cãi nhau à?"

"Không có đâu, con nằm mơ đó." Vẻ mặt của Địch Thần rất là bình tĩnh.

"Vậy sao." Địch Mông Mông bất đắc dĩ lên tiếng, mắt tha thiết nhìn Địch Thần, "Bên ngoài có sét đánh, con ngủ một mình sợ lắm."

"Sét đánh sao, vậy không được rồi, đi ngủ với cậu cả của con đi." Địch Thần ôm Mông Mông không mang dép lên, nhét thẳng vào trong lòng Phương Sơ Dương.

"Cậu cả." Địch Mông Mông ngoan ngoãn ôm lấy cổ của Phương Sơ Dương.

Cơn tức mới vừa nén xuống của Phương Sơ Dương lại ngoi lên: “Lúc này thì biết tôi là cậu cả của nó hả?”

Bởi vì giữa hai người không kết luận là ai lớn ai nhỏ cả, nên lúc bắt đầu là Địch Thần đã kêu loạn hắn, bình thường thì gọi cả họ và tên “Phương Sơ Dương,” lúc muốn cầu cạnh hắn thì gọi là “Anh Sơ Dương.” Lúc có Địch Mông Mông cũng chẳng làm gương cho bé gì cả, phân theo tình huống mà gọi “Cậu cả” hoặc “Cậu hai.”

“Cậu cả hay cậu hai thì cũng đều là cậu của nó mà.” Địch Thần không hề xấu hổ nói, kéo Phương Sơ Dương xoay người muốn đi, “Anh không xen vào nữa, nhưng thành quả hôm nay không thể lãng phí. Anh học được cái bài nhảy thể dục kia của bọn họ rồi, nếu sau này mọi người có cần phái người đi nằm vùng thì anh đây có thể dạy mọi người nhảy miễn phí.”

Phương Sơ Dương: “Có bệnh!”

Cố gắng đi học cả ngày mà thành quả học tập lại bị cảnh sát Phương phủ định toàn bộ, Địch Thần cũng không nổi giận, cầm điện thoại lên nhắn tin cho Cao tổng.

[Tôi có học được bài tập theo đài của Báo Tinh Giáo, ngày mai tôi dạy cậu nhé?]

Bên kia một lát cũng không trả lời lại, chắc là trợn mắt thấy lòng trắng còn nhiều hơn Phương Sơ Dương. Suy nghĩ một chút về cái mặt nghiêm túc của tiểu Cao tổng đang thở phì phò, tâm tình của Địch Thần bỗng nhiên tốt lên, nằm trên giường tiếp tục quấy rầy người ta.

[Cao tổng?

Cao tổng có ở đây không?

Có ở đây không có ở không?

Soái ca có ở đây không?

Vệ sĩ sếch xi đang nhảy thể dục đây! Soái ca, lại nói chuyện chút coi (1)!]

(1) Nguyên văn là: lại đây nói chuyện mười tệ, có thể hiểu là nói chuyện một chút hoặc là nói một chút tốn mười tệ.

Không biết có phải là mấy cái tin quảng cáo bậy bạ gửi đi nhiều lần khiến cho tổng tài chú ý không, bên Cao Vũ Sanh bỗng nhiên gửi đến một yêu cầu gọi video.

!!!

“Sao thế, sao lại đột nhiên gọi video?” Hai người đàn ông gọi video nói chuyện phiếm lúc nửa đêm, quái dị không nói nổi, nhưng vì phòng ngừa khách hàng gặp nguy hiểm nên Địch Thần không hề do dự một giây nhấn đồng ý.

Bên kia, Cao Vũ Sanh đang đeo kính chống phóng xạ ngồi trước bàn làm việc, không biết đang vội vàng làm cái gì, cuộc gọi đã thông nhưng cũng không nói gì, vẫn còn đang gõ máy tính cạch cạch không ngừng. Nghe thấy Địch Thần hỏi thì bớt thời gian nhìn anh một cái: “Không phải anh muốn biểu diễn nhảy thể dục gì đó à?”

Lời thế mà cũng có người tin thật! Địch Thần lại lần nữa đề cao nhận thức với vị Cao tổng cứng nhắc không thú vị này: “Tôi nói này Cao tổng, cậu có bao giờ xem qua live stream người thật chưa?”

“Hử?” Cao Vũ Sanh gõ xong một dòng chữ cuối cùng, nhấn enter xuống dòng, lúc này mới quay đầu nhìn về phía màn hình, “Anh muốn nói cái gì?”

“Cái này có streamer là người đẹp, biểu diễn trên mạng, người xem có thể chỉ định động tác. Nhưng nếu muốn streamer nhảy thì cũng phải gửi phần thưởng cái đã.” Địch Thần vươn ba ngón tay ra xoa xoa, ám chỉ đến độ không thể nào trắng trợn hơn.

Cao Vũ Sanh gật đầu, gửi cho anh mười tệ.

“…” Hôm nay không nói chuyện nổi nữa rồi. Địch Thần nhận tiền lì xì ít đến đáng thương này, dựa vào tinh thần chuyên nghiệp biểu diễn cho một động tác cuối cùng, giơ tay cánh tay rồi “Ú là” một tiếng, sau đó nhanh chóng tắt điện thoại. Lúc tắt đi thì lại hối hận, khi nhắm mắt lại thì trong đầu toàn là hình ảnh về chỗ truyền giáo không thể tưởng tượng nổi hôm nay, vô cùng muốn tìm ai đó chia sẻ một chút. Phương Sơ Dương thì mới chút là bùng nổ, Mông Mông nghe không hiểu, chỉ có thể tìm Cao tổng làm người nghe thôi, thật đúng là không nên ham mười tệ kia để cắt đứt mất con đường tán phét này!

Vì thế, sáng hôm nay lúc đi đón Cao tổng, Địch Thần liền nói hết cho hắn.

“Cái đồ ma đó mà cũng có người tin, tôi không đi đại học còn biết là giả, vậy mà cũng có nhiều người tin thế sao?” Địch Thần nhớ tới cái máy đoán mệnh kia là muốn cười, nhập tên vào là biết chuyện kiếp trước kiếp này, ngay cả ngày sinh tháng đẻ cũng không hỏi, đúng là lừa gạt người ta quá thể!

“Đây là một loại kiểm tra.” Cao Vũ Sanh ngẩng đầu lên từ trong văn kiện.

“Là như thế nào?”

“Cái lý luận kia của tà giáo vô lý đến buồn cười cho nên cần có BUG (lỗi) huấn luyện nhập hội để sàng lọc những người không thích hợp. Nếu như có người hiểu đây chỉ là chuyện vớ vẩn thì bồi dưỡng trong tương lai sẽ rất là tốn công, sớm tống đi là an toàn nhất; nếu như có người tin thì có thể tiến hành bước tẩy não tiếp theo, làm chơi ăn thật. Đó là một bài kiểm tra có quy luật tỉ mỉ, chỗ mà anh đến hôm qua chắc là chỗ bồi dưỡng những người mới gia nhập, không qua được kiểm tra thì sẽ không để cho anh tiếp xúc được với

tầng giáo nghĩa sâu hơn."

Đây cũng giống như mấy cái email lừa bịp, email gửi đi đầu tiên tất nhiên là sẽ có trăm ngàn chỗ hở, thậm chí còn đánh sai chính tả, chính là để thu nhỏ lại phạm vi lừa gạt, sàng lọc quần thể có thể lừa trong nhóm người có IQ cao.

Địch Thần bừng tỉnh đại ngộ: "Vậy căn hộ ở Thái Trang chính là chỗ cao cấp hơn đúng không?"

"Chắc chắn là cao cấp hơn so với chỗ anh đi." Cao Vũ Sanh gật đầu, nếu những người đó chọn giết người ở Thái Trang Tân Thành, thì những người ở trong gia đình sát vách kia chắc chắn đều là những tín đồ miệng kín như bưng.

Giải đáp xong, Cao tổng cần cù liền đắm chìm vào công việc, không nói thêm câu gì nữa. Nhưng có vài người dù không nói lời nào lại vẫn luôn có thể khiến cho người ta cảm giác được sự tồn tại của mình, Địch Thần lái xe luôn cảm thấy bên người ngồi một vật sáng, nhịn không được liếc mắt nhìn hắn.

Hôm nay người này có chút khác bình thường, mặc một chiếc áo sơ mi sáng màu, cổ tay còn đeo khuy măng sét bảo thạch đắt tiền. Tóc cũng không vuốt keo, không chải kiểu tóc tinh anh như lúc thường mà để nó tự nhiên. Tóc mái rũ xuống trán, nắng sớm chiếu xuống chiếu ra màu tóc nâu, hoàn toàn khôi phục bộ dáng của một thanh niên 23 tuổi. Lúc cúi đầu có thể thấy được hàng lông mi thật dài, lực sát thương gấp bội đối với phái nữ có tuổi.

"Cậu cứ như thế đi gặp Viên Tiểu Ái, không sợ cô ta càng lúc càng hãm sâu à, đồng quy vu tận ngay tại chỗ với cậu tam sinh tam thế không xa rời nhau?"

"Cảm ơn." Cao Vũ Sanh cảm ơn lời khen của anh, tiếp tục nghiền ngẫm tài liệu trong tay, nhỏ giọng lẩm bẩm: "Tôi chỉ muốn nói chuyện với cô một chút, cuối cùng cô muốn tôi làm cái gì…"

Dừng lại một chút, lấy bút viết ra hai chữ "cuối cùng," lại lần nữa nhỏ giọng đọc, giọng nói nghiền ngẫm. Giống như chú rể gần tham gia hôn lễ, viết lời thề lúc kết hôn lên tay, không ngừng đọc đi đọc lại tưởng tượng ra hiện trường để đảm bảo có thể đạt được hiệu quả tốt nhất.

Địch Thần bị hành động này của hắn làm cho ngây người: "Mấy tổng tài bá đạo như mấy cậu đều không phải là xuất khẩu thành thơ sao? Làm sao mà còn có vụ chép thuộc lòng thế này?"

"Bản thảo diễn thuyết cũng phải học thuộc lòng, đương nhiên lúc đàm phán cũng phải nghiêm túc chuẩn bị. Nói sai một câu thôi cũng có thể khiến cho kết quả bị lệch khỏi quỹ đạo, nếu đã quyết định bàn chuyện thì phải bảo đảm một lần là có thể thành công." Cao Vũ Sanh rất là bất đắc dĩ với lý luận của Địch Thần, đây là cuộc sống thực tế chứ không phải là phim truyền hình, tính toán không bỏ sót chút nào chính là kết quả của việc dốc sức hết lòng, "Siri, câu nói "Cô muốn tôi làm như thế nào" thì nên dùng giọng điệu uy hiếp đe dọa hay là tận tình khuyên bảo, cái nào thích hợp hơn?"

Trên màn hình điện thoại hiện lên màn hình của Siri, giọng nói của máy mọc lạnh như băng trả lời rõ ràng

từng chữ một:

[Tiên sinh, tôi chỉ là một trí năng nhân tạo, khi nói cũng không có giọng điệu gì.]

"..." Địch Thần cảm thấy cậu nhóc này lớn lên không bình thường chút nào.

Cao Vũ Sanh cũng không hề để ý đến vấn đề tri thức có hạn của Siri, sau khi hỏi xong thì tự mình gọt giũa, mãi đến lúc vẽ tờ giấy A4 thành một cái hình thì mới hài lòng. Sau đó nhìn thẳng tờ giấy, sử dụng cách nhớ hình vẽ nhớ kỹ tất cả những điểm cần chú ý trong nháy mắt.

"Tôi nhớ bằng hình tốt hơn là nhớ bằng đọc từng chữ." Thấy Địch Thần dùng ánh mắt nhìn kẻ ngu si nhìn mình, Cao Vũ Sanh đành phải giải thích một câu.

Lúc đi vào ga ra toà nhà Tài Phú, Địch Thần cố ý nhìn thoáng qua cửa chính, vị nữ sĩ Viên Tiểu Ái quả nhiên là đã đi làm, đứng trước cửa mắng to là người đàn ông phụ bạc Cao Vũ Sanh không phải là người. Nghe Cao tổng nói, gần đây ngày nào cô ta cũng tới, đoán chừng toàn bộ người trong toà nhà này đều đã bị mấy câu này tẩy não, khó tránh khỏi ngày nào đó có ai gặp Cao tổng ở trong thang máy mở miệng là gọi người đàn ông phụ bạc.

Cao Vũ Sanh không đến công ty mà là mang theo Địch Thần đi từ lầu một ra ngoài, đến thẳng trước mặt Viên Tiểu Ái: "Tôi có thể mời cô uống một ly cà phê không?"

Viên nữ sĩ đang mắng hăng say y như một con gà trống bị đá ngay vào cổ, đến mức quai hàm cũng sắp vỡ luôn. Những thành phần tri thức xung quanh trong nháy mắt biến thành video tốc độ 0.5, ai cũng bước chậm lại.

"Cao Vũ Sanh." Viên Tiểu Ái chậm lại từ trong trạng thái thắt cổ, không thể tưởng tượng nổi lùi về phía sau một bước, "Làm sao có thể! Anh muốn làm gì?"

"Quán cà phê đối diện, tôi đi vào chờ cô." Cao Vũ Sanh không nhiều lời nữa, xoay người đi thẳng đến quán cà phê nằm phía đối diện.

Quán cà phê này bán đồ ăn sáng cao cấp cho nhóm thành phần tri thức xung quanh đây, lúc này đã mở rộng cửa buôn bán. Địch Thần giả làm người qua đường ngồi chỗ sau Cao Vũ Sanh, đưa lưng về phía hắn nghịch điện thoại, cắn môi bất động nhỏ giọng nói: "Cậu định dùng thân nuôi hổ à?"

"Cũng không đến mức đó." Cao Vũ Sanh đứng lên mời Viên Tiểu Ái đến ngồi, đưa menu cho cô để cô chọn món mình thích ăn.

Mặt Viên Tiểu Ái đỏ lên, nhận thực đơn ném lên bàn, cứng cổ nói: "Anh đừng nghĩ làm như thế thì tôi sẽ tha thứ cho anh! Tôi cho anh biết, trời phạt đã bắt đầu rồi, bây giờ anh lấy lòng tôi cũng chẳng làm được gì đâu."

"Tôi không lấy lòng cô, chỉ muốn nói chuyện với cô thôi. Cô muốn tôi làm gì mới bằng lòng tha thứ cho tôi?" Giọng nói bình tĩnh kiềm chế còn có ôn hòa dẫn dắt, không nhanh không chậm đọc theo những gì đã học trên xe, nói ra không sai chữ nào.

"Đàn ông đều là những kẻ lừa gạt, anh cùng lắm cũng chỉ đang lừa dối tôi thôi." Trong tiềm thức của Viên Tiểu Ái thì thụ sủng nhược kinh, nhưng chứng vọng tưởng khiến cho cô diễn sâu quá cho nên trên mặt xuất hiện biểu tình rất là vặn vẹo.

Cao Vũ Sanh không có hứng thú thưởng thức loại tướng mạo ma quỷ này, lấy một cái điện thoại từ trong túi đẩy đến trước mặt Viên Tiểu Ái. Đó là điện thoại thông minh mới nhất, rất là đắt tiền, còn được bọc trong một cái ốp điện thoại màu hồng nhạt.

"Điện thoại này cho cô, bên trên đó có số điện thoại riêng của tôi, sau này cô có thể dùng cái này để liên lạc với tôi."

Lời nói tràn ngập ám chỉ, hoàn toàn phù hợp với cách người mắc chứng vọng tưởng yêu đương tự thôi miên mình. Viên Tiểu Ái nhận di động, hai tay run run, nước mắt càng không ngừng đảo quanh ở trong hốc mắt.

Cao Vũ Sanh không nói thêm nữa, cũng không hỏi thêm về vấn đề "Trời phạt," im lặng ăn bữa sáng với Viên Tiểu Ái.

Đợi Cao Vũ Sanh đi khỏi quán ăn, Địch Thần mới nhét miếng trứng ốp la cuối cùng vào miệng, không nhanh không chậm đi ra theo sau: "Tôi nhìn sao cũng chẳng hiểu cậu muốn làm gì." Cứ nghĩ là Cao Vũ Sanh sẽ nói mấy câu khách sáo để hỏi về kế hoạch tiếp theo của đám người đó, kết quả thì cái gì cũng chẳng hỏi lại còn tặng không một cái điện thoại.

Cao Vũ Sanh cười thần bí, nhẹ nhàng xoay đầu ý bảo anh đuổi kịp.

Quay lại phòng làm việc, mở máy tính lên, nhập vào một chuỗi mật mã dài để cho hệ thống bắt đầu hoạt động. Chỉ có một con trỏ nháy nháy trên màn hình đen thui, chiếu ra đường nét lạnh như băng của Cao Vũ Sanh.

"Tôi lớn đến thế này rồi, ghét nhất chính là loại ác quỷ ỷ vào nhiều người đi hại người khác. Loại ác ôn trà trộn dưới loại ý thức pháp bất trách chúng (2) thế này chẳng khác gì với tang thi ăn thịt người cả. Nếu đã chạm trán thì không thể bỏ qua."

(2) Pháp bất trách chúng: ý chỉ loại hành vi có tính quần thể hoặc tính phổ biến nhất định, cho dù hành vi đó có chỗ nào không hợp pháp thì luật pháp cũng rất khó trừng trị. Ví dụ như hai chiếc xe đụng nhau thì dễ xử lý, nhưng nếu đụng xe theo dây chuyền khoảng 30 người thì rất khó xác định là người nào là người có tội.

Vừa nói xong, trên màn hình bỗng xuất hiện bản đồ 3D trong nháy mắt, trên đó có một chấm nhỏ màu đỏ

đang từ từ di chuyển.

/Hết chương 17/

Cực Phẩm: Chắc mình cũng bớt mê trai lại, lỡ như ngày nào đó đứng gào như đứa điên thì có mà khổ =)))))

Truyện nhập VIP từ chương 21 đó mấy bạn, tình tiết càng ngày càng hay!

18. Chương 18

Chuyển ngữ: Cực Phẩm

Mỗi khi chấm nhỏ màu đỏ chuyển động đến vị trí nào thì cũng sẽ được ghi lại, nếu như dừng lại ở một chỗ cố định thì hệ thống còn có thể thống kê thời gian dừng lại ở điểm đó.

Quả nhiên là không thể trêu vào người biết vọc công nghệ cao được mà, Địch Thần bội phục sát đất: "Bái Tinh Giáo nói mình không phải là tà thuật mà là khoa học, tôi xem cậu đây mới chính là tà thuật đó."

Cao Vũ Sanh thật sự là không thể gật bừa với kiểu cách khen người khác của vệ sĩ nhà mình được, chỉ có thể giả vờ không nghe thấy, đưa ly nước trên bàn cho Địch Thần: "Giúp tôi lấy một ly nước, cảm ơn."

"Tôi là vệ sĩ chứ không phải trợ lý của cậu." Địch Thần nhận cái ly, là một vệ sĩ có tố chất cao, anh sẽ không từ chối loại yêu cầu đơn giản này của khách hàng, nhưng vẫn muốn nhấn mạnh trách nhiệm của mình một chút.

"Trong hạng mục vệ sĩ cấp A có bao gồm phục vụ hạng nhất chính là "trợ lý," tôi nghĩ anh hẳn là thuộc về vệ sĩ cấp A nhỉ." Cao Vũ Sanh chân thành nhìn anh.

Địch Thần nhe răng, giơ cái tay ngứa lên cao, trong nháy mắt lại làm cái thủ thế "Xem như cậu lợi hại," xoay người ra khỏi phòng làm việc của CEO. Bên ngoài căn phòng có mấy đường nhìn đang liếc trộm anh, đợi đến khi Địch Thần nhìn lại thì liền cúi đầu làm ra bộ dáng mình bận rộn lắm.

Địch Thần dựa trên tấm ngăn gần nhất, gõ ngón tay một cái: "Người đẹp, xin hỏi phòng lấy nước ở chỗ nào?"

"Kia, bên kia." Đối phương ngẩng đầu nhanh chóng liếc anh một cái, cúi đầu chỉ về một hướng.

"Cảm ơn, tôi cũng lấy cho cô một ly nhé." Thấy trên bàn có một cái ly hình con vịt màu vàng ở đó, Địch

Thần cười giơ tay ra, anh vừa cười vừa nhếch một bên mép lên, không che giấu được bĩ khí.

Đợi Địch Thần đi xa thì mấy người xung quanh nhanh chóng xích lại gần nhau.

"Người kia là ai thế, trông đẹp trai quá nha."

"Vệ sĩ của Cao tổng đó."

"Vệ sĩ? Đừng giỡn chứ, anh ấy nhìn còn không khoẻ mạnh bằng Cao tổng ấy." Có người khoa tay múa chân tả lại Địch Thần rộng hẹp cao gầy như thế nào, lắc đầu ý bảo không tin.

"Này cũng có chút khoa trương rồi, nhìn vóc người cũng đâu đến nỗi nào."

"Vậy là cậu chưa thấy qua bộ dáng Cao tổng không mặc quần áo… Ây ây, đừng có đoán bậy, có lần mình đến phòng gym gặp được Cao tổng, chậc chậc, cái body kia, đường cong kia… Hoàn mỹ!"

Địch Thần không nghe thấy bàn tán nhỏ giọng này, đi thẳng đến chỗ để lấy nước, khi đi qua một căn phòng họp nhỏ bằng thuỷ tinh trong suốt thì bỗng nhiên dừng bước. Trong phòng đó, hai người nam nữ tầm trung niên đang nói chuyện với quản lý nhân sự của Tiêu Điểm, hai người đó mặc đồ không giống người đến bàn chuyện làm ăn lắm, lúc người phụ nữ nói xong còn khóc lên.

"Vệ sĩ Địch Thần." Đã lâu lắm chưa nghe giọng Trung pha Đài rồi, không cần nhìn cũng biết là bạn thân Hứa Kiều của Lý Đình, cô đẩy cửa phòng họp đi ra, âm thanh trong phòng họp cũng theo ra ngoài.

"Toàn bộ gia đình chúng tôi đều trông cậy vào Lý Đình nuôi sống cả…" Cửa đóng lại, thiết kế cách âm hoàn mỹ hoàn toàn cắt đứt âm thanh trong phòng.

"Đó là cha mẹ của Lý Đình à?" Địch Thần nhướng cằm về phía bên trong.

"Đúng thế, hai ngày nay hai người họ quậy ghê lắm, phỏng vấn của ai cũng nhận. Bên nhân sự gọi hai người đến để đàm phán." Lúc Hứa Kiều nói đến hai vợ chồng già này thì lại tức đến giậm chân, "Bản thân Đình Đình nhịn ăn nhịn xài đều gửi về nhà hết mà bọn họ còn thấy thiếu. Bây giờ Lý Đình chết rồi, bọn họ hy vọng lừa được số tiền lớn để mua cho con trai một căn nhà trong thành phố."

"Bọn họ còn có con trai à?" Địch Thần nhìn hai vợ chồng khóc hức hức trong phòng, hơi nhíu mày.

"Có, nhỏ hơn Lý Đình, mới vừa thi đại học xong." Vẻ mặt Hứa Kiều buồn rười rượi, khom lưng xuống nhìn như không chịu nổi áp lực này, nhìn càng lùn hơn, "Những chuyện tôi nên nói đều nói rồi, nên khuyên cũng khuyên rồi, chẳng biết bọn họ uống thuốc mê của ai, nghĩ là cứ khăng khăng nói thế là có thể kiếm được tiền."

Quản lý nhân sự lấy hợp đồng bảo hiểm của nhân viên ra, giải thích từng chữ từng câu cho cha mẹ của Lý Đình. Trong điều khoản trên hợp đồng có viết rõ ràng, nếu như bỏ mình ngoài ý muốn, bao gồm bị giết, tai nạn xe cộ, thiên tai và các nhân tố ngoài ý muốn khiến cho thiệt mạng thì đều nằm trong phạm vi bồi thường. Đợi đến khi bên cảnh sát định án, đưa giấy chứng tử ra thì có thể yêu cầu công ty bảo hiểm đền tiền, tính chung chung thì khoảng 800 ngàn tiền bồi thường.

"Chỉ có tự sát là không nằm trong phạm vi bồi thường!" Quản lý dùng bút máy khoanh câu kia lại cho bọn họ xem, "Nói cách khác, nếu như cuối cùng định án là Lý Đình tự sát thì không thể nào lấy được số tiền 800 này."

"Làm sao, các người ép chúng tôi giả tạo hiện trường giết người à?" Cha Lý Đình đập bàn, "Con tôi bị các người bức chết, bây giờ lại đùn đẩy không chịu trách nhiệm hả! Cái loại công ty như các người chính là ăn thịt người uống máu người!"

Quản lý nhân sự không còn gì luyến tiếc để sống nữa ngẩng đầu nhìn thoáng lên trần nhà, hít sâu một hơi: "Như thế này đi, bây giờ cho dù là Lý Đình chết như thế nào thì hai người cũng có thể lấy được tiền bồi thường. Nếu như là tự sát và đồng thời là do công ty chúng tôi gây ra thì chúng tôi sẽ bồi thường tổn thất cho hai người; nếu như là do bạn trai cũ gây ra thì sẽ do bạn trai cũ bồi thường. Nếu như là bị giết thì công ty bảo hiểm sẽ bồi thường cho hai người."

Đợi Địch Thần đi lấy nước về thì bên trong đã nói xong rồi, Hứa Kiều đi theo quản lý đưa hai người kia xuống lầu.

"Không phải cậu muốn đi gặp cha mẹ của Lý Đình à, sao lại không đi?" Địch Thần đặt ly nước lên bàn của Cao Vũ Sanh, mình thì lấy một cái ly duy nhất trong ngăn bàn ra, lấy nước từ máy lọc nước trong phòng làm việc của CEO để uống. Căn phòng làm việc này có một máy lọc nước, theo thói quen nghề nghiệp, lần đầu tiên đến đây thì Địch Thần đã quan sát thấy.

"…" Tay cầm ly của Cao tổng dừng một chút, không chút nào bị chọc cho xấu hổ cả, tiếp tục xem lướt qua mấy trang web bịa đặt như không có chuyện gì xảy ra. Chắc là thư luật sư của Tiêu Điểm chưa gửi đến đài truyền hình nên tấm hình gây chuyện kia đã truyền lên mạng. Bản thân nó là một tin tức rất nhàm chán, lại bị người có tâm thúc đẩy nên nó trở thành bài báo hot, người chú ý càng ngày càng nhiều, đã có người đoán được là công ty nào.

"Cậu không tìm người xoá à?" Địch Thần lại gần liếc một cái.

"Xem như tuyên truyền miễn phí đi." Cao Vũ Sanh không thèm để ý.

"Đây là cái loại tuyên truyền gì chứ!" Vệ sĩ không kiến thức không học thức không tài nào hiểu được cái loại lý thuyết marketing cao cấp này, "Nếu như nghe nói quán bán cổ vịt dám ngược đãi sư phụ nấu nước chấm thì chắc chắn tôi sẽ không ăn cổ vịt nhà bọn họ nữa, cũng không cho em trai tôi ăn luôn."

"…" Lời này có chút không có cách nào trả lời lại được, Cao Vũ Sanh tắt máy vi tính, gọi vệ sĩ nằm như không xương trên ghế sô pha chơi game, "Đi với tôi đến một chỗ."

Cao tổng không thiếu tiền lại mạnh mẽ bao Địch Thần một ngày nữa, cũng tiện đường gửi Mông Mông vào nhà trẻ cao cấp ở tầng 17, lúc xuống lầu thì thuận đường nhìn thoáng qua bé.

Chỗ này khác với nhà trẻ bình thường, là nơi mà người có tiền gửi con em mình, điều kiện vô cùng tốt, không học bài, chỉ chơi đùa. Biết cơ thể của Mông Mông không tốt nên cô giáo liền để cho bé yên tĩnh chơi trong đống đồ chơi, đúng giờ cho uống nước, ăn đồ lót dạ. Cậu nhóc chơi đến vui quên cả trời đất, thấy cậu mình đến thì ngẩng đầu chào một cái rồi lại đắm chìm trong thế giới xếp gỗ.

Có tiền thật tốt! Địch Thần nằm sấp trên tay vịn yên lặng cảm khái, xoay người theo người có tiền vạn ác đi ra ngoài.

Đến chỗ đó Địch Thần mới biết được, bộ dáng hôm nay của Cao Vũ Sanh không phải là mặc cho Viên Tiểu Ái nhìn mà là muốn đi quay một chương trình phỏng vấn. Dùng thân phận tổng tài không nhanh không chậm giới thiệu văn hóa công ty của hắn ở trước màn ảnh, hợp với một thân trang phục thanh xuân dào dạt thế này sẽ rất dễ khiến người khác tin tưởng được Tiêu Điểm là một công ty thoải mái nhẹ nhàng và tràn ngập sức sống.

/Hết chương 18/

19. Chương 19

Chuyển ngữ: Cực Phẩm

Chương trình này tên là "X-Quang Cuối Tuần," nó là một loại chương trình quay trước rồi đăng lên trên mạng sau, nội dung khá là hỗn tạp, có tin hot xã hội, phong tục nhân văn, bát quái về người nổi tiếng, trên cơ bản là người xem muốn xem cái gì thì sẽ phỏng vấn cái đó. Người sản xuất kiêm MC đã từng là MC của một đài truyền hình nổi tiếng, chuyển từ công việc ổn định sang làm chương trình chiếu mạng, dựa vào cách đặt câu hỏi sâu sắc và sắc bén nên rất được hoan nghênh.

Loại phỏng vấn có tính chất nửa quảng cáo công ty của Cao Vũ Sanh như thế này, theo lý thuyết là sẽ trả phí tài trợ cho tổ chương trình. Nhưng do giá trị nhan sắc của bản thân Cao tổng, cùng với nguyên nhân truyền kỳ của chính mình nên chẳng những không phải trả phí, mà còn được trả lại cho 1000 phí di chuyển.

Địch Thần khoanh tay đứng trước cửa phòng thu hình, đợi Cao Vũ Sanh dù đã quay xong nhưng vẫn còn đang nói chuyện với người sản xuất. Đương nhiên chủ yếu là vị tiên sinh MC kia không chịu ngồi yên lải nhải, nói hết bản thảo luôn nên Cao tổng chẳng cần nói gì cả.

"Mời hai vị đi theo vào đây, đến phòng hoá trang chuẩn bị một chút." Nhân viên công tác dẫn một cặp vợ chồng trung niên đi đến thẳng phòng hoá trang.

"Chương trình này của các cậu có lượt xem nhiều không?" Giọng nói của người đàn ông trung niên truyền đến, trong nháy mắt Địch Thần ngẩng đầu nhìn qua, bóng lưng quen thuộc kia, bộ đồ còn chưa đổi, chính

là cha mẹ của Lý Đình!

Có một cô gái bên tổ kế hoạch cầm phong bì đỏ vội vã đi đến, bị Địch Thần dùng tay ngăn lại, dùng cằm nhướng về phía cha mẹ Lý Đình: "Người sản xuất của các cô không phải có quan hệ tốt với Cao Vũ Sanh sao, làm sao mà lại mời hai người kia đến?" Vừa mới cố gắng nói tốt đẹp về hình tượng công ty, thì lại vừa có bài phỏng vấn một khóc hai nháo ba thắt cổ trách cứ công ty này vô lương tâm, cũng chẳng biết là muốn đánh vào mặt người nào nữa.

"Chuyện này…" Cô gái đó rất xấu hổ.

"Người ta muốn phỏng vấn ai thì phỏng vấn người đó thôi, đây cũng không phải là công ty của tôi." Cao Vũ Sanh chợt xuất hiện từ phía sau lưng, dắt vệ sĩ không ngừng đặt vấn đề nhà mình đi.

Địch Thần có chút đồng tình nhìn Cao tổng, vị tổng tài tiên sinh tuân kỷ thủ pháp này, một không hối lộ tổ chương trình, hai không tìm thế lực đen để trả đũa, phú nhị đại vàng thật bạc trắng lại bị người bình thường không có văn hóa gì bắt nạt, thật rất đáng thương.

"Sao thế?" Cao Vũ Sanh thấy ánh mắt anh là lạ.

"Không có gì, quay chương trình cực khổ lắm, để ca mua kem cho cậu." Tình yêu đối với thú non bỗng dâng lên cuồn cuộn, khiến cho Địch Thần không nhịn được muốn mua đồ ăn ngon cho hắn.

"… Hả?"

"X-Quang Cuối Tuần" là chương trình quay xong rồi mới đăng lên mạng, quay được một tuần mới có thể đăng. Không đợi Cao tổng nói rõ ràng về hình tượng công ty của hắn, thì các loại phỏng vấn của hai người kia đã luân phiên đăng lên mạng.

Hai người không hiểu pháp luật gọi thẳng tên công ty trước màn hình: "Công ty Bản đồ Tiêu Điểm chính là một công ty lòng dạ hiểm độc, con gái của chúng tôi chính là bị bọn họ bức chết mà vẫn còn không chịu thừa nhận." Dựa theo lý luận của cha mẹ Lý Đình, việc cảnh sát chậm chạp không chịu thừa nhận là tự sát là do cảnh sát cấu kết với tư bản.

"Nói đây là mưu sát chủ yếu là muốn lừa gạt tiền của công ty bảo hiểm. Khi lấy được tiền bảo hiểm cũng sẽ không chia cho chúng tôi, đáng thương cho con gái chúng tôi quá."

Mấy tấm hình chụp màn hình tin nhắn trên WeChat lại lần nữa có mặt trên khắp mọi chỗ, chẳng biết từ đâu mà có một đống "người biết chuyện" bình luận dưới các đoạn phỏng vấn.

[Người dùng 123: Trước đây tôi đã từng làm ở Tiêu Điểm, đây đúng là một công ty lừa gạt, chẳng có mấy nhân viên cả, ăn cắp bản đồ của nước ngoài, trăm ngàn chỗ hở. Để ngăn chặn thiếu sót mà ngày nào cũng tăng ca, làm ba tháng tôi liền từ chức, thật sự là làm không nổi.]

[Gan bàn chân mắt dài: Đúng vậy, tôi đang làm ở toà nhà Tài Phú, đến nửa đêm mà còn thấy công ty bọn họ sáng đèn, vô cùng kinh khủng.]

[Chiến sĩ chính nghĩa: Cái công ty rác rưởi này, vừa ăn cắp vừa bóc lột nhân viên, hôm nay phải tháo dỡ Công ty Bản đồ Tiêu Điểm.]

[Người sử dụng 456: Đúng, lập tức tháo dỡ, không tháo không phải người Trung Quốc.]

Ngẫu nhiên cũng có vài nghi ngờ rằng cảnh sát không thể nào mà tự nhiên không có việc gì lại sửa từ "tự sát" thành "bị giết," nhưng cũng vị vô số thuỷ quân ép xuống. Công ty Bản đồ Tiêu Điểm bỗng nhiên bị đẩy lên nơi đầu sóng ngọn gió của dư luận, trên mạng khởi xướng không cho Tiêu Điểm hoạt động nữa, ai cũng nói phải tháo dỡ Tiêu Điểm để kéo dài tính mạng cho nhân viên.

Thư ký Trịnh đầu đầy mồ hôi chạy vào: "Cao tổng, bình luận của ứng dụng trên IOS bỗng xuất hiện nhiều review ít sao, 4.5 sao của chúng ta rơi xuống còn 3 sao trong vòng một ngày."

"Ngày mai sẽ lên lại thôi." Mặt Cao Vũ Sanh không thay đổi tiếp tục gõ bàn phím.

Thư ký Hách ung dung bình thản đi đến, đẩy kính một cái: "Kim Nam Tư Bản thông báo sẽ hoãn tiến độ cấp vốn lại, nói là bọn họ cần suy nghĩ thêm một chút, email đã được gửi đến cho sếp rồi."

"Cái gì!" Suýt nữa là Thư ký Trịnh đã nhảy dựng lên, "Kim Nam Tư Bản! Như thế sao được?" Tiêu Điểm đang tiến hành vòng gọi vốn B (1), Kim Nam Tư Bản chính là nhà đầu tư lớn nhất, vốn đã đến giai đoạn cuối cùng rồi bỗng nhiên nói hoãn, đương nhiên không chỉ là "hoãn" đơn giản như thế.

(1) Khi một công ty mới bắt đầu khởi nghiệp thì sẽ cần gọi vốn nếu không đủ. Thứ tự các vòng lần lượt là vòng A, vòng B, vòng C. Chi tiết thêm tại:.

Cao Vũ Sanh nhìn lướt qua emai: "Gửi cho bọn họ văn kiện chính thức đi."

"Được." Hách Học đồng ý dứt khoát, xoay người đi ra ngoài xử lý.

Trịnh Kinh gấp đến độ chỉ còn thiếu mỗi cái kíp nổ gắn lên mông bùm phát bay lên trời: "Đã là lúc nào rồi mà sếp còn không sốt ruột thế chứ. Nếu như tháng này không lấy được khoản cấp vốn mới thì hạng mục lớn sắp đưa ra của chúng ta sẽ chết từ trong bào thai mất. Bây giờ hạng mục "Tìm điểm" vẫn còn đang hoàn toàn là đốt tiền, đốt thêm nửa tháng nữa chúng ta sẽ thấy đáy luôn… Việc này nhất định là do Công ty Bản đồ "Vân Gia" làm, chúng ta phải phản kích lại!"

"Ây, thư Ký Trịnh, sao thế?" Địch Thần tới đón Cao Vũ Sanh tan tầm, đẩy cửa liền thấy dáng dấp đỏ mặt tía tai của thư ký Trịnh, thân thiết hỏi một câu, "Lửa đốt đến mông à?"

Nhìn thấy Địch Thần xem náo nhiệt còn không ngại chuyện lớn, sắc mặt thư ký Trịnh càng quéo hơn: "Nếu không nghĩ ra biện pháp, công ty vận hành không được thì Cao tổng nhà chúng ta phải về nhà kế thừa gia sản hàng tỉ đó."

"... Nghe thế thì công nhận là chuyện gấp thiệt." Địch Thần gật đầu như thật, ngoắc tay với Cao Vũ Sanh ý bảo hắn nên về nhà rồi.

Cao Vũ Sanh ngẩng đầu nhìn anh một cái, nhanh chóng lưu phần văn kiện cuối cùng rồi tắt máy tính. Trước thời khắc mấu chốt của nguy cơ quan hệ xã hội, Cao tổng vẫn kiên trì đúng giờ tan tầm như trước.

Đêm đó, trên một diễn đàn nặc danh bỗng có một bài đăng được đăng lên:

[Tôi nghe nói là nữ thành phần tri thức đã chết kia là bị tín đồ tà giáo hiến tế. Năm ngoái cũng có một vụ như thế, xử lý theo kết luận tự sát.]

Tiêu đề nghe sởn cả tóc gáy nhanh chóng dẫn đến sự quan tâm cực lớn, người đăng bài đăng một tấm ảnh hiện trường nơi Lý Đình tử vong, lại đăng thêm một hình ảnh chụp màn hình tin tức tự sát năm ngoái. Khẳng định chắc chắn nói, đây chính là hiến tế, là tà giáo dùng để tế thiên, tìm người ngẫu nhiên không quan tâm đến nguyên do.

[Sự kiện năm ngoái kia được xử lý theo kết luận là người đó tự sát. Nhưng gần đây có không ít những vụ án như thế này nên được thành phố coi trọng, bây giờ chỉ cần là tự sát kỳ lạ thì sẽ lập tức được chuyển cho cục công an thành phố xử lý, không để lại cho đồn công an khu vực. Cha mẹ của cô gái này chắc cũng đã bị tà giáo khống chế nên mới đến công ty ăn vạ khóc lóc.]

Đây chính là cái gọi là chuyện tốt không ra khỏi cửa chuyện xấu truyền ngàn dặm, tin tức càng ly kỳ thì càng truyền nhanh. Không đến ba tiếng sau thì Địch Thần đã đọc được tin tức này trong vòng bạn bè của mình.

[Lão Thôi quán cổ vịt: Nhanh chóng chia sẻ, mấy vụ án tự sát xảy ra gần đây chính là nghi thức hiến tế của tà giáo, chuyên chọn phái nữ từ 18 đến 35 tuổi, mong mọi người cẩn thận, con gái ở một mình nên tránh ra ngoài vào buổi tối.] Hình đăng kèm chính là tấm hình cha mẹ Lý Đình khóc thương tâm, còn có một tấm ảnh hiến tế của tà giáo ở trong bộ phim nào đó.

Phương Sơ Dương vẫn chưa về nhà, Địch Thần không có ai để nói chuyện cả nên tiện tay chia sẻ cho Cao tổng.

Bên kia, Cao Vũ Sanh đang làm việc, chiếc điện thoại dùng để ứng phó với Viên Tiểu Ái vang lên.

[Viên Tiểu Ái: Đã ngủ chưa?]

Cao Vũ Sanh nhìn thoáng qua thời gian, bây giờ là 11:30 tối, theo lý thuyết là người trẻ tuổi như mình vẫn

chưa ngủ, phải trả lời lại tin nhắn này mới đúng. Hắn liền cầm lấy chiếc điện thoại thường dùng hỏi Siri: "Phải trả lời vấn đề "Đã ngủ chưa?" của phụ nữ như thế nào?"

Siri sáng lên một cái:

[Anh muốn giữ liên lạc với cô ấy hay là muốn lãnh khốc vô tình để cho cô ấy hết hy vọng.]

Cao Vũ Sanh nhíu mày, rõ ràng là không thể chọn lãnh khốc vô tình: "Giữ liên lạc đi."

Vì thế, Siri đưa ra một tin nhắn mẫu, vừa vặn Địch Thần gửi tin nhắn đến, Cao tổng bỗng nhiên bị rối loạn nên sao chép rồi gửi thẳng đi luôn.

[Vốn ngủ rồi nhưng thấy tin nhắn của anh (2) nên nhanh chóng tỉnh táo lại.]

(2) Trong tiếng Trung nhân xưng là ngươi – ta nên chỗ này ý của Cao tổng là "tin nhắn của cô," còn theo Địch Thần đọc thì ý của nó sẽ thành "tin nhắn của anh."

Phát hiện đã gửi sai người nên Cao Vũ Sanh nhanh chóng xoá đi, nhưng mà đã không kịp rồi. Bởi vì gửi đi quá nhanh mà Địch Thần đang ôm điện thoại gõ chữ đọc không sót một chữ nào.

Bị Cao tổng bất thình lình gửi cho tin nhắn như thế, Địch Thần nhìn gia hoả kia hoang mang rối loạn xoá tin nhắn đi, không có tự giác không phát hiện chút nào cả, nhanh chóng trả lời Cao tổng bằng một tin nhắn rất là nhiệt tình:

[Yooooo~]

/Hết chương 19/

20. Chương 20

Chuyển ngữ: Cực Phẩm

Cao Vũ Sanh nhìn chằm chằm cái đường lượn sóng kia, cứng ngắc ba giây, "cạch" một cái úp màn hình điện thoại xuống bàn, kiểu như làm thế là có thể chôn hết được xấu hổ tràn ra đầy màn hình. Đầu tiên trả lời Viên Tiểu Ái một chữ "Ừ," yên lặng một lát rồi mới cầm điện thoại lên lại.

Câu "Xin lỗi tôi gửi nhầm" còn chưa gõ xong thì Địch Thần bên kia lại gửi đến một câu:

[Cao tổng, lần đầu gặp mặt tôi cũng đã nói rồi, tôi là vệ sĩ đứng đắn đàng hoàng.]

Hai ba cái xoá hết mấy chữ vừa gõ đi, buông tha cho Siri không hiệu quả lắm, Cao tổng lên thẳng máy tính tra: Gửi nhầm tin nhắn WeChat bị đối phương đọc được làm sao bây giờ.

Địch Thần nhìn dòng chữ "Đang gõ" của phía đối diện, nhưng mà vẫn chậm chạp không gửi đến, hự hự cười ra tiếng. Anh hoàn toàn có thể tưởng tượng ra bộ dáng ông nhóc kia đỏ tai liều mạng muốn giải thích rõ ràng.

"Tinh, tinh, tinh ——" Bên kia bỗng nhiên gửi đến mấy tấm hình liên tục, tỉ mỉ nhìn một cái, suýt nữa là làm mù luôn hai con mắt quáng gà của Địch Thần: Có một cô nàng sếch xy mặc thiếu vải, mãnh nam cơ bắp vạm vỡ chỉ mặc quần lót chữ T, lại còn hợp với chữ to có hiệu ứng huyễn quang [Hãy tham gia vào XXXX của chúng tôi, có vô số phim hay, chỉ cần 38 tệ một tháng là được hưởng thụ đối đãi cấp bậc hoàng đế.]

"…" Địch Thần bị trò này của Cao tổng làm cho chấn động quá rồi. Lại đợi một hồi, bên kia mới từ từ gửi đến một câu tiếng người.

[Người đàn ông phụ bạc: Xin lỗi, mới hồi nãy bị hack, anh có nhận được tin nhắn kỳ quái gì không?]

"… Ha ha ha ha ha!" Địch Thần cười bò trên ghế sô pha, chân quẫy lên trần nhà, tiểu Cao tổng này chơi vui thật. Cười khí thế quá nên ho khan một chút, bỗng nhiên không thở nổi, lấy bình ô-xy ra hít một hơi mới miễn cưỡng ngưng cười được, ngồi dậy nhắn lại một câu.

[Thì ra là bị hack sao, tôi nói này, đối phương còn mượn tôi 100 tệ nữa đấy.]

"Bụp!" Một cái gối dựa bỗng bay đến, chuẩn xác không lệch tí nào đập trúng đầu Địch Thần, đầu sỏ gây tội chính là Phương Sơ Dương mới vừa bước vào cửa: "Làm gì mà cười đến mặt phát xuân vậy hả, có biết mất mặt không!"

"Cút, đây là nụ cười tiêu chuẩn của anh đây khi trêu con nít." Địch Thần nhấc gối lên ném lại.

"Nếu anh dám cười như thế ở nhà trẻ thì đã bị phụ huynh phàn nàn tám trăm lần rồi." Phương Sơ Dương giơ tay lên tiếp được cái gối, không ngờ cái gối này có lực vô cùng, phụt một cái đập vào khiến hắn phải lùi ba bước đụng vào tường, "Mẹ nó, Địch Thần anh hít ô-xy hả!"

"Ây da ây da, quên mất quên mết, có bị đụng vào đầu không?" Địch Thần nhanh chóng nhảy lên đỡ hắn, bị hất ra, cười cười đổi chủ đề, "Được rồi, để anh đây mang đồ ăn ngon ra cho chú ăn, đợi tí."

Đồ ngon chính là bánh mì làm bằng tay mà Địch Thần vớt được từ chỗ khách hàng, là do Cao Vũ Sanh tự mình nướng, ăn cực kỳ ngon. Sáng sớm trước khi đi đến đó đặt trước, buổi tối tan việc về nhà thì vừa vặn ra lò, Địch Thần ăn ở đó ba ổ còn mang về năm ổ.

"Đại thiếu gia nhà giàu cũng biết nướng bánh mì nữa hả?" Phương Sơ Dương gặm một miếng, bánh mì mới ra lò mới đúng là ngon, khi ăn vào cảm giác đúng là tuyệt nên không khỏi sinh ra hoài nghi.

"Biết chứ, cậu ấy không thích ăn đồ giao hàng, nói là không sạch sẽ. Có đi ăn thì cũng ăn ở tiệm nào sạch sẽ hoặc là tự mình làm, nếu có lười thì sẽ sai khiến thư ký Trịnh đáng thương kia." Địch Thần lại lần nữa cầm điện thoại lên, đối phương cũng chưa trả lời lại, chắc là giận rồi, cười hà hà hai tiếng không dám giỡn nữa, mở đến bài báo điên khùng trong vòng bạn bè cho Phương Sơ Dương xem.

Phương Sơ Dương vốn cứ nghĩ là trò đùa dai của Địch Thần, nghẹo cổ ra xa liếc mắt, sắc mặt bỗng nhiên nghiêm túc hơn, cầm đến xem cẩn thận.

Tà giáo, giết người, ngẫu nhiên, nữ giới trẻ tuổi. Mấy từ khoá này cùng gom lại một chỗ củng đủ khiến phạm vi trong toàn thành phố này khủng hoảng.

"Phải xoá đi." Phương Sơ Dương vội vàng gửi cái này cho đội trưởng, cau mày, "Nếu dư luận ồn ào lên thì phía trên sẽ coi trọng việc này, nhất định sẽ bắt phá án nhanh hơn."

"Phía trên có muốn nhanh cũng có nhanh được đâu, dù sao nghi phạm cũng chẳng nghe mấy người đó." Địch Thần không để ý mấy.

"Không phải." Phương Sơ Dương lắc đầu. Bây giờ mọi người mới đang thăm dò đường đi nước bước của tà giáo thôi, chưa phải lúc xuống tay được.

Hiện tại Bái Tinh Giáo đổi tên thành Hội Thiên Nghiên, nơi nơi kéo người gia nhập giáo phái. Thứ bậc trong giáo nghiêm ngặt, có thể tiếp xúc được với từng cấp bậc cũng có hạn. Địa điểm truyền giáo cấp thấp nhiều vô số kể, nơi cao cấp có tinh sử quản lý thì nằm trong con số hàng đơn vị, nhưng bọn họ ẩn nấp vô cùng kín, người bên ngoài không tìm hiểu được. Cảnh sát nằm vùng vẫn đang cố gắng thâm nhập, nhưng muốn vượt qua khảo hạch cũng phải cần hơn một năm nên vẫn còn đang nghĩ ra biện pháp khác. Hôm nay chỉ có thể xác định một địa điểm là 1802 ở Thái Trang Tân Thành, nếu như bên trên yêu cầu khẩn cấp giải quyết vụ án của Lý Đình thì chỉ sợ phải phá chỗ này trước thôi.

Đả thảo kinh xà, đây cũng không phải là điều mà Phương Sơ Dương nguyện ý thấy.

Hôm sau, vừa rạng sáng Phương Sơ Dương đã đi mất. Tin tức truyền ra, phía nhà nước còn đang cố gắng bác bỏ tin đồn, nhưng tốc độ bác bỏ tin đồn không theo kịp tốc độ lời đồn lan truyền. Toàn bộ đội hình cảnh đều căng thẳng, trước khi nhận mệnh lệnh mới thì phải nhanh chóng tìm ra đầu mối mới.

Chỗ cây cầu Vương Cường té từ trên xuống lúc trước có ba nhóm người đi qua. Sau khi điều tra biết bao nhiêu ngày thì xác định có một nhóm người trong số ba nhóm đó chưa từng xuất hiện ở vùng này bao giờ. Số người của nhóm này ít hơn hai nhóm kia, tổng cộng có mười tám người, mặc đồ khác nhau. Có người đeo khẩu trang, có người đội mũ, không thể nào nhìn rõ mặt được, rõ ràng là có chuẩn bị trước khi đến.

Đầu mối dứt ở đây, vì thế phương hướng điều tra lại chuyển qua trên người vợ của người chết, Chu Ngọc

Phân, bà có hiềm nghi dùng tiền sai người giết người.

"Dựa vào phạm vi hoạt động bình thường của Chu Ngọc Phân thì có thể đoán được hang ổ, một là nằm trong tiểu khu nơi cha mẹ bà ấy ở, hai là cũng có thể ở gần chỗ thẩm mỹ viện bà ấy thường đi." Tiểu Trần chỉ vào mấy chỗ được khoanh vòng tròn trên tài liệu.

"Đội phó, tài khoản của bà Thái hộ 1802 có hoạt động lạ!" Tiểu Trương phụ trách giám thị Thái Trang Tân Thành giơ tay.

Trong căn hộ tranh cãi ầm ĩ sát vách của Lý Đình có một đôi vợ chồng già ở. Người vợ họ Thái, chính là người dân bản xứ của Thái Trang, phòng ở cũng chính là nhà của mình. Tài khoản ngân hàng của bà Thái này bỗng nhiên có 200 ngàn tệ tiền mặt được chuyển vào.

200 ngàn tiền mặt không phải là một con số nhỏ, bình thường mọi người đều sẽ chọn chuyển khoản. Chỉ có người sợ bị cảnh sát theo dõi ngọn nguồn hoạt động phi pháp mới chọn giao dịch tiền mặt. Mà ngày 6 tháng 7, tài khoản của Vương Cánh Hàng cũng bị rút đi 500 ngàn tiền mặt.

"Tên khốn khiếp này, còn dám nói không liên quan đến hắn ta? Rõ ràng chính hắn ta là người bỏ tiền ra thuê sát thủ!" Tiểu Mã xắn tay áo, "Đội phó, để em đi tóm cái tên khốn nạn đó đến đây."

"Tóm tóm tóm, chỉ biết tóm, đương nhiên tôi biết tên kia có chuyện. Nhưng bây giờ bắt người sẽ đả thảo kinh xà, đợi thăm dò hang ổ ở Thành Nam rồi cùng ra tay." Phương Sơ Dương cuốn tư liệu thành cái ống, đập bộp một cái lên đầu Tiểu Mã, quay đầu phân nhiệm vụ, "Tiểu Mã đi tìm một đồng nghiệp nữ đến chỗ thẩm mỹ viện kia xem, Trần Tiểu Hắc mặc đồ bình thường đi đến tiểu khu kia thăm dò một chút."

"Dạ!" Trần Chiếu Huy có lực hành động siêu cường, đứng lên tính đi ra ngoài thì bị đội trưởng Phạm đúng lúc đi đến kéo lại quay về chỗ ngồi.

Sắc mặt của Lão Phạm có chút nặng nề: "Khoan vội đã, đợi giấy khám xét đưa xuống thì tất cả mọi người sẽ cùng đến hộ 1802 Thái Trang Tân Thành lục soát."

"Đội trưởng!" Phương Sơ Dương nhảy dựng lên ngăn cản đội trưởng Phạm, "Khoan đã! Chuyện điều tra của Chu Ngọc Phân đã có tiến triển rồi, xác suất hang ổ kia có đến 80% là nằm trong thẩm mỹ viện. Hang ổ cao cấp cũng có thể tìm ra từ đó, nếu chúng ta đến khám xét 1802 thì con đường thẩm mỹ viện sẽ bị cắt đứt."

"Thẩm mỹ viện chỉ là một suy đoán của cậu, 1802 là vô cùng chính xác. Bên trên liệt vụ án của Lý Đình vào án lớn bắt buộc phải phá, đã quy định ngày phá án và bắt giam. Bây giờ lòng dân căng thẳng bàng hoàng, họ cũng đang chờ một lời giải thích từ chúng ta." Đội trưởng Phạm lắc đầu, kiên trì muốn lục soát 1802.

"Nhưng mà…" Phương Sơ Dương thở gấp một cái, chỉ vào Tiểu Trần và Tiểu Mã vội đến độ đầu biến thành ổ gà, "Nếu như đi bây giờ thì hai người bọn họ nhịn mấy ngày nay xem như công dã tràng. Phá được một

hang ổ thì có ý nghĩa gì chứ?"

"Lúc tra án có ai là không bận rộn?" Đội trưởng Phạm bị Phương Sơ Dương chọc cho ra lửa, giọng điệu bỗng trở nên nghiêm túc hơn, "Hung thủ giết người lần này đang trốn trong đám người quần ma loạn vũ ở hộ 1802, bây giờ cứ phá được vụ án của Lý Đình rồi nói sau! Cái loại tà giáo này phá chỗ nào trước cũng giống nhau cả, thẩm vấn hết những người này mới có thể tìm được đầu mối tiếp theo. Nếu không có tiến triển gì nữa thì bên trên sẽ phái chuyên gia đến giúp đỡ điều tra, đến lúc đó thì càng rắc rối hơn!"

Phương Sơ Dương nắm chặt bàn tay thành quyền, được Tiểu Trần kéo nhẹ một cái mới bình tĩnh lại, cắn răng lên tiếng: "Dạ."

Hộ 1802 Thái Trang Tân Thành, âm nhạc vẫn được mở vang rung trời giống như mọi ngày, chuông cửa phải vang lên đến lần thứ ba thì chủ nhà mới miễn cưỡng nghe được.

"Ai vậy!" Bà Thái ra mở cửa.

"Cảnh sát."

Công văn màu xanh đưa thẳng đến trước mặt, bà Thái ngăn không cho vào, chống nạnh hô lớn: "Làm gì thế hả, có phải lại có tên khốn khiếp nào phàn nàn nữa không! Ai thấy phiền thì đến đây giáp mặt nói chuyện với bà già này này!"

Phương Sơ Dương không nói hai lời, ném thẳng giấy khám xét lên thẳng mặt bà ta, dẫn người xông thẳng vào: "Tất cả không được nhúc nhích!"

Trong phòng tổng cộng có mười ba người, đang xếp thành vòng tròn xoay quanh gì đó, vừa hát vừa nhảy. Cứ nghĩ là Địch Thần làm mẫu đã đủ khó coi rồi, không nghĩ tới chính là bản đó đã được thầy giáo mầm non họ Địch manh hoá, nhìn bản tiêu chuẩn càng thêm đau mắt hơn.

Tất cả người trong phòng đều bị cảnh sát khống chế, ôm đầu ngồi xổm ở góc tường, Phương Sơ Dương dẫn người lục soát mọi chỗ. Căn nhà này không khác lắm với chỗ toạ đàm kia, cũng có máy bói, trên tủ sách có mấy trăm quyển sách in ấn trái phép. Nhưng khác nhau ở chỗ là bên phòng trong còn có một cái bàn thờ bày tế phẩm quỷ dị.

Trước bàn thờ không hề thờ bất cứ ảnh người đã khuất nào, cái cung phụng chính là tấm hình vẽ hệ mặt trời có bảy hành tinh nằm thẳng hàng, trên đó còn có vẽ một bàn tay to màu vàng, ngụ ý chính là tay thần cứu vớt thế giới.

Tế phẩm thờ cúng của những tôn giáo khác thì dùng gia súc, hoa tươi, trái cây hay nhang nến gì đó. Bái Tinh Giáo này không đi con đường bình thường, cái dùng để làm tế phẩm chính là một cái ra trải giường cũ. Là cái loại ra giường màu xanh da trời mà người lớn tuổi thích dùng, nhìn qua còn có chút bẩn thỉu, xếp gọn gàng để trong một cái khay, được thành kính thờ cúng trước tấm hình hệ mặt trời.

"Đội phó." Thiếu niên hay thắc mắc Tiểu Mã tò mò hỏi, "Anh nói xem bọn họ thờ một cái ra giường làm cái gì? Chẳng lẽ thiên thần gì gì đó muốn trải giường trải chiếu trong vũ trụ à?"

Phương Sơ Dương đẩy cái tay đang cố gắng sờ loạn của Tiểu Mã ra, không để ý đến cái vấn đề nhàm chán này, nói Trần Chiếu Huy đeo bao tay niêm phong cái ra giường này lại.

Tuy là Trần Chiếu Huy không rõ cái ra giường này có lợi ích gì nhưng vẫn làm theo. Người trong phòng đều bị mang đến cục cảnh sát, tịch thu điện thoại nhốt tại các phòng khác nhau, rồi phỏng vấn từng người một. Bà Thái khóc gào một đường, cứ khăng khăng bọn họ chỉ nhảy tập thể thôi.

Những tín đồ tà giáo này, trong đầu chỉ có một dây thần kinh, rất chi là không phối hợp. Đội hình cảnh tăng giờ làm việc, thẩm vấn hết cả một ngày một đêm.

Lúc Địch Thần đến đưa cơm Phương Sơ Dương thì mắt anh em nhà mình đã biến thành gấu trúc, nhìn qua vô cùng tiều tuỵ, len lén hỏi một câu: "Chưa có tiến triển sao?"

Phương Sơ Dương gật đầu, lại lắc đầu.

"Bắt được tội phạm, nhưng chưa bắt được hung thủ." Trần Chiếu Huy nhận bánh bao anh Thần cho, mệt mỏi nói một câu, mặt đã đen nay lại vì thức đêm làm việc nên lại càng đen hơn, rất giống một cây đàn gỗ màu đen mun dùng để trang trí.

Những người này ai cũng là tín đồ cao cấp đã nhập giáo hơn một năm, định kỳ cống hiến tiền tài cho giáo, ngày nào cũng đến nhảy bài nhảy bái tinh (thờ lạy sao). Mà bà Thái chính là người tổ chức của hang ổ này. Ngày 8 tháng 7 là Chủ Nhật, mà Chủ Nhật là ngày nghỉ của Bái Tinh Giáo, không bái tinh, cho nên ngày đó bọn họ cũng chẳng ở đấy.

Tôn giáo phương Tây đặt ngày Chủ Nhật là ngày đến thờ phụng bái lạy, Bái Tinh Giáo này thích chơi khác người, từ thứ hai đến thứ sáu đều phải cầu khẩn bái thần, nhưng Chủ Nhật thì không cần. Cho nên hung thủ chính là một nhóm khác, nhưng bà Thái chắc chắn tham dự trong đó, cái này thì không chạy đi đâu được.

"Tôi không giết người!" Hai mắt bà Thái đỏ sậm, rướn cổ la lớn, "Mấy người có bằng chứng gì?"

"Hung khí đều ở trong nhà bà, có cái gì để nói nữa." Phương Sơ Dương ăn bánh bao xong liền đuổi Địch Thần đi, tự mình đến thẩm vấn bà già khó chơi này.

"Hung khí gì? Cô ta ngã từ trên lầu xuống mà chết, nào có cái hung khí gì, đừng có mà ở đây gạt bà già này!" Trên khuôn mặt đầy nếp nhăn của bà Thái lộ ra một nụ cười khinh miệt quái dị, cực kỳ giống mụ phù thuỷ làm táo độc trong truyện cổ tích, tràn đầy ác ý, chẳng có chút sợ hãi nào.

"Chúng tôi tìm được tóc của Lý Đình ở trên cái ra trải giường cũ kia." Phương Sơ Dương mặt không thay

đổi nhìn bà.

Khuôn mặt của mụ phù thuỷ bỗng biến sắc.

Lúc trước, tuy rằng phỏng đoán đây là giết người do một tập thể làm, nhưng Phương Sơ Dương vẫn không thể hiểu ra được là tại sao trên người Lý Đình một vết bầm ứ máu cũng không thấy. Cho dù là người bị nắm cổ tay nhấc lên thì ít nhất cũng có dấu vết giãy dụa, nhưng pháp y khẳng định nói không có. Tiểu Mã ngây thơ suy đoán là tà giáo thi pháp làm cho Lý Đình bay lên, bị đội phó đánh cho một trận. Hôm nay tìm được ra giường thì cuối cùng cũng hiểu được.

"Bà gõ cửa nhà Lý Đình, hung thủ dùng ra giường bọc lấy cô ấy, kéo ra ngoài cửa sổ rồi tháo ra."

"!!!"

Bà Thái chính là chủ mưu của vụ giết người này, nhưng người xuống tay thật sự thì lại là người khác, lúc đó có tổng cộng tám người xuống tay với Lý Đình, bọn họ có một loại xưng hô cố định trong Bái Tinh Giáo.

"Thiên phạt giả." Cao Vũ Sanh nói.

"Làm sao cậu biết?" Địch Thần đến đón hắn tan làm, gần đây Cao tổng bốn giờ là về, sớm hơn trước kia một tiếng, điều này giúp cho Địch Thần không ít. Anh có thể đưa Cao Vũ Sanh về nhà trước, sau đó thì quay về nhà trẻ đón Mông Mông, miễn cho việc phải mang theo bé bước lên con đường nguy hiểm bị sát thủ dòm ngó bốn phía.

Cao Vũ Sanh chỉ cười không nói gì, ý bảo Địch Thần nhìn đường đi đừng nhìn hắn nữa.

"Được được, tôi không hỏi nữa, cậu nói tiếp đi. Phương Sơ Dương không chịu nói cho tôi nghe gì cả, chỉ có thể dựa vào cậu thôi." Địch Thần chăm chú lái xe, cũng tiện rửa tai lắng nghe.

"Bái Tinh Giáo có một nhóm người chuyên phụ trách nghiêm phạt giáo đồ phản bội, được gọi là thiên phạt giả. Dựa theo suy đoán khách quan, hẳn là Vương Cánh Hàng cúng tiền bạc cho Bái Tinh Giáo, hoặc là bịa đặt mấy loại câu nói bậy linh tinh là việc Lý Đình làm khiến cho thiên thần tức giận, khiến cho thiên phạt giả đến giết người. Người chủ mưu là bà Thái, nhưng hung thủ chính là mấy thiên phạt giả kia…" Cao Vũ Sanh cúi đầu trả lời tin nhắn của Viên Tiểu Ái, ngước mắt nhìn về phía Địch Thần, nói được một nửa bỗng nhiên dừng lại.

Một tay Địch Thần đặt trên vô lăng, một cánh tay khác nhàn rỗi khoác lên cửa sổ xe, thỉnh thoảng quay đầu nhìn hắn, cực kỳ giống Tinh ca ca ngồi trên cây đưa quả táo cho hắn năm đó. Gương mặt mơ hồ trong ký ức ở trong đầu bỗng nhiên rõ ràng hơn.

"Tên Vương Cánh Hàng kia trơn thật, đến giờ cũng chẳng bắt được hắn ta, chắc là do chưa nắm được thóp. Nếu không thì tôi trùm bao tải tra tấn bức cung hắn ta chút nhỉ?" Địch Thần dừng xe trong ga ra nhà,

vừa mở xe điện ra vừa nghiêm túc lập kế hoạch.

"Tôi nghĩ là hắn ta còn muốn trùm bao tải anh hơn đó." Cao Vũ Sanh bất đắc dĩ nói.

"Vậy cũng tốt, cứ để hắn ta đến đây." Địch Thần đeo ba lô lên, dặn dò bé thỏ đừng nên tuỳ tiện mở cửa, vẫy vẫy tay cưỡi con xe điện đi ra ngoài.

Tiểu khu này rộng quá, đi đến ga ra dưới hầm thì gần nhưng đi trên mặt đất thì vòng mãi đến mò đến cổng chính được. Do thường xuyên đến đây nên bảo vệ ở cửa cũng quen mặt Địch Thần, lúc đi ngang qua cổng lớn còn lên tiếng chào anh trai bảo vệ nữa.

Bảo vệ vẫy tay một cái với anh, quay đầu tiếp tục hỏi người giao hàng: "Đưa đến hộ nào? Người đặt đồ ăn và số điện thoại của người đó."

"Toà nhà 15 chung cư A tầng 1." Anh trai giao hàng đọc địa chỉ rõ ràng ra, lấy đơn đặt hàng trên điện thoại ra cho bảo vệ nhìn, bảo vệ thấy không có gì nhầm nên để cho người vào.

Địch Thần vốn không để ý, cưỡi con xe điện đi ra cửa không bao xa thì thấy có bảy tám người quanh quẩn, ngó dáo ngó dác, không giống người trong tiểu khu này chút nào. Khi những người đó thấy Địch Thần thì y như là vượn cáo thấy diều hâu trên thảo nguyên, bỗng nhiên đứng thẳng người.

Không thích hợp!

Bóp thắng, xoải chân dài chạm đất, Địch Thần bỗng quay đầu lại. Toà nhà 15 chung cư A tầng 1 chính là căn hộ của Cao Vũ Sanh, nhưng Cao tổng khó tính chưa bao giờ ăn đồ giao hàng.

Không kịp để ý đến mấy người đang đến gần phía bên này, Địch Thần quay đầu trong nháy mắt, xoay xe điện một cái, vèo một phát phóng về phía tiểu khu.

/Hết chương 20/

21. Chương 21

Chuyển ngữ: Cực Phẩm

Một tay Địch Thần giữ xe, đồng thời còn lấy bình ô-xy ra hít mấy hơi. Con xe điện rẻ bèo này chạy không nhanh lắm, cho dù vặn tốc độ tối đa vẫn không thể nhanh hơn, chậm như rùa bò. Đã thế chỗ này khắp nơi đều có núi giả, sườn núi nhỏ, đường lối quanh co lòng vòng.

"Tiên sinh, trong tiểu khu này không thể lái nhanh như thế." Bảo vệ tuần tra ngăn anh Thần nhanh như một cơn gió.

Địch Thần không có thời gian nói lời vô ích với bọn họ, ném xe điện chạy bộ luôn, một tay chống vào lan can bay lên núi giả, trượt xuống theo thảm cỏ. Cái tư thế chạy tàn bạo như ma đuổi thế này, y chang mấy tên trộm bị bắt gặp, mấy nhân viên an ninh lập tức đuổi theo.

Đợi đến lúc Địch Thần đi đường tắt chạy đến toà nhà 15 thì anh trai giao hàng mang vật gì đó thần bí đã đứng trước cửa nhà Cao Vũ Sanh. Cửa sắt đằng trước sân mở rộng, rõ ràng là tiên sinh thỏ trong nhà không ngoan ngoãn chút nào, vậy mà đã mở cửa cho người xấu.

Địch Thần lại hít thêm một hơi ô-xy, từ bên hông lắc mình đi vào yên lặng không một tiếng động đến gần, giơ cao móng vuốt với anh trai giao hàng không hề chuẩn bị.

"Làm gì thế!" Bảo vệ thở hổn hển hét lớn một tiếng.

Anh trai giao hàng quay đầu lại theo bản năng, đồng thời, Cao Vũ Sanh đã thay đồ mặc ở nhà ra mở cửa. Không khí dừng lại trong một cái chớp mắt, anh trai giao hàng nhìn Địch Thần hung thần ác sát, ấp ấp úng úng đưa đồ trong tay cho Cao Vũ Sanh: "Tiên sinh, nước tương mà anh cần đây."

Nước tương!

Bàn tay giơ ra của Địch Thần nhanh chóng quẹo một cái, khoác lên gáy mình gãi gãi: "Cậu gọi nước tương giao đến nhà à?"

Cao Vũ Sanh nhìn anh một chút, mắt bỗng cong cong lên: "Ừm."

"Tiên sinh, hai người biết nhau à?" Bảo vệ đi đến, dùng ánh mắt hoài nghi quan sát Địch Thần.

"Ừ, anh ấy là anh trai tôi, cứ nghĩ tôi xảy ra chuyện nên mới chạy vội như thế, thật xin lỗi." Cao Vũ Sanh đưa cho bảo vệ chút phí an ủi, nhờ bọn họ đưa xe điện đến, nghiêng đầu ý nói Địch Thần vào nhà đi.

Thì ra là sợ bóng sợ gió một hồi, Địch Thần bưng lên ly nước mát trên bàn, rót cho mình một ly nước bạc hà lớn, ừng ực uống cạn. Vừa nãy chỉ nghĩ là Cao Vũ Sanh không ăn đồ giao hàng, lại quên mất an ninh của tiểu khu này rất nghiêm ngặt, trước khi để cho người giao hàng vào thì sẽ gọi điện xác nhận với khách hàng cái đã, hơn nữa chỗ nào cũng có gắn camera.

Việc này thật có chút mất mặt, Địch Thần uống nước xong ho nhẹ một tiếng: "À thì, không có việc gì nữa tôi đi đây."

"Ở lại ăn cơm đi, tôi đang chuẩn bị nấu thịt kho tàu." Cao Vũ Sanh mở hộp ra, rót nước tương vào một cái

hũ.

"Không được, còn phải đi đón Mông Mông nữa." Địch Thần xua tay từ chối, xuyên qua cửa sổ thấy bảo vệ đã đặt xe điện trước cửa sân, liền nhấc chân tính đi.

"Khoan đã." Cao Vũ Sanh gọi anh lại, "Để tôi đưa anh ra ngoài."

"Không cần đâu." Từ nãy đến giờ, ý cười trong mắt Cao tổng không giảm chút nào, Địch Thần thấy cậu nhóc này có chút không đúng lắm, "Cậu đưa tôi ra ngoài đó, sau đó tôi lại còn phải hộ tống cậu về."

"Tiểu khu này an toàn lắm, đừng lo." Dường như Cao Vũ Sanh đang chìm trong một loại trạng thái hưng phấn không rõ, nhanh chóng thay đồ, kiên quyết đưa Địch Thần đến cửa chính.

Đá cuội được xếp thành một đường nhỏ, giống như con đường đá ở thôn lúc nhỏ vậy, từng cái từng cái cứ như không bao giờ chạm chân được đến cuối đường. Cao Vũ Sanh đi sau lưng Địch Thần, hơi xuất thần nhìn bóng lưng cao ngất kia.

Chỗ thôn núi tối tăm không có lấy ánh mặt trời trong trí nhớ, người được gọi là cha lại có dáng dấp của ác quỷ, nếu không phải lấy cành liễu đánh hắn thì lại phạt hắn quỳ không được ăn. Có một lần, khi đó hắn cố gắng chạy trốn, người cha kia như nổi điên cầm roi đánh hắn, mỗi một roi xuống là da tróc thịt bong. Hắn đau đến độ không khóc được nữa, roi thứ hai hạ xuống thì gần như bị doạ ngất đi, theo bản năng nhắm mắt lại, lại nghe được một tiếng trầm đục "bịch" một cái.

Người cha cao lớn như núi kia bỗng nhiên ngã xuống, lộ ra tiểu thiếu niên hai tay ôm mặt thở hổn hển —— Tinh ca ca của hắn.

Mới vừa đi ra khỏi cửa, Địch Thần liền ngăn Cao Vũ Sanh lại ý bảo hắn mau về đi, híp mắt nhìn về mấy tên vị thành niên không có ý tốt ở không xa. Lúc nãy bị "Thiên phạt giả" ảnh hưởng nên khiến cho anh nghĩ nhầm, những người này không phải đến gây phiền phức cho Cao Vũ Sanh mà là đến tìm anh.

"Vệ sĩ nhỏ bé, đã lâu không gặp." Vương Cánh Hàng đi tới từ trong đám người, khoe khoang tàn bạo sờ đầu một cái, liếc con mắt trắng nhìn anh.

"Thì ra là mày à." Địch Thần cười xuỳ một tiếng, "Làm sao, đuôi mới khỏi lại vẫy lên trời à, đến tìm cha mày gây phiền phức hả?"

"Con mẹ nó mày…" Vương Cánh Hàng tức giận đến suýt chút nữa xông lên, bị tiểu đệ bên cạnh kéo lại mới dừng lại, "Lần trước mày đánh tao, tao không cần bồi thường của mày, hôm nay chúng ta tính sổ đi. Làm sao, có dám chơi với lão tử không?" Ngón tay cái chỉ vào công trường bên cạnh, đó là công trình dang dở chưa xong của Đông Ly Ngọc Đường Loan, mới đào hố thôi chứ chưa làm gì cả, gần đây do nóng quá nên đình công.

“Chó ngoan không cản đường, cha mày bận lắm.” Loại chiến trận này Địch Thần đã thấy nhiều từ bé đến lớn, người đã bôn ba thật sự chẳng có hứng thú chơi với đám trẻ con kéo bè kéo lũ đánh nhau này.

“Sợ rồi à? Ha ha ha ha!”

“Anh Vương, sao anh lại gọi tụi em đến đánh tên thế này chứ, đây không phải chính là ăn hiếp con gà què à?”

“Ai, không phải mày tính báo thù cho cái đồ đê tiện Lý Đình à? Chỉ bằng cái bộ dáng hoảng hốt này của mày thì làm sao để báo?”

Mấy tên tiểu lưu manh bắt đầu nói khích, cố gắng chọc tức Địch Thần.

“Mày nói lại lần nữa xem.” Địch Thần thả xe điện, chậm rãi đi đến trước mặt tên tiểu lưu manh chửi Lý Đình, cư cao lâm hạ trừng hắn.

“A a a, không vui!” Tiểu lưu manh hừ hừ giơ tay lên tính đánh Địch Thần, lại bị anh giơ tay nắm chặt cổ tay.

“Vệ sĩ nhỏ, hôm nay chúng ta đao thật thương thật đánh một trận đi, mày để tao đánh hai cái thì xem như hai ta hết nợ nần. Nếu không thì mày coi chừng thằng nhỏ nhà tụi mày đấy.” Vương Cánh Hàng hạ giọng uy hiếp nói, cặp mắt trắng kia có cố chấp và điên cuồng đầy ắp.

Con mắt Địch Thần co rút. Sau khi theo đuôi bạn gái, không chiếm được thì muốn giết chết người ta, đối với những chuyện khác thì cũng giống thế. Người như thế giống như mụn độc vậy, nếu như chạm đến thì sẽ dây dưa không ngừng, đáng ghét muốn chết. Mông Mông chính là điểm mấu chốt của Địch Thần, khi nghe Vương Cánh Hàng nói đến bé thì lửa giận xông thẳng lên đầu: “Muốn đến công trường đúng không? Tụi mày dẫn đường đi.” Nói xong, bỗng nhiên cổ tay được một bàn tay ấm áp khô ráo kéo lại, kéo về phía sau một chút.

“Mấy người muốn làm gì?” Cao Vũ Sanh kéo Địch Thần đến bên người, lùi hai bước về phía cửa tiểu khu.

“Cậu không cần xen vào.” Địch Thần vỗ vỗ Cao Vũ Sanh, ý bảo hắn tránh ra. Cho dù có phải ngồi tù, anh cũng phải đánh Vương Cánh Hàng đến độ không thể tự gánh vác được cuộc sống mình, nếu không làm thế thì Mông Mông sẽ gặp nguy hiểm.

Cao Vũ Sanh lại bướng bỉnh che trước người Địch Thần: “Mấy người đừng làm hại anh ấy, muốn tiền thì nói tôi, tôi cho.” Nói xong, lấy một cái ví da từ trong túi, lấy một xấp tiền, ném thẳng đến, sau đó kéo Địch Thần chạy đi.

Vương Cánh Hàng bị hành động bất thình lình của Cao tổng làm cho hết hồn. Mấy tên tiểu lưu manh này là hắn ta dùng tiền mướn đến, là một lũ tham tiền, thấy mấy tờ tiền bay đầy trời, theo bản năng xoay

người lại nhặt.

"Làm gì thế!" Vệ sĩ ở cửa cuối cùng cũng thấy chủ nhà trong khu mình bị tiểu lưu manh uy hiếp, nhanh chóng đến kiểm tra.

Cao Vũ Sanh kéo Địch Thần chạy vào bên trong, nói với bảo vệ ở trong đó: "Cướp giật, báo cảnh sát." Mấy tên tiểu lưu manh cuối cùng cũng nhặt hết tiền, tiến lên muốn đuổi theo Địch Thần thì bị hai bảo vệ gác trước cửa ngăn lại.

Địch Thần bị kéo đến góc chết chỗ trạm canh gác, nhanh chóng hít một hơi ô-xy sau khi Cao Vũ Sanh nói. Lúc này, Vương Cánh Hàng đột phá phòng tuyến đuổi đến, bị Địch Thần đánh vào mặt một cái, bay thẳng ra ngoài té vào chỗ hàng rào. Bảo vệ báo cảnh sát, đội tuần tra cũng nhanh chóng chạy đến. Đám tiểu lưu manh và Vương Cánh Hàng thì không đến mười người, đội bảo vệ thì chừng hơn hai mươi người, dùng ưu thế áp đảo nhanh chóng chế ngự được.

Từ đồn công an khu Đông đến đây không xa, khoảng năm phút thì cảnh sát đã đến, hỏi xem là có chuyện gì xảy ra.

Tiểu lưu manh có dáng vẻ bệ vệ kiêu ngạo trước mặt dân thường an phận thủ thường, khi nhìn thấy cảnh sát thì sợ hãi, cúi đầu nói nhỏ như giọng muỗi: "Kéo bè kéo lũ đánh nhau."

"Là do hắn ta ra tay trước!" Trên mặt Vương Cánh Hàng tím bầm một khối, khập khiễng đi đến, chỉ vào Địch Thần ý muốn ác nhân cáo trạng trước. So sánh với Địch Thần trên người chỉnh tề, Vương Cánh Hàng bị thương thì càng giống người bị hại hơn. Nhưng nơi đây là tiểu khu cao cấp, một đám tiểu lưu manh không nên xuất hiện ở đây và Cao Vũ Sanh ăn mặc đàng hoàng đứng chung một chỗ, cán cân trong lòng người qua đường không tự chủ nghiêng về phía Cao tổng.

"Là anh báo cảnh sát đúng không?" Cảnh sát quay đầu hỏi Cao Vũ Sanh.

"Là tôi nói bảo vệ báo cảnh sát, mấy người bọn họ vừa cướp của tôi mười ngàn, bị bảo vệ của tiểu khu chúng tôi bắt được." Cao Vũ Sanh mặt không đổi sắc nói, lấy ví tiền rỗng tuếch ra cho cảnh sát nhìn, "Nơi này có camera, mọi người có thể kiểm tra."

Vương Cánh Hàng hoảng sợ, giờ hắn ta mới hiểu được tại sao lúc nãy Cao Vũ Sanh lại ném tiền ra ngoài. Nếu như kéo bè kéo lũ đánh nhau không tạo thành hậu quả nghiêm trọng thì cũng chỉ xem là nhiễu loạn trị an xã hội, nhiều lắm là giam vài ngày, nhưng cướp giật thì không giống thế!

"Anh nói láo, rõ ràng anh chính là người ném tiền ra!" Đám tiểu lưu manh cũng phản ứng kịp, nhao nháo phản bác lại.

"Không được ồn ào, mang hết đi." Nghe thấy là vụ cướp giật, nhóm cảnh sát bỗng nhiên thấy nghiêm trọng, còng đám tiểu lưu manh và cả Vương Cánh Hàng lại.

Đội hình cảnh cục công an thành phố, Phương Sơ Dương đọc xong tất cả lời khai của mọi người, chân mày nhăn đến độ có thể kẹp chết một con ruồi.

Lần đột kích này, tuy là bắt được thủ phạm của vụ án của Lý Đình là bà Thái, nhưng bà ta cũng chỉ là người tham dự vào hoạt động của tà giáo thôi, cũng không tạo thành hậu quả nghiêm trọng gì cả, phê bình giáo dục một phen là phải thả người. Mà cũng như vậy, đầu mối ở Nam Thành bị cắt đứt hoàn toàn, sợ là cái gì cũng chẳng tra được nữa.

"Đội phó, chúng ta bắt Vương Cánh Hàng đến đây đi." Tiểu Mã theo dõi Vương Cánh Hàng ở bệnh viện lâu như vậy, đã nhìn thấu thuộc tính cặn bã của tên này, "Hắn ta đã thừa nhận chuyện mình xúi giục cha mẹ của Lý Đình đến công ty ăn vạ, mấy tên vô lại kia cũng là do hắn ta thuê, tiền của bà Thái chắc chắn cũng là do hắn ta đưa!"

"Không có lệnh bắt giữ thì cũng chỉ có thể giam hai mươi bốn tiếng, cậu có thể đảm bảo hỏi được gì trong vòng hai mươi bốn tiếng không?" Trần Chiếu Huy hỏi lại Tiểu Mã.

"Vậy phải làm sao đây? Bắt trước rồi tính tiếp." Tiểu Mã tức giận không thôi, biết rõ hung thủ là ai nhưng lại không thể bắt, loại kìm nén này thực sự rất chi là khó chịu.

Đang nói, Tiểu Trương đang xem hệ thống thông báo bên kia bỗng nhiên mở miệng: "Đội phó, Vương Cánh Hàng bị đồn công an khu Đông bắt!"

"Nguyên nhân là gì?" Hai mắt của Phương Sơ Dương sáng lên.

"Cướp… cướp giật."

/Hết chương 21/

22. Chương 22

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chuyển ngữ: Cực Phẩm

Vương Cánh Hàng tức giận đến độ xương cụt đau nhức, lớn tiếng ồn ào khăng khăng nói mình mới là người bị hại.

Nhưng camera của tiểu khu rất dễ lấy ra được bản quay lại, đúng là đám người bọn họ vây quanh Địch Thần trước, sau đó Cao Vũ Sanh bước lên bảo vệ, "bị ép" ném tiền cho bọn hắn. Xấp tiền kia của Cao tổng là một xấp tiền mới cứng, bây giờ có không ít tờ đang nằm trong túi của bọn họ.

Mấy tên tiểu lưu manh vì không muốn mang tội danh cướp giật, không cần hỏi đã khai: "Là hắn ta mướn bọn em đi đánh người, nói là muốn dạy dỗ tên vệ sĩ kia một chút."

Bởi vì có liên quan đến cướp bóc nên có thể tạm giam giữ. Đội hình cảnh phái người đến, lôi Vương Cánh Hàng đi y như tranh nhau mua hàng khi Tết đến, lần này là có đủ thời gian để điều tra rồi.

Làm sao Vương Cánh Hàng cũng không nghĩ tới, mình chỉ đi để dạy dỗ Địch Thần thôi, còn chưa có ra tay được đã bị bắt lại vì tội hình sự. Ngồi trong phòng thẩm vấn đội hình cảnh, vẫn chưa hồi thần được: "Cảnh sát à, tôi thật sự chỉ đi đánh nhau thôi, chưa kịp đánh người đã bị đánh trước rồi. Tôi cũng không cần tiền của ông chủ kia, anh nhìn xem, ví tiền của tôi còn sạch hơn cái mặt tôi nữa."

"Vương Cánh Hàng, chúng ta khoan hãy nói về việc cướp giật của anh đã, giờ hãy nói về việc anh đến ngân hàng rút năm trăm ngàn tiền mặt vào ngày 6 tháng 7, rút để cho ai vậy?"

"Cho dượng của tôi." Vương Cánh Hàng sửng sốt một chút, cúi đầu nhanh chóng trả lời.

"Dượng của anh là ai? Anh rút tiền cho ông ấy làm gì?"

"Mua nhà."

Dượng của Vương Cánh Hàng chính là Bí thư Chi bộ của thôn Thái Trang, tên là Thái Vạn Đại. Thôn Thái Trang tên như ý nghĩa, là thôn xóm của người họ Thái, tuy rằng về sau trở thành khu dân cư nghèo nằm trong thành phố nhưng vẫn còn rất giữ truyền thống, chỉ có họ Thái mới có thể duy trì thôn xóm. Trong quá trình phá bỏ và dời đi, quyền lợi của Thái Vạn Đại rất lớn, kiếm cho mình được không ít chỗ tốt, cho nên hiển nhiên cũng nắm trong tay không ít căn nhà ở trong Thái Trang Tân Thành.

Để chứng thực lời giải thích của Vương Cánh Hàng, đồn cảnh sát gọi Thái Vạn Đại đến làm chứng. Thái Vạn Đại khoảng chừng hơn năm mươi tuổi, vóc người thấp bé, hai mắt lại sáng ngời hữu thần, mang theo một loại kiêu ngạo lõi đời.

"Đúng, là cháu nó đưa tôi năm trăm ngàn." Thái Vạn Đại ngồi xuống trước mặt Tiểu Mã, tự mình đốt một điếu thuốc rồi đưa cho Tiểu Mã, sau khi bị từ chối thì tự mình hút, "Nó coi trọng một cô gái, cô gái đó giận nó nên muốn mua một căn hộ cho cô ta…"

Nói đến phần sau lại còn mang theo âm cuối khinh thường, dường như vô cùng chướng mắt với loại hành vi cầu xin yêu đương này.

"Vậy tại sao phải đưa tiền mặt?" Tiểu Mã nghi ngờ nhìn chằm chằm Thái Vạn Đại.

"Con tôi muốn cưới vợ, vừa vặn cũng cần ít tiền mặt làm lễ hỏi nên mới bảo thằng nhóc Cánh Hàng đưa thẳng tiền mặt cho tôi. Dù sao cũng là thân thích, tôi cũng chẳng bắt chẹt cháu nó làm gì, đây chỉ là một nửa tiền thôi, sau khi đưa tôi năm trăm ngàn thì tôi liền đưa chìa khoá căn hộ cho nó, nói nó đi tặng người ta đi." Thái Vạn Đại gõ gõ đầu của điếu thuốc, cán bộ thôn đã từng lăn lộn với người khác, tuy rằng không rõ chuyện gì nhưng vẫn cố gắng giải thích rõ ràng.

Tất cả căn hộ trong tay Vương Cánh Hàng đều cho thuê cả, hơn nữa cũng là những căn lớn. Trong một lúc không thể lấy ra căn nào cho Lý Đình được, lấy ra cả căn lớn thì hắn ta lại tiếc, nên nghĩ mua lại một căn nhỏ của dượng mình. Trong tay Thái Vạn Đại có mấy căn hộ nhỏ, mua về tặng cho bạn gái là thích hợp nhất. Sách nhị đại (1) vung tiền như rác liền thương lượng với dượng mình mua một căn phòng nhỏ. Ai biết là phòng còn chưa tặng đi thì Lý Đình đã không còn.

(1) Sách nhị đại khác với quan nhị đại hay phú nhị đại. Quần thể này đa số là những người thuộc thế hệ 8x, là người của vùng ngoại thành. Bọn họ thừa kế bất động sản do đời cha để lại, trong lúc thành thị đô thị hoá, do phá bỏ và dời đi nên bỗng nhiên lên như diều gặp gió trong một đêm, cho nên tạo thành một quần thể đặc biệt (Baidu).

"Lại là thế này sao? Vậy thì thực ra Vương Cánh Hàng cũng không có muốn giết Lý Đình rồi." Trần Chiếu Huy theo dõi ở bên ngoài, vẻ mặt mờ mịt.

"Hắn ta nói thế nào thì cậu tin thế ấy à." Phương Sơ Dương tức giận nói ở trong điện thoại, nói Tiểu Mã đến nhà Thái Vạn Đại kiểm tra số tiền năm trăm ngàn kia, ngoài ra còn nói Tiểu Trương đến ngân hàng xem ghi chép để xem có thể tìm ra được mã số của số tiền kia không, nhìn xem có thể đối chiếu được không.

Việc này cần thời gian để điều tra, nhưng mà Vương Cánh Hàng bị tình nghi cướp giật nên tạm thời vẫn bị giữ lại, trong một lúc thì không ra ngoài được.

Từ đồn công an đi ra thì trời đã tối rồi. Cao tổng không hiểu sao lại dính người đi theo Địch Thần đến nhà trẻ để đón Mông Mông, Địch Thần không thấy rõ đường, tính lấy đèn pin ra, nhưng trời vẫn chưa tối đen lắm, làm thế này thì nhìn ngu quá. Cho nên đơn giản khoác tay lên vai Cao tổng, biến ông chủ của mình thì một em cún dẫn đường.

Bàn tay hơi lạnh khoác lên vai, Cao Vũ Sanh hơi cứng đờ một chút, bình tĩnh lại, dẫn anh chậm rãi đi đến nhà trẻ. Lúc Địch Thần không hít ô-xy thì nhiệt độ cơ thể thấp hơn so với người bình thường, lúc hít ô-xy thì lại lên cao, dường như cơ thể được bỏ thêm chất dẫn cháy vậy. Lúc còn bé không hiểu tại sao cứ khi trời vừa tối thì ca ca liền nằm úp sấp lên lưng hắn để cho hắn kéo đi, giờ nghĩ lại, do từ nhỏ người này đã mắc bệnh quáng gà. Chỉ là còn bé thì không rõ lắm, nhưng giờ thì dường như còn nặng hơn.

"Cậu!" Còn chưa đến nhà trẻ thì đã nghe thấy tiếng của Địch Mông Mông.

Mặt Phương Sơ Dương đen thui ôm bé đi đến, Địch Thần cầm điện thoại chiếu một cái, cười hắc hắc: "Ai u, cậu hai của con đến đón rồi à, sớm biết thế thì chẳng cần vội vàng rồi."

"Cậu, sao cậu lại bị tóm vào trong đồn cảnh sát vậy?" Dễ nhận thấy là Địch Mông Mông mới được nghe kể về công tích vĩ đại của cậu mình từ chỗ Phương Sơ Dương.

"Gì mà tóm vào trong đồn cảnh sát, cậu của con chính là thấy việc nghĩa hăng hái làm." Địch Thần vươn tay xoa xoa vai Cao tổng, nhớ đến chỗ này còn một bạn nhỏ cần phải bảo vệ thì vẫy tay với Mông Mông một cái, "Về nhà với cậu hai con trước đi, cậu đưa chú Cao về đã."

Địch Mông Mông nhìn Phương Sơ Dương đang ôm mình, ngoan ngoãn ôm cổ cậu: "Cậu cả, chúng ta đi thôi."

Nghe tiếng "Cậu cả," cuối cùng Phương Sơ Dương cũng bình tĩnh lại, liếc mắt trừng Địch Thần, mới nhớ đến là anh nhìn không thấy, hừ lạnh một tiếng rồi ôm bé đi. Địch Mông Mông nằm trên vai cậu cả, vẫy tay với Cao Vũ Sanh một cái.

"Hầy, tên nhóc không lương tâm này." Địch Thần biểu thị vô cùng đau lòng với việc cháu trai nịnh nọt làm phản.

Cao Vũ Sanh mượn trời tối không chút kiêng kỵ nhìn anh chăm chú: "Anh thích con nít lắm à?"

"Đương nhiên rồi, không thích con nít thì sao vào nhà trẻ làm thầy giáo được chứ?" Địch Thần vẫy vẫy tay theo hướng Mông Mông đi, theo hướng xe Cao tổng đi. Hai người bọn họ hôm nay đưa đến đưa lui, cuối cùng cũng xong rồi.

"Vậy thì, có một đứa bé nào là đặc biệt với anh không?" Giọng nói bình tĩnh êm tai, nghe không ra cảm xúc đặc biệt gì cả, hơi hơi thở khí ra tiết lộ rằng chủ nhân đang hồi hộp.

Nhưng mà Địch Thần vô tư chẳng nghe ra được, còn đang cố gắng dùng đôi mắt mù nhìn đường: "Nói gì thế?" Đứa bé đặc biệt, ý nói Địch Mông Mông à?

Con mắt của Cao Vũ Sanh hơi tối lại: "Không có gì, lần đầu tiên gặp anh tôi đã thấy anh rất giống một người mà tôi quen."

"Dừng dừng." Giỏi lắm, thì ra là đang móc đến câu này, một tay Địch Thần tựa trên cửa xe, dùng di động phụ trợ ánh sáng cho mình, "Lôi kéo làm quen cũng vô dụng, cho dù hai chúng ta có là thanh mai trúc mã thì phí vệ sĩ cũng không bớt đâu."

Cao Vũ Sanh nhìn khuôn mặt có ánh sáng điện thoại chiếu thành cái mặt quỷ đòi nợ, mím môi khẽ cười.

Về đến nhà, cà chua mới làm một nửa còn nằm trên thớt gỗ, da cà chua đã khô quắt lại. Nhưng Cao Vũ Sanh không hề có ý lãng phí thức ăn, nhúng cà chua qua nước rồi lại bắt nồi nấu tiếp. Lau khô tay, đẩy cửa của một căn phòng ra.

Đèn bên trong tự động sáng lên, chiếu cho căn phòng sáng như ban ngày. Đây là một căn phòng vẽ tranh nhỏ, cũng không có nhiều đồ lắm, trên cái bàn nằm giữa phòng có một bức tranh vẽ chưa xong. Bối cảnh thanh sơn lục thủy, có một thiếu niên kéo một đứa bé chạy băng băng, màu sắc tươi sáng rung động lòng người. Chỉ là, người thiếu niên kia không có mặt.

Cao Vũ Sanh cầm lấy bút vẽ, bổ sung mặt mày mắt mũi cho chỗ trống kia, lông mày thanh tú đôi mắt sáng ngời, khoé môi thì mang ý cười. Vẽ khuôn mặt của Địch Thần vào, bức tranh này bỗng nhiên hoàn chỉnh hẳn.

Địch Thần về đến nhà ăn cơm xong, ôm Địch Mông Mông ngồi tiêu thực trên ghế sô pha, câu được câu không vuốt đầu của bé. Chẳng biết thế nào, câu nói kia của Cao Vũ Sanh lại quanh quẩn tuần hoàn trong đầu. Một đứa bé… đứa bé đặc biệt, đương nhiên là có, đó chính là điều ôn nhu nhất anh nhận thức lúc ban sơ đối với thế giới này.

Mông Mông vốn rất hưởng thụ, nhưng đã qua nửa tiếng mà cậu vẫn còn đang sờ, rất có xu thế sờ bé thành ngốc luôn, nhanh chóng cứu đầu mình, chạy vuột đi như chớp. Trong tay không còn đồ gì để sờ nữa, Địch Thần liền xoay người sờ đầu Phương Sơ Dương, bị hắn tát bay một cái.

"Phát ngốc cái gì đấy? Nhìn cái bộ dạng ngu ngốc của anh đi, nước miếng cũng sắp chảy ra rồi." Phương Sơ Dương ghét bỏ không thôi trốn xa một chút.

"Anh đang nghĩ, Cao Vũ Sanh có chút giống đứa bé kia." Địch Thần bỗng nhiên nói một câu như vậy, bản thân cũng dường như mới bừng tỉnh đại ngộ.

"Đứa bé nào?" Phương Sơ Dương không biết anh lại nổi điên cái gì.

"Thiên Tứ đó." Địch Thần càng nghĩ càng thấy giống, đã nói sao lúc đầu lại có cái cảm giác quen thuộc như thế, đó chính là một loại trực giác huyền diệu.

"Thiên Tứ… chính là đứa bé ở trong núi với anh? Không thể nào, anh có biết Cao Vũ Sanh là ai không?" Phương Sơ Dương lắc đầu thành cái trống bỏi, vỗ đầu anh em nhà mình, người này nhớ đứa bé kia đến điên luôn rồi, thấy ai cũng thấy giống. Địch Thần trời sinh đã rất kém cỏi về khả năng ghi nhớ đường nét biến hóa, chỉ nhớ rõ hình dáng đứa bé chứ không nhớ đứa bé đó có khuôn mặt như thế nào.

"Là ai?" Địch Thần nhíu mày.

"Cái xe Cửu Dật mà anh lái đấy, chính là do gia đình bọn họ sản xuất. Biết tập đoàn Cửu Dật không? Người ta chính là nhà giàu chân chính đấy, có thể giống với đứa bé bẩn thỉu anh gặp trong núi à?" Phương Sơ Dương thở dài.

"Thật không…" Địch Thần cúi đầu im lặng chốc lát, lôi giấy ra vẽ vẽ gì đó, vẽ xong cho Phương Sơ Dương một cái tát, "Thiên Tứ chính là trẻ con thành phố, làm sao có thể là đứa bé bẩn thỉu được! Tuy là đã thay đổi rất nhiều nhưng vẫn rất giống, chú mày nhìn xem!"

Phương Sơ Dương xoa xoa cánh tay bị đánh đau, ngẩng đầu nhìn qua, chỉ thấy trên giấy vẽ một người diêm trừu tượng, trên khuôn mặt to tròn trịa có một đôi mắt cũng tròn nốt: "… Chỉ bằng cái khả năng nhận thức đường nét này của anh thôi, cho dù người thật có đứng trước mặt anh thì anh cũng chẳng nhận ra được!"

/Hết chương 22/

Đây là tấm hình mình tìm được gần giống với hình vẽ của anh Thần… đến ông nội anh cũng chẳng nhận ra được huống chi là anh =]]]] Thường yêu nhau hai người bù trừ là thật, Tiểu Cao vẽ đẹp quá nên anh Thần vẽ rất chi là ba chấm =]]]]

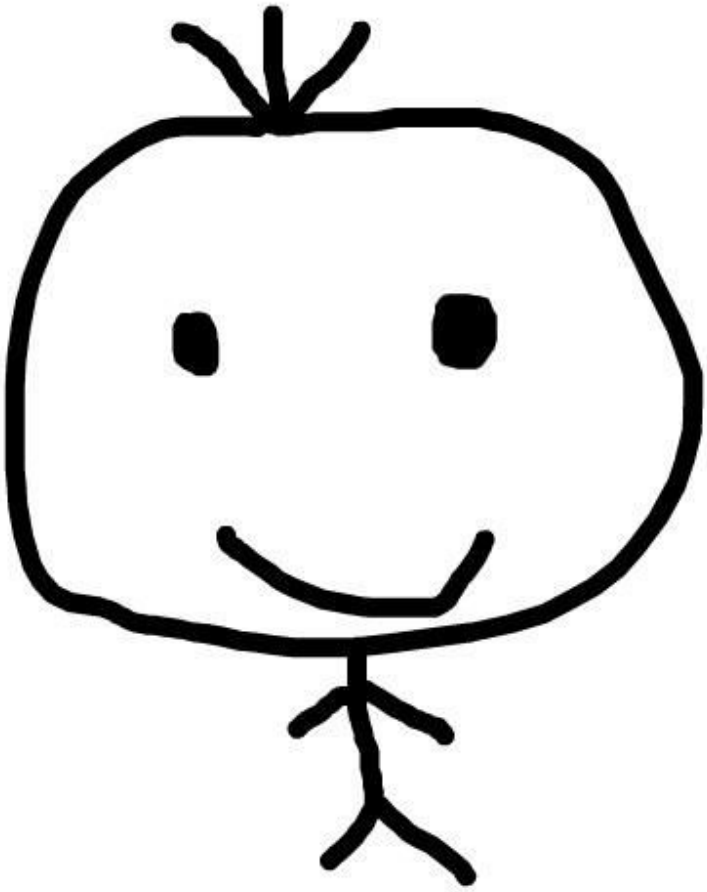

23. Chương 23

Chuyển ngữ: Cực Phẩm

Đứng ở trước mặt là có thể nhận ra? Đối với Địch Thần mà nói, đây quả là một chuyện chẳng dễ dàng gì. Sáng hôm sau đi đón Cao Vũ Sanh, ánh mắt của anh vẫn luôn chần chừ ở trên người đối phương, muốn tìm được điểm giống nhau với đứa bé năm đó.

"Sao vậy?" Cao Vũ Sanh bị nhìn đến độ hoảng sợ, nhịn không được mở miệng hỏi anh.

"Thiên (Trời)…" Tên mới vừa thốt ra, đầu lưỡi uốn ra lại cuốn trở về, "Thời tiết tốt nhỉ (Thiên khí…)."

Cao Vũ Sanh quay đầu ra nhìn ngoài cửa sổ, sớm tinh mơ mà mây đen đã giăng đầy trời, bầu trời xám xịt một mảnh: "Không sai, nếu như anh thấy trời giăng đầy mây chính là thời thiết tốt."

"Hê hê." Địch Thần huýt sáo tiếp tục lái xe, không hề xấu hổ chút nào.

…

“Từ nay đừng đến tìm Thiên Tứ của chúng tôi nữa, quay về cô nhi viện của cậu đi. Tôi không có nghĩa vụ, cũng không muốn nuôi cậu.”

Lúc đó Địch Thần còn nhỏ, không thể hiểu được những lời này của mẹ Thiên Tứ, ngây ngô hỏi: “Vậy con có thể đến tìm em ấy chơi không?”

“Không thể.”

…

“Tôi nói anh có nghe không?” Giọng nói của Cao Vũ Sanh gọi Địch Thần đang xuất thần trở về.

Không nghe, Địch Thần ho nhẹ một tiếng: “Cậu nói cái gì?”

“Chú Cao đề nghị cậu đưa con đến gửi ở tầng 17, gần đây rất nguy hiểm.” Địch Mông Mông ngồi trên ghế trẻ em hàng sau mở miệng nói lại, trình độ nịnh hót có thể so với thư ký Trịnh.

Lúc trước Vương Cánh Hàng uy hiếp Địch Thần, nói nếu tức giận sẽ gây hại cho Mông Mông. Tuy là Vương Cánh Hàng đã ở trong đồn cảnh sát, nhưng tên biến thái theo đuôi bạn gái này có thể còn chuẩn bị cái gì ở phía sau nữa. Cao Vũ Sanh đề nghị anh làm vệ sĩ full-time cho mình, như thế thì Địch Mông Mông cũng có thể ở tầng 17, an toàn lại bảo đảm.

Đương sự Địch Mông Mông giơ hai tay hai chân tán thành với đề nghị này.

“Không thể.” Địch Thần lắc đầu từ chối, “Tôi vẫn rất thích công việc ở nhà trẻ kia, sắp đến tháng nhận học sinh mới rồi, hiệu trưởng còn trông cậy vào tôi để thu hút việc làm ăn đây.”

“Anh?”

“Đương nhiên, dù sao thì mấy cô nội trợ, nhóm bác gái này nọ đều thích chàng đẹp trai mà.” Địch Thần nói khoác mà không biết ngượng, tự khen mình, thật giống như nhà trẻ không có vai chính đẹp trai mù mắt này là sẽ phải đóng cửa trong ngày mai.

Dụ dỗ thất bại, Cao tổng cũng chẳng tức giận chút nào: “Vậy thứ sáu tuần này anh sắp xếp thời gian để theo tôi quay về nhà.”

“Không phải ngày nào tôi cũng về nhà với cậu à?” Địch Thần thuận miệng nói, liếc qua GPS. Hôm nay Cao Vũ Sanh muốn đến Kim Nam Tư Bản đàm phán, sáng sớm đã đi qua đó.

“Không cần nhìn GPS, đến phía trước rẽ phải.” Cao tổng lấy một cái kính râm từ trong túi, “Không phải về nhà của tôi, mà là về nhà của cha tôi.”

“Nhà của cha tôi,” câu này nghe hơi kỳ kỳ, thường thì nói là “Nhà chaa mẹ tôi” chứ, Địch Thần đầy đầu nghi hoặc lại không tiện hỏi: “Cậu về nhà lại còn muốn mang theo vệ sĩ?”

“Ừ.” Cao Vũ Sanh đưa kính râm trong tay cho anh.

Một tay Địch Thần nhận lấy liếc mắt nhìn, thuận tay móc lên cổ áo: “Tôi hiểu rồi, đây là muốn diễn tròn vai chứ gì.” Anh thấy ân oán nhà giàu trên TV nhiều rồi, bình thường ăn một bữa cơm thôi cũng giương cung bạt kiếm, nói không hợp câu nào là nói vệ sĩ rút súng ra, con hợp pháp và con riêng đánh nhau đến ngươi chết ta sống để tranh đoạt gia sản.

“… Cứ xem là vậy đi.”

“Nhưng tôi bị bệnh quáng gà mà, đeo kính râm nữa thì thành mù luôn, lỡ như có ai làm cậu bị thương thì sao bây giờ?” Địch Thần dừng ở ben đường. Phía trước chính là toà nhà Kim Nam Tư Bản, thư ký Hách đáng tin đã ôm tư liệu đứng chờ trước cửa, thấy xe Cao Vũ Sanh thì đến chào đón.

“Người bên bàn hạng mục đã đến, hẹn ở phòng họp số sáu, chúng ta đến là có thể bắt đầu rồi.” Hách Học nhanh chóng lặp lại một lần những nội dung cần thiết để đàm phán. Lần này quan hệ xã hội gặp nguy, Tiêu Điểm cũng không làm được ứng đối hữu hiệu, khiến cho một lượng lớn người sử dụng xoá ứng dụng, dẫn đến Kim Nam Tư Bản rút vốn. Mục đích chính hôm nay của Cao Vũ Sanh chính là đến ngăn cản ý đồ rút vốn, thuyết phục đối phương tiếp tục đầu tư cho mình.

Mới vừa đến trước cửa, một chiếc Bentley màu rượu sâm panh bỗng nhiên lái đến từ bên hông, vững vàng dừng ở trước mặt Cao Vũ Sanh.

Cửa xe mở ra, một đôi giày cao gót màu xanh đậm lộ ra, sau đó là một cây gậy chống đen thui đỉnh đính đá xanh biếc. Có vệ sĩ bước nhanh chạy đến từ ghế phó lái, chưa kịp mở rộng cửa, liền đưa tay đỡ người trong xe xuống.

Đó là một nữ sĩ ưu nhã mặc quần áo đen, mũ sa cũng màu đen, đeo một chiếc khăn quàng cổ xanh biếc, xuyên thấu qua kính râm che nửa gương mặt nhìn về phía Cao Vũ Sanh: “Khó có được gặp cậu ở bên ngoài, thấy chị gái mà cũng không chào hỏi à?”

Địch Thần nhìn từ xa xa, có một người phụ nữ chống gậy ngăn Cao Vũ Sanh, sợ hắn gặp nguy hiểm nên lái xe lại gần thì nghe thấy một câu như vậy. Chị gái? Cao Vũ Sanh còn có chị gái à?

Mặt Cao Vũ Sanh không thay đổi nhìn cô: “Chào, cô Cao Văn Tranh.”

Nghe thấy em trai gọi cả tên lẫn họ của mình, đuôi lông mày của Cao Văn Tranh co rút một cái, khẽ nâng

gậy chống gõ một cái: "Lăn lộn bên ngoài không nổi nữa thì sớm về nhà khi còn chưa muộn, Kim Nam Tư Bản không giống cha đâu, chỉ cần cậu mở miệng là cho cậu tiền. Tôi khuyên cậu…"

Cao Vũ Sanh giả như chẳng nghe thấy, thực hiện nghĩa vụ chào hỏi xong thì xoay người tính đi, lại bị vệ sĩ của Cao tiểu thư giơ tay ngăn lại.

Hây, thế mà còn mang người đến ăn hiếp nữa đấy! Địch Thần hít ô-xy một cái, bước một bước dài tiến lên, nắm cổ tay của vệ sĩ kia vặn một cái, vệ sĩ kia như một con quay lên dây, xoay một vòng tại chỗ rồi lảo đảo lui về phía sau vài bước, suýt nữa là đụng phải cố chủ (người bỏ tiền ra mướn vệ sĩ).

Địch Thần tiện tay lấy kính râm trên cổ áo đeo lên: "Xin lỗi, chó ngoan không cản đường." Phía trước một mảnh đen kịt, nhìn không chính xác lắm, dẫn đến cằm nhướng thật cao về thẳng phía Cao tiểu thư, nhìn kiêu ngạo không gì sánh được.

Mắt thấy khóe môi của Cao tiểu thư xụ xuống, Cao Vũ Sanh nhịn cười kéo Địch Thần, quay đầu nói với chị mình: "Chuyện của tôi không cần chị quan tâm."

Đôi tay đeo bao tay bằng da chợt nắm đỉnh cây gậy, Cao Văn Tranh tháo kính râm xuống, nhướng cao một bên lông mày: "Vậy cậu cứ ngang ngược chống đối đi, để tôi xem hôm nay Kim Nam Tư Bản có đồng ý với một mình cậu không." Dứt lời, lại đeo kính lên, dẫn đầu bước vào toà nhà.

Dáng vẻ cô bước đi có chút khập khiễng, dáng đi này là cố ý bồi dưỡng qua, cho dù là khập khiễng thì cũng rất tao nhã.

"Cô ta là chị của cậu? Nhìn lớn tuổi hơn cậu không ít hơn mười tuổi đâu." Địch Thần tháo kính ra nhỏ giọng nói.

Biết Địch Thần là không thích nhìn cô ta, Cao Vũ Sanh nhẹ nhàng nở một nụ cười: "Là chị gái cùng cha khác mẹ, lớn hơn tôi bảy tuổi."

Cùng cha khác mẹ… Nếu như Cao Vũ Sanh thật sự là Tiểu Thiên Tứ thì hắn sống trong gia đình này thật không dễ chịu gì. Địch Thần dựa vào xe, nhìn bóng lưng thon dài cao ngất của Cao Vũ Sanh hoà vào bóng râm của toà nhà Kim Nam Tư Bản, im lặng thở dài.

Kết quả của buổi đàm phán thì Địch Thần không biết, đến tối tới đón Cao Vũ Sanh tan tầm thì cũng chẳng nhìn ra cái gì không thích hợp cả. Chỉ là ngày kế, anh đọc được tin tức có liên quan đến Tiêu Điểm từ một tài khoản công chúng chuyên về kinh tế nào đó:

[Vòng cấp vốn B của Công ty Bản đồ Tiêu Điểm bị hoãn lại, Kim Nam Tư Bản quyết định tạm không đầu tư. Vốn đầu tư 200 triệu ngâm nước nóng, hạng mục thương mại sắp ra thị trường của Tiêu Điểm đành chịu gặp trở ngại.]

/Hết chương 23/

24. Chương 24

Chuyển ngữ: Cực Phẩm

Thứ bảy phải đến nhà họ Cao, Địch Thần cố ý lục ra cái áo thun đen và một cái quần đen từ đáy hộc tủ mặc vào, đến tiệm hớt tóc dưới lầu cầm lấy chai gel vuốt tóc, chải mớ tóc lộn xộn đến nghiêm chỉnh. Quay đầu nhìn vào gương của quán để soi, sau đó đeo kính râm mà Cao Vũ Sanh đưa lên.

"Sao, đủ chuyên nghiệp rồi đúng không?" Địch Thần lấy mu bàn tay vỗ vỗ Phương Sơ Dương ra ngoài tăng ca cùng anh.

"Ừ, cánh tay có xăm mấy hình nữa thì có thể vào phòng giam trong cục ngồi rồi, vừa vặn bổ sung chỉ tiêu phá băng đảng tháng này luôn." Phương Sơ Dương khoanh tay, lạnh lùng châm chọc anh.

"Người nghèo không hiểu được tiêu chuẩn của vệ sĩ đâu, không biết thưởng thức." Địch Thần biểu thị khinh bỉ đối với kiến thức nông cạn của anh em nhà mình.

Hai người ghét bỏ trừng nhau một lát, sau đó thì mỗi người đi một ngả.

Bất ngờ là, Cao Vũ Sanh không cần tăng ca vậy mà đang ở trong công ty, điều này khiến cho Địch Thần có chút kinh ngạc. Toà nhà này vào thứ Bảy cũng không vắng lắm, không ít ông chủ của mấy công ty nhỏ đều khắc sâu chân truyền của tiền bối Chu Bái Bì (1), vận dụng chiêu "Nửa đêm gáy" này đến lô hỏa thuần thanh (thành thục, quen thuộc) —— "Không phải công ty quy định cần phải tăng ca, mà là tiền bối của các người quá cố gắng."

(1) Chu Bái Bì: bái bì có nghĩa là lột da. Đây là một nhân vật phản diện ác bá địa chủ, còn được gọi là Chu Xuân Phú. Thời xưa không có đồng hồ để xem thời gian, những người đầy tớ phải rời giường từ lúc gà gáy cho đến khi trời lặn thì mới tính là kết thúc công việc. Trong khế ước bán thân ghi rõ ràng: Từ lúc gà gáy phải rời giường làm việc. Chu Bái Bì vì ép đầy tớ của mình làm việc nửa đêm dậy học gà gáy (Baidu). Ở đây ý nói bóc lột sức lao động.

Tăng ca kiểu nửa ép buộc, mang theo vô số câu chuyện siêng năng cần cù: Nhân viên XXX nào đó tranh thủ khoảng thời gian ít ỏi trong ngày thứ bảy và lúc tan tầm, đến nhà khách hàng để đẩy mạnh tiêu thụ sản phẩm, cuối cùng thì trở thành quán quân tiêu thụ; Lại có một cô nhân viên nữ YYY nào đó, mang thai đã chín tháng nhưng vẫn tích cực phấn đấu, một ngày trước khi sanh còn đàm phán được một hợp đồng lớn hơn một trăm triệu, lúc sinh con xong thì thành công được thăng chức.

Vì thế, toà nhà Tài Phú vào thứ bảy vẫn tràn đầy các loại thân ảnh của người trẻ tuổi được đánh máu gà, chỉ có Tiêu Điểm ở tầng 23 là rất vắng. Đèn chỉ thị chỗ xoát thẻ trước cửa vụt sáng, trong công ty có tiếng động bụp bụp. Là một vệ sĩ có tiếng, Địch Thần nhịn không được lông tóc dựng đứng trong cái hoàn cảnh

yên tĩnh này, bước nhanh đi đến phòng làm việc của CEO.

Phòng có màn che nắng cho nên tối om, cực kỳ yên tĩnh. Bỗng nhiên bước vào chỗ này, Địch Thần y như mù vậy, chỉ có thể nhìn thấy một chỗ sáng kia. Cao Vũ Sanh ngồi ở trước bàn, tai đeo tai nghe, màn hình chiếu sáng lên mặt, như một pho tượng được đèn chiếu sáng trong bảo tàng.

Nhận thấy được có người, Cao Vũ Sanh ngước mắt nhìn qua. Con ngươi vốn đang lạnh lùng, khi thấy rõ người đến thì dịu dàng xuống trong nháy mắt, biến hóa nhanh đến khó có thể bắt.

"Click," Cao Vũ Sanh tháo tai nghe click con chuột một cái, rèm cửa sổ tự động mở ra.

Người bình thường khi chuyển từ tối qua sáng thì chắc chắn sẽ híp mắt theo phản xạ có điều kiện, nhưng Địch Thần chẳng hề cảm giác chút nào, khi thấy rõ rồi thì đi thẳng đến: "Sao cậu cần tăng ca mà không nói với tôi một tiếng? Tự mình chạy đến đây rất là nguy hiểm đó!"

Trong công ty này vắng vẻ không người, mà toà nhà Tài Phú này cũng chẳng đáng tin cậy chút nào, lỡ như có thiên phạt giả trà trộn vào rồi thì có chết cũng chẳng thể chết lại.

"Bọn họ sẽ không ra tay vào ban ngày đâu." Cao Vũ Sanh lại nhìn về phía màn hình máy tính, giọng nói không hiểu sao rất bình tĩnh, "Có vài chuyện ở nhà không được, phải dùng server của công ty mới có thể xử lý." Câu sau là để giải thích tại sao mình đến tăng ca.

Tuân theo tố chất chuyên nghiệp, Địch Thần không hỏi là việc gì, không cần nghĩ cũng biết. Kế hoạch cấp vốn của Tiêu Điểm rơi vào nguy cơ, là người sáng lập công ty kiêm CEO, chắc chắn Cao Vũ Sanh còn sốt ruột hơn bất cứ ai. Nhưng hắn tuổi trẻ khí thịnh, không thể rụt rè trước mặt người khác, chỉ đành len lén tăng ca nghĩ biện pháp.

Từ khi nghi ngờ Cao Vũ Sanh chính là Thiên Tứ, mỗi khi Địch Thần nhìn hắn thì không hiểu sao lại mang theo một lớp kính lọc (ý nói thấy rõ, hiểu rõ).

Cao Vũ Sanh không biết vệ sĩ của hắn đang bổ não cái gì, tháo tai nghe trên cổ xuống đưa đến, ý bảo Địch Thần đeo lên.

"Hả?" Địch Thần không hiểu sao nhưng vẫn đeo lên.

Cao Vũ Sanh click chuột một cái, trong tai nghe truyền đến đoạn đối thoại lộn xộn.

Nữ: "Tinh chủ, dừng thiên phạt đi, tôi không muốn để cho anh ấy chết."

Nam: "Thiên phạt do thần linh nắm trong tay, một khi đã mở ra thì không thể dừng lại được."

Nữ: “Có thể mà, chắc chắn là có thể. Thần có thể nghe được thỉnh cầu của tôi, như thế thì có thể dừng thiên phạt lại. Anh ấy thừa nhận mình sai rồi, nói xin lỗi với tôi, tôi có thể bắt đầu lại lần nữa với anh ấy rồi, tôi…”

Âm thanh gay gắt gấp gáp gần như điên cuồng bỗng nhiên ngắt quãng, như là bị cái gì giữ cổ họng lại vậy. Xung quanh bỗng vang lên tiếng bước chân lộn xộn, không gần không xa, liên tục không ngừng.

Nam: “Nếu như xin lỗi có ích thì vì sao còn cần thiên phạt? Người dâm tà thất trinh thì nên để cho thánh khí tinh lọc.”

“Ú là! Ú là!” Có rất nhiều người cùng hô lớn, sau đó bước chân dần đều hơn, “Xoẹt xoẹt, bộp bộp,” Địch Thần khoa tay múa chân vỗ một cái, đây chính là bài nhảy của Bái Tinh Giáo.

Âm thanh tạm dừng, Địch Thần kéo tai nghe xuống: “Cậu nghe trộm điện thoại của Viên Tiểu Ái sao? Đây chính là phạm pháp.”

“Tôi không nghe trộm, chẳng qua là nội dung của chiếc điện thoại kia tự đồng bộ thôi.” Cao Vũ Sanh vô tội nói, mở màn hình ra, bên góc phải có một cái cửa sổ nhỏ, hiển thị màn hình điện thoại của Viên Tiểu Ái.

“…” Cái này cũng có khác gì nghe trộm đâu, sắc mặt Địch Thần phức tạp liếc nhìn một cái, Viên Tiểu Ái bên kia đang cùng người nào đó nói chuyện:

[Chị, chị giúp em nghĩ cách đi.]

[Bà chủ: Đàn ông ngoại tình đều đáng chết, đừng tin hoa ngôn xảo ngữ của hắn ta.]

Màn hình bỗng nhiên tối sầm, Cao Vũ Sanh tắt màn hình, gửi một email đi. Sau đó không nhanh không chậm đứng lên, sửa sang lại tay áo: “Đi thôi.”

“Sáng sớm cậu đến đây để làm cái này hả?” Địch Thần có chút kinh ngạc, cầm lấy chìa khóa xe trên bàn theo Cao Vũ Sanh đi ra ngoài.

“Ừ.” Cao Vũ Sanh quay đầu nhìn anh, “Chứ sao nữa?”

Địch Thần bỗng nhiên cười rộ lên: “Tốt lắm, tôi cứ cho là nhóm người có tiền như cậu không ý thức được là mạng còn quan trọng hơn tiền chứ.” Tiền không còn có thể kiếm lại, mất mạng là mất hết, bây giờ điều quan trọng nhất đối với Cao Vũ Sanh không phải là con số đầu tư hai trăm triệu, mà là có một bầy tín đồ tà giáo chuẩn bị cho hắn nhảy Bungee bất cứ lúc nào.

Cùng lúc đó, đội hình cảnh.

Phương Sơ Dương vẽ một dấu gạch chéo trên bản đồ giản lược, sắc mặt rất là xấu xí. Do hang ổ ở 1802 đã bị phá nên kinh động đến hang ổ ở Thành Nam, bây giờ chẳng tra được cái gì ở thẩm mỹ viện cả. Mà chuyện giao dịch tiền mặt của Vương Cánh Hàng đúng là tìm được năm trăm ngàn nguyên xi không nhúc nhích trong nhà Thái Vạn Đại, liên hệ giữa hắn ta và chủ mưu giết người là bà Thái bỗng đứt đoạn.

"Cạch cạch," ly tráng men lão cán bộ của đội trưởng Phạm bỗng nhiên rơi trên mặt đất, khiến cho mọi người ngẩng đầu nhìn qua.

Đội trưởng Phạm không để ý đến nước đổ trên bàn, ngoắc tay nói Phương Sơ Dương qua đó: "Sơ Dương, cậu nhìn cái này xem."

Đó là một văn kiện cực lớn, xem trước một đoạn giống như là chụp lại màn hình của cái điện thoại nào đó. Do văn kiện quá lớn nên máy tính cũ của đội trưởng Phạm không tải xuống hết được, chỉ nghe được mấy chữ ngắn ngủi như là "Thần tôn quý," "Tín nữ." Bên ngoài văn kiện còn có một bản đồ chi tiết, bổ sung thêm mấy chữ:

[Địa điểm do kỹ thuật phân tích ra nên không chính xác trăm phần trăm, chỉ để tham khảo: 1, Nam Thành, tiểu khu Hoa Tân Viên, chung cư 4 lầu 5 hộ phía đông; 2, đường Triêu Sơn, số 46…]

"Chỗ này." Hô hấp của Phương Sơ Dương chợt nhanh hơn, "Địa điểm thứ nhất chính là địa chỉ nhà Vương Cường."

Đội hình cảnh căng thẳng trong nháy mắt vì bưu kiện nặc danh này, đầu sỏ gây nên lại một bộ chẳng có làm chuyện gì cả, cẩn thận tắt hết đèn trong công ty đi, lấy một hộp sô-cô-la lạnh trong tủ lạnh phòng giải khát đưa cho Địch Thần.

"Hôm qua bên hợp tác đưa phúc lợi đến, để dành cho Mông Mông."

Địch Thần bỏ sô-cô-la vào ba lô, nhìn vẻ mặt của Cao Vũ Sanh một cái.

Hôm đó sau khi gặp qua Cao tiểu thư, Địch Thần cố ý tra xét chuyện gia đình họ Cao một chút. Người có tiền mang họ Cao rất nhiều, nhưng tập đoàn sản xuất xe hơi Cửu Dật thì chỉ có một. Chaa Cao Vũ Sanh tên là Cao Chấn Trạch, chính là một nhân vật có tiếng trong tin tức kinh tế. Trên bách khoa toàn thư viết, hiện nay Cao Chấn Trạch có ba đứa con. Chị gái, Cao Vũ Sanh, và còn một đứa em trai nữa, ba người không phải là do cùng một mẹ sinh ra, tình huống hết sức phức tạp.

Nhưng bộ dạng người này nhìn rất là thoải mái, thấy cũng không giống như là quá để ý đến việc quay về nhà họ Cao. Địch Thần vừa muốn an ủi cậu nhóc một chút, là đừng kéo căng quan hệ với trong nhà như thế, liền thấy Cao tổng ngồi ở vị trí kế bên tài xế lấy ra một xấp bản thảo diễn thuyết.

"Cậu về nhà mà cũng cần học thuộc lời kịch à?" Địch Thần không biết nói gì nữa.

"Ừ, không thì cãi không lại." Cao Vũ Sanh nghiêm túc gật đầu, lấy bút ra bắt đầu đánh dấu những điểm quan trọng.

"…" Cuộc sống nhà giàu đúng là thật phức tạp, Địch Thần chép miệng một cái, không giúp được gì nên cố gắng không để cho Cao tổng thêm phiền thoái. Buông tha cho GPS hình người, mở bản đồ hướng dẫn lên bằng giọng nói trên điện thoại.

[Hoan nghênh sử dụng hướng dẫn giọng nói của bản đồ Vân Lộ, nơi đến chính là khu biệt thự Viễn Sơn Đế Cảnh, meo meo!]

Âm cuối ngọt ngọt mềm mềm còn có giọng mèo, chém tỉnh Cao tổng đang trầm mê vào bản diễn thuyết cãi lộn: "Anh dùng bản đồ Vân Lộ à?"

"Vân Lộ" cũng là một loại bản đồ mới ra gần đây, chủ yếu là dựa vào bộ giọng nói sửa cũ thành mới liên tục cập nhật để hấp dẫn người dùng, hoàn toàn khác nhau với phong cách lạnh lùng mang đầy tính kỹ thuật của "Tiêu Điểm." Nhưng mà sau đó phát hiện chỉ dựa vào bán manh thì vô ích, cũng bắt đầu đầu tư vào kỹ thuật, nhưng mà khởi điểm lạc hậu, cho nên cái gì cũng trễ hơn một bước so với Tiêu Điểm.

"Ừ, bộ giọng nói chơi cũng vui lắm." Địch Thần hồn nhiên chưa phát giác ra, còn đang biểu diễn chỗ tuyệt diệu của giọng nói meo meo này cho Cao tổng, kêu một tiếng với điện thoại, "Gâu!"

Bản đồ lập tức trả lời: "Meo?"

"Ha ha ha, chơi vui lắm đúng không?" Địch Thần quay đầu liếc hắn một cái, phát hiện cậu nhóc này không hề chớp mắt nhìn anh.

"Anh dùng Vân Lộ." Cao Vũ Sanh lại lặp lại một lần.

Bị ánh mắt giống như bắt kẻ thông dâm nhìn chăm chú một lát, Địch Thần mới hậu tri hậu giác phản ứng kịp: "Không, à thì, trong điện thoại của tôi bản đồ nào cũng có mà, nhớ đến cái nào thì sử dụng cái đó."

Cao Vũ Sanh không nghe lời giải thích này: "Siri, định vị đến nhà họ Cao, hướng dẫn bằng giọng nói."

[Được, bản đồ Tiêu Điểm vì ngài phục vụ, mời thắt chặt dây an toàn.] Giọng máy móc lạnh như băng vang lên, móc nối từ Siri đến bản đồ Tiêu Điểm.

Dẫn đường meo meo đáng yêu bị ép tắt đi, đổi lại chiếc điện thoại đen thui lạnh như băng của Cao tổng, không có chút tình cảm nào nhưng chỉ đường vô cùng chính xác.

"…" Bây giờ thương nghiệp cạnh tranh với nhau đều có tình cảm tha thiết thế này sao?

/Hết chương 24/

Tác giả: Meo ~ ~

Bình luận trên Tấn Giang:

1. Hừ ^ Cao tổng giận rồi, muốn ca ca dỗ mới hết.

2. Thiên Tứ đệ đệ làm hướng dẫn bản đồ mà không biết sao ca ca lại là lộ si!

3. Tinh ca ca không cần tôi làm hướng dẫn, lại còn dùng đối thủ cạnh tranh, tôi giận rồi, khóc chít chít.

4. Sanh Sanh tủi thân: Tinh ca ca không thương tui QAQ

5. Cái này gọi là ngoại tình...!

25. Chương 25

Chuyển ngữ: Cực Phẩm

Xe chạy một đường đến khu biệt thự ngoại ô, chạy ngang qua một hàng cây bóng mát, đưa mắt nhìn ra thì nhà nào cũng giống nhau, không phân rõ cái nào ra cái nào. Lúc này, chỗ tốt của bản đồ Tiêu Điểm liền xuất hiện. Lúc nãy, vị trí của nhà họ Cao trên bản đồ chỉ là một điểm đánh dấu thôi, nhờ hướng dẫn mà có thể chạy đến ga ra trong nhà họ Cao.

"Vẫn là Tiêu Điểm dùng tốt." Địch Thần cố gắng khen ngợi sản phẩm của ông chủ một chút.

Nhưng mà hiệu quả của việc vuốt mông ngựa (nịnh nọt) cũng chỉ có tác dụng thỉnh thoảng thôi, ngựa cũng đá hậu chạy ba vòng rồi, lúc này có vỗ nữa thì cũng là nói cho không khí nghe. Cao Vũ Sanh không để ý tới anh, cất bản diễn thuyết đi rồi bước xuống xe.

Quản gia đeo bao tay, thắt nơ ra đón, vẫn duy trì kiểu cười tiêu chuẩn của nước Anh, xa cách mà khách sáo khẽ khom người: "Hoan nghênh về nhà."

Địch Thần vuốt tóc một cái để đảm bảo tóc mình vẫn vào nếp như cũ, không nói một lời theo sau sau lưng Cao Vũ Sanh đi vào nhà.

Phòng khách được thiết kế với trần nhà cao năm mét, có bày một bộ sô pha nhung thiên nga mang phong

cách hoàng gia Châu Âu sa hoa, trên ghế sô pha đơn có lưng dựa cao nhất có một người đàn ông trung niên mặc bộ đồ ở nhà ngồi ở đó, người này chính là cha của Cao Vũ Sanh, Cao Chấn Trạch.

Địch Thần đã thấy hình của người này trên mạng, thật sự không khác gì với người thật. Nửa mặt trên thì mặt mũi hiền lành, nơi khoé mắt có nếp nhăn sâu, đó là kết quả của việc cười quanh năm; nửa gương mặt dưới thì khoé miệng rũ xuống, hai bên cánh mũi cũng có hai nếp nhăn, đó là do bình thường nghiêm mặt tạo thành. Tổ hợp tướng mạo mâu thuẫn như thế, khiến cho khuôn mặt không biểu tình đó của ông nhìn qua có chút phân liệt.

"Con về nhà mà còn mang theo vệ sĩ à?" Cha Cao bỏ tờ báo qua một bên, ánh mắt sắc bén quét một vòng trên người hai người, "Trong nhà là long đàm hổ huyệt sao?"

Cao Vũ Sanh chọn một chiếc ghế sô pha đơn cách xa cha mình nhất ngồi xuống: "Cha muốn hiểu như thế thì con cũng chẳng có cách nào."

Địch Thần lập tức đeo kính lên đứng bên cạnh, hai tay đặt sau lưng, hai chân hơi tách ra, tạo ra dáng vẻ của một vệ sĩ chuyên nghiệp. Đúng là hôm nay mặc bộ đồ này không uổng phí chút nào, cha Cao liếc mắt là có thể nhìn ra anh là vệ sĩ.

"Sanh Sanh à, sao lại nói vậy với cha con chứ!" Có một người phụ nữ mặc một bộ đồ đỏ đi từ trên lầu xuống, người đẹp hết thời, mang theo giọng điệu oán trách, đúng là phong cách độc nhất vô nhị. Cách kính nên nhìn không rõ, nhưng rõ ràng đây không phải là mẹ của Cao Vũ Sanh, chắc là người vợ hiện tại của cha Cao, mẹ kế của Cao Vũ Sanh.

"Dì, Cao Mục Địch chưa về à?" Ánh mắt Cao Vũ Sanh bình tĩnh nhìn sang.

Mẹ kế đi giày cao gót suýt chút nữa là trượt chân, lung lay một chút mới đứng vững. Cha Cao được nhắc nhở như thế cũng nhìn về phía bà: "Nó ở đâu rồi?"

"Không phải là nó đi Châu Âu sao, vốn tính tối qua sẽ mua vé bay về, ai biết là máy bay lại bị hoãn, bây giờ vẫn còn chưa đến." Mẹ kế ngượng ngùng giải thích, nhanh chóng đi đến ngồi bên cạnh cha Cao.

"Tôi nói hôm nay nó phải về, vậy mà tối qua nó mới đặt vé, hửm?" Khóe miệng Cao Chấn Trạch trễ xuống nói thật chậm, nhìn về phía vợ mình, mãi đến khi thấy đối phương co rúm lại mới thu lại ánh mắt.

"Cái thằng nhóc chết tiệt này, không có khái niệm về thời gian gì cả, lát nữa em sẽ dạy cho nó một trận mới được." Mẹ kế quay đầu liếc mắt nhìn Cao Vũ Sanh, không dám nói cái gì nữa.

Con trai của bà tên là Cao Mục Địch, năm nay mười chín tuổi, nó khác với con gái cả khôn khéo, cũng không hề giống với Cao Vũ Sanh thiên tài, không có chút gì gọi là cùng cha sinh ra cả, đúng là một tên công tử nhà giàu không lẫn đi đâu được. Ngày nào cũng mơ nhớ xe thể thao, tán gái, ăn chơi đàng điếm sống mơ mơ màng màng, không thích gặp mặt cha Cao. Lúc nãy muốn nói dối cho qua, đợi bầu không khí ổn rồi mới giải thích nguyên nhân Cao Mục Địch chưa về, nào ngờ đến mới mở màn đã bị Cao Vũ Sanh kéo ra.

"A." Chị gái Cao Văn Tranh vừa mới vào nhà nghe nói như thế, nhịn không được khẽ cười giễu cợt một tiếng, "Đã sớm nói rồi, cắt tiền của nó thì mới có thể khiến nó hồi tâm được, còn làm mấy chuyện gì khác cũng chỉ phí thời gian thôi."

Vẫn chưa đến giờ cơm trưa, gia đình tụ hội liền biến thành nói chuyện phiếm ở chỗ sô pha. Địch Thần bội phục nhìn chằm chằm cái gáy của Cao tổng, người này sau khi vào nhà chỉ nói có hai câu mà đã thành công kéo cho ba người trong phòng tranh chấp, mình thì bình tĩnh ung dung ngồi uống trà.

"Nghe nói Kim Nam Tư Bản từ chối đầu tư cho cậu à?" Cao tiểu thư tháo bao tay ra để một bên, kéo đề tài về. Trong giọng nói không nghe ra chút hả hê nào, dường như chỉ đang kể lại một sự thật thôi.

Cao Vũ Sanh: "Người cả nước ai cũng biết."

"..." Lời này thật không có cách nào đáp lại cả, chị gái bị giọng nói lợn chết không sợ nước sôi đó giận đến ngã ngửa.

Bản đồ Tiêu Điểm vẫn là miễn phí, dựa vào tiền đầu tư và quảng cáo để chống dỡ, hạng mục "Tìm Điểm" đang làm cực kỳ tốn tiền, nhưng nếu sau này muốn trở thành một nền tảng thương mại thì phải để nó tuỳ ý đốt. Bây giờ Kim Nam Tư Bản không đầu tư nữa, chẳng khác nào chặt đứt khả năng đưa hạng mục này lên thị trường, số tiền đầu tư cho "Tìm Điểm" liền mất sạch.

Nếu như Cao Vũ Sanh không thể tìm được người đầu tư thích hợp trong thời gian ngắn, thì phải đối mặt với món nợ kếch xù hoặc là bán Tiêu Điểm với giá rẻ bèo. Đã đến mức này, vậy mà nó lại chẳng sốt ruột tí nào!

"Cha cho con hai trăm triệu." Cha Cao bỗng nhiên mở miệng, khiến cho hai người phụ nữ ngồi hai bên hoảng hồn, "Nhập Công ty Bản đồ Tiêu Điểm vào Cửu Dật, con về nhà làm việc đi."

"Lão Cao, bỏ hai trăm triệu mua lại một công ty không lợi nhuận, ban điều hành chắc không đồng ý đâu đúng không?" Mẹ kế cố gắng can ngăn.

Cao Văn Tranh ngồi thẳng người, muốn nói cái gì lại bỗng nhiên dừng lại, từ từ dựa vào ghế lại.

"Hai trăm triệu chỉ có thể mua một phần cổ phần chứ không phải là toàn bộ." Cao Vũ Sanh nhìn về phía cha mình, người dùng giọng bố thí để cố gắng chiếm tiện nghi của hắn, "Con chỉ muốn biết, cha tham dự chuyện này bao nhiêu?"

Câu sau không rõ ràng lắm nhưng cha Cao lại nghe rõ từng chữ, bỗng nhiên bị tức mà cười: "Lão tử có rảnh để quan tâm con lắm sao? Nếu như cha có tâm nhúng tay thì vòng cấp vốn đầu tiên đã chẳng thành rồi."

"Vậy thì tốt, con sẽ tự mình giải quyết chuyện này." Dứt lời, Cao Vũ Sanh liền đứng lên, sửa lại tay áo một

chút rồi chuẩn bị rời đi.

"Giải quyết? Cậu giải quyết thế nào?" Chị gái mở miệng châm biếm, "Nhắc nhở cậu một chút, Kim Nam chính là ghét bỏ khả năng xử lý quan hệ xã hội của cậu. Chút chuyện này cũng làm không được, sau này có đưa ra thị trường thì chắc ba tháng đã phải rút về. Dựa vào tình trạng của Tiêu Điểm bây giờ, ngoại trừ cha thì chẳng có ai cứu cậu đâu."

Mẹ kế nghe không hiểu cái này, cố gắng biểu hiện cảm giác tồn tại một chút: "Ai nha nó còn nhỏ mà, làm việc không chắc chắn là đúng rồi, từ từ học hỏi, cũng đâu phải ai sinh ra là biết quản lý công ty đâu."

Địch Thần ở đằng sau kính râm nghe được như thế, gân xanh trên trán đập thình thịch, cái gia đình này đáng ghét quá thế.

"Con còn có việc, đi trước." Cao Vũ Sanh không có ý tiếp tục theo chân cãi vã với họ nữa, nhẹ nhàng đụng bàn tay nắm chặt của Địch Thần bên ngoài. Vệ sĩ tận chức tận trách gỡ kính râm diễn tròn vai xuống, đi qua chắn sau lưng hắn, ngăn lại đôi mắt có dao của cái nhà này.

Nhanh chóng rời khỏi biệt thự, vứt âm thanh ly bể do cha Cao giận quá ném xuống sau người.

Địch Thần thở hắt ra: "Nhà cậu thật phức tạp, y như trong phim cung đấu vậy. Nếu như những người đó ai cũng có vệ sĩ thì chắc là giờ đã đánh nhau rồi."

"Thật ra cũng không đến mức đó." Cao Vũ Sanh quay kiếng xe xuống, hít sâu một hơi, "Nếu như thái độ của tôi tốt một chút thì sẽ có lời dễ nghe để nghe, cơm nóng hầm hập, tiền xài vặt không thiếu, chỉ là không có tình cảm."

"Mẹ cậu đâu?" Địch Thần nhịn không được mở miệng hỏi hắn.

"Không có."

Không có? Địch Thần hung hăng nhíu mày.

Xế chiều hôm đó, "X-Quang Cuối Tuần" phát sóng bài phỏng vấn mới, đối tượng phỏng vấn chính là cha mẹ Lý Đình rất nổi gần đây. Người xem đã xem chán hai vợ chồng này rồi, trong bài phỏng vấn cũng chỉ là đưa ra lý do này nọ, cho nên chẳng muốn xem nữa. Lúc đầu lượt xem cũng không cao, qua khoảng một tiếng, trên trang mạng xã hội bỗng nhiên bùng nổ.

[Mọi người mau vào xem "X-Quang Cuối Tuần" hôm nay đi, chuyện nhảy lầu của thành phần tri thức có biến! Bắt đầu xem từ lúc 7 phút 30 giây đó, nhanh lên.]

7:30, người chủ trì: "Nghe nói cô ấy còn có một cậu em trai à? Tháng nào Lý Đình cũng gửi hơn một nửa

tiền lương về nhà, cô ấy mất rồi thì hai vợ chồng phải sống làm sao?"

"Đúng thế, em trai nó vừa mới lên đại học, học phí vẫn còn chưa trả nữa. Tôi và ba nó đều đã nghỉ làm, cả nhà chúng tôi phải trông cậy vào tiền lương mỗi tháng Lý Đình gửi về mới sống được." Mẹ Lý Đình nói xong còn rơi nước mắt, không hề phủ nhận lời của MC.

"Em trai thi vào thành phố S à. Học tập cho giỏi, nếu như công việc thuận lợi thì có thể ở lại thành phố S đi làm. Thế thì vợ chồng hai người cũng được nhờ rồi." MC an ủi.

"Được nhờ gì chứ, giá nhà ở thành phố S cao như thế sao sống nổi được."

[Tiểu Huân Tử: Gửi hơn một nửa tiền lương về nhà, giá nhà ở thành phố S cao, hình như tui đã hiểu được gì đó.]

[Sue: Này chính là dựa vào con gái nuôi cả gia đình đây mà, chuyện về con gái đã mất kiếm một khoản tiền để giúp con trai mua nhà.]

[Manh Thuỳ Thuỳ Tiện Đương Quân: A, năm 8012 mà còn có cha mẹ như thế nữa!]

Cuộc phỏng vấn này có tính chất hướng dẫn để cho bọn họ không cẩn thận nói ra lời thật lòng: Vì giúp con trai mua nhà nên cần kiếm được nhiều tiền bồi thường. Đề tài trọng nam khinh nữ càng nhạy cảm hơn chuyện chết bất ngờ của thành phần tri thức, tâm điểm của mọi người thoáng cái đã dời đi.

Đêm đó, cảnh sát đưa ra thông báo:

[Thông báo về việc cô gái nhảy lầu ngày 8 tháng 7, là bị sát hại, một người hiềm nghi phạm tội đã bị bắt, vụ án vẫn còn đang trong quá trình điều tra thêm.]

Trong tư duy của dân mạng, cha mẹ tệ hại trọng nam khinh nữ chắc chắn không làm được chuyện gì tốt, làm cái gì cũng đều có dụng ý xấu. Bây giờ bên cảnh sát đã chứng minh nữ thành phần tri thức chết là bị giết, không có chút quan hệ nào với công ty cả, công ty Tiêu Điểm vô tội nằm cũng trúng đạn bị đã oan.

Ngay sau đó, Chủ Nhật lại phát đoạn phỏng vấn với Cao Vũ Sanh.

CEO khí chất xuất chúng, trẻ tuổi anh tuấn, ngồi trước đèn chiếu ăn nói đĩnh đạc, trong nháy mắt hấp dẫn được ánh mắt của vô số chị em phụ nữ.

"Bầu không khí của công ty là làm việc nhẹ nhàng thoải mái đúng không?" MC vào vấn đề bằng một câu nói mà còn có ý khác.

"Cái này không thể nói chắc chắn là không hoặc có, phòng sáng tạo mới là có môi trường tương đối thoải mái và chế độ làm việc co dãn, tập trung vào việc tự do hoàn toàn. Về phần phòng chức năng thì sẽ coi trọng việc đúng giờ và hiệu quả. Tôi không đồng ý loại hành vi tăng ca này, phải làm cái gì thì làm cái đó, hơn nữa điện trong công ty cũng cần trả tiền." Lời giải thích chặt chẽ cẩn thận lại không mất hài hước, hợp với cách ăn mặc tràn đầy sức sống thanh xuân kia, điên cuồng kéo được độ hảo cảm.

[Trời ơi, Cao tổng đẹp trai quá đi! Sao lại đẹp thế chứ! Tui tuyên bố, sau này Cao Vũ Sanh chính là ông xã mới của tui!]

[Công ty tốt, ông chủ tốt, vậy mà bị người ta bôi đen ầm ầm trên mạng? Tội nghiệp Cao tổng quá, nhanh đi tải bản đồ Tiêu Điểm lại nào.]

[Tội nghiệp +1, tải lại +1]

Địch Thần ở nhà nhìn thấy tin tức này, có chút há hốc mồm. Thằng nhóc Cao Vũ Sanh kia, còn dám giả bộ như bị tổ chương trình ăn hiếp, đây rõ ràng thông đồng với người ta, đào hố cho cha mẹ Lý Đình để bọn họ tự nhảy vào. Lập tức lấp đất, chôn đến chặt chặt chẽ chẽ, khiến cho bọn họ không thể nào bay ra khỏi được.

Dùng chân đạp đạp Phương Sơ Dương nằm như xác chết trên sô pha: "Sao bên cảnh sát cũng đuổi kịp trùng hợp thế?"

"Có một công dân nhiệt tình cung cấp đầu mối cực kỳ quan trọng, không cần thù lao chỉ có một yêu cầu nhỏ —— hy vọng tuyên bố cho toàn dân sớm chút. Vốn bên trên đã bắt phải phá án cho nhanh để trấn an quần chúng, cho nên đương nhiên đồng ý." Phương Sơ Dương lười biếng ngáp một cái, tiếp tục nằm như xác chết.

Đến thứ hai, Tiêu Điểm thông báo về đơn khởi tố.

Khởi tố đối thủ cạnh tranh là Công ty Bản đồ Vân Lộ cạnh tranh không công bằng. Vân Lộ trả tiền cho cha mẹ của Lý Đình bôi đen Tiêu Điểm, cũng thuê một lượng lớn thuỷ quân khiến cho Tiêu Điểm tổn thất hai trăm ngàn tệ, tổn thất không thể tính bao gồm mất người sử dụng, chấm điểm thấp trên mạng, tổn thất danh tiếng cũng sẽ tính toán sau.

Mà email quyết định rút đầu tư với con số hai trăm ngàn của Kim Nam Tư Bản chính là chứng cứ hùng hồn về tổn thất thực tế.

Tiểu kịch trường:

Cao tổng: Nhỏ yếu, bất lực, đáng thương QAQ

Anh Thần: Sao tui không tin được nhỉ?

/Hết chương 25/

Cực Phẩm: Vậy mà tui cứ nghĩ bạn học Tiểu Cao là một bé thỏ trắng ngây thơ...

26. Chương 26

Chuyển ngữ: Cực Phẩm

"Làm sao cậu biết là do Vân Lộ làm?" Trên đường đưa Cao tổng đi làm, Địch Thần nhịn không được tò mò hỏi hắn.

Cao Vũ Sanh nhìn anh, hôm nay Địch Thần mặc đồ của một thầy giáo mầm non tiêu chuẩn, rửa cái đầu bôi đầy gel, cả người thoạt nhìn mềm mại vô hại: "Cái này nói ra rất phức tạp." Đối mặt với Tinh Tinh ca ca như thế, Cao tổng không có bất kỳ ham muốn gì để nói về chuyện chiến tranh thương nghiệp cả.

"Tôi không hỏi đến chuyện cơ mật thương nghiệp nữa." Địch Thần bỗng nhiên giật mình bừng tỉnh, gần đây do anh nghi Cao Vũ Sanh là Thiên Tứ nên không tự chủ được thả lỏng ở trước mặt hắn, càng nói càng nhiều, suýt nữa là quên mất quy tắc của nghề vệ sĩ.

Quy tắc thứ chín: Không nói lời không nên nói, không hỏi chuyện không nên hỏi.

Cao Vũ Sanh không giải thích gì, thầm chấp nhận câu nói của Địch Thần, nhìn thoáng qua Địch Mông Mông ngồi trên ghế dành cho trẻ em qua kính chiếu hậu, bé đang đọc sách dành cho trẻ em: "Vị cảnh sát Phương kia là nhà anh nhận nuôi à?"

Địch Mông Mông đang cúi đầu, lỗ tai hơi nhúc nhích.

Trước mặt con nít thì không nên nói lung tung. Khó tránh khỏi việc Mông Mông sẽ chia khoảng cách xa gần giữa hai người cậu, Địch Thần chỉ có thể nói sự thật: "Hai chúng tôi đều được nhận nuôi."

Địch Thần được nhận nuôi sớm hơn nên cùng họ với Địch Kiến Quốc. Còn Phương Sơ Dương là con trai của đồng nghiệp của Địch Kiến Quốc, cha Phương hy sinh nên được Địch Kiến Quốc ôm về nhà nuôi chung với nhau. Chỉ có cô con gái Địch Tê Nguyệt là con ruột của nhà họ Địch.

Nói những lời này xong, Địch Thần liếc nhìn vẻ mặt của Cao Vũ Sanh một cái, người nọ chỉ là hiểu rồi gật đầu, chẳng bày tỏ gì cả. Chẳng lẽ thằng nhóc thúi này đang thăm dò thân phận của mình, để chứng thực chuyện hai người đã gặp nhau lúc còn bé à?

"Cậu nghe điện thoại, cậu nghe điện thoại!" Sự im lặng trong xe bỗng nhiên bị giọng nói mềm mại của Địch Mông Mông phá vỡ, Cao Vũ Sanh quay đầu lại, cậu bé ngồi phía sau còn đang chăm chú đọc sách, không

hề mở miệng. Ngược lại thì chiếc điện thoại của Địch Thần đặt trên giá đỡ lại rung ư ư.

"Nhạc chuông mới, nghe vui tai nhỉ?" Địch Thần thấy Cao tổng bị lừa, nhịn không được cười hự hự, ngây thơ cho là mình đã hoà một ván.

Tiếng ồn ào của con nít nghe là đau đầu, người này lại ghi âm lại rồi cài làm nhạc chuông! Cao Vũ Sanh không thể hiểu được tình thú cao nhã này của Địch Thần, cầm điện thoại lên nhìn thoáng qua, điện thoại hiển thị người gọi đến là [Hứa Kiều], môi mỏng mím thành một đường trong nháy mắt: "Hứa Kiều gọi đến, để tôi giúp anh giữ cho."

Địch Thần đang lái xe nên không tiện dùng tay cầm điện thoại.

"Được." Người đó là nhân viên của Tiêu Điểm nên đương nhiên là Cao tổng biết, với lại mình và Hứa Kiều cũng chẳng có quan hệ ám muội gì, anh Thần thẳng thắn vô tư không chút nghĩ ngợi liền đồng ý.

"Vệ sĩ Địch Thần, hu hu hu…" Mới bắt điện thoại, Hứa Kiều đã bắt đầu khóc, không đợi Địch Thần khuyên hai câu đã tự động nói tiếp, "Tôi bị cha mẹ của Đình Đình lừa!"

Là bạn thân của Lý Đình, ngoài Vương Cánh Hàng ra thì cô là người duy nhất có liên lạc với cha mẹ của Lý Đình, từ lúc đầu vẫn luôn cùng hai người kia chạy ngược chạy xuôi. Sau đó, hai vợ chồng bắt đầu nhận phỏng vấn để lừa tiền của Tiêu Điểm, từ đó cô không siêng năng như thế nữa. Nhưng vì bạn tốt của mình mất đi, có thể giúp một tay thì vẫn cố hết sức giúp đỡ.

"Tôi cứ cho rằng hai bác ấy không có tiền ở khách sạn, nên liền đưa tiền mình tiết kiệm ra cho bọn họ dùng để thuê khách sạn và ăn uống, ai biết bọn họ không chỉ cầm tiền sinh hoạt từ chỗ Vương Cánh Hàng, mà còn nhận tiền của Vân Lộ nữa! Sao bọn họ có thể làm thế chứ!" Giọng của Hứa Kiều có chút khàn khàn, rõ ràng không chỉ khóc một lần như vậy.

"Vậy cô xem khi nào bọn họ về thì tôi đi chung với cô." Cô gái này tìm anh để kể, chắc là muốn nhờ anh đi đòi nợ giùm, một cái nhấc tay thôi, Địch Thần vì nể Lý Đình nên sẽ không thu phí.

"Không phải, chuyện quan trọng là bây giờ cảnh sát đang điều tra số tiền của bọn họ là từ đâu ra, chắc chắn cũng sẽ tra được đến tôi, đến lúc đó tôi có giải thích cũng không được."

"Vậy thì có sao đâu, bản thân chính trực không sợ gian tà…" Đuôi lông mày của Địch Thần hơi nhướng, thấy chuyện này có chút sai sai.

"Ừ." Hứa Kiều hít mũi một cái, thút tha thút thít mới miễn cưỡng ngừng khóc được, "Anh còn phải đi đón Cao tổng đi làm nữa đúng không, tôi không quấy rầy anh nữa."

Không đợi Địch Thần nói câu kết thúc, Cao Vũ Sanh tắt cuộc gọi luôn, "Đoạn văn này, hôm qua cô ấy cũng đã nói một lần với thư ký Trịnh."

"Ý cậu là…" Lăn lộn xã hội nhiều năm như vậy, làm sao Địch Thần lại không hiểu được, cười giễu một cái, lắc đầu, "Tôi chỉ là một vệ sĩ nho nhỏ thôi, cô ấy dựa vào cái gì mà nghĩ tôi có thể thượng đạt thiên thính (1) chứ?"

(1) Thượng đạt thiên thính: nghĩa đen là nói cho hoàng đế biết, có thể hiểu nôm na là truyền đạt lại cho người đứng đầu biết, ở đây ý chỉ nói lại với Cao tổng.

Cao Vũ Sanh không trả lời vấn đề này, chỉ là nhìn thoáng qua lịch làm việc hôm nay: "Muốn xem náo nhiệt thì làm vệ sĩ hết ngày hôm nay đi."

Tôi là loại người thích xem náo nhiệt thế sao? Địch Thần cảm thấy phẩm hạnh nghề nghiệp của mình bị nghi ngờ, đang tính nghĩa chánh ngôn từ từ chối, thì Cao tổng bên đó đã tiên phát chế nhân hỏi Mông Mông: "Hôm nay đến lầu 17 nhé?"

Địch Mông Mông khép quyển truyện tranh "Tam Quốc Diễn Nghĩa" lại, nghiêm túc gật đầu: "Quả nhân thấy rất được."

Địch Thần: "…"

Bầu không khí trong công ty Tiêu Điểm sau lâu ngày bị đè nén cuối cùng cũng thoải mái hơn. Thời gian nghỉ ngơi, vài người tụm lại thảo luận trong phòng giải khát, rất là hưng phấn khi nói đến chuyện kiện Vân Lộ.

"Cao tổng của chúng ta thật sự quá ngầu, tính toán không sót chỗ nào." Người của phòng pháp luật rõ ràng nhất, ông chủ nhà mình đã sớm chuẩn bị việc này. Những người khác vội hỏi chuyện từ khi nào, cô nàng của phòng pháp luật lại kín miệng như bình, lắc đầu giống như lão tăng, ý bảo không thể nói.

"Oa, tuần trước tôi tức đến sắp nổ luôn, mọi người không biết là Vân Lộ kiêu ngạo đến cỡ nào đâu. Thừa dịp trên mạng chê chúng ta thì bọn họ lại đăng bài dao động gì đó, oạt ẹo bán manh nói trong công ty bọn họ còn có thể nuôi mèo, ăn đồ ăn vặt, cái gì mà "Công ty Internet có tình thương nhất," phi!" Cậu chàng của phòng pháp luật tức đến bể phổi, này có gì khác với việc đạp nát tuyên truyền của Tiêu Điểm đâu, cậu cũng nghĩ hết cả mười mấy cái bài văn mắng lại rồi, nhưng trưởng phòng lại không cho cậu đăng.

"Cuối cùng cũng nói rõ ràng rồi, thì ra là cha mẹ của Lý Đình nhận hối lộ, tôi lại bảo tôi khuyên cỡ nào mà bọn họ cũng chẳng chịu nghe." Hứa Kiều cũng phụ hoạ theo.

"Chính là như thế đó, phòng nhân sự của chúng tôi phái ba người thay phiên nhau đến để giải thích cho bọn họ, người có ngu cũng phải nghe hiểu chứ, chính là họ không tin, cứ khăng khăng nói chúng ta lừa bọn họ." Nói đến cha mẹ của Lý Đình, người của phòng nhân sự lại đau đầu.

Mấy người cười nói cùng nhau quay về cương vị của mình, phát hiện thư ký Hách của tổng tài cầm đồ chuyển phát đứng chờ ở chỗ của Hứa Kiều. Giao đồ chuyển phát là việc của phòng hành chính, tuy là thư ký cũng thuộc về phòng hành chính, nhưng thư ký của tổng tài mà tự đưa chuyển phát đến là chuyện hiếm

gặp.

"Chuyển phát của cô." Thư ký Hách đưa đồ chuyển phát chưa xé cho Hứa Kiều.

"Cảm ơn." Trên mặt Hứa Kiều vẫn còn mang theo ý cười, đưa tay nhận lấy rồi bỏ lên bàn, ngồi vào chỗ của mình, lại phát hiện thư ký Hách vẫn đứng đó chưa đi, "Còn có việc gì à?"

"Không mở ra xem thử sao?" Hách Học đẩy kính một cái, đèn chân không trong phòng làm việc chiếu đến trên thấu kính, xẹt qua một đường sáng lạnh lẽo.

Người chung quanh đều tò mò nhìn sang.

Hứa Kiều sửng sốt, nhìn mặt bìa của đồ chuyển phát một cái, sắc mặt trắng bệch. Trong túi chuyển phát là "Giải thích chuyên án," cũng chính là bản sao đơn khởi tố của công ty Tiêu Điểm, kiện Hứa Kiều làm gián điệp thương mại. Đồng nghiệp sát vách ghé vào vách ngăn liếc một cái, bỗng nhiên hít vào một hơi khí lạnh.

"Bây giờ thu dọn đồ đạc, phải đi trong vòng một tiếng, bên phòng nhân sự sẽ giải quyết giấy chứng nhận nghỉ việc và thủ tục sau đó của cô. Nếu có bất kỳ ý kiến không hài lòng nào thì nộp đơn lên Hội đồng trọng tài lao động." Sau khi thư ký Hách dùng giọng nói như người máy nói rõ tình huống liền xoay người rời khỏi, "Gặp lại ở trên toà."

"Tôi không làm, tôi không có làm!" Hứa Kiều bỗng nhiên khóc lên, nắm chặt cánh tay thư ký Hách không cho hắn đi, "Tôi chưa từng làm chuyện nào trong này cả, các người dựa vào cái gì mà ngậm máu phun người!"

"Có thể là nhầm lẫn gì không?" Các đồng nghiệp xung quanh xúm lại, cố gắng nhìn rõ nội dung trên tờ giấy kia để tiện đường nói giúp.

Địch Thần ngồi trên ghế sô pha trong phòng làm việc của CEO, hai chân gác lên nhau buồn chán chơi game. Cửa phòng bỗng nhiên bị đẩy ra thật mạnh, đụng vào chỗ đỡ cửa phát ra tiếng "thịch," anh hoảng hốt nhảy dựng lên trong nháy mắt, dùng tư thế sét đánh không kịp bưng tai ngăn cản người đang muốn vào.

Hứa Kiều bị Địch Thần dùng một tay ngăn lại, bỗng nhiên giãy giụa: "Cao tổng, tôi không hề phản bội công ty, vì sao lại kiện tôi? Tôi chỉ chăm sóc cha mẹ Lý Đình vì nể tình cô ấy thôi, cho bọn họ một ít tiền mua đồ ăn thì sao lại thành gián điệp thương mại?"

Hít sâu một hơi, Địch Thần khéo léo đẩy người ra, làm ra thủ thế cấm bước qua: "Phiền lòng lui về phía sau."

"Vệ sĩ Địch Thần, anh cũng không giúp tôi sao?" Hứa Kiều khóc đến nước mắt nước mũi trộn chung một chỗ, "Anh biết tôi bị oan mà!"

“Để cô ấy đi vào đi, đóng cửa.” Cao Vũ Sanh ngẩng đầu lên từ trong văn kiện.

Địch Thần đóng cửa, ra hiệu ý nói Hứa Kiều đứng nói chuyện với Cao Vũ Sanh ở một khoảng cách an toàn, không cho cô đến gần bàn làm việc. Người đã phát điên thì cái gì cũng làm được, nhân viên bỗng nhiên bị đuổi việc lượm một cục gạch nào đó đập cho đầu ông chủ sưng một cục, chuyện này cũng không phải là chưa từng có.

“Cao tổng, tôi thật là chỉ giúp họ thôi, tôi không nghĩ đến là họ bị Vân Lộ mua chuộc. Tôi là bạn thân của Đình Đình, cô ấy chết rồi, tôi so với ai khác còn đau buồn hơn, làm sao tôi có thể làm ra chuyện này được?” Hứa Kiều nhận khăn giấy Địch Thần đưa đến, hung hăng lau nước mũi.

Cô gái nhỏ nhắn xinh xắn khóc đến độ hai mắt đỏ bừng, nhìn qua vô cùng vô tội. Địch Thần cũng nghi ngờ là có nhầm ở chỗ nào đó không.

“Giúp bọn họ, là trong vòng một tuần lễ ngày nào cũng đưa cho bọn họ một ngàn à?” Hai tay Cao Vũ Sanh kết lại với nhau, ánh mắt bình tĩnh nhìn cô.

Hứa Kiều hơi mở to miệng, hít vào một hơi lại nói không ra lời, cũng quên khóc nữa.

“Cho là giá trị bản thân cô hơn một trăm triệu không quan tâm đến chút tiền ấy đi, vậy mấy người vô lại mà cha mẹ Lý Đình thuê đến sao lên đây được?”

Địch Thần thấy cái phản ứng này của cô, nhịn không được thở dài, thay Cao tổng không muốn nói nhảm nhiều nói tiếp, “Tất cả di vật của Lý Đình đều được bên cảnh sát niêm phong cất vào kho, bao gồm cả thẻ nhân viên, vậy thì bọn họ quẹt thẻ của ai để đi lên?”

Ngày đó, ba tên vô lại giả thành chú của Lý Đình, lên thẳng đến tầng 23, thuận lợi đến lạ lùng.

“Tôi làm sao biết được, có thể là có thẻ tạm thời thì sao.” Toà nhà Tài Phú quản lý rất nghiêm ngặt, khách đến thăm nếu như không có người ra đón thì có thể đến chỗ phòng an ninh trong đại sảnh, dùng chứng minh thư làm một cái thẻ có thể sử dụng một lần để vào được thang máy.

“Chỗ bảo vệ không có ghi chép việc làm thẻ tạm thời gì cả.” Địch Thần lắc đầu, việc này là do Cao Vũ Sanh nói anh đi tra, ba tên vô lại và một ký giả không có bằng không hề làm thẻ tạm thời gì cả.

Nếu cái này cũng điều tra ra được, thì Cao Vũ Sanh chắc chắn còn có chứng cứ đầy đủ hơn nữa, giờ có nói thêm gì cũng chẳng còn ý nghĩa. Mặt Hứa Kiều trắng bệch, cũng dừng khóc, cơ thể hơi run.

Địch Thần nhìn bộ dáng thầm chấp nhận này của cô, nhíu mày: “Không phải Lý Đình là bạn thân của cô sao?”

Cô gái than thở khóc lóc bất bình vì bạn tốt của mình khi gặp lần đầu ở đồn cảnh sát, cực kỳ khác với người đứng trước mặt này, đủ để cho năng lực nhận thức đường nét kém của Địch Thần không nhận ra.

"Ngay từ đầu tôi rất khó chịu, là thật lòng muốn giúp Đình Đình điều tra vụ án này rõ ràng. Tôi ngồi bên lề đường khuyên cha mẹ cô ấy nửa tiếng, nhưng mà bọn họ càng tin Vương Cánh Hàng hơn. Sau đó thì người của Vân Lộ liên lạc với tôi..." Hứa Kiều nói không được nữa, là do tiền tài mê hoặc, cô đã làm chuyện trái lương tâm. Sau khi phòng nhân sự giải thích rõ về điều khoản bảo hiểm cho cha mẹ của Lý Đình thì cô đúng lúc mở miệng, nói đây chính là âm mưu của công ty, mục đích là để lừa gạt tiền bảo hiểm tự mình nuốt.

Cha mẹ của Lý Đình tuy là trọng nam khinh nữ, nhưng là không đến mức thật sự mặc kệ chuyện sống chết của con gái mình. Bọn họ tin tưởng con rể tương lai Vương Cánh Hàng, cũng tin tưởng "người nội bộ" Hứa Kiều, biết Tiêu Điểm là một công ty lòng dạ hiểm độc là sau khi nhận được "tiền giúp đỡ" của Vân Lộ, bắt đầu dốc hết sức mình tát nước bẩn vào Tiêu Điểm.

"Cao tổng, tôi nguyện ý ra toà làm chứng để chứng minh thủ đoạn hối lộ của Vân Lộ, có thể đừng viết gián điệp thương mại trên giấy chứng nhận nghỉ việc không." Hứa Kiều lau mặt, giọng nói có pha khẩu âm Đài Loan nay đã biến thành tiếng phổ thông tiêu chuẩn.

Giấy chứng nhận nghỉ việc là bằng chứng do phòng nhân sự viết khi nhân viên nghỉ việc, nếu muốn tìm việc mới thì phải đưa giấy chứng nhận nghỉ việc này ra. Nếu như viết tình hình thực tế lên, thì cô không thể nào tìm được việc làm ở những công ty có chút chính quy.

Cao Vũ Sanh từ chối cho ý kiến, nâng nâng cằm ý bảo Địch Thần giám sát việc đưa người ra khỏi công ty.

Hai người vừa mới bước ra thì Tổng giám đốc Tài vụ liền gõ cửa bước vào.

"Cao tổng, tài chính của hạng mục riêng "Tìm Điểm" đã sắp cạn rồi, chỉ có thể chống đỡ đến hết thứ Ba, nếu như trước hai tuần không có tiền vốn đập vào nữa, thì sẽ phải dừng lại." Tổng giám đốc Tài vụ đặt báo cáo tính toán lên bàn, hỏi phương án giải quyết.

"Chuyện tiền bạc không cần lo lắng, cứ tiếp tục làm theo kế hoạch." Cao Vũ Sanh nhìn thoáng qua báo cáo tính toán, cũng không khác mấy với điều mà hắn dự liệu.

Tổng giám đốc Tài vụ gật đầu, cũng không hỏi nhiều, xoay người đi thẳng ra ngoài.

"Tổng giám Nghiêm, tổng tài nói thế nào?" Người của tổ phụ trách hạng mục nhanh chóng chạy đến hỏi.

"Làm tiếp." Tổng giám đốc Tài vụ cho câu trả lời thuyết phục rõ ràng.

"Vậy thì tiền đến từ đâu đây? Kim Nam Tư Bản không chịu đầu tư, mấy đầu tư nhỏ khác cũng như muối bỏ biển. Một chiêu này của tổng tài rất là cao minh, nhưng bên toà án cũng cần ít nhất nửa năm để xử

lý chuyện này, lại còn phải chống án, cãi nhau, đợi Vân Lộ bồi thường tiền cho chúng ta thì cũng phải hơn một năm mà?" Người phụ trách buồn đến độ muốn trọc đầu, hạng mục này hao phí hết tâm huyết cả một năm của bọn họ, chỉ cần hạng mục thương mại này được đưa ra thị trường thì tổ bọn họ lấy được tiền thưởng khó có thể tính được. Nhưng nếu phải dừng lại, thì lần đến có làm lại thì cũng phải làm từ đầu.

Tổng giám đốc Tài vụ không có cách nào trả lời vấn đề này, vỗ vai người phụ trách, xoay người rời khỏi.

Người phụ trách chán nản không thôi, kéo thư ký Trịnh đi ngang qua lại, bắt đầu kể khổ với cậu. Trịnh Kinh rất hiểu tâm tình của người phụ trách, chính hắn cũng gấp đến điên rồi, nhưng ông chủ nhà mình vẫn vững như bàn thạch, tưởng tượng sống động chính là cái gọi là hoàng đế không vội thái giám đã gấp.

Địch Thần giúp Hứa Kiều ôm một hộp đồ tạp vật, đưa đến cửa thang máy cho cô.

Hứa Kiều vô cùng không muốn gỡ thẻ công ty ra, nhỏ giọng nói: "Tôi không cố ý, tôi cho là thuỷ quân với trình độ đó sẽ không gây ảnh hưởng gì cho công ty cả, khả năng PR của Tiêu Điểm rất mạnh."

Cứ nghĩ rằng chút điểm đó không khiến cho công ty không đau không ngứa gì cả, lại cứ nghĩ tiếp là hành vi hoang đường này sẽ không có ai để ý. Nếu như biết hậu quả nghiêm trọng như vậy, chắc chắn cô sẽ không nhận tiền của Vân Lộ. Đáng tiếc là trên đời này không có nếu như.

Thang máy đến rồi, Địch Thần đặt hộp đồ vào trong thang máy cho cô, nhận thẻ nhân viên của cô: "Đẳng cấp gì đó của mấy người tôi không hiểu lắm, nhưng là một thầy giáo mầm non, mặc dù tôi tin tưởng hoàn toàn vào các biện pháp an ninh của nhà trẻ, nhưng vì để bảo vệ mấy em nhỏ, tôi cũng sẽ không đưa bọn buôn người đến để cho bọn họ nhìn thấy vẻ ngoài của mấy đứa trẻ."

Hứa Kiều đứng trong thang máy, á khẩu đến độ không trả lời được một lát, bỗng nhiên ngồi xổm xuống đất ôm đầu gối khóc lên: "Mình sai rồi, Đình Đình, mình xin lỗi."

Thang máy từ từ đóng lại, ngăn cách xót xa ân hận sám hối chưa nói xong.

Có những khoản tiền là không thể kiếm. Lấy được vào tay nhưng lại dằn vặt lương tâm cả đời.

"Tinh," thang máy bên này vừa xuống, thì thang máy bên kia đã mở, một người đàn ông mặc một bộ quần áo thoải mái, nhìn như ra ngoài đi thăm bạn bè bước ra khỏi thang máy, thấy Địch Thần liền hỏi một câu: "Chỗ này chính là Công ty Bản đồ Tiêu Điểm đúng không?"

Địch Thần nhìn hai người trẻ tuổi mặc đồ vest đi giày da, thân hình cao to đi theo, lập tức cảnh giác, đến đập phá quấy rối?

"Mấy người muốn làm gì?" Địch Thần rũ mắt, nhìn người đàn ông này từ dưới lên trên một lần. Tuy là không đeo kính râm, lại còn mặc áo thun trắng có hình hoạt hình, nhưng một thân khí thế này cứ thế khiến cho bước chân của đối phương dừng lại.

Khí chất của người đàn ông mặc bộ đồ thoải mái này không tầm thường, nhìn chưa đến ba mươi tuổi, chỉ là áo sơ mi màu mè phá hoại khí chất thương nghiệp, khiến cho hắn nhìn như một hoa hoa công tử.

"Chúng tôi đến để bàn chuyện hợp tác." Người đàn ông có chút ngây ngẩn, nhìn logo bản đồ Tiêu Điểm trên tường, lấy điện thoại ra chuẩn bị gọi điện thoại.

Cửa kính mở ra, Cao Vũ Sanh tự mình đi tới, bắt tay với người đàn ông mặc bộ đồ thoải mái kia: "Quý tổng, sao lại đích thân đến thế?"

Đúng là đến bàn chuyện hợp tác thật! Địch Thần im lặng đứng ở một bên giảm bớt cảm giác tồn tại.

"A, vị này là?" Quý tổng nhìn về phía người đàn ông trẻ tuổi rất hung nhưng lại cũng rất đẹp mắt kia.

"Vệ sĩ." Cao Vũ Sanh nghiêng người ngăn lại đường nhìn của Quý tiên sinh, mời hắn đi vào rồi nói.

Người phụ trách hạng mục và thư ký Trịnh vẫn còn nắm tay hai mắt đẫm lệ nhìn nhau trong góc, thấy ông chủ tự mình đi ra đón một người loè loẹt vào, cùng nhau ngóc cổ dài ra nhìn.

"Thư ký Trịnh, đó là ai vậy?" Bây giờ người phụ trách nhìn ai cũng thấy giống như đến đưa tiền, dùng ánh mắt khát vọng nhìn Trịnh Kinh.

"Ớ, tôi cũng chưa từng thấy qua. Cao tổng đi ra ngoài nói chuyện chính sự mà lại không mang theo tôi." Thư ký Trịnh có chức năng khác nhau một trời một vực với thư ký Hách nói không biết.

"Là ông chủ của Công ty Đầu tư(2) Cá Mặn, Quý Tiện Ngư (3)." Tổng giám đốc Tài vụ bỗng nhiên xuất hiện ở phía sau hai người, sâu kín nói.

(2) Công ty đầu tư mạo hiểm (còn được gọi là các quỹ đầu tư mạo hiểm) chuyên hỗ trợ cho các doanh nghiệp mới thành lập (startup firms). Mình gọi tắt là Công ty Đầu tư cho gọn nhé.

(3) Quý Tiện Ngư dịch nôm na là Quý thèm cá.

"Oa!" Hai người hoảng sợ, theo phản xạ có điều kiện ôm cùng một chỗ, mới phát hiện chỗ bọn họ đứng nói thầm chính là trước cửa phòng làm việc của Tổng giám đốc Tài vụ. Phòng tài vụ của mỗi một công ty bình thường đều đặt trong một góc khó có thể thăm dò, Tiêu Điểm cũng không ngoại lệ.

Công ty Đầu tư mạo hiểm Cá Mặn cũng là một công ty đầu tư. Tuy là không thể đánh đồng với loại quái vật lớn như Kim Nam Tư Bản, nhưng tiền đầu tư hai trăm triệu vẫn là lấy ra được. Nghe Tổng giám đốc Tài vụ phổ cập khoa học xong, người phụ trách hạng mục lập tức nước mắt lưng tròng: "Quản nó là cá muối hay là lương khô, ai đưa tiền người đó chính là cha mẹ của tôi!"

Cái tên đặt không nghiêm chỉnh cho lắm, chẳng qua là lúc đầu mấy anh công tử có tiền chơi cổ phiếu mở công ty đầu tư, thích cái gì thì đặt cái đó, câu quảng cáo của công ty chính là "Công ty Đầu tư Cá Mặn, một công ty tùy tính (4)." Cũng may nhân vật chính Quý Tiện Ngư là một người rất chăm chỉ, mở hai năm mà cũng chưa phá sản, ngoan cường sinh tồn trong kẽ hở của các công ty đầu tư lớn.

(4) Tuỳ tính có ý là thuận theo tâm tình của bản thân, không đón ý nói hùa, không kiểu cách, dựa theo suy nghĩ của mình để làm việc.

Tuy rằng người này nhìn qua cũng chẳng đáng tin như thế.

Địch Thần đứng sau lưng Cao Vũ Sanh, buồn bực tự hỏi hai người này liên lạc lúc nào. Trên tài liệu Quý Tiện Ngư mang tới đã có tên của Cao Vũ Sanh, hơn nữa các điều khoản chi tiết đều nói khá rõ ràng rồi, hôm nay đến chỉ để khảo sát hiện trường để xác nhận lần cuối thôi.

"Tôi muốn nhận được tiền trước thứ Sáu này." Cao Vũ Sanh không khách khí chút nào, nói thẳng.

"Thứ Sáu tuần này? Đại thiếu gia của tôi ơi, cậu nghĩ là tôi cho vay cắt cổ à, nói cầm tiền là cầm tiền, có gấp lắm cũng chẳng kịp." Vốn đầu tư hai trăm triệu đối với Công ty Đầu tư Cá Mặn mà nói đã là một hạng mục lớn, cho nên Quý Tiện Ngư mới tự mình đi một chuyến.

"Tôi đây mặc kệ, bên này đang sốt ruột chi tiền." Cao Vũ Sanh cho hắn đọc một email vừa nhận được, đã kết thúc nguy cơ PR, bên Kim Nam lập tức gửi đến ý nói mong muốn tiếp tục hợp tác.

"Vậy cậu còn tìm tôi làm gì?" Quý Tiện Ngư ném cặp hồ sơ lên bàn, mặt lạnh xuống.

"Tôi muốn thấy Kim Nam Tư Bản khó chịu." Cao Vũ Sanh vẫn giữ giọng nói bình tĩnh nghiêm túc như trước, chân thành nói.

Quay đầu nói "Xem ai khó chịu," nói đến thanh tân thoát tục như thế, Quý Tiện Ngư lập tức nhịn không được cười ha hả: "Phụt ha ha ha, tôi thích! Được rồi, tôi sẽ nói bọn họ tăng ca làm cho cậu, thủ tục thì tìm người quen nhờ làm nhanh hơn, chậm nhất là thứ Hai có tiền cho cậu. Nhưng cậu phải cho tôi xem hạng mục sắp đưa ra thị trường kia trước."

Khóe miệng Địch Thần hơi co rút, lời như thế không giống như là lời Cao Vũ Sanh sẽ nói, chắc chắn đã chuẩn bị trước.

Cao Vũ Sanh im lặng một lát, đồng ý kéo đến thứ Hai, để ba người ký một bản thoả thuận bảo mật, liền dẫn bọn họ đến tổ hạng mục xem. Đương nhiên, vệ sĩ cũng nằm trong điều khoản bảo mật của hợp đồng, Địch Thần cũng đi theo.

Người phụ trách hạng mục thấy Quý Tiện Ngư, giống như thấy được cha ruột vậy, vô cùng nhiệt tình tự mình ra trận giới thiệu. Giới thiệu cần biểu diễn bằng tia laser lập thể 3D, đèn trong phòng "tách" một

tiếng tắt hết, trong phòng tối om trong nháy mắt.

Địch Thần mắt mù căng thẳng nhổm người lên, bỗng nhiên được một bàn tay ấm áp khô ráo cầm ngón trỏ.

"Sẽ sáng ngay thôi." Cao Vũ Sanh ghé vào lỗ tai anh nhẹ giọng nói.

Trong đầu Địch Thần "ông" một tiếng, nháy mắt về đến đêm hè côn trùng kêu vang kia. Cậu bé nằm trên nóc nhà len lén cầm ngón trỏ của anh, nhỏ giọng nói: "Ca ca, sẽ sáng ngay thôi, em không muốn trời sáng chút nào cả."

/Hết chương 26/

Tác giả: Hôm nay là chim to dài ( )/

Cực Phẩm: Cách đặt tên vẫn không lẫn đi đâu được =]]]]]

27. Chương 27

Chuyển ngữ: Cực Phẩm

Thiết bị chiếu sáng lên, mô hình 3D với tia laser mảnh mảnh tầng tầng chồng chồng xuất hiện giữa phòng. Dựa vào ánh sáng của thiết bị, người chung quanh cũng có thể nhìn thấy. Cao Vũ Sanh buông tay của Địch Thần như không có chuyện gì xảy ra, để lại Địch Thần ở đó đờ ra.

"Bản đồ Internet này dựa vào vệ tinh dân sự, nó có khả năng hiển thị những con đường và kiến trúc quan trọng, về phần các chỗ ở bên trong tiểu khu, khu thương mại, khu vui chơi, hay những nơi giống thế thì không thể bao phủ được." Bản diễn thuyết hiện ra mô hình của một khu thương mại, người phụ trách hạng mục cầm điều khiển, bắt đầu nói.

Ánh sáng tắt tắt mở mở, giới thiệu cẩn thận tỉ mỉ, nhưng trong mắt và trong tai của Địch Thần đều biến thành tin tức vô dụng, vào bên trái ra bên phải. Anh chỉ biết nhìn chằm chằm cái gáy của Cao Vũ Sanh, dường như có thể nhìn ra một bông hoa. Thằng nhóc này, lúc nãy, là cố ý đúng không?

"Chúng ta đều biết là, bản đồ của Tiêu Điểm có một chức năng khác với những bản đồ khác, đó chính là "Tiêu Điểm (1)." Bất kể người dùng đi đến chỗ nào, miễn là đánh dấu một điểm lại thì bản đồ sẽ nhớ kỹ, bảo đảm sau này người dùng có thể tìm đến chỗ này bất cứ lúc nào." Người phụ trách kiêu ngạo giải thích điểm đặc biệt của bản đồ Tiêu Điểm, đây chính là nhân tố quyết định việc bộc lộ tài năng của bọn họ so với những đối thủ cạnh tranh khác.

(1) "Tiêu" có nghĩa là đánh dấu. "Điểm" là một điểm.

Đánh dấu… đánh dấu một điểm…

"Ca ca, sao con chó này lại xi xi chỗ gốc cây vậy?" Tiểu Thiên Tứ giơ ngón tay ngắn ngủn ra, chỉ vào A Hoàng sát vách đang giơ một chân lên xi xi.

Thật ra lúc đó Địch Thần cũng không hiểu lắm, lặng lẽ đi hỏi chủ của A Hoàng rồi mới trả lời vấn đề đó cho cậu nhóc: "Đánh dấu một điểm để dễ nhớ đường."

"Vậy, nếu như nào ngày đó em đi xa rồi, cũng đánh dấu một điểm, như thế là anh có thể tìm ra em."

"Nhóc là cún con đấy à?"

Đánh dấu một điểm để dễ nhớ đường…

Đầu ngón tay của Địch Thần hơi run, câu trả lời giống như là thật vậy.

Giới thiệu chức năng của Tiêu Điểm xong, cuối cùng cũng nói đến nền tảng hạng mục thương mại — Tìm Điểm.

Chức năng mới đưa ra "Tìm Điểm," là để cho những business chủ động đánh dấu mình ở trên bản đồ, sau đó người đi đường sẽ vào xác nhận "Tên, vị trí, chi tiết," xem chúng có giống như business đó miêu tả không, đây chính là "Hoạt động tìm điểm đánh dấu." Sau khi người đi đường xác nhận được ba chỗ xong, thì có thể nhận được tiền thưởng.

Tuy là tiền thưởng chẳng bao nhiêu, nhưng mọi người lại chơi đến bất diệc nhạc hồ. Trong lúc hoạt động này duy trì không ngừng, tất cả khu thương mại lớn nhỏ trên cả nước hầu như ai cũng gia nhập hoạt động này của Tiêu Điểm. Dù sao thì business cũng không cần bỏ tiền ra, lại còn có thể hấp dẫn được khách hàng; mà lúc khách hàng đi dạo phố có thể đi thử từng cửa hàng, khi nhận được tiền thưởng thì đúng là vui mừng ngoài ý muốn.

"Dựa vào hành vi tự phát của nhóm người sử dụng, đến hết hôm nay là chúng ta đã nắm được khoảng 61.3% kết cấu bên trong của các khu thương mại trên cả nước." Người phụ trách thay đổi, mở một kiến trúc 3D ra, đây chính là một bản đồ chân thật của một khu thương mại trung tâm nổi tiếng, được cắt theo hình thức Tìm Điểm, hầu hết tất cả các cửa hàng/tiệm đều có tên, khi nhấn vào tên là có thể thấy được đoạn giới thiệu ngắn gọn về cửa hàng/tiệm đó.

Cao Vũ Sanh chẳng hề nghe mấy cái này, ánh mắt cứ vẫn luôn nhìn về phía Địch Thần bên cạnh. Phát hiện cuối cùng Địch Thần cũng phục hồi tinh thần lại, anh cũng đang từ từ nhích người về phía gần mình. Cao tổng rũ mắt che giấu tâm tình trong mắt, chủ động dời nửa người, nói Địch Thần đến bên cạnh mình thì có thể thấy rõ.

Quý Tiện Ngư biết hoạt động này của Tiêu Điểm, hắn cũng đã thử qua ở trên điện thoại mình, nhưng

trong nháy mắt khi thấy được thành phẩm thì vẫn rất rung động: "Vậy sao các cậu có thể bảo đảm được tính chân thực của đoạn giới thiệu ngắn gọn trên đó?"

"Có một quy luật hoàn chỉnh để xử lý việc người đi đường có đúng là biết cửa hàng/tiệm đó không, nếu người đó chưa từng đến cửa hàng/tiệm này thì xác nhận của người đó sẽ không được hiển thị trên bản đồ; đồng thời cũng sẽ nghiêm phạt người đi đường xác nhận bậy, sẽ không cho phép người phạm quy tham gia vào hoạt động này nữa." Người phụ trách tận chức tận trách giải thích, trả lời hết những vấn đề của kim chủ ba ba.

Thường thì bản đồ hay mất đi hiệu lực trong khu thương mại, có dùng kỹ thuật vệ tinh thì cũng có rất để đạt được trình độ chính xác như thế này. Đánh dấu bằng sức người, thành công vạch ra được vị trí của những business trong khu thương mại, sau đó công ty Tiêu Điểm sẽ kiến mô chỉnh hợp (xây dựng, sắp xếp, dựng lên) lần nữa, cuối cùng là mọi người có thể sử dụng bản đồ ở trong khu thương mại. Mà hạng mục thương mại chính là dùng bản đồ 3D này tiến hành tương tác với chủ business và khách hàng.

Hướng dẫn 3D trong khu thương mại.

Việc này có ý gì, tất cả mọi người đang ngồi đây đều rất rõ ràng, hai nhân viên theo Quý Tiện Ngư đến đây cũng không nhịn được hít sâu. Loại đồ vật này ở trong nước, thậm chí là ở phạm vi trên toàn thế giới chính là độc nhất vô nhị. Công năng thực dụng, nếu đưa ra thị trường sớm chừng nào là sẽ có nhiều người sử dụng chừng đó.

Quý Tiện Ngư chuyên đầu tư tài chính nên lập tức nhìn ra được giá trị thương mại của cái này: "Muốn có đánh dấu xác nhận rõ ràng, thậm chí là đề cử thì business đó sẽ phải trả một khoản phí nhất định đúng không?"

"Không sai, còn có thể thông báo cho người sử dụng biết sắp có hoạt động thương nghiệp lớn diễn ra." Cao Vũ Sanh giơ tay lên, ra hiệu cho người phụ trách mô phỏng hoạt động thông báo.

Trên bản đồ trong điện thoại đang dùng để diễn thuyết, nhấn tìm "Hoạt động gần đây" thì có một điểm loé lên, hiển thị [Chương trình khuyến mãi có mời người nổi tiếng đến biểu diễn, khách quý: XXX]. Hoạt động thông báo như thế, đương nhiên là cần business phải trả tiền.

"Còn có thể bán coupon giảm giá, giấy mua hàng theo nhóm!" Nhân viên của Cá Mặn cũng bắt đầu nghĩ kế cho Tiêu Điểm, y như người một nhà vậy.

"Dòng tiền (2) thu được trong lúc đó sẽ do công ty Tiêu Điểm tạm giữ, mỗi tháng kết toán một lần với business. Sau đó dòng tiền sẽ đến mức khổng lồ, có thể dùng để làm được càng nhiều chuyện hơn." Một nhân viên khác của Cá Mặn cũng lên tiếng, nhìn bản đồ mô phỏng khu thương mại giống như nhìn một cục vàng vậy.

(2) Dòng tiền: là sự chuyển động của tiền vào hoặc ra khỏi của một doanh nghiệp, dự án, hoặc sản phẩm tài chính. Nó thường được đo trong một khoảng thời gian quy định hữu hạn.

Ba người của Công ty Đầu tư Cá Mặn bỗng lâm vào kích động không rõ một hồi.

Địch Thần nhìn bọn họ, lấy cùi chỏ chọc chọc Cao Vũ Sanh: "Giờ tôi biết hình dáng của cá mặn lật mình (3) là thế nào rồi."

(3) Thành ngữ "Hàm ngư phiên thân" có nghĩa là ý chỉ người đang bị vây trong khốn cảnh, có thể do tình trạng kinh tế không tốt, bỗng nhiên gặp được cơ hội chuyển mình. Anh Thần dùng cả nghĩa đen lẫn nghĩa bóng.

Cao Vũ Sanh mím môi hơi cười.

Người phụ trách hạng mục đứng cạnh nghe thấy được, suýt nữa là bị hù chết, liều mạng nháy mắt với CEO nhà mình để hắn quản vệ sĩ nói lung tung kia, đừng có đắc tội với cha mẹ trả tiền nhá.

Cũng may Cá Mặn tiên sinh không hề nghe thấy, lúc mở đèn lên lại, hai mắt sáng bừng nhìn về phía Cao Vũ Sanh: "Bản đồ Tiêu Điểm chưa có giấy phép tài chính đúng không? Dòng tiền sau này…"

"Đã quyết định được hai công ty hợp tác." Cao Vũ Sanh không nhanh không chậm nói, "Nếu như Quý tổng có hứng thú thì cũng có thể bàn bạc."

Công ty Đầu tư Cá Mặn này, chim sẻ tuy nhỏ nhưng ngũ tạng đầy đủ, công ty tự có giấy phép tài chính, đương nhiên Quý tổng cũng rất hứng thú. Nhưng bàn chuyện làm ăn thì không thể quá gấp gáp được, Quý Tiện Ngư vẫn giữ phong độ, thở phào thoải mái rồi cùng Cao Vũ Sanh đi ra ngoài: "Khi chức năng này được đưa ra thị trường, chuyện lùm xùm trước đó sẽ không bị bàn tán nữa."

Khả năng chịu đựng rủi ro của một sản phẩm, là dựa trên mức độ tăng trưởng gấp bội của người sử dụng khi ỷ vào sản phẩm đó.

Cao Vũ Sanh lắc đầu, chuyện lùm xùm hôm trước gây ra ảnh hưởng rất lớn đối với công ty, tuy là dựa vào tuyên truyền mấy ngày nay đã lấy lại hơn phân nửa người dùng, nhưng một số ít người sử dụng vẫn không thể lấy về được nữa: "Trước khi đưa ra sẽ mở một buổi họp báo giới thiệu sản phẩm, tiện thể làm sáng tỏ chuyện trước đó luôn, lúc đó sẽ gửi thiệp mời cho Quý tổng."

"Tôi chắc chắn sẽ đi." Hai người trò chuyện với nhau rất vui vẻ, Quý Tiện Ngư hài lòng vỗ vai Cao tổng, bày ra bộ dáng hai anh em tốt vai kề vai, "Tối nay cùng nhau uống một ly nhé?"

"Không được." Cao Vũ Sanh kéo cái tay của Quý tổng đang khoác trên vai mình xuống, đưa hắn ra ngoài, "Anh vẫn cứ về sớm chút rồi đưa tiền cho tôi, tiền đến tay chúng ta lại uống."

Quý Tiện Ngư: "…" Trắng trợn trần trụi như thế sao?

Buổi họp báo được định vào cuối tuần này. Đã kiếm được kim chủ, các phòng ban đều như được uống thuốc an thần, bắt đầu chuẩn bị công việc cho hoạt động đưa sản phẩm mới ra thị trường.

Cao Vũ Sanh nhìn về phía Địch Thần: "Cuối tuần."

"Được được được, tôi biết mà, tôi sẽ sắp xếp để bảo vệ cậu hoàn hảo tám tiếng đồng hồ được chưa?" Địch Thần dùng giọng nói trêu con nít.

"Bảo vệ tám tiếng đồng hồ là băng vệ sinh." Cao Vũ Sanh sửa lại cách dùng từ của anh.

Giả vờ không nghe thấy bất mãn của Cao tổng, Địch Thần lại mò về sô pha. Lấy điện thoại ra tìm hình mình vẽ Thiên Tứ lúc trước, so sánh với người đang đứng ngược nắng chỗ cửa sổ sát đất.

… Cái gì cũng chẳng nhìn ra được.

Buông tha cho bức vẽ linh hồn của mình, Địch Thần buồn rầu cào đầu một cái. Có rất nhiều lời muốn hỏi, nhưng lời đến khóe miệng, lại hoàn toàn không hỏi ra được.

Cao Vũ Sanh để ly xuống, lẳng lặng nhìn anh, điện thoại dùng riêng để liên lạc với Viên Tiểu Ái bỗng nhiên vang lên, Địch Thần làm một dấu tay đừng lên tiếng, đồng thời chọn chế độ rảnh tay và ghi âm lại.

"Vũ Sanh, là em." Viên Tiểu Ái thân mật gọi tên của hắn, giống như là người yêu đã quen nhiều năm rồi vậy.

"Ừ, có việc gì à?" Cao Vũ Sanh lạnh lùng lên tiếng, Địch Thần bên kia đã vọt đến, một tay chống bàn cùng hắn nghe.

"Em đã thuyết phục được tinh chủ rồi, ông ấy đồng ý đặc xá tội của anh. Điều kiện đầu tiên là anh phải đến trước mặt thần chân thành xám hối!" Viên Tiểu Ái có chút kích động, rõ ràng chuyện thuyết phục tinh chủ miễn thiên phạt cho Cao Vũ Sanh là một chuyện không dễ dàng gì.

Hai người liếc nhau, Cao Vũ Sanh thuận theo hỏi: "Sám hối như thế nào?"

"Tối hôm nay anh mang theo một trăm ngàn tiền mặt đi đến hộ 1326 ở Thái Trang Tân Thành. Anh đưa tiền phúng đấy cho tinh sử, ông ấy sẽ nói cho anh biết phải làm như thế nào. Anh chắc chắn phải nghe em, chắc chắn phải nghe đấy, nếu không thì anh không thể nào chịu nổi thiên phạt đâu!" Viên Tiểu Ái thần kinh bỗng nhiên đề cao giọng, lại nhanh chóng ôn nhu khuyên bảo, "Vũ Sanh, anh nghe thấy không? Em không thể không có anh, em không thể nhìn anh chết được."

"Tôi biết rồi." Cao Vũ Sanh lên tiếng, cúp điện thoại. Nhanh chóng mở màn hình theo dõi, trên bản đồ hiển thị vị trí hiện tại của Viên Tiểu Ái, là ở tầng 13 của Thái Trang Tân Thành. Cao Vũ Sanh đánh dấu

điểm này trên bản đồ, viết, "1326, nghi ngờ là hang ổ cao cấp".

"Báo cảnh sát đi, đây chắc chắn là một cái bẫy." Địch Thần đã giao tiếp với mấy tên côn đồ rất lâu rồi, không thể nhận ra đây là việc giúp Cao Vũ Sanh giải quyết "Thiên phạt" thật, nói không chừng đám người thiên phạt giả đó đã mai phục ở hộ 1326 rồi. Cho dù có thể dùng tiền giải tai, lần này đưa một trăm ngàn, lần sau lại dám lấy hai trăm ngàn, bọn tà giáo tham lam không thể tống cổ đi dễ dàng như thế.

Cao Vũ Sanh mím môi, nhấn gọi đường dây nội bộ: "Thư ký Trịnh, chuẩn bị một trăm ngàn tiền mặt, tôi muốn nhận được trước khi tan làm."

"Cao tiên sinh, khía cạnh an toàn là phải nghe theo ý kiến của vệ sĩ, chuyện này có viết trong hợp đồng." Địch Thần dùng một ngón tay gõ gõ bàn, dạy cho cậu nhóc hư một khoá giáo dục an toàn.

Cao Vũ Sanh vô tội nháy mắt mấy cái, dùng di động bấm gọi cảnh sát rồi đưa cho Địch Thần.

Địch Thần: "…"

Bên đội hình cảnh, nhờ có công dân nhiệt tình Cao tiên sinh cung cấp manh mối giúp, dựa vào quỹ đạo hành động và ghi âm điện thoại của Viên Tiểu Ái để tổng hợp phân tích, họ đã có thể tìm ra được bốn hang ổ cao cấp.

Lúc nhận được cuộc gọi báo cảnh sát của Địch Thần, mọi người vô cùng phấn khởi.

"Thì ra hang ổ cao cấp cuối cùng là ở Thái Trang Tân Thành, trách không được chúng ta tra tìm lâu như thế mà không tìm được." Tiểu Mã nắm tay xua trái xua phải, cái này đúng là bóng tối dưới đèn (4), họ không hề nghĩ phải tra Thái Trang Tân Thành lần nữa.

(4) Bóng tối dưới đèn (đăng dạ hắc): nghĩa đen của câu này là, khi ánh đèn chiếu xuống một chỗ nào đó, sẽ sinh ra một chỗ tối gần khu sáng. Nghĩa bóng của nó là: Mọi người không phát hiện và nhìn thấy những vật hoặc chuyện xảy ra gần mình (Baidu).

"Hôm nay đi bắt chỗ này, sau đó sẽ bắt tên giáo đầu của bọn họ, nhiệm vụ của chúng ta thế là hoàn thành rồi." Đội trưởng Phạm động viên mọi người.

"Không, phải bắt được thiên phạt giả." Phương Sơ Dương chuẩn bị tốt đồ trang bị, chân mày vẫn nhăn rất chặt. Hắn không cho là thanh tra và tịch thu chỗ hang ổ thì sẽ khiến cho mọi việc thuận lợi, bọn họ đã bắt được bốn tinh sử và vô số tín đồ, nhưng lại không bắt được một thiên phạt giả nào cả. Những thiên phạt giả này mới chính thật là hung thủ giết người, một ngày chưa bắt bọn chúng lại thì ngày đó sẽ chẳng được yên bình.

"Cho nên phải bắt được tên giáo đầu, chính là tinh chủ mà bọn họ nói." Đội trưởng Phạm đồng ý với cách nói của đội phó, một thành phố chỉ có một tinh chủ, tên này chắc chắn biết được thiên phạt giả là ai.

Nhưng bốn tên tinh sử kia đều không chịu nói tinh chủ tên gì hay bộ dáng làm sao, chỉ có thể gửi hy vọng vào hang ổ cuối cùng này.

Nếu phụ trách việc nhận tiền, thì chắc chắn là tâm phúc của tinh chủ.

Hai người gồm cố chủ và vệ sĩ đến chỗ gần Thái Trang Tân Thành trước. Địch Thần tìm một quán bún, kéo Cao Vũ Sanh đi vào, vừa ăn tối vừa chờ cảnh sát đến.

Quán bún lâu đời này rất nổi tiếng, trong quán chật ních người, không có một bàn trống nào. Trong quán có tiếng người ồn ào, bàn nối bàn, lưng của khách bàn này dính bàn kia. Tay người phục vụ bưng một cái khay có bốn tô bún lớn, luồn lách qua những khe hở y như đi bằng hai cái vòng lửa của Na Tra.

Cao Vũ Sanh nhìn một đám người chen nhau là bắt đầu khó chịu, lui về phía sau cố gắng rời khỏi: "Không có chỗ nào trống cả, chúng ta tìm một quán khác đi."

"Chỗ kìa!" Địch Thần tinh mắt thấy có chỗ cho hai người, kéo Cao Vũ Sanh chen đi qua đó. Bàn vuông này đã có hai người ngồi, nhìn qua là hai mẹ con, "Ở đây không có ai ngồi đúng không?"

Người phụ nữ lớn tuổi lắc đầu.

Cao Vũ Sanh bị ép ngồi trước một cái bàn đầy mỡ, tuỳ Địch Thần chạy đi chọn món ăn. Ánh mắt của người phụ nữ ngồi cùng bàn đờ ra, không hề nhìn hắn mà là cứ nhìn chăm chú con gái mình. Cô bé kia tầm khoảng mười bốn mười lăm tuổi, đang húp xì xụp ăn bún.

Địch Thần cầm hai ly nước có ga đến, cắm ống hút vào đưa một ly cho Cao Vũ Sanh: "Quán bún này nhìn kém một chút, nhưng mà bún của họ cực kỳ ngon. Lúc trước họ ở khu Lão Thành bên kia, sau đó thì chuyển đến đây nên bình thường tôi không ăn được."

"Ừ." Lời này không cần trả lời, Cao Vũ Sanh lên tiếng ý nói mình đã nghe, nhận nước có ga uống một hớp. Hắn mặc một chiếc áo sơ mi tay dài, trong quán ăn người người chen chúc này có mở máy lạnh nhưng vẫn rất nóng, uống một hớp nước lạnh thì toàn thân mát mẻ hẳn.

"Khi còn nhỏ tôi đã đồng ý với một cậu bé là sẽ dẫn nó đi ăn hết món ngon cả thành phố. Tuy rằng tôi người này chẳng nhớ nổi đường, nhưng có thể nhớ kỹ tên, chỗ ăn vặt nào ngon tôi đều biết hết." Địch Thần nói, thấy có người phục vụ bưng bún ra thì cao giọng đọc số, lập tức giơ tay.

Tay cầm ly của Cao Vũ Sanh chợt siết chặt.

"Vậy anh đã dẫn cậu bé kia đi ăn chưa?" Cô bé ngồi ăn bún đối diện tò mò hỏi.

"Chưa." Địch Thần chẻ đôi đũa ra cho Cao Vũ Sanh, "Anh lạc mất đứa bé rồi."

Cao Vũ Sanh rũ mắt, hơi nóng của bún gà xông cay mắt.

"Triệu Mông Mông, lo ăn đi, đừng nói chuyện!" Mẹ của cô bé mở miệng mắng, không cho cô bé nói chuyện với Địch Thần.

Địch Thần cầm ly nước có ga uống, nhìn cô bé mi thanh mục tú ngoan ngoãn kia, lại nhịn không được ngứa miệng trêu con nít: "Nhóc tên là Mông Mông à, là Manh Manh (đọc giống Mông Mông) trong dễ thương đó hả?"

"Không phải, là Mông Mông của yên vũ mông mông xuân thảo lục." Cô bé lắc đầu, sửa đúng lại câu giải thích của Địch Thần.

"Cao cấp như thế sao, cháu ngoại trai của chú cũng tên là Mông Mông, nhưng là mông của quả chanh." Địch Thần chỉ logo hình trái chanh trên ly nước.

Cô bé nhìn anh cười, còn muốn nói gì nữa, bỗng nhiên bị mẹ của mình tát một cái, đến độ đôi đũa trong tay cũng rớt. Người phụ nữ kia trừng to mắt, y như là tròng mắt sắp nhảy ra ngoài vậy, lớn tiếng quát mắng: "Đã nói qua bao nhiêu lần rồi, không được cùng đàn ông dáng dấp đẹp trai nói chuyện. Người càng đẹp trai càng mang nhiều cái ác trên người, nói nhiều là tự huỷ mình đó!"

Người xung quanh nghe được thì không nói ra lời, cô bé còn chưa ăn xong cứ vậy hai mắt ứa nước bị mẹ mình lôi đi.

Địch Thần chép miệng một cái: "Dáng dấp đẹp trai cũng đâu phải lỗi của tôi." Khiến cho những khách trong quán đều lườm nguýt.

Cao Vũ Sanh cúi đầu ăn một miếng bún, giả vờ không quen anh.

"Anh có thể dừng cái vẻ cho mặt mũi thì lên mặt được không!" Phương Sơ Dương vào quán thì nghe thấy như vậy, sải bước đi tới cho gáy Địch Thần một cái tát.

Địch Thần suýt nữa đã cắm mặt vào bún, đá Phương Sơ Dương một cước, đưa tô bún cô bé ăn còn thừa cho hắn: "Tới thật đúng lúc, có bún để dành cho chú này."

"Cút!" Phương Sơ Dương cướp đi cái tô bún còn chưa kịp ăn trong tay anh, trực tiếp ăn.

"Hầy, cái tên này." Địch Thần lườm hắn, muốn cướp về nhưng lại ghét bị dính nước bọt của tên họ Phương, quay đầu lấy một chiếc đũa mò bún từ trong tô của Cao Vũ Sanh ăn.

Cao Vũ Sanh nhìn động tác vô cùng tự nhiên của anh, yên lặng đẩy tô qua gần anh chút.

Phương Sơ Dương tới, vậy chứng minh những cảnh sát khác cũng đã vào vị trí của mình. Ăn bún xong là có thể hành động rồi.

Thái Trang Tân Thành vẫn là cái bộ dáng cũ kỹ như hồi nào, mọi người ở đó hình như đã quên mất chuyện lúc trước, mấy đứa bé chơi ván trượt vẫn chạy qua chạy lại không biết mệt ở trong sân. Hộ 1326 không nằm cùng chỗ với hộ của Lý Đình, nằm ở một toà nhà khác.

Hành lang bên này còn tối hơn, đèn cảm ứng ở trước thang máy lầu một còn bị hư. Địch Thần chỉ có thể khoác tay lên vai của Cao Vũ Sanh để cún dẫn đường Cao tổng dẫn mình đi.

"Nếu như bị cúp điện thì anh còn có thể bảo vệ tôi không?" Cao Vũ Sanh hỏi anh trong thang máy tối om.

"Sao lại không được? Bị cúp điện thì mọi người nhìn không thấy, mắt tôi mù nhưng thính lực tốt hơn với những người khác, chắc chắn đánh cho bọn họ răng rơi đầy đất. Mấy cao thủ cậu thấy trong tiểu thuyết võ hiệp ấy, toàn là người mù, thính phong thức nhân (nghe gió biết người), thiên hạ vô địch." Địch Thần đang nói bậy, trên lỗ tai bỗng nhiên bị đeo một cái khẩu trang.

"Đeo vào đi, đừng để bọn họ nhớ mặt anh." Đến tầng 13 rồi, Cao Vũ Sanh dẫn đầu đi ra ngoài trước.

Địch Thần cầm lấy khẩu trang kia, bản thân anh thì không hề gì, nhưng lần trước khi bị Phương Sơ Dương giáo huấn, quả thật ý thức được không thể gây hoạ cho Mông Mông, ngoan ngoãn đeo đàng hoàng.

Hộ 1326, cửa lớn đóng chặt, trong phòng cũng không có tiếng ồn ào, trước cửa còn dán câu đối xuân, so sánh thì độc nhất vô nhị với những hộ xung quanh.

Địch Thần dùng di động chiếu sáng bảng số nhà, đúng là chỗ này không sai. Liếc mắt với Cao Vũ Sanh, gọi cho Phương Sơ Dương, sau khi hắn bắt thì vẫn giữ trạng thái trò chuyện, cất vào trong túi.

Gõ cửa ba cái, có người nhìn ra ngoài từ mắt mèo: "Ai đó?"

"Viên Tiểu Ái nói tôi đến, tôi họ Cao." Cao Vũ Sanh đứng ở giữa mắt mèo, để đối phương nhìn thấy.

"Người bên cạnh cậu là ai?" Người ở bên trong rất cảnh giác, hỏi thêm một câu.

"Anh trai tôi, anh ấy lo chỉ có mình tôi đi." Cao Vũ Sanh đụng Địch Thần một cái, Địch Thần lập tức nhấc cái túi nhựa lên cho đối phương nhìn. Trong túi có một trăm ngàn tiền mặt, bên ngoài mặt túi nhô ra mấy góc cạnh.

Thấy được tiền, đối phương cũng không tính toán nhiều nữa, để cho hai người bọn họ đi vào. Đó là một người trẻ tuổi, không giống như tinh sử mà Viên Tiểu Ái nói, khi để hai bọn họ vào thì lập tức ngó đầu ra nhìn xung quanh một chút, sau khi xác nhận trong hành lang không còn ai thì lúc này mới đóng cửa lại.

Trong phòng có chút mất trật tự, phòng khách không có sô pha, mà là để rất nhiều cái gối ngồi mềm. Chính là mấy loại gối ngồi in nhân vật trong phim hoạt hình đầy màu sắc bán ở chợ đêm, mặt trên mài đến sáng bóng, chắc là bình thường hay có người ngồi. Trong phòng còn có bốn người, mỗi người chiếm một cái gối đệm, dùng một động tác cực kỳ phức tạp cúi đầu lạy, trong miệng còn lẩm bẩm gì đó. Nghe không rõ lắm, hình như là đang cầu xin thần minh tha tội.

"Hai người đến để làm gì?" Người trẻ tuổi đó lấy một cái gối đệm ngẫu nhiên ra để kê mông, dùng cặp mắt với vành mắt đen thui quan sát trên dưới.

"Đến để sám hối, nghe nói tinh chủ đồng ý miễn thiên phạt cho cậu ấy nên chúng tôi đến để đưa tiền." Địch Thần vỗ vỗ cái túi nhựa trong tay, lúc đối phương đưa tay ra cầm thì né một chút, móc một điếu thuốc ra đưa cho cậu ta, "Vị tiểu huynh đệ này, chúng tôi không phải người trong giáo, không hiểu quy củ. Vậy tinh sử nơi này đâu rồi?"

Người trẻ tuổi nhận lấy điếu thuốc, liếc mắt nhìn phòng ngủ đóng chặt cửa một cái, lộ ra một nụ cười quái dị: "Tinh sử đang bận rộn, hai người đặt tiền phúng lên tế đài đi, ba quỳ chín lạy, dùng cái đệm này này." Nói xong, đưa cho Địch Thần một tờ giấy giống tờ quảng cáo giao hàng, trên tờ giấy đỏ rực in đầy chú ngữ rậm rạp chằng chịt bằng kiểu chữ in đậm.

"Tinh sử ở trong nhà à? Người nói chúng tôi đến nói là, nhất định phải đưa tiền cho tinh sử." Vẻ mặt Địch Thần bối rối.

"Ở trong nhà chứ ở đâu, lát nữa sẽ ra ngoài, mấy người đi khấn vái trước đi." Người trẻ tuổi kia nhìn chằm chằm túi tiền, không yên lòng nói, giục bọn họ mau để tiền lên.

"Ở trong nhà thì ổn rồi." Địch Thần cố ý nói to một chút, để cho Phương Sơ Dương bên đầu kia điện thoại có thể nghe, đưa thần chú cho Cao Vũ Sanh, mình thì chuẩn bị đi đặt tiền.

"Á!" Trong phòng ngủ cách âm không tốt lắm, bỗng nhiên truyền đến tiếng thét chói tai của một cô gái, lại nhanh chóng bị cái gì đó chặn lại, không phát ra được nữa.

Da đầu Địch Thần căng chặt, tiếng thét trong trẻo sắc bén rõ ràng là một cô bé! Liếc mắt với Cao Vũ Sanh, mượn động tác đặt tiền hít ô-xy một cái, quay đầu "bộp" một tiếng đá văng cửa phòng ngủ.

Mông Mông!

Trong phòng bừa bộn cực kỳ, mông của một người đàn ông trung niên béo ú đưa ra hướng cửa, thuộc hạ thì đè một cô bé mang vẻ mặt hoảng sợ, chính là cô bé gặp ở trong quán bún.

"Anh ơi, mau cứu em!" Cô bé giãy giụa tránh cái tay đang bịt miệng mình lại, kêu to bò ra ngoài.

"Con mẹ nó!" Địch Thần dùng một cước đạp tên đàn ông không mặc quần lăn xuống sàn.

"Mẹ nó!" Phương Sơ Dương ở lầu dưới cũng mắng ra tiếng cùng lúc, tháo tai nghe điện thoại xuống giơ tay lên, "Hành động!"

/Hết chương 27/

Tác giả: Mạn Mạn đào hố mới, mọi người nhớ đọc~

Cổ đại quyền mưu, minh tao thụ X muộn tao công, "Đương Niên Vạn Lý Mịch Phong Hầu".

Link truyện (Tấn Giang):.

28. Chương 28

Chuyển ngữ: Cực Phẩm

Tên đàn ông trung niên té trên mặt đất, một lát cũng không bò dậy được, Địch Thần kéo cô bé ra sau lưng mình để bảo vệ: "Đừng sợ."

Mới vừa nói xong, cửa của tủ quần áo phía sau bỗng dưng mở ra, mẹ của cô bé hét to lao ra từ bên trong đến đây, trong tay không biết cầm thứ gì nhằm vào đầu đánh tới. Địch Thần kéo cô bé vào trong lòng rồi giơ tay lên ngăn lại theo bản năng, "bộp" một tiếng, móc treo quần áo bằng nhựa rẻ tiền đánh mạnh vào tay. Móc treo cũng không cứng lắm, gãy ra trong nháy mát, mặt cắt nhựa không đồng đều vẽ ra ba đường đỏ trên cánh tay của Địch Thần.

"Buông nó ra!" Người mẹ còn sợ chưa đủ, cầm lấy tay Địch Thần, mở miệng lớn như chậu máu tính cắn lên. Lúc này, tên vị thành niên hút thuốc bên ngoài cũng chạy vào, nhặt cái ghế gấp bằng inox bên cạnh nhằm đầu Địch Thần đánh đến.

"A a a!" Cô bé trong lòng bỗng nhiên thét lên, sức lực bộc phát nhào đến trên người mẹ mình, cắn trúng cổ bà ta như dã thú. Cái tay tự do của Địch Thần vững vàng đón được cái ghế, khiến cho hung khí gào thét kia không thể tiến thêm nữa, sau đó dùng chân quét một đường, quật ngã tên vị thành niên kia, tóm tên đàn ông trung niên vừa bò dậy ném đi.

Hai người giống như hai cái bao tải, chồng lên nhau sau đó "bộp" một tiếng lại té xuống đất.

Ô-xy bỗng cạn trong nháy mắt, trước mắt Địch Thần choáng váng, người phụ nữ bên kia vô cùng thê thảm, bị con gái mình kéo một miếng thịt xuống, máu chảy như đổ. Một tay của Địch Thần kéo cô bé lên, nhanh chóng lui về phòng khách. Người phụ nữ kia ôm cổ lao đến, bị Cao Vũ Sanh đóng cửa phòng ngủ kêu "cạch" một tiếng, lại tiện tay cầm một cái sào phơi đồ chốt cửa.

Địch Thần quỳ một chân trên đất, đỡ cô bé đang thở hổn hển, an ủi: "Hà… không sao, không sao…"

Cô bé càng không ngừng run, trên người, khoé miệng, chỗ nào cũng là máu, một câu cũng không nói ra được.

Người trong phòng "rầm rầm" kéo cửa, có tiếng đàn ông chửi bậy, tiếng đàn bà gào khóc. Bốn người cầu nguyện trong phòng khách không hề có ý ra tay với bọn họ, cúi đầu yên tĩnh như gà. Cao Vũ Sanh lấy bình ô-xy áp vào mặt Địch Thần: "Bây giờ phải quan tâm bản thân anh cái đã."

"Rắc!" Sào phơi đồ rỗng ruột bị kéo cong, người trong phòng lao ra, đồng thời, cửa chính cũng "rầm" một tiếng mở ra.

"Cảnh sát đây! Tất cả không được nhúc nhích, ôm đầu ngồi xổm vào chân tường!" Phương Sơ Dương mang theo đội hình cảnh xông vào, đè hai tên đàn ông trần truồng lên đất.

Địch Thần và Cao Vũ Sanh cũng bị cưỡng chế ôm đầu ngồi xuống.

"Chúng tôi vô tội!" Địch Thần giơ tay.

Phương Sơ Dương liếc mắt nhìn anh: "Bắt hết những người tham dự vào hoạt động của tà giáo về."

"Ai, cảnh sát à, gọi xe cứu thương cái đã." Địch Thần thành thật giơ tay ra để cho cảnh sát còng hai tay mình, nhướng cằm về hướng cô bé có vẻ mặt đờ đẫn.

Tiểu Trần tiến đến đỡ cô bé, cái mặt đen nhăn thành một cái túi da đen nhăn nheo. Tiểu Mã thừa lúc đội trưởng không chú ý, hung hăng cho tên đàn ông mấy đạp như đạp thịt vụn, mấy người cảnh sát hỗ trợ hành động có người nhìn lên trời có người nhìn xuống đất, chính là kiểu không hề phát hiện Tiểu Mã đánh người.

Tên đàn ông trung niên béo ú ý đồ bất chính này chính là tinh sử của nơi đây, tên là La Toàn Bồi. Tên họ La, thanh niên hút thuốc và mẹ của cô bé kia đều bị bắt đi thẩm vấn. Những người còn lại thì bị ném vào phòng ngăn cỡ lớn, tạm thời không ai để ý đến.

Địch Thần và Cao Vũ Sanh cũng bị ném vào. Trong phòng vốn đã ngồi khoảng mười mấy vị thành niên, đầu nhuộm đủ mọi loại màu, bước vào còn cứ ngỡ đã bước vào phòng làm tóc của thầy Tony ở đầu thôn ấy chứ. Nghe thấy động tĩnh, tất cả đầu màu mè cùng nhau nhìn qua, nhìn hai người có phong cách khác với mọi người ở đây.

"Xin chào, tôi là thầy giáo Kevin mới đến." Địch Thần nhiệt tình lên tiếng chào bọn họ.

Nhóm thành niên sửng sốt một chút, xột xoạt đứng lên hết.

Cao Vũ Sanh: "…" Mang theo một vệ sĩ vào phòng giam, hệ số nguy hiểm lại thành tăng lên gấp bội, chắc hẳn là cố chủ oan uổng nhất năm nay.

"Tại sao hai người phải vào đây?" Nhóm vị thành niên ỷ vào nhiều người từng bước đến gần, điệu bộ kia có chút giống trong phim "Người trong giang hồ."

Địch Thần ngăn Cao Vũ Sanh ở sau mình, bất đắc dĩ thở dài: "Hai chúng tôi đẹp trai quá, ảnh hưởng đến bộ mặt của thành phố nên bị bắt vào đây."

"Phi!"

Thầy giáo Kevin Địch không có được sự tin tưởng của đám đầu xù tóc dài, bầu không khí bỗng căng thẳng lên.

Họ La không chịu thừa nhận hộ 1326 là hang ổ của tà giáo: "Tôi chỉ chơi gái thôi mà, bỗng nhiên lại có người đến đánh tôi thành như thế này." Ông ta đúng là bị Địch Thần đánh mấy cái không hề nhẹ chút nào, sau lưng tím bầm một mảng lớn, khoé mắt cũng rách.

Tiểu Mã xông lên muốn đánh ông ta, bị Tiểu Trương ôm cổ lại, "Đừng xúc động, có camera."

"Tắt camera đi, để tôi đánh ông ta một trận cái đã!" Tiểu Mã gào lên, bị Tiểu Trương lôi ra ngoài.

Phương Sơ Dương nén giận: "Chơi gái? Vậy ông có biết là cô bé kia còn chưa đủ mười bốn tuổi không, bây giờ ông chính là cưỡng hiếp, nếu thành án sẽ bị xử tám mười năm."

"Không thể nào, mẹ nó nói nó mười sáu tuổi rồi!" La Toàn Bồi lắp bắp kinh hãi.

"Mẹ cô bé nói." Phương Sơ Dương cắn răng, gần từng chữ nói, "Sao mẹ cô bé lại làm ra chuyện thế này?"

Ý thức được mình tự lỡ miệng, La Toàn Bồi lập tức bắt đầu càn quấy: "Sao tôi biết được, chắc là thiếu tiền chứ sao nữa."

Cảnh sát phụ trách thẩm vấn mẹ của Triệu Mông Mông cũng đang cố gắng kìm nén xúc động muốn đánh người của mình. Người phụ nữ này đã hoàn toàn bị tà giáo làm cho tâm trí u mê rồi, cứ khăng khăng nói là đưa con gái mình đến để tinh lọc thể xác và tinh thần để có thể chuộc tội.

"Nó vốn là song sinh, nhưng em gái nó lại không sống được. Thiên thần nói chính là nó cướp đi mạng sống của em gái mình, sinh ra chính là mang theo tội ác. Nó còn thích nói chuyện với đàn ông trẻ tuổi đẹp trai, nghiệp chướng nặng nề, không tinh lọc là sẽ bị trời phạt." Trên cổ người phụ nữ có quấn băng vải, sắc mặt vàng như nến, ánh mắt cố chấp, trong lời nói lộ ra một loại ác độc không rành thế sự.

“Nói bậy!” Cảnh sát tức đến run người.

“Tôi cũng không phải là hại nó, tự tôi cũng tinh lọc qua mà!” Người phụ nữ hùng hồn nói, sau đó hung tợn cắn răng, “Cái loại ác ma này, còn dám cắn tôi bị thương, nó muốn giết chết mẹ mình, chẳng lẽ đó không phải là ác ma sao? Nếu không tinh lọc thì nó sẽ hại chết tôi!”

Tên họ La vô cùng không phối hợp, Phương Sơ Dương nói Tiểu Mã giam hắn ta lại trước. Tiểu Mã đưa người vào một căn phòng nhỏ, bên trong có ngồi mấy tráng hán nhân cao mã đại (ý nói vóc dáng lớn), đang chán chết tán gẫu.

Sau khi tống cổ La Toàn Bồi vào thì cho hắn xoay mặt vào lan can, mắng: “Dám cưỡng hiếp con gái, dùng thủ đoạn tà giáo cưỡng hiếp phụ nữ, ông có năng lực như thế thì ngồi đây cả đêm đi.” Nói xong đồng chí Mã Thiên Hành liền phủi mông một cái đi mất.

Mấy tên đại ca im lặng không lên tiếng chờ cảnh sát rời khỏi, sau đó nhìn về phía tên bị khoá như khoá cánh gà ở lan can. Tráng hán trên đầu còn quấn băng gạc, cánh tay có hình xăm đi đến đá đá ông ta: “U, đầu lĩnh tà giáo sao, lừa gạt phụ nữ, lại còn cưỡng hiếp trẻ em?”

La Toàn Bồi ngẩng đầu liếc mắt nhìn, không khỏi run một cái. Người trong phòng này nhìn không hiền lành chút nào, vội vàng cười làm lành: “Không, không phải, tôi bị bắt vì đi chơi gái.”

“Mày nghĩ tao tin à?” Đại ca có hình xăm trên tay cười ha hả, “Mấy anh à, tối hôm nay có tiết mục giải trí đấy.”

“...”

Trong phòng thẩm vấn không cho đánh nhau, đánh ra động tĩnh cảnh sát sẽ đến, nhưng mấy cái tay chuyên chỉnh người không chỉ biết đánh nhau không.

Cao tổng cũng đang ngồi trong phòng giam, không hiểu sao chuyện lại phát triển thành như thế này. Nhóm vị thành niên mới vừa rồi còn giương nanh múa vuốt hiện đang nhường chỗ cho hai người bọn họ, ngồi trên đất say sưa nghe Địch Thần khoác lác.

“Lúc anh lớn bằng mấy đứa thì đã là đại ca của một nhóm lớn rồi, ba con phố của Lão Thành đều do anh quản.” Những thứ này đều là khi Địch Thần làm bài tập nghe nhóm đại ca kia khoe khoang, loại chuyện cũ này lúc nào cũng lừa gạt cực chuẩn được với đối tượng là những vị thành niên trong thời kì phản nghịch.

“Lợi hại như thế sao, vậy anh thu phí bảo kê như thế nào?” Tiểu tử đầu mào gà không tin lắm, khu Lão Thành là khu khó chơi nhất.

“Hù doạ là chính, đánh người là phụ, hơn nữa phải có phương hướng cách thức riêng. Lấy ví dụ là cái quán bán cổ vịt đi, mỗi sáng năm giờ đến để bày quán, nước sốt nấu sáng sớm, đến trưa khoảng mười một giờ

mới làm được mẻ đầu tiên. Muốn uy hiếp ông ấy thì sáng sớm đến phá nồi nước, buổi trưa lại đến ném cổ vịt, buổi tối đến quăng hộp tiền của ông ấy. Nói chung là làm cái gì khiến ông ấy khó chịu thì làm, bảo đảm lần sau sẽ chịu đưa tiền." Địch Thần nói rõ ràng mạch lạc, giống chuyện như có thật vậy, mấy tiểu côn đồ như nhặt được bảo vật, chăm chú nghe giảng.

Cao Vũ Sanh nghe đến mắt giật thình thịch, chắc người này mua cổ vịt cho Phương Sơ Dương mua ra kinh nghiệm, còn biết được lúc nào người ta nấu nước, lúc nào bán hàng.

Địch Thần chủ yếu phụ trách chuyển đồ này nọ, bảo vệ, mời chào buôn bán trong nhà trẻ, cuối cùng cũng có cơ hội giảng bài cho tụi nhỏ. Từ việc kéo bè kéo lũ đánh nhau làm sao để thắng, lại nói đến xã hội đen quản lý như thế nào, rồi lại tới tầm quan trọng của việc học tập.

"Vốn có một bang hội thật tốt, lại cứ thế bị thạc sĩ nước ngoài kia làm cho tan rã, tôi không lăn lộn nữa, chuyển sang học xúc đất." Địch Thần sâu lắng nói, "Mấy đứa à, tri thức chính là sức mạnh. Vẫn là nên học thật giỏi một kỹ thuật nào đó, không thì không thể nào quản được địa bàn của mình, chỉ cần một người có học thức đến là có thể làm nó tan rã."

Cảnh sát đến thả hai người ra ngoài, đứng ở cửa nghe được thế thì sửng sốt, hơn nửa ngày mới hồi phục tinh thần lại, gọi thầy Địch đi ra ngoài.

"Hai người có thể đi rồi." Cảnh sát lãnh đạm thả bọn họ ra ngoài, trả lại một trăm ngàn tiền mặt cho Cao Vũ Sanh. Vì phòng tà giáo trả thù, bây giờ cảnh sát sẽ không thưởng gì cho hai người dân nhiệt tình này cả, đến nỗi còn xem bọn họ thành tín đồ tà giáo mà bắt đầu phê bình giáo dục một hồi.

"Sau này chắc chắn chúng tôi sẽ rời xa tà giáo." Địch Thần thề hẹn sâu sắc nói, kéo anh cảnh sát chuẩn bị rời đi, "Ai này đồng chí, cô bé kia thế nào rồi?"

"Đang ở trong bệnh viện, cơ thể không sao, chỉ là tinh thần không ổn định lắm." Cảnh sát thở dài.

"Chúng tôi có thể đến thăm cô bé không?" Địch Thần không yên lòng.

"Không được." Đồng chí cảnh sát kiên quyết từ chối, không cho phép bất cứ người nào dính dáng đến tà giáo biết được hành tung của cô bé.

Địch Thần không có cách nào, chỉ có thể đợi về rồi nghe từ Phương Sơ Dương. Vịn vai Cao tổng chậm rãi ra khỏi đồn cảnh sát, nhớ đến cô bé có tên giống cháu trai mình, vẫn là có chút khó chịu: "Cậu nói xem, tại sao có thể có loại mẹ thế này chứ, lại đẩy con mình vào hố lửa."

"Cũng không phải là tất cả cha mẹ đều yêu thương con mình." Cao Vũ Sanh ngẩng đầu nhìn lên trời một chút, hôm nay mặt trăng tròn vành vạnh, sáng bừng che đi ánh sáng của những ngôi sao.

Địch Thần nhờ ánh trăng nhìn hắn, nhíu mày: "Cậu…"

"Lúc nãy cái anh nói là sự thật sao?" Cao Vũ Sanh thu lại ánh mắt, mang theo anh hướng đi ra chỗ lề đường.

"Vừa nãy? Xuỳ, lừa gạt con nít thôi mà cậu cũng tin cho được." Địch Thần cười ha ha, bước nhanh hai bước kéo vai Cao tổng, dựa vào lưng người ta như là không xương vậy.

Phía sau lưng Cao Vũ Sanh cứng đờ, im lặng mấy giây, dường như đang xoắn xuýt có nên nói anh tránh ra hay không. Lát sau, lại lần nữa duỗi chân, cứ như thế kéo miếng keo dính cực bự tiếp tục đi: "Vậy chuyện xúc đất cũng là giả sao?"

"Cái này là thật." Có sao nói vậy, Địch Thần không lừa gạt Tiểu Thiên Tứ, "Mấy cái khác đều là nói bậy, chuyện đi học xúc đất là thật. Cũng không phải tôi khoe khoang đâu, anh Thần của cậu có thể dùng xe xúc đất làm sập tường lúc thời kỳ đỉnh cao ấy. Giấy phép nơi tay, kỹ thuật vượt trội, các ông chủ dùng qua đều khen hay."

"..."

Phương Sơ Dương vội vàng đến nửa đêm mới về nhà, tìm mấy căn phòng trong nhà mới tìm được tên mắc bệnh quáng gà đang ngắm trăng ở trong góc ban công: "Sao anh lại hút thuốc vậy?"

Lúc trước, khi Địch Thần làm xúc đất ở công trường rất thích hút thuốc lá. Sau đó vì chăm sóc Mông Mông liền bỏ, trong nhà đã bao nhiêu năm chưa thấy qua mùi thuốc lá.

"Anh nhìn không thấy mặt trăng, thật buồn." Địch Thần mất tinh thần nằm trên cái ghế trúc mà Địch Kiến Quốc để lại, một chân khoác lên lan can, hít một hơi dài rồi từ từ phun từ mũi ra ngoài.

"Hôm nay anh mới biết mình bị mù à?" Phương Sơ Dương liếc mắt, cướp đi bao thuốc lá cũng đốt cho mình một điếu, "Tên họ La khốn khiếp không chịu nói giáo đầu là ai, cũng không biết danh sách thiên phạt giả. Thiên Tứ nhà anh giờ rất nguy hiểm, nói cho cậu ta biết đừng có đến chỗ nào cao."

"Thiên Tứ nhà anh? Sao chú lại chắc chắn như vậy?" Địch Thần hút xong một điếu lại tiếp điếu khác, ngửa đầu thổi ra.

"A." Phương Sơ Dương cười lạnh một tiếng, "Nâng cái đuôi lên thôi là tôi biết anh chuẩn bị xì cái gì rồi, nếu không chắc chắn thì anh ở đây giả vờ ngắm trăng vớ vẩn làm cái gì?"

"Hầy, đừng khinh thường thi nhân đào đất." Địch Thần đá cậu một cước, chán nản thở dài, "Trước đây anh mong ngóng tìm được nhóc ấy, lo lắng nó thế này thế kia, bây giờ tìm được rồi lại không dám nhận."

"Anh đang diễn phim truyền hình hả." Phương Sơ Dương không hiểu logic này của anh, "Cũng có phải con dâu nuôi từ bé đâu, nói ra là có thể ảnh hưởng đến danh tiếng của cậu ta?"

"Ai, không phải. Anh vẫn cứ nghĩ là nhóc ấy là đứa trẻ của nhà bình thường thôi, ai biết nhà lại có tiền như thế, bây giờ cũng là ông chủ lớn rồi. Chắc không cần anh nữa, những chuyện trước đây cũng chẳng phải là ký ức đẹp gì với cậu ấy… Năm đó mẹ cậu ấy đuổi anh đi, chắc chắn là có lý do…" Địch Thần nói liên miên cằn nhằn một đống, nói đến độ mình cũng chẳng tìm ra được manh mối gì, tức giận lại đạp Phương Sơ Dương một cước, "Chú nói câu gì đi, rắm cũng chẳng thả, cần chú có lợi ích gì!"

"Cút!" Phương Sơ Dương vốn tính an ủi anh mấy câu, bỗng nhiên bị chọc giận, "Vậy anh cứ nín đi, nín chết anh."

Địch Thần buồn bực hút hết điếu thước: "Đêm tối không chỉ cho tôi một đôi mắt mù, mà lại còn đưa một tên anh em lòng dạ hiểm độc đến, thật khổ."

"…" Đội phó Phương nghĩ, chính mình sớm muộn gì cũng có ngày bị tên trứng thúi này làm tức chết.

Buổi tối bị Địch Thần chọc tức, ban ngày đến trong đồn thì bị đám tín đồ tà giáo chọc tức.

La Toàn Bồi được các đại ca nhiệt tình khoản đãi cả đêm trong phòng nhỏ, cuối cùng cũng đàng hoàng, rũ đầu nói ra không ít chuyện. Công dụng chủ yếu của hang ổ này chính là để các tín đồ tà giáo đến sám hối hiến tế. Đã làm sai chuyện gì, hoặc là người thân làm sai chuyện gì, cũng đều cần sám hối trước mặt thần linh; muốn thần minh làm chuyện gì cho mình thì cần hiến tế.

Sám hối và hiến tế, thật ra hình thức cũng giống nhau. Có thể hiến dâng tiền tài, không có tiền thì có thể hiến dâng cái khác.

"Cái khác là gì?" Phương Sơ Dương đập đập bàn, nhắc nhở hắn không nên nói qua loa như thế.

"Nói đi, những người cầu khấn và tiểu đệ kia đã nói rõ ràng đêm qua, tốt nhất là ông nói thật đi. Nói sai thì chúng ta từ từ sửa." Tiểu Mã đứng bên uy hiếp hắn ta.

"Nhà, xe, hoặc… phụ nữ." La Toàn Bồi rụt đầu một cái.

Phương Sơ Dương hít sâu một hơi: "Cho nên, Vương Cánh Hàng, Chu Ngọc Phân, Viên Tiểu Ái đưa tiền cho các người để hiến tế?"

"Chu Ngọc Phân đưa tiền, Vương Cánh Hàng và Viên Tiểu Ái thì tôi không biết, bọn họ đến gặp thẳng tinh chủ." La Toàn Bồi nhỏ giọng nói, cuống quít bổ sung, "Ba chuyện này chưa từng qua tay tôi, tôi chỉ biết chút thôi. Đồng chí cảnh sát à, tôi chỉ háo sắc, không làm chuyện gì thương thiên hại lý cả. Cô gái kia ngủ với tôi là cô tình tôi nguyện. Còn cô bé hôm qua thì do mẹ nó dắt nó đến, sao tôi biết nó không muốn được!"

"Vậy một trăm ngàn kia là sao? Ông dám nói ông không gạt tiền người ta sao?" Tiểu Mã lại muốn đánh ông ta.

“Đó là do bản thân bọn họ tự nguyện quyên thôi, không phải trong chùa cũng hay có khách hành hương đến quyên tiền sao? Là cậu ta kiên quyết muốn quyên cho tôi, tôi nào có cách gì.” Họ La lại bày ra vẻ mặt vô lại.

“Có hợp pháp hay không thì toà án sẽ nói cho ông biết. Căn cứ vào tình huống trước mắt, nếu như tội danh thành lập, ông lợi dụng tà giáo lừa gạt tài sản, cưỡng hiếp phụ nữ, xúi giục giết người. Xử một cái thì chẳng sao. Nếu như khi thẩm tra còn có các loại hành vi ép buộc phụ nữ, ấu nữ thì có thể xử bắn chết.” Phương Sơ Dương chỉnh sửa tư liệu lại một chút, mặt không thay đổi nói cho ông ta biết.

“Tôi không xúi giục giết người! Tôi chỉ phụ trách việc lấy tiền, trời đất chứng giám tôi không ép buộc ai cả!” La Toàn Bồi nghe xong lời này liền nóng nảy, “Chuyện giết người là do tinh chủ chỉ huy, tôi chưa từng nói chuyện với thiên phạt giả!”

“Vậy tinh chủ là ai? Nếu như ông giúp chúng tôi tìm được tinh chủ thì coi như ông có một công, có thể giảm hình phạt.” Phương Sơ Dương ra hiệu nói Tiểu Mã đưa giấy bút cho tên họ La.

La Toàn Bồi nhìn bản khai trong tay, cầm bút lên, lại buông xuống: “Tôi không biết.”

“Ông là tâm phúc phụ trách lấy tiền mà không biết sao?” Tiểu Mã đập bàn.

“Tôi thật không biết mà.” La Toàn Bồi bày ra bộ dáng anh dũng hy sinh.

“Vậy hôm nay đến đây tôi, đưa ông ta về phòng giam.” Phương Sơ Dương đứng lên.

“Ây ây, có thể đổi phòng giam khác cho tôi không?” Tên đó lập tức giãy giụa, kêu cha gọi mẹ không muốn trở về.

“Xin lỗi, chỉ có phòng này là còn trống thôi.” Tiểu Mã căn cứ vào nguyên tắc vì nhân dân phục vụ, thái độ ôn hòa nói cho hắn ta biết.

“Ây, tôi nói tôi nói.” La Toàn Bồi ngồi lại, chôn mặt trong tay rất lâu, “Không phải tôi không muốn nói, là do tôi không thể nói. Trên tôi có mẹ già hơn bảy mươi, dưới còn có con trai mười bảy tuổi, nếu tôi nói ra thì cả gia đình chúng tôi không ai sống nổi.”

Tầng cao cấp của tà giáo thật ra rất tỉnh táo, căn bản không hề tin giáo. Bọn họ có mục đích rõ ràng, biết cách kiếm tiền, biết cách kiếm sắc. Tên họ La không chịu khai ra tinh chủ cũng không phải xuất phát từ tín ngưỡng, mà là sợ bị thiên phạt giả trả thù.

“Con trai ông cũng mười bảy tuổi mà ông còn dám xuống tay với cô bé mười sáu tuổi à? Ông có biết xấu hổ hay không!” Tiểu Mã đẩy ông ta một cái, bị Tiểu Trương kéo lại.

“Sẽ không ai biết là ông nói.” Phương Sơ Dương nói bên ngoài tắt camera đi.

“Đội phó?” Người bên ngoài thắc mắc.

“Tắt camera, cũng tắt ghi âm đi.” Phương Sơ Dương nói chắc như đinh đóng cột, âm thanh dòng điện yếu ớt biến mất, toàn bộ gian phòng rơi vào một mảnh yên tĩnh, “Bây giờ ông có thể nói rồi nhỉ?”

La Toàn Bồi khổ não cào tóc, im lặng cúi đầu, qua tròn nửa tiếng mới mở miệng: “Tôi chỉ có thể nói cho các người biết, người này, các người đã gặp qua.”

La Toàn Bồi thành thật khai báo nên không cần trở lại gian phòng tràn ngập tình thương mến thương của các đại ca nữa, một chăn một phòng. Trong đội hình cảnh lâm vào bàn bạc suy luận loại trừ phức tạp.

Đầu tiên, chắc chắn người này không phải là năm tinh sử đã sa lưới. Những người khác cảnh sát đã gặp gồm có: Vương Cánh Hàng, Chu Ngọc Phân, Viên Tiểu Ái, cha mẹ của người chết Vương Cường, cha mẹ của người chết Lý Đình, bạn thân của Lý Đình - Hứa Kiều, Cao Vũ Sanh nhiệt tình cung cấp các loại đầu mối, Địch Thần không biết sao lại dính vào…

Người liên quan có quá nhiều, không biết phải bắt đầu từ đâu.

“Cao Vũ Sanh rất khả nghi, hình như cái gì cậu ta cũng biết.” Trần Chiếu Huy dùng bộ não lớn bằng quả hạch đào cố gắng suy luận.

“Thôi đi, tự mình dâng sào huyệt của mình ra à, là cậu có bệnh hay cậu ta có bệnh?” Phương Sơ Dương cuộn tài liệu đánh vào đầu cậu ta, “Có sẵn chứng cứ lại không biết tìm, trong đoạn ghi âm do người dân nhiệt tình cung cấp không phải có giọng nói của tinh chủ à?”

“Đúng ha!” Tinh tuý trong não dồn lên đầu, mọi người nhanh chóng tìm ra đoạn ghi âm kia.

[Thiên phạt do thần linh nắm trong tay, một khi đã mở ra thì không thể dừng lại được.]

Giọng đàn ông trung niên, âm cuối hơi cao giọng, vừa lõi đời vừa cuồng ngạo.

“Thái Vạn Đại!” Chính là người dượng tuổi cỡ trung niên của Vương Cánh Hàng, thôn trưởng tiền nhậm của Thái Trang, nhận năm trăm ngàn tiền mặt nói muốn đưa cho con trai làm lễ hỏi.

“Lập tức đi bắt Thái Vạn Đại!”

Chớp mắt là tới cuối tuần, là ngày họp báo ra mắt sản phẩm mới của Tiêu Điểm, được tổ chức ở tầng mười sáu của khách sạn Minh Đốn.

Tầng mười sáu là hội trường đặc biệt của khách sạn Minh Đốn, từ bên trong kéo dài ra ngoài tầm hơn mười mét, ở giữa toà nhà có một đoạn nhô ra, là hồ bơi cực rộng ở giữa không trung. Bên cạnh hồ bơi còn có một khu vực không gian mở, có thể ngắm phong cảnh thành phố.

Địch Thần mặc đồ vệ sĩ mà Cao tổng mới đưa, kiểm tra một vòng quanh hội trường, chân mày càng nhăn càng chặt. Cái hội trường này, phân nửa ở bên trong toà nhà, phân nửa ở ngoài. Đoạn nhô ra kia không có vòng bảo vệ, khu phía dưới hồ bơi và chỗ không gian mở có một cái bệ nhỏ không được hai mét.

"Sao cậu lại chọn chỗ này? Đã nói là không được đứng ở chỗ cao mà!" Địch Thần kéo Cao Vũ Sanh ngày hôm nay ăn mặc cực kỳ anh tuấn qua một bên, nhỏ giọng trách hắn.

"Cái này đã đặt từ tháng trước rồi." Vẻ mặt Cao Vũ Sanh vô tội nói, "Yên tâm đi, tôi nói rồi, bọn họ sẽ không ra tay vào ban ngày."

"Cậu là giáo chủ à? Bọn họ nghe lời cậu sao?" Bây giờ vệ sĩ rất tức giận với khách hàng không nghe lời này. Địch Thần không để ý đến hắn nữa, gọi quản lý của khách sạn đến yêu cầu bố trí vòng bảo vệ ở hồ bơi. Quản lý biểu thị vấn đề an toàn không có vấn đề gì, cho dù khách đến có không cẩn thận té xuống thì cũng rơi xuống chỗ bệ.

"Nếu không phải té xuống mà là bị người khác đẩy xuống hay ném xuống thì sao?" Địch Thần chỉ vào cái đài nho nhỏ kia.

"Anh khách này thật biết nói đùa, đó không phải là giết người sao?" Quản lý khách sạn không thể hiểu được lo lắng của Địch Thần.

"Không sai, bây giờ tôi cũng rất muốn giết người!"

/Hết chương 28/

29. Chương 29

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chuyển ngữ: Cực Phẩm

Lúc cảnh sát tìm được Thái Vạn Đại thì ông ta đang chuẩn bị đăng ký xuất cảnh. Kéo đàn kéo đống, một bộ muốn đi du lịch, mới đến cửa kiểm tra thì đã bị chặn lại.

"Đồng chí, có chuyện gì thế?" Thái Vạn Đại vẫn bày ra khuôn mặt cười xoà kia, thôn trưởng nhiều năm đầy kinh nghiệm của thôn Thành Trung, luyện thành một thân khôn khéo lõi đời hoà vào trong xương tuỷ, nhìn qua dường như đúng thật là không biết có chuyện gì xảy ra.

Nhưng mà cảnh sát không hề có ý nói nhảm với ông ta, giữ hết tất cả người nhà của ông ta lại, không cho phép xuất cảnh.

“Cha anh làm chuyện gì vậy?” Lần này, người sắp thành con dâu của nhà họ Thái cũng đi theo, bị cái này hù doạ, nhai kẹo cao su nhỏ giọng hỏi con trai cả của Thái Vạn Đại.

“Cha anh không làm chuyện gì cả.” Anh con trai nhà họ Thái rất bực mình, buông bạn gái ra đến kéo cha mình, “Mấy người dựa vào cái gì mà bắt bớ người khác, có lệnh bắt giữ không? Giấy tờ chứng nhận đâu?”

“Mấy người bắt hai người bọn họ cũng được, vậy chúng tôi có thể tiếp tục đi du lịch không?” Cô gái nhìn không lớn tuổi lắm, còn đang nhai kẹo cao su không ngừng, thấy bạn trai và cha chồng bị bắt, la hét ầm ĩ mấy câu thấy chẳng có tác dụng gì thì từ bỏ, rồi lại quay ra thương lượng với cảnh sát để cho cô ta ra cổng trước, “Sắp phải lên máy bay rồi.”

Tiểu Mã bị cô gái không tim không phổi này làm cho kinh ngạc, đã thế này rồi mà còn muốn đi chơi nữa.

“Ít nói nhảm đi, mang hết tất cả đi, đừng nên ảnh hưởng đến trật tự của hải quan.” Phương Sơ Dương không nhịn được khoát khoát tay.

Cô bạn nhỏ đó bày ra gương mặt không tình nguyện, nói khẽ: “Vậy tôi đi WC cái đã.” Nói xong, xoay người đi đến hướng WC.

“Này!” Tiểu Mã tiến lên kéo cô ta, chưa kịp kéo, cô gái kia đã chạy đi mất. Con ngươi Phương Sơ Dương co rút, lập tức đuổi theo.

Có một em bé đáng yêu đang ngồi trong xe cho con nít, bỗng nhiên bị một cô gái chạy trốn bế lên quăng đi. Trong đám người vang lên tiếng thét chói tai, bỗng nhiên loạn cả lên. Phương Sơ Dương tiếp được đứa bé, lộn mèo một vòng trên đất, Tiểu Mã lướt qua hắn đuổi theo, vẫn chưa đuổi theo xa lắm thì cô gái chạy như điên đã bị hải quan bắt lại đè xuống trên mặt đất.

“Cảm ơn, cảm ơn.” Đứa bé oa oa khóc lớn trong lòng Phương Sơ Dương, cũng may là không bị thương gì, mẹ đứa bé nhanh chóng chạy đến bế bé, còn không ngừng nói cảm ơn hắn.

“Dựa vào cái gì mà bắt tôi? Tôi chỉ là bạn gái của anh ta thôi, không hề có quan hệ gì với gia đình bọn họ cả, tôi không muốn vào đồn công an!” Cô bạn gái giãy giụa thật mạnh, còn nhổ kẹo cao su lên mặt hải quan.

Mấy người xung quanh nhìn không được nữa, muốn đánh cô ta thì bị hải quan cản lại, chỉ là “không cẩn thận” để cho cô ta bị mẹ của đứa bé đạp hai cái.

Thái Vạn Đại bị bắt về quy án, so sánh giọng nói của ông ta với giọng nói của người đàn ông trong đoạn ghi âm, xác nhận đúng là “tinh chủ” của Viên Tiểu Ái. Ông ta đứng tên hơn mười căn hộ, lục soát từng cái nhưng lại không thu hoạch được gì. Cũng không phải là hang ổ của tà giáo, cũng không có đồ đạc liên quan bị giấu đi, sạch sạch sẽ sẽ, nhìn qua chỉ là một tên nhà giàu mới nổi bình thường, giàu lên nhờ chính sách tái định cư.

“Cuối cùng là có chuyện gì thế, chuyện năm trăm ngàn tiền mặt lúc trước tôi đã nói rõ ràng rồi mà, có phải là thằng nhóc Cánh Hàng lại phạm tội gì không?” Thái Vạn Đại vẫn bày ra vẻ mặt mờ mịt.

“Đã bắt được nhóm giết người do Vương Cánh Hàng bỏ tiền ra mướn.” Mặt Phương Sơ Dương không thay đổi nhìn ông ta.

Nghe thấy câu này, vẻ mặt Thái Vạn Đại khiếp sợ: “Tôi không hề biết việc này!”

“Ông không biết à.” Phương Sơ Dương gật đầu, “Vậy con dâu tương lai của ông chắc chắn sẽ biết, dù sao tiền thuê hung thủ kia cũng là lễ hỏi của cô ta, bây giờ chắc đang ở trong nhà của Tô Thiến Thiến.”

Tô Thiến Thiến chính là con dâu tương lai của Thái Vạn Đại, nghe thấy câu này, sắc mặt của ông ta cuối cùng cũng không kìm chế được nữa.

Căn hộ của con dâu tương lai là căn hộ mà Thái Vạn Đại mua cho đôi trẻ sắp cưới. Nhà giàu mới nổi không thiếu tiền, để cho Tô Thiến Thiến đứng tên luôn. Khu biệt thự sa hoa Phục Thức Điệp mới vừa sửa xong vẫn còn chưa có người vào ở. Cảnh sát tìm được mấy trăm ngàn tiền mặt ở căn phòng nằm dưới cùng, còn có trang sức châu báu, giấy tờ bất động sản, chìa khoá xe… nhiều vô số kể.

Sắc mặt của Thái Vạn Đại xám xịt, cúi đầu một lát, bỗng nhiên cười hắc hắc: "Không sai, tôi chính là tinh chủ của thành phố này. Nhưng các người có bắt được tôi cũng chẳng làm gì được, thần vẫn tồn tại, tôi chỉ là người truyền lời của thần thôi."

"Ý ông là gì?" Phương Sơ Dương nhíu mày.

"Ý tôi là..." Thái Vạn Đại bỗng nhiên vịn bàn, cơ thể nghiêng về phía trước, lộ ra một hàm răng phiếm vàng, nhỏ giọng nói như đang kể chuyện cổ tích cho trẻ em, "Thiên phạt vẫn sẽ tiếp tục."

Một câu nói này khiến cho người ngồi trong phòng phát lạnh cả người. Không giống với năm tên tinh sử một lòng muốn kiếm tiền, lừa gạt sắc, tên này chính là người lãnh đạo tối cao của tà giáo toàn thành phố này, ngoại trừ việc lừa tiền lừa sắc bên ngoài, ông ta vẫn còn theo đuổi giáo lí! Một tín đồ tà giáo có thứ để theo đuổi, một kẻ điên hết lòng tin theo giáo lí, cho dù bị bắn chết cũng sẽ không chịu khai ra danh sách thiên phạt giả.

Cảnh sát dựa vào bản ghi chép lý lịch của Thái Vạn Đại tìm hai ngày nhưng không có kết quả. Mấy thiên phạt giả này có thể là học sinh, có thể là công nhân, là lão nông làm ruộng, là thành phần tri thức đô thị, là bà chủ nhà... Không hề liên quan đến nhau, không thể nào tra ra được. Chỉ cần Thái Vạn Đại không nói, những người đó sẽ mãi mãi ẩn núp trong bóng tối, bất cứ lúc nào cũng có thể đi ra giết chóc.

Khách sạn Minh Đốn, buổi họp báo ở tầng mười sáu đã bắt đầu.

Lần này không chỉ là để ra mắt sản phẩm mới, mà còn để làm sáng tỏ tin đồn lúc trước. Bởi thế, ngoại trừ mời các công ty hợp tác và truyền thông, còn mời cả ngôi sao, tác giả chuyên mục, người nổi tiếng trong xã hội, vân vân và mây mây, nhằm để mọi người cùng chứng kiến.

Mỗi một vị khách mời đều đã có thư mời từ trước, bên trong có mã vạch riêng, trước khi vào cửa thì phải nghiệm chứng thân phận đã, tuyệt không cho những người không có phận sự bước vào. Địch Thần nhìn chằm chằm một lát không phát hiện vấn đề gì, trong hội trường lại có hai mươi mấy nhân viên an ninh mặc đồ đen, đeo bộ đàm, giám đốc quản lí khách sạn còn lắp thêm một tầng võng bảo vệ cho phần sân thượng. Cuối cùng anh mới yên tâm một chút.

Bởi vì tạm thời không làm được một giàn giáo, chỉ có thể miễn cưỡng bày một tầng võng bảo vệ cho phần sân thượng nhỏ kia, nhưng nhìn qua cũng an tâm hơn so với phần sân thượng trống trơn trước đây, có còn hơn không.

Cao Vũ Sanh lên sân khấu, có một microphone nhỏ hình tròn cài trên cổ áo, giơ tay ra hiệu ý bảo chỉnh đèn hội trường tối lại: "Hoan nghênh mọi người đã đến tham gia buổi họp báo ra mắt sản phẩm mới của Công ty Bản đồ Tiêu Điểm, tôi là người sáng lập kiêm CEO ban chấp hành của Tiêu Điểm, Cao Vũ Sanh."

Buổi họp báo lần này được live stream đăng lên mạng.

Quý Tiện Ngư ngồi ở hàng thứ nhất, cúi đầu nhìn thoáng qua điện thoại: "Sao nhiều người vào xem vậy?"

Thư ký Trịnh ngồi chung với Quý tổng cười giải thích: "Là do anh không biết thôi, lần trước khi "X-Quang Cuối Tuần" đăng đoạn phỏng vấn lên thì Cao tổng của chúng tôi bỗng có rất nhiều fan nhan sắc." Nói xong, mở tài khoản chính thức của bản đồ nhà mình ra, kéo đến khung bình luận cho hắn đọc.

Chỉ đăng một quảng cáo về sản phẩm mới sắp đưa ra thị trường, cũng chẳng có gì đặc biệt cả, mà phía dưới lại có hơn mười ngàn bình luận.

[Chồng em thiệt giỏi, mong mọi người ủng hộ sản phẩm mới của chồng tui! Anh ấy muốn kiếm tiền để nuôi con của tụi tui đó!]

[Mau tát cho lầu trên tỉnh đi, rõ ràng Cao Vũ Sanh là chồng tui.]

[Khi nào trang này mới đăng ảnh chụp CEO nhà các người lên thế, hình làm việc cũng được! Tôi lấy điện thoại của cả nhà tui tải ứng dụng bản đồ Tiêu Điểm đó, a a a!]

"Còn có thể thế sao?" Quý Tiện Ngư rất là kinh ngạc. Vốn là một buổi họp báo của công ty khoa học kỹ thuật, cũng chẳng có bao nhiêu người hứng thú cả. Nhưng vì vị CEO đẹp trai này, lượt xem live stream rõ ràng khá là khả quan.

“Thời đại nhìn mặt mà, dáng dấp đẹp trai chính là PR tốt nhất. Nếu Quý tổng đồng ý lộ mặt, Đầu tư Cá Mặn đã sớm thành trụ cột vững chắc trong giới thương nghiệp rồi.” Trịnh Kinh trịnh trọng nịnh hót.

Quý Tiện Ngư dở khóc dở cười, công ty của hắn là đầu tư thì cần khoe mặt làm gì? “Phong cách này của cậu thật không hợp với Cao tổng nha.”

Cao Vũ Sanh trên bục thì nói một cách chậm rãi, thư Ký Hách thì ở đằng sau phối hợp nhịp nhàng, vệ sĩ Địch mặt đen dưới đài lại không nói được một lời, đây mới là sắp xếp phải có của Tiêu Điểm.

Thư ký Trịnh có chút ngượng ngùng, nhanh chóng kéo tai hoạ: “Vệ sĩ kia cũng đâu hợp Cao tổng đâu, tính cách là tính cách, công việc là công việc.”

Quý Tiện Ngư không tin, lần trước gặp qua Địch Thần ở công ty thì rõ ràng là một vệ sĩ rất đáng tin mà, tính cảnh giác cực cao lại rất ít nói chuyện. Ngẩng đầu nhìn về phía Địch Thần, dường như là để nghiệm chứng câu nói của thư ký Trịnh. Nhân viên của khách sạn nhanh chóng chạy đến, đưa cho Địch Thần một cái túi lớn. Địch Thần lùi một chút về chỗ ít người, nhanh chóng nhét vật gì đó vào trong ba lô.

Sau đó, Địch Thần kéo ra một cái ống mềm từ trong ba lô ngậm lên miệng, lại lần nữa đeo đàng hoàng lại, bước về chỗ cũ như không có chuyện gì xảy ra.

Hai mắt của Quý tổng từ từ mở lớn, đó là… túi ô-xy mà bệnh viện dùng!

Cái này không giống với bình ô-xy cầm tay, túi ô-xy bệnh viện dùng có van đóng mở không ngừng duy trì ô-xy cho người dùng. Trên mặt đất cùng mặt bằng với mực nước biển mà còn cần hít ô-xy, thân thể yếu như thế làm sao làm vệ sĩ được? Quý tổng yên lặng thu hồi lời nói lúc này, nhìn chằm chằm mặt của Địch Thần xuất thần.

Trên khuôn mặt trắng nõn tuấn tú vì hít ô-xy nên hơi hồng hồng, nhìn qua khoẻ mạnh hơn lúc nãy rất nhiều, khí thế trên người không thay đổi rõ ràng lắm. Phải nói là, đây giống như cảm giác kiếm khách cổ đại có tuyệt thế bảo kiếm trong tay.

“… Cảm ơn Công ty Đầu tư Cá Mặn đã tin tưởng chúng tôi.” Cao Vũ Sanh trên bục bỗng nhiên điểm danh, kéo hồn của Quý Tiện Ngư đang ngớ người về, lộ ra nụ cười khéo léo, ngẩng đầu gật đầu với Cao Vũ Sanh.

Phần đầu tiên nhanh chóng kết thúc, giờ là thời gian uống trà, mời ngôi sao lên sân khấu biểu diễn. Bên cạnh hồ bơi rộng lớn đã kê bàn sẵn, nhân viên phục vụ của khách sạn đẩy xe đồ ăn đến sắp đồ ăn lên bàn, có nhân viên pha cà phê đứng đó pha cho khách. Kết thúc một bài hát, mọi người cười nói tiến về phía sân thượng uống trà ăn điểm tâm.

Địch Thần ngăn Cao Vũ Sanh chuẩn bị tiến lên lại, đưa cho hắn một chai nước khoáng.

“Tôi muốn uống cà phê.” Cao Vũ Sanh cầm chai nước khoáng.

“Cậu không muốn uống.” Địch Thần giơ hai ngón tay ra mở nắp cho hắn.

“…”

Ca ca nói không muốn uống thì chính là không muốn uống. Cao tổng tủi thân éo éo uống một ngụm nước khoáng chẳng có mùi vị gì, liền có người đến bắt chuyện.

“Cao tổng, sản phẩm mới này của công ty cậu rất là thú vị, nhưng một mình làm rất phức tạp đúng không. Tôi làm phân phối bán lẻ, có trên trăm dây chuyền trong các khu thương mại, cậu muốn hợp tác chứ?”

“Cao tổng, Tiêu Điểm có hứng thú với bộ giọng nói của Vân Lộ không? Chúng tôi…”

“Cao tổng…”

Càng ngày càng có nhiều người vây xung quanh, Địch Thần đè một gã ký giả muốn đưa micro nhằm vào mặt Cao Vũ Sanh, đẩy nhẹ một cái, ký giả liền “xoạt xoạt xoạt” lùi ba bước xa, suýt nữa là đẩy ngã người phía sau.

“Mời lùi về phía sau.” Địch Thần cắn ống mềm, khẽ nói từ trong kẽ răng, tương đối có tư thế lưu manh ngậm thuốc lá hù dọa người.

“Nhường một chút, nhường một chút!” Lúc này, một nhóm nhân viên đẩy một cái rương lớn đến, đẩy thẳng đến hồ bơi bên cạnh. Rương lớn màu đen thần thần bí bí, tất cả mọi người tò mò đi qua đó xem.

“Cao tổng, đó là tiết mục biểu diễn gì à?” Người đàn ông bụng bự kinh doanh bán lẻ cười ha hả hỏi Cao Vũ Sanh.

“Không phải…” Cao Vũ Sanh vừa dứt lời, rương lớn ầm ầm đổ xuống đất, lộ ra pháo hoa ở bên trong. Nhân viên công tác không cảnh báo gì đã thẳng tay đốt kíp nổ.

“A ——” Mấy nữ sĩ đang uống cà phê ở sân thượng lập tức hét ầm lên.

“Ầm ầm ầm!” Mấy tiếng nổ lên tiếp, ánh sáng chết chóc, tia lửa chói mắt bùng lên dưới bầu trời mây đen tầng tầng lớp lớp. Khó thấy rõ khói lửa vào ban ngày, hôm nay vừa vặn là một ngày đầy mây. Ánh lửa nở rộ ở trên cao của thành phố phồn hoa nhất, vẽ ra một con mắt to màu đỏ trong thời gian ngắn.

Trong phòng thẩm vấn đội hình cảnh, Thái Vạn Đại nắm lan can sắt lộ ra nụ cười quỷ dị điên cuồng: “Lửa của sao ở thành phố này đã bị các người dập hết, chúng tôi sẽ chứng minh với thế nhân rằng, Bái Tinh là vĩ đại, là thần thánh, không ai có thể chống lại!”

Khói lửa còn chưa chạm đất, nhân viên đốt pháo bỗng nhiên xông tới, Địch Thần lập tức kéo Cao Vũ Sanh, không ngờ người đàn ông bán lẻ kia bỗng nhiên cởi áo, trên bụng có gắn một ống pháo hoa lớn.

“Cẩn thận!” Một tay Địch Thần kéo Cao Vũ Sanh vào trong lòng, gắng sức nhảy ra ngoài.

Lại một tiếng “ầm” tung vang, khói lửa lan ra cả toàn bộ hội trường. Địch Thần ôm Cao Vũ Sanh nhảy ra xa bốn năm mét, đầu óc choáng váng, lại rơi vào ngay chỗ gần đám “nhân viên” đốt pháo kia.

“Thành này đã huỷ, dùng máu tế trời!” Mười mấy người đồng thời hô khẩu hiệu, cùng lúc đó nhấc Cao Vũ Sanh lên cao.

/Hết chương 29/

Túi ô-xy

30. Chương 30

Chuyển ngữ: Cực Phẩm

Toàn bộ hội trường loạn hết cả lên, nhân viên an ninh xa xa còn đang vội vàng sơ tán mọi người, khi thấy mười mấy người nâng Cao tổng lên thì trợn tròn mắt. Những người này đi rất nhanh, mấy nhân viên an ninh có chạy qua cũng không kịp.

Địch Thần chưa kịp kéo được thì bọn họ đã đoạt mất Cao Vũ Sanh đi, cắn ống thông mũi quét ngang ngay

tại chỗ, đá trúng cẳng chân hai người kế bên. Hai người kéo tay trái của Cao Vũ Sanh lập tức kêu thảm té xuống, Cao Vũ Sanh nhanh chóng đưa cổ tay trái qua bên phải, hai ngón tay hướng về phía đồng hồ đắt tiền của mình.

"Cạch cạch cạch," kim đồng hồ của nó đảo ngược, toàn bộ mặt đồng hồ như một đoá hoa sen kim loại nhẹ nhàng, nhanh chóng xoè ra. Một loại kim loại màu sắc kỳ lạ nhanh chóng kéo dài ra, bao trùm mu bàn tay, tự động siết chặt, biến thành một cái bao tay mang theo cảm giác như đồ dùng của tương lai, hoặc có thể gọi nó là hộ giáp.

Mặc dù có hai người té xuống, nhưng đội ngũ như đưa tang này vẫn liên tục tiến về phía trước không dừng lại chút nào, chốc lát đã sắp ra khỏi hội trường hướng về phía sân thượng có hồ bơi. Sức người góp lại, dùng sức một người rất khó địch lại.

Địch Thần bước dài xông lên, một tay rút dù che nắng của bể bơi ra, xoay một vòng trong tay, dùng hết sức mình, "phạch" một tiếng quét qua.

Cái quét này như có sức lực của ngàn quân vậy, lớp người đầu tiên bị tát bay thẳng. Địch Thần xuống tay liên tục, trái một cái phải một cái, đánh tan đám người kia đi. Một tay tiếp được Cao Vũ Sanh, kéo vào trong lòng, gậy kim loại đưa ngang trước người, tư thế dù nhìn buồn cười nhưng lại sinh ra tư thế vạn người không thể tiến qua của cổ nhân.

"Ầm ầm —" Cửa sắt chỗ sân thượng và bên trong bỗng nhiên bị hạ xuống, đó là cửa sắt dùng để phòng ngừa có khách xông vào bể bơi rồi xảy ra nguy hiểm vào ban đêm, nút mở nằm bên trong phòng giám sát ở bên trong. Nếu cửa hạ xuống hết thì bọn họ không thể rời khỏi được trong một khoảng thời gian ngắn. Tuy không có nhiều chuyện ngoài ý muốn xảy ra, nhưng đồng thời nhân viên an ninh cũng không thể nào vào giúp bọn họ được.

Trên sân thượng vẫn còn nhiều khách khứa chưa kịp chạy đi, lúc thấy cửa sắt đóng lại thì lập tức hoảng sợ, lại không dám đứng lên gõ cửa, họ sợ bị đám người thiên phạt giả nhìn giống như xác sống này phát hiện. Có nữ sĩ ngồi trong góc khóc lên, che miệng không dám khóc thành tiếng.

"Gọi điện thoại nói khách sạn mau mở cửa." Địch Thần lớn tiếng nói một câu, quét hai thiên phạt giả vào bể bơi.

Mấy thiên phạt giả này không sợ chết, bị quật ngã mà vẫn còn đứng lên được.

Một tên thiên phạt giả bị Địch Thần dùng một cước đạp trúng vào bàn đồ ăn, trái cây, đồ ăn "phần phật" đổ đầy người, tên đó ngọ ngoạy hai cái sau đó cầm dao cắt trái cây trên bàn chém nhằm về hướng Địch Thần.

Cao Vũ Sanh tiện tay cầm khăn tắm lớn trên ghế nằm ném sang, cản lại tầm nhìn của đối phương một lát. Nhưng mà chỉ được chốc lát thôi, trong tay hắn không có đồ gì tiện tay cả, ghế nằm cũng là cố định trên mặt đất không nhấc lên được, chỉ có duy nhất cây dù trong tay trong tay Địch Thần.

"Đừng làm hại cậu ấy!" Một cô gái ngồi trong góc bỗng nhiên lao đến, ôm cổ người cầm dao, kéo người đó ngã xuống đất.

Địch Thần quay đầu lại liếc về phía đó: "Viên Tiểu Ái!"

Viên Tiểu Ái mặc một bộ quần áo màu đỏ, chẳng biết đã trà trộn đi vào lúc nào, ôm chặt hai tay của người cầm dao từ phía sau lưng: "Tôi đã nói với tinh chủ rồi, miễn thiên phạt cho cậu ấy! Các người không thể làm như thế!" Giọng nói chói tai xuyên thấu toàn chỗ đó, nhưng nhóm thiên phạt giả vẫn chẳng xem là gì.

"Huyết tế!" Người cầm dao gầm nhẹ một tiếng, dùng sức cong khuỷu tay một cái, đánh vào trên người Viên Tiểu Ái để thoát khỏi trói buộc, xoay người tính đâm con dao kia vào tim cô ta. Cây dù mang theo kình phong đánh đến, "bộp" một tiếng đẩy người ra. Con dao trong tay người kia rơi trên mặt đất, run rẩy phun ra hai cái răng dính máu, trợn trừng hai mắt rồi hôn mê.

Viên Tiểu Ái ngồi ở tại chỗ, ngẩn người một lát, nhìn đám thiên phạt giả hết người này đến người khác nhào đến tấn công Cao Vũ Sanh, run rẩy cầm con dao cắt trái cây kia.

Cửa sắt ầm ầm nâng lên. Vài nhân viên an ninh chạy vào, "Đùng!", một tiếng súng điếc tai vang lên, đổi lấy tiếng thét chói tai không ngừng bên trong, sau đó thì nhanh chóng yên tĩnh lại.

Một nhân viên an ninh đứng ở gần bể bơi, cầm súng chỉ lên trời: "Tất cả không được nhúc nhích!"

"Đội trưởng Phạm!" Địch Thần nhận ra người cầm súng, chính là Lão Phạm đội trưởng đội hình cảnh.

Có nhiều cảnh sát mặc đồ của nhân viên an ninh, nhanh chóng khống chế được hiện trường: "Tất cả ôm đầu ngồi xuống!"

Thấy có cảnh sát đến, những khách khứa lập tức bình tĩnh lại, không chạy tán loạn nữa. Nhóm thiên phạt giả cũng dừng động tác, có người nằm trên đất ôm chân kêu rên, có người đứng tại chỗ ngây ra như phỗng, còn có người ngồi ôm đầu nhưng ánh mắt vẫn không hề rời khỏi người Cao Vũ Sanh.

Địch Thần cảm giác được vài đường nhìn tràn ngập ác ý kia, lôi Cao Vũ Sanh dựa vào tường đứng vững: "Có bị thương không?"

Sắc mặt Cao Vũ Sanh vẫn bình thường, chỉ là quần áo và tóc tai có hơi lộn xộn, lắc đầu: "Tôi không sao."

Nhìn từ trên xuống dưới, xác nhận cố chủ không bị thương gì, lúc này cơn tức của Địch Thần mới dâng lên, nhìn nhóm cảnh sát đã sớm mai phục, cắn ống thông mũi từ trong kẽ răng rặn ra nói: "Tôi nói cậu…"

Bất thình lình, một gã thiên phạt giả ngồi dưới đất giơ tay đợi cảnh sát còng tay hung tợn nhìn chằm chằm Viên Tiểu Ái: "Đồ phản bội! Là mày tiết lộ bí mật!"

"Tôi không có tiết lộ bí mật gì cả!" Viên Tiểu Ái nghe nói như thế, như là bị cái gì kích thích, vung dao trong tay muốn chém người nói chuyện kia.

"Không được nhúc nhích!" Đội trưởng Phạm lập tức dùng súng chỉ về hướng Viên Tiểu Ái.

Bỗng nhiên, nhóm thiên phạt giả đang ngồi chồm hổm trên mặt đất đồng thời đứng lên, một người trực tiếp liều mạng trúng đạn nhào đến trên người đội trưởng Phạm. Hơn nữa còn không sợ chết mà nhào về phía Cao Vũ Sanh.

Địch Thần dùng một cước đạp tên kia ra ngoài, lại lần nữa vẫy dù che nắng.

"Đùng!" Đội trưởng Phạm trực tiếp nổ súng bắn ngã người kéo ông, lại nổ súng lần nữa. Lần này thì lại không có bất kỳ hiệu quả nào, nhóm thiên phạt giả giống như xác sống ngây ngốc, chỉ biết nhào đến tấn công Cao Vũ Sanh.

"A a a, không được làm hại cậu ấy!" Viên Tiểu Ái hét to cầm dao chạy đến, bị người đẩy một cái khiến cho mũi dao chĩa thẳng về phía Địch Thần.

"Cẩn thận!" Cao Vũ Sanh hoảng sợ, nắm cổ áo Viên Tiểu Ái, đẩy cô ta té xuống đất.

Cao tổng không biết bốn chữ "thương hoa tiếc ngọc" như thế nào nên dùng sức hơi mạnh. Chỗ gáy của Viên Tiểu Ái đập xuống sàn nhà bằng gỗ, phát ra một tiếng "coong" giòn tan.

Mũi đao đụng trúng ba lô của Địch Thần, túi ô-xy "phụt" xì ra một ít. Địch Thần vội vàng hít mạnh hai cái, nắm một người phụ nữ nhỏ gầy trước mặt ném vào trong đám người. Giống như chơi bowling vậy, ném một cái khiến cho đám người ngã xuống. Nhóm cảnh sát nhanh chóng nhào đến đè những người này xuống đất lần nữa.

"Cao Vũ Sanh!" Viên Tiểu Ái nằm trên mặt đất, không thể tin nhìn hắn chằm chằm một lát, bỗng nhiên lẩm bẩm đứng lên, hét to dùng dao chỉa về phía ngực Cao Vũ Sanh.

"Mẹ nó!" Địch Thần quay đầu lại thấy một màn như thế, nhịn không được phải chửi tục.

Cao Vũ Sanh vốn đứng ở chân tường sân thượng, vì tránh con dao của cô ta mà phải lui về dọc theo đằng sau. Hai bước sau nữa chính là chỗ bệ nhỏ, vô cùng nguy hiểm.

"Cô làm sao vậy?" Cao Vũ Sanh vẫn bình tĩnh như lúc đầu, vẻ mặt không khác nhau chút nào với vẻ mặt đứng diễn thuyết trên sân khấu lúc nãy.

"Mấy ngày nay là anh lừa em đúng không?" Hai mắt của Viên Tiểu Ái đỏ bừng, run run rẩy rẩy cầm dao, "Anh giả vờ thích em để tránh được thiên phạt!"

Chị gái à, sao lúc quan trọng thế này lại đột nhiên tỉnh táo thế! Địch Thần thầm kêu không xong, từ từ bung dù đi lại gần.

"Em làm quản lý năm năm ròng rã, vì sao lại đồng ý nhận tiền lương thấp như vậy làm việc cho anh? Anh thông minh như thế mà lại không rõ sao? Em dành bao nhiêu tâm huyết cho anh, anh lại lợi dụng em, nhưng cũng không hề liếc mắt nhìn em, em hận anh!" Ảo giác hồng hồng mấy ngày nay do đầu bị đập xuống sàn nhà nên tỉnh táo lại.

Cao Vũ Sanh đặt hai tay sau lưng, để cho đồng hồ biến thành giáp bọc cổ tay: "Cho nên?"

"Cho nên, em dâng hiến cơ thể cho ác ma chỉ để đổi lại cái chết của anh! Ha ha ha ha…" Còn chưa cười xong, Viên Tiểu Ái đã bị Địch Thần dùng dù hất ra.

Hơn nữa đồng thời, bên cạnh bỗng có một cái miệng đầy máu nhào đến, khi mọi người chưa kịp phản ứng thì đã kéo Cao Vũ Sanh nhảy xuống.

Là thiên phạt giả mới vừa rồi bị đánh rơi răng!

"Thiên Tứ!" Địch Thần không chút nghĩ ngợi nhảy xuống theo.

Cao Vũ Sanh cảm thấy cả người mình bỗng treo lơ lửng giữa trời, lập tức giơ nắm tay ra, giáp bọc cổ tay nhanh chóng chuyển động, một cái mũi tên lưỡi câu kim loại nhỏ bắn ra, lực kia đủ để xuyên thủng tường. Mà lúc này, hắn cũng thấy được Địch Thần nhảy xuống, lập tức giang hai tay ra thu lại, tránh đi bi kịch bắn xuyên qua Địch Thần.

Một tay Địch Thần kéo tay Cao Vũ Sanh, tay kia víu vào chỗ võng bảo vệ, khó khăn lắm mới ngừng rơi xuống được. Mà tên thiên phạt giả kia đã biến thành một đường sao bay màu đen rơi xuống.

Sắc mặt Cao Vũ Sanh có chút trắng bệch, ngẩng đầu nhìn Địch Thần.

"Đừng vội." Địch Thần siết chặt cổ tay Cao Vũ Sanh, túi ô-xy sau lưng đã cạn kiệt, anh không dám dừng lại, cắn răng co cánh tay kéo Cao Vũ Sanh lên tới chỗ mình đứng, lôi tay hắn khoác lên cổ mình, "Ôm chặt tôi!"

Cao Vũ Sanh lập tức vòng hai tay ôm chặt Địch Thần.

Đội trưởng Phạm ở phía trên đã nhảy xuống chỗ bệ nhỏ này, cố gắng giơ tay ra để kéo hai người lên.

"Mau tránh ra!" Địch Thần hét lớn một tiếng, đung đưa trên không trung một cái, chợt dùng sức, giống như vận động viên thể thao chơi xà đơn, cùng người trong lòng bay thẳng lên chỗ bệ nhỏ.

Xung quanh yên lặng lúc lâu rồi mới vang lên tiếng hoan hô sống sót sau tai nạn.

Địch Thần thở hổn hển, chửi thầm một tiếng: "Con mẹ nó, đứa nào cũng bị điên! Ban ngày xổng ra ngoài giết người!"

"Đây là buổi hiến tế cuối cùng của tà giáo, lúc Bái Tinh Giáo gặp phải nguy cơ diệt vong thì sẽ dùng cách thức tế trời cụ thể hơn." Cao Vũ Sanh vẫn còn ôm Địch Thần chưa buông tay, hơi thở không ổn định nói.

"Hầy, giờ mới biết sợ à, lúc lập mưu lừa thiên phạt giả đến giết mình thì sao không biết sợ?" Địch Thần kéo thằng nhóc thúi sau cổ mình ra, chuẩn bị tính sổ, lại phát hiện mặt người này trắng như giấy vậy.

"Nếu không làm thế thì bọn họ cứ mãi theo dõi tôi, chưa chết chưa ngừng…" Cao Vũ Sanh hít vào một hơi, mồ hôi lạnh chảy xuống theo đường cong quai hàm đẹp mắt, nhìn qua cực kỳ đáng thương.

"Cậu sao thế?" Địch Thần vội vã ôm hắn lại.

"Tôi sợ độ cao." Cao Vũ Sanh chôn mặt vào vai anh, giọng nói càng lúc càng yếu, dường như một giây sau sẽ lập tức ngất xỉu.

Mới vừa rồi Cao tổng vẫn còn vững như núi mặt không đổi sắc, bỗng nhiên biến thành bộ dáng này khiến cho Địch Thần có chút không biết làm sao, sững sờ một lát mới giơ tay lên vỗ vỗ lưng hắn: "Đừng sợ."

Tác giả: Nguy cơ tà giáo đã giải trừ, "Sao trên trời" chỉ còn một chương cuối cùng nữa thôi là quyển đầu tiên có thể kết thúc rồi~

Cực Phẩm: Địch Thần: Người đàn ông tui yêu có những lúc íu đúi không ngờ…

31. Chương 31

Chuyển ngữ: Cực Phẩm

"Thiên thượng tinh, lượng tinh tinh, vĩnh xán lạn, trường an trữ."

Trong toa xe lửa ghế ngồi cứng chật hẹp, ở giữa có treo một cái TV hai mặt, đang chiếu một bộ phim Hồng Kông nổi tiếng bấy giờ. Một mỹ nhân cổ trang cầm một cái khoá bình an, ngấn lệ đọc từng chữ trong câu thơ trên đó, đó là dòng thơ lúc mẫu thân cô đưa cô cho người khác thì khắc lên khoá. Rõ ràng đây là một câu chúc tốt đẹp, nhưng lại là vật tượng trưng cho cốt nhục chia lìa.

"Hu hu hu…" Một bé trai tầm khoảng năm sáu tuổi đang nằm dưới chỗ ghế cứng, ánh mắt ngây ngốc nhìn

màn hình mờ mờ kia, cố gắng chống lại cơn buồn ngủ không ngừng kéo đến.

"Tại sao lại để trẻ con ngủ trên mặt đất, sẽ bị cảm đấy." Một cụ già ngồi gần đó chỉ vào tờ báo cũ dưới người cậu nhóc, khuyên đôi nam nữ ngồi trên ghế, "Để cho bé ngủ trên ghế đi, người lớn ngủ trên đất."

"Ngủ trong lòng thì nó sợ nóng." Người phụ nữ cười nói một câu, cúi đầu nhìn đứa bé nhưng vẫn không bế lên, giơ một chân ra cản lại đường nhìn lên TV, dùng giọng nói mang theo giọng địa phương mắng cậu bé, "Đừng xem nữa, mau ngủ đi!"

Tác dụng của thuốc khiến cho Cao Vũ Sanh tuổi nhỏ nói không ra lời, không có phim phân tán lực chú ý thì nhanh chóng đã không mở mắt nổi. Lúc mơ mơ màng màng, nghe được người đàn ông kia nói: "Cô đưa nó vào WC thay đồ cho nó đi, mặc đồ tốt như thế lát nữa nhân viên tàu đến kiểm tra lại nghi ngờ."

Đợi cậu tỉnh lại, đồ trẻ con mềm mại cao cấp không thấy đâu nữa, trên người mặc vào một cái áo lông cũ mèm. Giày da nhỏ trên chân đổi thành đôi giày vải không vừa chân, bên trong toàn là cát đất, cọ đến lòng bàn chân đau rát.

"Đi nhanh chút coi!" Người đàn ông thấy cậu tỉnh, lập tức để cậu xuống đất để cậu tự đi.

Đã ra khỏi xe lửa, đây là một thành phố nhỏ, từ kiến trúc đến người dân đều là đen thui bẩn thỉu, đầy mùi bần cùng và rách nát.

Dạ dày quặn đau một cơn, Cao Vũ Sanh không tự chủ được ngồi chồm hổm xuống, trước mắt choáng váng ập đến từng cơn. Cậu không biết mình đã ngủ bao lâu, nhưng người đã đói bụng đến cực hạn, không có chút sức lực nào.

Người đàn ông thấy cậu ăn vạ, giơ tay lên muốn đánh, bị người phụ nữ ngăn lại.

"Đừng đánh nó, đường còn dài lắm." Người phụ nữ lấy ra một cái bánh bông lan nhỏ rẻ tiền bán ở trạm xe lửa, đưa cho cậu, "Đói bụng à, cho con ăn. Ăn no đi rồi cô dẫn con đi tìm mẹ."

Đứa bé ngước mắt nhìn người phụ nữ kia, miệng to như chậu máu, trên mép còn có một cái mụn ruồi to, màu da khô vàng, cách gần như thế suýt nữa khiến cậu sợ quá khóc lên. Gia giáo nghiêm khắc khiến cho cậu rất khó nhận đồ ăn người khác đưa, nhưng bây giờ cậu biết, mình là bị bắt cóc, không ăn thì sẽ chết đói.

Nhận miếng bánh có chút đen, nhặt ra chỗ có thể ăn cắn một cái. Một mùi thức ăn thiu xông vào khoang miệng, khiến cho cậu buồn nôn, phun thẳng ra. Ngẩng đầu nhìn thấy có một cảnh sát giao thông đứng chỗ ngã tư đường, đang thổi kèn chỉ huy giao thông, cậu lập tức không để ý đến cơn đau dạ dày nữa, lớn tiếng gào lên: "Chú cảnh sát ơi, cứu con với…"

Người đàn ông hung hăng tát cậu một cái, đánh đến độ hai tai ong ong. Chuyện xảy ra sau đó thì không

còn nhớ rõ nữa, lúc tỉnh dậy thì đã ở trên một chiếc xe lam của nông dân, đang xình xịch xuất phát dọc theo đường núi.

Đó là một thôn làng ở rất xa, lúc này thì mặt trời đã lặn về phía Tây. Cậu bị bán cho một gia đình không có con, người đàn ông chủ nhà là một người lưng còng, người phụ nữ là một người gầy trơ xương.

"Hu hu hu, con muốn về nhà, con muốn mẹ…" Cậu bé nho nhỏ ăn được chút đồ nên có sức, bắt đầu khóc quấy không ngừng.

"Đừng khóc nữa, sau này mẹ chính là mẹ con." Người phụ nữ nói một câu đặc giọng địa phương, quang quác nghe không hiểu, cầm một cái khăn đen thùi lùi lau mặt cho cậu.

Người còng lưng lại gần xem, thấy cậu bé lông mày rậm rạp mắt to tròn, trông cực kỳ đẹp trai, hài lòng cười hề hề, cũng nói bô bô một tràng gì đó.

Gian nhà tối om đốt ngọn đèn dầu, kéo cái bóng hai người đến dài ra, chúng nó khiêu vũ trên bức tường đá. Tất cả trước mắt cứ như một cơn ác mộng, hai tên yêu quái mua cậu từ trong tay bọn buôn người, đang thương lượng xem là nên chiên xào hay hầm. Cao Vũ Sanh nho nhỏ không nhịn được, "oa" một tiếng khóc lớn lên.

Mấy ngày đầu người phụ nữ còn có thể dỗ cậu, sau khi dỗ không được nữa cũng mặc kệ. Cậu cố gắng chạy trốn nhưng bị người còng lưng bắt lại đánh. Lúc hai người làm việc thì hay dùng sợi dây trói cậu ở trong sân, ném cho một cái bánh bao cứng ngắc.

Cao Vũ Sanh ngồi trên gốc cây, nhìn đồ vật còn cứng hơn đá ở bên chân, nhỏ giọng lẩm bẩm: "Mẹ, cha, nhà của con ở số mười lăm đường Minh Sơn khu Tây Thành, con tên là Cao Thiên Tứ, mẹ con tên là Diệp Dung, cha con họ Cao…"

"Phạch phạch," con gà ngồi trên hàng rào bỗng nhiên bay đi, một cái đầu nhỏ nhô ra từ bên hàng rào, một đôi mắt trong trẻo nhìn qua. Đó là một cậu bé trai lớn hơn cậu một chút, trắng bóc giống như cái tô được làm từ vỏ trứng mà ông nội dùng, không hề hợp với cái làng đất vàng gạch bể này.

Anh trai nhỏ nhìn xung quanh một chút, nhảy thẳng qua, ngồi xổm xuống nghiêng đầu nhìn cậu, dùng giọng địa phương nói một câu gì đó, hình như là mấy câu như "Đừng khóc nữa" gì đó.

Lúc này Cao Vũ Sanh mới biết trên mặt mình còn nước mắt: "Anh ơi, anh thả em đi được không? Nhà của em không phải ở đây, em muốn mẹ."

Anh trai nhỏ hơi nhíu mày, đọc theo lời của cậu: "Mẹ? Thả?" Mặc dù nói rất khó khăn cũng rất chậm, nhưng phát âm vô cùng chuẩn.

Cao Vũ Sanh hơi há to miệng, giọt nước mắt trên mặt cũng theo cằm rớt xuống, rớt xuống trên mặt đất

đầy bụi bặm.

Đối phương móc một quả trứng chim từ trong lòng ra, vẫn còn nóng hổi, nhét vào trong tay cậu, trong mắt có ý cười nhìn cậu.

"Cho em ăn à?" Cao Vũ Sanh khoa tay múa chân rồi nhét vào miệng.

"Ăn… Ừ… ăn!" Anh trai nhỏ học tiếng phổ thông cực nhanh, lột vỏ trứng chim ra, đưa đến gần miệng cậu.

Thật ra cậu rất đói bụng, hai ba miếng là ăn hết một quả trứng chim nho nhỏ, ăn nhanh quá bị nghẹn, vỗ miệng ho khụ khụ, lại không nỡ nhổ nó ra.

Anh trai nhỏ đứng lên, cầm lấy cái gáo múc nước, nhanh chóng chạy đi rồi chạy về đưa cho cậu uống. Nước suối trong veo hoá hết khô rát, cũng thành công giúp cậu nuốt được quả trứng chim cứu mạng.

Đỉnh đầu bỗng nhiên bị sờ một cái, ngẩng đầu nhìn lên, trong mắt anh trai nhỏ đang sờ đầu cậu đong đầy tò tò, sờ hoài không đã nghiền, một tay xoa nhẹ rồi còn xích lại ngửi một cái như động vật nhỏ.

"Anh ơi, anh tên gì vậy?" Cao Vũ Sanh kéo tay người kia, mềm mềm ấm áp, khiến cho cậu tạm thời quên đi kinh khủng xung quanh, nhịn không được càng nắm càng chặt.

"Tên?" Anh trai nhỏ khó hiểu nhìn cậu.

"Tên, Thiên Tứ." Cao Vũ Sanh chỉ chỉ mình, lại chỉ chỉ cậu, "Tên."

"Thiên Tứ." Anh trai nhỏ đọc theo, sau đó chỉ mình, nói một cái tên cậu nghe không hiểu cũng không nhớ được. Dường như biết là cậu nghe không hiểu, anh trai nhỏ cười cười, không nói thêm nữa.

Nhưng hình như cậu có nghe được một câu: "Đừng sợ."

Thiên Tứ… Đừng sợ…

Cao Vũ Sanh bỗng mở mắt ra, xe lửa, thôn núi, nhà màu đen, sợi dây xích chó, tất cả đều biến mất, trước mắt là phòng nhỏ trong căn nhà sân vườn của hắn. Ánh mặt trời xuyên vào từ khung cửa không kéo chặt rèm cửa sổ, xua tan đi cơn ác mộng.

"A, tỉnh rồi à." Địch Thần ló nửa cái đầu vào trong cửa, thấy hắn ngồi dậy rồi thì đẩy cửa ra, một tay kéo rèm che cửa sổ rộng ra, "Cậu nói xem, sợ cao lại còn dám chơi trò kích thích thế. Sau này, chuyện của cậu tôi không dám nhận nữa."

“Tối qua anh không đi à?”

“Ừ.” Địch Thần lười biếng lên tiếng, xoay người rời khỏi phòng ngủ.

“Cậu sợ chú bị sốt.” Địch Mông Mông bỗng nhiên ló đầu ra từ cuối giường, tốt bụng giải thích cho chú Cao đang bày ra vẻ mặt mờ mịt, “Cậu nói con nít nếu bị doạ sợ sẽ bị sốt.”

Địch Thần đi rồi quay lại, trên vai đeo ba lô, một tay kéo Mông Mông kẹp dưới cánh tay: “Cơm ở trong nồi đấy, tự mình lấy, tôi phải đến nhà trẻ đây. Vậy được rồi, hợp đồng giữa hai chúng ta hôm nay là kết thúc.”

“…” Không đợi Cao Vũ Sanh nói gì, người kia đã chạy mất như có gắn gió dưới chân.

Trong nồi có hai quả trứng gà, Cao Vũ Sanh lấy ra nắm trong tay. Rõ ràng ca ca đã nhận ra hắn rồi, trong lúc rớt xuống rõ ràng nghe được một tiếng “Thiên Tứ,” sao mới đảo mắt đã chạy trối chết?

Điện thoại trên bàn vang lên, hiển thị “Đài truyền hình.”

“Cao tiên sinh, tiết mục ”Tin Tốt Đến Từ Trong Mưa Gió” anh báo danh tham gia đã được xếp rồi, ba ngày sau sẽ ghi hình, mong anh đến đúng giờ.”

“Tin Tốt Đến Từ Trong Mưa Gió” là một chương trình tìm người của đài truyền hình, chuyên giúp những đứa bé thất lạc tìm người thân. Suýt nữa Cao Vũ Sanh đã quên mất chuyện này, nửa năm trước mình có báo danh để nhờ bọn họ giúp tìm ca ca.

Cao Vũ Sanh: “Có tìm được người không?”

“Tôi cũng không rõ chuyện này lắm, nhưng nếu đã thông báo anh đến quay thì 80% là đã tìm được.” Nhân viên công tác chân thành nói, chương trình chiếu trên TV thế này, tỷ số thất bại không thể cao lắm, nếu cao quá sẽ không có ai xem. Nếu thông báo khách quý đến quay thì phần lớn là tìm được rồi, không tìm được người thì cũng có tin tức chính xác.

Cao Vũ Sanh bóp nát trứng gà trong tay.

Nhà trẻ vẫn là bộ dáng như bình thường. Địch Thần lấy bữa sáng treo trên xe điện xuống, đưa cho bác Dương bảo vệ của Gia Chúc Viện ở đối diện.

“Cháu còn đến làm à, mấy hôm nay không gặp cháu.” Bác Dương cười ha hả nhận.

“Bác đoán nhầm rồi, ngày nào cháu cũng ở đây hết mà.” Địch Thần mở to mắt nói bậy, kiên quyết không chịu thừa nhận chỉ số đi làm rớt dốc của mình gần đây.

Công việc thầy giáo nhà trẻ vừa máy móc vừa nhàm chán, lúc rảnh rỗi, mọi người thường nói chuyện về mấy tin tức gần đây.

"Ở nơi chúng ta mà cũng có tà giáo, thật kinh khủng."

"Đúng thế, những người đó vô cùng điên cuồng, chạy đến toà nhà Minh Đốn đốt pháo, sao họ không đi lên trời theo luôn đi?"

Hiện trường buổi họp báo hôm đó có live stream, nhưng live stream đã được cố định, sau khi hiện trường loạn thì ngừng, khó khăn lắm mới quay được cảnh thiên phạt giả đốt pháo. Hiện trường rối loạn khiến cho cư dân mạng quan tâm, mọi người trong thành phố đều nhìn thấy khói lửa hôm đó, không bưng bít được tin tức, cảnh sát liền cứ thế công bố sự thật.

Tà giáo hung hăng càn quấy oanh động cả xã hội. Toàn thành phố triển khai hoạt động thanh tra tà giáo rầm rộ, cũng may cảnh sát đã tìm được tất cả hang ổ của tà giáo, vừa mới thi là đã viết xong bài thi.

"Sao giờ có nhiều biến thái đến thế chứ, ngày nào tôi về nhà cũng sợ có người theo dõi, cứ hay nhìn ra đằng sau, sắp bị thần kinh mất rồi." Cô giáo Mễ mày chau mặt ủ.

Về nguyên nhân cái chết thực sự của Lý Đình cũng được công bố theo đó. Nói là bạn trai cũ tin vào tà giáo, hắn cùng với tín đồ tà giáo theo dõi và hợp mưu giết người. Mấy đoạn tin nhắn bị làm mờ được kỹ thuật viên của công ty Bản đồ Tiêu Điểm khôi phục, những câu nói "Chịu không nổi," "Muốn chết," tất cả đều liên quan đến việc muốn chia tay với Vương Cánh Hàng nhưng cha mẹ không đồng ý.

[Mẹ: Người đàn ông nào mà chẳng như thế, nhịn chút là được.]

[Lý Đình: Một ngày con cũng nhịn không được.]

[Cha: Người ta có tiền như thế, tính tình hơi khó cũng là bình thường. Tự con khiêm tốn chút, đừng có mà chia tay!]

Cha mẹ Lý Đình không nhận thêm phỏng vấn nữa, mọi người liền không biết được khi biết tin con mình bị "con rể vàng" giết thì họ có hối hận hay không.

"Cảnh giác chút cũng tốt." Địch Thần thuận miệng trả lời một câu.

Cô giáo Mễ nhìn anh: "Nếu như có người theo dõi giống như anh thì tôi không sợ."

Địch Thần nhướng mày: "Cái này thì cô không đúng rồi, không thể vì dáng dấp đẹp trai liền đặc xá vô tội được."

"Dáng dấp đẹp trai thì chẳng biết là ai thua thiệt đâu, nếu là anh thì tôi còn sẽ đồng ý đấy chứ." Cô giáo Mễ nửa nói giỡn nửa nghiêm túc.

"A di đà phật, nữ thí chủ xin tự trọng, bần tăng một lòng hướng Phật, không dính nữ sắc." Một tay Địch Thần làm động tác của cao tăng Thiếu Lâm.

Đây là lúc tan học, rất nhiều phụ huynh đã đứng chờ ở cửa, nghe nói thế thì cười ha ha: "Thầy giáo Địch, cậu đẹp trai thế mà không tìm bạn gái đúng là quá lãng phí tài nguyên."

"Tôi không tìm bạn gái đâu, không phải tôi là tài nguyên chung của mọi người à?" Địch Thần tựa ở trên lan can, nói chuyện với mẹ của mấy bạn nhỏ.

Hôm nay không cần đến đón Cao tổng tan tầm, vốn nghĩ muốn thả lỏng, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy bất an. Nhóm thiên phạt giả có tổng cộng mười tám người, sắp xếp dựa theo mười tám vị La Hán, không nhiều không ít tất cả đều tham gia hoạt động tế thiên, bị cảnh sát một lưới bắt hết. Ác ma đã bị nhốt vào lồng, theo lý thuyết thì không cần lo lắng nữa, nhưng mà…

"Ha." Một tiếng cười lạnh bỗng nhiên trộn lẫn vào trong đó.

Địch Thần ngẩng đầu, chống lại ánh mắt lãnh đạm thâm thúy của Cao Vũ Sanh, khiến cho lòng bỗng kéo căng: "Vị tiên sinh này cũng đến đón bạn nhỏ nào à?"

Cao tổng tây trang giày da, anh tuấn bức người, đứng giữa một đám mẹ, dì, ông bà, muốn không chú ý cũng quá khó khăn. Mọi người đều nhìn qua, thậm chí đã có người nhận ra hắn.

"Tôi đến đón anh."

Xung quanh bỗng nhiên im lặng trong nháy mắt, các phụ huynh vừa nghe xong luận điệu "Không dính nữ sắc": "…"

Địch Thần: "…"

Thằng nhóc thúi này!

Tác giả:

Đã hoàn phần 1.

Thiên thượng tinh, lượng tinh tinh, vĩnh xán lạn, trường an trữ —— những lời này trích từ "Thiên Long Bát Bộ," Nguyễn Tinh Trúc viết ở trên khoá bình an của A Chu.

32. Chương 32

Chuyển ngữ: Cực Phẩm

Tối hôm đó Cao Vũ Sanh đến đón Địch Thần, chủ yếu là để gặp mặt nói về chuyện hợp đồng tiếp tục làm vệ sĩ.

"Chuyện tà giáo kết thúc rồi, Viên Tiểu Ái cũng vào bệnh viện tâm thần, cậu còn muốn tìm vệ sĩ làm gì nữa?" Địch Thần hết sức nghi ngờ mục đích của người này.

"Tôi mời anh làm vệ sĩ vốn không phải vì Viên Tiểu Ái." Cao Vũ Sanh mím môi.

"Cậu mẹ nó…" Địch Thần mắng một nửa, bỗng nhiên hiểu được bất an lúc nãy của mình là do cái gì. Đã bắt được thiên phạt giả, vậy thì tên cầm súng bắn đinh muốn giết bọn họ trên cầu vượt đâu?

Vụ tông xe tải, cầm súng bắn đinh giết người, đây rõ ràng không phải là diễn xuất của tà giáo. Lúc Cao Vũ Sanh muốn anh làm vệ sĩ là trước khi nhận được "Tờ quảng cáo giao đồ ăn" của Bái Tinh Giáo!

Nói là đón Địch Thần, Cao Vũ Sanh lại lái thẳng xe lên cầu vượt, chạy về hướng nhà mình. Địch Mông Mông ngồi ở ghế dành cho trẻ em phía sau hoàn toàn không có ý kiến gì với việc sẽ đi nơi nào, Địch Thần đang xuất thần thì không chú ý.

"Vậy sao cậu lại không thuê mấy vệ sĩ chuyên nghiệp?" Loại sát thủ nhà nghề như thế này, chỉ bằng một mình anh kiêm chức vệ sĩ thì rất khó bảo đảm được an toàn của Cao Vũ Sanh, huống chi thằng nhóc này lắm mưu nhiều kế, không thể khống chế được.

"Tôi không cần vệ sĩ khác, tôi chỉ cần anh thôi." Giọng điệu lạnh lùng cứng rắn như đinh chém sắt, cuối cùng cũng có vài phần khí thế của tổng tài bá đạo.

"Cậu có chủ ý như thế, tôi thật không hầu hạ nổi, dám biến mình thành mồi để câu đám giết người điên khùng của tà giáo, có là siêu nhân cũng không bảo vệ được cậu." Nói đến chuyện này, Địch Thần liền không nhịn được bốc hỏa.

Trong xe bỗng nhiên im phăng phắc, ngọn đèn đường chiếu vào, phản chiếu nét mặt căng thẳng của Cao Vũ Sanh lúc sáng lúc tối. Địch Thần cho là hắn sẽ tức giận nói ra mấy loại câu nói của tổng tài bá đạo như, "Người này, chuyện giữa tôi và anh còn chưa xong đâu," đợi một lát mới nghe được một câu nhẹ giọng lẩm bẩm: "Sau này cái gì tôi cũng nghe theo anh hết, đừng bỏ rơi tôi."

Nửa câu sau khó có thể nghe thấy được, nhưng Địch Thần lại nghe được. Giống như là bị vật gì nho nhỏ mềm mại cào vào đầu quả tim, xót đến đau nhói.

Dòng xe giờ cao điểm trễ qua qua lại lại, những chỗ rẽ trong ký ức bỗng nhiên tụ chung. Nhớ nhung chôn sau nơi đáy lòng bị câu nói đáng thương này đào ra, có muốn giấu cũng chẳng giấu được.

Buổi tối, Địch Thần dỗ cháu ngoại trai ngủ xong, lại kiểm tra tất cả phòng một lần nữa. Lúc trước vì chỉ phòng tín đồ tà giáo nên thật ra không nghiêm ngặt lắm, nhưng muốn phòng sát thủ chuyên nghiệp thì thiết bị an toàn thế này rõ ràng là không đủ quy cách.

Trước và sau sân cần gắn camera, cửa sổ sát đất phải thay bằng kính chống đạn, còn có thiết bị báo cảnh sát, thiết bị kiểm tra khí ga, thiết bị kiểm tra nước máy…

Địch Thần viết những thứ cần vào trong sổ ghi chép, khi đi ngang qua phòng ngủ chính thì không khỏi dừng bước. Đã kiểm tra một vòng những căn phòng nhỏ khác rồi, chỉ còn lại phòng ngủ chính. Thật ra căn phòng này rất quan trọng, vì an toàn của cố chủ thì phải kiểm tra lại một chút.

Nhanh chóng tìm được lý do cho mình, Địch Thần rón rén đẩy cửa đi vào. Trong phòng mở đèn đêm, soi ra mấy chấm lấm tấm sáng trên thảm. Rèm che cửa kéo kín, cái này mà nói thì vô cùng không ổn với người mắc bệnh quáng gà.

Địch Thần đạp mấy ngôi sao nhỏ trên mặt đất, từng bước một đi tới bên giường, anh không nhìn thấy giường ở chỗ nào, đầu gối đụng kêu "bốp" một cái, suýt nữa là té dập mặt. Lập tức đưa tay ra chống vào đầu giường, tránh cho đụng phải người Cao Vũ Sanh, cách gần như vậy, có thể nghe được tiếng hít thở của hắn.

Đèn trong phòng chợt sáng lên, Cao Vũ Sanh nằm ngửa hí mắt nhìn anh: "Anh đang làm gì thế?"

Nửa đêm lén lút nhìn bạn nhỏ, kết quả là đánh thức bạn nhỏ luôn. Địch Thần không chột dạ chút nào, đứng thẳng người: "Tôi đến xem coi phòng này có gì khác thường hay không."

Cao Vũ Sanh ngồi dậy: "Vậy anh có nhìn ra được cái gì không?"

"An ninh trong toàn căn nhà này không hợp quy cách, nhất là phòng ngủ chính này, cửa sổ sát đất lại lớn như thế." Địch Thần làm như có thật đi đến trước cửa sổ, cách rèm che sờ sờ cửa sổ thuỷ tinh.

"Cho nên?" Cao Vũ Sanh bình tĩnh không dao động nhìn anh.

Khi đối mặt với cố chủ rõ ràng là không tin nhưng vẫn phối hợp biểu diễn, Địch Thần nổi lên tư tưởng trêu nhây trong nháy mắt: "Tối hôm nay tôi ngủ với cậu."

Cao Vũ Sanh: "…"

Địch Thần nhịn không được lộ ra nụ cười xấu xa, một giây kế tiếp liền không kiềm được. Người trên giường

yên lặng vén chăn lên, nhường ra chỗ trống bên cạnh.

Lời nói đã nói ra như nước đã tát, vì không để cho cố chủ nghi ngờ trình độ chuyên nghiệp của mình, Địch Thần chỉ có thể nằm cạnh Cao Vũ Sanh.

Cao Vũ Sanh lại nằm xuống, đèn ngủ tắt trong nháy mắt, trong phòng lại yên tĩnh lại.

"Ngày mai tôi muốn đến tham gia một chương trình trên TV, anh nhớ đi theo tôi." Cao Vũ Sanh nghiêng đầu nhìn anh.

"Ừm, đi." Không chút nghĩ ngợi đồng ý, bằng không lại nói về chuyện nói hắn thuê vệ sĩ chuyên nghiệp, Địch Thần cũng nghiêng người sang, tuy là anh chẳng nhìn thấy cái gì cả.

Trong phòng lại yên lặng lần nữa, qua thật lâu, hô hấp của Cao Vũ Sanh trở nên đều đều mà kéo dài, rõ ràng là đã ngủ say. Địch Thần thoáng nhích lại gần, nhẹ nhàng hít một cái, mùi hương bạc hà tươi mát chạy vào trong mũi trong nháy mắt. Không phải là mùi giống lúc còn nhỏ, cần phải nhớ lại lần nữa mới được.

Không bỏ rơi cậu, ngày mai sẽ tìm cơ hội nói cho cậu biết.

Làm xong những chuyện này, Địch Thần an tâm nhắm mắt lại. Không biết là người đối diện căn bản không hề ngủ.

Ngày hôm sau, Cao Vũ Sanh đúng hẹn đi đến đài truyền hình.

Địch Thần vốn nghĩ rằng là để tuyên truyền cho công ty, vào đến chỗ ghi hình thì trợn tròn mắt, làm sao cũng nghĩ không được là chương trình tìm người thân.

"Tin Tốt Lành Đến Từ Trong Mưa Gió" có tiếng là chương trình khiến người ta khóc rống, giúp vô số gia đình chia rẽ tìm được người thân thất lạc, mỗi một đoạn thì đoạn nào cũng đầy kích thích và cảm động. Người có mong muốn tìm người thân sẽ ngồi trên ghế sô pha có để sẵn hai hộp khăn giấy, trên khán đài cũng có cung cấp mấy bịch giấy nhỏ, đủ để thấy uy lực của chương trình này.

Địch Thần đứng ở dưới đài, mở to hai mắt nhìn Cao Vũ Sanh ngồi xuống vị trí của người cần giúp đỡ.

Có khán giả nhận ra Cao Vũ Sanh, trên khán đài bỗng nhiên ồn ào. MC cũng có chút ngoài ý muốn, không nghĩ tới sẽ là người sáng lập của công ty Bản đồ Tiêu Điểm rất nổi tiếng dạo gần đây, nhưng vì hiệu quả của chương trình nên cũng không chỉ ra thân phận của hắn, chỉ bắt đầu theo thông lệ, xem hắn là một người cần giúp đỡ bình thường.

"Người cần giúp đỡ hôm nay chính là vị Cao tiên sinh này." MC là một chị gái có giọng nói mang theo mùi

đau khổ tự nhiên, bắt tay với Cao Vũ Sanh xong thì bắt đầu nói chuyện, "Cậu muốn tìm anh trai thất lạc đúng không?"

"Ừ." Cao Vũ Sanh gật đầu.

"…" Lời ít mà ý nhiều như thế, MC chỉ đành phải hỏi tiếp, "Là anh trai ruột à?"

"Không phải." Cuối cùng Cao Vũ Sanh cũng ý thức được là mình có lời kịch, "Là anh trai gặp lúc nhỏ, anh ấy đã cứu mạng tôi, mang tôi thoát khỏi chỗ đó."

"Thoát khỏi chỗ nào?" MC và khán giả lập tức bị gợi lên lòng hiếu kỳ.

Dưới đài, hô hấp của Địch Thần bị nghẹn lại, người này lên chương trình tìm người thân vậy mà là để tìm mình! Tổng tài công thành danh toại, ngay trước mặt người dân toàn quốc kể về đoạn hồi ức kinh khủng lúc đó…

"Lúc tôi còn bé, bị bắt cóc bán đến một thôn làng miền núi, gặp được anh trai. Anh ấy cũng bị bắt cóc bán đến đó, vẫn luôn chăm sóc tôi, sau đó mang tôi chạy ra ngoài. Nếu không có anh ấy thì bây giờ chắc là tôi vẫn còn ở trong cái thôn ấy trồng trọt, hoặc có lẽ là đã bị người cha kia đánh chết." Lúc Cao Vũ Sanh nói chuyện một cách chậm rãi thì luôn mang theo một loại nhịp điệu đặc biệt, tràn đầy sức thuyết phục. Đặt trong hoàn cảnh này, rất dễ kéo được cảm xúc của khán giả.

"Người mua cậu có đối xử tốt với cậu không?" MC lập tức bắt được điểm quan trọng.

"Hẳn không thể tính là tốt. Ban ngày thì xích tôi lại trong sân như chó, ném cho một cái bánh bao cứng ngắc. Nếu như chạy trốn thì bắt về liền đánh. Không chạy nữa thì để ra đồng làm việc, mùa nóng thì ban ngày ra gặt lúa mạch, mùa tuyết thì ban ngày đi tìm củi đốt." Âm thanh ôn hoà trong trẻo kể lại chuyện cũ thê thảm, hợp với gương mặt đó của Cao Vũ Sanh cũng đủ để cho các dì các chị trước màn ảnh nhỏ tan nát cõi lòng.

MC lập tức hỏi theo: "Lúc đó cậu bao nhiêu tuổi?"

"Năm tuổi."

Trên khán đài vang lên hàng loạt tiếng hít hơi.

"Cha nuôi đánh cậu như thế nào?" Chuyện này đã sớm được viết trong tư liệu, càng bi thảm cảm động mới có thể được chọn, cho nên Cao Vũ Sanh cũng viết theo sự thật, MC cũng liền cố ý hướng con đường theo hướng này.

"Bình thường thì dùng tay hoặc chổi, thỉnh thoảng thấy không đã nghiền thì dùng roi." Vẻ mặt Cao Vũ

Sanh bình tĩnh nói, “Chỉ có anh trai bảo vệ tôi.”

Đã có khán giả nhịn không được khóc thành tiếng, mắt của MC cũng nổi lên nước mắt: “Cậu ấy thay cậu chịu đánh à?”

“Anh ấy quật ngã cha tôi.”

“...”

/Hết chương 32/

Cực Phẩm: Theo như khao khát mãnh liệt của các bạn (và cả của mình), chương sau hai người nhận nhau nhé.

33. Chương 33

Chuyển ngữ: Cực Phẩm

Địch Thần cũng co quéo giống như thế.

Câu chuyện đau khổ bỗng biến thành phim võ hiệp, sắc mặt của MC vặn vẹo trong nháy mắt, theo tốc độ mắt thường có thể thấy được, cứng rắn chuyển trọng tâm câu chuyện đi: “Tổ chương trình của chúng tôi tìm được ngôi làng miền núi lúc trước hai người bị bán đến, có muốn xem không?”

Nói xong, chưa đợi Cao Vũ Sanh đồng ý, trên màn ảnh lớn bỗng hiển thị hình ảnh mới, hợp với thuyết minh âm u tiêu chuẩn và âm thành hợp với bối cảnh, lại lần nữa kéo lại được bầu không khí.

Dãy núi phong cảnh tú lệ, thấp thoáng hàng cây xanh rì, nước chảy róc rách, đưa mắt nhìn không thấy bờ bến.

Thuyết minh: “Dựa vào miêu tả và điều tra thăm hỏi của người cần giúp đỡ, chúng tôi có thể xác định được ngôi làng miền núi năm đó nằm ở huyện T, phía Bắc tỉnh S.”

Tổ chương trình đúng là rất có bản lĩnh, tìm được thị trấn nhỏ cách ngôi làng gần nhất. Tất cả những điều này đều là dựa vào trí nhớ của Cao Vũ Sanh để tìm ra, hắn nhớ kỹ trấn nhỏ kia có du khách nước ngoài, còn có một tấm bia đá lớn. Trấn nhỏ này cách cái làng đó khoảng hai mươi mấy km, cụ thể là làng nào thì không hỏi được.

Ống kính chụp hết tất cả hình ảnh về trấn nhỏ này và phong cảnh xung quanh, còn tìm hai đứa bé để tái

hiện lại hoàn cảnh mơ hồ năm đó.

Thuyết minh: "Năm đó Tiểu Cao bị bắt cóc đến đây, cha nuôi sợ cậu chạy trốn nên ban ngày ra ruộng làm sẽ dùng sợi dây xích chó cột cậu lại trong sân. Anh trai chính là hàng xóm sát vách, đã bị bắt cóc bán đến đây nhiều năm, một lần tò mò vịn hàng rào nhìn qua, khiến cho hai đứa bé đồng bệnh tương liên từ nay về sau gắn bó keo sơn."

Trong hình có hai đứa bé trai nắm tay nhau, chạy băng băng trên bờ ruộng. Đoạn phim màu trắng đen, chiếu căn nhà trệt cũ nát, hàng rào tre so le không đồng đều, có một sợi dây lắc lư trên đó.

"Cậu là trẻ con thành phố, lúc còn bé chắc là điều kiện gia đình rất tốt đúng không?" MC đương nhiên biết vị này chính là đại thiếu gia của tập đoàn Cửu Dật, nhưng vì hiệu quả tiết mục nên phải giả vờ không biết vị Cao tiên sinh cần giúp đỡ này. Nghĩ đến lúc phát sóng chương trình, khán giả biết chân tướng trước màn hình nhỏ sẽ không nhịn được hô to: Là cực kỳ tốt!

"Cũng được, gia đình bình thường." Mặt Cao Vũ Sanh không đổi sắc nói.

"… Cuộc sống trong làng chắc là khổ lắm?"

"Lúc đầu do bọn họ sợ tôi chạy nên không cho ra ngoài, sau khi có anh trai dẫn tôi đi theo thì bọn họ mới yên tâm. Anh trai dắt tôi đi bắt tôm, bắt cá, nhặt trứng chim, có anh trai thì không thấy khổ nữa." Tuy rằng ăn ít mặc thiếu, nhưng những ký ức hạnh phúc này cũng là thật. Một đường từ xe lửa đến ngôi làng kia thì là ác mộng, nhưng từ lúc gặp được anh trai thì ác mộng liền kết thúc.

"Nghe nói ở đó rất nghèo, muối cũng phải dùng trứng gà đi trấn trên đổi. Nhặt trứng chim để phụ cho gia đình à?" MC cố gắng biến Cao tiên sinh thành một cọng cải thìa vừa hiểu chuyện vừa đáng thương.

"Để ăn." Cao Vũ Sanh khó hiểu liếc mắt nhìn MC. Tuy nói là nghèo, nhưng cũng chẳng có nghèo đến độ mua không nổi muối, bằng không họ lấy tiền ở đâu ra mua trẻ em?

"…"

Bối cảnh âm nhạc tình cảm dào dạt vẫn còn tiếp tục, nhưng hôm nay thật không trò chuyện nổi nữa. Địch Thần yên lặng tìm một góc ngồi chồm hổm, thật sự không muốn nhìn nữa.

Cao Vũ Sanh quay đầu, không thấy bóng dáng của Địch Thần đâu, mắt hơi sáng lên một chút. Đêm qua, hắn mơ mơ màng màng nghe được Địch Thần nhận một cuộc điện thoại: "Được, ngày mai tôi chắc chắn sẽ đi."

Ngày mai, chắc chắn, đi chỗ nào chứ?

Vốn hắn không trông cậy vào việc tổ chương trình có thể tìm được Địch Thần, nhưng nếu như tìm được rồi thì việc ca ca vẫn cứ tránh né không chịu thừa nhận, chính là vì cho hắn một sự vui mừng đầy kinh ngạc!

Cao Vũ Sanh nhìn về phía màn hình điện tử ở sân khấu, bản thân màn hình cũng là một cánh cửa. Nếu như tìm được thì người đó sẽ đi ra từ phía sau màn hình, tạo ra một cuộc hội ngộ cảm thiên động địa với người xin giúp đỡ. Hắn bỗng nhiên mất đi tính nhẫn nại với đoạn sau.

MC thấy người xin giúp đỡ muốn nhảy thẳng đến mở cửa, đương nhiên là không được, nhanh chóng tiếp tục trọng tâm câu chuyện: "Sau đó có chuyện anh trai mang cậu trốn ra thật à? Hai người nhỏ như thế sao chạy ra ngoài được?"

Đường núi quanh co ngoằn ngoèo, loại làng núi thế này muốn thông thương với bên ngoài thường chỉ có một con đường. Đừng nói là trẻ em, cho dù phụ nữ thành niên bị bắt cóc bán đến đây cũng khó có thể chạy được, rất dễ gặp được người trong làng. Mà chỗ lạc hậu thế này, mọi người đã sớm quen với việc buôn bán trẻ em, cũng sẽ không có người vì cảm thấy hai đứa bé đáng thương nên giúp bọn họ báo cảnh sát, chỉ biết bắt đứa bé chạy trốn lại,

"Anh ấy cõng tôi đi rất lâu, trốn trong một chiếc xe vận tải rồi chạy trốn đến thị trấn." Cao Vũ Sanh kể ngắn gọn về quá trình gian khổ đó. Đó là một nhiệm vụ mà một đứa trẻ bình thường không tài nào làm được, nói nữa sẽ lộ ra chỗ đặc biệt của ca ca.

Đây có thể xem là tập tìm người nhàm chán nhất trong lịch sử, không có kêu khóc tê tâm liệt phế, cũng không có chạy trốn kinh tâm động phách, ngoại trừ khuôn mặt đẹp trai của người xin giúp đỡ ra thì chẳng có chỗ nào đáng xem cả.

"Sau đó được cơ quan công an cứu được, cậu về nhà còn anh trai vào cô nhi viện." MC cầm tư liệu, tiếp tục cứu vớt tỷ số người xem, "Tên của cậu ấy là gì?"

"Tên thật của anh ấy thì tôi không biết, vẫn luôn gọi anh ấy là Tinh Tinh ca ca." Mà cái tên cũ kia thì ca ca chưa từng nói lại lần nữa, nên Cao Vũ Sanh không thể nào nhớ được.

MC cố gắng khai thác mục đích chấp nhất tìm anh trai của Cao Vũ Sanh: "Nếu như không có cậu ấy thì bây giờ chắc là cậu vẫn còn sống trong làng, đã sớm quên nhà của mình."

Cao tiên sinh đang ngồi cần giúp đỡ đây, bề ngoài anh tuấn, tràn đầy khí tức nhân sĩ thượng lưu. Nếu như không có Tinh Tinh ca ca, chắc chắn hắn không có bộ dáng như bây giờ, chắc là vẫn ở trong làng nhỏ kia, mặt hướng đất vàng lưng hướng lên trời, da dẻ khô ráp, tay chân nứt nẻ, vô tri hết hi vọng phí thời gian cả cuộc đời.

"Tìm cậu ấy để nói lời cám ơn đúng không?"

Vấn đề này cho dù trả lời thế nào thì cũng sẽ không sai. MC mười phần chắc chín, lần này nhất định sẽ khiến khán giả khóc hu hu. Đoạn tình nghĩa chí chân chí mỹ trong cuộc sống này, chỉ cần một câu cảm ơn,

một câu "Cảm ơn anh" vượt qua thiên sơn vạn thủy bù lại cả mười ngàn chữ thao thao bất tuyệt.

Cao Vũ Sanh rũ mắt, lặng im một lát, chậm rãi lắc đầu: "Tìm được anh ấy, hỏi anh ấy tại sao lại bỏ rơi tôi."

Lời nói hoàn toàn không hợp với lẽ thường, khiến cho khán giả và MC đều ngạc nhiên, Địch Thần ngồi xổm trong góc hung hăng nhíu mày.

Âm nhạc trong trường quay nhanh chóng thay đổi, cuối cùng cũng đến thời khắc chứng kiến kỳ tích. MC giơ tay lên, mời Cao Vũ Sanh tiến lên mở cửa: "Nếu như tìm được thì cậu ấy sẽ ở trong cánh cửa bên kia."

Cao Vũ Sanh đứng lên, thong thả ung dung cài nút áo tây trang. Trên màn hình lớn phát hình phong cảnh vùng núi tuần hoàn, giai điệu âm nhạc vừa nhanh vừa đau khổ, ký ức thời thơ ấu đã qua bao năm nay được tái hiện như mới.

Ống kính theo bước chân của hắn, từng chút gần hơn, con đường ngắn ngủi khoảng chừng mười mấy bước cứ như đi dài bằng cả thế kỷ. Gần đến giây phút đối mặt, khẳng định lúc trước bỗng nhiên lại không xác định nữa.

Nếu như người bên kia không phải là Địch Thần thì sao?

Nếu như ca ca không muốn nhận hắn thì sao?

Nếu như bây giờ ca ca chỉ xem hắn là bạn bè lúc thuở nhỏ, cũng không có gì đặc biệt thì sao?

Cánh cửa tạo thành từ màn hình điện tử từ từ mở ra, trong khe lộ ra ánh đèn, ánh sáng khiến cho thấy không rõ ràng lắm. Mọi người nín hơi tập trung, chờ mong Tinh Tinh ca ca thiện lương dũng cảm, có một tuổi thơ bất hạnh.

Cửa mở đến độ lớn nhất, bụi mù từ đèn tán đi, bên trong rỗng tuếch. Khán đài không khỏi phát ra tiếng thở thất vọng, Cao Vũ Sanh đứng ở trên đài cũng có chút ngơ ngốc.

"Thật tiếc quá, chúng tôi không thể tìm được." Trên màn ảnh lớn hiển thị MC giao tiếp khôn khéo, "Nhưng cũng tìm không được ít đầu mối. Đây không phải là quan hệ huyết thống, chúng tôi không thể tìm được tài liệu liên quan trong sổ tư liệu ghi lại những đứa trẻ bị thất lạc, chỉ có thể xin giúp đỡ từ cảnh sát."

Dựa vào tư liệu ghi chép của phân cục công an khu trung tâm, do lúc đó nhà họ Cao đã từng báo án, nên lúc có hai đứa bé xin giúp đỡ từ cảnh sát thì bọn họ nhanh chóng được đưa về nhà. Cao Vũ Sanh được mẹ đón về nhà, còn Tinh Tinh ca ca thì vào cô nhi viện khu trung tâm.

"Trong tài liệu đăng ký tên, đứa bé kia tên là "Tinh Tinh," không có họ, tuổi cũng chỉ được ước chừng."

MC khôn khéo tìm được tư liệu cũ rồi đưa ra chỗ ống kính.

[Tinh Tinh, tuổi từ 12 - 13, không rõ cha mẹ, không rõ nơi sinh.]

Tinh Tinh ca ca không thuộc về bất kỳ một vụ án trẻ em thất lạc nào, không tra được cha mẹ ruột, cũng không thể xem là cô nhi nên được cô nhi viện tạm nuôi.

"Cậu ấy không phải là cô nhi nên không thể được nhận nuôi. Lúc đó được gửi nuôi trong nhà một vị nữ sĩ họ Diệp nhưng chưa bao lâu đã bị trả về cô nhi viện. Sau đó được cảnh sát mang đi, nói là đã tìm được cha mẹ, sau này cũng không có thêm tin tức gì nữa." Đây là tất cả đầu mối mà tổ chương trình tìm được, mọi thứ dừng lại ngay lúc có cảnh sát dẫn đi.

Diệp nữ sĩ, chính là Diệp Dung, mẹ của Cao Vũ Sanh.

Màn hình dần dần đen xuống, Cao Vũ Sanh đứng ở trên đài một lúc lâu.

MC đi tới bên cạnh hắn, an ủi: "Đừng nản chí, ít nhất cũng biết là anh trai có cha mẹ ruột, thế thì cũng xem là rất tốt rồi. Chương trình này sẽ được người trên cả nước đón xem, có thể là anh trai cũng sẽ xem, cậu có lời gì muốn nói với cậu ấy không?"

Dường như Cao Vũ Sanh không nghe được, ánh mắt tán loạn tìm kiếm Địch Thần dưới sân khấu, tìm nửa ngày cũng không tìm được, lúc này mới ngước mắt nhìn về phía ống kính.

"Em mở một công ty, là một công ty bản đồ, em đã từng hy vọng có thể dùng bản đồ này để tìm được anh."

Hắn chưa nói bản đồ nào, nhưng mọi người đều biết.

"Bản đồ của chúng tôi đã mở chức năng tìm đồ, ai đã đánh mất gì đó đều có thể đăng tin gợi ý để tìm nó, người xung quanh có thể tìm giúp bạn. Con nhà ai mất cũng có thể đăng tin…" Nói một hồi, không hiểu sao lại nói thành quảng cáo.

MC tính cắt lời hắn, nhưng qua tai nghe, đạo diễn lại ngăn lại. Đây là hạng mục công ích mới ra của bản đồ Tiêu Điểm, dựa vào sự giúp đỡ từ kỹ thuật "Tìm điểm," ai cũng đều có thể đăng tin nhờ giúp đỡ, hoàn toàn miễn phí.

Kết thúc buổi ghi hình, Cao Vũ Sanh cởi áo khoác đồ vest khoác lên cánh tay, từ từ ra khỏi trường quay.

"Cậu đi quay chương trình tìm người thân mà cũng quảng cáo cho được." Địch Thần chẳng biết chui ra từ chỗ nào, cười hì hì dùng vai đẩy hắn một cái. Đã nói người này rõ ràng là nhận ra anh mà sao lại còn đi quay chương trình tìm người thân, thì ra là vì hạng mục thương mại.

Cao Vũ Sanh không lên tiếng trả lời, rũ mắt đi ra ngoài, không muốn nói chuyện với anh. Mình đã nói hết những điều có thể nói qua chương trình rồi, nhưng người này vẫn thờ ơ như trước, quả nhiên là tự mình đa tình sao? Mười lăm năm qua, chỉ có chính mình đơn phương nhớ ca ca.

Địch Thần thấy vẻ mặt chán nản của hắn, có chút ngoài ý muốn, nhịn không được hỏi một câu: "Cậu cũng lớn như thế rồi, còn tìm anh ta làm gì chứ?"

Cao Vũ Sanh dừng bước lại, từ từ hít vào một hơi: "Anh cứ xem như là tôi thiếu tình thương đi, chê cười rồi."

Địch Thần sửng sốt một chút, giơ tay kéo bạn nhỏ xoay người muốn chạy: "Thiên Tứ."

/Hết chương 33/

Cực Phẩm: Nói lại lần nữa, chỉ có khi Cao Vũ Sanh gọi Địch Thần là "ca ca," thì mình vẫn sẽ giữ nguyên, còn những người khác thì chuyển sang thuần Việt.

34. Chương 34

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chuyển ngữ: Cực Phẩm

Cao Vũ Sanh quay đầu lại, không nói một lời nhìn Địch Thần. Vừa nhìn qua, con ngươi lúc sáng lúc tối bỗng nhiên như đong đầy nước mắt, nhìn kỹ lại thì không thấy gì cả. Giống như là đã tủi thân rất nhiều, ảo ảnh xuất hiện trong nháy mắt.

Bộ dáng này rơi vào trong mắt Địch Thần, đúng thật là muốn lấy mạng của anh. Khi còn bé anh đã không nhìn nổi bộ dáng Thiên Tứ khóc.

"Cuối cùng anh cũng thừa nhận." Cao Vũ Sanh rũ mắt, giọng nói có chút khàn.

"Anh cứ nghĩ là em trưởng thành rồi, không cần anh nữa." Địch Thần thở dài, thật hối hận lúc trước tự cho là đúng. Vốn anh cũng dự định hôm nay sẽ nói cho hắn biết, nhưng lúc này nói ra lại như giấu đầu lòi đuôi, không có cách nào lên tiếng cả.

Cao Vũ Sanh nhìn anh, không nói một lời.

"Là ca ca không tốt, đừng giận nữa được không." Địch Thần nắm cánh tay của hắn, nhẹ nhàng lắc lắc, dùng giọng dỗ con nít dỗ hắn, cố ý xích lại gần mặt hắn, "Có được không?"

Thư ký Trịnh cùng đến để sắp xếp mấy chuyện lặt vặt, cầm đồ gì đó tổ chương trình đưa chạy đến, một tiếng "Cao tổng" mắc ở trong cổ họng, suýt nữa là té ngã. Trịnh Kinh sợ chết khiếp chui vào một góc, sờ sờ quả tim sắp vọt ra ngoài. Là thư ký riêng, cuối cùng cậu cũng nhìn thấy thứ không nên nhìn thấy rồi.

Cao Vũ Sanh quay mặt qua chỗ khác, lỗ tai hơi đỏ lên: "Vậy đêm qua anh nói "Chắc chắn ngày mai sẽ đi" là có ý gì?"

"Hử?" Địch Thần suy nghĩ lại một chút chuyện đêm qua, bỗng nhiên dở khóc dở cười, "Đó là anh đồng ý với hiệu trưởng nhà trẻ là ngày chiêu sinh hôm nay sẽ đến đó giúp một tay. Em nghĩ là anh muốn đến tham

gia chương trình à?"

Nói đến việc tới nhà trẻ, Địch Thần kéo cổ tay Cao Vũ Sanh nhìn thoáng qua đồng hồ, bây giờ đã không còn sớm nữa, phải nhanh chóng đến nhà trẻ mới được. Cười cười đẩy lưng bạn nhỏ đang giận dỗi, đẩy hắn đi về phía trước, "Địch Kiến Quốc xử lý hộ khẩu của anh nên không ai tra ra được."

Quá trình năm đó hai người chạy thoát khỏi ngôi làng miền núi có chút huyền huyễn, không thể nào giấu được nếu điều tra cẩn thận. Vì muốn bảo vệ anh, Địch Kiến Quốc liền lợi dụng chức quyền một lần duy nhất trong đời, giúp anh thay đổi thông tin trong hộ khẩu. Cho dù có là hệ thống trong nội bộ công an cũng không tra ra được.

Việc này không thể nói với ai, nhưng có thể nói cho Thiên Tứ. Bọn họ có thể xem là quen biết nhau từ lúc mới bắt đầu cuộc sống, cái gì cũng biết hết rồi, cũng không cần giấu giếm chuyện gì nữa, điều này khiến cho Địch Thần cảm thấy có một loại cảm giác thả lỏng trước nay chưa từng có.

Cao Vũ Sanh đương nhiên hiểu rõ đạo lý trong đó, cũng nghe được thân thiết vô cùng không che giấu trong câu nói của Địch Thần, sắc mặt dần dần ấm lại như tiết trời, khoé môi từ từ cong lên.

Địch Thần đẩy hắn một đường đi tới bãi đỗ xe: "Anh đồng ý với hiệu trưởng là sẽ đến rồi, đưa em về công ty rồi tan tầm đến đón em được không, hửm?" Thuận tay móc chìa khóa xe từ trong túi Cao Vũ Sanh, chuẩn bị mở cửa lại nghe Cao Vũ Sanh buồn bực lầu bầu.

"Hôm nay không đến công ty đâu."

Sao lại bắt đầu nghịch ngợm thế không biết, Địch Thần nhịn không được cười: "Em ba tuổi à? Còn không muốn đến nhà trẻ?"

"Đến nhà trẻ." Cao Vũ Sanh nghiêm túc nói.

"..."

Vì thế, hôm nay thầy Địch đi làm lại rinh theo một đứa con riêng. Lại gần chân tường tìm một cái ghế nấm nhỏ cho Cao Vũ Sanh ngồi, Cao tổng không mảy may uỷ khuất hai cái chân dài kia, ngoan ngoãn ngồi trên ghế nhỏ kia không ồn không quấy. Hắn cảm thấy mình hình như quên mất gì đó.

Điện thoại kêu "Tinh" một tiếng.

[Thư ký Trịnh: Cao tổng, sếp còn ở trong đài truyền hình không?]

Quên mất thư ký Trịnh rồi.

"Mông Mông, chú đi cùng với cậu là ai vậy?" Một cô bé mặc váy màu hồng nhạt nhỏ giọng hỏi bạn học Tiểu Địch đang ngồi trên xích đu.

"Cậu của mình đó." Địch Mông Mông lắc chân, cố ý đi vòng vo không trả lời.

"Hông phải, mình nói là người ngồi ở đó đó." Cô bé sốt ruột giậm chân một cái, chỉ vào Cao Vũ Sanh đang ngồi trên ghế nấm nhỏ.

Người đàn ông đã cởi áo khoác tây trang, chỉ mặc một cái áo sơ mi màu xanh da trời nhạt, như là vương tử ở trong lâu đài trong truyện cổ tích, khiến cho mấy cô giáo liên tục nhìn lén.

"Mình biết." Tiểu Bàn lại gần, chen vào giữa cô bé và xích đu, nói, "Dao Dao, cậu hỏi mình đi."

"Cậu thì biết gì chứ, người ta đang hỏi Mông Mông mà." Cô bé tên là Dao Dao không để ý đến Tiểu Bàn, đẩy nhóc ra tiếp tục nói chuyện với Mông Mông.

Tiểu Bàn không phục, cũng không chịu đi: "Mình biết mà, chú ấy là tổng giám đốc của công ty Bản đồ Điểm Điểm, cô mình hay xem video của chú ấy lắm."

"Không phải là Điểm Điểm mà là Tiêu Điểm." Địch Mông Mông ung dung nói.

So với Tiểu Bàn nhảy nhót lung tung, rõ ràng là Dao Dao tin bạn học Tiểu Địch hơn, tay nhỏ kéo xích đu: "Vậy chú ấy là bạn tốt của thầy Địch à? Mình thấy hai người bọn họ nắm tay đến đây đó."

“Là Điểm Điểm mà.” Tiểu Bàn không được để ý tới rất là mất hứng, lại gần cãi với Địch Mông Mông, “Ngày nào cô mình cũng nói thế hết, chắc chắn sẽ không sai.”

“Là Tiêu Điểm.”

“Điểm Điểm!”

Địch Thần đang bày sạp ở cổng nhà trẻ. Chỗ này đã sớm bày biện xong bong bóng và giấy chiêu sinh, thầy Địch đeo tạp dề màu xanh tay cầm giấy quảng cáo, kiên nhẫn giải thích cho phụ huynh đến tìm hiểu thông tin. Một hồi không chú ý, hai bạn nhỏ đang chơi trong sân đã đánh nhau.

Cơ thể của Địch Mông Mông không tốt, cậu nhóc vẫn luôn không quan tâm đến việc ở nhà trẻ, hôm nay không biết bị sao mà nổi khùng đánh nhau với Tiểu Bàn. Tiểu Bàn thẹn quá thành giận, vươn cái tay mập ra kéo Địch Mông Mông từ xích đu xuống.

“A!” Dao Dao hét lên một tiếng.

Lúc tất cả người lớn nhìn sang thì Địch Mông Mông đã được Cao Vũ Sanh bế lên.

“Xin lỗi.” Địch Thần nhét giấy quảng cáo vào tay của một vị phụ huynh, một tay vịn vào lan can nhảy vào trong khu vui chơi, anh thấy môi Địch Mông Mông tím bầm, lập tức cầm ba lô, lấy bình ô-xy ra cài lên mặt bé.

Địch Thần đã chăm sóc Mông Mông bị bệnh tim nhiều năm, rất quen thuộc với cách cấp cứu, tình huống này không nghiêm trọng lắm, một hồi là ổn. Ra hiệu ý nói Cao Vũ Sanh điều chỉnh tư thế của Mông Mông một chút, từ từ áp bình ô-xy lên miệng.

Tiểu Bàn biết mình đã gây hoạ, nhanh như chớp trốn sau thang trượt. Dao Dao ở cạnh bên gấp đến độ rơi nước mắt: “Thầy ơi, cậu ấy có thể chết không?”

“Không sao, một lúc là ổn.” Địch Thần an ủi cô bé một câu, nhìn sắc mặt của Địch Mông Mông, từ từ lấy bình ô-xy ra, “Sao rồi?”

“Đại nghiệp của trẫm chưa thành, chưa thể chết được.” Địch Mông Mông giơ tay ra, làm một tư thế kiêu hùng.

Địch Thần cong ngón tay, cóc vào đầu bé: “Vậy ngài phải bảo trọng long thể, có việc gì thì gọi tiểu nhân một tiếng.”

Hôm nay chiêu sinh không có đủ nhân lực. Tất cả bạn nhỏ không cần học bài, tập trung ở khu vui chơi, được một cô giáo trông, khó tránh khỏi có chút luống cuống tay chân. Cô giáo kia đã chạy đến, liên tục nói cảm ơn với Cao Vũ Sanh.

Cao Vũ Sanh không có hứng thú nhiều lời với cô giáo, giao cô bé cho cô rồi lại ngồi lại trên cái ghế nấm nhỏ. Chủ công Địch Mông Mông mới bị “Nịnh thần mưu hại,” không dám chơi xích đu nữa, cũng kéo một cái ghế qua ngồi kế bên Cao Vũ Sanh.

“Cậu đi xin lỗi Địch Mông Mông đi!” Dao Dao kéo Tiểu Bàn cố trốn trong góc phòng.

“Mình không đi!” Tiểu Bàn gạt tay Dao Dao, tự mình cưỡi ngựa gỗ đi.

Dao Dao tức giận đến rơi nước mắt, lau mắt đi đến bên cạnh Địch Mông Mông: “Cậu ấy không chịu xin lỗi.”

“Không cần xin lỗi, đây là đọ nhau giữa hai người đàn ông.” Địch Mông Mông nhường một nửa ghế của mình cho Dao Dao, để bé ngồi cạnh mình, “Không tin cậu hỏi chú Cao đi.”

Cao Vũ Sanh đang cúi đầu trả lời tin nhắn cho thư ký, quay đầu nhìn về phía hai nhóc.

“Chú ơi, lúc trước chú đi nhà trẻ cũng đánh nhau với bạn khác sao ạ?” Dao Dao ngồi xuống, nhìn trộm hắn.

“Chú không đi nhà trẻ.” Cao Vũ Sanh cất điện thoại, nghiêm túc trả lời câu hỏi của bạn nhỏ. Khi tuổi vừa vặn đi nhà trẻ thì hắn bị bọn buôn người bắt cóc, cũng không biết nhà trẻ là cái dạng gì. Nhưng mà lúc ở

trong làng hắn thật có đánh nhau với mấy đứa trẻ khác, chỉ vì để cướp một con dế mèn hoặc là một vòng sắt.

Hai bạn nhỏ nghe đến ngây người, hai đứa lớn lên ở thành phố, không thể tưởng tượng được loại cuộc sống đó.

"Lừa bán là gì vậy ạ?"

"Lừa bán chính là mấy bạn nhỏ bị bọn buôn người bắt đi, đưa đến một nơi thật xa, bán cho một người xa lạ, từ đó về sau không được gặp lại cha mẹ nữa." Cao Vũ Sanh dùng từ mà mấy bạn nhỏ có thể nghe hiểu, nghiêm túc tạo ra một định nghĩa cho từ lừa bán.

"Oa, thật đáng sợ." Dao Dao sợ đến run một cái.

"Nếu như con bị lừa bán chắc không sống nổi rồi." Địch Mông Mông vô cùng hiểu rõ cơ thể yếu ớt của mình, sầu lo không ngớt nói.

"Cho dù sống trong hoàn cảnh tồi tệ đến cỡ nào, cũng không được từ bỏ hy vọng sống, sống thì mới có hy vọng." Cao Vũ Sanh nhìn về phía Địch Thần đứng ngoài cổng cười đến mưa thuận gió hoà, "Một ngày nào đó, sẽ có siêu nhân từ trời giáng xuống."

"Con biết siêu nhân, là lúc bạn nhỏ gặp nguy hiểm sẽ bay đến đánh người xấu chạy mất." Dao Dao đồng ý gật đầu.

"Cậu con chính là siêu nhân." Địch Mông Mông nói chắc chắn.

"Thầy ấy là siêu nhân gì thế?" Dao Dao nhăn lại mày, không nhìn ra thầy Địch là siêu nhân gì.

"Siêu cấp đẹp trai nhân (người cực kỳ đẹp trai)!" Địch Mông Mông dương dương đắc ý.

"Ha ha ha…"

Cao Vũ Sanh nghe lời đồng ngôn vô kỵ của hai đứa bé, hơi cười. Cao tổng ngày nào cũng bận rộn như người máy, cứ như thế dựa vào tường nhàn rỗi cả một buổi chiều. Thời gian bỗng như về đến mười sáu năm trước, sinh hoạt chậm chạp trong một cái làng từ lúc mặt trời mọc đến lúc mặt trời lặn, phơi nắng nhìn ca ca và mấy đứa nhỏ khác chơi một cục đá, vừa nhìn chính là một ngày.

Cuối cùng cũng đến lúc tan học, Địch Thần xách hai bạn nhỏ gần ngủ gật đi về nhà. Địch Mông Mông xin cậu mình ba tệ, thần thần bí bí chạy vào tiệm tạp hoá nhỏ, mua cái gì đó nho nhỏ nhét vào túi.

"Mua cái gì thế, thần bí như vậy?" Một tay Địch Thần bế Mông Mông lên, đặt lên vai.

"Không nói cho cậu đâu." Địch Mông Mông che chặt túi.

Địch Thần cười xuỳ một tiếng, giơ tay lên khoác lên vai Cao Vũ Sanh, chọt chọt một cái: "Tối nay muốn ăn gì? Ca mời."

"Trứng gà luộc." Cao Vũ Sanh quay đầu lại nhìn anh.

"…" Thằng nhóc này, chỉ biết chọc vào quả tim của anh. Địch Thần tự thấy có thẹn trong lòng, không thể phản bác được, im lặng mang Tiểu Thiên Tứ muốn ăn trứng gà luộc về nhà.

Phương Sơ Dương tan ca về nhà, mới bước vào cửa là đã cảm giác được hơi thở của người lạ trong nhà, lập tức cảnh giác đi qua huyền quan. Chỉ thấy vị công dân nhiệt tình Cao tiên sinh tài sản hơn triệu đang ngồi trên cái ghế sô pha cũ kỹ nhà hắn, thong thả ung dung gặm một quả trứng gà luộc.

Mà anh em không bớt lo nhà mình đang vui sướng cầm một bộ đồ ngủ đi ra: "Em mặc bộ này của anh đi, mới vừa giặt xong."

Phương Sơ Dương: "???"

Ghế nấm nhỏ.

Tác giả:

Cậu cả Phương: Anh em không gặp mới có một ngày bỗng biến thành gay làm sao bây giờ? Cảnh sát chếch chi đang online đợi trả lời.

35. Chương 35

Chuyển ngữ: Cực Phẩm

Hôm trước còn lôi thuốc ra hút lúc nửa đêm, chít chít éo éo không chịu trèo cao bám víu phú quý, mà bây giờ đã rinh người về nhà rồi. Phương Sơ Dương lại có nhận thức mới với loại trình độ nói không giữ lời của

anh em nhà mình.

"Uây, chú về rồi đó à." Địch Thần quay đầu lại lên tiếng chào Phương Sơ Dương, lại tập trung lực chú ý lên người Cao Vũ Sanh, "Phương Sơ Dương, em trai anh, em gặp rồi đó."

"Ai là em trai của anh hả!" Phương Sơ Dương đi tới cho anh một quyền sau lưng, dò xét nhìn về phía Cao Vũ Sanh.

Cao Vũ Sanh đứng dậy, gật đầu một cái chào hỏi Phương Sơ Dương, sau đó cầm đồ vào vào phòng thay.

Địch Thần nhìn Thiên Tứ ngoan ngoãn, nhịn không được nhe răng cười ngây ngô, bị Phương Sơ Dương nhìn không được nữa siết cổ nói: "Chuyện gì xảy ra vậy?"

"Như chú thấy đó, anh kết thân với một tỉ phú bạc triệu làm anh em, sau này nhà chúng ta phát tài rồi." Địch Thần chớp mắt với hắn.

"Xoắn!"

Hai người đang ồn ào, Cao Vũ Sanh thay đồ ngủ đi ra. Cái áo ngủ rẻ tiền chỉ có hơn mười tệ, cứ thế để hắn mặc thành có cảm giác của đồ cao cấp: "Tôi ở đây không gây thêm phiền phức gì cho hai người chứ?"

"Có cái gì mà phiền chứ, người nào đó nhớ thương cậu nhiều năm như thế… Ui da!" Phương Sơ Dương chưa kịp nói xong, đã bị Địch Thần đấm một quyền vào bụng, không nói tiếp được nữa.

"Mì sắp nở hết rồi, nhanh đi vớt ra ăn thôi, ăn cơm đi ăn cơm." Địch Thần kéo Cao Vũ Sanh đi đến phòng bếp, ném người anh em bị thương ở phòng khách để người ta tự sinh tự diệt.

Công tác của Phương Sơ Dương bận rộn, thời gian nghỉ ngơi vô cùng quý giá, cơm nước xong đã sớm đi ngủ. Địch Thần dỗ Địch Mông Mông ngủ trong phòng bé, Cao Vũ Sanh thì tự mình ngây ngô trong phòng của Địch Thần.

Căn phòng này vẫn còn phong cách của một học sinh trung học vào khoảng mười mấy năm trước, trên giá sách không có mấy cuốn sách, có bóng rổ, tạp chí, các loại đồ bừa bộn lặt vặt. Trên bàn có một khung ảnh nhỏ, bên trong là hình gia đình.

Một đôi vợ chồng trung niên ngồi trên ghế, có ba người trẻ tuổi đứng đằng sau. Địch Thần đứng ở chính giữa, bên cạnh anh là Phương Sơ Dương và một cô gái trẻ tuổi, cười đến xán lạn.

"Em muốn cái cao hay thấp?" Địch Thần giơ một cái gối rồi ném nó lên giường.

“Người này…” Cao Vũ Sanh chỉ vào người đàn ông trung niên trong hình, “Ông ấy là…”

“Ừ, ông ấy chính là người dẫn chúng ta về.” Địch Thần đi tới cầm khung hình lên, vô cùng kinh ngạc, “Em còn nhớ rõ ông ấy sao?”

Người đàn ông kia chính là Địch Kiến Quốc, đồng thời cũng là người cảnh sát dẫn mẹ Cao Vũ Sanh đến tỉnh S đón bọn họ. Lúc đó Cao Vũ Sanh sống chết không chịu rời xa Địch Thần, Địch Thần lại không biết nhà mình ở đâu, cho nên được dẫn về chung với nhau. Hộ khẩu đăng ký ở viện mồ côi, chẳng qua Địch Thần không ở đó mà được mẹ Cao dẫn về nhà.

“Là mẹ em dẫn anh đi đúng không?” Cao Vũ Sanh nhìn anh.

Lúc tỉnh dậy đã không thấy tăm hơi của ca ca đâu nữa, mặc kệ hắn khóc nháo thế nào cũng không có ích gì. Mẹ hắn đưa hắn về nhà họ Cao, mình thì đã biến mất.

“Biến mất?” Địch Thần vô cùng kinh ngạc. Mẹ của Thiên Tứ họ Diệp, lúc đó dì Diệp ở một mình, không thấy mặt của cha Cao Vũ Sanh đâu cả. Sau đó thì dì Diệp đuổi anh đi, anh cứ nghĩ là họ phải quay về bên cạnh cha Cao nên không tiện mang người ngoài là anh đi theo.

Để con ở lại tự mình rời đi, cái này cũng thật là có chút nói không thông.

“Ừ, không bao lâu sau thì qua đời.” Cao Vũ Sanh ngồi trên giường, chọn một cái gối thấp hơn, rũ mắt nhìn về phía hình phim hoạt hình trên đó.

Mẹ không ở đó, anh cũng không có bên cạnh, nhà họ Cao còn có chị gái cùng cha khác mẹ, còn có mẹ kế. Đúng rồi, còn có một đứa em trai nhỏ hơn Cao Vũ Sanh bốn tuổi, mà lúc Cao Vũ Sanh quay về cũng đã bảy tuổi. Vậy nghĩa là…

Địch Thần nhíu mày nhìn Cao Vũ Sanh, đưa tay muốn ôm ôm hắn, đầu ngón tay vừa đụng tới vai bỗng nhiên vang lên tiếng đập cửa.

“Ai vậy?” Địch Thần quay đầu lại, chỉ thấy Địch Mông Mông đi chân trần vịn cửa lộ ra hai con mắt, như kẻ trộm nhìn hai người bọn họ.

Sau khi được cậu cho phép, cậu nhóc nhanh chóng leo lên giường, nằm giữa hai người lớn.

“Thằng nhóc này ha, lúc nãy giả bộ ngủ hả?” Địch Thần giơ một ngón tay chọc chọc bé.

“Con ngủ rồi, nhưng nhớ đến chuyện này thì tỉnh.” Địch Mông Mông nói như ông cụ non, ngồi dậy, vô cùng hết sức nghiêm túc nhìn về phía cậu mình, “Con muốn kết hôn với Dao Dao, cậu nghĩ bạn ấy sẽ đồng ý chứ?”

“Cái này thì con phải hỏi Dao Dao chứ.” Địch Thần làm như có thật trả lời, “Đã tỏ tình với người ta chưa?”

“Vẫn chưa.” Địch Mông Mông buồn phiền nhăn mày, “Con tính trực tiếp cầu hôn bạn ấy luôn.”

“Ngài đúng thật là có ý tưởng.” Địch Thần vỗ vai cháu ngoại trai, “Vậy chúc con mã đáo thành công.”

Nhưng mà ủng hộ của cậu mình cũng không thể giảm bớt phiền não của Tiểu Địch tiên sinh được, lần đầu tiên lộ ra sự không tin tưởng trong đời, linh quang chợt lóe lên, bé nghĩ ra được một chủ ý xấu: “Nếu không thì cậu kết hôn với mẹ của Dao Dao đi? Dao Dao không có cha, cậu kết hôn với mẹ của bạn ấy thì ngày nào con cũng có thể ở cùng một chỗ với Dao Dao rồi.”

“Vậy con và Dao Dao thành anh em rồi, còn kết hôn cái rắm ấy!” Địch Thần cóc đầu bé, “Biến về ngủ đi.”

Bán cậu thất bại, Tiểu Địch tiên sinh mang tâm sự nặng nề đi về phòng ngủ.

Cao Vũ Sanh: “…”

“Nhìn anh như thế làm gì, em cũng muốn bán anh đi để đổi vợ hả?” Địch Thần nghiêng qua liếc hắn.

Cao Vũ Sanh lắc đầu, lấy điện thoại ra đưa tới trước mặt hắn. Trên màn hình, Siri đang loé loé, vang lên tiếng máy móc:

[Dựa vào pháp luật hiện hành, con của mợ (1) và chồng trước sinh ra cũng có thể cùng bạn kết hôn.]

(1) Mợ là vợ của cậu.

“Này!” Địch Thần giơ tay lên nhào cái đầu chải cẩn thận của Cao Vũ Sanh thành ổ gà.

Hôm sau vẫn phải đi làm, Địch Thần dậy thật sớm chuẩn bị đưa Cao Vũ Sanh đi làm.

“Từ đây đến công ty cũng không xa mấy, không có nguy hiểm gì, tự em đi là được rồi.” Cao Vũ Sanh nhìn bộ dáng anh vẫn còn buồn ngủ, muốn cho anh ngủ nhiều thêm chút.

“Không đưa em đi thì anh cũng phải đến nhà trẻ mà.” Địch Thần vịn vào hắn ra khỏi phòng, ngáp một cái thật dài.

Phương Sơ Dương đang cài cúc áo sơ mi cười nhạo: “Anh nói xem, sao lúc trước không tìm một nhà trẻ gần nhà đi, gần đây có mấy cái mà cứ muốn tìm một chỗ xa như thế.”

“Không xa mà, có ba con phố là tới.” Địch Thần đào Địch Mông Mông ngủ thành heo con lên.

Cuối cùng vẫn là Cao Vũ Sanh lái xe đưa hai người bọn họ đến nhà trẻ trước, sau đó tự mình đi làm. Công ty Đầu tư Cá Mặn đã đưa tiền vào rồi, hạng mục thương mại đã khởi động, cho nên gần đây hắn rất bận rộn. Hôm qua lười biếng cả ngày, hòm thư cũng nhanh chóng đầy luôn.

Địch Mông Mông đến nhà trẻ rồi, cũng không chịu vào lớp học, đứng cạnh xích đu chờ Dao Dao, thường thường sờ cái gì đó trong túi. Nhưng mà đợi đến chín rưỡi, tất cả bạn học đã đến nhưng chẳng thấy Dao Dao đâu.

Đếm số học sinh, phát hiện thiếu một bé, Địch Thần lấy sổ thông tin gọi điện cho mẹ của Dao Dao, để hỏi sao giờ Dao Dao vẫn chưa tới nhà trẻ. Điện thoại vang lên một lúc lâu mới có người bắt, một câu “A lô” mang đầy giọng mũi, nghe rất mệt mỏi.

“Mẹ Dao Dao à, Dao Dao vẫn chưa đến nhà trẻ nữa, cô có biết việc này không?”

Trả lời Địch Thần là một tiếng khóc không đè nén được: “Không thấy Dao Dao đâu nữa!”

Cũng không lâu lắm, mẹ Dao Dao mặt mày tái nhợt liền xuất hiện ở nhà trẻ, trong tay cầm một xấp tờ giấy tìm người, mong muốn nhà trẻ tìm giúp.

Địch Thần nhận lấy, nhìn nội dung phía trên.

[Tiểu Dao, nữ, bốn tuổi rưỡi. Tối qua, lúc 20:10, mất tích ở khu thương mại Vạn Trà, lúc mất tích bé mặc váy màu hồng nhạt có nơ bướm, đi giày da màu trắng.] Bên cạnh đó là một tấm hình rõ nét chụp Dao Dao mặc chiếc váy này.

“Mất tích trong khu thương mại? Có kiểm tra camera chưa?” Hiệu trưởng nhà trẻ đi ra, đồng ý để cho các thầy cô giáo phụ dán trong vùng này.

“Đã kiểm tra rồi nhưng lại không tìm được. Cảnh sát đã mang video đi rồi, nói tôi mười một giờ đến xem lại.” Hai mắt mẹ Dao Dao đỏ bừng, rõ ràng là cả đêm không ngủ.

“Dao Dao bị người xấu bắt cóc à?” Địch Mông Mông kéo kéo tạp dề của cậu mình.

“Cũng có thể.” Địch Thần cúi đầu nhìn bé một cái, mẹ Dao Dao bên cạnh bỗng nhiên mềm người té về phía trước, được anh tay nhanh mắt lẹ đỡ.

Hiệu trưởng nhanh chóng cầm một chai nước mang đến cho cô, an ủi nói: “Mẹ Dao Dao à, cô phải giữ gìn cơ thể thật tốt, như thế mới có sức tìm Dao Dao. Bây giờ chỗ nào cũng có camera cả, lại còn ở khu đông người nữa, chắc chắn sẽ tìm được thôi. Nói không chừng là bé chỉ lạc đường, được người nào đó có lòng tốt

dắt đi."

Câu cuối cùng chỉ để xoa dịu thôi. Trong lòng mọi người đều rõ ràng, mấy đứa trẻ bây giờ có thể thuộc lòng số điện thoại của cha mẹ, nếu như thật sự gặp được người có lòng tốt thì chắc chắn sẽ gọi cho cha mẹ trước.

Mẹ Dao Dao uống vài hớp nước tăng lực, sắc mặt cuối cùng cũng dễ nhìn hơn, gượng dậy muốn đến đồn cảnh sát xem video.

Hiệu trưởng nhìn không được: "Tiểu Địch à, cậu đi cùng với mẹ Dao Dao đi."

Địch Thần cùng mẹ Dao Dao đi tới đồn cảnh sát. Camera trong khu thương mại được cảnh sát phân tích suốt đêm nhưng lại không tìm được Dao Dao. Cảnh sát sắp xếp lại mấy đoạn thời gian quan trọng cho bọn họ xem.

Video hiển thị tình hình trong khu thương mại lúc đó, mẹ của Dao Dao đang ở trong cửa hàng mua gì đó, bên ngoài cửa hàng là một khoảng sân rộng, có rất nhiều đứa bé ở đó chơi đùa. Có một đoạn thời gian, có vài đứa bé cùng nhau chạy vào chỗ góc chết của camera, lúc đi ra thì đã không thấy Dao Dao đâu nữa.

"Chính là lúc này, những đứa bé khác đều ở đó, chỉ có cô bé là biến mất." Cảnh sát phân tích video chỉ cho bọn họ xem, ở đoạn góc chết của camera có một cửa thoát hiểm. Cảnh sát cũng xem tất cả camera của mỗi lối thoát hiểm từng tầng nhưng cũng không thấy bóng sáng của Dao Dao.

Giống như là biến mất luôn vậy.

"Ở trong khu thương mại cũng có thể để Dao Dao lạc mất, cô trông con thế nào đó hả?" Một người đàn ông ăn mặc sang trọng đeo kính râm đi đến, mở miệng là bắt đầu la mắng mẹ Dao Dao.

"Anh là ai?" Cảnh sát ngăn cản lại.

"Tôi là cha của đứa bé!" Chồng trước đeo kính râm không quan tâm đến tiến triển của vụ án, chỉ biết chỉ vào mẹ Dao Dao quở trách, "Con đã lớn thế rồi mà cũng không trông được, chỉ biết dạo phố mua quần áo. Lúc trước tôi đã nói giao con cho tôi mà cô còn không chịu, giờ nhìn xem, đã xảy ra chuyện rồi đấy."

"Dao Dao mất tích mẹ của bé là người đau khổ nhất, bây giờ anh nói những lời này thì làm được gì?" Địch Thần nhìn không được nữa, ngăn người phụ nữ đau khổ nói không ra lời ra sau mình.

"Anh là ai? Ây, nhanh thế đã tìm được bạn trai mới rồi à." Chồng cũ quan sát Địch Thần từ trên xuống dưới, bỗng nổi khùng, "Vì yêu đương hẹn hò mà con mình cũng không trông, cô có xứng làm mẹ không?"

Địch Thần kéo tay áo của người đàn ông đó, nghiến răng hạ giọng nói: "Con mẹ nó anh nói thêm câu nữa coi."

Tác giả:

Mông Mông: Cầu hôn thất bại —— Không có vợ rồi.

/Hết chương 35/

36. Chương 36

Chuyển ngữ: Cực Phẩm

"Đây là đồn công an, hai người yên lặng chút coi!" Cảnh sát thấy hai người muốn đánh nhau, lập tức giơ tay ra can.

Địch Thần đẩy tên đeo kính ra, đối phương giơ một tay lên đỡ kính, giận mà không dám nói lườm anh. Thì ra cũng chỉ là tên già miệng nhát gan, Địch Thần cười xuỳ một tiếng, cũng nói lại hắn: "Hôm qua Dao Dao mất tích, bây giờ anh mới đến mà cũng xứng làm cha à?"

"Hôm qua tôi đã chia sẻ tin tức trong vòng bạn bè rồi!" Chồng trước hùng hồn, không hề xấu hổ chút nào.

"Đừng ồn nữa!" Mẹ Dao Dao bỗng nhiên hét lớn một tiếng, hai mắt đỏ đậm trừng chồng trước, "Người ta là thầy giáo ở nhà trẻ, thấy tôi tội nghiệp mới cùng đến đây. Dao Dao mất tích rồi mà anh cứ tỏ ra chẳng hề gì, còn chia sẻ trong vòng bạn bè, anh thấy cái anh nói trong vòng bạn bè của anh là tiếng người à?"

Mẹ Dao Dao lục vòng bạn bè ra cho Địch Thần và cảnh sát xem.

[Chồng trước: Con gái mất tích rồi (khóc), xin mọi người nhanh chóng chia sẻ. Tôi sẽ tặng cho người cung cấp đầu mối một thùng cua cà ra loại lớn tôi đang bán.]

"Thế nào gọi là không phải tiếng người, tôi đưa chút phần thưởng ra để khuyến khích người khác tìm giúp." Người cha này không nhận thức được bài mình đăng có gì không thích hợp.

"…" Địch Thần cũng lười đánh hắn, nào có người nào thấy con mình mất tích rồi, đăng tin lên tìm người thân mà còn chen quảng cáo vào trong đó, đúng là nuốt không tiêu.

Lúc cảnh sát nhận được cuộc gọi báo án đã nhanh chóng tìm xung quanh, thông báo cho trạm xe lửa và bến xe trước để bên đó ngăn lại nhân viên nào khả nghi. Hỏi những cửa hàng gần chỗ Dao Dao mất tích, mấy cửa hàng này đều nói là bận buôn bán mà cũng không thấy người nào. Mà lúc cảnh sát đến hỏi đám bạn nhỏ chơi cùng thì chỉ còn lại hai đứa, cũng chẳng hỏi gì được.

Bây giờ đã cử người đến theo dõi những đứa bé còn lại, trạm xe lửa và bến xe, những việc khác thì không thể tiết lộ, cảnh sát nói cha mẹ Dao Dao về nhà đợi tin tức trước.

Hai vợ chồng đã sớm trở mặt thành thù, đi tới cửa liền mỗi người một ngả. Mẹ Dao Dao một lòng nhớ con gái, ngay cả việc xấu trong nhà cũng không ngại nói ra, liên miên lải nhải kể cho Địch Thần.

"Cha Dao Dao nói dễ nghe một chút thì gọi là chưa trưởng thành, nói khó nghe một chút chính là một thằng con trai dính mẹ. Lúc trước khi kết hôn thì thấy thật dễ thương, sau khi kết hôn mới biết được một người như thế chẳng có một chút trách nhiệm nào cả, sinh con cũng mặc kệ chẳng hỏi, cứ xem như là con chó hay con mèo, nhớ đến thì lại chơi một chút, không nhớ thì chẳng thèm để ý. Tôi thật không nhịn được nữa mới ly hôn với anh ta."

Mẹ Dao Dao lau mặt, nói cảm ơn Địch Thần, mình thì hít sâu một hơi đứng thẳng người, nói là muốn đến đài truyền hình để đăng thông báo tìm trẻ lạc, cô nói Địch Thần đi về trước đi.

"Yên tâm đi, tôi chịu đựng được. Trước khi tìm được Dao Dao thì tôi tuyệt không ngã xuống đâu." Gặp được tên chồng trước khiến mình bực mình, cái này lại giúp tăng dũng khí cho cô. Dựa vào việc tự mình nuôi Dao Dao lớn như thế, cô cũng chắc chắn có thể dựa vào chính bản thân mình tìm được Dao Dao về.

Dáng vẻ của mẹ Dao Dao khiến cho Địch Thần nhớ đến mẹ của Cao Vũ Sanh. Năm đó, lần đầu tiên nhìn thấy dì Diệp, dì ấy cũng có thần thái như vậy, lưng thẳng tắp, sắc mặt căng thẳng. Nhìn như một cọng rơm có thể bẻ gãy, nhưng cũng lại như sơn hô hải khiếu cũng không thể đẩy ngã. Trước đó, anh chưa bao giờ biết, một người cũng có thể thể hiện ra hai loại trạng thái kiên cường và yếu đuối cùng một lúc như vậy.

Con người đúng là một loại sinh vật vừa mâu thuẫn vừa thần kỳ.

"Cậu, có phải Dao Dao bị bọn buôn người bắt cóc không?" Địch Mông Mông không chịu vào đi học, cố chấp ngồi trên xích đu, đợi Địch Thần về thì lập tức kéo ống quần anh hỏi.

"Có lẽ thế." Địch Thần ngồi xổm xuống sờ đầu của bé, "Con còn biết thật nhiều đấy." Bởi vì nghĩ Mông Mông không hiểu được, lúc trước khi anh nói đến bọn buôn người thì toàn dùng từ người xấu để chỉ, vậy mà đứa nhóc này cũng có thể nói chính xác như thế.

"Cái gì con cũng biết hết." Địch Mông Mông kéo cái tay của cậu đang làm loạn tóc của bé, siết chặt quả đấm nhỏ, "Có thể để cho cậu hai tìm giúp được không?"

"Bây giờ vụ án này vẫn còn nằm trong phạm vi giải quyết của khu, không thể tìm cậu hai của con được." Địch Thần kéo bàn tay đang cầm gì đó, "Trong tay con là gì thế?"

Địch Mông Mông thở dài như thật, mở tay ra, bên trong là một chiếc nhẫn màu vàng, bán ở ngoài tiệm tạp hoá, ba tệ một cái. Đây là chiếc nhẫn đồ chơi đẹp nhất trong đó, vòng ngoài là inox màu bạc, ở giữa có một hột xoàn lấp lánh nhỏ.

Bé vốn tính hôm nay sẽ cầu hôn Dao Dao.

"Em vốn tính đi ra ngoài mua quà cho chị hai." Lúc Cao Vũ Sanh còn bé, lần đầu nói với anh nguyên do bị lừa bán cũng là bộ dáng mờ mịt suy sụp tinh thần như thế này.

Cây non vừa nảy mầm cần ánh sáng mặt trời đầy đủ và đất đai ổn định. Nếu mạnh mẽ nhổ cây non lên chuyển nó đi chỗ khác, đây là một chuyện cực kỳ tàn nhẫn. Đối với cây non là như thế, và nó cũng là như thế đối với bạn bè của cây non.

Nhịn không được gọi điện thoại cho Cao Vũ Sanh, để hỏi hắn chuyện mất tích của Dao Dao có thể đăng trên bản đồ Tiêu Điểm không.

"Bây giờ có đăng cũng chẳng dùng được." Cao Vũ Sanh nói thật.

Chức năng tìm kiếm trẻ em này chủ yếu là dựa vào đúng thời điểm và nhanh chóng, lúc mới mất tích thì đăng ngay thì có thể để cho người xung quanh lập tức tìm giúp. Bây giờ đã mất tích một đêm rồi, bọn buôn người đã sớm chạy xa.

"Nhưng mà..." Cao Vũ Sanh dừng một chút, dường như đang do dự xem có nên nói hay không.

"Sao?" Đây nếu như là Phương Sơ Dương thì Địch Thần đã mắng thành tiếng, nhưng đối phương là Tiểu Thiên Tứ, anh chỉ có thể kiềm tính khí lại.

"Nếu như đối tượng bị bắt cóc là bé trai thì bình thường sẽ bán đến vùng quê xa xôi, chắc chắn bọn buôn người sẽ dùng phương tiện giao thông rời đi trước; nếu mà bé gái thì không chắc chắn vậy, có thể bị bán đến nơi khác, cũng có thể vẫn còn ở trong thành phố này."

Nửa câu sau khiến cho Địch Thần vô cùng sợ hãi: "Ý em là..."

"Đây chỉ là phân tích lý luận thôi, cụ thể như thế nào thì còn phải dựa vào cảnh sát." Cao Vũ Sanh cắt ngang suy nghĩ của anh, không hy vọng anh lo lắng quá mức.

Chuyện Dao Dao mất tích đưa đến cho Địch Thần rất nhiều hồi ức, khiến cho một buổi chiều đó anh cứ hoảng hốt không thôi. Mãi đến khi tiễn xong hết các bé, ngẩng đầu nhìn thấy Cao tổng đang dựa vào xe chờ anh thì mới khó khăn lắm phục hồi tinh thần lại.

"Sao em lại chạy đến đây?" Địch Thần thấy hắn, tâm tình tốt hơn nhiều.

"Hôm nay xe không ở chỗ anh, em sợ anh quên đón em." Vẻ mặt Cao Vũ Sanh thành thật nói.

“Cho nên em tự mình chạy đến cho anh đón à.”

Cao Vũ Sanh chần chờ gật đầu một cái: “Ừm.”

Địch Thần bỗng dưng bị hắn chọc cười, theo hắn trở về căn nhà lớn ở Ngọc Đường Loan.

Ăn cơm tối xong, Cao Vũ Sanh cắt một dĩa trái cây rồi đưa cho Địch Thần: “Kính chống đạn còn phải chờ đặt hàng nên chưa ráp được.”

Địch Thần liếc nhìn hắn.

Cao tổng vô tội nhìn lại.

“Biết rồi, ở lại với em.” Địch Thần xiên một miếng trái cây đút cho hắn.

Trong mắt Cao Vũ Sanh có ý cười khó thấy nổi lên.

Hai người trưởng thành tự quyết định, cũng không hề hỏi đến ý kiến của bên thứ ba, nhưng mà Địch Mông Mông đang đau buồn cũng chẳng có ý kiến gì, vừa xem TV vừa thở dài thở ngắn.

Trên TV đang chiếu tin tức trong vùng, chuyện có trẻ em mất tích trong khu thương mại cũng chiếu, kêu gọi người dân vùng gần đó để ý tìm giúp.

“Bây giờ chắc chắn Dao Dao đang rất sợ hãi.” Địch Mông Mông ôm ngực, “Lòng con đau đến không thể hít thở.”

“Ông à, ông chính là đối tượng mắc bệnh tim quan trọng đấy.” Địch Thần nhanh chóng nói bé đừng suy nghĩ nữa, ôm bé đặt lên giường trong phòng khách, vừa dỗ vừa uy hiếp ru bé ngủ. Rón ra rón rén ra khỏi phòng khách, phát hiện Cao Vũ Sanh đã quay về phòng ngủ chính, liền đi qua nhìn hắn một cái.

Trong phòng ngủ chính đèn điện sáng trưng, Cao Vũ Sanh dựa vào đầu giường, co một cái chân dài lên đỡ một cuốn sách dày, đang yên lặng lật xem.

“Còn chưa ngủ à?” Địch Thần cong ngón tay gõ cửa.

“Chờ anh.” Cao Vũ Sanh để sách xuống, mắt trông mong nhìn qua.

Không biết có phải là ảo giác hay không, cậu bạn nhỏ trước mắt này còn cần trông nom hơn so với Địch Mông Mông bốn tuổi. Hồ đồ tiếp, vệ sĩ Địch lại trèo lên giường của cố chủ thêm lần nữa.

Đèn tắt, tất cả đen thui, tư duy liền không khống chế được bay xa. Đã qua thời gian hai mươi tư tiếng quan trọng để tìm được Dao Dao, nhưng vẫn không có tin tức của cô bé, Địch Thần nhịn không được thở dài, đụng đụng Cao Vũ Sanh nằm cạnh: "Lúc còn bé ấy, khi mới bị bắt cóc em có sợ không?"

"Tất nhiên là sợ, mỗi phút mỗi giây đều là ác mộng." Cao Vũ Sanh quay đầu nhìn anh, đèn đêm sáng không đủ nên Địch Thần không thấy vẻ mặt của hắn, nhưng hắn lại nhìn Địch Thần rất rõ.

Địch Thần nhíu mày.

"Nhưng mà, sức sống của trẻ em rất ngoan cường. Trẻ em cũng không hiểu nhiều, lại dễ bị vật gì đó hấp dẫn sự chú ý, cho nên sẽ không để tâm chuyện vụn vặt này mà điên mất." Giọng nói không nhanh không chậm của Cao Vũ Sanh rất dễ khiến người khác tin tưởng.

"Vậy thì tốt rồi." Địch Thần thở phào một cái.

"Nhưng em lại không giống vậy, bắt đầu từ ba tuổi em đã có thể nhớ rõ mọi thứ." Câu chuyện chuyển hướng, giọng của Cao Vũ Sanh cũng trầm thấp hơn rất nhiều, "Đến bây giờ vẫn thường xuyên mơ tới."

Địch Thần sửng sốt, nhớ đến mỗi khi Thiên Tứ còn bé ngủ gặp ác mộng thì lần nào cũng khóc nói không muốn đi xe lửa, muốn anh ôm dỗ thật lâu mới có thể ngủ lại. Việc trải qua đáng sợ như thế, trở thành bóng ma cả đời không quên được. Nếu như không gặp được anh, Cao Vũ Sanh thông minh sớm có thể thật sự điên mất rồi.

"Thiên Tứ…" Địch Thần nhịn không được giơ tay ra, ôm hắn vào lòng.

Cao Vũ Sanh mặc cho anh ôm, cẩn thận mà tham lam hít vào một hơi.

/Hết chương 36/

Cực Phẩm: Rồi sớm muộn gì cũng có ngày Cao tổng nhận ra tình cảm nhung nhớ dành cho ca ca không chỉ đơn giản là tình anh em…

37. Chương 37

Chuyển ngữ: Cực Phẩm

"Cậu nghe điện thoại! Cậu nghe điện thoại!"

Nửa đêm đang ngủ say bỗng nhiên bị đánh thức, Địch Thần sửng sốt một lát mới nhớ ra đây là nhạc

chuông điện thoại của anh. Giơ tay lên mò điện thoại, lại mò được một bàn tay nóng ấm, cảm xúc của cơ thể quay về, lúc này mới ý thức được Cao Vũ Sanh vẫn còn đang ngủ trên cùng một cái gối đầu với anh. Cánh tay dài khoác lên ngực, tay còn lại để ở chỗ đầu anh, chỗ mà anh đặt điện thoại.

Cái sờ này cũng làm Cao Vũ Sanh thức giấc, tiện tay lấy điện thoại tắt đi.

"Ây ây!" Địch Thần cướp điện thoại về, cuộc gọi đã ngừng, trên đó hiển thị người gọi đến là [Hiệu trưởng]. Hiệu trưởng của nhà trẻ lại gọi cho anh lúc nửa đêm thì chắc chắn là có việc gấp.

"Ồn quá." Cao Vũ Sanh lẩm bẩm một câu rồi ngủ tiếp. Không đợi hắn nhắm mắt lại, điện thoại lại vang lên.

"A lô." Địch Thần bắt, đẩy Cao Vũ Sanh ra chuẩn bị đến phòng khách nói chuyện, lại bị người nọ kéo, đèn trong phòng cũng theo đó sáng lên.

Cao Vũ Sanh híp mắt thích ứng ánh sáng, ngáp một cái ý bảo anh nói chuyện ở đây luôn, mình thì đi vào nhà vệ sinh.

"Tiểu Địch, cậu có nhớ hôm nay ai đến đón Vương Tử Kiếm không?" Hiệu trưởng hỏi đến rất là vội vàng.

Vương Tử Kiếm chính là nhóc mập đánh nhau với Mông Mông, Địch Thần sửng sốt một chút mới ghép tên này vào người được: "Không có ấn tượng gì cả."

Cha mẹ của Tiểu Bàn bề bộn công việc nên vẫn do ông bà nội chăm sóc, mỗi ngày đến đón không phải là ông nội thì cũng là bà nội của nhóc. Do ban ngày Địch Thần nghĩ về chuyện Dao Dao mất tích nên có chút không yên lòng, hoàn toàn không nhớ kỹ là ai đến đó nhóc ấy.

"Vương Tử Kiếm mất tích rồi, bây giờ cậu đến đồn công an gần nhà trẻ một chuyến đi." Nghe được Địch Thần không nhớ rõ, hiệu trưởng vô cùng thất vọng, giọng điệu cứng rắn nói Địch Thần chạy nhanh qua đó. Bên kia khá là ồn ào, chắc là người nhà Vương Tử Kiếm đang cãi nhau bên đó.

"Sao vậy?" Cao Vũ Sanh đi ra từ WC, chỉ thấy Địch Thần đang thay quần áo, hơi ngây người một chút.

"Anh phải đi đến đồn công an một chuyến, bên nhà trẻ lại mất tích thêm một đứa bé." Địch Thần đi vào phòng vệ sinh rửa mặt rồi chuẩn bị ra ngoài.

"Trễ như vậy anh đi làm sao?" Cao Vũ Sanh kéo anh, "Để em chở anh đi."

"Không cần đâu, để anh gọi taxi cũng được." Địch Thần nâng nâng cằm, ý bảo Cao Vũ Sanh ở nhà trông Mông Mông. Tình huống của bé đặc biệt, không được xa người khác, nếu có phát bệnh cũng có người đưa đến bệnh viện kịp lúc.

“Anh xem coi giờ là mấy giờ rồi.” Cao Vũ Sanh chỉ đồng hồ treo tường ở phòng khách, bây giờ đã là ba giờ sáng, đường đi của tiểu khu này cũng khó đi, căn bản là không gọi xe được.

Mắt mắc chứng quáng gà rất khó đi nửa bước trong bóng đêm, cũng không thể chạy xe điện được, vậy cũng quá nguy hiểm.

Cao Vũ Sanh gọi điện thoại cho quản gia của tiểu khu, không bao lâu thì có một nhân viên công tác mặc áo sơ mi trắng, cổ thắt nơ đi đến. Đây là quản gia của riêng tiểu khu và công cộng, Cao Vũ Sanh đưa hắn đủ tiền, nhờ hắn coi Mông Mông giùm, mình thì chở Địch Thần đến đồn công an khu trung tâm.

Đồn công an cách nhà trẻ hai con đường giờ này vẫn còn đèn đuốc sáng trưng.

Bên ngoài đen kịt, Địch Thần không thấy rõ đường, vịn vai Cao Vũ Sanh đi vào. Mới vừa đẩy cửa ra đã bị bà nội nhóc mập kéo quần áo.

“Cậu giao Bàn Bàn cho ai rồi? Cậu nói đi!” Hai mắt của bà nội Tiểu Bàn đỏ bừng, nhìn qua còn vẩn đục hơn.

Địch Thần vốn đang lo lắng, mới bước vào đã bị chất vấn như phạm nhân, giọng nói theo bản năng hơi cao chút: “Không phải bà nội thì là ông nội thôi.”

“Ây, cậu nói chuyện kiểu gì thế!” Cha của Tiểu Bàn cũng là một ông chú mập, vỗ bàn rồi xông lại, bị mẹ của Tiểu Bàn kéo lại.

Địch Thần giãy ra khỏi cái kéo của bà nội Tiểu Bàn, hỏi có chuyện gì xảy ra.

“Hôm nay bà nội của Vương Tử Kiếm đến đón cháu thì té xỉu giữa đường nên không đón Tiểu Bàn được.” Hiệu trưởng mở miệng nói một câu, cố gắng nhắc nhở Địch Thần.

Cha mẹ của Tiểu Bàn bận rộn công việc nên bình thường nhóc ở với ông bà, một tuần mới gặp mặt cha mẹ một lần. Hôm qua ông nội nhóc ra ngoài câu cá nên bà nội tự mình đi đón cháu, không ngờ là té xỉu giữa đường. Lúc tỉnh lại là người đã ở trong bệnh viện, trong nhà không ai đi đón Tiểu Bàn cả.

“Không thể nào, tất cả các bé đều được giao tận tay cho người nhà. Nếu như tôi không biết người đó thì sẽ không giao các bé.” Địch Thần vô cùng chắc chắn về điểm này, cho dù anh có thất thần thì cũng sẽ không giao các bé cho người lạ.

“Cậu dám nói là cậu giao nó cho tôi à?” Bà nội của Tiểu Bàn tức đến khó thở, vừa nói vừa khóc, “Tiểu Bàn của chúng ta ơi, giờ phải làm sao đây!”

“Bà nghĩ kỹ lại xem, có phải là trước lúc té xỉu đã đón bé không?” Cảnh sát cố gắng làm rõ manh mối.

“Không có, tôi còn chưa đến nhà trẻ mà!” Bà nội của Tiểu Bàn cứng cổ kiên quyết phủ nhận.

“Anh có ý gì? Cảnh sát không giúp người dân mà lại giúp bọn tư bản à?” Ông nội của Tiểu Bàn chỉ vào hiệu trưởng nhà trẻ đứng trong góc phòng không dám nói nhiều.

“Đừng ồn nữa!” Địch Thần đập bàn, “Tìm Tiểu Bàn quan trọng hơn!”

Nếu như mất tích từ lúc nhà trẻ tan học thì đến giờ đã qua mười mấy tiếng. Ban ngày tìm Dao Dao tìm ra kinh nghiệm, việc quan trọng nhất bây giờ chính là đi kiểm tra tất cả camera ở khắp nơi, đến trạm xe lửa và bến xe chặn người, chứ không phải là đứng đây nhao nhao ồn ào.

“Tìm cậu đến chính là để hỏi đầu mối từ cậu, cậu hỏi gì cũng chẳng biết thì sao chúng tôi tìm nó được chứ?” Mẹ của Tiểu Bàn khóc sưng cả hai mắt, dùng hai mắt nhỏ như hạt đào híp lại nhìn Địch Thần.

“Tôi thì có thể có đầu mối gì chứ!” Địch Thần bị làm phiền đến độ tức giận.

“Thái độ của cậu là thế nào hả!” Mẹ của Tiểu Bàn tức giận cầm điện thoại lên, chụp Địch Thần mấy tấm, “Tôi phải cho cậu lên mạng để cho mọi người xem đây là loại thầy giáo gì!”

Địch Thần hoàn toàn phục người một nhà này, cuối cùng cũng biết kiểu chống nạnh chửi đổng, giơ tay liền đẩy người kia của Tiểu Bàn là học từ ai rồi.

“Chị dâu, chị bình tĩnh chút.” Cô của Vương Tử Kiếm là một cô gái chừng hai mươi, vội vã khuyên ngăn chị dâu mình. Ai ngờ là chị dâu mình bên này khuyên chưa được thì anh trai bên kia đã vọt tới.

Cha của Tiểu Bàn nắm tay muốn đánh Địch Thần, bị một cánh tay mặc áo sơ mi cao cấp cản lại.

“Làm ồn nữa thì không tìm được cậu bé nữa đâu.” Giọng Cao Vũ Sanh lạnh lùng không hề lớn tiếng, nhưng khiến trong phòng yên tĩnh một chút trong nháy mắt.

“Cao Vũ Sanh?” Cô của Tiểu Bàn lập tức nhận ra hắn, rất là kinh ngạc.

“Cô nhận nhầm rồi.” Địch Thần kéo Cao Vũ Sanh qua không để cho bọn họ nhìn nữa.

Cảnh sát trực ban cuối cùng cũng có thể xen vào, mệt mỏi nói: “Camera có thể xem cũng xem rồi, không có bất kỳ phát hiện nào cả, chỉ có thể chờ đến hừng đông đi đến phụ cận hỏi một chút. Bên trạm xe lửa đã thông báo, khi có bất cứ tin tức gì thì sẽ báo lại đúng lúc, tất cả mọi người đều về đi.”

Nhà trẻ nằm trong khu Lão Thành, xung quanh không có camera của thành phố. Mà camera của nhà trẻ chỉ giới hạn trong khu vui chơi của các bé, không gắn ngoài cổng. Dựa vào camera của nhà trẻ, Tiểu Bàn

đúng là tan học đúng giờ, trước khi tan học thì không có gì khác thường cả.

"Cháu tôi, không thấy cháu tôi đâu nữa rồi, không tìm được nó tôi cũng không muốn sống nữa!" Bà của Tiểu Bàn ôm đầu nằm xuống đất, đá chân lung tung khóc lóc.

"Em về trước đi, lát nữa còn phải đi làm." Địch Thần bóp bóp vai Cao Vũ Sanh, ý nói hắn về trước đi, "Giúp anh chăm sóc Mông Mông một chút."

Cao Vũ Sanh không nói lời nào, lo lắng nhìn anh. Địch Thần vỗ ba lô trên lưng, chớp chớp mắt với hắn: "Yên tâm đi, ca ứng phó được." Từ thời niên thiếu anh đã lăn lộn trong vùng này, chuyện quản cả ba con phố của Lão Thành đúng là không phải khoác lác.

Sắc trời bắt đầu sáng dần.

Những quán bán đồ ăn sáng gần nhà trẻ lục tục mở cửa, cảnh sát cũng lập tức xuất hiện để điều tra. Cũng may là mấy quán bán đồ ăn sáng đó đều có camera, lần lượt xem hết, cuối cùng cũng tìm thấy được bóng dáng của Tiểu Bàn trong một camera của một quán ăn, đi theo một hướng khác.

Chỉ có thể tiếp tục tìm dọc đường.

Trong lúc này, người nhà họ Vương đứng trước cổng nhà trẻ, hiệu trưởng mở cổng mời bọn họ vào ngồi cũng không chịu, chỉ đứng ở cửa khóc. Đợi đến khi phụ huynh đưa các bé đến thì lập tức kể về chuyện Tiểu Bàn đã mất tích.

"Không biết nhà trẻ đã đưa cháu tôi cho ai rồi!" Bà của Tiểu Bàn ngồi dưới đất đập chân khóc.

Các phụ huynh thấy điệu độ muốn gây chuyện nên không dám đưa con mình vào trong, chỉ kéo con mình đứng ngoài cửa xem náo nhiệt.

"Chính là cậu ta, cậu ta vẫn còn không chịu thừa nhận đã giao cháu tôi cho người khác! Cậu ta chính là bọn buôn người!" Ông của Tiểu Bàn kéo Địch Thần đến trước mặt mọi người kiểu muốn đánh nhau.

"Ây, ông đừng kéo cậu ấy, cơ thể của cậu ấy không tốt đâu!" Các phụ huynh đều biết Địch Thần, họ có ấn tượng rất tốt với cậu chàng nhiệt tình đẹp trai này, thấy sắc mặt của Địch Thần tái nhợt do bị kéo thì lập tức có người nhìn không được.

"Sao tôi lại nhớ hôm qua bà của Tiểu Bàn đến đón mà?" Ông của Tiểu Minh chần chờ nói.

"Nói bậy! Tôi té xỉu trên đường, rõ ràng là không có đến!" Bà của Tiểu Bàn nhảy dựng lên, cãi nhau với ông của Tiểu Minh.

"Chính là bà nội đến đón mà, Tiểu Bàn còn lấy hai tệ từ trong túi của bà nội nói muốn mời con ăn xúc xích nướng." Tiểu Minh mở miệng chứng minh cho ông nội.

Người nhà của Tiểu Bàn có chút há hốc miệng, cô của Tiểu Bàn kéo mẹ một cái: "Mẹ, mẹ nói thật đi."

"Ngay cả con cũng không tin mẹ sao!" Bà của Tiểu Bàn khóc lên, "Mẹ có thể ném cháu mình đi sao? Không bằng mẹ chết đi cho rồi!"

Cảnh sát duy trì trật tự cũng có chút ngoài ý muốn, lúc này, đồng nghiệp kiểm tra camera ở bên kia gửi tin đến nói đã tìm được đầu mối. Tìm được đoạn ghi hình ở một quán ăn nhỏ ngoài chợ. Lúc đó Tiểu Bàn mua một xiên xúc xích nướng, bà nội thì đứng ở cửa quán nói chuyện với một người khác.

"Ây, có thể là sau khi hôn mê nên tôi không nhớ rõ." Mặt của bà nội Tiểu Bàn đỏ lên.

Từ đầu đến cuối Địch Thần chẳng nói một lời, chỉ thỉnh thoảng hít ô-xy một cái.

Bên kia, Cao Vũ Sanh gửi Mông Mông ở tầng 17, mình thì đi làm. Mới vừa vào phòng làm việc, thư ký Trịnh liền vội vội vàng vàng chạy vào: "Cao tổng, cậu có lên trang xã hội chưa? Hình của vệ sĩ Địch đã bị đăng khắp nơi, còn có người vẽ tranh nữa."

Thư ký Trịnh sốt ruột quá nên cũng quên mất dùng kính xưng "Sếp."

Cao Vũ Sanh lên mạng, lúc đó mẹ của Tiểu Bàn tức quá đúng là đã đăng ảnh chụp lên mạng.

[Thầy giáo nhà trẻ vô lương, giao trẻ em cho người lạ!] Mấy câu nói kể lại là Địch Thần đãng trí giao trẻ em cho bọn buôn người, còn có thông báo tìm Tiểu Bàn, và tấm hình chụp Địch Thần đêm qua.

"Mượn chuyện tìm con cũng là một cách để đưa nhiệt độ lên." Thư ký Hách bình tĩnh như người máy đẩy đẩy kính mắt, đặt một xấp văn kiện lên bàn.

Trịnh Kinh gấp đến độ nhảy dựng: "Tốt cái gì mà tốt, bên dưới còn có một video nữa, trong đó có Cao tổng của chúng ta! Bây giờ cư dân mạng xúc động quá nên tìm ra được vệ sĩ Địch chỉ học xúc đất thôi!"

Tác giả:

Tiểu Bàn: Xin lỗi, mọi người có thể quan tâm con một chút trước được không.

/Hết chương 37/

38. Chương 38

Chuyển ngữ: Cực Phẩm

Cho nên, thư ký Trịnh sốt ruột như thế, là vì thân phận kỹ sư xúc đất của Địch Thần bị cho hấp thụ ánh sáng?

Cao Vũ Sanh không hiểu suy nghĩ của hắn lắm, mở trang web ra tự mình xem.

Tin đó chỉ có hình của Địch Thần, ở dưới bình luận có bổ sung một đoạn video, trong đó chính là bộ dáng nói chuyện của Địch Thần và có mặt của Cao Vũ Sanh chợt lóe lên phía sau. Không phải người vô cùng quen thì nhìn không ra, bây giờ vẫn chưa có người nào chú ý đến hắn, toàn là nói về Địch Thần.

[Đỗi Đỗi Quân: Nhà trẻ bây giờ không chịu trách nhiệm đến loại trình độ này sao? Tôi còn nghĩ để quên trẻ con trên xe buýt chở học sinh đã là tội ác tày trời rồi.]

[Ưu Quốc Ưu Dân Lão Bà: Thật điên rồi, sau này ai còn dám gửi con vào nhà trẻ nữa, lúc trước không phải còn có tin cô giáo cầm kim đâm trẻ em sao?]

[Phiến Nhi Ca: Có rất nhiều thầy cô giáo trong nhà trẻ cấu kết với lũ buôn người, không tin thì mấy người vào trang của tôi xem tin thứ nhất đi.]

[Trả lời @Phiến Nhi Ca: Bán hình cút!]

Cư dân mạng vịn từ chuyện lần này bàn đến những chuyện nguy hiểm xảy ra ở nhà trẻ từ trước đến giờ, cuối cùng lại vòng về trên người Địch Thần, bình đầu phẩm chân với một tấm ảnh chụp mờ mờ, mắng cha chửi mẹ.

[Bây giờ nhà trẻ vẫn có can đảm thuê thầy giáo à, đàn ông có bao nhiêu sơ ý không biết sao?]

[Tên tiểu bạch kiểm này vừa nhìn là biết không phải thầy giáo đàng hoàng gì.]

[Có người nói hiệu trưởng nhà trẻ là một bà cô đấy, nói không chừng là tình nhân của hiệu trưởng đó.]

[Quật Địa Tam Xích: Ôi chao? Đây không phải là bạn học ở trường kỹ thuật của tôi à?] Cái này được mọi người đẩy lên, dưới tình cảm xúc động của cư dân mạng, tất cả mọi người nóng lòng muốn biết thầy giáo ác ma làm hại bông hoa của tổ quốc là ai, đều ở phía dưới cầu tiết lộ bí mật.

Có thể bình thường người "Quật Địa Tam Xích" này không được mọi người quan tâm như thế bao giờ, lập

tức hưng phấn viết tất cả mọi thứ mình biết ra, một lần nói hết tất cả những chuyện vụn vặt. Cái gì mà hot boy trường kỹ thuật, Phan An công trường, Tống Ngọc xúc đất, còn có việc nữ sinh ở khoa đầu bếp ngày nào cũng đến đưa cơm, rồi nữ sinh khoa thẩm mỹ vì anh mà kéo bè kéo lũ đánh nhau…

Cao Vũ Sanh nhìn chằm chằm màn hình một lúc lâu cũng không dứt ra được.

Thư ký Trịnh lấy cùi chỏ chọc chọc thư ký Hách: "Cao tổng bị tức quá rồi à?"

Thư ký Hách nhìn kỹ qua tròng kính lạnh lẽo một lát: "Không thấy được." Tại sao sếp lại tức giận vì chuyện của vệ sĩ? Cũng đâu phải là đồn Cao Vũ Sanh buôn bán trẻ em.

"Ây… Ông không hiểu đâu." Đó cũng không phải là vệ sĩ bình thường, là vệ sĩ thiếp thân của tổng tài đó, là cái kiểu dù có mặc quần áo hay không mặc thì cũng thiếp thân (dán vào người) ấy. Bây giờ vệ sĩ nhỏ bị ăn hiếp, sao tổng tài có thể không nóng nảy được? Nhưng mà chuyện quẹo chín khúc mười tám đường cong này, một câu Trịnh Kinh cũng không dám nói, chỉ có thể tự mình nín.

"Thư ký Trịnh." Cao Vũ Sanh bỗng nhiên mở miệng.

"Tôi biết rồi, bây giờ sẽ liên hệ truyền thông để kéo chuyện này xuống, thu thập chứng cứ giao cho bộ phận pháp luật để kiện bọn họ đến táng gia bại sản!" Thư ký Trịnh xoa tay, đã chuẩn bị tốt để đón nhận "Cơn cuồng nộ của đế vương."

"…" Cao Vũ Sanh trực tiếp quay đầu, nhìn về phía thư ký Hách có thể tin được, "Thư ký Hách, gửi công hàm đến cho trang web này để xoá hình của Địch Thần đi."

Bây giờ cảnh sát vẫn chưa có tin tức, tin nóng chưa rõ này bỗng bị đông đảo người quan tâm, chuyện này có thể giúp tìm kiếm Tiểu Bàn. Bây giờ bắt trang web tháo xuống thì họ cũng không muốn, sẽ khiến họ tức giận. Bây giờ chỉ còn cách dùng lý do xâm phạm quyền chân dung để yêu cầu trang web này xoá hình của Địch Thần đi.

"Được." Hách Học gật đầu ý đã biết, xoay người đến phòng pháp luật.

Mà thư ký Trịnh bị gạt bỏ sang một bên, rất có một loại cảm giác nguy cơ khi thái giám một bị thái giám hai đoạt đi ân sủng của hoàng thượng, cũng may một giây kế tiếp Cao Vũ Sanh đã giao một nhiệm vụ quan trọng hơn cho hắn: "Phân loại chỉnh lý những lời đồn về Địch Thần trên mạng, cố gắng đừng lặp lại nội dung."

Vẻ mặt thư ký Trịnh hiểu rõ gật đầu, đúng là muốn thay vệ sĩ nhỏ kiện tụng xả hận mà.

Trên mạng ồn thành thế nào thì Địch Thần vẫn chưa biết, theo lý thuyết thì chuyện điều tra đã không còn quan hệ gì với anh, nhưng anh vẫn ở lại giúp cảnh sát chạy ngang chạy dọc. Anh rất quen thuộc mấy con phố này, có không ít người quen nên hỏi chuyện gì cũng tiện hơn.

"Ồ, là người được đưa đến bệnh viện hôm qua à, nhớ rõ nhớ rõ, chính là được nâng từ trong ngõ hẻm kia ra ngoài." Chủ cửa hàng bánh chiên chỉ vào hẻm nhỏ đối diện.

"Vậy bác có thấy một đứa bé mập mạp nào không?" Địch Thần lấy điện thoại di động ra tìm hình của Tiểu Bàn.

"Hả, không để ý lắm." Ông chủ lắc đầu.

"Uây, đang bảo sao nay quán sáng sủa hơn thế, thì ra là có cậu đẹp trai ở đây." Bà chủ mang một mâm đồ ăn sáng đi ra, đưa một cái cho Địch Thần.

"Đương nhiên rồi, quán của bác có cần giá chữ X hình người không?" Địch Thần không hề xấu hổ với lời khen của bà chủ, nhận đồ ăn rồi chia một nửa cho cảnh sát bên cạnh.

"Đó là do chiếc xe kia chắn mất." Ông chủ có quen với Địch Thần, không thể phát giận được, âm dương quái khí nói sự thật.

Địch Thần: "Xe gì cơ?"

"Hôm qua bên đó có một chiếc xe van cũ đậu ở đó, đúng là vướng bận." Bà chủ chỉ vào vị trí đầu hẻm. Con đường này rất hẹp, không có chỗ đậu xe, lần nào có xe đậu đại ở đây thì con đường sẽ trở nên chật chội vô cùng, ảnh hưởng đến việc làm ăn của quán.

"Bình thường chiếc xe kia cũng đậu ở đây à?"

"Không, chỉ có hôm qua thôi. Bên trong có người ngồi, chẳng động đậy gì cả, y như người chết vậy." Khi bà chủ nói tiếp thì vẻ mặt tràn đầy chán ghét.

Cảnh sát ý thức được có chuyện, đi đến đối diện hỏi xung quanh thì quả nhiên có người thấy Tiểu Bàn lên chiếc xe van cũ đó! Nhưng do lúc đó bà của Tiểu Bàn ngất xỉu hấp dẫn sự chú ý nên rất ít người để ý.

Cảnh sát lập tức điều tra chiếc xe van cũ kia, tìm được hình ảnh thân xe chạy rất nhanh trong một camera của một cửa hàng nhỏ, đó là một chiếc xe van màu xám, thân xe bẩn thỉu. Dựa vào camera của đường lớn ở gần đó, nhanh chóng tìm được mục tiêu.

"Xe này là xe được nhóm phần tử trái luật nguỵ trang lại nên không tra được chủ xe là ai." Cảnh sát phân tích camera cả ngày, phát hiện chiếc xe này đã ra khỏi khu vực thành phố tối qua, đi thẳng đến quốc lộ. Không dùng cao tốc có nghĩa là biển số xe này không dùng được, phải đi kiểm tra camera ở dọc đường quốc lộ, nếu như ra khỏi tỉnh thì phải liên hệ những tỉnh khác cùng hợp tác. Đây là một công trình lớn, không thể làm xong trong vòng một ngày.

Chuyện đã rất rõ ràng, bà nội Tiểu Bàn đi đón cháu rồi mua xúc xích nướng ở một cửa hàng. Lúc bà nội nói chuyện trời đất với người khác, thì không biết sao Tiểu Bàn lại im lặng không một tiếng động leo lên xe bọn buôn người. Lúc bà nội phát hiện không thấy cháu mình đâu nữa, đi vào hẻm nhỏ tìm thì lại bỗng nhiên té xỉu.

Mà do bà nội không nói thật, cứ vu khống Tiểu Bàn bị mất tích ở nhà trẻ, lừa gạt cảnh sát, cho nên bỏ lỡ thời gian cứu viện tốt nhất. Nếu như chiếc xe van kia vẫn chạy tiếp, bây giờ chắc cũng chạy đến vùng rừng sâu núi thẳm bán Tiểu Bàn đi mất rồi.

"Sao bà có thể không nói thật thế chứ!" Ông nội của Tiểu Bàn dùng bàn tay hôm trước kéo Địch Thần giờ kéo vợ mình.

"Sao tôi lại không nói thật?" Bà nội Tiểu Bàn phủi tay nhảy lên, "Tôi bị té xỉu nên quên mất, căn bản không nhớ tôi đã đón Bàn Bàn!"

"Mẹ chính là làm lạc mất cháu mình mà không dám thừa nhận!" Cha Tiểu Bàn chịu đủ rồi, quay sang hét lớn một tiếng với mẹ mình.

"Nếu mẹ nói sớm một chút thì đã tìm được Bàn Bàn về rồi. Bây giờ thì hay rồi, bọn buôn người đã chạy mất, mẹ an cái gì tâm hả!" Không phải là do thầy giáo sơ sẩy mà là do bà nội ruột của Tiểu Bàn làm mất, chuyện như thế khiến cho mẹ của Tiểu Bàn vô cùng đau khổ, cũng không quan tâm mặt mũi của mẹ chồng gì, trực tiếp dùng một ngón tay chọc vào gáy bà một cái.

"A ——" Con trai và con dâu luân phiên quở trách, bà Tiểu Bàn bỗng nhiên như điên dùng hai tay kéo tóc, hai mắt vừa trợn thì đã ngất đi.

"Bà đừng có giả bộ, mau trả lại con cho tôi!" Mắt của mẹ Tiểu Bàn đã đỏ lên vì tức, kéo mẹ chồng hai mắt nhắm nghiềm dùng sức lắc người.

"Chị dâu, đừng lắc nữa!" Cô Tiểu Bàn thét lên ngăn lại, "Mẹ té xỉu rồi, mau đưa đến bệnh viện."

"Té xỉu cái rắm, hôm qua rõ là giả vờ."

Người một nhà nói nhao nhao ồn ào, mắt thấy đã muốn đánh nhau. Bà nội nằm trên đất bỗng nhiên nôn ra, nhưng không có người phát hiện. Địch Thần nhìn không được nữa, kéo cổ cha của Tiểu Bàn ra, đỡ người dậy: "Đừng ồn nữa, mẹ ông không được rồi."

"Mẹ cậu mới không được!" Cha Tiểu Bàn bỗng bị kéo ra ngoài, đang tức giận, còn chưa kịp phát giận đã bị Địch Thần đè đầu xuống, cuối cùng cũng nhìn thấy mẹ ruột đang nôn ra nước chua.

Một trận rối loạn qua đi. Đưa người đến bệnh viện rồi chụp phim, mới biết bà nội bị chấn động não nhỏ. Có thể là lo lắng đánh mất cháu mình, hơn nữa thấy bệnh tình không nghiêm trọng nên không nói mình bị

choáng đầu.

"Chỗ gáy này không phải là do ngã xuống dập đầu mà như bị cái gì đó đánh vào. Chấn động não sẽ khiến cho mất trí nhớ ngắn đoạn, không nhớ rõ chuyện trước khi bị té xỉu." Bác sĩ cho ra một kết luận như thế.

Phán đoán này khiến cho tất cả mọi người sửng sốt, bọn buôn người không những bắt cóc Tiểu Bàn mà còn đánh bà nội hôn mê. Đây không phải là lừa bán gì nữa mà là cướp trẻ em!

"Ý chính là mẹ bị người ta đánh ngất xỉu nên mất trí nhớ." Cha Tiểu Bàn lập tức lộ ra vẻ mặt áy náy.

"Chấn động não sẽ gây ra mất trí nhớ ngắn đoạn, không nhớ rõ chuyện trước khi té xỉu. Nhưng cũng không thể nào không nhớ rõ mình đã đón cháu chứ?" Mẹ Tiểu Bàn không tin, từ lúc tan học ở nhà trẻ đến lúc mất tích thì ước chừng đã qua hơn năm mươi phút.

"Bình thường thì chỉ mất trí nhớ trước khi té xỉu mấy phút thôi, nhưng nguyên nhân này cũng khá lạ lùng." Bác sĩ đưa ra một kết luận mập mờ, dẫn đến người một nhà này lại rùm beng.

Khi Địch Thần trở lại nhà trẻ từ đồn công an thì mới biết chuyện trên mạng. Gọi điện thoại nói mẹ Tiểu Bàn can thiệp nhưng đối phương không nghe điện thoại, nhắn tin cũng giả chết không nhắn lại. Hôm nay nhà trẻ đóng cửa, hiệu trưởng đang phải ứng phó mấy ký giả truyền thông không biết từ đâu tới.

"Cảnh sát đã xác nhận Tiểu Bàn đã được bà nội bé ấy đón đi… Đúng là thầy giáo của chúng tôi không nhớ là đã giao bé cho bà nội hay ông nội mới có thể gây ra hiểu lầm… Xúc đất? Cái này tôi chưa nghe nói qua, thầy giáo ấy đang bị đình chỉ." Vừa dứt lời, hiệu trưởng liền thấy Địch Thần tay xách bịch gì đó đứng ở cửa, bầu không khí bỗng nhiên lúng túng.

Địch Thần lấy kính Cao Vũ Sanh đưa cho anh ra, đeo khẩu trang, phát hiện nhìn không thấy thì mới kéo kính râm xuống. Hiệu trưởng giải thích với anh: "À thì, Tiểu Địch à, bây giờ ồn ào quá, mấy ngày này cậu cứ ở nhà nghỉ ngơi đi."

"Không được rồi, tôi từ chức."

Tiêu sái phất tay một cái, ngay cả cửa Địch Thần cũng không vào trực tiếp xoay người đi khỏi, đi đến tiểu khu đối diện dắt xe điện của mình ra.

Bác Dương bảo vệ thấy hết mọi chuyện, thò đầu ra từ trạm gác: "Tiểu Địch à, sau này cháu cũng không đến nữa sao?"

"Dạ." Địch Thần đưa một phần đồ ăn sáng trong bịch cho bác Dương.

"Ai, có tin tức gì thì bác sẽ nói cho cháu." Bác Dương thở dài.

Địch Thần quay đầu lại nhìn Gia Chúc Viện cũ kỹ này, bỗng nhiên nở nụ cười: "Không cần, cháu đã tìm được rồi."

Tác giả:

Bác Dương: Có phải sau này bác sẽ không có đồ ăn sáng miễn phí nữa không? (liều mạng ám chỉ).

39. Chương 39

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chuyển ngữ: Cực Phẩm

"Anh tìm được gì?" Địch Thần quay đầu lại, thấy Cao Vũ Sanh đang nắm tay Mông Mông đứng ở cổng. Có một người chưa từng thay đổi đứng ở chỗ cổng sắt và hàng rào cũ kỹ, ký ức và hiện thực chồng lên nhau trong nháy mắt.

"Ca ca, em muốn đi ra ngoài chơi." Cậu nhóc đứng kế cổng mở to mắt nhìn anh.

"Nhưng mà dì Diệp nói là không thể ra ngoài."

"Hu…"

"Được rồi, chúng ta đi trên con đường này thôi nhé."

"Ừm." Cậu bé vui vẻ ra mặt, nắm tay của anh lao ra ngoài cổng.

Mặt kính ký ức tan vỡ trong phút chốc, lại về đến trên người của người trẻ tuổi thân hình cao to trước mắt. Cao Vũ Sanh lẳng lặng nhìn anh, không có chút hứng thú nào với hoàn cảnh xung quanh.

Một tay Địch Thần kéo xe điện đến.

Mông Mông thả tay Cao Vũ Sanh ra, hai ba cái leo lên ghế nhỏ của xe điện, đây là chỗ ngồi dành riêng cho bé: "Hôm nay sẽ về nhà à?" Trong ấn tượng của bé, ngồi xe của chú Cao chính là muốn đến Ngọc Đường Loan, ngồi xe điện chính là về khu Gia Chúc Viện đồn công an. Nếu cậu lấy xe điện để ở đây nghĩa là sẽ về nhà.

"Sau này cậu không thể đi làm ở đây nữa." Địch Thần giải thích cho bé một câu, lấy xe điện ra là vì sau này sẽ không đến nữa.

"Cậu bị cuốn gói đi sao?" Địch Mông Mông vô cùng sợ hãi, sau đó lại vô cùng đau đớn nói, "Cậu không ở đây nữa thì con còn cần đến nhà trẻ này làm gì nữa, con cũng không đi!"

Địch Thần cho bé một cái vỗ ngay ót: "Thằng nhóc này, chắc là đã sớm muốn không đi đúng không."

Cao Vũ Sanh không ngạc nhiên chút nào với chuyện từ chức của anh, mở cốp xe đằng sau để cho anh bỏ xe điện vào: "Tiểu khu em ở có nhà trẻ song ngữ. Có lớp học cho mẫu giáo, năm bé một lớp, có thể quan sát hai mươi tư tiếng đồng hồ qua camera, mỗi một chủ nhà có một danh ngạch miễn phí."

"Cho nên?" Địch Thần nhướng mày.

"Nếu như tạm thời anh chưa có việc thì không bằng làm vệ sĩ full-time cho em, phúc lợi của nhân viên là được miễn phí đến học ở nhà trẻ kia. Nhưng mà tương ứng, tiền lương hàng năm sẽ thấp hơn tiền lương hàng tháng." Cao tổng bày ra vẻ mặt của nhà tư bản, giơ tay lên đóng cốp sau.

Xe đã ở trong thành phố bôn ba một ngày, nên sau xe có một lớp bụi mỏng. Địch Thần nhìn nút đóng cốp đằng sau có vết mồ hôi nhợt nhạt, bỗng nhiên vừa vừa buồn cười lại vừa không nỡ. Thằng nhóc ngốc này, sợ mình nghĩ đây là bố thí nên không chịu nhận à?

"Được." Không đợi Cao Vũ Sanh giải thích gì thêm, Địch Thần đồng ý một tiếng, nhét Mông Mông vào ghế trẻ em, mình thì không xấu hổ gì ngồi vào ghế phó lái để sai ông chủ lái xe.

Cao Vũ Sanh có chút ngoài ý muốn.

"Nhìn anh làm gì? Ca của em là cái loại ngu ngốc không thèm nhận đồ bố thí sao? Có người bao nuôi đương nhiên là anh cam tâm tình nguyện." Địch Thần tiện tay mở radio trong xe, nghe MC radio kể chuyện phiếm.

Chẳng biết là có nên sửa đúng cách dùng từ của anh ấy không, phải sửa đúng lại nhận thức sai lầm với công việc này, bỗng nhiên Cao Vũ Sanh không nói gì, chỉ có thể im lặng lái xe.

[Tiếp theo là người nghe 2333 (tiếng khóc), chọn một bài hát gửi cho bạn gái mình, bài hát tên là "Cuối cùng em cũng làm vợ hai của người khác."] MC radio bỗng lúng túng trong nháy mắt, nhưng vẫn kiên trì không cười phát bài hát.

"Cuối cùng em cũng là vợ hai của người khác

Nghĩ là không làm việc gì cũng có thể phát đại tài

Em cũng biết là tình yêu dùng tiền mua không phải là tình yêu

Chờ em hoa tàn ít bướm bị người vứt bỏ cũng đừng quay về"

"Cái ca từ thiếu thốn gì đây, ha ha ha..." Địch Thần nghe vui vẻ, lấy mu bàn tay vỗ vỗ Cao Vũ Sanh, "Ai, ca mới vừa giỡn với em đó, em đừng nghĩ là anh chiếm tiện nghi của em thật. Người muốn mời anh làm cả năm phải xếp từ đường bán kim khí cho đến quảng trường trung tâm lận, nếu không nhìn vào tình cảm khi còn bé của hai chúng ta thì anh cũng không làm cho em đâu."

Lúc này Cao Vũ Sanh mới lộ ra chút tươi cười: "Ừm."

Thằng nhóc ngốc. Địch Thần tắt loại âm nhạc đau tai kia đi, nghiêng đầu nhìn hắn: "Lại nói tiếp, sao em lại đổi tên thành Vũ Sanh?"

Nghe được Địch Thần nói hai chữ "Vũ Sanh," đầu ngón tay của Cao Vũ Sanh không hiểu sao có chút tê dại ngứa ngứa, thoáng nắm chặt vô lăng: "Tên này thì ông nội đã sớm chọn rồi, Thiên Tứ là nhũ danh."

"Cũng đúng." Địch Thần gật đầu, "Dù sao cũng phải có tên giống với chị hai và cậu em trai kia."

Cao Vũ Sanh không trả lời, không muốn nói nhiều về chuyện của nhà họ Cao.

Địch Thần cũng phát giác ra được, liền câu được câu không nói đến Tiểu Bàn. Cậu bé này ban ngày ban mặt bị bắt lên xe, đầu mối rõ ràng, xem như là xe ma cũng có thể tìm ra được, chỉ là vấn đề về thời gian. Dựa theo lý luận lúc trước, con trai sẽ được đưa đến nông thôn, Tiểu Bàn đã bốn tuổi nhớ được nhiều thứ rồi, sợ là sẽ bán đến chỗ xa xôi hơn.

"Cậu, đã tìm được Dao Dao chưa?" Mông Mông ngồi phía sau bỗng nhiên chen vào nói.

"Vẫn chưa có tin tức." Địch Thần ăn ngay nói thật. Chuyện của Dao Dao và Tiểu Bàn rõ là không cùng một chuyện, Tiểu Bàn là bị lừa bán kiểu bình thường, còn Dao Dao là mất tích thần bí.

"Ngay cả vợ của cháu ngoại trai cũng tìm không được, cần cậu có lợi ích gì." Mông Mông móc nhẫn từ trong túi ra, tức giận nói.

"Hắc, thằng nhóc này, tìm đánh đúng không!" Địch Thần giơ tay ra muốn đánh bé.

Trở về Ngọc Đường Loan, hình như tâm tình của Cao Vũ Sanh không tệ lắm, đến phòng bếp chuẩn bị đồ để hôm nay ăn lẩu. Địch Mông Mông giơ hai tay lên bày tỏ hoan hô, chậm rãi bò lên sô pha tự mình tìm phim hoạt hình xem.

Địch Thần dựa vào quầy rượu trong bếp nghịch điện thoại, thường thường liếc mắt nhìn đầu bếp Cao đang thái rau, phòng cho hắn cắt trúng tay.

"Chậc, anh thành người nổi tiếng trên mạng rồi." Nhìn chửi rủa phô thiên cái địa, Địch Thần bị tức đến cười. Tuy là không có ảnh chụp nhưng lời đồn thổi phồng các loại vẫn còn trên đó. Mọi người vô cùng tức giận với loại thầy giáo không có bằng cấp, học xúc đất, không chịu trách nhiệm là anh, đúng là hận thấu xương, còn có người tổ chức thành đoàn thể để sáng mai đến nhà trẻ đánh anh.

"Trong đó có lời kể của bạn học anh nữa, nếu như bọn họ biết địa chỉ nhà anh thì nói Phương Sơ Dương cũng đừng về nhà. Anh thì ở đây với em." Cao Vũ Sanh chuẩn bị hết mọi thứ, đi đến bên cạnh Địch Thần dùng khăn thấm nước lau tay.

Địch Thần ngước mắt nhìn hắn, cuối cùng cũng thấy có điểm nào đó không thích hợp: "Em..." Người này, dường như vô tình hay cố ý luôn kiếm cớ giữ anh lại. Suy nghĩ kỹ một chút, từ lúc quen biết nhau, không có tối nào là hai người bọn họ xa nhau cả.

Cao Vũ Sanh vô tội nhìn sang: "Hửm?"

Chắc do mình nghĩ nhiều thôi? Địch Thần không xác định lắm, đã lớn thế này rồi sao có thể dính người thế nữa: "Em nói về người "Quật Địa Tam Xích" kia à."

Những lời đồn khác hầu như là nửa thật nửa giả, còn tài khoản "Quật Địa Tam Xích" thì nói có bằng chứng, đúng là bạn học ở trường kỹ thuật của anh. Địch Thần vào nhìn kỹ một chút, gọi thẳng cho người đó.

Người bên kia nửa ngày mới nhận, chần chờ "A lô" một tiếng.

"Trì Tam Nhi." Địch Thần nheo mắt lại.

"Anh Thần? Hiếm lạ nha, sao tự nhiên lại gọi cho em vậy."

Địch Thần cười giễu cợt một tiếng, một tay giúp Cao Vũ Sanh bưng thức ăn: "Anh thấy cậu đúng là rảnh lắm, tối mai đi uống bữa."

Hơi thở của đối phương bất ổn trong nháy mắt: "Có rảnh đâu mà, ngày nào em cũng ở trên công trường bận như chó vậy, về nhà ngả đầu là ngủ, không có thời gian uống rượu đâu."

"Thật không, vậy sao cậu nhớ được nữ sinh khoa thẩm mỹ đánh nhau vì anh thế?" Địch Thần mở tủ lạnh, không nhìn thấy bia, khoa tay múa chân với Cao Vũ Sanh một chút.

"Hả? Anh nói gì thế anh Thần." Trì Tam Nhi tính giả ngu.

Cao Vũ Sanh lắc đầu, ý nói trong nhà không có bia, lấy ra một chai rượu nho từ trong tủ lạnh ra cho anh.

"Được rồi." Địch Thần nhận rượu nho, giọng nói thoải mái, "Vậy hôm nào tôi đến công trường tìm cậu." Bọn họ đi xúc đất cũng có số của nhau, đều có liên hệ với nhóm đốc công, Địch Thần lại quen biết nhiều người, tuỳ tiện nghe ngóng là có thể biết Trì Tam Nhi ở đâu.

Nghe nói như thế, người đối diện cuối cùng cũng sợ hãi, run run rẩy rẩy nói: "Anh Thần, em sai rồi, tay em khuyết tật, miệng em tiện, em sẽ lập tức xoá hết những lời đó đi!"

Đợi khi ăn lẩu xong, tin tức liên quan đến Địch Thần ở trên mạng lại trở nên khó bề phân biệt. Người "Quật Địa Tam Xích" bỗng nhiên phủ nhận, nói là mình nhận nhầm người. Có người suy đoán nói là hắn bị uy hiếp, cũng có người mắng hắn nhân cơ hội nói bậy nhằm hãm hại hot boy, nói chung là cái gì cũng có.

Trọng điểm của mọi người chuyển đến việc đi tìm trẻ mất tích, Cao Vũ Sanh phân tích, quan tâm đến Địch Thần mai sẽ hạ xuống. Không ngờ cha Dao Dao bỗng nhiên đăng tin về việc mất tích của Dao Dao, lại lần nữa kéo nhà trẻ lên chỗ đầu sóng ngọn gió.

[Buôn Bán Sỉ Lẻ Cua Cà Ra: Con gái của tôi, Tiểu Dao, cũng học ở nhà trẻ này, cũng bị mất tích, mong mọi người quan tâm chúng tôi một chút.] Hình kèm theo là hình chụp của Dao Dao.

Cùng một nhà trẻ, ba ngày mất hai đứa trẻ, chuyện này đúng là không bình thường. Cư dân mạng bỗng nhiên tò mò hơn, cha Dao Dao còn đưa ra phần thưởng tặng cua cà ra.

Địch Thần: "Anh có nên tìm một công ty đại diện ký hợp đồng debut vị trí center không, nhìn cái thể chất tự mang lưu lượng (1) của anh này."

(1) Lưu lượng: khi dùng từ này miêu tả về một người nổi tiếng thì nó sẽ mang ý nghĩa người này có rất nhiều fan hâm mộ. Khi phim của người đó ra thì vé sẽ bán được nhiều, chương trình có người đó tham gia thì số lượng người xem cũng nhiều, vân vân. Có thể hiểu đơn giản là fame.

Cao Vũ Sanh: "…"

Đang nói, mẹ Dao Dao gọi điện thoại tới, khàn giọng nói xin lỗi Địch Thần: "Xin lỗi thầy Địch, thật không nghĩ đến chồng cũ của tôi lại đăng như thế, tôi sẽ lập tức đi làm sáng tỏ một chút. Nhưng mà lượng chia sẻ của bài đó rất lớn, có thể khoan hẵng xoá hay không…"

Con gái mất tích, người mẹ mỗi thời mỗi khắc đều bị dày vò, dù cho cách thức thu hút sự chú ý này có sai nhưng vẫn tiếc xoá đi bài đăng có lượt đọc nhiều. Lỡ may trong đó có người có đầu mối thì sao?

"Không sao, tìm Dao Dao quan trọng hơn. Nhưng mà phiền cô nói cho chồng cũ của cô một tiếng, đừng nên tiết lộ chuyện riêng của tôi, đợi đến khi chuyện này kết thúc, tôi sẽ đi kiện từng người phỉ báng." Dù sao cũng đã là lưu lượng tiểu sinh, Địch Thần cũng chẳng chú ý lắm, chỉ là không muốn để lộ càng nhiều chuyện. Dù sao bản thân anh đã khá là đặc biệt, là tiểu quái vật mà đồng chí Địch Kiến Quốc dùng sức chín trâu hai hổ để che dấu.

Mẹ Dao Dao biết ơn đồng ý, sau đó thì chia sẻ bài đăng của cha Dao Dao và cũng bác bỏ tin đồn luôn:

[Tôi là mẹ của Tiểu Dao, bé mất tích ở khu thương mại Vạn Trà, không có quan hệ gì với nhà trẻ cả.] Hình kèm theo là thông báo tìm trẻ lạc, trên đó có địa điểm và thời gian mất tích cụ thể.

Tắt điện thoại, không để ý đến những lời tranh cãi bẩn thỉu xấu xa này nữa, Địch Thần sâu lắng cảm giác được áp lực làm lưu lượng tiểu sinh, quay đầu nhìn về phía Cao Vũ Sanh ngồi ở bên cạnh anh.

Cao tổng vẫn là bộ dáng có bị núi đè cũng chẳng thay đổi, thong thả ung dung nhìn tư liệu A4 được in ra.

Cũng không biết là cậu nhóc này đã trải qua những chuyện gì, chẳng hiểu sao lại từ một cái bao khóc nhè biến thành đại sư thiện ý vạn trượng hồng trần không dính thân, chỉ còn thiếu một cái đầu trọc châm thêm mấy cái sẹo nhang nữa thôi.

"Không cần để ý đến những chuyện trên mạng này, 90% là giả." Cao Vũ Sanh bỗng nhiên mở miệng nói một câu như vậy.

"Hử?" Không phải đang đọc tư liệu công ty à, sao lại nói đến chuyện này? Địch Thần đang đổi kênh TV, nghe nói thế thì nghi ngờ tiến tới liếc một cái.

1, Tốt nghiệp trường kỹ thuật, học xúc đất.

2, Nữ sinh khoa thẩm mỹ kéo bè kéo lũ đánh nhau vì anh ấy.

3, Bình thường ở nhà trẻ ngược đãi trẻ em.

4, Trộm bánh bao ở nhà trẻ mang về nhà.

5, Đã từng hẹn hò mười mấy cô bạn gái, mỗi cô bạn gái đều đến từ dân tộc khác nhau, dốc sức gom đủ 56 dân tộc.

…

Những cái này đều là lời đồn về Địch Thần ở trên mạng, được người khác tỉ mỉ chỉnh sửa lại, mỗi một cái đều ghi rõ nguồn gốc và số lượt like, đủ ba trang giấy, không có cái nào lặp lại.

Địch Thần im lặng thu lại lời nói vừa rồi, thế ngoại cao nhân ở đâu, đây đơn giản chính là hỗn thế ma vương. Nào có người nào chỉnh sửa hết mấy lời đồn bậy của anh em mình lại, in thành xấp lại còn ghi chú chỗ quan trọng!

"Em chỉ muốn biết mấy năm qua anh sống thế nào thôi." Đối mặt với ánh mắt muốn đánh người của ca ca, mặt Cao Vũ Sanh không đổi sắc nói.

“Thúi lắm, rõ là em muốn thấy anh bị cười nhạo mà!” Lần này Địch Thần cũng không bị gạt nữa, muốn biết thì có thể hỏi anh, cần đọc cái này làm gì? Vòng tay qua cổ Cao Vũ Sanh kéo ngã hắn, nắm tay dí dí vào đỉnh đầu hắn, “Nói, có phải chuẩn bị lấy ra trêu anh không!”

“Không có…” Cao Vũ Sanh giãy giụa vài cái, nhịn không được cười rộ lên.

“Cho dù là gió lớn hay mưa to, tôi vẫn ở chỗ này chờ bạn, cũng vẫn ở giao lộ này đợi bạn.”

Đang ồn ào, trong TV bỗng nhiên vang lên bài nhạc cảm động, hai mắt Địch Thần sáng lên. Lúc nãy anh có xem thời gian phát sóng chương trình “Tin Tốt Đến Từ Trong Mưa Gió” tập có Cao Vũ Sanh, đã cố ý đổi sang kênh này, vốn muốn trêu chọc Cao Vũ Sanh một chút, này thì vừa khéo, phải phạt hắn cùng xem với anh mới được.

Cao Vũ Sanh thấy hình ảnh này, bỗng nhiên tai đỏ lên, giùng giằng muốn đứng dậy, lại bị một cánh tay sắt cố định. Quay đầu, chỉ thấy Địch Thần thoải mái hít ô-xy một cái: “Ngoan, em cũng không làm việc, hai ta cùng nhau xem TV nào.”

“…” Cao tổng không muốn xem chương trình của mình, bị ép nằm trên đùi ca ca xem hết cả chương trình.

Chương trình quay lại, xem ở trường quay về trên TV khác nhau rất lớn. Những cảnh lúng túng đã được chỉnh sửa lại, hơn nữa hậu kỳ có chèn nhạc và hiệu quả ánh sáng nên lại vô cùng cảm động.

Cao Vũ Sanh trong màn hình mặc đồ vest áo sơmi chất liệu cao cấp, dáng người cao ngất, khí thế bất phàm, vừa nhìn là biết là một quý công tử có xuất thân cực tốt. Dùng khuôn mặt tuấn tú bình tĩnh kể lại những ngày cực khổ, khiến cho mọi người sinh ra cảm giác vừa đồng cảm vừa phẫn nộ.

Làm hỏng một loại đồ sứ bình thường và làm hỏng một tuyệt thế trân phẩm là hai loại cảm giác khác nhau. Ném một tiểu vương tử vào vũng bùn để bị giày xéo, chuyện này còn khiến người ta khổ sở hơn là chuyện bị lừa bán.

“Trong một khoảng thời gian rất dài, ca ca chính là tất cả của tôi. Tôi vẫn luôn đi tìm anh ấy, nhưng làm sao cũng không tìm được, thậm chí có lúc tôi cũng có chút hoài nghi…” Cao Vũ Sanh trong TV, nói đến đây thì chợt dừng một chút, không nói thêm gì nữa, hậu kỳ đánh chữ mà hắn chưa nói xong ra.

[Có đôi khi tôi cũng có chút hoài nghi, có thật là có một người như thế tồn tại, một người sẽ xót cho tôi không?]

Hình ảnh chuyển đến khung cảnh núi non trùng điệp, tiếng nhạc thê lương vang lên, khiến cho khán giả trước màn hình lã chã rơi lệ. Vui cười trên mặt Địch Thần dần dần biến mất: “Lúc em quay về nhà họ Cao, bọn họ không đối xử tốt với em à?”

“Anh không thấy được đâu.” Đổi lại là người khác thì Cao Vũ Sanh chắc chắn sẽ không nói về chuyện này, nhưng đối phương là Địch Thần, chính là muốn xé mở vết thương cho anh ấy nhìn thấy, để cho anh ấy… đừng bỏ đi nữa.

Địch Thần nhíu mày, ôm hắn lên như ôm một con thú nhỏ, cọ cọ đầu với hắn: “Sau này có ca ca thương em.”

Hô hấp của Cao Vũ Sanh chợt chậm lại, hầu kết khẽ nhúc nhích, một lát sau mới đè nén trả lời một tiếng: “Ừm.”

Sau khi chương trình này được phát sóng, hình tượng đại chúng của Cao Vũ Sanh chợt từ tổng tài bá đạo phú nhị đại biến thành tiểu vương tử chịu khổ chịu cực dục hỏa trùng sinh. Một đám fan nhan sắc hò hét “Ông xã” bỗng nhiên thay đổi thái độ.

[Trời ơi, Sanh Sanh của chúng ta vậy mà lại gặp chuyện như thế này sao!]

[Hu hu, tội nghiệp quá, mau nhào vào lòng má này.]

Do cuối chương trình có quảng cáo cho bản đồ Tiêu Điểm nên công ty dựa theo kế hoạch đưa quảng cáo lên ngay sau khi chương trình phát sóng, tuyên truyền chức năng “Tìm người tìm đồ” của bản đồ Tiêu Điểm. Chuyện mất tích đang lan tràn ở trên mạng nên quảng cáo này vừa đúng khớp.

Nhà nước cũng có bài đăng về quảng cáo và còn có địa chỉ để tải bản đồ, trong nháy mắt có hơn mười ngàn lượt chia sẻ.

[Bản đồ Tiêu Điểm làm hạng mục này miễn phí, đúng là một bản đồ có lương tâm.]

[Lúc trước đọc tin đồn xong xoá mất, thật xin lỗi, lập tức tải về lại.]

[Hu hu hu, kết hợp với chương trình mới xem, đúng là khóc chết. Sanh Sanh của chúng ta, là vì tìm ca ca mới làm ra bản đồ đó, cho nên mới muốn thêm chức năng tìm kiếm trẻ em.]

[Vừa nói thế là lại đau lòng muốn chết, hu hu, Tinh Tinh ca ca anh đang ở đâu, mau đến xem đi!]

Bây giờ, Tinh Tinh ca ca đang nằm ở trên giường của Sanh Sanh, xoay lưng về phía hắn vọc điện thoại. Lúc nhìn thấy bình luận này, nhịn không được nghĩ về những chuyện mấy ngày nay.

Gạch trong công ty có hình sao trời, lần nào cũng phải đi xem triển lãm hình chụp bầu trời, tên của bản đồ là Tiêu Điểm, mặc kệ thân phận tham gia chương trình tìm người bình thường…

Mỗi một chuyện đều tồn tại để nói cho anh biết rằng, đứa bé này có bao nhiêu tưởng niệm đối với anh. Mà anh thì không ngày nào là không nhớ đến đứa bé này, đây là một sinh vật có ý nghĩa phi phàm với anh.

Xoay người kéo cậu nhóc ngủ say vào trong lòng, nhẹ nhàng ngửi một cái, Địch Thần bỗng nhiên cười hắc hắc một chút. Nếu em ấy cũng cần mình như thế, vậy thì không cần khách khí gì.

Làm vệ sĩ full-time khá là dễ chịu hơn làm vệ sĩ part-time. Không cần đến nhà trẻ, chạy từ đó đến công ty, khi theo cố chủ đi làm, Địch Thần chỉ cần làm ổ trên ghế sô pha trong phòng làm việc nghịch điện thoại là được.

"Lượng tải xuống đang tăng lên, bây giờ thu nhập của quảng cáo trong ứng dụng ước tính đã tăng lên 12.3%…" Thư ký Hách cẩn thận báo cáo tình hình tăng trưởng, công lao của chuyện này chính là do thần lai nhất bút của Cao Vũ Sanh không đi đường thường.

"Ừ." Cao Vũ Sanh nhìn thoáng qua báo cáo phân tích.

"First Blood!" Điện thoại của Địch Thần bên cạnh vang lên âm thanh trong game.

Thư ký Trịnh nhìn về con cá muối trên sô pha, thư ký Hách đẩy kính mắt tiếp tục báo cáo: "Công ty Vân Lộ gửi email đến mong muốn hoà giải kín. Tua cấp vốn B của bọn họ vì nguyên nhân kiện cáo nên vẫn trì trệ không tiến."

Cao Vũ Sanh: "Không hoà giải."

"Double Kill!" Âm thanh trong game đã chỉnh nhỏ chút, nhưng vẫn tràn đầy nhiệt tình như trước.

Thư ký Trịnh nhìn không được, ho nhẹ một tiếng: "Chỗ tôi có một chuyện phiền toái. Lúc chương trình phát sóng xong, email hỗ trợ khách hàng của công ty nhận được 117 email nói mình chính là Tinh Tinh ca ca, vượt quá 300 thì sẽ gửi đến điện thoại của sếp."

Những người đến nhận thân này đa số là vì lừa gạt ít tiền, hay muốn chi phí đi lại các kiểu. Cũng có người nói là do nói cảm thiên động địa quá nên muốn tới làm quen. Khoa trương nhất chính là có người đòi cho tiền dùng trong game, chỉ thiếu nói thêm câu "Tôi, Tinh Tinh ca ca đây, thu tiền."

Đề tài này quả là gợi lên hứng thú của Địch Thần, anh cất điện thoại nhìn sang.

"Tôi nói này vệ sĩ Địch, cho dù anh không đứng nghiêm đi nữa thì tốt xấu gì cũng không nên ảnh hưởng đến công tác của tổng tài chứ." Cuối cùng thư ký Trịnh cũng có thể nói chuyện.

"Tôi nói này thư ký Trịnh, cũng là thư ký, chuyện cậu quan tâm mỗi ngày sao lại khác với thư ký Hách thế?" Địch Thần đứng lên, hoạt động tay chân mình. Phương pháp hoạt động này là tay trái nắm ngón tay của tay phải kêu "rắc" một tiếng, rồi tay phải lại nắm ngón tay của tay trái kêu "rắc" một tiếng.

Thư ký Trịnh đã được mở mang kiến thức thấy Địch Thần dùng dù che nắng hoành tảo thiên quân, theo bản năng lui về phía sau một bước: "Người khác việc khác, có gì sao?"

"Không có gì." Một tay Địch Thần nhét vào túi quần, lại móc điện thoại ra trước ánh mắt hoảng sợ của thư ký Trịnh, "Cậu lo lắng cái gì?"

Thư ký Hách chẳng mảy may để ý đến ánh mắt cầu giúp đỡ của đồng nghiệp tí nào, nhận văn kiện đã có chữ ký rồi xoay người đi một mạch ra ngoài. Thư ký Trịnh cũng nhanh chóng đi theo.

Địch Thần bĩu môi, đi tới trước bàn Cao Vũ Sanh, dùng một ngón tay gõ gõ bàn.

"Sao vậy?" Cao tổng ngẩng đầu nhìn anh.

"Anh, Tinh Tinh ca ca đây, cho anh tai nghe điện thoại." Ác bá Địch bày ra vẻ mặt thu phí bảo kê. So với tên gửi email đòi hơn trăm ngàn thì anh chỉ cần một cái tai nghe thôi, tính ra là rất mộc mạc.

Cao Vũ Sanh nháy mắt mấy cái, lấy một cái tai nghe từ trong ngăn kéo ra đưa cho anh.

Thư ký Trịnh mới vừa đi khỏi bỗng nhiên ló đầu vào: "Vệ sĩ Địch, tôi vẫn phải nói, lúc anh chơi game có thể đeo… tai nghe… vào không?"

Bên này, vệ sĩ Địch đã đeo một bên tai nghe của tổng tài đưa cho lên, đuôi lông mày nhướng một cái, thư ký Trịnh bên kia nhanh chóng rụt đầu đóng cửa, làm ra vẻ cái gì cũng chưa từng xảy ra.

"Cậu thư ký này có phong cách không giống với những người khác nhỉ." Địch Thần nhịn không được nói một câu. Theo anh quan sát, toàn bộ người của công ty Tiêu Điểm hầu hết là có phong cách "nói ít làm nhiều" giống Cao Vũ Sanh, chỉ có Trịnh Kinh là không giống thế.

"Dựa vào lý luận của quản lý học, bầu không khí của công ty quá nghiêm túc sẽ gây ra áp lực tâm lý cho nhân viên, cho nên cần thuê một người điều tiết bầu không khí." Cao Vũ Sanh giải thích một câu.

Trịnh Kinh chủ yếu phụ trách việc tư của Cao Vũ Sanh, mua cái gì đó, đặt nhà hàng này nọ, còn có một ít việc vặt của thư ký Hách. Hắn khá là quen với người trong công ty, lúc Cao Vũ Sanh quá hung thì sẽ điều tiết bầu không khí, đồng thời khiến cho mọi người xem hắn thành con đường cáo trạng với tổng tài.

"…"

Địch Thần tìm được Trịnh Kinh đang nói chuyện trời đất với em gái ở bàn lễ tân, vòng cổ hắn kéo người ra ngoài: "Thư ký Trịnh, nói cậu nghe chuyện này."

"Cái gì?" Trịnh Kinh cảnh giác nhìn anh.

"Cậu học ở đâu?"

"Chương trình đại học bốn năm ở đại học G ở Mỹ." Thư ký Trịnh nói đến trường mình học, nhịn không được ưỡn ngực lên.

Địch Thần đồng tình vỗ vai hắn: "Thật ra, lúc trước không bằng cậu cứ học ở trường của tụi tôi đi. Không làm lỡ nhiệm vụ của cương vị này, lại còn có thể học thêm một môn kỹ thuật."

"Vệ sĩ Địch, cái này anh nói hơi quá đáng rồi đấy." Trịnh Kinh mất hứng nói.

"Tinh tinh!" Tiếng chuông cửa vang lên, có một nam sĩ nhã nhặn mặc tây trang đen, đeo kính gọng bạc đứng ngoài cửa thủy tinh.

"Chào anh, có thể giúp được anh chuyện gì?" Người ở bàn lễ tân nói.

"Tôi muốn gặp CEO Cao Vũ Sanh của công ty mọi người." Người đàn ông nho nhã lễ độ, thoạt nhìn là một người có thân phận.

"Xin hỏi anh có hẹn trước không?" Lễ tân để cho người bước vào, nhiệt tình chào đón.

"Không có, phiền hãy đưa cái này cho cậu ấy." Người đàn ông đưa một tấm thiệp gấp đến, mở ra, bên trong chỉ viết sáu chữ:

[Thiên Tứ, anh trai đến rồi.]

/Hết chương 39/

Kiểu hoạt động tay của Địch Thần.

40. Chương 40

Chuyển ngữ: Cực Phẩm

Địch Thần nhìn thoáng qua rồi lập tức khép lại, không cho thư ký Trịnh cơ hội nhìn thấy nhũ danh của tổng tài, cười cười nhìn về phía vị nam sĩ nhã nhặn kia: "Tiên sinh xưng hô thế nào để tôi nói với tổng tài một tiếng."

"Tôi họ Bạch, tên là Bạch Duệ, là một luật sư." Người đó rất bình tĩnh.

"Đợi chút." Địch Thần cầm lấy tấm thiệp kia, xoay người rời khỏi bàn lễ tân.

Thư ký Trịnh đuổi theo, nhỏ giọng hỏi: "Anh ta là ai thế?"

"Tới nhận người thân." Địch Thần vẫy vẫy tấm thiệp trong tay, lúc thư ký Trịnh đưa tay ra cầm thì nhanh chóng né đi.

"Can đảm của người này đúng là lớn thiệt." Trong công ty, thư ký Trịnh là người duy nhất biết Tinh Tinh ca ca là ai ngoại trừ hai đương sự, kinh ngạc quay đầu lại nhìn vị Bạch tiên sinh đang đợi ở bàn lễ tân, "Lòng tin của anh ta từ đâu đến thế?"

Mấy người lừa gạt lúc trước cũng chỉ dám gửi thư hay gọi điện thoại này nọ thôi, người này lại dám tìm thẳng đến đây, lại còn xui xẻo đụng trúng Địch Thần. Lý Quỷ gặp phải Lý Quỳ, kết quả là có thể đoán được.

"Chắc là không biết sợ đánh là gì." Địch Thần sờ sờ cằm.

"…"

Cao Vũ Sanh mới vừa làm việc xong, đứng dậy rót ly nước uống. Lấy một hộp lá bạc hà khô ở trong tủ âm tường, bỏ hai lá vào ngâm. Lá bạc hà khô quắt từ từ nở ra trong nước, xanh xanh trắng trắng, khiến cho tâm tình người ta vui vẻ.

"Có một người tự xưng là anh trai em đang đợi ngoài cửa, muốn gặp em." Địch Thần đi tới, đưa tấm thiệp cho hắn.

"Hửm?" Cao Vũ Sanh nhận lấy liếc một cái, "Sao anh lại không làm gì anh ta…" Nói phân nửa, ý cười trong mắt chợt biến mất.

"Nhũ danh này của em còn có nói qua với người nào khác không?" Địch Thần thấy sắc mặt hắn hơi sai, thu lại trêu đùa.

"Nói anh ta vào đây để xem anh ta sẽ nói cái gì." Ánh mắt Cao Vũ Sanh lạnh lùng nhấp một ngụm nước bạc hà.

Vị luật sư Bạch này dường như là đã tiếp xúc với người có thân phận nhiều, đi lại trầm ổn, sắc mặt bình tĩnh. Địch Thần nhìn mà buồn cười, khi đưa người vào phòng làm việc thì phát hiện Cao Vũ Sanh đã thay đổi một bộ dáng khác. Không còn hung quang bắn ra bốn phía như lúc nãy nữa, người đang ngồi trên sô pha chậm rãi uống nước, quanh thân ngập tràn khí tức ôn hòa bình tĩnh.

"Ngồi đi." Địch Thần kéo một cái ghế đến đối diện, mình thì ngồi bên cạnh Cao Vũ Sanh, dùng ánh mắt trù tính dò xét luật sư tiên sinh đối diện, đang nghĩ xem nên đánh từ chỗ nào.

Bạch Duệ nhìn thoáng qua Địch Thần ngồi bên cạnh Cao Vũ Sanh, muốn nói lại thôi.

"Tôi là vệ sĩ, một bước cũng không thể rời đi, hai người cứ thoải mái trò chuyện, không cần để ý đến tôi." Địch Thần làm ổ trên ghế như người không xương, một tay đặt ở trên lưng ghế của sau lưng Cao Vũ Sanh, đây có lẽ là vệ sĩ hung hăng nhất cái thành phố này.

"Anh chính là Tinh Tinh ca ca mà em muốn tìm." Bạch Duệ hít sâu một hơi, nói thẳng ra.

"Phụt…" Địch Thần nhịn không được cười ra tiếng, nhanh chóng che miệng lại tỏ ý xin lỗi, mời Bạch tiên

sinh tiếp tục. Vừa rồi anh còn nghĩ có thể là anh ruột lưu lạc bên ngoài của Cao Vũ Sanh, giờ thì hay rồi, thì ra là có người đến để giả mạo anh.

"Tôi thấy anh không giống lắm." Cao Vũ Sanh bưng ly thuỷ tinh lên, sắc mặt lãnh đạm nhấp một hớp nước bạc hà.

"Em vẫn còn uống nước bạc bà." Bạch Duệ cứ như là không nghe được câu nghi vấn kia, vô cùng cảm khái thở dài, tháo kính xuống xoa xoa, dường như là để che đi ánh nước trong mắt, "Người sống trên núi chỉ có uống nước suối, nước giếng, không có cà phê hay trà, chỉ có thể hái lá bạc hà bỏ vào để giải nhiệt giải khát. Lúc còn bé em đã rất thích uống như thế."

Địch Thần sửng sốt, anh cũng không có chú ý tới điểm này. Từ lúc lần đầu tiên nhìn thấy Cao Vũ Sanh thì người này không hề uống cà phê hay trà, bình thường chỉ uống nước bạc hà.

Trong núi đúng thật là có rất nhiều bạc hà, người trong làng thường xuyên dùng làm thuốc, hạ hoả hay giảm ngứa ngáy. Có một lần Địch Thần chơi trò thắng Nhị Cẩu hàng xóm, giành được một bình thuỷ tinh xinh đẹp, học theo ông mặt rỗ ở đầu làng bỏ lá bạc hà vào.

Hoà vào với nước lạnh, cũng chẳng có vị gì, chỉ giữn Thiên Tứ thôi. Thì ra là nhiều năm như thế mà em ấy vẫn còn nhớ rõ sao?

Cao Vũ Sanh không có trả lời lại, rũ mắt nhìn hai chữ "Thiên Tứ" trên tấm thiệp: "Mấy năm nay anh đã đi đâu thế?"

"Anh là cô nhi, cha mẹ đã mất hết rồi, lúc cảnh sát đưa anh về tìm không thấy người nên liền quay về cô nhi viện." Bạch Duệ không hổ là làm luật sư, nói năng đạo lý rõ ràng, tốc độ nói nhanh lại ổn định, khiến cho người không tự chủ được nhập vào bối cảnh của hắn.

"Trấn dưới chân núi chỗ chúng ta ở tên là Nam Bia, bởi vì trên trấn có một tấm bia đá được dựng từ thời Nam Triều. Làng chúng ta tên là Pha Thượng (1), bởi vì nằm trên sườn dốc."

(1) Pha có nghĩa là dốc.

Mấy chuyện này thật ra có thể tra được, cũng chẳng ngạc nhiên gì, việc ly kỳ chính là người này có thể nói ra một ít chi tiết lúc còn bé.

"Em có nhớ con gà chúng ta nuôi không?" Dường như Bạch Duệ đang nhớ lại chuyện gì vui vẻ lắm, mắt tràn đầy ôn nhu. Anh ta lớn lên cũng xem như anh tuấn, quanh năm làm luật sư ăn mặc tương đối nghiêm túc cứng nhắc, bỗng nhiên cười rộ lên giống như hoa nở trên tấm sắt, đúng là nhìn đã mắt, chỉ là hợp với mặt ngoài thì có chút không chân thật lắm.

Địch Thần nghe một hồi rồi cũng xuất thần.

Khi đó gia đình mua Địch Thần không giống với tên cha nuôi biến thái lưng còng kia của Cao Vũ Sanh, là một đôi vợ chồng khá mộc mạc thành thật, tương đối cần cù. Mùa xuân đi chợ mua được một sọt gà con, dùng rào tre nhốt trong sân nói Địch Thần coi chừng.

Mấy chú gà nhỏ lông mềm mềm rất là thú vị, chen thành một đống với nhau kêu "chíp chíp" liên tục, tràn đầy sức sống. Địch Thần chưa từng thấy qua vật gì hiếm lạ như thế nên lập tức kêu Tiểu Thiên Tứ đến cùng nhau trông.

Thiên Tứ cũng chưa từng thấy qua vật này, tò mò giơ một ngón tay ra muốn sờ mấy bé gà kia. Con gà kia bỗng nhiên quay lại muốn mổ bé, bé sợ đến lập tức rụt tay về.

"Không được cắn người." Địch Thần bắt gà con ra bỏ vào trong tay Thiên Tứ.

Tiểu Thiên Tứ bị hoảng sợ, nhưng đồ ca ca đưa cho lại sợ làm rớt hư, liền kiên trì không vứt xuống. Khi phát hiện nó thật sự không cắn người thì rất vui vẻ: "Gà con à, mình là Thiên Tứ, bạn tên là gì?"

"Khi nó trưởng thành sẽ biến thành gà lớn." Địch Thần ngồi dưới đất, cầm cây nhỏ dính màu vẽ trên mông gà con, đây là lúc cha mẹ đi thì nói cậu vẽ lên, vẽ xong sẽ không bị mất.

"Biến thành gà lớn thì sao?" Thiên Tứ giữ gà con cho ca ca vẽ.

"Ăn đó, đợi tụi nó lớn lên sẽ làm thịt nướng lên ăn." Địch Thần son sắt nói.

"Nhưng mà gà trong nhà không thể tuỳ tiện ăn." Thiên Tứ cúi đầu nhìn gà con vàng nhạt, vô cùng khổ sở. Trong nhà lưng còng cũng có mấy con gà, chỉ có đến ngày lễ tết mới có thể giết một con, bình thường thì đem đi bán hay là mang đi biếu người thân.

Đương nhiên Địch Thần hiểu chuyện này, gà trong nhà đều có số, mất một con sẽ bị đánh đòn: "Gà con lạc mất cũng không sao, hai chúng ta len lén nuôi hai con."

Hai mắt Thiên Tứ sáng lên.

Hai bạn nhỏ ôm hai con gà nhỏ chạy đến chỗ mà hai đứa thường chơi trong rừng, dùng cành cây làm một rào tre, trải cỏ khô rồi bỏ gà con vào.

"Nhanh chóng lớn nha, lớn lên rồi thì chúng ta sẽ có gà nướng để ăn." Tiểu Thiên Tứ vịn rào tre nuốt nước miếng.

Kết quả là hôm sau, hai con gà đã bị mèo hoang bắt mất. Địch Thần nuôi gà mà làm mất, bởi vì Nhị Cẩu hàng xóm cáo trạng nên bị đánh một cái.

“Ca ca…” Tiểu Thiên Tứ nhìn cánh tay bị đánh đỏ của cậu, trong mắt nổi lên nước mắt.

“Không sao.” Địch Thần xoa xoa cánh tay, chỉ vào con gà trống đắc ý vênh váo đứng trên nóc nhà Nhị Cẩu hàng xóm, “Sau này chúng ta sẽ trộm một con đã lớn.”

Con gà trống trên nóc nhà như có cảm giác, dưới chân trượt một cái suýt té xuống, phần phật hai cánh kêu ó ó với đứa nhóc không có ý tốt.

“Ca ca, đợi em về nhà rồi sẽ mời anh ăn gà chiên. Gà chiên giòn trong tiệm ăn ngon lắm…” Nói còn chưa dứt lời đã bị Địch Thần bụm miệng lại.

Lưng còng vác cuốc chậm rãi đi ngang qua: “Nhóc con, về nhà thôi.”

“Chú lưng còng, để cho em ấy chơi với con chút nữa đi, con mang em ấy đi ăn cơm.” Địch Thần ôm Thiên Tứ lên, không chịu trả lại cho lưng còng.

“Vậy hai đứa chơi đi.” Lưng còng liếc mắt một cái, chậm rãi đi về nhà.

Vỗ vỗ cơ thể căng chặt trong lòng, Địch Thần thả bé xuống, nhưng không ngờ bị bé ôm càng chặt hơn.

“Ca ca, chờ em có nhà riêng rồi liền nuôi hai con gà, một con cho anh ăn.” Thiên Tứ ghé vào lỗ tai cậu nhỏ giọng nói. Cậu bé nho nhỏ, biết là nói “Về nhà” nếu bị lưng còng nghe thấy sẽ bị đánh. Chỉ có thể nói một kiểu khác, giống như tú tài đáng thương giấu văn tự trong ngục triều Thanh.

“Được, vậy nói rồi nhé, đợi đến lúc đi ra ngoài phải mời anh ăn gà chiên đó.”

…

“Lúc anh thấy tin tức trên TV thì liền đến tìm em. Lúc xem chương trình có em, thật ra anh cũng có chút nghi ngờ, nhưng lại không thể không tin. Dù sao lúc trước tên em cũng không phải là Vũ Sanh… Mấy năm nay anh vẫn luôn nhớ đến em.” Giọng nói lải nhải lảm nhảm giống pháo bắn không ngừng của Bạch Duệ kéo Địch Thần từ trong trí nhớ về.

So với anh trai giả này, hình như mình rất không xứng đáng với danh hiệu ấy. Thấy gương mặt này cũng không muốn rời khỏi Thiên Tứ, có thể nhận ra hoàn toàn là dựa vào trực giác giống dã thú, đúng là không phải người.

“Tôi rất vui.” Cao Vũ Sanh ngước mắt nhìn về phía Bạch Duệ, cơ thể lại dựa về phía sau, trực tiếp dựa lên cánh tay của Địch Thần, “Cám ơn anh vẫn còn nhớ đến tôi.”

Địch Thần cảm thấy tư thế này có chút không giống đang bàn bạc lắm, cố gắng rút cánh tay về, liền nhéo nhéo thịt ở gáy của Cao tổng.

"Để lại một tấm danh thiếp đi." Mặt Cao Vũ Sanh không đổi sắc tùy ý người nào đó bóp hắn, chính là không chịu nhúc nhích, "Hôm nay bận quá, để ngày khác mời anh ăn cơm."

Bạch Duệ dường như có chút ngoài ý muốn với thái độ lạnh lùng này của hắn, sửng sốt một chút rồi lấy một tấm danh thiếp mạ vàng từ trong túi.

"Hỏi xong rồi, có thể đánh chưa?" Địch Thần nhỏ giọng hỏi Cao Vũ Sanh.

Cao Vũ Sanh không để ý tới anh, vẫn tiếp tục dựa trên cánh tay anh.

Bạch Duệ nghĩ là anh nói "Có thể đi chưa," vội càng nói có chuyện rồi đi, không vội vàng ôn chuyện. Cao Vũ Sanh cũng liền thuận theo tiễn khách.

Đợi người đi rồi, Cao Vũ Sanh đưa danh thiếp cho thư ký Trịnh: "Đi điều tra một chút xem có người này không."

Trên danh thiếp có ghi đây là một văn phòng luật sư khá nổi tiếng, rất dễ tra. Nếu để cho thư ký Trịnh đi tra, thì đương nhiên không chỉ là để tìm chứng cứ chứng minh thân phận luật sư của Bạch Duệ. Thư ký Trịnh ngầm hiểu đi ra, để lại hai người trong phòng nhìn nhau không nói gì.

Cao Vũ Sanh nhìn anh chằm chằm, không nói lời nào.

"Ơ, ừm, anh không biết trấn kia tên gì. Nhưng mà anh biết làng kia tên là Pha Thượng, bởi vì núi giống như cái gầu xúc, đây là do ông mặt rỗ ở đầu làng nói." Cảm thấy ánh mắt của Cao Vũ Sanh không đúng lắm, Địch Thần vội vàng tích cực chứng minh thân phận hàng chính chủ của mình.

Cao Vũ Sanh hừ một tiếng, kéo cánh tay đã tê rần kia của anh rồi lôi đi ra khỏi phòng làm việc.

"Ây ây!" Địch Thần không hít ô-xy, bị hắn kéo một cái lảo đảo, một tay kéo ba lô khoác lên vai, "Muốn đi đâu?"

Người trong công ty Tiêu Điểm đang cúi đầu bận rộn, đợi khi hai người đi ra khỏi cửa thì mấy cái đầu như măng vùi dưới đất bỗng mọc ra từ sau tấm ngăn.

"Tôi không nhìn nhầm chứ? Vừa nãy boss kéo tay tiểu vệ sĩ đi ra đúng không?"

"Không phải, là cổ tay."

"Cổ tay cũng không bình thường được chứ? Tôi nói cái gì là trúng phóc cái đó mà, vệ sĩ kia trông trắng nõn nhẵn nhụi mềm mại, còn không có khoẻ mạnh giống như Cao tổng, chắc chắn không phải là vệ sĩ đàng hoàng gì."

Địch Thần hoàn toàn không biết trong công ty đã bắt đầu lan truyền chuyện xấu của mình, anh bị Cao Vũ Sanh kéo xuống lầu một đường, bắt cóc đến tiệm gà chiên bên cạnh toà nhà công ty.

Bây giờ đang giờ làm việc nên trong tiệm không có bao nhiêu người. Cao Vũ Sanh chọn một phần gà chiên xù, đưa cho Địch Thần một cái đùi gà, mình cũng cầm lấy một cái, im lặng ăn.

"Em nghĩ đến cái gì liền làm cái đó à." Địch Thần cầm gà chiên dở khóc dở cười.

Cao Vũ Sanh không nói lời nào, hung tợn xé rách thịt gà.

Cuối cùng Địch Thần cũng nhận ra đứa nhỏ này có chút không bình thường, ngăn cái tay cầm đùi gà của hắn lại: "Em đang ăn gà hay đang trả thù vậy?"

"Những lời mà người kia nói là những lời em đã từng nói với người nhà họ Cao." Đầu ngón tay của Cao Vũ Sanh trắng bệch, siết chặt bẻ gãy miếng xương gà trong tay.

/Hết chương 40/

41. Chương 41

Chuyển ngữ: Cực Phẩm

Lúc mẹ không có ở đó, hắn cứ như bị ma quỷ quấn vậy, ngày nào cũng lẩm bẩm muốn tìm Tinh Tinh ca ca.

"Bọn họ cho là em không nhớ rõ, cứ nghĩ khi đó em bị tự kỷ thì không nhớ rõ được cái gì." Dường như Cao Vũ Sanh cực kỳ tức giận, giọng nói cũng có chút khàn khàn. Biết rõ Tinh Tinh ca ca có ý nghĩa như thế nào mà những người này cũng dám, cũng dám sao!

"Em đã từng bị tự kỷ?" Địch Thần nghe được trọng điểm. Lúc dì Diệp mất, Cao Vũ Sanh mới có tám tuổi, trẻ em ở tuổi đó đã có thể hiểu được "Chết" là có ý gì. Nếu như trong nhà không có ai an ủi em ấy, lại còn ác độc không muốn em ấy sống tốt, chuyện tinh thần xảy ra vấn đề là rất dễ.

Cao Vũ Sanh phục hồi tinh thần lại, ném miếng xương gãy trong tay xuống, lấy một cái khăn giấy từ từ lau tay: "Không có, em chỉ là không muốn nói chuyện thôi."

"…" Địch Thần không đỡ nổi cũng thở phào một cái, không có chuyện gì xảy ra là được rồi. Ngẫm lại bộ dáng không thèm để ý đến người khác của Cao Vũ Sanh lúc bình thường, nếu như lúc còn bé cứ ít nói lại cứng nhắc không thú vị, đúng là có chút giống bị tự kỷ.

Nếu như người nhà họ Cao cho rằng tinh thần của em ấy có vấn đề, bây giờ lại tìm người đến giả mạo Tinh Tinh ca ca là có ý gì? Đối với người thật vất vả lắm mới có thể bình phục lại, chấp niệm này giống như khẩu lệnh thôi miên gọi người tỉnh lại, sơ sẩy một chút thôi cũng sẽ khiến em ấy suy sụp lần nữa.

Địch Thần có thể nghĩ ra được sau khi việc này bị vạch trần thì đám người nhà họ Cao sẽ nói gì, "Tôi cũng chỉ vì Vũ Sanh thôi," "Nhìn nó tìm kiếm cực khổ quá nên muốn dỗ nó vui vẻ."

Đây là cái gia đình gì thế!

Địch Thần cắn một miếng cánh gà chiên xù, phát hiện ăn rất ngon, cầm một miếng đưa đến bên miệng Cao Vũ Sanh đang đờ ra: "Ngoan, đừng nghĩ nữa, chuyện cũng chẳng to tát gì, để ca trút giận cho em được không, hửm?"

Cao Vũ Sanh ngước mắt nhìn anh, bị một câu "Ngoan" kia làm cho ngây ngốc, hắn đã lớn thế này rồi mà kiểu câu dỗ hắn của người này vẫn chẳng thay đổi chút nào. Mới vừa há miệng muốn nói gì đó thì đã bị miếng cánh gà kia chặn ngang.

Thành công đút đồ ăn xong, Địch Thần vui vẻ lau tay, lấy điện thoại gọi cho Phương Sơ Dương. Anh Thần đại ca phố kim khí, nói muốn thay anh em trút giận chính là một giây cũng không để lỡ.

"A lô, cậu cả của Mông Mông, nhờ chú chuyện này." Địch Thần bày ra sắc mặt có việc muốn nhờ em trai tốt.

"Có rắm mau thả."

"Có một người tên là Bạch Duệ, công tác ở văn phòng luật sư Bác Duệ khu Cao Tân, chú giúp anh tra xem người này có phải là trẻ mồ côi hay không, lúc trước ở cô nhi viện nào, có từng phạm tội…" Địch Thần nói một chuỗi dài, còn chưa nói hết thì đã bị cậu cả Phương dùng một tiếng "Cút" cắt đứt.

"Là do anh, giờ tôi vội muốn chết đây, lại còn hy vọng tôi phạm quy tra thông tin người khác à, mơ đẹp quá." Phương Sơ Dương giống như ăn thuốc súng, mỗi câu nói như oán khí ngút trời.

"Ây, cái chuyện này chú vứt chuẩn thật đấy, cái này có liên quan cái chim gì đến anh?" Địch Thần bị hắn to tiếng làm cho tức giận. Vì giúp cảnh sát nhân dân hoàn thành nhiệm vụ, anh đã rất siêng năng trông Mông Mông, cố gắng không gây phiền toái cho Phương Sơ Dương. Bây giờ ngay cả chính anh cũng ở trong nhà Cao Vũ Sanh, căn bản là không hề vướng đến chuyện của Phương Sơ Dương, vậy mà sao còn có thể trách lên đầu anh?

"Vụ án mất tích trẻ em lại để cho đội hình cảnh thành phố giúp đỡ!" Phương Sơ Dương cáu kỉnh không ngớt, loại chuyện này vốn là do đồn công an khu trực thuộc quản, tỉnh kế bên cũng có khả năng giúp đỡ, nhưng hết lần này tới lần khác do bàn tán trên mạng dẫn đến dư luận xôn xao, nên lại chuyển đến trên đầu bọn họ.

"..." Địch Thần chột dạ sờ mũi một cái.

"Anh là Conan hả? Đi đến chỗ nào là chỗ đó trúng chuyện xui xẻo. Anh có thể cứ ngây ngốc ở bên người Thiên Tứ của anh, đừng có mẹ nó đi ra ngoài tác yêu tác quái được không!"

"Ây, lời này của chú anh không thích nghe đâu nhé, đang nguyền rủa Vũ Sanh của chúng ta gặp chuyện không may à?"

"Cạch, tít tít..."

Phương Sơ Dương trực tiếp cúp điện thoại.

"Này, đội phó." Trần Chiếu Huy cẩn thận gọi đội phó Phương đang bốc lửa đầy đầu, "Chiếc xe van chở Vương Tử Kiếm đi biến mất ở gần huyện R."

"Cái gì gọi là biến mất?" Phương Sơ Dương trừng Tiểu Trần không miêu tả rõ lắm.

"Chính là..." Trần Chiếu Huy nuốt nước miếng, "Sau đó thì camera không quay được nó nữa."

Chiếc xe bắt cóc Tiểu Bàn đi ra khỏi thành phố bằng quốc lộ, một đường đi về phía Đông. Quốc lộ không kín và quản lý nghiêm khắc như cao tốc, chỉ có thể dựa vào camera ở ngã tư hay dọc đường. Nhưng thường thì quốc lộ sẽ xuyên suốt rất nhiều thị trấn, ngã tư chính không có nhiều, hình ảnh cuối cùng là chụp được từ máy đo vận tốc xe ở bên đường.

"Chiếc xe đó đi qua đoạn đường siêu tốc ở thị trấn Hạ Đường, bị máy đo vận tốc phát hiện, camera kế tiếp là cách đó mười ki-lô-mét. Phân tích hình ảnh đó hai mươi bốn tiếng nhưng cũng không có cái bóng, chắc là bị bắt cóc đến chỗ khác."

Ở trong thôn xóm có rất nhiều đường nhỏ, có khi vài đường nhỏ trong thôn là do họ tự mình làm, thông hướng ra những đường lớn khác. Gần thị trấn Hạ Đường có rất nhiều thôn xóm khác, đường xá chi chít, chiếc xe ma này còn đi ban đêm. Ở nông thôn, mọi người thường đi ngủ sớm vào ban đêm, trên đường không có ai, ngay cả tìm người chứng kiến cũng khó tìm.

"Chú ý đến tin tức của chiếc xe ma này bên phía cảnh sát giao thông, bất kể có phải là bảng số này hay không, chỉ cần là xe van thì phải chú ý kỹ." Phương Sơ Dương đau đầu xoa xoa thái dương. Bảng số của xe ma là bảng số giả, thậm chí còn có người làm mấy cái bảng số để có thể tuỳ thời thay đổi.

"Dạ." Trần Chiếu Huy gật đầu, nghĩ đến cái gì muốn nói lại thôi.

"Có rắm mau thả." Phương Sơ Dương ngồi trên bàn, nhấc chân là có thể đá trúng mông của Tiểu Trần.

"Em chỉ là không nghĩ ra, sao nhóc mập đó lại leo lên chiếc xe này?" Trần Chiếu Huy vò đầu, theo lý thuyết thì trẻ em lớn như thế cũng chắc chắn có chút cảnh giác chứ.

"Còn nhỏ quá, lại tham ăn, chắc là đối phương cầm đồ ngon gì đó lừa nhóc ấy." Tiểu Mã xen vào nói.

Tiểu Trần thật thà không nói gì, Tiểu Trương bên cạnh không đồng ý nói: "Trẻ em bây giờ cũng đâu có thiếu ăn, làm sao có thể bị người khác lừa được. Bình thường nhóc ấy có dễ bị lừa không, hỏi người lớn một chút chẳng phải là rõ sao."

"Ây, đúng rồi, anh Thần không phải là thầy giáo của nhóc ấy sao? Đội phó, anh mau hỏi anh Thần xem bình thường cậu nhóc kia có dễ lừa không." Tiểu Mã giật giây nói.

Nếu như không dễ lừa mà Tiểu Bàn lại ngoan ngoãn leo lên xe như thế, có thể hoài nghi là người quen gây án.

Gọi điện thoại cho tên trứng thúi Địch Thần mới bị hắn cúp điện thoại? Phương Sơ Dương nhìn chằm chằm màn hình một lát, giống như là có cừu oán với điện thoại, một lát sau mới cắn răng nghiến lợi gọi đi: "Tôi hỏi anh…"

"Tối nay anh không về." Địch Thần vô cùng tự giác trả lời.

"Anh thích về hay không về gì, tốt nhất là vĩnh viễn đừng trở về!" Phương Sơ Dương giơ tay lên muốn cúp điện thoại, chống lại ánh mắt khát vọng của Tiểu Trần, Tiểu Mã, Tiểu Trương, cuối cùng cũng nhịn được, "Khoan đã, ai hỏi anh có về hay không! Tôi hỏi anh này, bình thường cậu nhóc mập kia có dễ tiếp xúc với người lạ không?"

Thật ra Địch Thần cũng thấy điểm đó rất kỳ lạ, lúc đó cũng đã nói với cảnh sát khu đó nhưng có thể là đối phương nghe không vào: "Thật ra Tiểu Bàn cũng năm tuổi rồi, là nhà nhóc khai hộ khẩu ít tuổi đi. Người cũng rất tinh ranh, lừa gạt đơn giản là không được."

"Vì sao phải sửa tuổi?" Phương Sơ Dương bỗng nhiên ngứa miệng, hỏi thêm một câu.

"Bà nội của nhóc ấy nói là đi xem bói người ta nói sau này Tiểu Bàn có thể làm quan lớn, sửa tuổi nhỏ đi chút sẽ dễ dàng đạt được hơn." Có vài vị trí quan trọng đề bạt cho cán bộ thì bị hạn chế tuổi, lớn tuổi hơn sẽ mất đi cơ hội thăng chức.

"…" Cái này là cái gì vậy.

"Cho nên mới nói." Địch Thần đổi đề tài câu chuyện, lại vòng đến trên người anh em nhà mình, vô cùng chân thành đề nghị, "Chú cũng nên sửa tuổi nhỏ đi thành em trai anh, như thế sau này mới có thể làm cục trưởng."

"Tít tít tít…" Phương Sơ Dương lại cúp điện thoại.

"Hầy, thật không lễ phép." Địch Thần bĩu môi.

Cao Vũ Sanh ngồi bên cạnh nghe hết cuộc nói chuyện, nhịn không được mím môi cười rộ lên.

"Như thế này mới đúng, con nít thì nên vui vẻ chút, có chuyện gì thì có ca ca mà." Địch Thần vui tươi hớn hở khoác vai Tiểu Thiên Tứ, "Đến, chúng ta chơi trò tung lên cao nào."

Đây là khoảng sân rộng trước toà nhà Tài Phú, có rất nhiều người đang nhìn. Cao Vũ Sanh khó khăn không nói được gì né tay anh, bước nhanh vào trong toà nhà.

Địch Thần cười ha ha đuổi theo hắn, bước vào toà nhà thì thu nụ cười lại, trực giác cảm thấy xung quanh có rất nhiều đường nhìn đang quan sát anh. Khi vào thang máy, loại cảm giác này càng rõ ràng hơn.

Trong thang máy ngoài anh ra còn có ba người khác nữa, ánh mắt được mặt kính thang máy phản lại bị Địch Thần bắt trúng, nhìn ngược lại: "Người anh em, nhìn cái gì thế? Cô giáo nhà trẻ không dạy cho cậu biết nhìn chằm chằm vào người lạ là chuyện không lễ phép sao?"

Người làm việc trong toà nhà này ít nhiều cũng là người có thân phận, lần đầu tiên bị nói trực tiếp như thế, cậu trai trẻ tuổi bị nói vậy lập tức đỏ mặt. Hai đồng nghiệp bên cạnh giúp hắn giải vây: "Anh có phải là thầy giáo nhà trẻ trong câu chuyện trên mạng không?"

Mắt lạnh của Cao Vũ Sanh nhìn sang, đối phương lập tức rụt cổ một cái.

Vừa vặn đã đến tầng 23, Địch Thần nhấn nút mở cửa để cho Cao Vũ Sanh đi ra ngoài trước, một tay lấy kính râm trong ba lô ra đeo lên: "Cậu nghĩ là vệ sĩ tư nhân sẽ đi làm thầy giáo nhà trẻ à?"

Vệ sĩ tư nhân! Thì ra là vệ sĩ của ông chủ Tiêu Điểm à, vậy tất nhiên không thể là thầy giáo nhà trẻ được, hai công việc này cách xa nhau quá nhiều.

Cửa thang máy đóng lại, vệ sĩ Địch kiêu ngạo tự mãn bị thùng rác làm vấp chân một cái, vội vàng tháo kính ra. Xem ra dù cho ảnh trên mạng đã bị làm mờ, nhưng vẫn có không ít người nhớ kỹ tướng mạo của anh.

"Chắc chắn có không ít người lưu lại." Cao Vũ Sanh rành rẽ nhất, chuyện đã từng được đưa lên mạng dù có một ngày thì mãi mãi cũng không có khả năng xử lý sạch sẽ, cho nên phải mau chóng bác bỏ tin đồn.

“Đương nhiên rồi, ca lớn lên đẹp trai thế mà.” Địch Thần vô cùng đồng ý với quan điểm của hắn.

“...”

“Chắc là có ngày anh cũng bị người đến nhà đổ dầu tặng vòng hoa mất.”

Thảo luận trên mạng về việc mất tích của Tiểu Bàn và giáo viên không làm tròn chức trách vẫn còn tiếp tục, người nhà kia căn bản không hề có ý ra mặt bác bỏ tin đồn, mặc kệ Địch Thần gọi điện thoại thế nào cũng cứ giả chết.

“Thư ký Trịnh, cho mượn điện thoại của cậu một chút.” Địch Thần ngăn Trịnh Kinh mới vừa bước vào lại, mượn điện thoại gọi cho mẹ của Vương Tử Kiếm, lần này cuối cùng cũng có người bắt.

Nghe được là Địch Thần, còn chưa nói hết thì đối phương đã hét ầm lên: “Bây giờ đã là lúc nào rồi, con trai của tôi đã mất tích mà cậu còn để ý đến chút tiếng tăm đó sao! Tôi có chỉ mặt gọi tên không? Tôi có đăng số điện thoại hay địa chỉ nhà cậu lên không?”

Nói được nửa, điện thoại liền bị cha Tiểu Bàn đoạt lấy: “Xem như cậu không giúp chúng tôi tìm Tiểu Bàn cũng được, đừng có gây thêm phiền phức cho chúng tôi nữa. Cả nhà chúng tôi đã rất suy sụp rồi, không có thời gian nói về những thứ vô dụng này với cậu!”

“Uây, không ngờ là mấy chuyện bịa đặt này lại hại tôi mất việc, giờ còn lý luận.” Địch Thần bị tức đến cười, “Được rồi, mấy người cứ tìm con trước đi. Đợi tìm được về rồi thì chúng ta lại tính sổ.” Nửa đoạn sau là giọng lạnh lùng, hình dáng y chang mấy anh đại ca đi thu phí bảo kê.

Thư ký Trịnh ở bên cạnh nghe đến lá gan run rẩy, nghi ngờ vệ sĩ Địch dùng điện thoại của mình làm hoạt động phạm pháp gì đó.

“Nhìn tôi làm gì? Cao tổng đang nói chuyện với cậu kìa.” Địch Thần cúp điện thoại, nhướng cằm với thư ký Trịnh.

“Hả?” Thư ký Trịnh xoay đầu lại, đối diện ánh mắt bình tĩnh không gợn sóng của ông chủ nhà mình, nhanh chóng quay lại vấn đề, “Tôi đã đi tra, Bạch Duệ này đúng là luật sư của văn phòng Bách Duệ, là một đại luật sư, rất có năng lực. Sở trường chính là làm về vấn đề kinh tế, am hiểu đòi tiền bồi thường bảo hiểm, tranh giành gia sản. Anh ta có đối tượng hợp tác cố định, làm cố vấn cho hai xí nghiệp, cũng làm luật sư tư nhân nữa.”

Về phần làm luật sư tư nhân cho ai thì không tra được. Cao Vũ Sanh cũng có luật sư tư nhân của mình nên hiểu được tính tư mật của việc này.

“Có muốn tôi tìm người theo dõi anh ta hay không? Tôi biết một thám tử tư, vô cùng quen thuộc với việc này.” Thư ký Trịnh tích cực bài ưu giải nạn cho ông chủ.

Cao Vũ Sanh rũ mắt: "Thư ký Trịnh."

"Đây!" Trịnh Kinh bày ra tư thế tuỳ thời đợi lệnh.

"Anh có thể ra ngoài rồi." Cao Vũ Sanh ném tấm danh thiếp của Bạch Duệ vào trong hộp danh thiếp, từ chối tiếp tục thảo luận chuyện này.

Nhà họ Cao trừ ra cậu em trai lăn lộn ăn nằm chờ chết kia, mấy người khác đều có thể có luật sư tư nhân. Cha hắn sẽ không làm loại chuyện nhỏ chẳng đáng kể này, Cao Trấn Trạch có rất nhiều loại biện pháp để buộc hắn về nhà. Mẹ kế và chị hai cũng rất có thể, nhưng bất kể là ai thì hắn cũng chẳng có hứng thú để biết.

"Ây, đừng ném đi." Địch Thần ngồi vào bàn của Cao Vũ Sanh, lấy tấm danh thiếp kia ra, "Bỏ đi thì cho anh."

"Để anh làm gì?" Cao Vũ Sanh nâng mắt nhìn anh.

"Hẹn anh ta." Địch Thần lưu số điện thoại trên danh thiếp vào điện thoại của mình.

Thư ký Trịnh mới vừa bước đến cửa lảo đảo một cái suýt nữa trượt chân.

"Đừng quậy." Cao Vũ Sanh cố gắng lấy danh thiếp về, lại bị Địch Thần giơ tay lên né đi, không giành nữa, chỉ là ngẩng đầu nhìn anh, "Anh, hẹn anh ta làm cái gì?"

Trong đôi mắt thâm thuý vẫn bình tĩnh không gợn sóng như cũ, chỉ là từ góc độ của Địch Thần thì trong con ngươi phân minh trong suốt kia còn mơ hồ lộ ra mấy phần mong đợi. Giống như là bạn nhỏ đợi anh cho kẹo, vì biểu hiện thành thục một chút mà cố gắng kiềm chế hưng phấn.

"Hẹn anh ta nói chuyện về lý tưởng cuộc sống, thi từ ca phú." Địch Thần nghiêm túc nói, bỗng nhiên nắm tay bóp danh thiếp thành đống nhăn nheo, cúi đầu chớp mắt một cái với Cao Vũ Sanh, "Để cho anh ta hiểu rõ, vì sao nước biển lại mặn như thế."

Tác giả:

Thần ca: Đừng cản anh, anh phải đánh chết anh ta (đeo găng tay đấm bốc).

Cao tổng: Đừng, đừng vì em mà đánh nhau (vác thang leo lên sân khấu ra).

/Hết chương 41/

42. Chương 42

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chuyển ngữ: Cực Phẩm

Gần giờ tan việc, cha Cao Vũ Sanh gọi điện thoại đến nói muốn cùng hắn ăn một bữa cơm, lý do đơn giản thô bạo, "Có việc cần bàn." Tuy là quan hệ với người trong nhà không tốt lắm, nhưng cha gọi hắn ăn cơm thì không thể không đi, Cao Vũ Sanh nói Địch Thần đi về đón Mông Mông trước đi.

Từ sau khi biết nhà họ Cao là cái dạng gì, Địch Thần liền không yên lòng để cho Cao Vũ Sanh ở cùng một chỗ với bọn họ, cha ruột cũng không được. Nhà trẻ ở tiểu khu kia có thể trông trẻ đến chín giờ tối, không có gì đáng ngại cả.

"Vệ sĩ chỉ có thể đứng ngoài cửa thôi." Cao Vũ Sanh không muốn để anh chịu phần tủi thân này, bên người cha già cũng có vệ sĩ nên không có gì nguy hiểm cả.

"Anh vốn là vệ sĩ mà, đứng ngoài cửa thì có làm sao, em đang khinh thường nghề nghiệp của anh đấy à?" Địch Thần không hiểu đứa nhóc này nghĩ gì nữa.

Cao Vũ Sanh không phản đối được, chỉ có thể mang theo Địch Thần đến Thuý Trúc Cư.

Thuý Trúc Cư là một tứ hợp viện nhỏ, trang trí đến cổ hương cổ sắc (phong cách cổ trang). Trong sân trồng cây trúc xanh um tươi tốt, có thuỷ tinh so le chằng chịt được khoét lỗ phía trên đám trúc, khi trời mưa thì nước mưa có thể tưới thẳng lên trúc, cũng sẽ không làm ướt đường nhỏ bằng gỗ trong sân.

Bởi vì được thiết kế thị giác đặc biệt cho nên bốn cái nhã gian được sắp xếp không nhìn thấy nhau, tính tư mật rất mạnh.

Ngoài cửa nhã gian có hai người vệ sĩ mặc đồ đen. Hai người đàn ông to lớn mặc một bộ đồ vest màu đen, cạo đầu húi cua tiêu chuẩn, ngoài ra còn đeo kính đen khốc huyễn, một bên tai còn đeo tai nghe liên lạc dạng lò xo. Địch Thần chỉ có linh kiện là một cái kính đen mang vào là mù, chợt cảm thấy rất mất mặt.

"Mời vào trong." Vệ sĩ đứng ở cửa thấy Cao Vũ Sanh thì đưa tay mở rộng cửa, bị Địch Thần cướp trước một bước. Địch Thần đưa tay đẩy cửa ra, bước một bước vào trước, ngăn cửa tự động đóng lại rồi để cho Cao Vũ Sanh đi vào, ánh mắt nhanh chóng quét một vòng hoàn cảnh bên trong.

Trong phòng có hai người, ngoại trừ người cha Cao Chấn Trạch đã gặp lần trước ở nhà họ Cao, thì bên phía tay trái còn có một cô gái trẻ tuổi ăn mặc thời trang.

Bước chân của Cao Vũ Sanh dừng lại, nhíu mày nhìn về phía cô gái không quen ngồi bên cạnh Cao Chấn Trạch.

Uây, đây đúng là chuyện quan trọng thật. Địch Thần muốn huýt sáo một cái, nhưng hoàn cảnh này không thích hợp lắm nên ráng nhịn xuống.

"Vũ Sanh, đây là con gái của chú Chu đổng sự trong công ty, Chu Lâm Na. Hôm nay vừa vặn gặp nên cũng đưa con bé đến đây. Con bé mới du học từ Mỹ về, hẳn sẽ có tiếng nói chung với con." Cao Chấn Trạch giới thiệu một câu, chỉ về chỗ bên cạnh cô gái, ý nói Cao Vũ Sanh đến đó ngồi.

Cao Vũ Sanh đứng im không nhúc nhích.

Địch Thần nhịn cười giật giật lông mi với hắn, từ từ đóng cửa lại rồi đi ra ngoài.

Cao Vũ Sanh không nói một lời ngồi vào bên phải cha mình, cách xa xa một chút, lễ độ gật đầu một cái: "Cao Vũ Sanh."

Mở màn có chút lạnh nhạt, Chu Lâm Na cũng không chú ý lắm, đôi môi đỏ mọng xinh đẹp gợi cảm vẫn cười vui vẻ từ đầu đến cuối: "Anh có thể gọi em là Lena, nghe nói anh tốt nghiệp ở đại học M à, anh có biết bên hỗ trợ kỹ thuật của Cửu Dật ở Mỹ không? Bọn họ thần bí thật, em vẫn muốn đến nhưng chẳng biết ở đâu."

Nghe nói trung tâm kỹ thuật chế tạo xe hơi Cửu Dật là do nước Mỹ đầu tư. Nhưng phần lớn cao tầng Cửu Dật cũng chưa từng đến chỗ hỗ trợ kỹ thuật này. Mặc dù Cửu Dật là sản phẩm xe trong nước, nhưng tính năng máy móc không thua xe ngoại nhập chút nào, thậm chí còn có một ít chức năng nhỏ đặc biệt mà những xe hạng sang khác cũng không có.

"Không biết." Cao Vũ Sanh lạnh nhạt lên tiếng, lấy khăn lông nóng người phục vụ đưa đến lau lau tay, nhìn về phía cha Cao ngậm xì gà, "Gọi con đến đây là có chuyện gì?"

Cao Chấn Trạch lấy xì gà chưa cắt đầu trong miệng ra: "Con nói gì thế, không có chuyện gì thì không thể gọi con đến cùng ăn một bữa với ông già này được à."

"Là tự cha nói "Có việc cần bàn" mà, không nói đến chỉ để dùng cơm." Cao Vũ Sanh nhìn thẳng cha mình, nề nếp lặp lại nguyên xi câu nói của ông.

Lão Cao tiên sinh một lát cũng không nói gì.

"Gian này là do em đặt trước, nghe nói chú muốn gặp anh nên tự chủ trương đến đây." Chu Lâm Na lúng túng nở nụ cười một chút, ra hiệu ý nói phục vụ có thể bắt đầu, "Mang đồ ăn lên đi."

Bầu không khí hơi hoà hoãn chút, trước mặt người ngoài thì không tiện phát tác, Cao Chấn Trạch cũng chỉ có thể thành thật trả lời con trai vô cùng nghiêm túc: "Tuần này sẽ tổ chức buổi họp báo ra mắt xe thể thao Cửu Dật, con đi cắt băng với Lâm Na đi."

Đường lối xe hạng sang lúc trước của Cửu Dật bị người chọc thủng, từ đó vẫn không thể nào thoát khỏi ấn tượng "Sản phẩm xe trong nước quê mùa." Bây giờ Cửu Dật đưa ra sản phẩm xe thể thao đầu tiên, ý muốn tiến quân vào thị trường người trẻ tuổi, mấy người lớn tuổi mặt già như trái quýt trong hội đồng quản trị đi cắt băng thì có chút không thích hợp.

Đương nhiên, chuyện này còn có ý khác. Cao Chấn Trạch là người nắm quyền thực tế của Cửu Dật đã nhiều năm như thế, bên ngoài vẫn luôn suy đoán xem ông sẽ giao gia nghiệp cho ai, lúc này lại để cho Cao Vũ Sanh tham dự thì khá là vi diệu.

Mắt Chu Lâm Na lộ ra hiểu rõ, lại nhiệt tình thêm vài phần với Cao Vũ Sanh: "Đây là lần đầu em tham gia hoạt động thế này, cũng không quen lắm, còn phải nhờ anh Vũ Sanh đưa em theo."

"Con không đi." Cao Vũ Sanh không hứng thú với chuyện này lắm, đã nói với Địch Thần là cuối tuần này cùng ra ngoài chơi.

Bầu không khí trong phòng lạnh lẽo, ngoài phòng lại khí thế ngất trời, đương nhiên, là tự Địch Thần khí thế ngất trời. Trên hành lang ngoài cửa có ghế kiểu phục cổ, anh liền tuỳ ý ngồi ở trên, cầm chút đồ ăn vặt miễn phí ở đây nhai rộp rộp, giao công việc canh gác cho hai anh vệ sĩ đứng cửa kia.

Hai vệ sĩ áo đen vô cùng không quen nhìn đức hạnh này của anh, liếc nhìn nhau, tuân theo quy tắc nghề nghiệp tiếp tục giữ nguyên trạng thái lãnh khốc. Mãi đến khi Địch Thần ăn xong đồ ăn vặt rồi lại còn tính gọi thêm tôm càng mới không thể nhịn được nữa: "Anh thuộc công ty nào?"

Nhìn không chuyên nghiệp như thế, mới có thời gian ba mươi phút ngắn ngủi mà đã vi phạm biết bao nhiêu quy tắc nghề nghiệp rồi.

Địch Thần nghe nói ở đây không có tôm càng cũng liền thôi, lại lấy một dĩa đồ ăn vặt: "Tôi? Hải Báo Đặc Chủng." Bọn họ cũng không tính là công ty kinh doanh chính quy gì, đằng sau còn có hai chữ "Gia Chính" nữa, nhưng nói ra cũng xuôi tai nên chỉ nói thế thôi.

"Bộ đội Đặc chủng Hải Báo (1)?" Hai vệ sĩ kinh ngạc một chút, bộ đội đặc chủng Hải Báo chính là đội thủy quân lục chiến nước Mỹ, bên trong đều là tinh anh. Cái tên lưu manh này mà là bộ đội đặc chủng xuất ngũ? Thấy thế nào cũng không giống.

(1) Hai người tưởng là Hải quân SEAL của Mỹ.

Thấy hai người hiểu sai như thế, Địch Thần cũng chẳng giải thích thêm gì, nói khoác chẳng ngượng gì lên tiếng: "Ừm."

"Vậy sao anh lại lưu lạc đến độ làm vệ sĩ, không phải nên đi bảo vệ tổng thống gì đó sao?" Hai người bị thái độ bình tĩnh tự nhiên của anh lừa, ngẫm lại trước đây Cao Vũ Sanh đã từng học ở Mỹ, có lẽ thật sự là như thế.

"Hây, cũng đâu phải cơ quan tình báo gì, hàng năm trong quân đội có bao nhiêu người xuất ngũ, đâu có thể đến phiên tôi bảo vệ tổng thống." Mắt Địch Thần cũng không chớp mà nói bậy, "Hơn nữa lúc đi đánh nhau tôi cũng bị thương, thị lực không bằng trước đây, lúc trước mười bước giết một người ngàn dặm không sót ai. Bây giờ không thể dùng súng, là một phế vật, chỉ có thể làm một vệ sĩ nhỏ thôi."

Nói đến độ tuyệt vời như thế, Địch Thần cũng có một loại cảm giác tang thương của cao thủ ngồi xem thế sự chìm nổi.

Hai vệ sĩ chính quy bỗng nhiên sinh ra cảm tình kính nể.

Đang trò chuyện vớ vẩn, Chu Lâm Na trong phòng đi ra hóng mát, đoán chừng là hai cha con đang nói chuyện nên cô cũng rất có ánh mắt đi ra ngoài một lát. Giày gót nhọn giẫm trên mặt đá cẩm thạch thuỷ mặc, phát ra tiếng cạch cạch, hai vệ sĩ đứng ngoài cửa không tự chủ được đứng thẳng người.

"Anh là trợ lý của Cao Vũ Sanh à?" Chu Lâm Na mở túi nhỏ xinh đẹp làm bằng tay, lấy một ví tiền ra.

"Vệ sĩ." Địch Thần lấy kính đen ra đeo để chứng minh thân phận của mình.

"Vệ sĩ?" Chu tiểu thư quan sát anh từ trên xuống dưới, lại nhìn hai người đứng ở cửa một chút, làm ra một biểu tình điển hình của Mỹ —— mở to hai mắt gật đầu, lấy hai tờ tiền từ trong ví ra đưa cho Địch Thần, "Được rồi, vệ sĩ tiên sinh, hỏi anh chuyện này, Cao Vũ Sanh có bạn gái không?"

Địch Thần không nhận chút tiền này, khoanh tay dựa trên cây cột trong hành lang: "Tiểu thư, đây là việc riêng tư của cố chủ, không thể trả lời."

Cuối cùng cũng có chút bộ dáng của vệ sĩ chuyên nghiệp, hai người canh cửa vô cùng vui mừng, không hổ là tiền bối xuất thân từ SEAL!

Chu Lâm Na lại lấy một xấp ra.

Địch Thần nhận lấy: "Theo tôi được biết là không có."

Anh em vệ sĩ canh cửa: "…"

"Vậy thì có người trong lòng không?" Chu tiểu thư lại hỏi.

"Không biết." Cẩn thận suy nghĩ một chút, trong khoảng thời gian này quả thực không có nghe Cao Vũ Sanh nhắc tới cô gái nào cả. Nhưng thật ra người thích em ấy không ít, thậm chí còn có người điên khùng tìm tà giáo đến giết em ấy.

Hỏi cũng bằng chẳng hỏi, nhưng Chu Lâm Na dường như rất hài lòng với câu trả lời của Địch Thần, cười cười quay về nhã gian.

Địch Thần nhét tiền vào trong túi, không hề ngượng ngùng tiếp tục cạp đồ ăn vặt.

Hai vệ sĩ kinh ngạc đến ngây người với hành động này của anh, tuy rằng Chu tiểu thư hỏi thăm về việc không quan trọng gì mấy, mục đích thật sự cũng chỉ là muốn Địch Thần nhắn nhủ hảo cảm cho Cao Vũ Sanh mà thôi. Nhưng đây đối với bản thân vệ sĩ mà nói là tuyệt đối không thể nhận tiền của người khác. Chỉ cần nhận là không nói rõ được. Ai lại sẽ giao mạng mình cho một vệ sĩ nhận hối lộ bảo vệ chứ?

Cơm nước xong về nhà, Địch Thần giao xấp tiền kia cho Cao Vũ Sanh trên đường đi: "Vị Chu tiểu thư kia hỏi anh xem em có bạn gái chưa, anh thấy tin này rất đáng tiền nên phải thu nhiều chút."

Cao Vũ Sanh không để ý tới anh, tuỳ anh nhét tiền vào túi xách của mình.

"Cô gái kia khí chất cũng được lắm, chỉ là miệng hơi rộng chút, dễ làm cho con nít sợ." Địch Thần kéo cái gương của ghế phó lái xuống, học theo biểu cảm của Chu tiểu thư ở Mỹ về, trừng mắt há miệng, cứ thế tự chọc người mình.

"Ừm." Cuối cùng Cao Vũ Sanh cũng trả lời một câu.

"Hầy, làm sao có thể nói cô gái nhà người ta thế chứ?" Địch Thần ác nhân cáo trạng trước, nhìn Cao Vũ Sanh liếc mắt trừng anh, cười ha ha, "Cô ấy không hỏi anh thì anh cũng chẳng để ý là em đã đến tuổi có thể có bạn gái rồi đấy. Sao, không tìm một người bạn gái à?"

Trong mắt Địch Thần, người nhỏ tuổi hơn anh thì được xem là bạn nhỏ. Lúc biết Cao Vũ Sanh chính là Tiểu Thiên Tứ thì tầng kính lọc này lại càng không ngừng dày thêm, sắp quên mất Cao Vũ Sanh đã là người trưởng thành.

Cao Vũ Sanh nghe nói như thế, không hiểu sao có chút phiền não: "Vậy tại sao anh lại không tìm?"

"Anh thì tìm cái gì? Anh là cái dạng gì em cũng không phải không biết, chỉ hại người khác thôi." Địch Thần dựa vào ghế ngồi, nhìn ánh đèn đường trong thành phố. Hàng vạn ngọn đèn trong thành phố nối thành một mảnh với sao trên trời, đặt mình trong bóng tối này, không khỏi sinh ra vài phần cảm giác thê lương cô độc tha hương.

"Anh là dạng gì chứ?" Cao Vũ Sanh nhíu mày, không thích anh nói như vậy.

"..." Địch Thần suýt nữa bị sặc nước miếng, chút thương cảm mới trồi lên bỗng nhiên bị lời này thổi bay mất, "Quái vật đó, Địch Kiến Quốc cũng không dám cho anh kiểm tra gen, sợ bị phòng thí nghiệm nhìn thấy."

"Anh không phải là quái vật." Cao Vũ Sanh nói từng chữ, nói rất là nghiêm túc, "Là siêu nhân."

Là siêu nhân cứu vớt hệ ngân hà từ trên trời xuống.

Cõng Địch Mông Mông lúc chờ ở nhà trẻ đã ngủ về, cô giáo nói bé đã ăn cơm tối nên lau qua cái rồi nhét vào chăn, bớt đi phiền phức dỗ ngũ.

Tâm tình Địch Thần cực tốt nằm trên sô pha gửi tin nhắn cho luật sư Bạch, chân thành mời anh ta ra gặp mặt, luật sư Bạch vẫn chưa trả lời thì lại nhận được tin nhắn từ ông chủ của "Hải Báo Đặc Chủng Gia Chính" trước.

[Chu Đại Bàn: Gần đây chú ra ngoài để ý chút, có người muốn giết chú.]

Chu choa! Đã bao nhiêu năm Địch Thần chưa được nghe những lời này, hăng hái bừng bừng hỏi có chuyện gì xảy ra.

[Chu Đại Bàn: Tự mình lên mạng đọc đi, người nhà kia lại tác yêu, nói chú ăn hiếp quần thể yếu thế.]

Địch Thần mở trang mạng xã hội lên, tuỳ tiện kéo một cái, đúng là thật, mẹ của Tiểu Bàn lại đăng bài mới. Sau bài đăng [Thật đáng sợ! Thầy giáo nhà trẻ sơ ý giao trẻ cho người lạ], giờ lại có tập chấn động tiếp theo [Thật hoang đường! Thầy giáo nhà trẻ có người đứng sau uy hiếp người thân của người bị hại.]

Mẹ của Tiểu Bàn cũng biết mình đuối lý, không nói về việc Địch Thần đưa nhầm trẻ nữa mà là đăng đoạn ghi âm ngắn cuộc trò chuyện giữa bà ta và Địch Thần. Đoạn trước không có, chỉ có nửa đoạn sau nói về việc tính sổ.

Vốn nhiệt độ của chuyện này đã xuống, nhưng cái này lại khiến cư dân mạng bùng nổ.

[Con người ta đã mất tích rồi, còn họa vô đơn chí, có phải là người hay không thế!]

[Không có thiên lý, làm sai lại còn dám uy hiếp người bị hại? Người kia là ai thế, lớn lối như vậy!]

[Có người nói trong nhà có người làm ở Bộ Giáo dục, người chống lưng đúng là ghê gớm thật, nhà trẻ dựa vào quan hệ của anh ta mới có thể lấy được giấy phép.]

[Sao tôi lại nghe nói là có người nhà làm trong Văn phòng Công an.]

[Không phải nói là tình nhân của hiệu trưởng nhà trẻ hả? Người chống lưng ghê thế mà cũng phải đi ngủ với bà cô à?]

Phía dưới càng nói càng khó nghe, dân tình xúc động, hôm trước Địch Thần tạm thời kiềm chế lại không tính thịt người, lần này lại muốn ra tay thịt người thật. Nhưng là tin tức thật sự của Địch Thần cũng không bị điều tra ra, thứ nhất là anh không mua nhà nên sẽ không dễ dàng bị mấy người môi giới vô lương bán

đứng, thứ hai là từ nhỏ anh đã được Địch Kiến Quốc luyện cho thói quen nghiêm ngặt tự bảo vệ thông tin của mình. Tra tới tra lui, chỉ tìm được mấy tấm hình, đưa ra rồi cũng nhanh chóng bị trang web xoá đi.

Náo loạn nửa ngày, chuyện này càng lố hơn, đã có không ít người báo cảnh sát, yêu cầu cảnh sát trừng phạt nghiêm khắc lưu manh dám cả gan uy hiếp cả nhà Tiểu Bàn.

Nhưng cảnh sát của khu biết chuyện này như thế nào, bị nhà Tiểu Bàn làm phiền muốn chết, trực tiếp phái hai cảnh sát đến bệnh viện khuyên mẹ Tiểu Bàn đừng tác yêu nữa.

"Cuối cùng là ai làm mất cháu thì chính cô tự biết, thầy giáo Địch người ta không so đo lại còn giúp tìm Tiểu Bàn. Các người không xin lỗi người ta thì cũng thôi đi lại còn nháo, chuyện chưa xong à? Muốn nổi tiếng đúng không?" Anh cảnh sát trẻ tuổi nhìn không được nữa, nói ra bắt đầu khó nghe.

Bà Tiểu Bàn nằm trên giường hừ một tiếng: "Tôi bị người ta đánh vào đầu mất trí nhớ, cũng đâu cố ý oan uổng cậu ta, là tự cậu ta nhớ không rõ. Bây giờ cả nhà chúng ta đã thế này mà cậu ta còn uy hiếp con dâu tôi."

"Mẹ, cái này cũng không trách mẹ được." Mẹ Tiểu Bàn thần kỳ tha thứ hành vi ném mất cháu của mẹ chồng, mẹ chồng con dâu hai người ôm nhau khóc rống.

Cảnh sát: "... Được rồi, các người thích nghĩ thế nào thì nghĩ thế đi, tôi chỉ khuyên các người thu liễm một chút. Bây giờ vụ án này đã giao cho đồn công an thành phố, bên họ có tài khoản mạng xã hội riêng, sau này lúc công bố tình tiết vụ án thì mấy người cũng chẳng hay ho gì đâu."

Không thể nói được người u mê không tỉnh, chỉ có thể nói cho biết hậu quả.

Cô út bên cạnh im lặng không lên tiếng lặng lẽ ra khỏi phòng bệnh, dùng tài khoản của mình đăng một status.

[GYS Là Chồng Tôi: Chào mọi người, tôi là cô của bạn nhỏ Tiểu Bàn Vương Tử Kiếm đã mất tích, tôi muốn nói rõ một chút về status trước đó đăng trên Weibo của chị dâu tôi. Đồn công an đã tra rõ là bà nội của Tiểu Bàn nửa đường té xỉu nên mất trí nhớ, quên mất mình đã đón cháu mới có thể hàm oan cho thầy giáo nhà trẻ. Chuyện này không có quan hệ gì với thầy giáo cả, lúc nãy cảnh sát cũng mới đến để hoà giải, mong mọi người đừng mắng người nữa.]

Buổi chiều mới đăng, đến tối thì vặn ngược lại, quần chúng ngồi cắn hạt dưa vội vàng như ngựa không ngừng vó câu chạy đến tiếp tục xem náo nhiệt.

[Vậy mà là bà nội làm mất, cái này đảo ngược mạnh quá!]

[Tôi đã nói mà, nếu như là thầy giáo nhà trẻ làm mất thì sao đến giờ còn chưa kiện anh ta mà lại lên mạng mắng tới mắng lui.]

[Cho dù là thế thì thầy giáo này cũng chẳng tốt lành gì. Thật ra anh ta vì chăm sóc con mình mà mới đến làm. Nghe nói con của anh ta cũng đi học ở nhà trẻ kia, anh ta chỉ coi con mình thôi, chẳng thèm để ý đến những đứa trẻ khác.]

[Tôi nghĩ tin tức này thật giả vẫn phải xem lại, tài khoản này không được chứng thực.]

[Chắc là thầy giáo buôn người tự tẩy trắng cho mình đó mà, thấy có người muốn đánh anh ta nên sợ quá chạy ra nói bậy.]

[Ai u ai u, té xỉu, mất trí nhớ, cẩu huyết như thế là đang viết phim thần tượng đó hả? Nhà người ta cũng cửa nát nhà tan rồi lại còn ở đây ăn bánh bao nhân thịt người, phi!]

Cuối cùng vẫn cứ rùm beng.

Tin tức trên mạng đều đến từ lời nói của người khác, khiến cho bản thân sự việc khó phân biệt thật giả, mọi người bắt đầu chỉ nguyện ý tin vào cái mình tin, về phần chân tướng của sự việc thì đã không quan trọng từ lâu.

Địch Thần thấy đau cả đầu, tìm nửa ngày cũng không tìm được người muốn đánh anh trong truyền thuyết, cuối cùng lại tìm được người có hình mình.

[Có hình chụp của thầy giáo nhà trẻ đây, nhiều tấm rõ lắm.]

Hình của anh đã bị trang web tháo rồi, mọi người chỉ có thể âm thầm gửi nhau, theo lý thuyết chỉ có tấm kia thôi, sao người này lại có nhiều tấm được chứ? Xuất phát từ hiếu kỳ, Địch Thần đăng kí một tài khoản clone gửi tin nhắn, đối phương lại gửi một dãy số trong phần mềm trò chuyện để cho anh add vào.

Địch Thần thấy có chút sai nhưng vẫn add vào, đối phương lại gửi đến một cái tin nhắn thần bí hề hề.

[Chào bạn, mời đưa một tệ lì xì, tôi sẽ cho bạn xem thử trước, hài lòng lại gửi tiếp.]

Vậy mà còn có vụ buôn bán nữa à? Địch Thần bị tức đến cười, gửi một tệ qua, đối phương lập tức gửi đến hình gì đó, mở ra xem, thế mà lại là một video.

Một nữ sĩ mặc đồ mát mẻ nằm trên giường lớn màu trắng, sắc mặt thống khổ từ chối một người đàn ông xấu vô cùng: "Đừng mà, a, tôi muốn chết!"

Điện thoại không tắt âm, tiếng kêu của vị nữ sĩ này lại rất lớn, Địch Thần luống cuống tay chân tắt đi, nhìn xung quanh một chút sợ bị bạn nhỏ trong nhà nghe thấy, vừa nghiêng đầu liền đối mặt với Cao Vũ Sanh mang trái cây đến cho anh.

Trong một lúc nhìn nhau không nói được gì.

Loại đồ này à, cùng xem với anh em tốt thì cũng chẳng có gì, chỉ là bị Cao Vũ Sanh bắt gặp thì không hiểu sao lại sinh ra cảm giác ngượng ngùng. Chắc là kiểu lương tâm bất an làm hư bạn nhỏ ha? Địch Thần lừa mình dối người nghĩ, nhận trái cây nhếch miệng cười: "A ha hề hề, có muốn cùng xem không?"

Cao Vũ Sanh đỏ tai, đứng dậy đi về phòng ngủ: "Tự anh xem đi."

Địch Thần gãi gãi đầu, ôm đệm dựa lộn mèo trên sô pha, xấu hổ đến độ muốn chui đầu vào trong lồng gà ở sân sau. Ở phòng khách ngây ngô đến nửa đêm mới giả bộ mình đã xem xong rồi, đoán chừng cũng đã đến lúc mới đi về phòng ngủ chính ngủ.

Cao Vũ Sanh cảm giác được bên người có người ngủ, giấc ngủ nông lại bước vào trong tầng ý thức sâu hơn trong nháy mắt, yên tâm ngủ đến thơm ngọt.

Giường lớn mềm mại màu trắng, mênh mông vô bờ, dường như cỡ nào cũng không hết. Hắn thất thểu đi về phía trước thì bỗng nhiên nhìn thấy cha mình. Trong mơ không thấy rõ mặt, nhưng hắn biết đó chính là Cao Chấn Trạch, ông ấy nhét một cô gái xinh đẹp vào lòng hắn, ồm ồm nói: "Con cũng không còn nhỏ nữa, nên tìm một đối tượng thành gia lập nghiệp! Cha thấy Chu Lâm Na rất thích hợp, cô bé là con gái một, cưới cô bé này thì sau này chút cổ phần đó của công ty cũng sẽ là của con."

Cao Vũ Sanh chậm chạp cúi đầu nhìn về phía người trong lòng, cô gái xinh đẹp quấn lên hắn: "Vũ Sanh, sau này ta sẽ là mẹ của con. Đừng khóc, không cần tìm mẹ, ta mới là mẹ con!" Khuôn mặt mơ hồ như lột một lớp mặt nạ trắng hếu, lúc rớt xuống lại bỗng biến thành mặt của mẹ kế.

"A!" Hắn hung hăng đẩy người trong lòng ra, đáng tiếc mặt đất chỗ này mềm mại quá, căn bản là không làm bà ta đau được, bà ta còn đang nhìn mình cười chế giễu. Lòng tràn đầy lệ khí lại không có chỗ phát tiết, chỉ có thể kéo người ta lên ném đi rất xa, xoay người bước nhanh chạy về phía xa.

Mặt đất mềm mại quá, dùng hết sức cũng chẳng chạy được xa mấy, một bước giẫm sâu xuống dưới bỗng ngã xấp xuống. Lần này lại không rơi vào lớp bông vải vô tận mà là đụng trúng một cơ thể cứng mềm vừa phải, xúc cảm rất tốt.

Theo bản năng ôm chặt, chỗ này chỗ nào cũng có bẫy rập quỷ mị, cơ thể mang theo cảm giác quen thuộc này an ủi hắn rất lớn, ôm thật chặt cơ thể đó thế nào cũng không chịu buông tay.

"Ngoan, đừng ôm chặt thế." Người nọ thấp giọng nói, trong lời nói còn mang theo chút hài hước, giống như đang cười hành vi con nít của hắn.

"Của tôi, của tôi, ai cũng không được cướp đi." Cao Vũ Sanh chỉ còn lại có một ý niệm như thế trong đầu.

"Đừng mà, a, tôi muốn chết…" Người nọ giãy giụa yếu ớt trong lòng hắn, trên cái cổ trắng nõn đầy mồ hôi, Cao Vũ Sanh bị cảnh đẹp trước mắt mê hoặc, xích lại gần muốn nhìn rõ mặt của người đó.

Trong sương mù dày đặc, nhìn không rõ lắm, nhưng đây chính là người hắn đã vẽ trên giấy cả ngàn lần, thốt lên: “Ca ca!”

Cao Vũ Sanh giật mình tỉnh giấc trong nháy mắt, ánh mặt trời xuyên thấu qua rèm cửa sổ chiếu vào, xua đi giấc mơ khó xử kia. Người bên cạnh nửa đè lên hắn, ngủ đến không có chút hình tượng nào. Địch Thần như một con mèo có tư thế ngủ kỳ ba, đầu nghiêng về một bên tay chân xoè ra khắp giường, móng vuốt còn không quên ôm lấy đồng bạn bên cạnh.

Cảm giác được cơ thể mình có chút gì đó không đúng, Cao Vũ Sanh giơ một tay lên che ngang mắt: “Đúng là điên rồi.”

Tác giả:

Sau khi anh Thần tỉnh lại: Ơ sao ổ chăn này ướt ướt nhể, Thiên Tứ đái dầm à?

/Hết chương 42/

Tư thế ngủ của Địch Thần

43. Chương 43

Chuyển ngữ: Cực Phẩm

Địch Thần mơ mơ màng màng sờ sờ vị trí bên cạnh lại thấy trống không, trong nháy mắt giật mình tỉnh giấc. Nghe thấy trong phòng tắm truyền đến tiếng ào ào của vòi sen mới thả lỏng tinh thần, gãi gãi đầu ngáp một cái.

Cao Vũ Sanh tắm xong đi ra, thấy Địch Thần đang thay quần áo thì lập tức dời mắt. Lúc dời xong lại thấy mình làm thế có vẻ chột dạ quá, lại ngước mắt nhìn qua.

Một lần nhìn này liền khó quay đi nữa.

"Hôm nay sẽ lắp ráp kính chống đạn, anh đưa em đến công ty rồi về nhà làm, trưa nay sẽ không ăn cơm với em được." Địch Thần mặc quần áo tử tế, nhìn thoáng qua tin nhắn của Bạch Duệ trả lời trên điện thoại, cười cười xoay người bóp bóp Cao tổng đang đờ ra.

Cao Vũ Sanh kéo cái tay bóp bóp mặt mình xuống: "Được."

Chia nhau ra đưa bạn nhỏ nhỏ và bạn nhỏ lớn đến nhà trẻ, Địch Thần lại về nhà ráp kính chống đạn lên. Phòng này vì để lấy được nhiều ánh sáng, ngoại trừ chỗ tường và cột chống cần thiết thì những chỗ khác hầu như chỉ có cửa sổ sát đất.

Ráp từng miếng từng miếng xong, đợi Địch Thần làm xong thì đã là ba giờ chiều. Trên điện thoại có hai tin nhắn do luật sư Bạch gửi đến.

[Anh đến rồi.]

[Em còn đang bận sao? Không sao, anh chờ em.]

Địch Thần cười xuỳ một tiếng, vác ba lô đi đến quán lẩu mà Bạch Duệ chọn.

Đến giờ này mà lượng khách trong quán lẩu cũng chưa giảm, Bạch Duệ ngồi ở một cái bàn sát cửa sổ, đang dùng laptop làm việc. Nhìn qua đúng là người bận rộn, cũng chẳng biết loại luật sư đã thành danh này còn đi lừa gạt bạn nhỏ Cao Vũ Sanh đáng thương làm cái gì nữa.

Nói mình là anh trai kết nghĩa thì có thể lấy được tài sản hàng tỉ của tổng tài bá đạo à? Địch Thần ngẫm lại chuyện tiền lương của mình bị người nào đó hạ thấp xuống, phủ nhận cái suy đoán này, bước đến ngồi xuống bàn đó.

Bạch Duệ ngẩng đầu từ trong công việc, trên mặt có ý cười, thấy là vệ sĩ của Cao Vũ Sanh thì sắc mặt bỗng chốc cứng lại: "Tại sao lại là anh? Vũ Sanh đâu?"

"Cao tổng không có thời gian nên để tôi thay cậu ấy đến." Địch Thần ném ba lô lên ghế dài, "Chúng ta đã gặp hôm trước rồi, tôi là vệ sĩ của cậu ấy, họ Lý."

"Em ấy có ý gì?" Dường như Bạch Duệ có chút tức giận, nhưng vẫn cố gắng kìm chế lại, một tay đỡ kính mắt rồi khép laptop lại, "Hẹn tôi ra ăn bữa cơm mà mình thì không đến, xem tôi là ai vậy."

Kỹ thuật diễn này, nếu như Địch Thần không phải là người bị giả mạo thì đúng là sẽ tin ngay.

"Nếu em ấy không có ý muốn làm quen với tôi thì quấy rầy rồi." Bạch Duệ cất laptop vào giỏ công văn, đứng dậy muốn đi.

"Ây, đừng mà." Địch Thần kéo anh ra, nhẹ nhàng ném người về chỗ ngồi, "Chúng ta trò chuyện chút nữa đi."

Bạch Duệ có chút ngớ người, không biết Địch Thần kéo một người đàn ông cao lớn như anh ta về chỗ cũ như một con gà bằng cách nào: "Trò chuyện gì?"

Phục vụ đưa đồ ăn vặt miễn phí đến, lấy menu đã chọn xong trên bàn.

"Anh cũng đừng thấy lạ lùng gì, chẳng phải là do dạo này nhiều người đến nhận thân quá sao, nên ông chủ đúng là thấy có chút hoa mắt." Địch Thần thảy một cục đậu rang vào trong miệng, bắt đầu miệng đầy đậu lộp rộp phun loạn ra: "Trừ anh ra còn có người khác đến tìm, lý do cũng chẳng khác với anh mấy."

Ánh mắt Bạch Duệ loé lên: "Làm sao có thể?"

"Sao lại không thể, mấy lời anh nói cũng chẳng phải chỉ có mình anh biết." Địch Thần nói ra một câu còn có ý khác đằng sau.

"Không thể, chuyện này ngoại trừ tôi và Thiên Tứ thì không có ai biết nữa cả!" Bạch Duệ nói chắc chắn.

"Nhưng mà, lời anh nói có chút khác với những cái mà ông chủ nhớ đó." Địch Thần ném một cục đậu vào miệng, nhai rộp rộp, "Anh nhớ cha của anh họ gì không?"

"Cha tôi?"

"Ừ, chính là người trong làng kia nhận nuôi anh đấy." Địch Thần cúi đầu nghịch điện thoại, mở ứng dụng ghi âm lên.

Cái này đúng là Bạch Duệ không biết thật: "Tôi không thể nào nói cho cậu biết được, để cho Vũ Sanh tự mình đến hỏi tôi đi."

"Chậc, là không biết chứ gì?" Địch Thần dùng ánh mắt khinh thường nhìn đồ dỏm nhìn anh ta, bày ra bộ dáng địa chủ ác bác hung ác, "Tôi nói cho anh biết, cha anh họ Địch, tên là Địch Thần. Đặt tên cho anh là Tinh Tinh, địch tinh tinh trích tinh tinh (Địch Tinh Tinh hái sao), dân quê mùa khó có được lúc lãng mạn."

"Đương nhiên là tôi biết." Sắc mặt của luật sư Bạch có chút khó coi, "Không nghĩ là ngay cả chuyện này

em ấy cũng nói cho anh biết."

"Ừ, tất nhiên rồi." Địch Thần nhấn nút kết thúc, tính tối nay sẽ dùng cái này dỗ bạn nhỏ Cao vui vẻ. Lấy bình ô-xy ra hít hai hơi, chuẩn bị thừa dịp đồ ăn còn chưa lên, hẹn luật sư Bạch vào nhà vệ sinh giao lưu vui vẻ chút. Dư quang liếc về phía người phục vụ mang lẩu đến, bỗng nhiên cảm giác được lông tóc dựng đứng.

Phục vụ bưng một cái nồi lẩu cay làm bằng đồng, bước nhanh qua hướng bên này. Bình thường nước lẩu mới được bưng lên thì để lạnh, cần phải chờ bếp nấu lên mới sôi, nhưng nồi lẩu này lại cảm nhận được hơi nóng khi cách người hai bước. Gạch lót trong quán lẩu này là loại gạch chống trơn, nhưng người phục vụ kia lại như đạp phải vỏ chuối vậy, cơ thể đột nhiên nghiêng một cái.

Nồi lẩu bằng đồng nặng nề và nước lẩu nóng hổi trong đó tạt thẳng về hướng Địch Thần.

"Ây ây ây!"

"A ——"

Những người khách khác thấy được màn này nhịn không được hét ầm lên, nhưng kêu một cái thì hơi ngừng lại. Một tay Địch Thần vững vàng bắt được quai nồi, áng chừng hướng về trước một chút, chuẩn xác không lệch chút nào tiếp được nước lẩu bắn ra ngoài.

Nồi lẩu nặng mười ký, trong tay anh cứ như là làm từ nhựa vậy.

Địch Thần còn làm người khác sợ hãi hơn, lập tức giả vờ làm ra động tác thái cực tứ lưỡng bạt thiên cân, đặt nồi lẩu lên bàn. Trong quán im lặng một lát, bỗng nhiên có người vỗ tay, còn cô gái hưng phấn chụp hình Địch Thần.

Phục vụ không ngừng xin lỗi, nói là do chân mình trượt.

Địch Thần nhìn thoáng qua mặt đất khô ráo, lại nhìn nhìn nước lẩu nóng hổi không giống bình thường: "Chân trượt à, vậy cậu nói chút xem, sao cái nồi lẩu này nóng vậy?"

"Nước lẩu là phải nóng rồi… A!" Phục vụ bỗng nhiên bị Địch Thần túm áo, sợ đến kêu một tiếng.

"Cậu lặp lại lần nữa coi." Một tay Địch Thần ngoáy ngoáy tay, xoay người phục vụ một cái, chỉ chỉ những nồi lẩu xung quanh: "Nhìn mấy cái khác xem, nồi lẩu của người nào là mới đưa ra đã nóng? Cậu bưng một cái nồi lẩu nước sôi hôi hổi đổ vào người tôi, luật sư Bạch, cái này gọi là gì nhỉ?"

"Hả?" Bạch Duệ bỗng nhiên bị điểm danh, hoảng loạn trong nháy mắt.

"A đúng rồi, mưu sát! Cậu đây là mưu sát, bây giờ tôi phải báo cảnh sát mới được." Một tay Địch Thần kéo người phục vụ, một tay gọi điện thoại.

"Không, không phải, là do vị tiên sinh này muốn chọn nước sôi." Mặt người phục vụ trắng bệch trong nháy mắt, hoảng hồn tự nói chỉ về phía Bạch Duệ, "Không tin thì anh có thể nhìn menu đã chọn."

Địch Thần nhìn về phía Bạch Duệ, cơn giận vốn nho nhỏ bỗng nhiên bừng lên. Thì ra là thế, đã nói sao mấy người này không nắm rõ hết tin tức mà lại dám đi gạt Cao Vũ Sanh, da mặt sao dày thế. Thì ra là chờ lúc này!

Nếu như hôm nay người đến là Cao Vũ Sanh thì nồi lẩu nóng này ập vào người, không huỷ dung thì cũng bị thương nặng. Cứ như thế, em ấy sẽ không có cách nào tham dự buổi họp báo ra mắt xe thể thao cuối tuần được.

Con mẹ nó! Địch Thần ném người phục vụ, xách ba lô lên, kéo Bạch Duệ lại: "Luật sư Bạch, trên áo của anh dính dầu mỡ kìa, đi với tôi vào nhà vệ sinh lau sơ qua đã."

"Không cần, tôi có việc phải đi trước." Sắc mặt Bạch Duệ rất xấu xí, từ chối muốn đi, nhưng bàn tay kéo hắn kia như cái kềm vậy, không thể giãy ra được.

Địch Thần lôi hắn vào thẳng nhà vệ sinh nam, "rầm" một tiếng ném vào trong phòng có vách ngăn, tiện tay khoá cửa lại.

"Anh làm gì thế!" Bạch Duệ ngồi trên bồn cầu giả vờ bình tĩnh. Tình huống chặn người đánh nhau trong nhà vệ sinh giống lúc học trung học này không doạ được luật sư đã thấy qua sóng to gió lớn trong xã hội.

"Ai sai mày làm?" Một chân Địch Thần dẫm lên nắm thùng rác, cúi đầu nhìn hắn.

"Tôi không biết anh đang nói gì cả." Bạch Duệ cố gắng đẩy anh ra, bỗng nhiên bị trúng một quyền, kêu một tiếng đau đớn đụng vào vách ngăn, lại bị kéo về lần nữa.

"Cha mày tên là Địch Thần, Tinh Tinh tên là Lý Đại Hải."

"Anh…"

"Đừng có con mẹ nó giả bộ nữa, dùng nồi lẩu nóng hắt người, hửm? Còn mệt cho tụi mày nghĩ ra được!"

Trong gian đó truyền ra tiếng cạch cạch, lại còn kèm theo tiếng kêu đau của đàn ông. Người bên ngoài nghe thấy không đúng, đi lại gõ cửa: "Chuyện gì thế?"

Một tay Địch Thần vỗ vỗ luật sư Bạch bị ống giấy chặn miệng: "Ây, cục cưng, đừng lớn tiếng thế, người khác nghe được rồi kìa."

"Đệt, bọn mày có thấy ghê tởm không hả?" Người anh em bên ngoài đạp cửa một cái, hùng hổ rời đi.

Mười phút sau, Địch Thần thần thanh khí sảng đi ra ngoài, hít ô-xy bổ sung thể lực tiêu hao. Mới ra khỏi quán lẩu thì đã thấy một đống người tụ tập trước cửa, vừa nhìn thấy anh thì đã như thấy đỉa dính đùi, nhào đến trong nháy mắt.

"Chính là anh ta!" Một học sinh trang điểm chỉ vào Địch Thần.

Có người cầm điện thoại so sánh mặt anh: "Không sai, anh ta chính là thầy giáo nhà trẻ kia!"

"Mấy người làm gì thế?" Địch Thần ngăn người chạy đến chụp anh, thuận lợi giật lấy điện thoại, liếc mắt thấy không chụp được thì ném lại, không muốn để ý đến bọn họ rồi xoay người rời đi.

"Tên cặn bã! Không xứng làm thầy giáo!" Một cô gái trẻ tuổi đang cầm một cây kem ốc quế trong tay, nói xong thì ném cây kem mới ăn nửa hướng mặt Địch Thần.

Địch Thần tay mắt lanh lẹ tiếp được, kem dính đầy tay, tâm tình vốn chẳng tốt đẹp lắm bỗng dưng nứt thành khe rãnh. Dùng bàn tay sạch sẽ bắt được cổ tay của cô gái kia, ngăn lại trà sữa mà một cậu trai đứng cạnh hất đến dưới tiếng thét chói tai của cô gái.

Trà sữa thơm nồng có trân châu nhuộm chiếc váy màu trắng của cô gái thành màu cà phê.

"A a a a!" Cô gái hét ầm lên.

"Ây da, người anh em này, cậu làm thế là không đúng rồi! Sao có thể hất trà sữa vào con gái thế này được chứ?" Địch Thần vỗ vỗ cậu trai đang trợn mắt hốc miệng, cây kem trên tay cũng đè lên bả vai cậu ta.

"Anh!" Cậu trai phản ứng kịp, lập tức đẩy Địch Thần một cái.

"Đúng là không có tố chất!"

"Đánh anh ta đi!"

"Sao thế, là do các người tự hất tôi, giờ đến mình bị hất thì tức giận à." Địch Thần thuận thế nhảy ra, giễu cợt một câu cho mấy người kích động, cũng chẳng quay đầu lại chạy mất.

Quần chúng nhiệt tình phản ứng kịp lập tức đuổi theo, nhưng mà Địch Thần khi hít ô-xy là người bọn họ không thể đuổi theo được, chỉ chớp mắt là không thấy bóng dáng đâu nữa.

Địch Thần thở dốc ở khúc quẹo, lấy bình ô-xy ra hít mấy hơi mới bình thường lại. Lúc trước anh cũng chẳng có cảm giác mấy với mấy lời nhục mạ bạo lực trên mạng, chửi bới cách một cái màn hình thì chẳng đau chẳng ngứa gì, dù sao người làm chuyện đuổi lý cũng chẳng phải là anh. Bây giờ bạo lực trên mạng vậy mà đã trở thành bạo lực hiện thực, cái này thì không thể mặc kệ được.

Vậy mà cũng có người vì đồn đãi thật giả lẫn lộn trên mạng kéo đến đánh người!

Đón một chiếc taxi đi đến đồn công an thành phố, Địch Thần ném ba lô ngồi xuống trong đại sảnh, bắt đầu gào khóc thảm thiết: "Nhiều ngày như thế rồi, nếu phía nhà nước như mọi người còn không bác bỏ tin đồn nữa thì tôi sẽ lập tức bị bạo dân trên mạng đánh chết!"

Lúc Phương Sơ Dương chạy vào thì Địch Thần đang lôi kéo đồng chí lo việc tuyên truyền tố khổ, một bộ dáng cây cải thìa bị ăn hiếp, chỉ còn thiếu xì nước mũi rặn nước mắt ra nữa thôi.

"Mọi người phải làm chủ cho nhân dân, cuộc sống của tôi bị ảnh hưởng nghiêm trọng thế này, danh dự bị xâm hại, tức giận đến độ cần phải dùng ô-xy để sống qua ngày…"

Nói còn chưa dứt lời đã bị Phương Sơ Dương kẹp cổ tha ra ngoài.

Ban đêm tám giờ đúng, đây là lúc đỉnh cao trên trang mạng xã hội, tài khoản của đồn công an thành phố đăng một tin tức. Tin nói rõ Tiểu Bàn là do bà nội mình làm lạc mất, không quan hệ gì với thầy giáo nhà trẻ cả, đã công khai thu thập manh mối, mong mọi người chú ý chiếc xe van bị mất thông tin ở gần thị trấn R.

Hình đăng kèm có hai tấm, một tấm là chiếc xe kia, một tấm là hình chụp màn hình lấy từ camera, trong đó bà nội của Tiểu Bàn đang dắt Tiểu Bàn đến quán bán xúc xích nướng.

/Hết chương 43/

Xì poi chương sau:

Địch Thần: "Để cho anh xem em cứng bao nhiêu."

44. Chương 44

Chuyển ngữ: Cực Phẩm

Phương Sơ Dương bị hành vi mất mặt của Địch Thần làm cho hoảng sợ, vô cùng muốn giả vờ không quen biết anh. Nhưng đồng nghiệp tổ tuyên truyền lại quen Địch Thần, vừa nghe vừa cố gắng nín cười, nếu không tha người này đi thì sau này Phương Sơ Dương sẽ không còn cách nào lăn lộn ở đơn vị này nữa.

"Sao anh có việc lại không gọi tôi? Chạy vào đại sảnh khóc tang làm gì hả!"

"Nói cho chú thì có ích gì không? Chú có nguyên tắc cảnh sát nhân dân gì gì đó, chắc chắn sẽ không chịu lạm dụng chức quyền vì anh em đang chịu khổ." Địch Thần bĩu môi, vẻ mặt không tin.

"Uây, tôi cũng chẳng biết hình tượng của tôi trong lòng anh vĩ đại thế đấy."

"Đương nhiên rồi."

Phương Sơ Dương bị anh chọc cười: "Vậy tôi đây không giữ gìn cương trực công chính thật đúng là có lỗi với phần tin tưởng này, vốn còn tính tiết lộ chút xíu chuyện của Tiểu Dao cho anh."

"Ây ây." Địch Thần kéo Phương Sơ Dương xoay người muốn chạy, "Vừa nãy gạt chú đó, hình tượng của chú trong lòng anh mãi là đi ăn trộm bị cha chú đánh khóc. Chú chẳng phải thứ tốt lành gì, ném đến cổ đại chính là bộ khoái nha môn nịnh trên hiếp dưới, miệng đầy gió lồng lộng…"

"Câm miệng!" Phương Sơ Dương bị anh làm tức đến muốn hôn mê, chắc chắn sẽ có ngày mình oanh oanh liệt liệt bị Địch Thần làm cho xuất huyết não.

Địch Thần làm động tác kéo khoá miệng, chăm chú lắng nghe.

"Vụ án của Tiểu Dao cơ bản là không gộp chung với vụ án của Vương Tử Kiếm được. Nhóc mập kia chính là điển hình của việc bị người quen lừa bán, chuyện Tiểu Dao thì khá khó giải quyết. Cho nên, vụ án được chuyển đến cho cục công an thành phố cũng không hoàn toàn là do dư luận, mà là bởi vì ở những khu thương mại khác cũng có xuất hiện việc trẻ em bỗng nhiên mất tích." Phương Sơ Dương lấy hộp thuốc lá từ trong túi ra, đưa cho Địch Thần một điếu, xem ra là gần đây hút không ít.

Hai anh em ngồi xổm trên bậc thang, yên lặng hút thuốc.

"Mất tích không có căn cứ, cũng không tìm được hình bóng, chẳng lẽ là có siêu năng lực giống anh?" Địch Thần ngậm điếu thuốc nghĩ viển vông.

"Anh mà xem là siêu năng lực cái gì, anh chỉ xem là cơ thể có cấu tạo khác với người bình thường thôi." Phương Sơ Dương liếc mắt, "Khu thương mại thứ hai thì không phải không tìm được hình, mà là căn bản không có hình, camera của khu thương mại kia bị hư."

Liên tiếp có trẻ em bị mất tích ở khu thương loại, loại chuyện vô cùng kinh khủng này làm cho dân chúng

rất sợ hãi, cho nên vẫn chưa công bố ra ngoài. Đội hình cảnh bọn họ tăng ca để tra án, cắm chốt ở các khu thương mại lớn, chỉ hy vọng có thể nhanh chóng phá án. Phương Sơ Dương cũng không hy vọng Địch Thần sẽ phân tích cho hắn được cái gì, chỉ là áp lực lớn quá nên mới muốn nói một chút với anh thôi.

"Đối tượng mất tích cũng là bé gái à?" Địch Thần hút xong điếu thuốc, chà chà trên mặt đất cho nó tắt.

"Ừ." Phương Sơ Dương thấp giọng trả lời một câu, ánh lửa của khói thuốc chiếu ra đáy mắt có chút thâm đen của cậu, không hiểu sao lại sinh ra vài phần cảm giác nặng nề.

Hút xong một điếu, lại đốt một điếu.

"Lúc trước cứ nghĩ là có quan hệ với vụ án của Tiểu Bàn, hôm qua vẫn còn điều tra cho nhanh sợ tiết lộ tin tức." Hôm nay xác định không có quan hệ với nhóc mập, cũng không phải là buôn bán trẻ em bình thường nữa, mà là chuyên chọn những bé gái đáng yêu.

"Ngài đây là đang giải thích cho anh nguyên nhân sao chưa bác bỏ tin đồn đúng lúc à?" Địch Thần quanh năm bị thiếu tình cảm anh em, vô cùng am hiểu việc dát vàng lên mặt mình.

"Ai giải thích cho anh chứ!" Phương Sơ Dương đứng lên nhanh như khỉ nhảy vọt, đá mông Địch Thần, "Biến biến biến, đi tìm Thiên Tứ của anh đi, không có việc gì đừng phiền tới tôi."

Địch Thần phủi mông một cái, nhanh chóng biến.

Về nhà lúc ban đêm, đầu tiên là kéo Cao Vũ Sanh thưởng thức kiếng chống đạn một vòng. Cảm giác dày kia, đúng là làm người ta yên tâm hơn, có thể phòng được loại súng ống loại nhỏ.

"Vô cùng rắn chắc, có là súng bắn đinh đi nữa thì cũng không cần sợ." Địch Thần rất hài lòng với cấp độ có tiền của cố chủ, trước đây thuê những vệ sĩ lỗ mãng như bọn họ đều không phải là người vô cùng có tiền, căn bản là không có cơ hội thăng cấp cho thiết bị. Bây giờ nhà này đã lắp ráp kính chống đạn rồi, những góc bên ngoài cũng có gắn camera, mức độ an toàn lên hẳn một nấc thang, cuối cùng cũng cho anh vài phần thể diện của vệ sĩ chuyên nghiệp.

"Ừ." Cao Vũ Sanh đáp lại, có chút không tập trung lắm.

"Nhưng mà, phòng vẽ tranh kia của em thật sự không cần làm gì sao?" Địch Thần chỉ chỉ căn phòng nhỏ đang khoá cửa.

"Không cần." Cao Vũ Sanh lắc đầu, chợt nhớ tới cái gì, nhíu mày nhìn anh, "Hôm nay anh bị người bao vây đánh à?"

"A, nhanh thế mà đã lên mạng rồi à?" Địch Thần ngồi lên sô pha, xem tình trạng trên mạng. Mới đầu là có

một thực khách trong quán lẩu nhận ra anh, đưa tin tức này lên mạng, kéo đến một đám chạy vào góp vui.

[Trên đường gặp được thầy giáo nhà trẻ vô lương tâm, xem tôi đi đến giáo huấn anh ta thế nào!]

Người anh em cầm trà sữa hắt vào anh kia vậy mà là một người khá nổi tiếng trên mạng. Đăng liền mấy cái video, đều là về công tác trước khi tụ tập người đến đánh Địch Thần. Nhưng mà quá trình cụ thể thì không được quay lại, chủ yếu là do bị thao tác thần kỳ của Địch Thần làm cho kinh hồn. Video cuối cùng là quay cây kem ốc quế trên người cậu ta.

[Nhóm bạn thân, cháu trai này chạy mất, để lại cho tôi một cái vai dính đầy kem.]

Rất nhiều người nhấn like, đều kêu gào đáng đánh, cũng không thiếu người ở dưới yêu cầu là có lần sau thì nhớ gọi họ. Bạo dân trên mạng biến thành bạo dân hiện thực, ngốc nghếch giống như đám sâu bọ bu lên cỏ cuồng hoan một lũ với nhau. Nhưng mà kéo xuống chút nữa xem, đã có rất nhiều quần chúng nhiệt tâm đến mắng cậu ta.

[Cảnh sát đã bác bỏ tin đồn rồi, không có quan hệ gì với thầy giáo này cả!]

[Vậy đánh người khác lại còn đi lý luận? Chỉ cho phép đánh người ta chứ không cho người ta đánh lại à.]

[Đúng là không có tố chất, tại sao không ai báo cảnh sát chứ? Đây chính là cặn bã rác rưởi của xã hội, mau báo cảnh sát mau báo đi.]

Tài khoản chính thức của cảnh sát đăng tin lên, còn có hình ảnh để làm chứng, không thể nào cãi lại. Hôm qua, do cô của Tiểu Bàn lên tiếng nên đã dao động quần chúng, bây giờ họ nghiêng về phía Địch Thần, đều chạy đến trang của mẹ Tiểu Bàn bắt đầu chửi bới kinh khủng.

"Ha ha ha ha, mấy người này có thể có chút sáng ý hay không?" Địch Thần cười bò trên sô pha, những cư dân mạng đúng là thật biết điều, sửa những lời mắng chửi anh lúc trước, đổi tên lại rồi đem đến chửi mẹ Tiểu Bàn.

"Thầy giáo cầm thú, không xứng làm người" đổi thành "Một nhà cầm thú, không xứng làm người."

Cao Vũ Sanh lại gần liếc một cái, môi mím lại cười nhẹ nhàng.

"Em nói bọn họ xem, sao phản bội nhanh thế chứ?" Địch Thần thấy xem thế là đủ rồi, quay mặt chẳng có dị nghị gì, đúng là khiến người ta kinh hoàng.

"Những người tranh đấu trên mạng, mục đích cũng chẳng phải là đúng sai, mà là xem ai thắng." Cao tổng chặt chẽ cẩn thận cho ra đáp án tiêu chuẩn, "Đối với bọn họ mà nói, thắng quan trọng hơn tất cả. Mà phía nhà nước chính là một đại danh từ có nghĩa là "Tuyệt đối sẽ không thua," cứ đi theo nhà nước thì cuối

cùng chắc chắn có thể thắng. Chỉ cần không thật liên quan đến chuyện lợi ích thiết thực thì tốc độ phản bội phản chiến của mọi người rất nhanh, bởi vì ai cũng không muốn thua."

"A, vật đổi sao dời, lòng người dễ đổi." Địch Thần rung đùi đắc ý cảm khái.

Cao Vũ Sanh nhìn anh, ánh mắt phức tạp. Bây giờ lời đồn đãi đã được loại bỏ, nguy hiểm do có người đòi tìm đến nhà thịt mình cũng không còn, có phải là Địch Thần sẽ quay về nhà ở không? Quay về cũng tốt, để cho mình yên lặng vài ngày suy nghĩ rõ ràng.

Trước khi tan việc hôm nay, một mình Cao Vũ Sanh ở trong phòng làm việc nhớ đến giấc mơ hôm qua, rơi vào xoắn xuýt vô hạn: "Thư ký Trịnh, anh đã từng nằm mơ kiểu đó chưa?"

Trịnh Kinh vừa lúc lắc lư đi vào lại bị ông chủ kéo lại hỏi vấn đề kỳ quái.

"Kiểu nào?" Thư ký Trịnh sửng sốt một chút, thấy lỗ tai ông chủ hơi đỏ lên, trong nháy mắt là hiểu ra, "Sếp nói cái kia à, đương nhiên rồi. Đến bây giờ thì thường mơ đến Aoi Sora hay Maria Ozawa (diễn viên AV) gì gì đó." Đàn ông ở phương diện này luôn hay có lòng hư vinh vô hình, người trẻ tuổi tinh lực tràn đầy thì càng dễ mơ đến, Trịnh Kinh gần ba mươi tuổi chính là nhắm mắt lại khoe khoang vớ vẩn.

"Vậy nếu như đối tượng là người có quen biết trong thực tế thì sao?"

"Vậy chính là sếp coi trọng người ta đó." Thư ký Trịnh lộ ra nụ cười bỉ ổi, cười cười bỗng nhiên cứng đờ, sai nha, "Sếp mơ đến ai?"

Cao Vũ Sanh từ từ ngẩng đầu liếc mắt lườm anh ta, lạnh mặt nói: "Anh không biết."

À, không biết? Không biết! Thư ký Trịnh thốt ra: "Vậy thì vệ sĩ Địch làm sao bây giờ?"

Cao Vũ Sanh bỗng nhiên trợn to hai mắt: "Anh nhìn ra cái gì?"

Chuyện mình với ca ca đã rõ ràng như thế sao?!

Trịnh Kinh "bẹp" một cái che miệng lại, lúc này mới ý thức được mình đã nói ra mất rồi. Hôm đó thấy được cái hôn nhẹ ở đài truyền hình, làm thư ký có nhãn lực nên hắn vẫn luôn giả bộ như cái gì cũng không biết. Xấu hổ nhếch miệng: "A ha ha, giỡn đó mà, tôi cái gì cũng không phát hiện hết, thật đó."

"..."

Lúc Địch Thần đến đón Cao Vũ Sanh về nhà, thì hắn vẫn chưa hồi thần lại được từ trong khiếp sợ kia.

"Oa, đúng là không khiến anh thất vọng mà, cuối cùng cũng có người ngang như cua dính như đỉa đến chia vui này." Trong đầu kêu ông ông mà Địch Thần còn muốn đến phiền hắn, giơ di động cho hắn một status của một đại V (1). Đại V này là một trong những người share lời đồn sớm nhất, vô cùng kiên định đồng tình với một nhà Tiểu Bàn.

(1) Đại V: trên Weibo, tài khoản được chứng thực thân phận sẽ có ký hiệu "V" kế tên tài khoản. Đại V ý nói người đã được chứng thực tài khoản và người có nhiều fan hoặc người theo dõi.

[Thiếu Đầu Ca V: Từ trước giờ tôi chưa từng thấy qua vụ nào mà khi cảnh sát thông báo tình tiết vụ án, lại còn tiện đường giúp một người bác bỏ tin đồn cả. Người chống lưng của thầy giáo thần thông quảng đại thật cứng, tôi chỉ có thể nói đến đây thôi.]

"Người chống lưng thật cứng, ha ha ha ha ha." Địch Thần dùng đầu đụng đụng vai Cao Vũ Sanh, "Người chống lưng Cao tổng, để anh nhìn xem coi em cứng bao nhiêu."

Hô hấp của Cao Vũ Sanh hơi chậm lại, bỗng nhiên đứng dậy: "Anh chơi đi, em đi ngủ trước."

"Hửm? Mệt à?" Địch Thần ngẩng đầu nhìn hắn.

Cao Vũ Sanh không nói chuyện, bước nhanh quay về phòng ngủ chính.

Ngồi trên giường, mở ra quyển sách về tâm lý học mới mua hôm nay, "Tình yêu giả dối."

[Chương 1: Sùng bái với người lớn tuổi hơn mình, có đôi khi sẽ bị nhầm lẫn với tình yêu.

Hâm mộ thầy giáo/cô giáo, sùng bái cấp trên, đều không phải là tình yêu. Đây chẳng qua cũng chỉ là sợ hãi đối với quyền uy, tạo thành cảm giác phục tùng trong lòng. Khi rời khỏi hoàn cảnh kia thì sẽ hoàn toàn tỉnh ngộ.]

Cảm giác phục tùng sao? Cao Vũ Sanh suy nghĩ một chút, mình cũng không có cảm giác phục tùng gì với ca ca cả, càng nhiều hơn chính là cảm giác ỷ lại. Cái này không thể giải thích được, đọc tiếp chương sau.

[Chương 2: Người vô cùng cố chấp với một thứ gì đó thì sẽ sinh ra cảm giác yêu đương mê huyễn.]

Vô cùng cố chấp với một thứ gì đó sao? Đầu ngón tay của Cao Vũ Sanh khẽ run, ca ca thật đúng là chấp niệm của hắn. Từ khi mẹ qua đời, xung quanh không có ai yêu thương hắn cả. Chấp nhất đi tìm Tinh Tinh ca ca chính là muốn cho bản thân mình tin tưởng rằng vẫn còn có người xót hắn, che chở hắn, không phân tốt xấu thiên vị hắn. Thời gian qua lâu dài, hắn đã khắc người này vào cốt nhục mình, nếu như khi gặp lại mà không giành được yêu thương mình hằng mong đợi thì chắc sẽ điên thật.

Nhưng mà loại chấp nhất này cũng không giống với cái cầu mà không được trong sách nói. Cao Vũ Sanh

đặt sách xuống, nhìn chằm chằm chăn trên đùi đờ ra, vẫn là không phân rõ được đây là tình cảm gì, nhưng có một điều chắc chắn là mình không bình thường.

"Đang phát ngốc gì thế?" Địch Thần bỗng nhiên lủi đến, đẩy ngã Cao Vũ Sanh đang ngồi nằm xuống nệm, đè nặng hắn cười hắc hắc, "Quên tặng em quà rồi, khoan ngủ đã, nghe cái này chút."

Cao Vũ Sanh nhìn người đang nằm sấp trên người mình, từ từ thở dài.

Địch Thần mở ghi âm ra, mở đoạn mà Bạch Duệ gọi anh là cha kia, tự mình nghe cũng thấy vui: "Cháu trai này, nhận cha đúng là lưu loát thật. Người làm cha là anh đây không thể phụ lòng được, liền kéo anh ta vào nhà vệ sinh tỉ mỉ dạy cho anh ta đạo lý làm người."

Cao Vũ Sanh nháy mắt mấy cái, cố gắng kiềm khoé miệng đang cong lên: "Thật ra cũng không cần thiết…"

"Cực kỳ cần thiết, anh ta thông đồng với quán lẩu định dùng nước sôi làm em bỏng." Địch Thần nghĩ phải cho hắn biết việc này.

"Anh bị thương à?" Sắc mặt Cao Vũ Sanh căng thẳng, kéo Địch Thần muốn xem thế nào.

"Ca ca em là ai chứ, làm sao có thể bị thương được. Nhưng những người trong nhà em cũng quá ác độc rồi, việc này phải tra rõ. Anh không đánh phụ nữ, nhưng loại người ra chủ ý này thì không phải là người." Ngụ ý là, cho dù là mẹ kế hay là chị gái thì Địch Thần cũng sẽ đánh.

Thiên vị không phân tốt xấu…

Che chở không cần nguyên tắc gì…

Cao Vũ Sanh sững sờ một lát, chợt ôm chặt người đang nằm sấp trên người hắn.

Tác giả: _(: ")_

/Hết chương 44/

45. Chương 45

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chuyển ngữ: Cực Phẩm

Bởi vì nhiều vụ án trẻ em bị mất tích xuất hiện trong khoảng thời gian ngắn, toàn thành phố liền triển khai kiểm tra an toàn tất cả các khu thương mại. Yêu cầu tất cả các khu thương mại phải mở camera lên, camera bị hư thì phải sửa cho nhanh. Cảnh sát thông báo một cái nhắc nhở không rõ ràng, nói rằng các bậc phụ huynh có ở trong khu thương mại an toàn cũng phải coi con mình cho kỹ.

Nhưng mà loại thông báo này năm nào cũng có cho nên cũng không được coi trọng mấy.

Địch Thần làm ổ trên sô pha trong phòng làm việc của CEO, coi đi coi lại đoạn video trong camera theo dõi được đồn công an lấy về, nghiên cứu xem Dao Dao biến mất như thế nào. Lúc Phương Sơ Dương nói anh biết tin tức lúc tối qua, khiến anh rất không yên tâm. Tổ chức chuyên bắt những bé gái đáng yêu, so với nhóm người buôn lậu bình thường thì còn đáng sợ hơn, những đứa bé này bị bắt đi để làm chuyện gì thì quả là không dám nghĩ đến.

Trong video, một nhóm trẻ con chạy tới chạy lui, dường như đang chơi gì đó, phương hướng các bé chạy cũng giống nhau. Dao Dao cũng chạy theo, hơn nữa còn chạy ở phía trước. Bé gái ở giai đoạn phát hiển thường có thể lực tốt hơn với các bé trai, cô bé bay nhanh như một trận gió trong video.

Lúc trước ở nhà trẻ, khi những đứa bé khác muốn ăn hiếp Địch Mông Mông thì đều do Dao Dao bảo vệ bé. Tuy là Dao Dao hay khóc nhè, nhưng lúc gặp phải chuyện liên quan đến Địch Mông Mông thì sẽ trở nên vô cùng hung dữ. Mà thằng nhóc con nhà mình, chắc cũng là do như thế mới quậy đòi kết hôn với người ta.

Nhớ đến đêm qua Mông Mông lại hỏi anh đã tìm được Dao Dao chưa, Địch Thần lại càng buồn phiền.

Cao Vũ Sanh làm việc một lúc, nhịn không được ngước mắt lên nhìn anh. Bình thường không chú ý, hôm nay Địch Thần nằm trên sô pha màu đen, trông anh lại phá lệ trắng hơn.

Lúc đó ở trong làng, thấy anh trắng đến độ phát ra ánh sáng, vẫn cứ cho là chỗ đó có màu sắc quá mức tăm tối. Bây giờ xem ra, hình như không phải. Mùa hè Địch Thần đều chạy đến chạy lui bên ngoài, cũng không hề đen đi vì phơi nắng chút nào, chắc là trời sinh phơi nắng cũng không đen…

"Bụp," một cục giấy tròn bay đến, chính xác trúng ngay gáy của Cao Vũ Sanh.

"Ngoan ngoãn làm bài tập đi, phát ngốc cái gì." Thầy giáo Địch vo tròn một tờ giấy ném hắn.

Cao Vũ Sanh giơ tay lên tiếp được: "Anh đang xem gì thế?"

"Video quay lại cảnh Dao Dao mất tích." Địch Thần do dự một chút, kể lại chuyện một bé gái khác mất tích cho Cao Vũ Sanh, "Nếu như bắt cóc đến trong núi thì không sao, nuôi mấy đứa thì cũng chẳng xảy ra chuyện gì nguy hiểm, cái này thì khó nói."

Anh rất muốn đến khu thương mại kia xem sao, luôn cảm thấy có chi tiết gì đó đã bị bỏ quên. Nhưng lại lo lắng Cao Vũ Sanh ngây ngốc một mình, nếu đám cháu chắt kia ngay cả loại tiện chiêu như lẩu nóng cũng dám dùng, thì không chừng còn có thể dùng thủ đoạn bỉ ổi gì đó nữa. Bây giờ, ngay cả nhà vệ sinh công cộng anh cũng không dám để Cao Vũ Sanh đi một mình.

"Mai em muốn tới Vạn Trà mua một cái cà vạt, anh cũng tiện đường đi xem sao." Cao Vũ Sanh thu lại ánh mắt, tiếp tục làm việc.

"Chứ mai không phải đến buổi họp báo ra mắt xe thể thao à?" Địch Thần nhìn thoáng qua lịch, ngày mai chính là thứ Bảy không lệch chút nào.

Cao Vũ Sanh nghiêng đầu: "Không đi."

Địch Thần: "…" Đây chính là có người muốn dùng nồi lẩu hắt em ấy để ngăn em ấy đi tham gia hoạt động, nói không đi là không đi, quá không tôn người người nghiêm túc tranh đấu trong gia đình giàu có rồi.

Cao đại thiếu gia nhất ngôn cửu đỉnh, nói không đi là sẽ không đi. Đến hôm thứ Bảy, mặc một bộ quần áo thoải mái vào, cùng Địch Thần đến khu thương mại.

"Anh nói này, sao em lại mua hai bộ giống nhau như đúc thế." Địch Thần nhìn bộ đồ trên người mình trông không khác gì với đồ của Cao Vũ Sanh, vô cùng buồn bực.

“Không giống lắm mà.” Cao Vũ Sanh dùng một ngón tay chạm vào cổ áo của Địch Thần, “Thiết kế của cổ áo khác nhau.”

Địch Thần nhìn cái kia rồi nhìn cái này, điểm khác nhau duy nhất là chính đường viền của một cái là nhọn, một cái kia là tròn, khác biệt nhỏ xíu như thế thì ai có thể nhìn ra được chứ!

“Đây là đồ tình nhân à?” Địch Mông Mông thành thật hỏi.

“Không biết thì đừng nói bậy, đây gọi là đồ anh em.” Địch Thần chọt đầu bé.

Địch Mông Mông che đầu trốn sau Cao Vũ Sanh: “Mặc một cái quần giống nhau gọi là anh em, mặc hai cái quần giống nhau gọi là người yêu, đây chính là cậu nói mà.”

“Hầy, thằng nhãi con này, vậy thì con cứ trốn đi, để cho chú Cao bế con.” Địch Thần có ý dùng mặt lạnh của Cao Vũ Sanh hù bé.

“Ưm…” Địch Mông Mông lập tức sợ hãi, tự bản thân bé không đi được xa, nhưng lại không dám để cho Cao Vũ Sanh ôm.

Cao Vũ Sanh khom người bế bé lên: “Lầu ba của Vạn Trà có bán Takoyaki ăn ngon lắm, bên cạnh còn có bánh mì nướng, muốn ăn không?”

“Muốn ăn!” Địch Mông Mông lập tức vui vẻ, ôm Cao Vũ Sanh không buông tay.

Địch Thần nhìn nhóc con vô lương tâm kia bị một hộp Takoyaki còn chưa đến tay bắt cóc, chỉ có thể lần nữa cảm khái vật đổi sao dời lòng người dễ đổi. Công ơn nuôi dưỡng bốn năm không thể đánh lại viên đạn bọc đường của chủ nghĩa tư bản, nói làm phản là phản ngay.

Khu thương mại vào thứ Bảy rất đông người, Địch Thần lái xe đi từ từ đến. Đến gần đoạn đường của khu thương mại thì có một khoảng sân rộng, có mấy gian nhà cấu tạo bằng thuỷ tinh tinh khiết có chỗ ngồi trong đó, đều là store trưng bày của các loại xe hơi hạng sang, cũng bao gồm cả flagship store (1) của Cửu Dật.

(1) Như chính tên gọi, những cửa hàng flagship được các thương hiệu giao phó sứ mệnh truyền tải thông điệp về mình. Sứ mệnh của flagship store không nhắm vào lợi nhuận mà quan trọng nhất là phải truyền tải hình ảnh, thu hút sự chú ý vào thương hiệu, khẳng định đẳng cấp và giúp thương hiệu nổi bật so với các đối thủ (Báo Thanh Niên).

Gian thuỷ tinh ở trong sân rộng là mấy gian dùng chung, khi có sản phẩm mới thì đều được triển lãm ở đây.

Có ba chiếc xe thể thao màu sắc khác nhau được đặt ở sân rộng, bên cạnh mỗi chiếc xe đều có một người mẫu mặc đồ cùng màu với màu của xe. Có một nhóm người mẫu trẻ tuổi mặc đồ mát mẻ đi catwalk ở giữa, xoay đủ loại góc độ để thu hút khán giả thưởng thức xe mới. Truyền thông trang bị đủ giấy bút máy chụp hình đã sớm ngồi xổm đằng trước, nhìn những tư thế hưng phấn kia không giống như đến viết về xe mới, mà như là đến cướp bát quái để giải trí vậy.

“Có người đồn ra tiếng gió, nói là, lần này người nào đến giới thiệu sản phẩm thì chính là người nối nghiệp của Cao Chấn Trạch.” Cao Vũ Sanh nhìn qua cách một lớp kính, trong lời nói không có bất kỳ trào phúng gì, chỉ là trần thuật một sự thật mà thôi.

Địch Thần cười xuỳ một tiếng, đơn giản xoay vô lăng rồi đỗ xe, anh thật muốn xem xem hôm nay ai đến tham gia.

“Hoan nghênh các vị đã đến tham gia buổi họp báo ra mắt sản phẩm xe mới của Cửu Dật.” Một cậu trai trẻ tuổi ăn mặc theo mốt đi đến từ trong phòng thuỷ tinh, giọng nói của thiếu niên được phóng thanh ra toàn trường. Hắn lớn lên rất anh tuấn, có ba phần giống với Cao Vũ Sanh, nhưng cơ thể đơn bạc gầy yếu, vừa nhìn là biết thiếu niên. Mà khoé mắt đuôi lông mày hơi lộ ra chút ngả ngớn, không hề thâm thúy trầm ổn bằng Cao Vũ Sanh, đây chính là em trai cùng cha khác mẹ của Cao Vũ Sanh — Cao Mục Địch.

Những ký giả truyền thông lập tức tỉnh táo tinh thần, bắt đầu điên cuồng chụp ảnh hắn.

Cao Mục Địch hơi cúi đầu, lộ ta một nụ cười hơi trào phúng: "Tôi là con trai út của người sáng lập tập đoàn Cửu Dật - Cao Chấn Trạch, Cao Mục Địch, hôm nay tôi sẽ làm MC của buổi họp báo này. Các vị khoan hẵng vội chụp tôi, hãy quan tâm sản phẩm mới của chúng tôi trước đã."

Em trai nhà họ Cao còn nhỏ tuổi, nụ cười bất cần đời này treo ở trên mặt lại đẹp trai hết ý, chọc cho không ít mấy cô gái trẻ tuổi đứng xung quanh hưng phấn thét chói tai.

"Sao em trai của em nhìn cứ như tiểu lưu manh thế." Đẹp trai kiểu hư hỏng như thế, không thể nào làm cho cho lưu manh cấp mười như Địch Thần xúc động được, ngược lại thấy cậu nhóc này học chẳng giỏi tí nào, trông y như đám đầu xù tóc dài trong phòng giam.

"Không phải anh cũng cười như thế sao?"

"Phi, ca cười như thế nào chứ?" Địch Thần kéo tai của bạn nhỏ Cao, ép hắn quay qua nhìn mình, nhếch khoé miệng một bên lên, "Nhìn cho rõ, đây mới gọi là đẹp trai vô lại, còn kia gọi là lưu manh."

Lỗ tai bị đầu ngón tay hơi lạnh kéo kéo, trong nháy mắt đỏ lên.

Cao Mục Địch là một tên ăn chơi trác táng, không biết nhiều lắm, nhưng loại chuyện giới thiệu xe thể thao thế này thì hắn cũng xem như biết đường biết lối. Không có biện pháp, dù sao chơi hơi nhiều, muốn không hiểu thì rất khó. Cao tiểu thiếu gia hoàn toàn nhận hết công việc của người quản lý sản phẩm vào mình, giới thiệu các hạng thông số của chiếc xe thể thao này, thuộc như lòng bàn tay. Không thể không nói, nhiệm vụ này đúng là thích hợp với hắn.

Nhưng mà, Chu tiểu thư theo đằng sau hắn làm phông nền, nửa câu cũng không chen miệng được thì sắc mặt lại chẳng dễ coi chút nào. Cũng may là Chu Lâm Na có giáo dưỡng, vẫn giữ nụ cười như trước.

Nhìn một lúc cũng chẳng có gì, Cao Vũ Sanh giục Địch Thần chạy đi.

"Nói như thế, việc này là do mẹ kế của em làm?" Địch Thần từ từ lái xe ra đường, lại lần nữa chạy đến khu thương mại Vạn Trà.

Dù sao, chỗ tốt cuối cùng cũng là em trai nhận được. Chuyện lúc còn bé của Cao Vũ Sanh thì Cao Mục Địch nhỏ hơn hắn bốn tuổi không thể nào nhớ được. Bạch Duệ biết được chuyện này, chỉ có thể là do mẹ kế kể lại.

Cao Vũ Sanh rũ mắt, không nói lời nào.

Địch Thần nhìn thấy bộ dáng này của hắn, có chút đau lòng: "Lúc em quay về nhà họ Cao thì mẹ kế đã vào cửa à?"

"Ừm."

"Vậy em…"

"Em không phải là con riêng." Cao Vũ Sanh nói một câu như thế, lại im lặng tiếp.

"Ai nói em là con riêng?" Địch Thần nhíu mày.

"Không ai cả."

Xem là người nhà không ưa nhau lắm đi, nhưng loại lời nói làm cho trẻ em hoài nghi mình thì cũng không nên nói ra. Địch Thần lại nhịn không được bắt đầu bốc hoả: "Đừng nghe bọn họ nói bậy, mẹ em và cha em là vợ chồng hợp pháp. Lúc đó do em mất tích, rồi hai người bọn họ cãi nhau, sau đó mẹ em mới dọn ra ngoài ở."

Những điều đó Tiểu Thiên Tứ có thể không nhớ rõ, nhưng lúc đó Địch Thần đã mười một tuổi nên vẫn nhớ rõ ràng.

Cao Vũ Sanh rũ mắt, lại nghe rất nghiêm túc, một lát sau mới nhẹ hít một hơi: "Có phải là con riêng hay không thì cũng chẳng sao cả, em đã sớm chẳng thèm để ý, em tình nguyện không có chỗ về giống như anh."

Không có chỗ để về, cũng chẳng có ràng buộc nữa, không cần vì loại tình thân hư tình giả ý này phí sức mình.

"Nói bậy, không có ràng buộc thì sống có ý nghĩa gì?" Địch Thần đúng lúc sửa lại tư tưởng không đúng của bạn nhỏ. Sống cô độc một mình, vậy thì rất khổ. Có ràng buộc là có liên hệ với thế giới này, sẽ không khiến mình lạc đường trên tinh cầu lớn như thế.

Một bàn tay ấm áp khô ráo đặt trên mu bàn tay đang nắm vô lăng của Địch Thần: "Em chỉ cần ca ca là đủ rồi."

Lời này nghe là lạ, Địch Thần gạt cái móng vuốt kia ra: "Đang lái xe này, đừng có quậy."

Khu thương mại Vạn Trà vẫn náo nhiệt như trước, không hề bị chuyện trẻ em mất tích ảnh hưởng. Đầu tiên tuỳ tiện mua sắm trước, Cao Vũ Sanh mua một cái ba lô mới cho Địch Thần, thay cho cái ba lô cũ đã bị mòn nghiêm trọng. Mặt trước có thiết kế dây kéo mở ra, dễ dàng để bình ô-xy trong đó hơn.

Sau đó thì đến lầu ba ăn Takoyaki và bánh mì nướng, Địch Mông Mông vô cùng hài lòng, bị hai người cậu thô tục nuôi lớn, bé chưa từng trải qua loại sinh hoạt một nhà ba người đến khu thương mại ăn uống dạo phố như này bao giờ.

Đối diện quán bánh mì nướng có một khu trống nhỏ, chính là chỗ mà Dao Dao mất tích. Có hơn mười đứa bé đang chạy tới chạy lui ở đó, còn có một nhân viên công tác mặc trang phục gấu bông chơi với tụi nhỏ.

Gấu bông mập mạp, tròn vo từ đầu đến chân, cơ thể loạng choạng lông xù xù, tuỳ ý để cho mấy bé lại vỗ vỗ.

"Búp bê và gấu con nhảy nhảy, nhảy một cái nhảy một cái. Chúng ta nhảy vòng tròn, nhảy một cái nhảy một cái." Trên người gấu bỗng bông nhiên có âm nhạc vang lên, dường như nó cũng bị làm cho giật mình, chọc cho mấy bé cười ha ha. Gấu bông giả vờ bối rối một chút, lập tức giơ tay lên bắt đầu nhảy.

Địch Mông Mông nghe thấy bài hát này, cũng giơ tay cầm nĩa có xiên bánh mì nướng lên lắc lư. Trên nĩa xiên còn có một miếng bơ bánh mì nhỏ, lắc lư như thế, bơ ngọt ngào cũng chảy xuống cánh tay. Tiểu Địch tiên sinh nhanh chóng rụt tay về liếm một cái, kết quả là bánh mì lại sắp rơi xuống đầu, cũng may được Cao Vũ Sanh duỗi đến lấy khăn giấy chụp lại.

"Chu choa, ngài đây đúng là ăn đường vào đầu nóng lên, lại còn ư ử lắc lắc nữa!" Địch Thần vô tình cười nhạo bé.

"Con đây là phản xạ có điều kiện." Địch Mông Mông không phục.

Cao Vũ Sanh: "Phản xạ có điều kiện gì?"

"Bài hát cho trẻ em này được rất nhiều nhà trẻ dùng trong giờ học thể dục, ngày nào người ta cũng mở hết, mở lên thì sẽ giơ hai tay lên theo." Địch Thần cười giải thích cho hắn, quay đầu nhìn mấy đứa bé đang tập thể dục với gấu bông.

"Gấu con gấu con gật đầu nha, gật đầu một hai một." Gấu bông cố sức gật đầu, cổ ngắn quá không gật được bị tụi nhỏ cười nhạo, nó làm bộ khóc ôm mặt chạy đi. Bọn nhỏ bắt đầu đuổi theo nó chạy đến chạy lui trong khu trống đó, tiếng cười tiếng nói bên tai không dứt.

Lúc đầu Địch Thần còn thấy hứng thú, nhìn lâu thì lại cảm thấy có chỗ nào đó không đúng.

"Cậu, ăn một viên này." Địch Mông Mông nói anh ăn Takoyaki.

Địch Thần há miệng ăn một viên, quán này đúng là ăn ngon thật, lát nữa phải đóng gói một hộp mang về cho cảnh sát Phương tội nghiệp.

"Tinh tinh!" Điện thoại Cao Vũ Sanh để trên bàn bỗng nhiên vang lên.

[Bản Đồ Tiêu Điểm: Gần đây có trẻ em bị mất tích, cần sự giúp đỡ của bạn!]

"Sao thế?" Địch Thần thấy sắc mặt Cao Vũ Sanh sai sai, vội hỏi hắn.

"Có một đứa bé bị mất tích."

"Ở đâu?"

Cao Vũ Sanh từ từ ngẩng đầu: "Ngay trong khu thương mại này."

/Hết chương 45/

Bánh mì nướng

Takoyaki

46. Chương 46

Chuyển ngữ: Cực Phẩm

Địch Thần bỗng nhiên quay đầu lại, nhìn về phía con gấu bông vẫn còn đang chơi với tụi nhỏ. Con gấu kia vẫn không hề di chuyển, chỉ đứng đó tiếp tục tập thể dục với các bé.

Đoạn video từ camera bỗng hiện lên trong đầu. Mấy đứa bé chạy đi theo cùng một hướng, lúc đó trọng điểm quan tâm chỉ đặt trên người tụi nhỏ, lại bỏ quên mất con gấu bông lông xù xù chợt loé lên trong đoạn video. Lúc Dao Dao mất tích, cũng chính là lúc đó.

"Gấu!" Địch Thần thông suốt đứng dậy.

"Sao thế?" Cao Vũ Sanh ngẩng đầu nhìn anh.

Địch Thần chỉ vào phương hướng mà tụi nhỏ chạy tới, chỗ đó có mấy gian vẫn chưa có người thuê, vị trí

chỗ đó không tốt, đầu cùng chính là lối thoát hiểm. Từ góc ngoặt chỗ này, nhìn không thấy bóng dáng của lối thoát hiểm đâu. "Góc chết của camera, biến mất trong nháy mắt, bên kia là cầu thang thoát hiểm, trong camera lại không có xuất hiện bất kỳ người nào đi ra khỏi cầu thang thoát hiểm. Còn có thể giấu ở đâu, còn giấu ở đâu được nữa!"

Câu này nói không đầu không đuôi, nhưng Cao Vũ Sanh liền nghe hiểu trong nháy mắt, cũng nhìn về phía con gấu bông nhìn ngây thơ đáng yêu kia.

Địch Thần trực tiếp nhấc chân đi đến, kéo cái tay ngắn đang lắc lắc của con gấu: "Gỡ đầu của anh xuống cho tôi xem."

Gấu bông lễ phép xua xua tay, ý nói không tháo xuống được.

"Không thể tháo xuống được, nó là một khối luôn!" Bạn nhỏ bên cạnh chỉ vào cổ của gấu bông, ý nói đầu và cơ thể của gấu bông đã được may dính vào nhau.

"Vậy kéo khoá ra." Địch Thần nhất quyết không tha, giơ tay muốn cởi bộ đồ đó ra.

Gấu bông lập tức níu khoá sau mông mình, cơ thể loạng choạng vụng về chạy hai bước đi. Mấy bạn nhỏ cười ha ha, người lớn kế bên không nhìn được: "Anh cái người này sao như thế chứ, nhân viên người ta cực khổ chọc cho mấy bé vui, đừng quấy rối."

Đang nói, phát thanh của khu thương mại vang lên:

"Bạn nhỏ Trương Mộng Thi, mẹ con đang tìm con, nếu nghe được phát thanh thì lập tức đi đến phòng phát thanh."

Một người mẹ sốt ruột chạy đến, hỏi các bé đang có mặt ở khu trống này: "Mấy con có thấy một bé gái mặc váy vàng thắt tóc hai sừng không?"

"Con thấy." Một bé trai giơ tay, nhìn xung quanh, "Vừa nãy còn ở đây mà."

Con gấu bông từ từ xoay người, dường như là chuẩn bị đi nghỉ giữa ca làm, bị Địch Thần kéo lại, lộ ra cái khoá kéo phía sau, lộ ra nhân viên công tác mặc quần đùi bên trong.

"Ha ha ha, gấu lòi mông kìa." Tụi nhỏ chỉ vào con gấu mất mặt cười to.

Con gấu ý thức được khoá kéo của mình bị mở, lập tức lấy tay che mông, cơ thể nặng nề điên cuồng chạy về phía trước, bộ dáng vô cùng buồn cười, ngay cả người lớn bên cạnh cũng cười theo. Mà người mắt sáng, lúc gấu đang chạy thì liền nhìn thấy một chút màu sắc vàng óng bên trong.

"Khoan đã!" Địch Thần lớn tiếng quát lên nói dừng, con gấu kia lại còn chạy nhanh hơn. Chạy thế này, làm cho đồ vật bên trong lộn xộn, từ phía chỗ mở sau lưng bỗng lộ ra một cánh tay nhỏ của trẻ em.

"A ——" Một màn này giống như trong phim kinh dị, khiến cho người xung quanh sợ đến kêu thành tiếng.

Địch Thần thừa dịp lộn xộn móc bình ô-xy ra hít nhanh hai cái, một bước xông đến kéo người bên trong ra.

Bên trong con rối rất ngột ngạt, người mặc nó thường mặc rất ít đồ, người này cũng không ngoại lệ. Bên trong là một người đàn ông trẻ tuổi tặc mi thử mục (vẻ mặt lén lút, vụng trộm), mặc quần đùi ngắn chấm bi và áo ba lỗ màu trắng, bị Địch Thần kéo một cái quỳ rạp xuống đất, phát ra tiếng "rầm" một cái. Mà bé gái bị giấu ở trong cũng rơi ra nửa người.

Dường như bé xuất hiện tình trạng hôn mê ngắn, lúc hít không khí trong lành thì mới có dấu hiệu tỉnh lại. Một thân váy màu vàng nhạt, tết tóc hai sừng đáng yêu, chính là cô bé mà lúc nãy mẹ bé nói.

"Thi Thi!" Mẹ cô bé lập tức nhào qua.

Tên buôn người mặc quần cộc phản ứng nhanh hơn, kéo cô bé chạy nhanh đến lan can thuỷ tinh: "Tất cả không được đến đây!"

Ở giữa khu thương mại trống không, từ lầu một thông thẳng đến trần nhà, đây là thiết kế quen thuộc, rìa của mỗi tầng có lắp hàng chắn bằng thuỷ tinh cao 1m2. Tên buôn người bế cô bé lên, đặt lên lan can, mẹ của cô bé lập tức quỳ xuống đất: "Đừng làm hại con bé, tôi cầu xin cậu, cậu muốn cái gì tôi cũng cho cậu hết."

Cô bé tỉnh táo hoàn toàn, thấy cảnh tượng trước mắt, lập tức sợ quá khóc lên: "Mẹ ơi!"

Địch Thần không thở nổi, lấy bình ô-xy ra hít thêm vài hơi nữa, mắt vẫn nhìn chằm chằm vào động tác của tên buôn người.

"Bây giờ cậu thả cô bé ra, cuối cùng thì xem như bắt cóc chưa thành, nếu người nhà thông cảm và bỏ qua thì có thể được xử vô tội." Cao Vũ Sanh bế Địch Mông Mông đi tới, dùng giọng nói có sức thuyết phục cực mạnh kia của hắn chậm rãi nói.

"Cậu trả con lại cho tôi đi, tôi sẽ thông cảm và bỏ qua cho cậu cũng sẽ không báo cảnh sát." Mẹ cô bé vội vàng nói.

"Đúng thế, cậu trai trẻ, đừng xúc động." Một người đàn ông hơi lớn tuổi cũng mở miệng khuyên bảo.

Tên buôn người nhỏ gầy thở dốc mạnh, dường như có chút dao động.

“Hu hu hu…” Bé gái sợ đến run lên, cũng không dám khóc lớn tiếng, cắn môi nức nở, nước mắt từng viên từng viên rơi xuống.

“Nhanh nhanh!” Sảnh lớn lầu một, bảo vệ mặc đồng phục bước chân trật tự chạy vào.

Tên buôn người nghe thấy động tĩnh, nhanh chóng quay đầu lại nhìn thoáng qua, cũng không biết có phải là bị đồng phục doạ cho vỡ mật hay không, bỗng nhiên dùng một tay để bé gái xuống, mình thì điên cuồng phóng đến hướng cầu thang thoát hiểm chạy.

“A a a a!” Mẹ bé gái hét lên chạy qua.

Địch Thần ném bình ô-xy, nhảy lên một cái, nắm banner quảng cáo treo trên trần nhà, đạp lan can nhanh chóng nhảy xuống. Lúc ở không trung khách sạn tiếp được Cao Vũ Sanh chính là dùng chiêu này, dựa vào sức mình để thắng được tốc độ rơi tự do.

Trong tiếng hét chói tai của đoàn người, Địch Thần ở không trung lầu hai dùng một tay ôm cô bé vào trong, tay kia thì kéo chặt tấm banner.

Loại banner quảng cáo này chỉ dùng dây thừng loại nhỏ móc vào giá inox trên trần, banner dài buông xuống mặt đất. Địch Thần nắm chặt banner, khó khăn lắm mới ngừng rơi xuống được, giờ hai người đang treo giữa không trung.

“Oh ——” Trong đám người phát ra một trận kinh hô, mọi người đều không dám lên tiếng, nhìn hai người đong đưa trên không trung như đang chơi xích đu.

Một tay Địch Thần siết chặt banner, đợi ổn định rồi mới có thể xuống được. Cô bé trong lòng đã sợ ngây người, vô ý thức giãy giụa.

“Bảo bối, ôm chặt chú nào, đừng sợ.” Địch Thần trấn an cô bé trong lòng một chút, thử đi xuống, “Con xem chúng ta chỉ cách mặt đất mấy mét thôi, không ngã chết được đâu.”

Vừa dứt lời, dây thừng móc từ trần nhà “tạch” một tiếng đứt mất. Banner quảng cáo màu đỏ xinh đẹp như con diều không khống chế được, vô lực bay xuống.

“A a a!” Quần chúng vây xem lại kêu to lên, tầng dưới chót là mặt đá cẩm thạch, giờ cách mặt đất tầm ba bốn mét, nếu thật sự té xuống là có thể té chết người.

Địch Thần bảo vệ kỹ bé gái trong lòng, dựa vào sức mạnh của bản thân trở mình trên không trung, níu được cái giá của sân khấu còn chưa xây xong ở tầng chót. Cái giá kia làm bằng nhựa, kêu “răng rắc” rồi cũng gãy mất, nhưng tốt xấu gì cũng giảm xóc được. Địch Thần biến mình thành cái đệm thịt, “bộp” một tiếng ngã trên mặt đất, ôm cô gái lăn vài vòng rồi mới dừng lại.

Người chung quanh lập tức vây đến, bao gồm cả mẹ cô bé đang điên cuồng chạy xuống.

Địch Thần bị té nên cả người run lên, nằm một lát cũng dậy không nổi.

"Thi Thi!" Mẹ cô bé dùng một tay ôm cô bé qua, hốt hoảng kiểm tra, "Con té có sao không."

Thi Thi vẫn còn run rẩy, đờ người lắc đầu, ngược lại nhìn về phía Địch Thần: "Chú ơi."

"Cậu trai, cám ơn cậu!" Mẹ Thi Thi quỳ dưới đất, khóc lớn nói cảm ơn Địch Thần.

"Không sao…" Địch Thần mở miệng, một đường máu bỗng chảy xuống từ khoé miệng.

"A a a, cậu ấy hộc máu rồi!"

"Trời ơi, chắc chắn là xuất huyết nội tạng rồi, mau gọi 120!"

"Đừng đụng vào anh ấy!"

Quần chúng nhiệt tình ở hiện trường nói bảy miệng tám lời, Cao Vũ Sanh bế Địch Mông Mông bước nhanh đi tới, buông bé ra quỳ một chân xuống đất: "Ca ca." Sắc mặt của hắn trắng bệch, giọng nói mang theo vài phần run rẩy khó nhận thấy.

"Đỡ anh đứng dậy." Địch Thần vươn tay ra.

Cao Vũ Sanh ôm lấy anh, để anh dựa lên người mình: "Đừng sợ, xe cấp cứu lập tức đến ngay."

"Cậu!" Địch Mông Mông cũng sợ quá khóc lên, kéo tay áo Địch Thần không dám nói lời nào.

Người chung quanh không dám lại gần, chỉ là lấy điện thoại ra chụp người anh hùng thấy việc nghĩa hăng hái làm này.

Địch Thần dùng mu bàn tay xoa khoé miệng một chút, trố mắt một hồi, nhỏ giọng nói với Cao Vũ Sanh: "Gì thế, chỉ là khoé miệng của anh bị rách thôi mà."

Anh hùng anh dũng cứu người, đối mặt với quần chúng vây xem cảm động đến mắt trào lệ, lúc này mà nói mình chỉ là cắn trúng miệng thì có phải là có chút không thích hợp không?

/Hết chương 46/

47. Chương 47

Chuyển ngữ: Cực Phẩm

Cao Vũ Sanh quyết đoán vùi mặt anh vào trong lòng mình: "Đừng nói gì nữa." Sau đó, hắn gọi điện thoại đến chỗ bệnh viện tư nhân mình quen, nói bọn họ cho xe cứu thương đến.

"Con gấu kia đâu?" Địch Thần nhỏ giọng hỏi. Thiên Tứ nhà anh không cho anh động đậy, nên anh cũng chỉ có thể nằm giả chết thôi.

Giọng nói truyền từ đầu khớp xương đến đại não, mang theo hơi nóng phun lên áo sơ mi. Cao Vũ Sanh bị rung động đến tứ chi tê dại, dừng một chút mới cúi đầu trả lời: "Yên tâm, không chạy được đâu."

Người kia đúng là không chạy được, Địch Thần mới vừa té xuống, thì tên buôn người tính thừa dịp lộn xộn chạy trốn đã bị quần chúng nhiệt tâm đè lại. Vốn mọi người thật sự bị chuyện bé gái té xuống hấp dẫn sự chú ý, vẫn là do Mông Mông kêu một câu: "Người đó muốn chạy kìa."

Ông anh cách gần nhất nhanh chóng phản ứng kịp, duỗi chân nhanh nhẹn gạt tên kia một cái.

Những người vốn đang xem náo nhiệt cũng lòng đầy căm phẫn xông đến, ba chân bốn cẳng đè chặt người xuống đất. Có bác gái lớn tuổi vung túi xách lên đánh tên kia: "Cái loại vô lương tâm! Cái thứ khốn nạn!"

Bên kia, khi Địch Thần rơi chạm đất thì quần chúng trên lầu cũng yên tâm, bắt đầu vung tay đánh tên buôn người.

"Con mẹ mày!"

"Đánh chết nó đi!"

"Bắt cóc trẻ em rồi còn muốn giết người."

"Dám ném cô bé xuống lầu, không bằng cả súc sinh!"

Nam nữ già trẻ ra trận hết, binh binh bộp bộp, nếu không có cảnh sát đúng lúc chạy đến thì chắc người này cũng sẽ bị quần chúng vây xem đánh chết.

"Đừng đánh nữa, đừng đánh nữa!" Cảnh sát của đồn cảnh sát gần đó nhanh chóng chạy đến, ngăn người bán hàng giơ ghế lên muốn đánh tiếp, xách tên thanh niên gầy yếu bị đánh nằm bẹp dúm lên.

"Hu hu hu, cuối cùng mấy người cũng đến!" Quần chúng thì chẳng phản ứng gì, nhưng tên tội phạm này khi thấy cảnh sát thì như thấy được người nhà của mình vậy. Đôi mắt vốn bé tí như mắt chuột, bị đánh cho bầm một vòng, nhìn qua đúng là to thêm không ít. Cả mặt máu mũi giàn giụa còn kèm thêm nước mắt nước mũi, đúng là nhìn vô cùng thê thảm.

"Đồng chí cảnh sát, thằng này muốn giết người, phải bắn chết nó!"

"Thằng khốn nạn!"

Mọi người tức giận không thôi, nói một hồi lại muốn vung tay lên đánh, muốn ngăn cũng ngăn không được. Cảnh sát chỉ có thể cố gắng lôi tên đó tránh đi, nhắc nhở quần chúng: "Đừng đánh đầu, đừng đánh vào đầu!"

Vất vả lắm mới kéo người xuống lầu một được, trùm một miếng vải đen lên đầu để ngừa quần chúng lại xúc động muốn đánh người.

Có cảnh sát đến xem coi Địch Thần làm sao rồi: "Đây không phải là thầy giáo Địch à? Sao lại thế này!"

Địch Thần đã gặp anh cảnh sát của đồn công an gần đây lúc đi với mẹ Dao Dao xem camera lúc trước. Cảnh sát có ấn tượng rất sâu với thầy giáo nhà trẻ giúp đỡ người mẹ đơn thân này.

"Đã gọi xe cứu thương rồi, mọi người cứ đi làm việc đi, tôi sẽ chăm sóc anh ấy." Cao Vũ Sanh đè cái đầu của Địch Thần muốn xoay qua chào hỏi, mặc kệ cảnh sát có nói gì, hay là mẹ của cô bé ở bên cạnh có khóc ra làm sao thì vẫn không cho Địch Thần nói một câu.

Không bao lâu sau, xe cứu thương đến. Xe đầu tiên đến là xe cứu thương của bệnh viện công lập, Cao Vũ Sanh để cho hai mẹ con kia lên trước: "Cô bé quan trọng hơn."

"Như thế sao được? Cậu ấy cũng hộc máu rồi, không thể đợi nữa!" Mẹ Thi Thi kiên quyết không đồng ý, "Đây là bệnh viện tốt nhất ở thành phố này, hai người đi nhanh đi, xe cứu thương tiếp theo sẽ là của bệnh viện khác."

Đang nói, chiếc xe cứu thương tiếp theo đã đến, có năm nhân viên y tế mang cáng cứu thương chạy vào. Cáng cứu thương kia nhìn qua vô cùng cao cấp, tự động mở ra, còn có giá đỡ. Cùng so sánh với nó, cáng cứu thương làm từ thép và vải bạt của bệnh viện tốt nhất liền có vẻ khó nhìn hơn. Mà đồng phục trên người nhân viên y tế lại càng có mùi "có tiền" hơn.

"Bệnh viện Vạn Hạc kìa." Người mới nãy còn khuyên Cao Vũ Sanh mau đưa Địch Thần lên xe cứu thương, bỗng nhiên không nói nữa.

Bệnh viện Vạn Hạc là bệnh viện tư nhân nổi tiếng nhất trong thành phố, được trong và ngoài nước hùn vốn, điện kiện thì không cần phải nói, chuyên môn kỹ thuật cũng cực cao. Ngoại trừ đắt ra thì không có

khuyết điểm nào cả.

Cao Vũ Sanh ôm Địch Thần đặt lên cáng cứu thương, nhân viên y tế bên cạnh lập tức dùng một cái chăn mỏng cùng màu với cáng đắp cho Địch Thần, nhanh chóng đẩy ra ngoài.

Cao Vũ Sanh ôm theo Mông Mông leo lên xe cứu thương.

Có quần chúng nhiệt tâm tự giác ngăn cảm đám người xem náo nhiệt rồi chụp hình: "Mau tránh ra, cái này là cứu người đó! Chụp cái gì mà chụp!"

Lên xe cứu thương, Địch Thần nằm trên giường dành cho xe cứu thương rồi nhìn xung quanh. Bác sĩ kiểm tra cho anh, hỏi anh đau chỗ nào.

"À, đau lưng, tay cũng đau." Địch Thần giơ chỗ hổ khẩu (1) bị cái giá của sân khấu làm xước cho bác sĩ xem.

(1) Hổ khẩu: kẽ giữa ngón tay cái và ngón tay trỏ.

Y tá giúp anh khử trùng vết thương, bác sĩ thì xoa bóp các nơi trên người anh: "Chỗ này đau không? Ở đây hả?"

"Ai da, ha ha ha, đừng ấn chỗ đó, nhột quá ha ha!" Địch Thần tránh cái tay của bác sĩ đang đặt trên bụng anh, suýt nữa thì phóng dậy từ trên giường.

Kiểm tra nửa ngày, dường như không bị nội thương gì. Bác sĩ nói tạm thời không nhìn ra gì cả, cho Địch Thần hít ô-xy trước, nói là hít ô-xy có thể giảm đau.

Địch Thần không có chút dị nghị gì với điều này, vui vẻ chụp ô-xy vào, bắt đầu hít. Thể lực vừa tiêu hao cũng khôi phục lại, cả người tràn đầy năng lượng, tay lại ngứa ngáy bóp bóp tay của Cao Vũ Sanh chơi, bị hắn tránh đi.

"Lát nữa anh thì không sao, nhưng tay em bị gãy xương đó." Cao Vũ Sanh lạnh nhạt nhìn anh.

"Khụ, nói bậy." Địch Thần nói ồm ồm qua chụp ô-xy, ý nói mình sẽ cầm nhẹ thả nhẹ.

Nhưng mà Cao tổng không ăn bộ dáng này, dùng tay che mắt anh lại: "Ngủ một lát đi, những chuyện khác em sẽ xử lý."

Hít ô-xy rồi ngủ, chuyện này đối với Địch Thần mà nói chính là hưởng thụ khó có được. Lúc còn bé ở trong làng, anh rất thích nằm ngủ trưa trên cây, bởi vì nồng độ ô-xy trong rừng vào buổi trưa rất dồi dào. Mặc

dù không hữu dụng giống như ô-xy tinh khiết, nhưng ô-xy có nồng độ cao thì có thể khiến anh thoải mái hơn chút. Bây giờ hít khí ô-xy tinh khiết, giống như là nằm ngủ trên bờ cát mềm mại nghe tiếng sóng biển, lỗ chân lông trên người cũng mở hết ra, che mắt một lát thì nhịn không được ngủ mất.

Đợi đến lúc Địch Thần tỉnh lại lần nữa thì trời đã tối, anh đang ở trong một phòng bệnh trang trí cao cấp như trong khách sạn. Chắc là do hít nhiều ô-xy nên suy nghĩ bây giờ vô cùng rõ ràng, tất cả chuyện xảy ra hôm nay cùng gào thét trong đầu.

"Tỉnh rồi à?" Cao Vũ Sanh ngồi trên sô pha đọc sách ngẩng đầu lên, "Có thấy chỗ nào không thoải mái không?"

"Cực kỳ thoải mái." Địch Thần nhảy xuống giường, nhìn chung quanh. Đây là một phòng đôi, trong phòng có hai giường bệnh, một giường bệnh cho bệnh nhân và một giường bệnh kèm theo. Giường bệnh kèm theo không khác gì với giường trong khách sạn cả, Địch Mông Mông đang ngủ say trên đó.

Phòng này rộng hơn phòng đôi trong khách sạn nhiều, có TV, có tủ lạnh, bên kia còn có một phòng bếp nhỏ. Cửa là cửa gỗ cao cấp, có một cửa sổ nhỏ rộng khoảng 15 cm, để cho nhân viên y tế dùng lúc cần kiểm tra phòng.

"Em lo ký giả sẽ đến nên không đặt phòng suite (phòng cao cấp)." Cao Vũ Sanh lấy một lon đồ uống trong tủ lạnh ra đưa cho anh.

"Chỗ này đắt lắm, ở đây làm gì?" Địch Thần nhìn một vòng, chỉ cảm thấy khắp nơi đều đầy mùi "tiền," một tháng tiền lương của anh cũng chẳng đủ để ở vài ngày.

"Bệnh viện công lập sẽ không kết luận khoé miệng bị chảy máu thành tổn thương nội tạng." Cao Vũ Sanh đưa điện cho cho anh, để cho anh tự xem dư luận trên mạng.

"Keng keng," chuông cửa phòng vang lên, Địch Thần xuyên qua kính thuỷ tinh thấy một cánh tay, nhanh chóng nhảy lên giường đắp chăn giả vờ ngủ.

Cao Vũ Sanh mới vừa mở cửa thì Phương Sơ Dương khí thế hung hăng liền vọt vào. Thấy hai mắt Địch Thần nhắm nghiền thì sửng sốt, lời đến khoé miệng lập tức nuốt xuống, nhỏ giọng hỏi Cao Vũ Sanh: "Không phải nói là không có chuyện gì sao, sao giờ anh ta còn chưa tỉnh nữa?"

Cao Vũ Sanh: "…"

"Oa!" Địch Thần bỗng nhiên tung chăn lên, ngồi dậy như xác chết bật dậy, khiến đối phương sợ đến lảo đảo một cái, "Chú đang quan tâm anh à Phương Sơ Dương? Vũ Sanh, mau lại cửa sổ nhìn xem, mặt trời mọc từ hướng Tây đúng không."

"Cút!" Mặt Phương Sơ Dương đỏ lên, hung hăng đẩy anh một cái, "Ai mà quan tâm anh, bớt dán vàng lên

mặt mình đi!"

Địch Thần "bụp" một cái ngã về trên giường, kéo chăn che đầu lại.

Phương Sơ Dương cách chăn đánh anh: "Anh thấy mình giỏi lắm đúng không, lại dám nhảy lầu cứu người, muốn quay phim bom tấn Hollywood hả? Nếu không phải Cao tổng của anh cơ trí đưa anh tới bệnh viện tư nhân thì tôi xem anh giải quyết thế nào."

"Sao lại không thể, Thành Long cũng có thể mà, thì anh cứ nói mình tập võ từ nhỏ thôi." Địch Thần không cho là đúng, theo banner trượt xuống thì chỉ cần là người có rèn luyện là có thể làm được.

"Anh tập cái rắm, người cả nước ai cũng biết anh học xúc đất."

"Vậy thì sao, cao thủ ở dân gian, chẳng ai quy định học xúc đất thì không thể là tuyệt thế cao thủ được." Địch Thần nhảy xuống giường, nhìn Địch Mông Mông sớm đã bị đánh thức, đang mở to hai mắt nhìn.

Phương Sơ Dương liếc mắt, mặc kệ bé. Cướp đi chai nước trong tay Địch Thần mới vừa uống, tự mình nốc vào.

Cao Vũ Sanh nhìn động tác đó, ánh mắt hơi tối lại.

"Cậu cả, đã tìm được Dao Dao chưa?" Địch Mông Mông vịn cậu đứng lên, mắt trông mong hỏi Phương Sơ Dương.

Phương Sơ Dương bóp dẹp chai nước trong tay, lắc đầu.

Cảnh sát đã thẩm vấn tên gấu kia, tên đó thừa nhận mình muốn bắt cóc bé gái, nhưng không thừa nhận Dao Dao cũng là do hắn bắt cóc. Dựa vào danh sách ghi chép của khu thương mại, ngày Dao Dao mất tích đúng là không phải ngày hắn đi làm.

"Chắc chắn là thằng đó, thủ pháp quen thuộc như thế, chắc chắn không phải là làm lần đầu tiên." Địch Thần cau mày, nếu như là lần đầu tiên bắt cóc trẻ em thì chắc chắn sẽ hoảng loạn. Giống như lúc Dao Dao bị mất tích, sau đó thì gấu bông không xuất hiện trong camera nữa, tính đến nay thì đây cũng là một trong những nguyên nhân bị cảnh sát bỏ sót. Nhưng lần này không giống, lúc bắt cóc bé gái xong thì con gấu kia vẫn còn bình tĩnh đứng tại chỗ vẫy tay.

"Đương nhiên tụi tôi sẽ không tin, đã đến kiểm tra lại ghi chép thay ca của bọn họ." Phương Sơ Dương cười nhạt.

Tất cả những diễn viên đóng gấu bông đều là nhân viên của khu thương mại. Tổng cộng có hai bộ đồ gấu, chia cho sáu người thay nhau, không có tồn tại tình trạng bị thuê làm part-time. Người bị bắt hôm nay tên

gọi là Lý Siêu, ngày Dao Dao gặp chuyện không may đúng là không phải ngày làm của hắn, trên ghi chép là người khác làm. Nhưng cảnh sát sẽ không dừng ở đó, mà là trực tiếp gọi người có tên trên sổ ghi chép đến hỏi.

Người kia nói là đổi ca cho Lý Siêu, hôm nay cũng là đổi ca như vậy. Cho nên hai lần gặp chuyện không may, trên đó đều là tên của người khác, hơn nữa còn là không giống nhau.

Chứng cứ bày ngay trước mắt, Lý Siêu mới nhận nói là do mình làm.

"Một đứa bé có thể bán được mười ngàn, chỉ cần là bé gái đáng yêu..." Lý Siêu ngồi trong phòng thẩm vấn, liên tục hỏi bé gái kia chết chưa, "Tôi thật là lần đầu tiên làm chuyện này, do sợ quá, lúc đó đầu óc trống rỗng nên mới ném nó xuống. Tôi thật không muốn giết người, thật đó!"

Tiểu Mã đập đập bàn, ý bảo hắn im lặng: "Nếu như cậu thành thật khai báo, giúp cảnh sát tìm được đứa bé mất tích thì chúng ta có thể thương lượng lúc báo cáo giảm bớt tội của cậu. Điều kiện đầu tiên là phải tìm được đứa trẻ đó."

"Người liên lạc của cậu là ai?"

"Tôi không biết cô ta tên gì cả, tất cả mọi người đều gọi cô ta là chị Hà, là một người phụ nữ tầm ba bốn mươi tuổi." Lý Siêu ôm cái mặt bị đánh thành đầu heo.

Tuy là đã bàn chuyện làm ăn với nhau, nhưng Lý Siêu vẫn không biết phương thức liên lạc của chị Hà này. Lần nào chị Hà liên hệ với hắn cũng dùng điện thoại bàn, hơn nữa địa điểm giao hàng của mỗi lần cũng không giống nhau.

Nếu như trong thời gian quy định mà Lý Siêu không xuất hiện thì người nhận hàng sẽ đi trước.

"Lúc chúng tôi đến địa điểm giao hàng thì đã qua thời gian giao hàng." Phương Sơ Dương thở dài.

Tác giả:

Đề cử truyện của Thập Ca:

"Đại Nạn Tương Chí," tiểu thụ lấy được một cái bàn tay vàng vô dụng, có thể thấy được những ngày sống còn lại của mình, mà khi đến gần tiểu công nhiếp chính vương tàn bạo thì có thể kéo dài tính mạng. Vì thế, những ngày nơm nớp lo sợ hít nhiếp chính vương để kéo dài tánh mạng cứ như thế bắt đầu. Cổ đam rất manh nha, có hứng thú có thể xem ->.

48. Chương 48

Chuyển ngữ: Cực Phẩm

Bộ đồ gấu do khu thương mại phát thì để nhân viên mặc rồi tự mình giặt. Cho nên Lý Siêu có mặc bộ đồ gấu đi ra khỏi khu thương mại thì cũng sẽ không khiến người khác nghi ngờ.

Lúc trước cảnh sát xem lại đoạn video lúc chuyện xảy ra, mỗi lối ra không có nhân viên khả nghi xuất hiện, đó là bởi vì người phạm tội căn bản là không có đi. Hắn vẫn mặc đồ gấu như trước, mang theo bé gái quay về phòng nghỉ, sau đó thì mang cả bộ đồ và bé gái bỏ lên xe gắn máy. Bề ngoài của bộ đồ khá là cồng kềnh, có giấu trẻ em ở bên trong mang ra ngoài thì cũng không ai nhìn ra được.

Cứ như thế tránh được camera ra, một đường công khai đi ra ngoài.

Chỗ chị Hà chọn giao hàng lần này là con hẻm nhỏ ở con phố sau lưng quảng trường Hải Triều, bên đó ngư long hỗn tạp, cũng không có camera, cảnh sát đi đến lại chẳng bắt được ai, chuyện này chẳng ngạc nhiên chút nào. Mà chuyện hôm nay ồn ào lớn thế rồi, cũng không thể nào dùng Lý Siêu làm mồi nhử rắn ra khỏi hang được.

"Nhưng mà cũng may là đã có manh mối, tóm được lũ khốn khiếp kia là chuyện sớm hay muộn thôi." Phương Sơ Dương xoa xoa Địch Mông Mông đang vô cùng lo lắng cho bạn mình.

"Chú nói xem, bọn chúng bắt mấy bé gái đáng yêu là để làm gì, mọi người có tra đến chuyện này không…" Trước mặt trẻ em thì khó nói đến những chuyện đen tối không sạch sẽ gì đó, Địch Thần cau mày, cho Phương Sơ Dương một ánh mắt "Chú hiểu đấy."

"Đây không phải là chuyện mà anh nên quan tâm, Địch Conan tiên sinh ạ." Phương Sơ Dương nghiêng qua liếc anh, cần phải làm gì thì cảnh sát sẽ điều tra rõ ràng, "Chúng tôi chuẩn bị phát cho anh một cái huy chương thấy việc nghĩa hăng hái làm, nếu như năm nay anh thi vào cao đẳng thì có thể dùng để cộng điểm đấy."

"Anh học xúc đất thì thi vào cao gì chứ, thi vào cửa nhà họ Cao à?" Địch Thần ngồi trên sô pha, lấy cùi chỏ chọc chọc Cao Vũ Sanh bên cạnh.

"Anh muốn thi vào nhà họ Cao thì em cộng cho anh một trăm điểm." Cao Vũ Sanh ngẩng đầu từ trong sách, nghiêm túc nói.

"Ha ha ha, chú nhìn Thiên Tứ nhà người ta này, biết nói chuyện thật đó." Địch Thần kéo vai Cao tổng, chỉ vào anh em nhà mình, "Chú nhìn lại chú xem, chậc chậc."

"Còn có tiền thưởng mấy ngàn vì thấy việc nghĩa hăng hái làm nữa, anh cũng đừng cần nữa nhé." Phương Sơ Dương ném lon vào thùng rác, phủi tay chuẩn bị đi.

"Cần chứ, chắc chắn là cần! Quốc gia cho anh vinh dự, anh làm sao có thể không cần được? Lúc nào đưa cho anh thì chắc chắc anh chú sẽ đi nhận thưởng." Nghe thấy có tiền cầm, Địch Thần lập tức đổi thái độ, ý nói mình chính là Khổng Dung nhường lê, Tư Mã Quang đập vỡ chum, tấm gương đạo đức thiên cổ khó gặp, không nhận phần thưởng này đúng là thiên lý khó dung.

"…" Phương Sơ Dương nghe không nổi nữa, vỗ vỗ Cao Vũ Sanh ý bảo hắn đi theo ra ngoài, để cho một mình Địch Thần ở lại khoác lác với Địch Mông Mông.

Hành lang bệnh viện có dán giấy dán tường màu hồng nhạt và màu xanh, mặt đất là nhựa chống té, khi bệnh nhân vui vẻ thì có thể tập thể dục chạy bộ trong hành lang. Ở cửa có ghế dài làm từ gỗ, được sơn màu sắc rực rỡ, nhẵn bóng mượt mà. Nhưng mà trong hành lang cũng không có ai đang ngồi trên ghế dài cả, vô cùng yên tĩnh.

Phương Sơ Dương lẳng lặng nhìn kỹ Cao Vũ Sanh chỉ chốc lát, thấp giọng hỏi: "Tình huống cơ thể của anh ta cậu cũng biết, cậu tính đối phó với truyền thông như thế nào?"

"Miệng của bệnh viện này rất chặt, bệnh tình thế nào cũng sẽ không nói ra, tuỳ ý tôi nói thế nào thì thế đó." Cao Vũ Sanh có chút ngoài ý muốn khi Phương Sơ Dương nói chuyện này với mình.

Nếu truyền thông của nhà nước muốn phỏng vấn thì bệnh viện công lập sẽ nói ra như tình hình thực tế. Nhưng bệnh viện tư thì không giống, tất cả đặt khách hàng lên làm đầu, dù cho chỉ là cảm mạo vặt thì có người đến hỏi, bác sĩ cũng sẽ không nói nửa chữ, cho dù là truyền thông gì nữa thì cũng sẽ không nể mặt.

"Cậu ta không thích hợp bại lộ trước mặt người khác, lần này không bị lộ tẩy nhưng lần sau thì khó nói." Nói đến cái này, Phương Sơ Dương lại tức giận, đã cảnh cáo Địch Thần bao nhiêu lần rồi là đừng có can thiệp vào, chính là không nghe, giờ một lần so với lần trước còn ồn ào hơn.

"Ừ."

"Cám ơn cậu đã giúp đỡ, cũng mong cậu hãy giữ bí mật, đừng lấy chuyện của anh ta ra đầu cơ."

Bản thân Địch Thần chính là người chuyên gây họa, lúc trước không khiến truyền thông chú ý thì còn được, từ khi gặp được nhân vật công chúng giống như Cao Vũ Sanh thì lúc nào cũng lắc lư trên màn ảnh của truyền thông cả, điều này khiến cho Phương Sơ Dương lo lắng không thôi. Nói đến cùng thì chuyện này cũng chẳng có quan hệ gì với Cao Vũ Sanh, không thể trách lên đầu người ta được, nhưng hôm nay có rất nhiều người chụp được một màn Cao Vũ Sanh ôm Địch Thần…

"Tôi hiểu ý của anh." Cao Vũ Sanh rũ mắt, môi mỏng mím thành một đường thẳng. Bị Phương Sơ Dương dùng thân phận người thân của Địch Thần để cảnh cáo, khiến cho hắn có chút không vui. Rõ ràng là hắn nhặt được Tinh Tinh trước, nhưng người lại ở cùng người khác ngây ngô cả mười lăm năm.

"Cậu hiểu là được rồi, đừng để bác sĩ kiểm tra anh ta nhiều quá." Phương Sơ Dương lạnh lùng nhìn chằm chằm phú nhị đại trẻ tuổi này, muốn xem hắn có dụng tâm hiểm ác muốn lấy Địch Thần đi làm thí nghiệm

gì không, trong lời nói tràn đầy uy hiếp, “Cũng đừng tò mò gì với cơ thể của cậu ta cả.”

“Tò mò gì?” Cao Vũ Sanh nâng mắt, ánh mắt có chút lạnh đi, trước khi Phương Sơ Dương phát giận thì nhìn thẳng vào mắt của hắnu, “Từ lúc tôi còn rất nhỏ đã cùng anh ấy sống nương tựa vào nhau, tất cả tình cảm đều được ký thác trên người anh ấy. Với tôi mà nói, ca ca chính là mạng sống của tôi.”

Lời này khiến cho Phương Sơ Dương bất ngờ, vốn chỉ định bắt chẹt người trẻ tuổi này chút thôi, không nghĩ đến là nhận được lời thẳng thắn như thế. Nào có người nào ký thác hết lên người anh trai nhỏ quen hồi bé, hình như thằng nhóc này có chút không bình thường. Nghẹn một lát, những lời hung hơn hơn cũng không nói ra khỏi miệng được.

Phương Sơ Dương cất bước đi, Cao Vũ Sanh thì trở lại phòng bệnh, liền nhìn thấy Địch Thần vẫn duy trì tư thế từ lúc hắn đi ra ngoài, làm ổ trên sô pha lướt điện thoại. Địch Mông Mông đã tự giác mở phim hoạt hình trên TV xem, không hề có ý chơi với cậu chút nào.

Cậu cháu hai người ai chơi đồ người nấy, chẳng ai quấy rầy ai.

Cao Vũ Sanh rất bình tĩnh ngồi lại bên cạnh Địch Thần, nhìn anh không nói lời nào.

“Phương Sơ Dương nói gì với em thì cũng đừng để trong lòng.” Mắt Địch Thần cũng chẳng rời điện thoại, vừa trượt vừa nói chuyện với Cao Vũ Sanh, “Chú ấy nói chuyện có chút khó nghe.”

“Anh ấy sợ em sẽ sinh ra sự tò mò với cơ thể của anh.” Cao Vũ Sanh thuật lại nguyên văn.

Địch Thần dừng một chút, quay đầu nhìn hắn: “Nói gì thế, sao nghe không được tự nhiên thế chứ!”

“Anh ấy nói vậy đấy.” Cao Vũ Sanh vô tội nhìn lại, “Em hiểu ý của anh ấy.”

Càng nói lại càng kỳ cục hơn, không thể nào nói được nữa. Địch Thần ho nhẹ một tiếng, cúi đầu tiếp tục nhìn điện thoại: “Em đã đọc tin tức trên mạng chưa?”

“Sao vậy?” Cao Vũ Sanh lại gần nhìn.

“Ầm ĩ lớn thật, trách không được Phương Sơ Dương lại tức giận đến thế.” Địch Thần cười khổ.

Bắt cóc trẻ em trong khu thương mại, lại còn ném bé gái từ trên cao xuống, chuyện điên rồ như thế đã bị truyền lên mạng, nói là khiến cho cả nước khiếp sợ cũng chẳng ngoa.

Quá trình cứu người có thể so với phim Hollywood, quá mức chấn động lòng người, có một đám người nghi ngờ là đang quay phim không cẩn thận bị người quay được. Nhưng mà có rất nhiều người ở hiện trường ra

chứng minh, những người khác nhau đứng ở những góc khác nhau quay lại được một màn Địch Thần cứu bé gái, còn có việc mẹ Thi Thi nhận phỏng vấn ngắn ở bệnh viện, sự thật không thể chối cãi. Mà hình chụp anh té trên đất miệng phun máu đã được truyền đi khắp nơi.

Địch Thần cũng được xem là "người nổi tiếng," cư dân mạng đã từng căm hận anh thật không thể thật hơn, liếc mắt là nhận ra anh liền.

[Đây không phải là thầy giáo nhà trẻ kia à?]

[Oa, không phải đâu. Người kia là thầy giáo yếu như gà ấy mà, vị anh hùng này rõ ràng là một cao thủ võ lâm!]

[Chính xác là anh ta, không tin thì xem hình so sánh đi.]

Hình chụp của Địch Thần bị cư dân mạng lén cất kỹ lại được tung lên, nhưng lần này lại không bị trang web xoá đi. Thầy giáo vài ngày trước còn đang lâm vào sóng gió không chịu trách nhiệm, hôm nay bỗng liều mình cứu con của người khác. Lật mình trước sau khác biệt như thế, có thể so với bay từ rãnh Mariana đến dãy núi Himalaya, thật quá khó tin.

[Đây đúng là cùng một người, tại sao có thể có chuyện huyền huyễn như thế chứ.]

[Hu hu hu, rõ ràng là một người dũng cảm tốt bụng, lúc trước lại bị nói xấu như thế. Những người đã từng mắng anh ấy có thấy đau mặt không?]

[Mấy đại V kia không ra xin lỗi à? Bên nhà nước bác bỏ tin đồn mà vẫn chết sống không chịu thừa nhận, cố gắng bôi đen người ta. Có bản lĩnh thì mấy đại V đi ra nhảy lầu cứu người đi!]

Rất nhiều đại V đã từng mắng Địch Thần nay câm miệng hết, không dám nói lời nào. Chỉ có vị "Thiết Đầu Ca" kia vẫn cứ ngang bướng đến cùng.

[Thiết Đầu Ca V: Một thầy giáo nhà trẻ cũng có thân thủ này sao? Nếu anh ta có bản lĩnh thế này thì đi làm thầy giáo nhà trẻ làm gì, đi làm vệ sĩ cho rồi đi! Chụp hình để đầu cơ, biết không? Không tin thì chờ xem, mấy ngày nữa tên tiểu bạch kiểm này sẽ debut thôi.]

[Tôi thấy chắc anh muốn debut vị trí center đưa tang nhỉ, ngoại trừ phun phân thì anh còn có thể nói gì khác không?]

[Bên nhà nước bác bỏ tin đồn không tin, hơn một nghìn người qua đường chứng minh cũng không tin, chỉ có anh là giỏi, chỉ có anh là thông minh, như thế đã được chưa.]

[Report report đi, phí lời với thằng này làm gì. Lúc đầu chính là do nó đi đầu bịa đặt đấy.]

Nhưng loại người lăn lộn nhiều năm, có nhiều fan như thế, anh ta cũng có bản lĩnh nhất định. Quan điểm anh ta đưa ra cũng không phải không có lý, nghề nghiệp của Địch Thần và thân thủ của anh đúng là có chút không hợp nhau. Nhưng nhanh chóng có người nói cho anh ta biết, Địch Thần thật đúng là một vệ sĩ.

[Soái ca ôm anh ta hình như là Cao Vũ Sanh đúng không?]

[Sao hai người bọn họ lại lăn lộn cùng một chỗ vậy?]

[Nói một câu nho nhỏ, người này đúng là vệ sĩ của Cao tổng, tôi đã từng gặp hai người họ ở trong thang máy toà nhà.]

[Hả?]

[Hả hả?]

[Hả hả hả?]

Người đó không tìm được hình gặp trong toà nhà, nhưng có người tìm ra được video lúc Địch Thần xung đột với gia đình nhà Tiểu Bàn ở đồn công an. Lúc đó, video này đã bị xoá đi nhanh chóng, nhưng có người lại lưu, tìm ra được hình chụp màn hình từ video. Trong hình chụp màn hình, Cao Vũ Sanh đúng là ở bên cạnh Địch Thần.

Mà hình chụp ở khu thương mại thì càng rõ ràng hơn, lần này Cao Vũ Sanh không chạy đâu được.

Thầy giáo nhà trẻ kiêm vệ sĩ lại còn học xúc đất, cư dân mạng cũng ngớ ngẩn luôn.

Địch Thần nhìn tin tức biến đổi bất ngờ này, chính mình cũng mệt giùm mấy người xem náo nhiệt đó: "Bây giờ mà nói cho bọn họ biết anh là người ngoài hành tinh thì chắc bọn họ cũng tin là thật."

Cao Vũ Sanh giơ tay cướp điện thoại, khoá màn hình: "Đừng có nói bậy trên mạng, thật sự sẽ có người tin đó."

/Hết chương 48/

49. Chương 49

Chuyển ngữ: Cực Phẩm

Phương Sơ Dương về nhà chợp mắt một hồi, lại vội vã đi đến đội hình cảnh. Bây giờ vẫn còn chưa đến giờ làm việc, cổng lớn vẫn đóng, nhưng trước cổng của cục công an thành phố đã đứng đầy người.

"Đồng chí này, anh là cảnh sát đúng không? Có thể cho chúng tôi vào được không, chúng tôi muốn hỏi đội hình sự một chút xem đã tìm được mấy đứa bé chưa."

Thì ra là phụ huynh của mấy đứa bé. Hôm qua toàn quốc đã biết được chuyện đó, đương nhiên là những phụ huynh lúc nào cũng quan tâm tin tức cũng sẽ biết. Hơn nữa chỗ gặp chuyện không may chính là khu thương mại mà Tiểu Dao mất tích. Hôm qua họ đã đến đồn công an của khu đó hỏi qua, đồn công an chỉ có thể nói là vụ án đã được chuyển giao cho cục công an thành phố, vì thế mấy phụ huynh liền tìm đến đây.

"Không thể." Phương Sơ Dương lạnh lùng trả lời, đi đến cửa nhỏ bên mặt hông rồi trực tiếp quẹt thẻ đi vào, "cạch" một tiếng đóng cửa lại.

"Ây cái anh này có thái độ gì thế, rõ ràng là có thể vào mà!" Mấy người kêu lên.

Phương Sơ Dương không để ý tới bọn họ, đi thẳng vào phòng làm việc của đội hình cảnh, vỗ vỗ Trần Chiếu Huy đang gặm bánh nướng: "Trần Tiểu Hắc, cậu đi ra giải thích với mấy phụ huynh đó chút đi."

"À." Tiểu Trần thành thật lập tức bỏ bánh nướng xuống rồi đi ra ngoài.

"Tiểu đồng chí, đã bắt được tên buôn người kia chưa?"

"Con của chúng tôi đã có tin tức gì chưa?"

"Tên đó giấu con tôi ở chỗ nào vậy?"

Ôm tâm lý "Ngộ nhỡ là một tập đoàn tội phạm," ngoại trừ hai phụ huynh mất con ở khu thương mại thì còn có những phụ huynh mất con ở chỗ khác cũng đến hỏi.

Tiểu Trần bị đủ loại vấn đề hỏi cho ngớ người: "Ừm thì, mọi người bình tĩnh một chút, nghe tôi nói đã."

"Làm sao mà bình tĩnh được, chúng tôi đang gấp muốn chết đây." Một người mẹ khóc ròng nói.

"Xuỵt, trước hãy nghe xem cảnh sát nói thế nào đã, nói ồn ào nữa thì không biết tin tức được đâu." Một người có tuổi hiểu chuyện nói mọi người yên lặng.

"Đã bắt được người ở trong khu thương mại hôm qua. Vụ án vẫn còn đang trong quá trình điều tra, bây giờ chúng tôi chưa thể tiết lộ bất cứ tin tức gì thêm được." Trần Chiếu Huy dựa theo cách mà bình thường các đội trưởng đối phó với truyền thông, người thân của người bị hại, nghiêm túc trả lời.

“Vì sao không tiết lộ được, nói cho chúng tôi biết họ giấu mấy đứa bé ở đâu để chúng tôi đi tìm chứ!” Các phụ huynh lại ồn ào lên.

“Tiểu đồng chí, tôi chính là mẹ của Tiểu Dao mất tích ở khu thương mại Vạn Trà, cậu cho tôi gặp tên buôn người kia đi, tôi chỉ muốn hỏi xem hắn ta đã bán con tôi đến đâu thôi được không?” Mẹ Dao Dao vịn lan can sắt, giọng nói mang theo run rẩy.

“Xin lỗi.” Trần Chiếu Huy không ứng phó được, nhưng vẫn cố gắng giải thích cho bọn họ.

Tiểu Mã ở trong nhìn ra rất khó chịu: “Ai, nghe thật là sốt ruột mà.”

“Sốt ruột cũng chẳng có biện pháp gì. Không thể vì thấy bọn họ tội nghiệp mà nói tiến độ phá án cho bọn họ biết được, những phụ huynh này kiểu gì cũng đồn ra ngoài, nói không chừng sẽ truyền đến tai bọn buôn người.” Tiểu Trương thở dài.

“Không sai, hơn nữa chúng ta cũng không có cách nào phân biệt được người nào là người thân của người bị hại, người nào là tội phạm giả trang.” Đội trưởng Phạm đứng ở cửa, dùng ánh mắt có kinh nghiệm phong phú quét qua đám phụ huynh đang tranh cãi kia.

Vất vả lắm mới đuổi được hết phụ huynh đi, Trần Chiếu Huy mặt xám mày tro quay lại, bánh nướng cũng lạnh mất rồi. Cầm lên tính ăn tiếp, Phương Sơ Dương ném một cái bịch lớn đến, Tiểu Trần chụp lấy theo bản năng, là một bánh mì kẹp thịt còn nóng hôi hổi: “Hắc hắc, cảm ơn đội phó.”

Tiểu Mã nhìn Tiểu Trần ăn ngon lành, vô cùng đố kị: “Đội phó cũng thiên vị quá đi, chỉ cho một mình Tiểu Trần ăn thôi.”

“Vậy cậu đi đối phó đám phụ huynh kia đi rồi tôi cho cậu ăn.” Phương Sơ Dương quay sang liếc cậu.

“Hê hê hắc, Tiểu Trần cực khổ rồi, nên được chỗ tốt.” Tiểu Mã lập tức đổi giọng.

Cười đùa hai câu, trở lại chuyện chính, Phương Sơ Dương thương lượng với đội trưởng Phạm một chút, bắt đầu phân chia nhiệm vụ. Bây giờ, lượng tin tức trong lời khai của Lý Siêu chẳng dùng được bao nhiêu, không tìm được bọn chủ chốt buôn bán người, phải cần đi đến từng cửa hàng để điều tra.

“Tiểu Mã và Tiểu Trần đi đến khu phố thương mại Kim Hâm để tra chuyện xảy ra hôm đó và người đóng giả gấu hay gì đó.” Khu phố thương mại Kim Hâm chính là chỗ khu thương mại có trẻ em bị mất tích, bên đó quản lý không bằng Vạn Trà, khá là lộn xộn, cũng không có camera để coi lại, chỉ có thể đến từng chỗ để hỏi.

“Dạ!”

"Tiểu Trương đi tra hai số điện thoại mà chị Hà đã dùng, tra được thì lập tức đến đó, tôi sẽ đi cùng với cậu." Phương Sơ Dương trẻ tuổi, tinh lực tràn đầy, người siêng năng thường mang theo các đội viên ra ngoài chính là hắn, đội trưởng Phạm chịu trách nhiệm tọa trấn.

"Được." Đêm qua Tiểu Trương cũng đã tra được địa chỉ đăng ký cụ thể của hai số điện thoại bàn đó, lập tức lấy ra đưa cho Phương Sơ Dương xem.

"Để tôi đi mời đồng nghiệp làm mô phỏng hình ảnh đến để cho Lý Siêu tả lại hình dáng của chị Hà." Đội trưởng Phạm phân nhiệm vụ cho mình.

Phương Sơ Dương nhìn địa chỉ Tiểu Trương tìm được, ước chừng hai chỗ đó trên bản đồ. Hai cái điện thoại cố định đều ở gần khu dân cư nghèo cỡ lớn ở Thành Nam. Hai người lập tức xuất phát, lái xe đến chỗ gọi là "Chu Trại" này.

Mấy năm này thành phố phát triển nhanh chóng, phần lớn các khu dân cư nghèo đều biến mất hết giống như Thái Trang. Chỉ có Nam Thành dỡ bỏ khá trễ nên còn mấy khu dân cư nghèo chưa bị dẹp đi. Chu Trại là khu lớn nhất trong đó, bên trong có cả mười ngàn người đến thành phố lớn kiếm sống.

Xe đi đến cửa thôn thì không vào được nữa, đường bên trong rất hẹp, tối đa là chỉ có xe ba bánh là đi qua được. Phương Sơ Dương xuống xe đi vào cùng Tiểu Trương, hai người mặc thường phục, cũng không khiến người trong đó chú ý lắm.

Buổi sáng ở Chu Trại đã rất náo nhiệt, dân cư ở đây khá là nhiều nên tạo thành một vòng sinh hoạt tương ứng. Hẻm nhỏ có ở khắp nơi, có đủ các loại quán tiệm nhỏ.

"Nghe nói chỗ này cũng rất nổi tiếng với người ngoài vùng." Tiểu Trương cười tán dóc hai câu.

"Ừ, chợ đêm ở Chu Trại rất có tiếng, lúc trước Địch Thần còn kéo tôi đến đây ăn vặt." Phương Sơ Dương cũng không xem là xa lạ với chỗ này, dù sao có cái tên Địch Thần mắt mù lại có tâm hồn ăn uống ở cạnh, cái chợ đêm nào cũng phải đi với anh cả.

"Quan hệ của đội phó và anh Thần thật tốt, em cũng muốn có một người anh em nữa." Tiểu Trương cảm khái, tìm được chỗ điện thoại bàn đầu tiên, đây là một cái điện thoại công cộng treo trên tường kiểu cũ.

Hai người ôm địa chỉ nhà ở mà công ty điện thoại cung cấp cho dạo một vòng, mới tìm được nó ở bức tường phía Tây. Nó nằm giữa hai sạp bán đồ ăn, phía trên có một cái mái che mưa đơn sơ, những phím ấn bằng kim loại cũng mờ dần hết.

"Nếu để cho Địch Thần làm anh em với cậu thì đảm bảo một ngày cậu sẽ muốn đánh anh ta ba bận." Phương Sơ Dương cầm lấy ống nghe thử một chút, điện thoại có thể sử dụng bình thường, chỉ cần dùng loại thẻ cào điện thoại mà người bình thường cũng mua được. Chỉ là không có ghi chép người quẹt thẻ, lúc gọi điện chỉ cần nhập số thẻ và mật mã là có thể dùng. Không thể tìm ra người sử dụng được.

“Hắt xì!” Trong bệnh viện, Địch Thần hắt hơi một cái.

Cao Vũ Sanh không cho anh xuất viện, khiến cho cả ngày hôm nay anh phải ở trong phòng bệnh ngây ngốc chẳng đi đâu được, Địch Thần chỉ có thể vùi đầu trên sô pha chơi game.

“Cậu bị cảm à?” Địch Mông Mông rất nghĩa khí ở bệnh viện chơi với cậu, thân thiết hỏi.

“Không, chắc chắn là tên thúi kia nói xấu cậu.” Địch Thần dùng một tay xoa xoa mũi, mà tên thúi nào đó đại khái chính là Phương Sơ Dương.

Phương Sơ Dương vừa mới tìm được cái điện thoại thứ hai bỗng nhiên hắt xì một cái.

“Buổi chiều ngày 13 tháng 8, có người phụ nữ nào khoảng ba bốn mươi tuổi đến đây gọi điện thoại hay không?” Tiểu Trương đang hỏi chủ của điện thoại —— ông chủ của quán tạp hoá nhỏ.

Điện thoại đặt trên chốc của tủ kiếng trong quán, giá là năm mao một phút.

“Ngày nào cũng có đầy người đến đây gọi điện thoại, sao tôi nhớ rõ được.” Ông chủ là một người đàn ông trung niên cởi trần, đang xem phim trong TV trên tường.

Phương Sơ Dương mua một bịch đậu hà lan, lúc trả tiền tiện tay cho ông chủ nhìn thấy thẻ cảnh sát của mình: “Chuyện này liên quán đến một vụ án lớn, nếu như ông không nói rõ ràng được cuốc điện thoại kia là ai gọi, thì ông cũng sẽ bị đưa vào trong phạm vi điều tra.”

Ông chủ không hiểu “phạm vi điều tra” là gì, còn cho là mình sẽ biến thành người bị hiềm nghi phạm tội, vội vàng tắt TV đi. Lúc này bỗng có một người trẻ tuổi bước vào muốn dùng điện thoại, ném năm mao tiền lên quầy, cầm lên là gọi, nói chưa được mấy câu thì cúp.

Từ đầu đến cuối không có trao đổi gì với ông chủ cả. Cái thần kỳ chính là trong tay người trẻ tuổi còn cầm một cái smartphone.

“Đồng chí cảnh sát, cậu cũng thấy đó, sao tôi nhớ được chứ.” Mặt ông chủ nhăn lại.

“Cậu ta có điện thoại mà tại sao lại muốn dùng điện thoại của ông?” Tiểu Trương vô cùng tò mò.

“Hầu hết người trong thôn này toàn là những người làm công ăn lương thôi, chẳng có mấy đồng. Trong phòng thuê không có internet nên bọn họ dùng cái đó để lên mạng, lại tiếc trả tiền điện thoại, thậm chí trong điện thoại cũng không có sim, gọi điện thoại cho gia đình thường dùng cái này.” Ông chủ nói.

Số người đến gọi điện thoại mỗi ngày không dưới hai mươi người, hầu hết cũng chẳng giao lưu gì cả, họ

ném tiền xong thì đi. Mà ông chủ thích xem phim có đôi khi cũng chẳng chú ý là ai đang gọi điện thoại. Toàn bộ Chu Trại còn có tám tiệm tạp hoá nhỏ có cho thuê loại điện thoại này.

Bên Phương Sơ Dương lại rơi vào khốn cục, bên Địch Thần cũng chẳng tốt hơn.

Cửa bệnh viện Vạn Hạc bị một đám ký giả vây quanh, ai cũng muốn phỏng vấn Địch Thần, anh hùng của cả nước nổi tiếng chỉ trong một đêm. May là Cao Vũ Sanh suy nghĩ chu đáo, để anh nằm trong bệnh viện tư nhân có biện pháp an ninh tốt nhất. Nếu như chỗ này là bệnh viện công lập thì chắc phòng bệnh đã bị người chen nát rồi.

Địch Thần và Mông Mông vịn vào cửa sổ nhìn tình hình bên ngoài: "Cậu của con cũng thành minh tinh rồi."

"Vậy con chính là cháu của minh minh đó." Mông Mông rất biết tâng bốc.

"Tinh tinh tinh ——" Điện thoại nội tuyến ở đầu giường vang lên âm thanh dịu tai, Địch Thần bắt, là y tá ở quầy lễ tân gọi đến.

"Có một nữ sĩ họ Tiếu muốn gặp bệnh nhân, chỉ có một mình cô ấy thôi." Y tá nói nhỏ nhẹ, trong lời nói cũng không tiết lộ người nghe điện thoại là Địch Thần hay là người đến nuôi bệnh.

"Tôi là mẹ Dao Dao, xin cho tôi gặp thầy Địch đi." Nữ sĩ họ Tiếu bên kia chủ động nói.

"Để cho cô ấy vào đây đi." Địch Thần thở dài, đêm qua mẹ Dao Dao cũng gửi cho anh mấy tin nhắn, Cao Vũ Sanh không cho anh trả lời. Nhưng nhìn bộ dáng lòng nóng như lửa đốt của cô thì lại không nhẫn tâm được.

Mẹ Dao Dao đẩy cửa ra, chỉ thấy Địch Thần đang mệt mỏi nằm trên giường bệnh, trên mũi còn cắm ống thông mũi, thiết bị xung quanh kêu tích tích, bộ dáng nhìn như là sắp lên thiên đường.

"Thầy Địch, sao anh lại thành bộ dáng này chứ?" Mẹ Dao Dao thấy bộ dáng này của anh, nước mắt lập tức rơi xuống.

"Chào dì." Địch Mông Mông ngồi trên một cái giường khác, ngoan ngoãn chào hỏi.

"Mông Mông cũng ở đây à." Mẹ Dao Dao lau nước mắt, đặt trái cây và đồ ăn vặt xuống, vặt một quả chuối đưa cho Mông Mông ăn.

"Mẹ Dao Dao." Địch Thần yếu ớt lên tiếng chào.

“Ai, là tôi đây.” Mẹ Dao Dao ngồi xuống ghế cạnh giường, “Sao lại không có ai ở đây chăm sóc anh vậy?”

“Mới ra ngoài.” Địch Thần trả lời, “Lại có chuyện gì xảy ra à?”

“Không, không có.” Vốn muốn hỏi Địch Thần có biết chút nội tình không, nhưng nhìn anh bị thương như thế thì mẹ Dao Dao cũng không tiện hỏi gì thêm, “Tôi đến thăm anh thôi. Thầy Địch, cám ơn anh, thật sự cám ơn anh, anh vì tìm Dao Dao mới đến khu thương mại kia đúng không?”

Địch Thần cười cười, không nói gì.

Mẹ Dao Dao khóc lên, lại cảm ơn Địch Thần, rồi lại tự trách sao lúc đó mình không chú ý đến con gấu kia: “Lúc đó Dao Dao ở ngay trong con gấu, nghe giọng mẹ ở bên ngoài gọi thì có bao nhiêu tuyệt vọng bao nhiêu sợ hãi chứ.”

Nhìn hình chụp hiện trường, bên trong con gấu đó tối om, vô cùng ngột ngạt. Dao Dao mềm mại như thế, bị nhét vào trong không gian đen kịt chật chội, mẹ thì ở bên ngoài, làm sao cũng không nghe được tiếng của bé. Chỉ là nghĩ đến thôi cũng đã cực kỳ sợ hãi, còn chưa nói đến lúc sau lại bị nhét vào con gấu rồi bị chở đi.

Đêm qua mẹ Dao Dao không chợp mắt cả đêm, nhắm mắt lại chính là hình ảnh của con gấu, không thể nào hít thở được.

Địch Thần muốn an ủi người mẹ đau lòng này một chút, suy nghĩ một lúc lâu rồi nói: “Chắc tên buôn người kia sẽ có mấy loại thuốc tê thuốc mê gì đó, lúc bé bị nhét vào thì sẽ nhanh chóng ngất đi.”

“…”

Anh muốn nói là ngất xỉu là sẽ không thấy kinh khủng như vậy nữa, nhưng mà sắc mặt của mẹ Dao Dao lại càng khó coi hơn, rõ ràng là cũng chẳng cảm thấy được an ủi phần nào.

Địch Mông Mông nhìn ông cậu chẳng biết lấy lòng phái nữ nhà mình, chợt cảm thấy chuyện tìm mợ đúng là gánh nặng đường xa.

/Hết chương 49/

Xì poi chương sau:

“Ca ca…”

“Anh nhìn em này.”

“Sau này anh có thể chỉ nhìn một mình em thôi không?”

50. Chương 50

Chuyển ngữ: Cực Phẩm

Bên Phương Sơ Dương bận rộn cả buổi nhưng không thu hoạch được gì. Bây giờ vẫn còn chưa vẽ ra được hình của chị Hà, không thể lộ liễu được, để tránh đả thảo kinh xà khiến cho chạy mất, giờ đành phải rời khỏi Chu Trại trước.

“Giờ chúng ta đi đâu?” Tiểu Trương lái xe, hỏi đội phó.

“Đi đến phố thương mại Kim Hâm để xem bọn Tiểu Mã sao rồi.” Phương Sơ Dương nhìn thoáng qua thời gian.

Tiểu Trương chuyển hướng đi về phố thương mại Kim Hâm.

Khu thương mại này khác với khu thương mại sa hoa như Vạn Trà, Kim Hâm chủ yếu kinh doanh mặt hàng giá rẻ và mấy tiệm bán nhỏ, cửa hàng thì nhiều nhưng là thuộc về những hộ cá thể kinh doanh nhỏ, luật lệ quản lý không bằng Vạn Trà.

Hai người Trần Chiếu Huy và Mã Thiên Hành xuyên như con thoi trong con đường chật hẹp, lập tức bị mất phương hướng. Tiểu Mã chỉ có thể không ngừng hỏi người khác về vị trí, quẹo trái quẹo phải, đầu đầy mồ hôi.

“Ông trời của tôi, cũng không biết sao mấy cô gái đi dạo phố ở khu này được, không bị lạc đường à?” Tiểu Mã khổ không thể tả, đồ mặc thời trang rối chồng lên nhau, chiếu vào mắt bỗng biến thành từng miếng gạch men màu sắc rực rỡ, hiệu quả kia có thể so với thuật thôi miên.

Nhưng mà cái này vẫn chưa phải là khó khăn nhất, đợi bọn họ điều tra rõ tình huống lộn xộn ở đây thì còn càng nhức đầu hơn. Lộn xộn của Kim Lâm không chỉ về cách bày sạp, mà cách quản lý cũng lộn xộn nốt. Ở đây không có nhân viên biểu diễn rối cố định, có khi là lúc khu thương mại làm hoạt động gì đó mướn, có khi là chủ sạp tự mình thuê.

Chủ sạp gần đó nói, hôm đó có thú rối biểu diễn của cửa hàng điện thoại di động, tiệm thức ăn nhanh, và cả phát quảng cáo nữa. Có rất nhiều nhân viên không cố định, thậm chí thỉnh thoảng còn có mấy thú rối biểu diễn ở khu thương mại kế bên chạy qua phát quảng cáo.

Vẻ mặt Tiểu Mã tuyệt vọng, Tiểu Trần thì cực kỳ cẩn thận đi đến từng sạp để điều tra.

“Công việc điều tra hình sự vốn chính là phức tạp rườm rà, có phiền phức hơn nữa thì cũng phải làm, người bị hại vẫn còn đang chờ chúng ta đó.” Trần Chiếu Huy an ủi đồng nghiệp đang bị hoảng đến hôn mê bên cạnh.

Tiểu Mã ngạc nhiên nhìn hắn từ trên xuống dưới: “Cũng có khả năng lắm đó Trần Thật Thà, cậu thế mà cũng biết nói đạo lý.”

Cả ngày Phương Sơ Dương gọi hắn là Trần Tiểu Hắc, những đồng nghiệp khác thì thích gọi hắn là Trần Thật Thà, bởi vì cho dù đội phó có nói hắn đi làm cái gì thì hắn cũng thành thành thật thật đi làm, y như một con bò già yên lặng ít nói.

“Đó là đội phó nói.” Tiểu Trần ngượng ngùng gãi đầu một cái.

“Đội phó đội phó, cậu nhớ kỹ hết những lời mà đội phó nói sao?” Tiểu Mã câm nín nhìn hắn.

“Không có, đội phó nói gì quan trọng thì tôi mới nhớ.” Vẻ mặt Trần Chiếu Huy thật thà nói.

“…”

Đợi đến lúc Phương Sơ Dương tìm được hai người bọn họ, thì hai người trẻ tuổi đã mệt rũ rượi, ngồi xổm ở trước chỗ đầu gió cửa khu thương mại uống nước.

“Đội phó!” Trần Chiếu Huy thấy Phương Sơ Dương, lập tức đứng lên.

“Sao rồi?” Phương Sơ Dương thấy hai người bọn họ nóng đến tội nghiệp, mời hai người đi vào tiệm thức ăn nhanh uống gì đó.

“Trong khu thương mại này tổng cộng có ba loại thú rối biểu diễn, theo thứ tự là của cửa hàng điện thoại di động, tiệm thức ăn nhanh, và phát tờ rơi quảng cáo. Thú rối biểu diễn của cửa hàng điện thoại là loại bơm phồng, lớp áo ngoài rất mỏng, khi biểu diễn xong thì sẽ thoát hết hơi bên trong, không thể nào nhét trẻ em vào chạy được. Tiệm thức ăn nhanh thì chính là tiệm này, thú rối biểu diễn của bọn họ là nhân vật phim hoạt hình, tháng gần đây bọn họ đều dùng Minions…” Tiểu Mã ừng ực ừng ực uống hơn nửa ly Coca đá, cuối cùng mới uống từ từ lại, rồi giờ mới nói hết chuyện mới đi tra được.

Thú rối biểu diễn hình Minions rất lùn, người mặc nó phải ngồi xổm xuống, bên trong không thể giấu trẻ em được. Loại trừ hai chỗ đó, chỉ còn lại người phát tờ rơi quảng cáo là khá khả nghi. Nhưng những người này đều đến từ chỗ khác, cực kỳ khó tìm.

“Tìm tất cả quảng cáo hôm đó về, rồi đi hỏi từng cửa hàng tương ứng.” Phương Sơ Dương cho bọn họ một gợi ý.

"Đúng thế, vừa nãy em nóng nên hồ đồ quá." Tiểu Mã vỗ bàn một cái, suýt nữa là lật úp đồ uống của Tiểu Trần. Lúc nãy khu thương mại bị cúp điện một lúc, suýt nữa là nướng chín hai người.

"Nhất định phải nhanh chóng tìm được người này, nhưng lúc tìm được khoan hãy bắt lại, thử xem có thể theo hắn ta tìm được chị Hà không." Phương Sơ Dương thở dài.

Làm sao mà Địch Thần đi dạo phố thôi cũng gặp được hiện trường xảy ra vụ án, bọn họ lao lực đi vòng vòng cả ngày thì chẳng có tiến triển gì.

"Anh Thần chắc chắn là Conan chuyển thế." Tiểu Mã vô cùng tán thành với cái này, nhớ ngày đó hắn canh Vương Cánh Hàng mấy ngày cũng chẳng phát hiện được gì, anh Thần xông lên đánh cho một trận liền đánh ra được manh mối điện thoại.

"Cái gì mà Conan chuyển thế, Conan người ta còn đang sống tốt trong phim hoạt hình kìa. Tôi nghĩ là, anh Thần chính là bóng đèn gợi ý trong game, nhấn vào một cái là có thể xuất hiện manh mối." Tiểu Trương cũng theo vào góp vui.

Phương Sơ Dương liếc mắt, giơ tay lên cóc đầu từng người: "Học cái gì không học, lại đi học Địch Thần, vậy mấy người cũng đi đánh Lý Siêu một trận đi, có thể tìm được manh mối mới đó."

Đang nói, đội trưởng Phạm gọi điện thoại tới: "Sơ Dương, cậu đã xong chuyện bên đó chưa? Quay về đây một chuyến đi, Lý Siêu đã khai ra manh mối mới rồi."

"Đội trưởng đánh cậu ta à?" Phương Sơ Dương thốt ra.

Đội trưởng Phạm: "…"

Mắt thấy mặt trời đã sắp xuống núi, bên ngoài bệnh viện mà Địch Conan tiên sinh nằm, ký giả vẫn đứng đầy như trước. Các ký giả cứ giải tán rồi lại tụ tập, quả nhiên là đông như trẩy hội.

Cao Vũ Sanh mới vừa xuống xe thì đã bị ký giả vây quanh. Cũng may bảo vệ của bệnh viện chạy ra rất nhanh, giúp hắn ngăn lại truyền thông vô cùng nhiệt tình.

"Cao tổng, xin hỏi anh đến thăm thầy Địch à?"

"Cao tổng, tình trạng cơ thể của thầy Địch giờ thế nào rồi?"

"Cao tổng, tôi đến từ đài truyền hình, lần trước chúng ta đã từng hợp tác, có thể mang tôi cùng vào gặp thầy Địch một chút được không?"

Cao Vũ Sanh đi lên bậc thang, bỗng nhiên quay đầu lại.

Các ký giả im lặng một chút trong nháy mắt, nghĩ sắp có gì hay lại ùa lên, bị bức tường thịt của bảo vệ chắn cho Cao Vũ Sanh cản lại.

"Anh ấy cần nghỉ ngơi điều trị, vẫn mong mấy người đừng nên quấy rầy anh ấy nữa." Cao Vũ Sanh không nhanh không chậm trả lời một câu.

"Có người nói anh ấy là cao thủ võ lâm, còn có người nói anh ấy có công năng đặc biệt, anh thấy sao?"

Mặt Cao Vũ Sanh không đổi sắc, tốc độ giọng nói cũng chẳng thay đổi: "Anh ấy có học qua một ít võ công, bình thường cũng hay rèn luyện cơ thể. Nhưng hôm bữa càng nhiều hơn là dựa vào may mắn, vô cùng nguy hiểm, hy vọng mọi người đừng học theo."

"Vậy xin hỏi quan hệ giữa anh và anh ấy là như thế nào? Có người nói anh ấy là vệ sĩ của anh, điều này có thật không?"

Tư duy của anh ký giả đài truyền hình lại càng bay bổng: "Anh ấy chính là Tinh Tinh ca ca mà anh muốn tìm đúng không?"

Cao Vũ Sanh không trả lời, trực tiếp quay đầu đi, không để ý đến những ký giả kêu la ầm ĩ này nữa, ra hiệu nói bảo vệ mau đuổi người đi. Nhận thức ăn thư ký Trịnh mang đến, một mình đi đến phòng bệnh.

Ca ca ở trong phòng bệnh đi đâu cũng không được, ca ca đang chờ hắn đến. Cảnh tượng như thế khiến cho hắn cảm thấy có chút hưng phấn không hiểu nổi, bước chân bước đi cũng không khỏi nhanh hơn chút, đang tính đẩy cửa, bỗng nhiên dừng lại.

Xuyên qua cửa sổ thuỷ tinh, thấy rõ trên giường bệnh có một người phụ nữ đang ngồi đó. Người phụ nữ tóc dài xoã vai, nhỏ bé, yếu ớt, tội nghiệp, đang run rẩy khóc lên. Địch Thần nửa nằm trên giường, ôn nhu đưa khăn giấy cho cô ấy.

Khung cảnh như thế, chợt như đâm nhói vào mắt Cao Vũ Sanh, khiến cho hắn suýt nữa cầm không chặt đồ trong tay.

Cao Vũ Sanh hít sâu một hơi, từ từ buông lỏng nắm tay đang siết chặt, đặt tay lên tay nắm cửa, nhẹ nhàng đẩy cửa ra. Đối thoại trong phòng bệnh cũng tràn vào tai trong nháy mắt.

"Dao Dao thích anh nhất, ngày nào về nhà cũng phải nói về anh với tôi." Giọng nói của mẹ Dao Dao mang theo giọng mũi nồng nặc, lại lâu lâu thút thít một cái. Cô không khóc trước mặt chồng trước và cha mẹ, vẫn luôn nín lại, giờ chỉ có thể nói một chút với Địch Thần.

Địch Thần còn đang giả vờ mình bệnh nặng lắm, chỉ có thể yếu ớt cười cười. Rõ ràng chính là một con Godzilla hít ô-xy, lại muốn giả làm một con thỏ trắng, không hiểu sao vừa buồn cười nhưng cũng rất câu nhân.

"Anh ấy bị thương rất nặng, không thể nói nhiều được." Cao Vũ Sanh đen mặt đi đến, bỏ đồ ăn lên bàn, ánh mắt lạnh lùng nhìn mẹ Dao Dao.

"Xin lỗi, tôi bỗng nhiên xúc động nên nói với thầy Địch lâu quá." Mẹ Dao Dao nhanh chóng đứng lên. Không thể không nói, cô là một người phụ nữ rất xinh đẹp, tuy đã là mẹ của một đứa trẻ, nhưng thân hình vẫn nhỏ bé và yếu ớt như thiếu nữ.

"Xin lỗi, thời gian thăm bệnh đã qua rồi." Cao Vũ Sanh nhìn thoáng qua đồng hồ trên cổ tay.

"Vậy thì tôi về trước vậy." Mẹ Dao Dao lúng túng cầm giỏ xách của mình, nói tạm biệt với Mông Mông, bước nhanh ra ngoài.

Địch Thần kéo ống thông mũi xuống ngồi dậy, muốn phê bình Cao Vũ Sanh không lễ phép. Nhưng nhìn cái mặt thối của hắn thì mới ý thức được mình đã làm trái ước định là không gặp người ngoài, bỗng nhiên chột dạ: "Em tan việc rồi à, có mệt không? Đến đây nào, để ca ca lấy cho em một quả táo."

Giơ tay lấy một quả táo từ trong giỏ trái cây mẹ Dao Dao ra, "rộp" một tiếng liền bóp nát.

Địch Thần: "…"

Địch Mông Mông che mắt lại vì thấy thê thảm không nỡ nhìn.

"Ca ca muốn làm nước ép táo cho em à?" Cao Vũ Sanh đứng ở cuối giường mặt không thay đổi nhìn anh.

"Ai nha, anh quên mất mới vừa hít ô-xy." Địch Thần nhảy xuống giường đi rửa tay, bị Cao Vũ Sanh kéo lại.

"Vì sao để cho cô ta đi vào?" Hôm qua vẫn còn đồng ý, tin nhắn cũng không trả lời, mà hôm nay đã cho cô ta đi thẳng vào.

"Anh không nói gì cả." Địch Thần cố gắng giải thích, "Cô ấy tội nghiệp quá, con đã mất tích nên mới rối lên như vậy, bên ngoài mặt trời cũng gắt…"

"Nếu như bà nội của Tiểu Bàn đến thì anh có để cho bà ta vào không?" Cao Vũ Sanh nói trúng tim đen.

"Ớ…" Địch Thần bỗng nhiên nghẹn lời.

Cao Vũ Sanh hừ lạnh một tiếng, cũng không chờ Địch Thần nói thêm gì nữa, đi thẳng ra khỏi phòng bệnh.

"Hình như chú Cao đang tức giận đó." Địch Mông Mông ăn một thìa sữa chua.

"Sao vậy?" Địch Thần không hiểu ra sao.

Sao thế? Thật ra chính bản thân Cao Vũ Sanh cũng không hiểu, buồn bực đi đến cuối hành lang, bỗng nhiên đụng phải Quý Tiện Ngư mới bước vào.

Từ sau lần buổi họp báo ra mắt sản phẩm bản đồ mới thì hai người cũng chưa gặp lại.

"Cao tổng, trùng hợp thế." Quý Tiện Ngư vẫn là một thân loè loẹt, cười ha hả bắt tay với Cao Vũ Sanh.

"Sao Quý tổng lại ở đây?" Cao Vũ Sanh ngẩng đầu, tâm tình mang từ phòng bệnh ra đã biến mất, biến lại hình thức tinh anh xã hội không chê vào đâu được.

"Có một người anh em nằm viện, đến thăm một chút." Quý Tiện Ngư tuỳ ý chỉ phòng bệnh ở xa xa.

Cao Vũ Sanh thuận miệng một câu: "Nghiêm trọng không?"

"Hầy." Quý Tiện Ngư ôm vai Cao Vũ Sanh, vẻ mặt ghét bỏ nhỏ giọng nói, "Uống hơi nhiều ở quán bar, vì tranh giành bạn gái mà đánh nhau, bị đánh đến độ nằm viện."

"…" Cao Vũ Sanh không hiểu lắm loại hành vi đánh nhau vì phụ nữ xa lạ này.

"Đàn ông ấy à, chính là như thế, máu ghen nổi lên thì lục thân không nhận." Quý Tiện Ngư nháy mắt chế nhạo anh em mình sau lưng.

Ghen…

Cao Vũ Sanh bỗng nhiên ngây ngẩn một chút, hành vi lúc nãy của mình đúng là bởi vì Địch Thần không nghe lời gặp mặt người khác sao? Không phải, hắn cũng không phải là Phương Sơ Dương thấy Địch Thần làm chuyện khác người thì nổi khùng. Chỉ là vì người được anh cho vào chính là người được Địch Mông Mông chọn làm "mợ" lúc bé nói chuyện.

"Khó có khi gặp được cậu, hai ta đi uống một ly nhé? Lần trước vẫn còn nợ cậu một bữa cơm." Quý Tiện Ngư không phát hiện Cao tổng đang ngẩn người, tự mình kéo hắn đi xuống lầu.

Cao Vũ Sanh dùng một ngón tay ném móng vuốt kia xuống, lúc Quý Tiện Ngư cho là hắn muốn từ chối

thì hắn lên tiếng: "Được."

Dù sao bây giờ hắn cũng không muốn quay về phòng bệnh.

Mặt trời lặn về đằng Tây, một ngày náo nhiệt ở thành phố cuối cùng cũng thoáng yên tĩnh lại, chờ đợi nhiệt sống về đêm càng thêm náo nhiệt hơn.

Trong phòng làm việc của đội hình cảnh vẫn còn sáng đèn, bọn Tiểu Mã cũng đã quay về, đều tự báo cáo thành quả hôm nay.

Đã có phương hướng về người đóng thú rối biểu diễn ở phố thương mại Kim Hâm, thuộc về một tổ chức phát tờ rơi part-time, Trần Chiếu Huy đã lấy được số điện thoại liên lạc với tổ chức đó, hẹn ngày mai gặp mặt.

Đội trưởng Phạm gật đầu, đưa bức hình phác hoạ đã in ra cho Phương Sơ Dương: "Hình này chưa chính xác trăm phần trăm, nhưng tạm thời cứ lấy để tham khảo đi."

Để cho Lý Siêu dùng máy tính chọn ngũ quan, hình dáng của chị Hà, hắn ta chỉ có thể nói sơ sơ. Bởi vì hắn cũng chỉ gặp người này có hai lần, còn là gặp ở chỗ tối lửa tắt đèn, nhìn không rõ lắm.

"Môi dày, mắt cụp, đầu uốn xoăn." Phương Sơ Dương chọn ra những điểm đặc thù, "Những cái này chính xác hết chứ?"

"Đầu uốn xoăn thì chắc chắn đúng, nhưng mắt cụp thì Lý Siêu không chắc lắm, cũng có thể đó là sắc mặt lúc chị Hà nhìn người khác." Đồng nghiệp mô phỏng đứng cạnh giải thích.

"Người mà hắn ta cũng không nhận thức chính xác được thì sao hai người bọn họ có thể liên lạc được chứ?" Tiểu Mã tư duy sinh động lập tức phát hiện điểm mù.

"Đây là nội dung mới tôi mới hỏi được hôm nay." Đội trưởng Phạm tán thưởng vỗ đầu Tiểu Mã một cái.

Lý Siêu là người ngoài vùng, đến đây làm công, bỗng nhiên đi làm chuyện lừa bán trẻ em thế này là do hắn ta có thói quen đi cờ bạc. Nửa năm trước, hắn thua sòng bạc mấy chục ngàn nên mới mượn tiền cho vay nặng lãi từ chỗ chủ sòng bạc.

"Có đôi khi ông chủ cũng sẽ giới thiệu một ít công việc kiếm tiền nhanh cho tôi." Lý Siêu ấp úng nói. Những công việc này, hoặc là công việc có hệ số nguy hiểm cao, hoặc là việc trái pháp luật. Nhưng mà chuyện trái pháp luật thì ông chủ sẽ không tìm thẳng hắn, mà là đưa phương thức liên lạc của hắn cho khách hàng.

"Có thể là chị Hà biết tôi qua như thế." Lý Siêu cũng không chắc chắn lắm.

“Sòng bạc ở chỗ nào?” Phương Sơ Dương hỏi.

“Chu Trại.”

“Sì ——” Tiểu Trương hít một hơi, “Chu Trại này chính là dây chuyền phạm pháp à?”

“Ngày mai đến đó khảo sát qua đã, sau khi xác nhận rồi thì sẽ tịch thu sòng bạc này!” Phương Sơ Dương vẽ một dấu X ở trên “Sòng bạc.”

Đi ra khỏi đồn cảnh sát, Phương Sơ Dương nhìn về đèn đường thở dài, chuẩn bị về nhà, lại nhớ đến trong nhà lạnh lẽo cũng chẳng có ai.

Địch Thần đang cùng Mông Mông ăn đồ ăn Cao Vũ Sanh đặt trên bàn, liền nhận được điện thoại của Phương Sơ Dương: “Chú tan làm rồi à?”

“Ừ, hai người ăn tối chưa?” Phương Sơ Dương vẫn không yên tâm về vị đại thiếu gia Cao Vũ Sanh cho lắm.

“Đang ăn nè, Thiên Tứ mua đồ ăn ở nhà hàng năm sao cho anh với Mông Mông, chú nghe này.” Địch Thần nói xong, bắt đầu có tiếng nhai đồ ăn nhóp nhép.

“… Đúng là hỏi thừa.” Phương Sơ Dương trực tiếp cúp điện thoại.

Cao Vũ Sanh cụng ly với Quý Tiện Ngư, nhấp một hớp rượu đỏ, cũng nhìn đèn đường ngoài cửa sổ thở dài.

“Sao cậu không đến buổi họp báo hôm trước?” Quý Tiện Ngư nhét một miếng bít tết vào miệng.

“Không có hứng thú.” Cao Vũ Sanh đặt ly rượu xuống, nhìn điện thoại úp ngược trên bàn.

“Ha ha ha, có quyết đoán, tôi thích cậu như thế đấy.” Quý Tiện Ngư cười ha hả.

Cao Vũ Sanh quay sang liếc hắn, biết vị Quý tiên sinh này là một người phong lưu thích trêu người khác, cũng chẳng muốn gánh câu “Thích” này của hắn, lãnh đạm mở miệng: “Quý tổng cũng chẳng đòi tiền nhà mình, cũng không phải là thế sao.”

“Hầy, chê cười rồi. Cha tôi đó à, gần đây tìm mẹ kế còn nhỏ tuổi hơn tôi, về nhà chính là xấu hổ, còn không bằng khỏi về.” Quý Tiện Ngư là một người vô cùng giỏi xã giao, tuỳ lúc đổi chác tí việc tư của mình, cái này có thể nhanh chóng kéo gần quan hệ.

Cao Vũ Sanh chỉ cụng ly một cái với hắn, không nói gì.

“Lại nói tiếp, tiền tiêu vặt của cậu em trai kia của cậu rất khả quan đó.” Quý Tiện Ngư nói sâu xa.

Cái này Cao Vũ Sanh vừa nghe là hiểu, chắc là Cao Mục Địch có lui tới với Công ty Đầu tư Cá Mặn. Cá Mặn làm quỹ đầu tư tư nhân, mục tiêu khách hàng chính là mấy anh công tử tiền tài dư dả như Cao Mục Địch.

Cao Vũ Sanh cười cười: “Đó là do Quý tổng biết làm ăn.”

Hai người ăn ý cười cười, nâng ly uống cạn.

Lúc uống rượu xong ra ngoài thì trời đã tối đen. Nhà hàng Tây này không có gara, xe của khách hàng đều đậu ở chỗ đậu xe lề đường, xếp một hàng thật dài.

“Ở đây!” Một giọng nữ trong trẻo truyền đến, Cao Vũ Sanh nhìn sang, chỉ thấy một cô gái vô cùng xinh đẹp đang cầm chìa khoá xe ngoắc hướng bọn họ.

Hai người nhìn nhau.

“Làm ơn cho qua.” Một anh chàng đẩy hai người bọn họ ra, trực tiếp đi đến chỗ cô gái kia, ôm rồi hôn một cái.

Quý Tiện Ngư nhìn đến chua lòm: “Hai con cún độc thân chúng ta chẳng có bạn gái đón rồi, chắc phải tìm một người đến lái xe thôi.”

Cao Vũ Sanh cúi đầu nhìn điện thoại, số điện thoại tư nhân không có cuộc gọi nhỡ nào, cũng không có tin nhắn hỏi hắn đang ở đâu. Không biết có phải là do uống rượu không, các loại ảnh tượng bay loạn trong đầu, bỗng nhiên nhớ đến lúc còn bé. Tiểu học, tan học về nhà, những bạn khác đều có người đến đón, chỉ có hắn là không có.

“Cao Vũ Sanh, sao không có ai đón bạn vậy?” Bạn học được phụ huynh nắm tay hỏi hắn.

“Ca ca đang ở đầu đường chờ mình đó.” Lúc đó phiên bản nhỏ của hắn bây giờ chỉ vào góc xa xa, kiêu ngạo miêu tả người không thể nào đang đứng đợi hắn ở đó được.

Trên điện thoại nói người lái xe thay sẽ đến ngay bay giờ, Cao Vũ Sanh tạm biệt Quý Tiện Ngư, đi đến hướng xe mình. Hai người bọn họ đến trễ, xe đậu khá xa. Quý Tiện Ngư đậu ở một chỗ khác, hắn thì đậu ở lề đường của đường nhỏ khác.

Quẹo qua một góc, chợt phát hiện có một người dựa vào xe. Người nọ đeo khẩu trang, một tay đặt trong túi, lười biếng dựa vào cửa xe cúi đầu nghịch điện thoại.

“Ca ca.” Cao Vũ Sanh ngây ngẩn nhìn anh.

Địch Thần thu điện thoại lại, ngẩng đầu nhìn hắn, tháo khẩu trang xuống lộ ra một nụ cười rực rỡ: “Ăn no chưa?”

“Sao anh tìm được em?”

“Hai chúng ta có chia sẻ vị trí ở trên bản đồ Tiêu Điểm mà, ngốc quá.” Địch Thần nhìn không rõ, vẫy vào khoảng không một lát mới đấm được đến vai hắn, bỗng nhiên lại gần ngửi ngửi, “Em uống rượu à, có cần gọi người đến lái xe không?”

“Gọi rồi.” Giọng nói Cao Vũ Sanh khàn khàn, “Ca ca…”

“Hửm?”

“Anh nhìn em đi.”

“Làm gì?”

“Sau này, anh có thể chỉ nhìn một mình em không?” Cao Vũ Sanh kéo người lại gần.

“Được chứ, em quét lên người một lớp nước sơn màu dạ quang đi, thế thì sau này anh chỉ nhìn thấy một mình em thôi.” Địch Thần chỉ nghĩ hắn say nên cười trêu hắn.

Cao Vũ Sanh hơi cười, nắm tay anh trong cơn gió đêm hơi lạnh đầu thu, bỗng nhiên hiểu ra. Có giành được chấp niệm và tình cảm thì cũng chẳng thể lấp được khoảng trống trong tim được, sẽ chỉ khiến con người ta càng muốn đòi nhiều hơn thôi. Độc chiếm, cố chấp, khát vọng, dục niệm, tất cả điên cuồng và bất an, còn có một cái tên khác, là thích.

/Hết chương 50/

Xì poi:

Địch Thần: Thiên Tứ đúng là sinh vật đáng yêu nhất trên tinh cầu này, cho dù là khi còn bé hay là hiện tại.

Cực Phẩm: Tám nhảm chút về bộ truyện mình mới đọc xong gần đây. Đó là bộ “Đế Vương Công Lược.” Bộ này mình đọc rồi drop lại đọc rồi drop, bữa con bạn review hay quá nên quyết tâm đọc hết. Đọc xong mới thấy hối hận vì đọc nó quá trễ. Nếu ai thích thể loại tình thánh cấp 1000 lưu manh công x thâm tình biệt nữu thụ thì có thể đọc thử.

51. Chương 51

Chuyển ngữ: Cực Phẩm

Có một chút rượu trợ ngủ, một đêm này Cao Vũ Sanh ngủ đến vô cùng thoải mái. Sáng sớm, báo thức trong điện thoại vang lên, chưa đợi đưa tay ra mò thì đã được người bên cạnh tắt đi.

Địch Thần tắt chuông báo, nhìn cậu nhóc vùi trong lòng mình còn đang cố gắng mở mắt, nhịn không được nhếch miệng cười. Do giường bệnh khá hẹp, hai người phải dựa vào rất gần, gần như là dán vào nhau, anh có thể thấy rõ lông mi thật dài của Cao Vũ Sanh quét lên áo ngủ của mình.

Thiên Tứ đúng là sinh vật đáng yêu nhất trên tinh cầu này, cho dù là khi còn bé hay là bây giờ.

Nhìn chằm chằm cậu ngốc kia một hồi, đưa tay ra nắm lỗ tai lộ ra bên ngoài, nhẹ nhàng xoa xoa.

Đây là cách thức gọi dậy ôn nhu do Địch Thần chăm sóc trẻ nhỏ nhiều năm luyện ra được. Tim của Địch Mông Mông không tốt, không thể dùng cách gọi dậy giống như Phương Sơ Dương khi còn bé, tung chăn lên, kéo tai hét to như quỷ, chỉ có thể gọi dậy từ từ.

"Rời giường nào, hắc, đừng ngủ nữa." Địch Thần xoa xoa bóp bóp, mãi đến khi bóp lỗ tai ấy đỏ thì người cũng chưa thức, chỉ có thể kéo nó ra ngoài.

Cao Vũ Sanh từ từ mở mắt ra, che lỗ tai đã đỏ lên.

"Dậy rồi à, có đau đầu không?" Thanh niên bất lương Địch Thần lúc còn trẻ đã từng hút thuốc uống rượu đánh nhau, rất hiểu cảm giác đau khổ khi say rượu này.

"Không đau." Hôm qua uống rượu đỏ, lại chỉ uống hai ly nên không có gì đáng ngại cả. Cao Vũ Sanh hít sâu một hơi, dùng sức mạnh lý trí kiên định đứng dậy từ trong lòng ca ca, chuẩn bị đi làm.

"Không đau là được rồi, đau thì nói anh xoa cho em." Một tay Địch Thần chỉ vào đầu, cười nhìn hắn.

Đáng lẽ phải nói là đau chứ. Cao tổng có chút hối hận, nếu bỏ qua cơ hội này thì sẽ rất khó có được lại, nhưng mà giờ nói nữa chính là muốn bị đánh, chỉ có thể loẹt xoẹt đi rửa mặt.

"Để anh đi làm chung với em." Địch Thần nhảy xuống giường, chen theo vào nhà vệ sinh.

Cao Vũ Sanh đang đánh răng nên không nói gì được, chỉ dùng ánh mắt nhìn anh.

"Dù sao thì bệnh viện này cũng sẽ không tiết lộ lúc anh xuất viện, chỗ mắc như thế chỉ ngây ngô ngồi chơi game thì lãng phí quá." Thật ra Địch Thần chẳng lo lắng chuyện này mấy, miệng đầy kem đánh răng cũng vẫn có thể nói.

Cao Vũ Sanh nhổ kem đánh răng ra, súc súc miệng: "Hôm nay không đến công ty, đi làm hoạt động bên ngoài."

"Vậy thì anh càng phải theo!" Địch Thần bỗng kích động, văng một ít bọt kem đánh răng lên mặt Cao Vũ Sanh, khuôn mặt tuấn tú vừa rửa xong bỗng dính bọt trắng trắng, anh cười cười dùng tay lau đi cho hắn.

Cao Vũ Sanh đứng không nhúc nhích, tùy ý anh sờ loạn trên mặt mình, dường như men rượu hôm qua lại xông lên, cứ thế ngây ngây ngẩn ngẩn đồng ý mất.

"Vậy thì con chẳng cần đến nhà trẻ rồi." Địch Mông Mông vịn cửa phòng vệ sinh, vẻ mặt không tình nguyện nói.

"Sao, con còn muốn nằm viện nữa à?" Địch Thần chọc đầu bé.

"Đúng thế, vết thương của con còn chưa lành, hẳn là phải ở thêm vài ngày nữa." Địch Mông Mông ôm ngực, nằm lại trên giường.

"Uây, lão nhân gia ngài lại bị thương gì nữa?" Địch Thần chọc chọc bụng nhỏ của bé.

"Lòng con bị thương." Địch Mông Mông làm như có thật nói, vẫn chưa tìm được Dao Dao, Tiểu Địch tiên sinh xuất sư vị tiệp (1) không có bà xã, tâm hồn bị tổn thương vô cùng lớn, phải cần ăn nhiều đồ ăn vặt và xem phim hoạt hình thì mới chữa được.

(1) Xuất sư vị tiệp: lúc xưa Gia Cát Lượng ôm mộng lớn nhưng chưa thành thì đã chết bệnh trong quân. Câu này ý chỉ việc gì đó còn chưa làm xong đã chết yểu.

"Cậu thấy mông con đau thì đúng hơn đấy!" Cậu Địch xắn tay áo.

Lý do tiếp tục nằm viện không thành lập, Tiểu Địch tiên sinh lòng bị thương chưa lành đã bị cậu mình kéo xuất viện, tống vào nhà trẻ. Mà ông cậu ngoan tâm vô lương kia thì vui vẻ đi theo Cao tổng đi làm hoạt động bên ngoài.

Hoạt động tập thể hôm nay của công ty là đến thăm ba cô nhi viện trong khu vực thành phố. Hoạt động này đã được lên kế hoạch hẳn hoi, nhưng do chuyện gần đây là bản đồ Tiêu Điểm nhận được sự chú ý cực cao nên tiến hành sớm.

Cao Vũ Sanh không lấy việc Địch Thần cứu người để tuyên truyền, thậm chí còn lén dùng tiền hạ để nhiệt

chuyện này xuống. Nhưng lúc đó ở khu thương mại, có rất nhiều người nhận được thông báo xin giúp đỡ từ bản đồ nên có vài người cho rằng, việc con gấu kia có chạy mất hay không, là liên quan đến việc quần chúng nhận được thông báo. Dù sao đi nữa, cứ thế lại được một lần quảng cáo miễn phí.

Chức năng tìm trẻ lạc của bản đồ Tiêu Điểm nhận được sự khen ngợi từ nhiều nơi, còn lập công cứu được một đứa bé, nó được đẩy lên đầu gió theo dòng nhiệt độ của sự kiện. Cao Vũ Sanh từ chối tất cả phỏng vấn của truyền thông, dẫn các nhân viên đi làm chút việc thật, để ngăn lại những người rục rịch chuẩn bị bới móc.

Hoạt động hôm nay, ngoại trừ tốp nhân viên kỹ thuật không thể đi thì những nhân viên khác đều phải tham gia, chia thành ba tổ đi đến cô nhi viện làm công việc tình nguyện trong vòng sáu tiếng.

Địch Thần đeo khẩu trang, cam đoan cẩn thận làm vệ sĩ yên tĩnh một ngày, theo Cao Vũ Sanh đi đưa những đồ dùng quyên tặng cho cô nhi viện. Hầu hết những đồ dùng này đều do các công ty hợp tác tài trợ, cũng không cần bỏ ra nhiều tiền, chỉ là cần CEO tự mình đứng ra để làm lễ tặng quà.

Cô nhi viện khu trung tâm là cô nhi viện có điều kiện tốt nhất trong ba viện. Sân rộng, phòng sáng sủa, còn có sân thể thao và thư viện, tinh thần và tướng mạo của bọn nhỏ cũng rất tốt, nhưng hầu hết đều là tàn tật.

"Cô nhi không bị tàn tật thì sẽ nhanh chóng được nhận nuôi, để lại phần lớn những đứa bé không được trọn vẹn." Viện trưởng là một cụ bà hoà ái, cùng đi với Cao Vũ Sanh.

Địch Thần theo phía sau, an nhàn thảnh thơi nhìn xung quanh.

"Bà viện trưởng!" Một đứa bé đội nón chạy đến chào viện trưởng, do chạy nhanh quá nên rớt mũ xuống, lộ ra cái đầu bị móp hơn nửa.

Viện trưởng sợ làm khách đến thăm sợ, vội vã khom lưng giúp bé đội lại.

Địch Thần chọc chọc Cao Vũ Sanh, nhỏ giọng nói với hắn: "Anh cũng đã từng ở đây."

Cao Vũ Sanh quay đầu lại nhìn anh, ánh mắt khẽ động: "Xin lỗi."

"Xin lỗi gì chứ?" Địch Thần vỗ hắn một cái, lúc trước khi dì Diệp đuổi anh về thì cũng không phải là lỗi của Thiên Tứ: "Anh chỉ ở có một ngày thôi, sau đó thì Địch Kiến Quốc đưa anh đi, cho nên cũng không có nhiều ấn tượng lắm, bây giờ nhìn lại cũng rất thú vị."

"Ừ." Nghe nói như thế, Cao Vũ Sanh cũng chẳng vui vẻ thêm gì. Nói cho cùng, cũng do năm đó mình quá vô dụng, không bảo vệ được anh.

"Ây, viện trưởng, mấy đứa bé bên kia nhìn cũng dễ thương lắm mà, sao không có ai nhận nuôi vậy?" Nhìn thấy mới mẻ, Địch Thần lại quên mất chuyện phải làm vệ sĩ im lặng trong nháy mắt.

Bên kia có ba đứa trẻ, hai đứa đang chơi, còn một đứa thì trốn sau xà đơn yên lặng nhìn. Trọn vẹn không sứt mẻ, lớn lên cũng không tệ lắm.

Viện trưởng ngẩng đầu nhìn một chút, bất đắc dĩ thở dài: "Mấy đứa bé đó không phải là cô nhi, không thể được nhận nuôi."

"Không phải cô nhi thì sao lại ở trong cô nhi viện?" Quản lí nhân sự của Tiêu Điểm đang làm việc bên cạnh, nghe thế thì nhịn không được lại gần.

"Năm ngoái giải quyết được một vụ bắt cóc, cứu được một nhóm trẻ em lớn. Những đứa trẻ được phụ huynh báo án thì đã về nhà hết, mấy đứa bé này chính là những đứa còn lại không tìm ra được cha mẹ là ai." Viện trưởng nói rất hàm súc, nhưng người ở chỗ này có thể hiểu được, mấy đứa bé này đều bị cha mẹ ruột chủ động bán đi.

Cha mẹ chủ động bán con, tự nhiên là không có chuyện đi báo cảnh sát. Không có đầu mối thì không trả về được, lại do cha mẹ khoẻ mạnh cũng không phải là trẻ mồ côi nên không thể được nhận nuôi, cũng chỉ có thể để ở chỗ này.

Tình trạng của Địch Thần lúc đó cũng chính là như vậy, không thể xác định tình trạng tử vong của cha mẹ, chỉ có thể xử lý dựa theo bị người thân chủ động bán đi. Không thể được nhận nuôi, nhưng có thể gửi nuôi ở nhà của Cao Vũ Sanh.

Đang nói, một người phụ nữ trung niên mang rất nhiều đồ ăn vặt đi đến, vẫy tay với đứa bé trốn sau xà đơn. Đứa bé mới nãy mặt còn chán nản bỗng nhiên vui lên, bước nhanh chạy vội vào trong lòng người phụ nữ đó.

"Mẹ mang cho con nhiều đồ ăn vặt lắm này, còn có sữa chua con thích nữa." Người phụ nữ mở bịch nhựa ra cho bé nhìn, một đống đồ ăn, lại còn có một cái xe đồ chơi nhỏ.

Đứa bé lại không hứng thú chút nào, chỉ là im lặng nhìn cô.

Người phụ nữ thấy ánh mắt như thế thì bỗng nhiên rơi nước mắt: "Mẹ đang nghĩ cách, sẽ nhanh đón con về nhà thôi."

Cô giáo viện mồ côi lập tức chạy đến kéo đứa bé lại, khuyên bảo người phụ nữ mau về đi.

"Đó là gia đình mua đứa bé." Viện trưởng giải thích cho nhóm Địch Thần. Dựa theo quy định, đứa bé đã được cứu ra thì không được phép đưa về trong tay người mua nữa, cho dù muốn gửi nuôi thì cũng không thể gửi gia đình đó nuôi nữa.

"Quy định như thế là không sai, nếu không thì giải cứu làm gì? Chỉ là tội nghiệp mấy đứa bé quá thôi." Quản lý nhân sự lắc đầu thở dài.

Cao Vũ Sanh nhìn đứa bé im lặng rơi nước mắt, bỗng nhiên lại gần bên tai Địch Thần nhỏ giọng hỏi: "Ca ca có nhớ gia đình Lý Đại Hải không?"

Địch Thần lắc đầu: "Ánh mắt ông ấy nhìn anh cũng chẳng khác nhìn đồ vật gì đó."

Tình cảm là từ hai bên. Tuy là cảm kích nhà họ Lý đã nhặt anh về, cho anh cơm ăn, nhưng người nhà này cũng không xem anh là con trai thật, chỉ để truyền thừa nhang khói gì đó thôi. Mãi đến lần đầu tiên anh thấy Tiểu Thiên Tứ, ánh mắt linh động, ngây thơ, mang theo yêu thích và cả ỷ lại, lúc đó anh mới cảm giác được là mình có kết nối với thế giới này, mới biết cái gì gọi là tình cảm.

Cao Vũ Sanh nghe hết câu này, ánh mắt hơi sáng, không nhịn được muốn nắm tay anh thì bị Địch Thần né đi.

"Nhân viên của em còn đang nhìn kìa, đã bao nhiêu tuổi rồi mà còn làm nũng với ca ca, coi chừng bị cười đó." Địch Thần cười ha ha, đẩy đẩy hắn, "Đi thôi, còn phải đi đến viện mồ côi kế tiếp nữa."

Mà Nam Thành lúc này, đội hình cảnh đang mặc thường phục đi đến sòng bạc ở Chu Trại để điều tra.

Một mặt thì nhờ đồn công an Chu Trại đi điều tra giúp giấy phép tạm trú của những nhân viên lưu động ở Chu Trại, âm thầm tìm kiếm chị Hà trong bức hình; mặt khác, để Tiểu Mã cải trang thành thanh niên lêu lổng, nghĩ biện pháp trà trộn vào sòng bài.

Tiểu Mã sinh ra đã có mặt ngựa, thoạt nhìn không đứng đắn bằng Phương Sơ Dương. Bây giờ đang mặc một cái áo ngắn tay đủ màu, ngồi xổm ở sạp đồ chiên hút thuốc, hoàn mỹ dung nhập vào hoàn cảnh xung quanh, không bao lâu đã nói chuyện được với một vị thành niên đang ngồi ăn đồ chiên.

"Hôm nay không có việc làm, muốn tìm một chỗ chơi chút, có chỗ nào đánh bài không?" Tiểu Mã mời vị thành niên một chai nước có ga nhỏ giá một tệ.

"Anh muốn đánh bài gì?" Vị thành niên liếc mắt nói.

Tiểu Mã dùng cằm nhướng về một nhà dân cách đó không xa: "Chỗ đó đấy, chú em từng đến đó chưa, tôi nghe một ông anh ở tầng trên nói trong đó chơi đã lắm, chỉ là chưa từng đi bao giờ."

Không lâu sau, hai người liền kề vai sát cánh đi đến nhà dân kia, nơi đó chính là sòng bài nhỏ mà Lý Siêu nói đến.

Phương Sơ Dương đã bại lộ vì hôm qua đi hỏi thăm quán tạp hoá nhỏ, còn Trần Chiếu Huy thì quá thành

thật dễ lộ nên không thể tham gia vào nhiệm vụ mật thám sòng bài. Hai người liền ngồi xổm trên thềm đá trước cửa thôn, nhàn rỗi ngồi ngắm cảnh lại tiện thể canh chừng cho Tiểu Mã.

Đối diện đường cái thường có phòng ở, xung quanh đều có lần ranh cao nửa mét, phòng xe tông vào. Hai người liền ngồi xổm ở đó hút thuốc, cùng những tên chơi bời lêu lổng ngồi nói chuyện trời đất, giữ đúng cái kiểu làm biếng của người trong Chu Trại.

Kế Chu Trại có một cô nhi viện, tên là "Cô Nhi Viện (2) Cao Viễn Khu Nam Thành." Ngồi xổm chỗ cửa thôn thì vừa vặn có thể nhìn thấy.

"Lúc trước không phải gọi như thế, tên của nó là "Viện Phúc Lợi (2) Cao Viễn."" Trần Chiếu Huy nhìn bảng hiệu kia, bỗng nhiên mở miệng nói.

(2) Viện phúc lợi có thu nhận người già, người tàn tật, trẻ mồ côi. Cô nhi viện thì chỉ thu nhận trẻ em.

"Sao cậu biết?" Phương Sơ Dương hít một hơi thuốc.

"Em đã từng ở đó." Tiểu Trần kiêu ngạo nói.

Đầu Phương Sơ Dương quay qua nghe, có chút kinh ngạc. Anh biết cha mẹ của Trần Chiếu Huy đã mất hết, nhưng không biết hắn đã từng ở trong cô nhi viện: "Không phải lúc trước cậu lớn lên ở trong thôn à?"

Trần Chiếu Huy là một người ít nói, bình thường chỉ biết cắm đầu làm việc, chưa từng nói đến chuyện này, chỉ thỉnh thoảng nói về việc mình từng hái táo ăn ở trong thôn.

"Lúc còn bé là ở trong thôn." Tiểu Trần giải thích, lúc đó cha mẹ đi ra ngoài làm việc, cũng lâu lắm nhưng không thấy về. Sau đó nghe nói là ở hầm mỏ đã xảy ra chuyện, hắn liền theo chú hàng xóm đi lên thành phố. Sau đó thì không biết người chú đó đi đâu, hắn thì được đưa vào cô nhi viện này.

Phương Sơ Dương quay đầu lại liếc mắt nhìn nhà dân bên kia, tạm thời không có động tĩnh gì. Đứng lên hoạt động một chút, ngồi xổm một lúc lâu chân đã tê rần, mang Tiểu Trần đến lắc lư gần cô nhi viện.

"Điều kiện của cô nhi viện này không tốt lắm, nhưng viện trưởng là một người rất tốt." Tiểu Trần thiếu thốn ngôn ngữ chỉ vào bảng quyên tiền cho Phương Sơ Dương xem, danh sách những người quyên tiền tháng này còn có tên của Trần Chiếu Huy, "Ông chủ khai thác mỏ kia chạy mất, đến nay cũng không tìm được. Em muốn trở thành cảnh sát để tóm tên xấu xa đó."

Phương Sơ Dương nhìn một lát, vỗ vỗ vai Tiểu Trần: "Cậu rất không chịu thua kém."

Trần Chiếu Huy gãi đầu một cái, có chút ngượng ngùng.

"Lúc nhỏ lận đận, có khi sẽ huỷ mất một người, có đôi khi lại sẽ tạo ra một người khác." Phương Sơ Dương bày ra tư thế đội trưởng, chuẩn bị động viên hậu bối một chút, chợt nghe có người gọi anh, cứng ngắc quay đầu lại, "Chắc chắn rồi, ngoại trừ một ít người."

"Hả?" Tiểu Trần ngốc ngốc quay đầu lại, nhìn theo mắt của đội trưởng.

Cạnh xe hạng sang đậu ven đường, có một người đeo khẩu trang đang vẫy tay với Phương Sơ Dương: "Cậu hai của Mông Mông, sao chú cũng ở đây thế?"

Phương Sơ Dương xoay người đi mất.

Trong lúc phá án thì phải tránh xa Địch Conan xui xẻo.

/Hết chương 51/

Xì poi:

Cao Vũ Sanh: "Sau này ca ca muốn đi đâu thì em sẽ đi với anh, đừng nên phiền đến cậu hai của Mông Mông."

52. Chương 52

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chuyển ngữ: Cực Phẩm

Địch Thần thấy Phương Sơ Dương không để ý đến mình, liền thức thời không đuổi theo.

"Chắc là đang phá án." Cao Vũ Sanh đi tới, nhỏ giọng nói.

"Kệ nó đi." Địch Thần khoát khoát tay, xoay người đi đến cốp xe lấy đồ đạc ra. Phần lớn đồ đạc đều nằm trên chiếc xe vận tải phía sau, đồ đạc quý giá thì để trong xe Cao Vũ Sanh.

Địch Thần hít ô-xy một cái, dễ dàng ôm được hai thùng máy tính bàn, giống như là ôm hai thùng không vậy.

"Ây da ây da, mau đưa tôi một cái." Thư ký Trịnh chạy nhanh đến ôm phụ. Người khác không chú ý đến Địch Thần đeo khẩu trang, nhưng mà hắn liếc mắt là nhận ra được, đây chính là tiểu tình nhân vệ sĩ ca ca học xúc đất của Cao tổng đó.

"Không cần đâu, cậu ôm không được đâu." Địch Thần liếc mắt nhìn thư ký Trịnh mặc đồ vest đi giày da một cái, nhanh chóng bước qua hắn, đặt máy tính lên trên bàn quyên tặng đã được viện phúc lợi chuẩn bị sẵn. Trên bàn có trải vải nhung màu xanh, chỉ là có chút cũ, có nhiều chỗ còn không có nhung.

Cái này có thể thấy rõ, viện phúc lợi này còn nghèo hơn hai chỗ ở khu trung tâm và khu Tân Thành rất nhiều.

Sân không rộng lắm, có hàng rào sắt vây quanh, trên đất là nền xi măng lồi lõm, trong những cái kẽ còn có cỏ mọc. Hướng Tây có một sân cát dùng để chơi đùa, cát cũng không đầy lắm; hướng Đông thì toàn dây

phơi quần áo, có cái là bằng dây sắt, có cái thì bằng vải. Nhóm tình nguyện của công ty Tiêu Điểm làm việc ở đây hơn nửa ngày, dọn sạch một đống đồ mặc, vớ, đệm chăn của các bé treo đầy trên dây treo quần áo và cả cỏ dại.

Cao Vũ Sanh đứng ở cổng, yên lặng nhìn mấy chữ "Viện Phúc Lợi Cao Viễn" rỉ sét loang lổ trên cổng sắt, nhìn rất lâu.

"Vũ Sanh, em đến nhìn cái này này." Ở bên ngoài thì Địch Thần không gọi nhũ danh của hắn, lại sợ người khác nhận ra anh là vệ sĩ thấy việc nghĩa hăng hái làm nên cũng không dám hét gọi Cao tổng.

Cao Vũ Sanh nghe thấy anh gọi mình, lạnh lùng trên mặt cũng tan đi, nhấc chân đi đến.

Bên ngoài hàng rào sắt có treo bảng thông tin. Hễ là đứa bé nào sắp được nhận nuôi thì phải đính kèm ảnh chụp và tin tức thông báo chung về đứa bé đó, thông báo chung qua một thời hạn nhất định thì mới có thể làm thủ tục.

Những đứa bé trên bảng thông tin này cũng có sự khác nhau rất lớn với những đứa trên bảng thông tin của khu trung tâm. Những đứa bé ở trên bảng thông tin của khu trung tâm, cơ bản là không có khuyết điểm lớn gì, còn có mấy đứa bé rất xinh đẹp. Nơi này thì hầu hết là dưa vẹo táo nứt, có đứa đã trải qua phẫu thuật khiến cho ngũ quan không cân đối, có đứa miệng méo mắt lé trí lực có chút vấn đề, còn có một đứa bị ghi là có bệnh tật nặng.

"Điều kiện trong viện phúc lợi có khác nhau thì cũng có thể hiểu, nhưng chất lượng trẻ em cũng có sự khác nhau à?" Một tay Địch Thần khoác lên trên vai Cao Vũ Sanh, lại gần tai hắn nhỏ giọng nói.

"Ừm, viện phúc lợi có điều kiện kém thì số lượng trẻ em đưa đến cũng ít, cho nên xác suất nhận được trẻ em khá khoẻ mạnh liền nhỏ đi." Cao Vũ Sanh nghiêm túc phân tích một chút về vấn đề xác suất của thị trường cho anh.

Địch Thần cười xoa xoa vai hắn: "Anh chỉ thuận miệng nói bậy chút thôi, em không cần phải trả lời nghiêm túc như thế đâu."

"Anh hỏi gì thì em cũng sẽ nghiêm túc trả lời hết." Cao Vũ Sanh nghiêng đầu nhìn anh.

Mặt trời lặn về hướng Tây chiếu lên khuôn mặt tuấn tú có ngũ quan lập thể, khiến trong đôi mắt đẹp đó có ảnh sáng nho nhỏ. Trong nháy mắt, Địch Thần bỗng nhiên không biết nói gì cho phải, giơ một ngón tay lên gãi gãi mặt: "Khụ…"

"Hoan nghênh hoan nghênh, xin lỗi, vừa nãy có một đứa bé bỗng nhiên phát bệnh nên ra đón chậm." Một người đàn ông trung niên hơn bốn mươi tuổi, mặc một bộ vest cũ cũ vội vội vàng vàng chạy đến từ trong sân, bắt tay với Cao Vũ Sanh, "Vị này chính là Cao tổng đúng không, tôi là Lộ Trường Hoa, viện trưởng của cô nhi viện Cao Viễn."

"Tôi thấy giới thiệu về viện trưởng ở kia không phải là ông." Địch Thần chỉ vào cột tuyên truyền kế thông báo chung, chỗ đó có dán hình viện trưởng là một cụ già tóc trắng xoá.

"A, người đó là cha tôi, ông ấy qua đời mấy năm trước rồi. Tôi vốn làm nghề khác, nhưng cha tôi lại lo lắng về cô nhi viện này nên giờ tôi đảm nhiệm thay cho ông ấy." Lộ Trường Hoa cười chua xót, đôi chân đeo đôi giày bung keo câu câu nệ nệ quay đầu gọi thầy cô giáo bên trong dẫn bọn nhỏ ra ngoài.

Hiện tại, trong cô nhi viện Cao Viễn, những đứa bé có thể tự mình đi được thì có khoảng mười mấy đứa, còn lại thì nhỏ quá, hoặc là mắc tật bệnh nặng nên không xuống giường được. Những đứa nhỏ, những người giúp đỡ và viện trưởng, cùng các nhân viên của công ty Tiêu Điểm đứng trước bàn quyên tặng chụp một bức hình chung. Lúc đầu viện trưởng Lộ tính dùng một tấm biểu ngữ viết các loại như "Cảm ơn Công ty Bản đồ Tiêu Điểm đã quyên tặng" gì đó, nhưng bị Cao Vũ Sanh từ chối.

"Chúng tôi đến giúp một tay chứ không phải đến để gây thêm phiền toái." Cao Vũ Sanh nói nhân viên mang giúp đồ vào.

Viện trưởng Lộ rất cảm kích, dẫn mọi người đi tham quan.

“Sao ở đây khác với chỗ bên khu trung tâm vậy?” Địch Thần sờ tấm bảng đen tróc sơn trong phòng học cho bọn trẻ, nhịn không được hỏi.

“Ai, về những đứa trẻ không có mẹ thì nói rất dài dòng.” Lộ Trường Hoa dọn mấy băng ghế rồi mời bọn họ ngồi, “Khu trung tâm đó lệ thuộc trực tiếp với thành phố, đương nhiên là tài chính đầy đủ. Chúng tôi thuộc về khu Nam Thành, tình trạng khu này như thế nào thì mọi người cũng biết rồi đó, huống chi còn là nửa đường nhặt được, căn bản là không được coi trọng.”

“Tại sao gọi là nửa đường nhặt được?” Thư ký Trịnh hiếu kỳ hỏi.

“Trước đây cô nhi viện này là một doanh nghiệp nhà nước, xem như là nửa công lập nửa tư nhân. Sau đó thì doanh nghiệp đó phá sản, bị khu lấy đi, đổi thành tên như bây giờ.” Viện trưởng Lộ lấy album cho bọn họ xem.

Lúc đầu tiên thì tên là “Cô Nhi Viện Cao Viễn,” cổng lớn thì cơ bản không thay đổi gì. Trước đây có tường xi măng cao, sau đó vì hưởng ứng chính sách phủ xanh của thành phố nên đổi thành hàng rào sắt. Lão viện trưởng, cha của Lộ Trường Hoa, là một ông lão mặt mũi hiền lành, năm nào cũng chụp hình chung với tụi nhỏ.

Lật từng năm từng năm, lão viện trưởng ngày càng gầy gò đi theo tốc độ mắt thường có thể thấy được, tấm hình cuối cùng thì gầy sụp đi nhưng trên mặt vẫn là nụ cười hiền lành như cũ.

“Cha tôi mắc bệnh ung thư đã qua đời, lúc sắp chết vẫn không yên tâm, nói tôi tiếp nhận. Thật ra tôi là đứa trẻ mà cha tôi nhận nuôi, cho nên tôi cũng họ Lộ, nhặt được ở ven đường.” Lộ Trường Hoa cười nói.

Những đứa trẻ trong viện mồ côi này, ngoại trừ những đứa đã có tên sẵn thì những đứa khác đều mang họ Lộ.

“Lão tiên sinh đúng là một người thương người.” Thư ký Trịnh cảm động không thôi.

“Tôi có thể chụp hình không?” Cao Vũ Sanh chỉ vào hình chụp trên album, hỏi viện trưởng.

“Đương nhiên là có thể.” Lộ Trường Hoa không ngại xua tay, nói Cao Vũ Sanh cứ thoải mái chụp.

Địch Thần nhìn hắn nghiêm túc dùng điện thoại chụp lại từng tấm, có chút kinh ngạc: “Em bắt đầu có hứng thú với những tấm hình cũ từ bao giờ thế?”

“Em vẫn luôn có hứng thú với ảnh chụp và hội hoạ mà.” Cao Vũ Sanh chụp hết album rồi đưa trả cho viện trưởng.

“A, đúng rồi.” Địch Thần nhớ tới triển lãm hình chụp trời đêm lần trước, còn có phòng vẽ tranh vẫn đang khoá kia.

“Cao tổng của chúng tôi rất thích nghệ thuật, thích nhất là bầu trời sao.” Thư ký Trịnh cười nói chuyện với viện trưởng Lộ, trước mặt bỗng nhiên có một ly nước đưa tới, anh ta vội vã ngẩng đầu nhìn sang, “Cảm ơn… A!”

Một câu cảm ơn còn chưa nói xong thì đã biến thành tiếng kêu sợ hãi.

Người rót nước là một thiếu niên chừng mười ba mười bốn tuổi, trên mặt có sẹo bỏng rất nặng, nhìn có hơi đáng sợ. Thấy mình hù doạ thư ký Trịnh, khom lưng xuống, trong miệng có tiếng “Ô ô” vang lên.

“Xin lỗi, lúc còn bé nó bị bỏng ảnh hưởng đến giọng nói, nên giờ không nói được nữa.” Viện trưởng Lộ nhanh chóng giải thích. Đứa trẻ này bị bỏng từ lúc rất nhỏ, người nhà chữa trị đơn giản rồi ném tới trước cửa của cô nhi viện.

“Ai nha, này có gì đâu mà xin lỗi.” Thư ký Trịnh rất ngượng ngùng.

Thiếu niên bị bỏng cúi đầu, lại rót nước cho bọn Địch Thần. Địch Thần tuyệt không sợ gương mặt đó, cười ha hả nói: “Đàn ông có sẹo mới đẹp trai nha, lúc anh mười mấy tuổi ra ngoài lăn lộn vẫn luôn muốn vẽ một cái sẹo lên mặt.” Nói xong lấy tay biểu thị, từ trán kéo qua mắt rồi đến mũi.

Thiếu niên nâng mắt nhìn anh, dường như là lần đầu nghe người ta nói như thế, trong mắt tràn đầy kinh ngạc.

Từ đầu đến cuối mặt Cao Vũ Sanh không chút thay đổi gì, để tuỳ anh muốn nói gì thì nói.

"Thật ra nó cũng xem là tốt rồi, những đứa trẻ chỗ này không thiếu bị tàn tật nặng hơn." Viện trưởng Lộ thở dài nói, mang bọn họ đến nhìn những đứa trẻ không thể tự lo liệu.

Phần lớn có chướng ngại về trí lực, còn có một số ít bị tàn tật bẩm sinh.

"Không thể không nói, những đứa trẻ chỗ này thật... không khoẻ mạnh lắm." Thư ký Trịnh nuốt chữ "xấu" vào, nhưng đúng là như thế, theo lẽ thường mà nói thì những đứa trẻ tàn tật cũng có đứa lớn lên dễ nhìn, nhưng ở chỗ này tìm một đứa có ngũ quan cân đối cũng chẳng có.

"Những đứa trẻ bình thường thì đều bị giành giật nhận nuôi, số lượng người muốn nhận nuôi ở chỗ chúng tôi cũng không ít. Chỉ là trẻ em tàn tật nhiều, trẻ em bình thường thì ít, không có mấy người nguyện ý nhận nuôi trẻ em tàn tật nặng. Những đứa trẻ tàn tật nhẹ thì được người nước ngoài nhận nuôi." Viện trưởng Lộ ôm một đứa trẻ mắc chướng ngại trí lực đang bò trên đất, thả bé vào lại giường nhỏ có rào chắn.

"Thật tội nghiệp, viện trưởng Lộ đúng là người tốt." Thư ký Trịnh thấy mà lòng chua xót, lập tức quyên một ngàn tệ.

Lúc rời khỏi cô nhi viện Cao Viễn thì đã là xế chiều. Đây là chỗ cuối cùng của hôm nay, các nhân viên giải tán ở đây, thư ký Trịnh cúi đầu nói với Cao Vũ Sanh hai câu, đợi sau khi hắn gật đầu thì lập tức nói với mọi người: "Mệt cả ngày rồi, chúng ta liên hoan đi, Cao tổng nói là sẽ trả!"

"Yeah!" Các nhân viên lập tức hoan hô, vô cùng náo nhiệt chạy theo thư ký Trịnh.

"Sao em không đi?" Địch Thần bóp bóp Cao Vũ Sanh đang đờ ra.

"Em đi cũng chỉ phá bầu không khí thôi." Cao Vũ Sanh bị hắn bóp, nhịn không được giật giật người.

"Ừ, vậy thì càng tốt, để ca ca dẫn em đi ăn đồ ngon ngon nào." Hai hàng lông mi của Địch Thần nhướng nhướng, rất giống mèo Tom xun xoe trong phim hoạt hình.

"Ơ, ơ!" Phía sau truyền đến âm thanh của thiếu niên bị bỏng, Địch Thần quay đầu lại, trong tay được lấp đầy bởi một quyển tập vẽ. Đây là sách tuyên truyền do chính viện phúc lợi Cao Viễn làm, vừa nãy đã đưa cho từng tình nguyện viên.

"Cảm ơn nhé." Địch Thần cất nó vào trong ba lô, vẫy tay chào tạm biệt thiếu niên.

Cao Vũ Sanh cũng nhét quyển của mình vào ba lô của ca ca, giữ chặt bàn tay đang vẫy trên không trung của anh: "Ăn gì thế?"

"Em nhìn xem đây là đâu?" Địch Thần chỉ vào khu dân cư nghèo dần dần náo nhiệt lên, đây chính là chợ đêm nổi tiếng ở Chu Trại.

Khi còn bé đã từng hứa sẽ dẫn Thiên Tứ đi ăn hết tất cả đồ vặt ở đây, Địch Thần đã nếm qua tất cả món có thể nếm được. Loại chợ đêm này không tiện cho người bị mắc bệnh quáng gà như anh lắm, nên anh vẫn cứ ngang ngược kéo Phương Sơ Dương đến dẫn đường cho anh. Chợ đêm Chu Trại này có rất nhiều đồ rẻ, nhìn qua vô cùng lộn xộn nhưng có rất nhiều đồ ngon ẩn dấu.

Cao Vũ Sanh nhìn con đường mờ tối kia, đơn giản là không buông tay anh ra, kéo anh đến ngõ hẻm giao thoa với chợ đêm của khu dân cư nghèo.

Nói là chợ đêm, nhưng cũng chẳng có kế hoạch thống nhất gì, chỉ là tối nào cũng sẽ có rất nhiều người đẩy xe đồ ăn vặt đến, tuỳ tiện tìm một chỗ rồi bán đồ.

Có cô gái trẻ tuổi mặc đồ mát mẻ, ngồi trước sạp đồ chiên ăn từng xiên một. Bác gái bán bánh cuộn, vừa nhanh tay bỏ rau vào bánh vừa lớn tiếng hét lên. Sạp gà nướng thì càng náo nhiệt hơn, toàn bộ gà nướng tự xoay trên nĩa, ông chủ bên cạnh thì đứng bán.

Có người trẻ tuổi mới đi làm về, mua một cái bánh nướng ở sạp bánh nướng, bổ nửa ra, mua thêm hai tệ gà kẹp thêm vào, xin ông chủ cho mình ít sốt cà chua nữa.

"Chỉ mua có hai tệ mà còn tham của tui nhiều sốt thế, hôm nay chắc tui lỗ mất!" Ông chủ hùng hùng hổ hổ nhưng vẫn bỏ thêm ít sốt vào.

Người trẻ tuổi vui vẻ giơ bánh nướng lên, suýt nữa văng trúng Địch Thần.

Cao Vũ Sanh lập tức kéo Địch Thần một cái, hộ anh ở trong lòng mình. Hắn có chút mâu thuẫn với những chỗ tấp na tấp nập thế này, không muốn để người khác đụng trúng Địch Thần, đi nhích nhích trái phải giống như ông nông dân đi mò đồ trong rừng.

"Không sao, anh nhìn thấy mà." Những sạp nhỏ vì muốn đoạt mối nên bóng đèn chỗ này còn sáng hơn chỗ trước, đứng cạnh sạp là thấy rõ, "Càng đi về phía trước thì sẽ không chen lấn vậy nữa."

Mang theo Cao Vũ Sanh rẽ đến một con phố khác, bên này thì yên tĩnh hơn chút, hầu hết là những cửa tiệm sát mặt đường. Địch Thần mua xong một số món, ngồi trên bàn bày trước một quán kem cùng ăn với Cao Vũ Sanh.

Tất cả đồ Địch Thần mua đều là những món mà anh cảm thấy ngon, mùi vị tất nhiên là không tệ, cũng không biết Cao Vũ Sanh được nuông chiều từ bé nhiều năm như vậy có thể quen với khẩu vị thế này không. Cũng may Cao Vũ Sanh cũng không kén ăn, ăn vào rất ngon lành.

"Lúc còn bé em thích ăn món bánh bột đậu xanh xào ở trấn trên, tiếc là nửa năm mới có thể đi một lần." Địch Thần múc một thìa bánh bột đậu xanh xào đưa cho Cao Vũ Sanh, đợi đến lúc hắn mở miệng ra thì lại vòng lại tự mình ăn mất.

Cao Vũ Sanh nháy mắt mấy cái, vô tội nhìn anh.

Địch Thần cười ha ha, đưa thìa cho cho hắn để hắn tự mình ăn.

Khi còn ở trong núi, do Cao Vũ Sanh chạy trốn mấy lần, độ tin tưởng không còn cao, từ đó thì lưng còng không để cho hắn rời khỏi làng nữa, chỉ có khi có Địch Thần dẫn hắn đi thì hắn mới được đi xa một chút. Mỗi lần cha của Địch Thần, Lý Đại Hải, đi lên trấn trên bán thổ sản vùng núi thì Địch Thần đều dẫn Cao Vũ Sanh theo, có người lớn đi chung thì lưng còng mới có thể miễn cưỡng đồng ý.

Trấn trên cũng chẳng có đồ gì ngon, tất cả đều chỉ là đồ ăn vặt chất lượng kém loè khách du lịch ngoài vùng thôi, chỉ có một quán bánh bột đậu xanh xào là ăn ngon. Khi Địch Thần giúp Lý Đại Hải bán trứng gà thì sẽ len lén nâng giá cao lên chút, phần dư ra dùng để mua bánh bột đậu xanh xào cho Thiên Tứ ăn. Anh học toán với ông mặt rỗ ở đầu làng, chuyện ứng phó với Lý Đại Hải thì không thành vấn đề.

"Anh nhớ hết à." Cao Vũ Sanh ăn một miếng, cũng không ngon như năm đó, nhưng bởi vì là do người này mua cho hắn nên lại thích ăn.

"Đương nhiên là nhớ kỹ rồi." Ngoại trừ chuyện nhớ mặt thì những chuyện khác Địch Thần có thể nhớ dai vô cùng.

"Lúc trước sao anh đến chợ đêm được?" Cao Vũ Sanh khá để ý chuyện này.

"Thì đi cùng với Phương Sơ Dương á." Lúc này Địch Thần mới nhớ tới cậu em nhà mình, lúc chiều có thấy hắn ở cửa cô nhi viện, chắc là cũng đang ở gần đây tra án. Cúi đầu nhìn điện thoại, không có tin nhắn của Phương Sơ Dương, mà cũng không dám tuỳ tiện gửi cho hắn.

"Sau này ca ca muốn đi đâu thì em sẽ đi với anh, đừng nên làm phiền đến cậu hai của Mông Mông nữa." Cao Vũ Sanh giống như lơ đãng nói.

"Chắc chắn rồi, đi chung với nó thì anh ăn tức cũng đủ no rồi, nếu không phải là không có lựa chọn khác…"

Nói còn chưa dứt lời, con đường đối diện bỗng vang lên tiếng còi hú, bảy tám chiếc xe mô-tô cảnh sát bật đèn xanh chạy đến dừng trước cửa của một nhà dân. Không bao lâu sau, một đám người đi ra ngoài, tất cả ôm đầu ngồi xổm ở chân tường.

"Ai u, quán nước bị kiểm tra à." Bà chủ quán kem thò đầu ra xem náo nhiệt.

"Chỗ đó có gì thế?" Địch Thần thuận miệng nói chuyện phiếm với bà chủ quán.

"Không có gì." Bà chủ thấy Địch Thần là một người rõ nghề, cười cười với anh.

Cao Vũ Sanh bỗng nhiên nắm anh tay, kéo sự chú ý của ca ca lại: "Ừm, hình như là người mặt đen gặp lúc chiều."

Tiểu Trần? Đèn bên kia khá tối, Địch Thần không thấy rõ lắm, nếu Cao Vũ Sanh thấy được Trần Chiếu Huy, vậy thì nói rõ là Phương Sơ Dương cũng ở đó.

"Cảnh sát, tôi chỉ đánh bài thôi, chỉ chơi có năm mao một ván, thật là không chơi lớn mà."

"Cảnh sát, tôi chỉ đứng nhìn xem thôi."

Đám người ngồi xổm ở cửa bảy miệng tám lời nói, bị bắt im lặng lại. Người qua đường xung quanh thì đứng cười xem náo nhiệt, bầu không khí cũng không căng thẳng lắm. Đúng lúc này, bên trong nhà dân bỗng nhiên có lửa bùng lên, một tiếng "bùm" vang lên, thuỷ tinh trong phòng cũng bị nổ tung bắn ra ngoài trong nháy mắt.

"A ——" Nhóm người vây xem lập tức kêu to chạy đi, những tên cờ bạc cũng chạy trối chết.

Chẳng biết ai hô một câu "Bình ga nổ," bức tường cũng ầm ầm đổ xuống. Trần Chiếu Huy nhấc chân muốn đi vào thì bị những đồng nghiệp khác ngăn lại, gấp đến độ hô to: "Đội phó còn ở bên trong!"

Phương Sơ Dương!

Địch Thần nghe thế, không nói hai lời lập tức móc bình ô-xy ra.

"Mang bình ô-xy vào trong thì nó sẽ phát nổ." Cao Vũ Sanh cầm cổ tay anh.

Địch Thần không nói lời nào, hít mạnh mấy hơi rồi đưa cho Cao Vũ Sanh, nhấc chân lên liền chạy vào sân.

/Hết chương 52/

Bánh cuốn

Bánh nướng

Bánh bột đậu xanh xào: Mình tìm không thấy có món này cụ thể bằng tiếng Việt (hoặc có mà do kiến thức mình hạn hẹp quá). Nguyên liệu và cách làm của nó là như thế này. Pha tinh bột đậu xanh với nước. Bỏ vào nồi nấu sôi lên rồi đổ ra khuôn. Đợi khi nó đông lại rồi thì cắt ra thành từng khối vuông giống trong hình. Bỏ hành tỏi vào xào chung. Muốn thêm thịt hay thêm gì thì tuỳ thích.

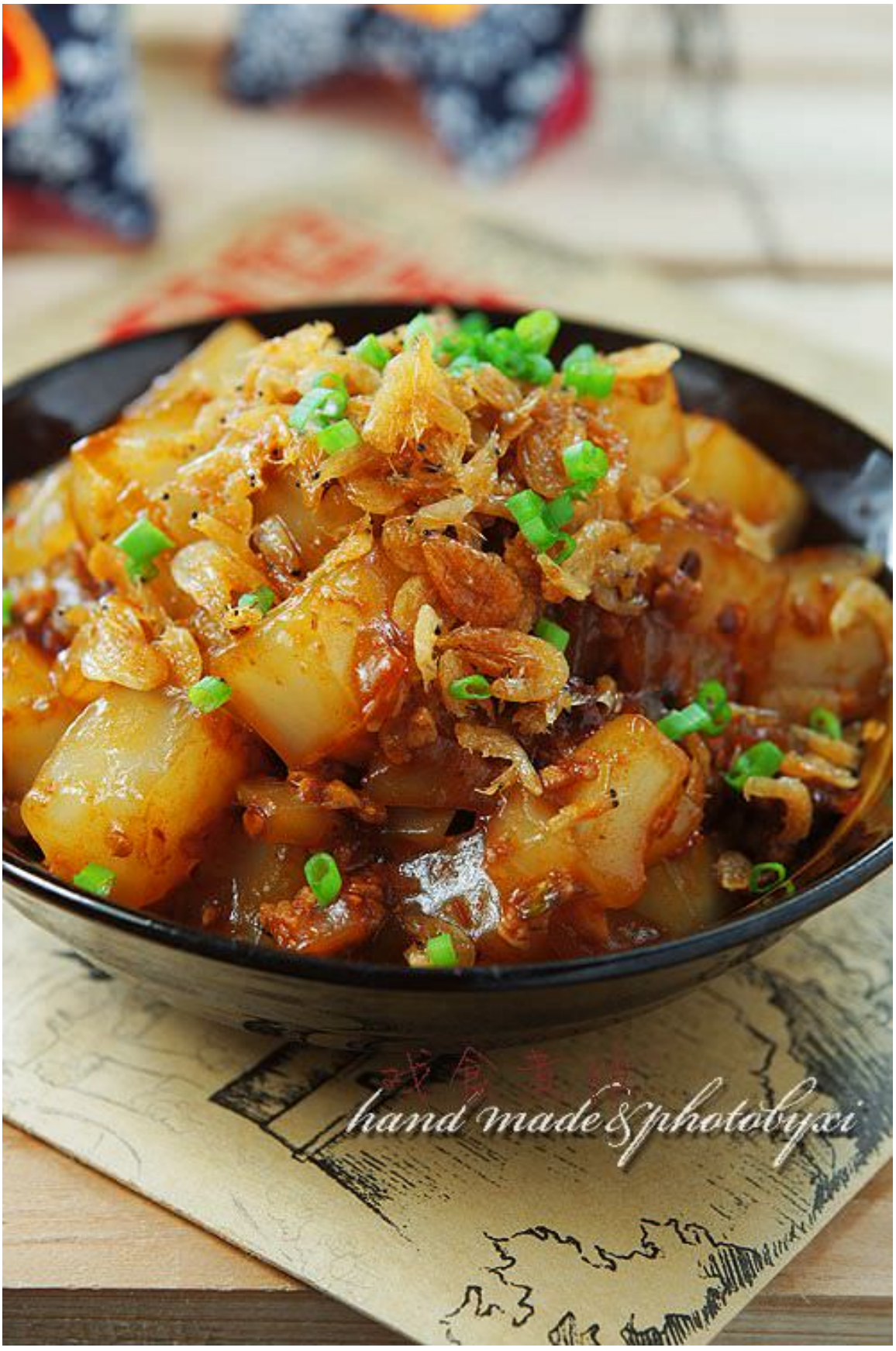
hand made&photobyxi

Tác giả: Tui không phải người! Binh binh bốp bốp xoảng xoảng! Xoảng xoảng xoảng xoảng!

53. Chương 53

Chuyển ngữ: Cực Phẩm

Nhà trong khu dân cư nghèo là nhà tự xây, bình thường đều không có kế hoạch gì, nghĩ muốn xây thế nào thì xây thế đó. Nhà này là một cái nhà lầu, vốn cũng không thông khí lắm, ở tầng hai làm một cái trần, biến nó thành một cái hộp kín hoàn toàn. Nhà như thế này nên đành phải hoạt động ngoài sân, tận dụng hết sức không gian có hạn.

Hôm nay, bình ga bị nổ có uy lực cực lớn, làm bể nát hết trần nhà có chất lượng cũng chẳng tốt mấy. Xi măng rỗng ruột rơi từng miếng xuống, bịt kín đường đi ra ngoài. Ánh lửa lên đến tận trời, thỉnh thoảng còn có tiếng nổ mạnh. Lúc những người khác chạy đi thì chắc chắn vẫn còn nhìn thấy được khung cảnh này.

Không có công cụ chuyên nghiệp, sức người không thể dời hết tảng xi măng được, lại còn có khả năng sẽ táng thân biển lửa, chỉ đành phải chờ đội cứu hoả đến. Nhưng mà tình hình hiện nay mà còn chờ đội cứu hoả đến, thì Phương Sơ Dương cũng bị cháy thành tro rồi.

Địch Thần mượn ánh lửa nhìn qua những khe xi măng, nhưng cái gì cũng không thấy được. Trong nhà còn không có tiếng bước chân cũng không có tiếng cầu cứu, im lặng đến đáng sợ.

"Phương Sơ Dương!" Địch Thần hét lớn tiếng, tay không dời một tảng xi măng ném ra ngoài, người thì trèo vào.

Mười mấy năm trước, lúc anh được Địch Kiến Quốc dẫn về nhà thì Phương Sơ Dương đã ở sát vách nhà anh. Khi đó ở khu chung cư cũ, hai nhà đều nằm ở tầng trệt, còn có một sân nhỏ tự xây. Người hai nhà có quan hệ tốt, ở giữa chỉ cách bởi một bức tường gạch mỏng, cũng không lấy nước hoà xi măng trát lên, chỉ là đặt lên như thế.

Khi anh vừa mới tới nhà họ Địch, Địch Kiến Quốc vào nhà bàn bạc với người nhà, anh liền đứng trong sân lòng đầy mờ mịt. Nghe thấy sát vách có tiếng cười của một cậu con trai, lập tức tò mò vịn tường nhìn sang. Ở trong núi leo tường thành thói quen, nào biết tường này không chắc chắn như thế, "rầm" một tiếng đổ xuống chôn anh trong đống gạch.

"Ây, không sao chứ?" Tiểu thiếu niên mặc bộ quần áo màu gừng, hai ba cái đào đống gạch ra, ngồi chồm hổm nhìn anh. Khi đó Phương Sơ Dương đã mười hai tuổi, chơi bóng rổ phơi người ngăm đen, cười lên thì răng có vẻ cực kỳ trắng.

"Thần Thần không biết sinh nhật của mình à?"

“Thần Thần cũng lớn cỡ Dương Dương, không thì định sinh cùng một ngày là được.”

“Tôi là anh cả!”

“Sai, đây mới là anh cả!”

“Tách tách tách!” Khí ô-xy sung túc bất ngờ dụ cho lửa cháy trong nhà lên cao hơn, ngọn lửa bùng mạnh lên, suýt nữa là xém đến tóc Địch Thần.

Địch Thần lăn một vòng ngay tại chỗ, tránh được một đường lửa, bỗng nhiên thấy được Phương Sơ Dương bị kẹp ở giữa tảng xi măng. Dường như là bị đập cho ngất xỉu, nằm úp sấp ở vị trí cửa phòng khách không động đậy gì, thế lửa trong nhà không ngừng lan tràn, sẽ lập tức xém đến chân anh.

“Phương Sơ Dương!” Địch Thần lớn tiếng gọi hắn, hai ba cái kéo người từ dưới đất lên.

Cổng đi ra khỏi sân bị mấy tảng xi măng chặn lối, cảnh sát bên ngoài cũng leo tường vào, hai người mới vừa vào thì thấy Địch Thần đã tìm được người.

“Nhanh đi ra ngoài!” Địch Thần cõng Phương Sơ Dương lên, vừa chạy vừa hét lớn với hai cảnh sát. Hai người kia còn chưa hiểu sao, muốn chạy qua giúp.

“Bùm ——” Trong nhà bỗng nhiên có lửa cháy mạnh ngút trời lao ra, cũng không biết ở trong phòng bếp có trữ bao nhiêu bình ga mà lại nổ thêm lần nữa, sóng xung kích to lớn đẩy hai người Địch Thần đến phía tường đối diện. Mà cảnh sát vừa leo qua được tường thì trực tiếp bị đẩy xuống.

Địch Thần nhanh chóng xoay người trên không trung, hai chân chống tường, dựa vào bắp thịt lúc này vẫn còn xài được, giảm tốc độ va chạm lại, tránh đi kết cục bể đầu chảy máu. Nhưng chưa kịp điều chỉnh động tác lần nữa thì đã té quỳ thẳng lên miếng xi măng và thép gãy, đau đến nhe răng nhếch miệng.

Mà Phương Sơ Dương nằm trên lưng anh, tránh được bi kịch cơ thể chạm đất, vẫn còn bất tỉnh nhân sự như trước,

Lúc nãy chỉ tạm hít ô-xy hai hơi, bây giờ đã gần cạn rồi. Lửa cháy càng mạnh hơn, Địch Thần không dám dừng lại, khiêng Phương Sơ Dương lăn một cái rồi chạy về phía đầu tường.

“Anh Thần, bên này!” Trần Chiếu Huy đang ngồi trên đầu tường tiếp ứng anh.

“Phù phù…” Hô hấp của Địch Thần càng lúc càng nặng nề, cắn răng vác Phương Sơ Dương đến bên tường, đưa tay mình ra, “Kéo tôi một cái!”

Tiểu Trần gầy yếu dựa vào lực eo của mình thì không thể nào kéo đàn ông trưởng thành hôn mê lên được, Địch Thần phải dựa vào chính sức mình để vác Phương Sơ Dương ra ngoài.

Trần Chiếu Huy nghe lời kéo anh lên, dùng hết sức mình.

"Rắc rắc!" Không biết vật dụng gì bị cháy rớt xuống, ánh lửa sáng rực mang theo uy hiếp của tử thần rơi thẳng xuống hướng đầu bọn họ.

Địch Thần dùng hết sức nhảy lên, cùng mang Phương Sơ Dương chạy ra khỏi sân.

"Tách tách tách!" Đồ dùng bằng gỗ bị cháy hết, cả một căn nhà biến thành một cái biển lửa.

"Phù... Phương Sơ Dương..." Địch Thần quỳ rạp trên mặt đất, nhanh chóng thở hổn hển như mấy em cún bị cảm nắng, trong tay vẫn còn siết chặt cổ áo của Phương Sơ Dương, khàn giọng gọi hắn.

Trên mặt Phương Sơ Dương toàn máu, hai mắt nhắm nghiền, xem ra tình huống không tốt lắm.

Cao Vũ Sanh dùng một tay ôm lấy Địch Thần, không cho anh tranh luận nữa, chụp ô-xy lên mặt anh, liên tục đè van của nó. Cơ thể trong lòng rõ ràng đã đến cực hạn, bắt đầu hơi run lên, chọc cho trái tim của hắn cũng run rẩy đau theo.

"Đừng nói nữa, mau hít ô-xy đi." Cao Vũ Sanh ôm chặt anh, lại gần bên tai thấp giọng nói, "Ca ca, đừng ngủ, mau hít vào, lập tức sẽ ổn thôi."

Sức mạnh trong cơ thể Địch Thần cần dùng ô-xy có nồng độ cao mới có thể hoạt động lại. Nhưng lúc ô-xy chưa đủ thì anh cũng có thể dựa vào sức mạnh nằm trong bắp thịt bạo phát một chút, nhưng sau đó sẽ rơi vào trạng thái thiếu ô-xy nghiêm trọng.

Lúc còn nhỏ ở trong núi, do Địch Thần lớn lên giống một tiểu thiếu niên, liền thường thường có mấy việc nhà nông phải làm. Có đôi khi ép buộc dùng sức mạnh thì sẽ xuất hiện tình huống thế này.

Lúc đó, Cao Vũ Sanh nho nhỏ không biết làm sao cả, chỉ có thể nước mắt lã chã vuốt ngực cho anh.

Từng dòng từng dòng ô-xy đi vào cơ thể, từng cơn choáng váng, hoa mắt, ù tai cũng dần chuyển biến tốt hơn, cơ thể cũng dần lấy lại được sức. Địch Thần giơ tay lên giữ tay của Cao Vũ Sanh, lấy chụp ô-xy ra: "Anh không sao, nhanh đưa Phương Sơ Dương hít hai hơi, có phải nó tắt thở rồi không?"

"Khụ khụ..." Phương Sơ Dương sặc khụ khụ hai tiếng mở mắt ra, "Anh mới tắt thở ấy."

"Mẹ nó, chú tỉnh rồi à, lại còn giả chết để cho anh cõng, có biết xấu hổ không hả!" Địch Thần cầm bình

ô-xy đè lên chỗ miệng và mũi của Phương Sơ Dương, đúng lúc ngăn lại cái miệng tính chửi của anh.

Chợ đêm vốn yên bình náo nhiệt bị lần nổ này phá, trong tiếng nghị luận và rực lửa, đành tan cuộc sớm hơn.

Ông chủ sòng bài bị nổ chết, vợ ông ta thì một hỏi ba không biết khóc lóc dữ dội. Hầu hết dân cờ bạc trong sòng bài đều là người ở Chu Trại, cũng có người từ chỗ khác đến. Ngư long hỗn tạp, không có tin tức đặc biệt gì có ích cả.

"Nhưng mà đã tìm được danh sách thiếu nợ trong sòng bài rồi, bên trong đúng là có tên của Lý Siêu." Trần Chiếu Huy đứng trước giường bệnh của Phương Sơ Dương, báo cáo tình hình xét hỏi cả đêm.

Phương Sơ Dương chỉ bị những vết thương ngoài da, trên mặt nhiều máu nhìn doạ người như thế, thật ra cũng là do trên đầu bị đập một lỗ thôi. Nhưng hôm qua vào sinh ra tử nên bác sĩ cũng không dám để anh về nhà thẳng, phải ở lại bệnh viện quan sát cả đêm.

"Đã tra ra được nguyên nhân sự cố chưa?" Trên đầu Phương Sơ Dương quấn băng gạc, trên mặt có vài đường trầy da, khoé miệng cũng rách, lúc nói chuyện có chút không được tự nhiên.

"Đội cứu hoả nói là do bình ga hoá lỏng ở phòng bếp bị nổ. Trong phòng bếp có ba bình ga, trên lầu còn có hai cái, cho nên mới nổ tiếp lần nữa."

Phương Sơ Dương cẩn thận nhớ lại một màn cuối cùng trong sòng bài, những tên cờ bạc đều đi ra ngoài theo thứ tự lần lượt, còn ông chủ sòng bài thì lén quay lại, dường như là muốn chạy ra ngoài từ cửa sổ phòng ngủ. Anh liền chạy qua đuổi theo ông chủ đó, đúng lúc này thì bỗng nhiên nổ tung.

Cái này chắc chắn không phải là ngoài ý muốn.

"Đã tìm được thằng nhóc phát tờ rơi quảng cáo, hôm nay sẽ đi bắt tên đó." Đội trưởng Phạm cười híp mắt đi tới, trong tay có xách theo bánh bao và sữa đậu nành.

Tiểu Mã ngáp liên tục theo ở phía sau, rõ ràng là thức cả đêm.

"Sao mọi người lại đến đây?" Phương Sơ Dương ngẩng đầu, nhận bánh bao trong tay đội trưởng.

"Mọi người ra ngoài ăn sáng, tiện đường đến thăm đội phó luôn, lát nữa về nhà chợp mắt một lát." Tiểu Mã nói, người đã leo lên chỗ trống trên giường bệnh ngủ mất.

Ngày hôm qua phát triển thành dạng như thế, khiến cho mọi người không kịp trở tay. Vốn tính lấy lý do đi tra sòng bài để bắt ông chủ sòng bài về tra hỏi, để cho ông ta chỉ ra và xác nhận chị Hà. Ai biết hiện trường lại bị cháy, nhân chứng đã không còn mà còn thăng cấp thành một cái án mạng hư hư thực thực

trong nháy mắt.

Người của đội hình cảnh mệt đến lắc lư, chỉ có Trần Chiếu Huy luôn tinh lực tràn đầy thì chẳng sao cả. Nhưng có thể là do mặt hắn quá đen nên nhìn không ra hai mắt gấu mèo.

"Dựa vào danh sách thuê nhân viên đi phát tờ rơi quảng cáo của công ty kia, và danh sách trong tay ông chủ sòng bài chồng chéo so sánh, đã xác định được người phát tờ rơi ở phố thương mại Kim Hâm, tên là Tôn Đại Tráng."

Phương Sơ Dương hơi nhíu mày: "Hôm qua bắt được chưa? Giờ đầu mối về chị Hà lại bị chặt đứt, không bằng giữ hắn ta lại để xem có liên hệ lại hay không."

"Nếu có bắt được thì cũng không cần giam nữa. Nếu sòng bài bị cháy, chắc chắn là do động đến lợi ích chung." Đội trưởng Phạm nói chắc như đinh đóng cột. Ngụ ý, người được gọi là chị Hà kia sẽ không liên lạc với Tôn Đại Tráng nữa, hơn nữa cũng có khả năng đã chạy xa rồi.

"Nếu là một mình buôn lậu thì không thể nào liều mạng như thế. Bọn buôn người chỉ cần tiền, không giết người." Phương Sơ Dương không cho là đúng, "Người gây ra vụ nổ chắc chắn là người khác." Bây giờ xem ra, chuyện làm ăn buôn bán người của chị Hà cũng không phải là chuyện làm ăn nguy hiểm nhất mà ông chủ sòng bài giới thiệu, chắc chắn sau lưng còn dính đến vụ án gì lớn hơn nữa.

"Giết người diệt khẩu, đây đúng là kiểu của đám sống ngoài vòng pháp luật." Tiểu Mã trở mình, lầm bầm lầu bầu nói một câu, lại ngủ tiếp.

"Những cái đó cũng chỉ là suy đoán thôi, nhưng nếu như bọn họ lừa bán trẻ em rồi còn làm chuyện gì táng tận lương tâm thì cũng sẽ bị bắn chết." Đội trưởng Phạm giữ vững lập trường, đối với những người hiềm nghi phạm tội, có thể bắt một thì bắt một.

Bây giờ đi bắt Tôn Đại Tráng là một việc bắt buộc phải làm.

"Hôm nay cậu cứ nghỉ một ngày đi, không cần đến đội." Trực tiếp cho Phương Sơ Dương nghỉ.

"Nhưng mà..." Phương Sơ Dương còn muốn nói gì nữa, bị đội trưởng Phạm ngăn lại, dường như là nghe thấy có người đến gần.

"Uầy, đều ở đây à." Địch Thần mang cà men đi vào, doạ mọi người hết hồn, "Đến đến cùng nhau ăn."

"Không được rồi, mọi người còn phải về phá án nữa." Đội trưởng Phạm vỗ vỗ vai Địch Thần, "Hôm qua Thần Thần lại lập công, để tôi tìm một hội nghị khen ngợi cậu mới được."

"Đừng đừng, đội trưởng cũng biết bây giờ tôi nổi bao nhiêu rồi đó, khen ngợi nữa sẽ có fan đến đá nát cửa

nhà mất, dễ gặp chuyện không may lắm." Địch Thần làm như có thật nói, dường như mình đã là tiểu thịt tươi nổi lắm rồi vậy.

"Anh Thần, ký tên cho em với." Tiểu Mã ngọ nguậy bò dậy từ trên giường, kéo Địch Thần đòi chữ ký.

"Được, đợi cậu tỉnh ngủ đã."

Đuổi một đám anh em đội hình cảnh đi, Địch Thần kéo bàn nhỏ trên giường bệnh ra, đặt hộp cơm và đồ gì đó lên hết. Đây là đồ ăn sáng Cao Vũ Sanh nói quán đồ ăn sáng Quảng Đông làm trước, tất cả đều tinh xảo không gì sánh được.

"Đây chính là đồ Thiên Tứ nhà chúng ta mua cho chú, nhìn đi, tri kỷ biết bao nhiêu." Địch Thần nhịn không được khoe khoang, thấy Phương Sơ Dương vẫn còn giữ cái mặt thối nghiêm túc đó, liền đưa tay đẩy đẩy hắn một chút.

"Làm gì thế?" Phương Sơ Dương lườm anh, giọng nói cực kỳ không tốt.

"Ai anh nói này, chú đối xử với anh em lao vào đám cháy cứu mình ra như thế đó hả?" Địch Thần lườm lại.

"Tôi có cầu anh cứu tôi à?" Phương Sơ Dương không cảm kích chút nào, cầm đũa bắt đầu ăn.

"Ây ây ây!" Địch Thần giả bộ tức giận, giơ tay lên muốn cướp đũa lại cho không hắn ăn, bị Phương Sơ Dương thuần thục tránh đi.

Phương Sơ Dương tức giận ăn hai cái bánh bao xá xíu: "Chuyện tà giáo lần trước, do đội trưởng chứ khư khư cố chấp muốn đến khám xét hang ổ kia, nên mới khiến cho manh mối của những hang ổ khác đứt đoạn. Nếu không có Cao Vũ Sanh giúp thì chuyện đó cũng tiêu rồi, lần này cũng như thế!"

Địch Thần không biết có chuyện gì xảy ra, nghe như là đội trưởng Phạm và Phương Sơ Dương bất đồng ý kiến với nhau, nhưng mà nửa câu sau thì anh lại rõ ràng: "Đúng thế, Vũ Sanh nhà chúng ta rất là lợi hại, nhưng chuyện lần này không có quan hệ gì với em ấy cả, cũng không thể trông cậy vào em ấy giúp đỡ gì đâu."

Một miếng bánh bao nghẹn trong cổ họng Phương Sơ Dương, vô cùng hối hận đã nói chuyện này với Địch Thần.

Buổi sáng phải thay thuốc lần nữa, tạm thời không thể xuất viện được, Địch Thần liền ở lại cùng Phương Sơ Dương. Nhưng bệnh viện công lập này không có WiFi, mạng điện thoại lại yếu nên không chơi game được. Địch Thần chán chết ngồi trên ghế, lấy một quyển sách từ ba lô mình ra xem.

"Huầy, anh còn đọc sách nữa đấy à?" Phương Sơ Dương thấy ngạc nhiên.

"Ừ." Địch Thần có chút kiêu ngạo lên tiếng, say sưa đọc giống như sách đó hay lắm, đến lúc Phương Sơ Dương lại gần nhìn, liền xoay lưng không để cho hắn nhìn thấy.

Là một hình cảnh có thói quen tìm ra nguồn gốc, lòng hứng thú của Phương Sơ Dương bị gợi lên lập tức, đuổi theo muốn xem là cái gì. Nhưng mà Địch Thần vẫn không để cho anh nhìn, vừa trốn lại vừa lẩm bẩm: "A, thật là đẹp, ha ha ha, quá thú vị."

Phương Sơ Dương dùng cùi chỏ vòng cổ anh, kéo ngã người trên giường bệnh, lúc này mới nhìn được quyển sách trong tay Địch Thần —— "Sổ tay tuyên truyền viện phúc lợi Cao Viễn".

"..."

Cảnh sát Phương cẩn thận suy nghĩ một chút về vấn đề, cảnh sát chém chết anh em trên sổ hộ khẩu thì có được giảm hình phạt không.

"Chậc chậc, chú muốn xem thì nói đi, anh còn có một quyển đây này." Địch Thần cười bò móc thêm một quyển từ trong ba lô đưa cho Phương Sơ Dương. Đây là quyển sách của Cao Vũ Sanh, hôm qua hắn bỏ vào trong ba lô của anh.

Phương Sơ Dương vốn chẳng hứng thú, dựa vào đầu giường nghĩ về tình tiết vụ án. Chợt nhớ đến lời Trần Chiếu Huy nói hôm qua, nhịn không được cầm quyển sách tuyên truyền lên. Quyển sách này được in màu, bên trong có đủ loại ảnh chụp trong viện mồ côi, có giới thiệu về tình nguyện viên, có giới thiệu về người quyên tiền, phần nhiều hơn là về những đứa bé trong đó.

Cũng chẳng có gì hiếm lạ cả, nhưng Địch Thần vẫn đọc say sưa.

"Tôi nói này, bình thường anh nhìn mấy đứa bé bình thường cũng được đi, giờ nhìn những đứa trẻ tàn tật mà cũng vui thế sao?" Phương Sơ Dương rất không hiểu được thẩm mỹ của anh em nhà mình. Người này cực kỳ thích chăm sóc trẻ em, ngay cả người thua anh mấy tuổi mà anh cũng xem thành trẻ con để trêu được, có đôi khi anh tự mình hoài nghi rằng Địch Thần quá nhớ Cao Vũ Sanh nên mắc cái bệnh tâm lý gì đó.

"Mèo con khoẻ mạnh thì đáng yêu, chứ mèo con tàn tật lại không đáng yêu à? Chú đây là kỳ thị." Địch Thần nói xong cũng không quên dùng một câu thọc hắn.

"Nếu như tôi kỳ thị tàn tật thì đã sớm đuổi anh ra khỏi nhà rồi." Phương Sơ Dương ngựa quen đường cũ cãi nhau với anh.

"Cái tam giác này là gì?" Đang nói chuyện, Địch Thần đã lật đến trang cuối cùng, đó là bản đồ địa hình của viện phúc lợi, có một ký hiệu tam giác màu đen ở góc của một toà nhà.

Phương Sơ Dương lật tới trang cuối cùng: "Nào có cái tam giác nào? Nói anh tàn tật thì liền thành vậy

luôn à."

"Mắt chú mù rồi đấy, tam giác lớn thế mà không nhìn thấy hả?" Địch Thần cầm sách của mình tự xem.

"Nhưng quyển này của tôi không có mà." Phương Sơ Dương chỉ quyển sách mình đang cầm.

Hai người đặt sách xuống so với nhau, bản đồ của Phương Sơ Dương thì sạch sẽ, còn bản đồ của Địch Thần thì bỗng có một cái tam giác màu đen. Hình tam giác rất tinh tế, giống như là được in lên.

"Chắc là đứa nhóc nào nghịch ngợm vẽ lên." Địch Thần.

Xuất phát từ trực giác của cảnh sát, Phương Sơ Dương hỏi thêm một câu: "Đây là chỗ nào vậy?" Vị trí của ký hiệu tam giác nằm ở góc của toà nhà. Mà bình thường khi đi lục soát các vụ án thì loại góc thế này rất dễ dàng có chuyện gì đó.

"Tụi anh không có tham quan chỗ này." Địch Thần lắc đầu, viện phúc lợi cũng không phải chỗ để ngắm cảnh, người ta cũng không thể nào đưa bọn họ đến căn tin hay phòng nấu ăn nhìn được.

Cao Vũ Sanh bận rộn trong phòng làm việc, viết báo cáo công tác được một đoạn thì ngẩng đầu nhìn lên, trên ghế sô pha không có một bóng người. Nhìn điện thoại, cả một buổi sáng cũng không có tin nhắn, mà cũng chẳng có một cuộc gọi nào.

"Siri, điện thoại của tôi hoạt động bình thường à?"

Màn hình điện thoại loé loé, logo hình micro của Siri xuất hiện:

[Tất cả mọi thứ trong điện thoại của ngài đều bình thường.]

"Vậy sao tôi không nhận được tin nhắn nào cả?"

Dường như Siri hơi ngẩn ra, ánh sáng của điện tâm đồ giật giật:

[Sáng hôm nay, ngài nhận được 3 tin nhắn về thay đổi trong tài khoản ngân hàng, 5 thông báo vận hành kinh doanh, 11 tin nhắn quảng cáo.]

"..." Cao Vũ Sanh không nói gì nữa.

Đúng lúc này, Địch Thần "cạch" một cái đẩy cửa vào: "Uây, sao thế, có ai ăn hiếp em à?" Từ góc của anh nhìn qua đó, Cao Vũ Sanh ngồi ở sau bàn làm việc, hai mắt đong đầy tủi thân, không khác gì bộ dáng lúc

nhỏ khi bị Nhị Cẩu cướp mất quả táo.

"Sao lại về rồi?" Cao Vũ Sanh nháy mắt một cái, tâm tình lạnh lẽo lúc nãy bỗng như gặp được ánh mặt trời, biến mất trong nháy mắt.

Địch Thần đi đến gần nhìn hắn một chút, phát hiện cái gì cũng không thấy, chắc là lúc nãy nhìn nhầm rồi: "Phương Sơ Dương mới đổi thuốc xong lại vắt mông lên cổ chạy đi tra án rồi."

Tôn Đại Tráng phát tờ rơi ở phố thương mại Kim Hâm, thế mà đã đi về quê rồi. Đội trưởng Phạm muốn tổ chức một nhóm đi bắt hắn ta, giờ đội hình cảnh không có ai coi ở đó cả, Phương Sơ Dương cuốn băng gạc xong thì đi mất.

"Ca ca…" Cao Vũ Sanh bỗng nhiên gọi anh một tiếng.

"Hửm?" Địch Thần đang rót nước quay đầu lại nhìn hắn.

"Anh… Trưa nay anh muốn ăn gì?" Lời vốn muốn hỏi đến bên mép lại thấy quá đường đột, Cao Vũ Sanh im lặng nuốt nửa câu sau vào.

"Sao cũng được, nếu như em bận thì để anh đi mua cho em." Địch Thần rót nước bạc hà, tiện tay rót đầy cho ly của Cao Vũ Sanh luôn.

Cao Vũ Sanh nói không bận lắm, có thể đi ra ngoài ăn được, nhận ly nước Địch Thần rót cho mình uống một hớp. Nhìn người nọ ngồi lại sô pha chơi game, cảm giác được ánh mắt của hắn thì ngẩng đầu nhướng cằm với hắn: "Phát ngốc gì đó, mau làm bài tập đi."

Ánh mắt Địch Thần nhìn hắn, nói cho cùng, cũng chẳng khác gì ánh mắt khi nhìn Địch Mông Mông cả.

Nhận thức như thế khiến cho Cao Vũ Sanh cảm giác được một loại đau đớn khi hiểu ra, cúi đầu gõ một hàng chữ: Làm sao để theo đuổi ca ca?

/Hết chương 53/

54. Chương 54

Chuyển ngữ: Cực Phẩm

Muốn gì đó thì phải tự mình đi tranh thủ, mà còn phải dùng hết sức của mình để tranh thủ, Cao Vũ Sanh đã biết đạo lý này từ lúc còn nhỏ. Nếu hiểu rõ mình không chỉ muốn sự quan tâm lo lắng của ca ca, mà

còn muốn có được tình cảm của người yêu, còn rất nhiều rất nhiều nữa. Mà những cái mình chưa đạt được này thì cần phải nhờ vào chính mình.

Muốn có người yêu, cái đầu tiên cần học chính là cách theo đuổi. Địch Mông Mông nhỏ như thế cũng biết mua một chiếc nhẫn đồ chơi ba tệ đắt nhất để tặng bạn gái, Cao Vũ Sanh tự nhiên cũng biết.

Nhưng hắn lớn thế này rồi, chưa từng theo đuổi ai cả. Từ lúc học trung học đến giờ, chỉ có những người khác theo đuổi hắn, mấy cái thủ đoạn ong bướm chọc người thấy phiền kia thì không đáng để học tập. Huống chi Địch Thần cũng không phải mục tiêu người yêu bình thường, mà là ca ca hắn biết từ nhỏ, cũng là người luôn xem hắn là con nít.

Tình huống quá mức phức tạp, chỉ có thể lên internet lớn mạnh xin giúp đỡ.

Tìm: Làm sao để theo đuổi ca ca.

Kết quả:

1, Tiêu tiền cho người đó, người không khắc kim (1) đều là bạch phiêu (2), không có tư cách gọi người đó là ca ca.

(1) Khắc kim: chỉ hành động trả tiền phí trong game, có thể hiểu là hành động xài tiền.

(2) Bạch phiêu (BP): Chỉ fan hôm mộ một ai đó, nhưng không xem lịch trình của người đó, không tham gia fan meeting, không xem phim người đó đóng, không mua album, lúc cần vote cũng không làm. Đợi đến khi người nọ nhận được giải hay gì đó thì sẽ chạy ra khen để tỏ cảm giác tồn tại.

Ở đây có thể hiểu câu *"Người không khắc kim đều là bạch phiêu"* trong ngữ cảnh này là, nếu đã thích một người mà không chịu chi tiền cho người đó thì không xứng đáng có được người đó, hoặc là, đã thích một người là phải xài tiền cho người đó.

2, Ngày nào cũng khen người đó, ví dụ, "Khuôn mặt đẹp này của ca ca là một sự tồn tại chân thật sao?" hay "Ca ca hạ phàm cực khổ rồi!"

3, Lúc nào cũng mua đồ cho người đó, chú ý chất lượng, phải tặng đồ tốt nhất cho người đó.

...

Cao Vũ Sanh nhìn những đáp án kiểu này trên màn hình, luôn cảm thấy có chỗ nào không đúng lắm.

"Tinh tinh!" Nhắc nhở lịch trình bỗng nhiên thông báo:

[Bạn của ngài, Archibald sẽ đến lúc ba giờ chiều, mời ngài đúng giờ đi đến sân bay đón.]

Khu arrival ở sân bay quốc tế, những người đến đón người thân đông như trẩy hội. Tiếng phát thanh vọng lại trong không gian, lần lượt thông báo những chuyến bay đã hạ cánh.

"Tên của anh ta là Archibald, bình thường thì em gọi anh ta là Archi, là bạn quen lúc ở Mỹ." Cao Vũ Sanh thừa dịp người còn chưa đến, giải thích lai lịch của hắn cho Địch Thần.

"Bạn học thời đại học à?" Địch Thần cảm thấy rất hứng thú với vị Archi tiên sinh này, gặp lại lâu như thế, đây vẫn là lần đầu tiên nghe được hai chữ xưng hô "Bạn bè" từ trong miệng Cao Vũ Sanh, anh vẫn cứ lo Thiên Tứ nhà mình tự bế như thế thì sẽ không có bạn bè nào cả.

"Không phải, anh ta lớn hơn em mấy tuổi, là một thương nhân làm sản phẩm cơ khí." Cao Vũ Sanh lắc đầu.

"Hi, Cao!" Chỗ lối ra truyền đến tiếng gọi mang theo khẩu âm nước ngoài.

Địch Thần quay đầu lại nhìn sang, đó là một người đàn ông da trắng tóc vàng mắt xanh, rất là anh tuấn, đang giơ tay dùng sức vẫy vẫy.

"Archi, đã lâu không gặp." Cao Vũ Sanh nói một câu tiếng Anh.

"Đúng thế, lâu rồi chưa gặp, tôi rất nhớ cậu đó." Archi buông vali ra, cho Cao Vũ Sanh một cái ôm nhiệt tình, nói tiếng phổ thông còn mang theo khẩu âm nước ngoài.

Hình như Cao Vũ Sanh có chút bất ngờ: "Nói tiếng Trung không tệ lắm."

"Vậy à, tôi cố ý học đấy!" Archi rất là kiêu ngạo, nhìn Cao Vũ Sanh từ trên xuống dưới, nhịn không được thở dài, "Cậu vẫn đẹp trai như thế, xinh đẹp hơn tất cả những cậu bé châu Á mà tôi đã từng thấy."

Câu này nghe có chút là lạ, Địch Thần hơi nhíu mày, giơ tay lên ngăn bàn tay của Archi không cho khoác lên vai của Cao Vũ Sanh: "Archi tiên sinh, để tôi kéo vali cho."

"Vị này là?" Archi nhìn về phía Địch Thần, mắt hơi sáng lên một chút.

"Tôi là vệ sĩ của Cao tiên sinh." Địch Thần bày ra nụ cười nghề nghiệp, kéo vali của Archi, thoáng tách hai người ra.

Cao Vũ Sanh nhìn động tác của Địch Thần, chỉ cười mà không nói gì.

Đợi người nước ngoài kia đi WC, Địch Thần nhỏ giọng hỏi Cao Vũ Sanh: "Archi này có phải là gay không?" Nào có ai mới gặp đã khen đối phương xinh đẹp, căn bản không phải là lời khen mà thẳng nam bình thường hay nói.

"Anh có thể nhìn ra sao?" Cao Vũ Sanh có chút ngoài ý muốn.

"A, ca của em có gì mà chưa thấy qua." Địch Thần bày ra bộ dáng đại ca xã hội đen, "Nhớ giữ khoảng cách với anh ta."

Vẻ mặt của Cao Vũ Sanh trắng bệch: "Anh không thích người như thế à?"

"Không, không phải anh ta thích đàn ông à? Vậy hai người giờ xem như là khác phái, anh ta sờ vào em chính là quấy rối." Địch Thần cảm thấy lời này có chút nói không rõ ràng, nhưng mà khả năng lý giải của Cao Vũ Sanh cao như thế thì chắc chắn có thể hiểu anh đang nói gì.

Thì ra là thế, Cao Vũ Sanh mím môi hơi cười: "Nếu như có một ngày em thích đàn ông thì ca ca sẽ chán ghét em à?"

"Em thích ai?" Địch Thần nhướng mày nhìn hắn, trong lòng không khỏi căng thẳng. Cũng không biết mình căng thẳng vì cái gì, chỉ có thể kết luận là lo lắng khi phụ huynh biết con mình tò mò yêu sớm.

"Không có ai cả." Cao Vũ Sanh rũ mắt.

Địch Thần không tin. Nếu trẻ em dùng hai chữ "Nếu như" mở đầu để dò xét phụ huynh, hầu hết là đã làm việc đó rồi, chỉ muốn xem thái độ của phụ huynh thế nào để quyết định có nên thẳng thắn hay không.

Cả một buổi chiều, phụ huynh họ Địch đều lâm vào lo lắng về xu hướng giới tính của con mình, nhìn vị tiên sinh da trắng "õng ẹo làm dáng" kia thì rất không thoải mái. Cao Vũ Sanh cũng rất coi trọng người bạn này, buổi tối còn muốn mời Archi đi ăn.

Archi tiên sinh nghỉ ngơi ở khách sạn xong thì mặt mày toả sáng, dùng tiếng Trung gà mờ nói liên tục.

"Cũng không phải chuyện làm ăn buôn bán gì, là việc riêng." Archi thần thần bí bí nói, chờ Cao Vũ Sanh hỏi hắn.

Nhưng mà Cao Vũ Sanh không có hứng thú chút nào với việc riêng của người khác cả: "Nếu có gì cần giúp thì nhớ nói cho tôi biết."

"Vậy thì không cần, người môi giới có thể lo hết." Archi nhịn không nổi tự mình nói ra, "Thật ra tôi đến để nhận con nuôi."

"Hả?" Cái này lại kéo được sự chú ý của Cao Vũ Sanh.

"Cậu biết đó, tôi là một người theo chủ nghĩa độc thân. Tôi không muốn kết hôn, chỉ muốn có một đứa con thôi." Archi cụng ly với Cao Vũ Sanh, vui vẻ uống hơn nửa ly.

"Anh không kết hôn thì sao nhận con nuôi được?" Cao Vũ Sanh có chút ngoài ý muốn, dựa theo pháp luật hiện hành của Trung Quốc, muốn nhận con nuôi thì phải là người đã lập gia đình.

"Bên môi giới sẽ có cách. Thủ tục nhận nuôi ở chỗ các cậu đã đơn giản hơn ở Mỹ rất nhiều rồi." Archi chớp mắt, nhỏ giọng nói thủ tục cơ bản đã làm đủ rồi, lần này đến để xem đứa bé, nếu muốn thì có thể mang đi luôn.

Viện phúc lợi vẫn luôn giúp người nước ngoài nhận con nuôi, dù sao thì người nước ngoài cũng không xoi mói giống như người trong nước, những đứa bé bị tàn tật nhẹ hoặc tật bệnh gì đó cũng có thể được nhận nuôi. Nhưng dù là người nước ngoài thì cũng phải tuân thủ pháp luật trong nước, người ngoại quốc phải đã lập gia đình và có thực lực kinh tế nhất định mới có thể nhận nuôi.

Thực lực kinh tế của Archi thì chắc chắn không có vấn đề, người này cũng không có phạm tội hay có đam mê bất lương gì, nhưng anh ta vẫn còn chưa lập gia đình.

"Là cô nhi viện nào vậy? Tôi có biết mấy cô nhi viện, hay là tôi giúp anh một tay?" Địch Thần bỗng nhiên nói xen vào. Bởi vì Cao Vũ Sanh giới thiệu anh là vệ sĩ kiêm người nhà của hắn, cho nên ba người cùng ngồi ăn chung.

Cao Vũ Sanh liếc mắt nhìn Địch Thần, không cắt đứt lời của anh.

"À, để tôi xem một chút." Archi là người nước ngoài, vẫn khá khó nhớ được tên bằng tiếng Trung, cúi đầu nhìn điện thoại, "Viện phúc lợi Cao Viễn."

"Những đứa bé ở đó đều tàn tật, anh đúng là có lòng thương người." Địch Thần nghĩ lại ảnh chụp của những đứa bé trong sổ tay tuyên truyền, trong lòng có đổi mới về vị Archi tiên sinh tao khí này, đúng là một người tốt.

"No no no." Archi lắc lắc ngón tay, "Mấy đứa bé xinh lắm, nhưng mà đều là con gái. Nước của hai người thật là kỳ, trong cô nhi viện mà chỉ có bé gái thôi."

Địch Thần hết hồn, quay sang nhìn Cao Vũ Sanh. Nếu như là viện phúc lợi khác thì không thấy lạ, nhưng là Cao Viễn sao?

Cao Viễn cũng đâu có đứa bé xinh nào đẹp nào!

“Ngày mai anh đi đúng không? Trị an bên đó khá loạn, đêm qua còn bị nổ bình ga cháy nhà.” Sắc mặt Địch Thần lo lắng nói.

Archi vô cùng kinh ngạc: “Vậy à?”

Cao Vũ Sanh nhìn Địch Thần, nói chắc chắn: “Đúng thế.”

“Bên chỗ đó là khu lao động nghèo, khu chợ đen ấy, hiểu không?” Địch Thần lấy ly rượu trong tay Cao Vũ Sanh đến, tự mình uống một hớp.

“Vậy thì không được rồi, tôi không mang theo vệ sĩ đến.” Archi không biết hoàn cảnh trị an của Trung Quốc, nghe Địch Thần nói như vậy thì cũng có chút sợ hãi, “Cao, có thể cho tôi mượn vệ sĩ của cậu một ngày được không?”

Cao Vũ Sanh im lặng một chút, đáp lại, “Được.”

“Anh muốn làm gì?” Về đến nhà, Cao Vũ Sanh mới mở miệng hỏi Địch Thần. Cố ý hù dọa Archi chính là khiến cho đối phương tự mở miệng mượn vệ sĩ, để có cơ hội đến Cao Viễn.

“Em nhìn cái này xem.” Địch Thần đưa hai quyển sách tuyên truyền cho Cao Vũ Sanh.

Hình tam giác thần bí, Phương Sơ Dương nói đến góc thường có trong mấy vụ án, bỗng nhiên lòi ra mấy bé gái xinh đẹp… Tất cả những điều này đều lộ ra quỷ dị.

“Anh đang nghi ngờ Cao Viễn có liên quan đến vụ án buôn bán trẻ em sao?” Cao Vũ Sanh nhìn kỹ khu vực của hình tam giác màu đen, nhớ lại kết cấu tầng trệt nhìn thấy hôm qua.

“Bây giờ nhóm của Phương Sơ Dương đang điều tra vụ án trẻ em mất tích, hôm qua bọn họ đã đến Chu Trại. Sòng bài nhỏ ở khu Nam Thành không thuộc về khu vực cục công an thành phố bọn họ trông coi, nó đi đến đó không phải chỉ để bắt đám người đánh bài.” Lúc đưa cơm sáng sớm, Phương Sơ Dương vẫn còn đang tức giận vì chuyện chưa bắt được bọn buôn người.

“Vậy anh nên nói cho Phương Sơ Dương chứ.” Cao Vũ Sanh không muốn để Địch Thần liên quan vào đó.

“Đây không phải chỉ là suy đoán của anh thôi sao, nếu anh muốn nói cho nó biết thì cũng phải xác định thật giả cái đã. Lỡ may người môi giới này lừa người nước ngoài thì sao? Người bạn kia của em, nhìn qua cũng dễ lừa lắm.” Địch Thần biểu thị hoài nghi với IQ của Archi, người da trắng không phân biệt được người da vàng là xấu hay đẹp, bị người môi giới cầm hình chụp đã chỉnh sửa qua lừa gạt cũng không phải là không có khả năng.

“Nhưng mà người của cô nhi viện đã thấy anh rồi mà.” Cao Vũ Sanh nhìn anh, khuôn mặt có thể dễ dàng

nhận ra như thế, chắc chắn người ta liếc mắt là nhìn ra được. Ngày hôm qua còn than khổ sở lắm, hôm nay lại cho hắn thấy những đứa bé xinh đẹp, thế thì viện phúc lợi kia không phải là đang tự tát vào mặt mình sao?

"Không sao." Địch Thần cũng không sợ, hôm qua anh đeo khẩu trang từ đầu đến cuối, ngày mai đội tóc giả vào rồi thay bộ quần áo khác là được.

Sáng hôm sau, Cao Vũ Sanh đi ra từ phòng ngủ, bỗng hết hồn khi thấy cái đầu vàng trong phòng khách.

"Sao, đẹp không?" Địch Thần dương dương đắc ý vuốt tóc một cái, tóc giả màu vàng lọt vào cổ, bị Địch Thần kéo ra vuốt vuốt. Trên mặt thì đeo kính tròng xanh da trời, nhìn qua vô cùng giống đại ca xã hội đen, chỉ còn thiếu một cái dây chuyền to đùng nữa thôi.

Cao Vũ Sanh há miệng, nhớ lại "Thiết luật hoàng kim theo đuổi ca ca," lại nuốt lời nói về, xoay người vào phòng quần áo đưa một cái túi giấy cho Địch Thần.

"Gì thế?" Địch Thần cầm, móc đồ bên trong ra xem, vậy mà là một cái áo sơ mi chất liệu rất tốt, nhìn qua cực kỳ đắt tiền.

"Tặng anh đó, tuy là anh mặc cái áo hai mươi tệ mua trên mạng đã rất đẹp trai rồi, nhưng em vẫn muốn tặng anh cái áo mới này của Dior nữa." Cao Vũ Sanh cố gắng khen anh.

"Uây, hôm nay là ngày mấy thế? Phúc lợi nhân viên à?" Địch Thần nhìn thoáng qua lịch, không phải ngày tết cũng chẳng phải ngày lễ gì, chỉ có thể giải thích là ông chủ vui nên tặng phúc lợi thôi.

"Không phải." Cao Vũ Sanh bày ra vẻ mặt thành thật nói, "Đây là khắc kim."

"Khắc kim? Ca là game đó hả?" Địch Thần bị chọc cười, "Anh là anh hùng vương giả hay là thức thần Âm Dương Sư đây."

"Tiêu tiền cho ca ca mới không bị xem là…" Trực giác cảm nhận được nói ra từ kia sẽ bị đánh, Cao Vũ Sanh dừng một chút, "Mới có tư cách gọi anh là ca ca."

"Hả?" Địch Thần không biết đứa nhóc này lại động kinh gì nữa, khó hiểu nửa ngày mới nghẹn ra được một câu, "Ừm, thật có hiếu."

"…"

/Hết chương 54/

55. Chương 55

Chuyển ngữ: Cực Phẩm

Archi nhìn thấy Địch Thần mặc đồ như thế, xoay quanh anh nhìn hồi lâu: "Ây, Địch, sao anh lại mặc như thế?"

"Để giữ chung một phong cách với anh đó." Địch Thần vuốt tóc vàng trên đầu một cái, "Ông chủ tóc vàng, đương nhiên cũng phải mướn vệ sĩ tóc vàng rồi."

Archi không hiểu đây là loại chú ý gì, nhưng nghe rất có đạo lý: "Còn có gì phải chú ý không?"

"Ưm, vậy lấy một cái tên tiếng Anh cho tôi đi, đừng gọi tên thật của tôi."

"Tên gì mới được đây?" Archi nghiêm túc suy nghĩ một chút.

"Gọi là Tom đi." Địch Thần ngồi vào ghế tài xế, lái xe chở Archi đến Nam Thành. Nghe nói là người môi giới đã ở chỗ đó chờ sẵn, do Archi từ chối dịch vụ đưa đón của người môi giới nên bên kia đã sớm đưa người đến chuẩn bị.

"Do anh thích Tom Cruise nên mới lấy tên này à?" Archi cố gắng tìm điểm chung để khơi đề tài nói chuyện với Địch Thần.

"Không, là mèo Tom." Địch Thần cúi đầu xuống, nhìn hắn từ phía trên của kính mắt, nhướng nhướng lông mày.

"Ha ha ha, anh thật đáng yêu." Archi cười ha hả.

Cô nhi viện Cao Viễn vẫn là dáng vẻ như trước, nhưng hôm nay cửa sắt của cô nhi viện lại khoá chặt, treo bảng "Hôm nay không mở cửa." Con đường trước cửa không có cây cối xanh rì gì cả, bui bặm do xe cộ qua lại làm cho bảng thông tin mới lau hôm qua dính một lớp bụi dày.

Hình chụp đen trắng của lão viện trưởng và cô nhi viện lạnh lẽo rách nát phía sau tạo thành một bức tranh cũ kỹ hiu quạnh. Giống như một khu vực đã bị thế giới lãng quên, tách biệt với Chu Trại náo nhiệt bên ngoài, không có liên hệ gì với những vật còn sống xung quanh.

Địch Thần xuống xe mở cửa cho Archi, khóa kỹ xe rồi dẫn hắn đi đến cổng trước, nhấn chuông cửa. Sờ tai nghe màu xanh đeo bên tai trái, bày ra bộ dáng của vệ sĩ chuyên nghiệp.

“Hôm nay không mở cửa tham quan.” Có một người chăm sóc (1) đi tới, cách cửa sắt nói với bọn họ một câu.

(1) Chỉ người chăm sóc những đứa bé trong viện mồ côi.

“Tiên sinh của chúng tôi đến để xem đứa nhỏ.” Địch Thần dùng giọng nói pha khẩu âm nước ngoài, đưa một tờ giấy của Archi đến, tờ giấy này được in màu và có một con dấu trên đó. Biến tiếng phổ thông có bốn thanh điệu thành chỉ có hai thanh điệu, dùng từ cứng nhắc, càng giống người nước ngoài hơn Archi.

Đối phương nhận lấy xem một lát: “Archibald tiên sinh có thể vào, những người khác thì phải ở ngoài.”

“Không được, tôi là vệ sĩ của tiên sinh, không thể rời khỏi người được. Các người biết được số lượng tài sản của anh ấy, cũng biết được hoàn cảnh trị an của khu này nguy hiểm cỡ nào. Nếu như muốn bức đuổi tôi ra ngoài thì không cần cuộc trao đổi này nữa.” Địch Thần hết sức cứng rắn nói, Archi bên cạnh sợ đến len lén chọc anh.

Archi rất muốn đứa bé này, sợ không bàn bạc được, hồi hộp nhìn người chăm sóc kia.

Người chăm sóc dùng ánh mắt vẩn đục nhìn chòng chọc Địch Thần vài giây, mở cửa sắt: “Vào đi.”

Đợi hai người bước vào, cửa sắt lập tức khép lại “cạch” một tiếng, bên trong cũng có một ổ khoá lớn khác. Những đứa trẻ tàn tật chơi đùa trong sân thì không có một đứa nào. Trên dây phơi quần áo phía Đông thì lại có rất nhiều quần áo, tất cả nhìn qua như thường.

Người chăm sóc đưa hai người vào trong toà nhà, rồi đi cứ đi. Không bao lâu, viện trưởng Lộ Trường Hoa và một người phụ nữ môi đỏ chót mặc tây trang đi đến. Người phụ nữ môi đỏ dùng tiếng Anh nói chuyện với Archi, xem ra là người môi giới kia.

Người phụ nữ môi giới giới thiệu về viện trưởng Lộ với Archi một chút, lại nói thêm mấy câu khách sáo. Đại ý là tất cả đã được sắp xếp thoả đáng, hôm nay có thể nhìn đứa nhỏ một lát, nhưng vẫn chưa mang đi được. Sau đó cô ta lại hỏi đến thân phận của Địch Thần đầu vàng.

Hai chân của Địch Thần dạng ra, hai tay chắp sau lưng, lưng thẳng băng, cằm khẽ nâng, ngôn ngữ hình thể của cả người hoàn toàn khác với hôm bữa. Cộng thêm áo sơ mi hàng hiệu đắt tiền và mái tóc vàng loé mắt, ánh mắt của viện trưởng Lộ quét một vòng trên người Địch Thần, nhưng cái gì cũng không nhìn ra được.

“Đây là vệ sĩ của tôi, Tom.” Archi dùng tiếng Trung giới thiệu cho bọn họ.

“Bald tiên sinh biết nói tiếng Trung à, vậy thì tốt quá rồi. Sau này đứa nhỏ theo anh thì cũng có thể giao lưu.” Lực chú ý của Lộ Trường Hoa lập tức bị hấp dẫn, vô cùng vui vẻ bắt tay với Archi.

"Tôi cố ý học để nhận con nuôi đó." Không thể không nói, thành ý của vị Archi tiên sinh này đúng là mười phân vẹn mười, chắc chắn sẽ là một người nhận nuôi cực kỳ tốt.

Trong phòng học bên cạnh truyền đến tiếng đọc sách lanh lảnh. Viện trưởng Lộ hào phóng dẫn bọn họ đến xem, có những đứa bé không trọn vẹn nhưng có thể hoạt động, đều ở trong phòng học này. Có đứa học rất nghiêm túc, có đứa ngã trái ngã phải không để ý nghe, còn có một đứa bị cản trở trí lực đang lăn trên đất.

"Đứa nhỏ của tôi có ở bên trong không?" Archi cau mày, có chút lo lắng.

"Không, đứa bé anh dặn trước là một đứa trẻ khoẻ mạnh bình thường, lập tức là có thể gặp mặt." Người môi giới dùng tiếng Anh nói, dẫn Archi vào chỗ sâu trong toà nhà.

Địch Thần đẩy đẩy kính mắt trên mặt, đi theo vào trong. Thấu kính màu xanh nhạt không ảnh hưởng đến thị lực của anh, nhưng bên trong kiến trúc cũ kỹ này thiết kế vòng vo đủ ngã rẽ thế này thì quá không hợp lý, bên trong hành lang có rất nhiều chỗ mà ánh mặt trời không chiếu vào được, vô cùng u ám.

Cũng may viện trưởng Lộ tiếp đãi khách nước ngoài rất tốt, vừa đi vừa mở đèn trong hành lang, cứu được người mắc bệnh quáng gà như Địch Thần.

Viện trưởng Lộ dẫn bọn họ đi đến trước một cánh cửa của một phòng làm việc, dừng bước lại: "Bald tiên sinh, do bây giờ vẫn còn chưa xác định quan hệ nhận nuôi nên đứa bé này chỉ có thể cho một mình anh nhìn thấy. Cho nên, vệ sĩ và người môi giới cũng không thể vào cùng, hy vọng anh có thể hiểu được."

"Đứa nhỏ khá là nhát gan, nhiều người sẽ doạ nó sợ." Người môi giới cũng giúp giải thích, đây là trình tự bình thường, để có thể đạt được mức độ bảo vệ lớn nhất cho đứa trẻ.

"Tom?" Archi hỏi dò nhìn về phía Địch Thần.

Địch Thần dùng tiếng Anh nói một câu: "Tiên sinh, tôi sẽ ở bên ngoài đợi ngài. Có bất cứ vấn đề gì thì lập tức gọi tôi." Phát âm giọng Mỹ, vô cùng chuẩn, khiến cho Archi cũng kinh ngạc một chút.

Archi đi vào cùng với Lộ Trường Hoa, cửa phòng làm việc đóng lại, cũng bị khoá trái ở bên trong. Người phụ nữ môi giới môi đỏ chót đứng ở cửa với anh, cười híp mắt nhìn anh: "Lúc trước không nghe tiên sinh nói sẽ mang vệ sĩ đến cùng."

Địch Thần liếc qua nhìn cô ta, vẫn giữ nguyên tư thế hai tay chắp sau lưng cầm khẽ nâng, không thèm để ý. Người phụ nữ môi đỏ chót tự mất mặt, xoay người đi đến ghế dài trong đại sảnh ngồi xuống.

Bên trong hành lang chỉ còn lại một mình Địch Thần, im lặng đứng tầm một phút đồng hồ, xoay người bước ra, anh đi đến bên cạnh người phụ nữ môi đỏ, dùng tiếng Anh hỏi cô ta WC nằm ở đâu.

"Tôi cũng không rõ lắm, hình như là ở bên đó." Người phụ nữ môi đỏ chỉ về một hướng, "Đừng có đi loạn, ở đây cũng không được phép chụp hình. Nếu có hành vi vi phạm quy định thì tiên sinh của anh sẽ mất đi tư cách nhận nuôi."

"Ừ." Vệ sĩ Tom Địch cao lãnh đáp lại, đi đến con đường cô ta chỉ. Vừa đi vừa nhớ lại xem chỗ hình tam giác đen kia ở đâu. Lúc đó nhìn trên bản đồ thì hẳn là nằm góc Đông Bắc của toà nhà này, nhưng mà… Đông Bắc nằm ở đâu?

Vốn chưa quen thuộc toà nhà này, lại xây thành kiểu như thế, đi ở bên trong rất khó phân được phương hướng.

"Ố…" Địch Thần đi tới cuối hành lang bằng trực giác, là một cái cửa kính có khoá, bên ngoài chỉ có cỏ hoang chứ không có gì.

"Lui về vị trí vừa rồi, đi về phía con đường bên tay trái." Trong tai nghe màu xanh bỗng nhiên truyền đến giọng nói của Cao Vũ Sanh.

Địch Thần không nói hai lời, lập tức làm theo. Sáng sớm trước khi đi ra cửa, Cao Vũ Sanh đưa cho anh cái tai nghe này, trong lúc bước vào cổng thì hai người vẫn luôn giữ trạng thái trò chuyện. Câu nói tiếng Anh vừa rồi cũng là do Cao Vũ Sanh đọc cho anh, anh nghe rồi nói theo.

Anh sinh ra đã có được thiên phú học tập ngôn ngữ siêu mạnh. Năm đó ở trong làng, anh có thể học được tiếng phổ thông trong khoảng thời gian ngắn để giao lưu với Cao Vũ Sanh cũng là nhờ vào khả năng này.

Cao Vũ Sanh ở trong phòng làm việc, đưa kết cấu bản đồ ở trong quyển sách tuyên truyền vào máy tính, lại tìm đến bản đồ vệ tinh của viện phúc lợi Cao Viễn, hợp hai cái thành một, nhanh chóng xây dựng được một bản đồ 3D. Sử dụng chia sẻ vị trí của mình và Địch Thần để lấy được vị trí của Địch Thần trong tay.

Kiến trúc hai tầng này thông với toà nhà, có thể nhìn ra vốn có cửa sổ nhìn ra ngoài, nhưng bị gạch che kín đi, chỉ khi đến gần vị trí nóc nhà thì mới có cửa sổ thông khí. Muốn đi vào thì cần đi qua hành lanh kín trong toà nhà, từ đó mới nối thẳng đến tầng hai.

Địch Thần nhỏ giọng miêu tả sơ qua cho Cao Vũ Sanh về kết cấu của kiến trúc này, Cao Vũ Sanh nhanh chóng thêm vài chỗ trong bản đồ 3D, chỉ đường cho anh lên lầu hai.

Lầu hai là ký túc xá, có những đứa trẻ lớn và nhân viên ở. Lúc này trong hành lang không có một bóng người, có tiếng nói chuyện từ trong phòng truyền ra, chắc là hôm nay bị viện trưởng thông báo không cho ra ngoài nên đều ở hết bên trong. Địch Thần dễ dàng đi thẳng đến hành lang nối liền.

Hành lang tối om hết cả đoạn, không có cửa sổ cũng không có đèn, y như một cái động đen kịt.

"Chắc là ở đây." Địch Thần hít sâu một hơi.

"Anh đã rời khỏi được bảy phút rồi, bên chỗ Archi chắc gần xong rồi, xác định được vị trí rồi rời khỏi đi." Cao Vũ Sanh không đề nghị Địch Thần đi tiếp vào sâu nữa, dù sao anh cũng mắc bệnh quáng gà, hôm nay vì nguỵ trang cũng không mang bình ô-xy theo, vô cùng nguy hiểm.

"Anh chỉ liếc qua thôi." Địch Thần mở đèn pin trong điện thoại lên, chiếu vào trong, liếc mắt nhìn thì cách khoảng mười mét, ở cuối cùng có một cái rèm vải dày màu đen.

"Vậy anh nhanh lên, để em gọi điện thoại cho Archi." Cao Vũ Sanh dùng điện thoại riêng trong phòng làm việc gọi cho Archi để kéo dài thời gian.

Địch Thần bước nhanh đi vào, vài bước chạy tới chỗ rèm vải dày, tắt đèn pin trong điện thoại đi. Ở chỗ sâu trong hành lang đen kịt, khiến cho anh không mang bình ô-xy theo rất hồi hộp, lòng bàn tay chảy ra một lớp mồ hôi mỏng. Từ từ kéo rèm qua một chút, ánh sáng không sáng lắm lộ ra, đụng đến là một tấm ngăn, trên đó có một mũi tên chỉ sang trái.

"Hu hu hu… Con muốn mẹ…" Tiếng khóc của bé gái bỗng nhiên truyền ra từ bên trong, sau đó lại nhanh chóng bị tiếng nước ào ào che đi.

Địch Thần chợt siết tay, giọng kia hình như là… của Dao Dao! Không chút nghĩ ngợi gì vọt thẳng vào, "roẹt" một cái kéo tấm vải che của vách ngăn qua, hơi nước nong nóng xông thẳng vào mặt trong nháy mắt.

"Á ——" Trong phòng vang lên tiếng thét chói tai liên tiếp, có rất nhiều phụ nữ trần truồng hoặc là quấn khăn tắm trong đó, lập tức quay lưng hết lại hoảng loạn trốn đi. Còn có thiếu nữ tàn tật, cũng còn có mấy thím mấy bác gái.

Thế mà đây lại là nhà tắm nữ!

/Hết chương 55/

56. Chương 56

Chuyển ngữ: Cực Phẩm

"Làm gì thế! Làm gì thế!" Một bác gái đội mũ nhân viên màu xanh xông đến, dùng một tay kéo Địch Thần ra ngoài.

Vì Địch Thần đang trong trạng thái khiếp sợ nên đứng không vững, bỗng nhiên bị bác gái đẩy lảo đảo một cái, "cạch" một tiếng đụng vào vách tường ngăn.

"Sorry, sorry!" Địch Thần loạng choạng đứng vững lại, giơ hai tay lên không ngừng nói xin lỗi, giả vờ thành

một người nước ngoài vô tội.

"Bên viện trưởng đã nghe được động tĩnh rồi, đừng cố xông vào nữa." Cao Vũ Sanh cúp điện thoại với Archi, nói với Địch Thần.

Địch Thần cúi đầu, từ từ thả lỏng nắm tay, bây giờ có nghe cẩn thận thế nào thì cũng không còn nghe được tiếng khóc của Dao Dao nữa.

Lại có thêm hai bác gái đã mặc đồ xong chạy ra, nhìn Địch Thần chửi ầm lên, đẩy anh ra khỏi phòng tắm, về đến hành lang lầu hai. Những người ở trong ký túc xá lầu hai đi ra xem náo nhiệt thì bị nhóm bác gái nói đi vào.

"Ô…"

Nghe thấy một tiếng trả lời khàn khàn, Địch Thần ngẩng đầu nhìn sang, anh thấy được thiếu niên câm trên mặt có sẹo bỏng trong đám người xem náo nhiệt. Thiếu niên nhìn anh một cái, liền quay đầu đi về ký túc xá với những người khác.

Viện trưởng Lộ dẫn theo Archi vội vã chạy đến, nghe mấy bác gái bảy miệng tám lời kia nói hồi lâu, sắc mặt vô cùng tệ: "Bald tiên sinh, tại sao vệ sĩ của anh lại xông vào phòng tắm của nữ chứ?"

Archi không hiểu ra sao, khiếp sợ nhìn về phía Địch Thần: "Cái gì! Vì sao?"

"Xin lỗi, tôi đi tìm WC. Người phụ nữ màu đỏ kia chỉ về hướng này." Địch Thần vẫn duy trì thanh điệu hai tiếng, nói lộn xộn.

Người phụ nữ màu đỏ? Lộ Trường Hoa ngẩn người một chút mới hiểu được anh đang nói về người môi giới tô son đỏ chót, người môi giới bên đó cũng chạy qua, đầu đầy mồ hôi tức giận giậm chân: "Ai nha, tôi chỉ anh bên kia mà, ai cho anh lên lầu hả."

Lộ Trường Hoa nhìn vẻ mặt vô tội của Địch Thần, lại nhìn vẻ mặt càng vô tội hơn của Archi, sắc mặt mới hơi dễ nhìn chút. Bác gái đội mũ nhân viên màu xanh vẫn giơ chân, nhất quyết không tha muốn đánh Địch Thần: "Tôi thấy anh ta là cố ý thì có, nào có đi tìm WC lại tìm lên lầu hai. Tìm đến lầu hai cũng được đi, nhưng đi đến cửa mà không nghe thấy tiếng nước à? Nhìn là biết không phải WC mà còn đi vào trong!"

"WC cũng có tiếng nước." Địch Thần cứng cổ lẽ thẳng khí hùng, "Mấy người cũng đâu có ghi tên gì đâu!"

Chỗ này đúng là không có ghi tên gì cả, chỉ có một cái rèm đen, còn có tiếng nước, bị nhầm thành WC thì cũng không có gì kỳ lạ. Mà thường thì trong khu thương mại không có đặt WC ở lầu một, Tom là một người nước ngoài, không tìm thấy ở lầu một thì chạy đến lầu hai cũng dễ hiểu.

"Vậy anh nhìn chằm chằm mấy cô gái làm gì thế? Nhìn mà mắt cũng trợn, đúng là tên tây háo sắc!" Có lý do thuyết phục mà bác gái kia vẫn còn không ngừng giơ chân. Lúc này Địch Thần mới nhìn rõ, người này cũng chưa tính là bác gái được, nhìn qua cũng chỉ tầm ba bốn mươi. Chỉ là mặc một thân màu vàng đất, đội mũ nhân viên màu xanh nên trông mới già hơn tuổi. Một cặp môi dày, trên dưới va lên chạm xuống thật nhanh, "bằng bằng" nhanh như súng máy, nhất quyết không chịu để yên.

Lộ Trường Hoa khuyên can mãi mới ngăn được bác gái lại, dẫn Archi và Địch Thần đi xuống lầu một, lại đi vào căn phòng làm việc kia nữa. Đứa bé đã được dẫn đi, trong phòng trống không, chỉ có một cái sô pha màu sắc ấm áp mềm mại và một bàn trà.

"Đứa bé đâu rồi?" Vừa nãy Archi vẫn còn chưa nói chuyện xong với đứa trẻ, nhìn xung quanh tìm bé.

Mặt Lộ Trường Hoa lạnh xuống, bỏ tư liệu về đứa trẻ vào lại trong cặp hồ sơ, đóng lại: "Đứa bé đã quay về ký túc xá rồi, gặp mặt hôm nay đến đây là kết thúc."

"Nhưng mà tôi còn chưa tặng quà cho bé mà." Archi lấy ra một hộp quà nhỏ, vừa nhìn là biết lúc nãy thấy bạn nhỏ vui vẻ quá, chỉ lo nói chuyện mà quên tặng quà cho bé.

"Không cần đâu." Lộ Trường Hoa đẩy hộp quà trở lại, "Bald tiên sinh, vệ sĩ của anh nhân lúc chúng tôi không để ý lại xông vào phòng tắm của nữ. Hành động này có thể giải thích là ngoài ý muốn, nhưng không thể tha thứ được."

"Xin lỗi, tôi thật sự rất xin lỗi, Tom không phải cố ý đâu. Mà dù sao anh ta cũng chỉ là vệ sĩ của tôi thôi, chuyện này không có quan hệ gì với chuyện tôi nhận con nuôi cả." Archi thấy biểu hiện này của ông ta, bỗng nhiên lo lắng.

Người môi giới cũng vào nói giúp, giải thích điều này là do mình sai, do mình chỉ nhầm đường cho người bạn nước ngoài này.

"Vệ sĩ tư nhân của anh cũng có thể phản ánh ra cách anh đối nhân xử thế. Rình coi phòng tắm nữ, chuyện này thuộc về đạo đức bại hoại, chúng tôi sẽ không giao đứa bé cho người mà phẩm đức có vấn đề, đặc biệt là phẩm đức về mặt này." Lộ Trường Hoa quyết tâm không giao đứa nhỏ, trực tiếp tiễn khách.

Người chăm sóc lúc nãy ra mở cổng, đen mặt đuổi bọn họ đi. Archi còn chưa từ bỏ ý định, muốn bàn bạc lại với viện trưởng, bị người chăm sóc và bác gái kia đẩy thẳng ra ngoài, kể cả hộp quà nhỏ Archi mang tới và người môi giới môi đỏ chót cũng bị tống ra ngoài.

"Cái tính tình nóng nảy như thế." Địch Thần chậc chậc thấy kinh ngạc.

"Anh làm gì thế! Không phải đã nói là ở bên ngoài chờ tôi sao, tại sao lại chạy loạn?" Archi nhịn không được chất vấn Địch Thần.

Hắn vừa gặp được đứa trẻ sẽ thuộc về mình, đó là một bé gái xinh đẹp như hoa. Trắng trắng mềm mềm nhút nhát nhìn hắn, giọng nói nhỏ nhỏ, làm cho lòng người cũng muốn hoà tan. Vừa đào được một viên hột xoàn, mới chớp mắt đã bị bạn mình ném mất, sao người ta không tức giận được!

"Tôi rất xin lỗi, tiên sinh." Địch Thần dùng tiếng Anh xin lỗi hắn, vẫn duy trì bộ dáng vệ sĩ chuyên nghiệp.

Người môi giới bên cạnh cũng vỗ ngực liên tục, cô ta cũng không muốn mất chuyện làm ăn này, liền khuyên bảo nói: "Bald tiên sinh, anh khoan hãy gấp, để tôi nghĩ một biện pháp khác. Nhưng mà giờ viện trưởng Lộ đang nổi nóng, việc này chắc là sẽ không dễ làm, trong hai ngày này anh cứ đợi tin tức của tôi đi, được không?"

Trừ cách này ra thì cũng không còn cách nào khác.

Archi chỉ có thể gật đầu, không ngừng nhìn về phía toà nhà trong viện phúc lợi, thấp giọng nói chuyện với người môi giới về những tính toán tiếp theo.

Địch Thần cũng không để ý đến cảm xúc của Archi, nhanh chóng quay về xe, gọi điện thoại cho Phương Sơ Dương.

"A lô." Bên Phương Sơ Dương khá ồn, dường như đang ở bên ngoài phòng tra hỏi, cầm côn cảnh sát gõ lan can một cái, "Im lặng!"

Âm thanh đằng sau lập tức biến mất.

"Phương Sơ Dương, có một một chuyện vô cùng khẩn cấp." Địch Thần nhìn chằm chằm toà nhà cũ nát trong cô nhi viện cách đây không xa, trong mắt bốc hoả, "Anh mới đi ra từ bên trong cô nhi viện Cao Viễn, tam giác hôm qua chúng ta thấy là một nhà tắm nữ. Anh đứng bên ngoài nhà tắm nghe được tiếng khóc của Dao Dao."

Hô hấp của Phương Sơ Dương chậm lại: "Anh xác định?"

"Anh xác định, chú nhanh dẫn người đến đi, thừa dịp bọn họ còn chưa đưa Dao Dao đi!" Archi bên kia đang đi về phía này, Địch Thần phải nói nhanh hơn, "Bọn họ bắt cóc trẻ em rồi bán cho người nước ngoài, anh sẽ giải thích tỉ mỉ tình hình cụ thể cho chú sau. Bây giờ chú đến nhanh đi, để anh gọi cho Vũ Sanh nói gửi bản đồ cho chú."

"Tôi biết rồi." Phương Sơ Dương bình tĩnh lại lên tiếng, Địch Thần liền cúp điện thoại.

Địch Thần lại gọi điện thoại cho Cao Vũ Sanh: "Em…"

"Em đã gửi bản đồ cho cậu hai của Mông Mông rồi." Không đợi Địch Thần nói xong, Cao Vũ Sanh cũng

đã làm xong chuyện cần làm, "Đừng lo lắng, em sẽ gọi cho Phương Sơ Dương. Tập trung lái xe đi, đừng để Archi nhìn ra cái gì, anh chở anh ta về khách sạn trước đã, sau đó em qua liền."

"Được." Trong lòng Địch Thần lập tức bình tĩnh lại, dứt khoát trả lời rồi cúp điện thoại.

Archi với vẻ mặt đau khổ đi đến, rầu rĩ vô cùng ngồi vào ghế hàng sau, không muốn nói chuyện với Địch Thần.

"Archi tiên sinh, thật sự xin lỗi." Địch Thần nghiêm túc bày tỏ áy náy, "Gây thêm phiền toái cho anh rồi."

"Chắc chắn bọn họ sẽ không đồng ý cho tôi nhận nuôi đứa bé đó nữa, anh có biết đứa bé đó dễ thương cỡ nào không. Cặp mắt của cô bé tròn xoa như quả nho vậy, tôi sợ là sau này sẽ không tìm được đứa bé nào dễ thương như thế nữa." Archi đã đau lòng đến độ bắt đầu nói tiếng Anh, dùng tất cả các loại từ ngữ ca ngợi trau chuốt hoa lệ để tả về cô bé kia, thở dài thở ngắn.

Nhưng mà, Địch Thần chỉ có bằng ở trường kỹ thuật thôi, tuy là dựa vào thiên phú hơn người biết một ít tiếng Anh, nhưng những từ phức tạp như thế thì chưa nghe qua bao giờ, khi đến trong tai thì liền biến thành tiếng chim xì xà xì xồ.

"Trung Quốc có câu thành ngữ, cũ không đi mới không tới, bỏ lỡ cái này còn có cái khác." Địch Thần không thấy đáng tiếc chút nào, những đứa nhỏ đáng yêu kia là bị bắt cóc đến, cho nên anh liền nói bậy.

Archi tức đến độ trừng lòi tròng mắt, suýt nữa đã đánh nhau với Địch Thần.

Trong đội hình cảnh, các đội viện vừa mới đi tóm Tôn Đại Tráng về thì lại bị đội phó triệu tập đi làm nhiệm vụ khẩn cấp.

"Có người tố cáo, trong viện phúc lợi Cao Viễn có khả năng đang giam giữ trẻ em bị bắt cóc." Phương Sơ Dương rất muốn trực tiếp hạ mệnh lệnh, nhưng đội trưởng Phạm đã ở đây, không vượt cấp, "Đội trưởng, bây giờ chúng ta phải lập tức đi đến đó, cũng phải báo cho đồn công an bên đó giúp lục soát."

"Viện phúc lợi Cao Viễn?" Trần Chiếu Huy không thể tin được ngẩng đầu lên, "Đội phó…"

"Bây giờ à?" Tiểu Mã đã không ngủ cả đêm, bây giờ bọng mắt cũng biến thành màu đen.

"Đúng, bây giờ." Phương Sơ Dương nhanh chóng sửa sang trang bị.

Đội trưởng Phạm im lặng một lát: "Được rồi, Tiểu Trương thông báo cho đồn công an bên đó, đợi chúng ta đến đó rồi hãy hành động. Nhớ kỹ, là dùng lý do bắt đào phạm."

Phương Sơ Dương lập tức hiểu ý của đội trưởng, bình thường khi giải cứu những đứa trẻ bị bắt cóc thì dùng những lý do khác để tiếp cận, phòng cho đối phương di chuyển hoặc là chó cùng rứt giậu làm hại đến những đứa trẻ đó. Gật đầu đồng ý, mang theo các đội viên nhanh chóng lái xe đi về phía Nam Thành.

Người của đồn công an Chu Trại đã vào vị trí, sớm đóng ở những chỗ xung quanh viện phúc lợi, ngừa có người trốn đi. Đợi Phương Sơ Dương đến, nhỏ giọng báo cáo lại tình huống cho anh.

Từ lúc nãy, trong cô nhi viện Cao Viễn không có bất cứ ai ra vào, cổng vẫn luôn đóng. Viện phúc lợi này chỉ có một cửa, trước sau đều có sân, chỗ tường ở đằng sau cũng đã có người coi chừng.

Cảnh sát của đồn công an Chu Trại đã sớm quen với việc tiếp xúc với mấy tên trộm vặt côn đồ cắc ké nên rất quen với việc này. Phương Sơ Dương tán thưởng vỗ vai đối phương, ra dấu tay với Tiểu Mã có thân thủ lưu loát.

Tiểu Mã làm một cái mặt nhăn như mướp đắng, tìm một chỗ không có ai ở tường sau lách mình đi vào, lúc này những cảnh sát khác mới ló đầu đi vào.

"Trần Tiểu Hắc, đi." Phương Sơ Dương gọi Trần Chiếu Huy đang đờ ra.

"A, dạ." Trần Chiếu Huy bước nhanh đuổi kịp, nhỏ giọng nói với Phương Sơ Dương, "Đội phó, có thể có chỗ nào nhầm không. Cao Viễn không thể nào bắt cóc trẻ em được."

"Có phải là nhầm không thì vào nhìn là biết." Mặt Phương Sơ Dương lạnh xuống, gõ cổng cô nhi viện.

Người chăm sóc từ từ đi tới: "Hôm nay không có tham quan."

"Cảnh sát đây, chúng tôi đến bắt người hiềm nghi phạm tội, có người thấy người đó mới chạy vào viện phúc lợi của các người." Phương Sơ Dương lấy giấy chứng minh cảnh sát cho người chăm sóc nhìn.

"Cổng của chúng tôi cũng chưa mở ra nữa, nào có cái đào phạm gì." Người chăm sóc đang lầm bầm, nhưng sau khi thấy những gương mặt quen thuộc của cảnh sát gần đây thì mới thành thật mở cửa.

Phương Sơ Dương nhanh chóng chia nhiệm vụ: "Nhóm này đi đến đằng sau nhìn xem, nhóm kia thì lên lầu ba, Tiểu Trương và mấy người bên đó theo tôi lên tầng hai, Tiểu Trần mang những người còn lại đi xét lầu một."

"Dạ!" Mọi người nhanh chóng chia ra, có người thì ở lại canh cổng, phòng có người trốn đi.

Phương Sơ Dương bước nhanh xông lên lầu hai, nói cảnh sát của đồn công an đi đến ký túc xá kiểm tra, mình thì mang theo Tiểu Trương đi thẳng đến nhà tắm nữ. Cửa của nhà tắm nữ có bác gái ngăn lại, nói bên trong có con gái đang tắm.

"Vậy thì nói người bên trong mặc đồ cho đàng hoàng vào trong nửa phút!" Mặt Phương Sơ Dương đen lại, lớn tiếng ra lệnh.

"Đang tắm mà, làm sao có thể mặc vào trong nửa phút được, ít nhất cũng phải ba phút." Có một người phụ nữ đội mũ nhân viên màu xanh đi đến, chống eo ngăn bọn họ lại.

Hai cảnh sát bên kia nghe thấy cãi vã thì nhanh chóng chạy đến giúp: "Nói nửa phút thì là nửa phút, chúng tôi đến giờ sẽ đi vào. Ngăn nữa sẽ xem bà là gây trở ngại công vụ, đưa về trong đồn giam giữ."

Người phụ nữ nghe nói thế thì không dám lên tiếng nữa, không bao lâu sau thì người ở bên trong đều vội vội vàng vàng mặc đồ đi ra ngoài. Phương Sơ Dương bước nhanh đi vào, nhìn cả phòng tắm không xót chỗ nào, một nửa là phòng thay đồ, một nửa là phòng tắm, trống rỗng không giấu người được. Bên chỗ phòng thay quần áo có một cánh cửa sắt, đang khoá chặt.

"Đằng sau đó là cái gì?" Phương Sơ Dương hỏi người phụ nữ trông coi nhà tắm.

"Đó là đường đi xuống lầu một, lầu một là một kho hàng cũ, không có cửa sổ, đào phạm không vào được..."

Phương Sơ Dương giơ tay lên không cho bà ta dong dài nữa: "Mở ra."

/Hết chương 56/

57. Chương 57

Chuyển ngữ: Cực Phẩm

"Ai da, bên trong không có gì mà." Người phụ nữ bất đắc dĩ nói, tìm chìa khoá mở cửa ra.

Cầu thang tối om nối thẳng đến tầng một, lúc mới mở ra thì mùi ẩm ướt mốc meo phả vào mặt trong nháy mắt. Dọc theo đường mở đèn lên, phía dưới đúng là một nhà kho, có rất nhiều giường hai tầng cũ để ở đó. Khung giường làm bằng sắt, mặt trên thì lót gỗ, không có bất kỳ đệm chăn gì. Xung quanh có mấy đồ vớ vẩn, bảng thông báo quá hạn, bàn bị hư, dụng cụ thể thao bị hư đến độ không thể hư thêm, càng nhiều hơn chính là mấy đống quần áo cũ.

"Sẽ có người gửi quần áo cũ đến vào thời gian mùa đông hàng năm. Có cái có thể dùng được, nhưng hầu hết đều là những bộ đồ hư đến không thể mặc nữa được gửi đến. Bọn nhỏ không thể nào mặc được, lại không thể gửi trả lại, cũng chỉ có thể chất đống ở đây." Người phụ nữ đội mũ nhân viên màu xanh chỉ vào đống quần áo cũ, bắt đầu lải nhải.

Phương Sơ Dương không nghe bà ta, dẫn Tiểu Trương đến lật đống quần áo lên. Trong đống quần áo cũ

cũng có thể giấu được người, hai người cảnh sát kia cũng lại tìm giúp. Không có gì ngoài những bộ quần áo này cả, kho hàng này có thể nói là liếc mắt là nhìn trọn, không thể còn chỗ nào giấu người được.

Không lẽ là Địch Thần nghe nhầm? Phương Sơ Dương nhíu mày, bỗng nhiên nhìn thấy được một cái gì đó có màu sắc nổi bật khác với những đồ ở đây trong khe hở quần áo. Tay nhanh mắt lẹ chộp lấy nắm trong tay, cắn răng: "Được rồi, ở đây không có, chúng ta ra ngoài xem một chút."

Mọi người lại đi lên lầu, một người cảnh sát đang ở cầu thang kéo Phương Sơ Dương, ghé vào lỗ tai anh nói một câu.

Đồng tử của Phương Sơ Dương co rút, rời chỗ cầu thang đi đến chỗ sáng, khó hiểu nhìn thoáng qua người phụ nữ đội mũ nhân viên màu xanh: "Anh xác định à?"

"Tám mươi phần trăm." Anh cảnh sát nhỏ giọng nói, sờ qua còng tay bên hông.

Phương Sơ Dương ngăn anh ta lại, làm một thủ thế không nên đả thảo kinh xà. Anh cảnh sát gật đầu, lại lần nữa đứng thẳng.

Bên kia, công tác tìm kiếm ở lầu ba cũng kết thúc, sân sau truyền đến tiếng ồn ào. Khi đám người Phương Sơ Dương chạy tới nhìn, chỉ thấy Tiểu Mã mặt xám mày tro đang bị Trần Chiếu Huy đè xuống đất, lưu loát khoá còng tay lại.

Lộ Trường Hoa vô cùng kinh ngạc, những người chăm sóc khác cũng hoảng sợ. Nhìn Tiểu Mã đã bị đè xuống đất còn không ngừng giãy giụa, sắc mặt tiều tuỵ, tóc rối lung tung, đúng là đào phạm mệt mỏi không thể nghi ngờ được.

"Gây thêm phiền toái cho mọi người rồi." Sắc mặt Phương Sơ Dương lạnh đến độ muốn đóng băng, giọng nói chuyện cũng vô cùng cứng nhắc, nhìn qua lúc nào cũng có thể xông lên cắn người. Những cảnh sát khác cũng không dám nói gì, nhất là Trần Chiếu Huy ra tay "bắt" Tiểu Mã, sợ mình bắt người sớm quá ảnh hưởng đến đội phó phá án.

"Không phiền phức, không phiền phức, mọi người bắt được người xấu thì chúng tôi mới an toàn. Mấy đồng chí, vào uống chén trà rồi đi." Viện trưởng Lộ vô cùng cảm kích, nhiệt tình mời bọn họ đi vào uống trà.

"Không cần."

Ra khỏi cổng của viện phúc lợi, mọi người giả bộ nhét Tiểu Mã vào trong xe, Phương Sơ Dương quay đầu lại nhìn về phía viện phúc lợi này, nắm chặt bàn tay. Trong lòng bàn tay của hắn là một chiếc kẹp tóc bươm bướm màu hồng, chỉ dài bằng ngón út. Lúc liếc mắt nhìn thấy trong đống quần áo, tuy rằng đã bị dính bụi của đống quần áo nhưng màu sắc nổi bật thế này, chính là một cái kẹp tóc mới.

Tiểu Mã bị còng tay ném vào hàng ghế sau, thoải mái nằm ngủ. Đoàn người quay về đội hình cảnh, ai cũng

có chút ủ rũ, chỉ có Tiểu Mã ngủ no là tinh thần phấn chấn.

"Tra được gì không?" Đội trưởng Phạm mới đi ra từ phòng thẩm vấn Tôn Đại Tráng, thân thiết hỏi.

Phương Sơ Dương cúi thấp đầu không nói lời nào, Tiểu Trương lắc đầu: "Không tra được gì cả, phía dưới phòng tắm là một nhà kho cũ, đã lâu không có người ở."

"Xốc tinh thần lên đừng nên nản chí, bên Tôn Đại Tráng đã có đầu mối mới. Chị Hà kia nói chuyện rất nhanh, như nã pháo vậy, cô ta đã từng hợp tác với Tôn Đại Tráng chừng một năm trước. Lần này, nhu cầu số lượng trẻ em của chị Hà rất lớn, hình như là rất gấp, giá cao gấp đôi lúc trước." Đội trưởng Phạm đưa manh mối mới cho bọn họ đọc.

Lúc trước Tôn Đại Tráng không làm việc này, hắn dùng cách khác bắt cóc trẻ em. Lần này hắn nhận phát tờ rơi quảng cáo nên cho chị Hà linh cảm, sau đó mới tìm vài diễn viên thú rối. Sau khi tin tức có tên buôn người bị Địch Thần tóm ở khu thương mại được phát tán ra, Tôn Đại Tráng biết chuyện đã bại lộ, sớm muộn gì cũng sẽ tra được đến trên đầu hắn, liền chạy về quê. Từ đó về sau thì không liên lạc với chị Hà nữa, mà chị Hà cũng không tìm hắn nữa.

"Vậy còn phải đến Chu Trại tra từng bước nữa sao, này thì phải tra đến bao giờ đây." Tiểu Mã kêu rên.

Phương Sơ Dương nhận ghi chép nhìn một chút, sắc mặt vẫn không chuyển biến tốt đẹp gì, lấy điện thoại ra gọi cho Địch Thần.

Bên kia, Địch Thần lòng tràn đầy chờ mong, cẩn thận hỏi anh: "Sao rồi?"

"Còn có thể sao nữa, cô nhi viện kia chẳng có vấn đề gì cả! Địch Tiểu Thần, anh có thể đừng sợ bóng sợ bóng nữa được không? Ngày nào cũng ba hoa chích choè cả, báo tin giả cho cảnh sát là phạm pháp đó biết không, có phải anh lại muốn vào phòng giam ngồi không." Phương Sơ Dương càng nói càng tức giận, dứt khoát lớn tiếng mắng Địch Thần, người xung quanh sợ đến độ im lặng hết. Không đợi Địch Thần cãi lại liền cúp điện thoại.

"Đội phó, đừng nóng giận. Cũng không phải là anh Thần chỉ nhiệt tình cung cấp đầu mối thôi sao." Tiểu Trương biết hoà giải nhanh chóng khuyên hắn.

"Anh ta cung cấp đầu mối gì? Cả ngày không làm việc đàng hoàng, miệng đầy lời nói bậy. Đã đủ bận rộn rồi lại còn cho chúng ta thêm phiền toái." Phương Sơ Dương sờ sờ băng gạc cuốn trên đầu, chỉ cảm thấy vết thương lại mon men nhói lên.

"Được rồi, hôm nay đến đây thôi, mọi người về nhà nghỉ ngơi đi." Đội trưởng Phạm vung tay lên, vừa qua giữa trưa đã cho mọi người tan tầm.

Tiểu Mã đi đến tỉnh bắt người thức cả đêm, Tiểu Trương và Tiểu Trần cũng đã thẩm vấn cả đêm chưa

được nghỉ, Phương Sơ Dương thì lại mang thương tích trực cả ngày cả đêm, ai cũng đã đến cực hạn. Dưới trạng thái như thế, tính khí có nóng nảy cũng bình thường. Dù sao giờ cũng không có chuyện gì khẩn cấp, đi về nghỉ ngơi trước cũng là chính đáng.

Phương Sơ Dương đứng lên, vác áo khoác bước ra khỏi đội hình cảnh, ra khỏi cổng một tay nhét vào trong túi, xoa xoa cái kẹp tóc bươm bướm kia, nhấc chân kiên định rời đi.

Địch Thần ù ù cạc cạc bị mắng, cơn tức mới vừa ngoi lên thì đã bị cúp điện thoại. Muốn gọi lại để cãi, mà mới gọi thì đã bị tắt, trong lòng bức bối. Vậy mà không tìm được đứa bé nào, không lẽ mình nghe lầm?

Không thể nào, chắc chắn là chỗ đó có vấn đề.

Địch Thần cau mày làm ổ trên sô pha, cẩn thận nghĩ lại mọi chuyện. Anh chắc chắn cô nhi viện này có vấn đề, hơn nữa Cao Vũ Sanh cũng đã nói rõ ràng cho Phương Sơ Dương rằng, người nước ngoài có thể nhận nuôi bé gái xinh đẹp từ trong cô nhi viện này. Cho dù không tìm được Dao Dao, nhưng trong hết một cái cô nhi viện vậy mà không tìm thấy được cô bé Archi đã gặp sao?

Cho dù Phương Sơ Dương không tìm được cái gì thì cũng nên cẩn thận hỏi lại anh. Tuy là hai người bọn họ vẫn luôn cãi nhau, nhưng giữa hai người ai cũng vô cùng tín nhiệm đối phương. Tự nhiên lớn tiếng mắng anh sa sả thế kia đúng là có hơi khác thường.

Bên trong phòng suite truyền đến tiếng nói chuyện với nhau giữa Cao Vũ Sanh và Archi, cách một cánh cửa ồm ồm nghe không rõ lắm.

"Sao vệ sĩ của cậu có thể làm ra chuyện vậy chứ? Vốn là để bảo vệ tôi, bây giờ cũng phá hỏng chuyện của tôi rồi." Archi ngồi trên ghế sô pha trong phòng ngủ, buồn bực rót một ly rượu Gin (1) ra uống.

(1) Rượu Gin: một loại rượu được chưng cất từ quả bách xù.

"Anh ấy cũng không biết đó là phòng tắm." Cao Vũ Sanh lấy xô đá từ tủ lạnh ra, gắp hai cục đá cho Archi.

"Không phải anh ta quen chỗ đó sao? Không phải là đại ca xã hội đen à?" Archi biểu thị nghi ngờ với chuyện này.

"Quen thuộc với nơi đó cũng không có nghĩa là anh ấy sẽ quen thuộc kiến trúc kết cấu bên trong, thực ra anh ấy bị mù đường." Cao Vũ Sanh khoa trương về khuyết điểm mù đường của Địch Thần, "Có một lần hai chúng tôi đi ra từ một ngọn núi, anh ấy cõng tôi chạy nhầm đường, suýt nữa là bị heo rừng húc cho."

"Ha ha ha, thật thế à?" Archi bị chọc cười, cười xong lại cảm thấy không thích hợp, mình đang hưng sư vấn tội, không thể bị con hồ ly Châu Á này làm rối loạn suy nghĩ được, "Nhưng mà tôi mất tư cách nhận con nuôi rồi, cậu không biết bé gái đó đáng yêu cỡ nào đâu."

"Tôi rất xin lỗi anh về chuyện này, anh để cho người môi giới bàn bạc lại với đối phương đi. Tăng thêm tiền, tăng đến khi nào bọn họ đồng ý thì thôi, số tiền cần bù vào tôi sẽ chịu cho anh." Cao Vũ Sanh dứt khoát gánh chịu hậu quả chuyện này.

Archi có chút kinh ngạc, nhìn Cao Vũ Sanh từ trên xuống dưới: "Sao cậu lại khoan dung với vệ sĩ của mình thế chứ? Anh ta rốt cuộc là cái gì của cậu?"

Tay rót rượu của Cao Vũ Sanh dừng một chút, nhìn cửa phòng đóng chặt, thấp giọng nói: "Anh ấy là người yêu của tôi."

Câu này dùng tiếng Anh để nói, dùng giọng nói trước sau như một, trầm ổn, du dương, có vần có điệu, tràn đầy mỹ hảo và lãng mạn.

"Hả?" Archi trợn mắt một lát, vô cùng khó tin, một lát sau mới bừng tỉnh đại ngộ vỗ ngực liên tục, "Sớm biết cậu cũng thích đàn ông thì tôi đã theo đuổi cậu rồi."

Cao Vũ Sanh cụng ly với hắn, vô tình đánh gãy ảo tưởng của hắn: "Chúng ta không thích hợp."

Hai người giương cung bạt kiếm vào phòng, lại trò chuyện vui vẻ đi ra ngoài. Lúc ở trên đường thì Archi không vui vẻ chút nào với Địch Thần cả, nghĩ muốn nói một câu để hoà hảo với anh, nâng mắt liền nhìn thấy Địch Thần mặt mang sát khí dựa trên sô pha, một bộ dáng thật đừng nên chọc đến. Áo sơ mi đắt tiền do tư thế ngồi không đàng hoàng của Địch Thần mà bung cúc ra, cả người như một con báo lười biếng, vừa gợi cảm mềm mại lại vừa tràn đầy nguy hiểm.

Archi nhìn ngẩn ra, cười nói: "Quả nhiên, đối với đàn ông xinh đẹp thì không có gì là không thể tha thứ được."

"Hửm?" Địch Thần tỉnh lại từ trong suy nghĩ làm sao để vạch trần cô nhi viện lòng dạ hiểm độc, ngẩng đầu nhìn về phía bọn họ.

Cao Vũ Sanh đen mặt, kéo Địch Thần qua một bên, tự tay cài nút áo lại cho anh.

"Sao thế?" Địch Thần nhỏ giọng hỏi.

"Archi rất tức giận, không muốn hợp tác với em nữa."

Vốn mấy đứa bé bên cô nhi viện là bất chính, Địch Thần lại đang nghĩ về tình hình của Phương Sơ Dương bên kia, không có lo lắng nhiều đến vấn đề nhận nuôi của Archi, không nghĩ tới hậu quả lại nghiêm trọng như vậy, vô cùng hổ thẹn: "Anh…"

"Em nói anh là người yêu của em thì anh ta mới bỏ qua." Cao Vũ Sanh nhìn chằm chằm ánh mắt của Địch

Thần, cẩn thận nói từng chữ.

"Hả?" Địch Thần không hiểu logic của chuyện này, "Đây là đạo lý gì thế?"

"Đồng cảm." Cao Vũ Sanh nửa thật nửa giả nói rõ hàm ý, phải căn cứ vào góc độ mà đối phương có thể cảm nhận được của để giải thích, như vậy thì mới có thể hiểu được, "Cho nên ca ca phải phối hợp với em một chút."

Phối hợp? Phối hợp làm sao? Địch Thần có chút ngu người, còn chưa phản ứng kịp, đã thấy cậu nhóc bỗng nhiên đến gần, nhẹ nhàng hôn lên mặt một cái.

"!!!"

/Hết chương 57/

Tác giả: Chương sau là có thể cứu mấy đứa nhỏ ra rồi, yên tâm đừng nóng.

Cực Phẩm: 57 chương mới được một cái hôn nhẹ, chắc trăm chương mới được xem cảnh "choệch" nhau quá.

58. Chương 58

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chuyển ngữ: Cực Phẩm

Xúc cảm mềm mại lành lạnh, như một giọt nước ngọt ngào êm đềm, khiến cho người chết chìm trong đó, Cao Vũ Sanh không khỏi nhắm chặt mắt lại, ép buộc mình đã có chuyển biến tốt thế này thì đừng nên đi quá trớn.

Đôi môi ấm áp mang theo một chút ướt át, vừa chạm vào đã lập tức rời khỏi, như là bị động vật nhỏ thẹn thùng liếm một cái, cảm giác tê tê ngứa ngứa nhẹ nhàng chạy thẳng đến xương cụt. Địch Thần ngây ngẩn cả người trong một chốc, không biết mình nên phản ứng thế nào.

Cũng may khán giả Archi rất nể mặt, không phát hiện chỗ không hợp lý của nội dung vở kịch gãy khúc này, còn cười híp mắt bày tỏ chúc phúc: "Hai người đúng là rất xứng đôi, từ lần đầu tiên tôi nhìn thấy hai người đứng chung một chỗ thì đã cảm thấy bầu không khí không bình thường rồi. Vô cùng thân thiết như thế, không phải là cái mà bạn bè bình thường hay người thân sẽ có."

Con mắt nào của anh nhìn ra được? Khoé miệng của Địch Thần co rút, tên tây này đúng là có thể nói bậy thật.

Trên đường về nhà, bầu không khí giữa hai người có chút vi diệu xấu hổ.

Địch Thần ngồi ở vị trí kế bên tài xế lo nghĩ. Bị bạn nhỏ hôn một cái thì cũng chẳng có gì đáng lo cả, nhưng vấn đề là tình cảnh hôm nay, anh không thể nào xem Cao Vũ Sanh là một cậu bé được nữa. Đang tốt lành, sao lại muốn nói bọn họ là người yêu? Thiên Tứ của anh có phải là…

Quay sang nhìn Cao Vũ Sanh đang nghiêm túc lái xe rất là tập trung, nhìn qua đúng là lẽ thẳng khí hùng không thẹn với lương tâm. Địch Thần dùng một ngón tay gãi gãi cằm, lại cảm thấy là mình nghĩ nhiều rồi.

"Cảnh sát Phương vẫn chưa tìm được đứa bé nào sao?" Cao Vũ Sanh cảm giác được ánh mắt liên tục liếc trên người mình, lặng lẽ nắm chặt tay lái, rất bình tĩnh dời đi sự chú ý của Địch Thần.

"Vẫn chưa." Nói đến chuyện này, Địch Thần lại nhịn không được cau mày.

Đúng vào lúc này, Phương Sơ Dương gọi điện đến: "Lúc này anh có tiện nói chuyện không?" Giọng của anh rất thấp, đằng sau còn có tiếng của chương trình nào đó trên TV, chắc đang ở phòng khách trong nhà.

Địch Thần nhìn xung quanh, trong xe chỉ có anh và Cao Vũ Sanh, đương nhiên là tiện: "Chú nói đi."

"Buổi tối ra ngoài một chuyến, mang theo bình ô-xy, hai ta lại đến phòng tắm nữ kia lần nữa." Phương Sơ Dương hít một hơi thuốc lá, cưỡng ép mình lên tinh thần.

"Chú phát hiện ra cái gì?" Hai mắt của Địch Thần sáng lên, nếu đi tra lại phòng tắm thì nói rõ Phương Sơ Dương đã xác định được mấy đứa bé ở chỗ nào, chỉ là lúc ban ngày không cứu ra, "Ai, vậy lúc chiều chú mắng anh hăng say như thế làm gì? Lúc này biết sai rồi đến tìm anh hai giúp à, tốt xấu gì thì nhận sai trước đi."

"Nhận cái quần!" Phương Sơ Dương dập tắt tàn thuốc, nằm trên sô pha xoa mặt, "Trong đồn cảnh sát có nội gián."

Địch Thần nghe giọng nói mang theo vài phần suy sụp tinh thần của anh em nhà mình, khóe mắt giật một cái: "Loại chuyện này mà cũng cần có nội gián à?"

Bình thường, nội gián trong đồn cảnh sát, hoặc là nằm vùng cho xã hội đen, hoặc là hắc cảnh (cảnh sát đen) bị tập đoàn buôn lậu thuốc phiện mua. Một vụ bắt cóc lừa bán trẻ em mà cũng có cái loại nội gián cao cấp gì đó à.

Cao Vũ Sanh quay đầu nhìn anh một cái, chạy xe lên cao tốc vòng quanh thành phố để tiện cho anh nói chuyện.

"Tôi cũng không hiểu vì sao nữa, nhưng chắc chắn có người đã mật báo." Phương Sơ Dương nheo mắt lại, hôm nay, khi anh nhận được điện thoại của Địch Thần thì lập nói nói người thông báo cho đồn công an Chu Trại. Khoảng cách từ đồn công an đến cô nhi viện thì đi bộ cũng chỉ cần hai mươi phút, cho dù là khi các cảnh sát ra ngoài sắp xếp việc này nọ bị chậm một chút, nhưng cũng có thể đến đó trong vòng nửa tiếng.

Trong thời gian ngắn như thế mà có thể đưa mấy đứa bé ra khỏi cô nhi viện, chắc chắn là đã nhận được tin trước. Mà những người có thể biết tin trước, chỉ có mấy người ở trong phòng làm việc của đội hình cảnh.

Tư vị bị đồng bạn ngày xưa kề vai chiến đấu phản bội chẳng tốt lành gì, sau một lúc lâu Phương Sơ Dương mới hết bực được: "Cho nên tối nay chúng ta đến đó lặng lẽ xem như thế nào."

"Được." Địch Thần cũng không nhiều lời nữa, trực tiếp đồng ý, "Chú ngủ một giấc trước đi, nghe giọng của chú như kiểu sắp tạm biệt cõi đời vậy, buổi tối anh đi đón chú."

"Anh thấy đường à?" Phương Sơ Dương bị cách quan tâm khác người này của anh làm cho tức đến trợn mắt, "Ngốc ở Ngọc Đường Loan đi, tôi đi đón anh." Nói xong liền cúp điện thoại, cực kỳ hung hăng càn quấy.

"Hả?" Địch Thần nhe răng, gọi cho một người ngoài biên chế như anh giúp tra án, không trả tiền lương cũng được đi, vậy còn mà hung như thế.

"Tối nay phải ra ngoài à?" Cao Vũ Sanh thản nhiên hỏi, đi ra khỏi cao tốc ở một exit gần nhất.

"Ừm." Lúc này Địch Thần mới phát hiện bọn họ đang chạy băng băng trên cao tốc bao quanh thành phố, anh rất khâm phục trình độ cẩn thận tỉ mỉ của Thiên Tứ nhà mình. Nếu ai kết hôn với Cao Vũ Sanh thì chắc chắn sẽ rất hạnh phúc, chỉ là đừng có đi ngoại tình, đi ngoại tình thì lúc nào cũng có thể bị phát hiện cả. Hơn nữa, em ấy không chỉ phát hiện thôi, còn có thể đặt theo dõi trên điện thoại của người đó, có thể tuỳ lúc xác định được vị trí…

Nghĩ như thế, hình như mình cũng đã sớm bị cài theo dõi rồi.

Địch Thần bỗng dưng tự chọc mình cười.

"Cười gì thế?" Cao Vũ Sanh quay sang nhìn anh.

"Không, anh chỉ đang nghĩ, sau này ai gả cho em thì đúng là buôn bán có lời." Địch Thần vòng hai tay ra sau gáy làm đệm, nhìn đám mây trên trời nhiễm ánh chiều tà, khi lời này ra khỏi miệng thì trong lòng cũng thấy trống rỗng.

Cao Vũ Sanh mím môi: "Ngoại trừ ca ca ra, ai em cũng không cần."

"Nói gì thế?" Địch Thần nhíu mày, nào có người nào chỉ cần anh em không cần vợ chứ.

Đúng là không có cách nào, ca ca vĩnh viễn nghe không hiểu hắn đang nói gì, Cao tổng thở dài, đọc từng chữ đã học thuộc trong lời thoại ra: "Nhân gian này không có gì đáng giá, chỉ có ca ca là đáng giá."

"???"

Địch Thần giơ tay lên sờ lên trán của Cao Vũ Sanh, cũng không có sốt mà, sao lại bắt đầu nói mê sảng thế chứ!

Lúc tối khi Phương Sơ Dương đến tìm anh thì Cao Vũ Sanh vẫn còn chưa ngủ. Bởi vì cả ngày bận rộn vì chuyện của Địch Thần nên chỉ có thể đẩy công việc xuống buổi tối làm.

Địch Thần nhìn thấy xót, dặn hắn đi ngủ sớm một chút. Khi nhận được một cái gật đầu của Cao Vũ Sanh thì mới vui vẻ đóng cửa đeo ba lô đi ra ngoài. Vẫn là Thiên Tứ đáng yêu, so với cái tên Phương Sơ Dương kia thì đáng yêu gấp mười ngàn lần.

Phương Sơ Dương mượn một chiếc xe hơi, đang mở đèn đỗ trước cửa tiểu khu. Địch Thần lên xe, phát hiện trong xe còn có một người ngồi, chỉ là do mặt đen quá nên mới hoà làm một thể với bóng đêm.

"Ai u, Trần Tiểu Hắc à, cậu ra ngoài hơn nửa đêm thế này đúng là doạ người." Địch Thần chọc chọc cậu.

"Anh Thần." Trần Chiếu Huy ngượng ngùng gãi đầu, nhỏ giọng hỏi Phương Sơ Dương đang lái xe, "Đội phó, chúng ta đi đâu thế?"

Trần Chiếu Huy bị gọi ra ngoài trong lúc mơ ngủ, không hiểu gì hết leo lên xe của Phương Sơ Dương. Bây giờ bên ngoài đen thui cũng không biết mình đang ở đâu, lại có Địch Thần đi vào nữa nên càng làm cậu không nghĩ ra được.

"Chấp hành một nhiệm vụ bí mật, hệ số nguy hiểm rất cao, cậu có dám làm không?" Giọng nói của Phương Sơ Dương vanh lên trong không gian im ắng, vô cùng lạnh lùng nghiêm túc.

"Dám!" Trần Chiếu Huy không chút do dự nói, còn theo phản xạ có điều kiện mà ưỡn ngực lên.

"Tốt lắm." Phương Sơ Dương vẫn không nói sẽ đi đâu hay làm gì, chỉ là đạp chân ga, bình ổn vọt ra ngoài. Khi đi điều tra lấy chứng cứ thì cần có hai cảnh sát trở lên, nghĩ tới nghĩ lui chỉ có thể mang Trần Thành Thật đi theo.

Trong lòng Tiểu Trần thấp thỏm nhìn về phía Địch Thần, Địch Thần thảnh thơi móc một cục sinh-gum ra nhai, thấy hắn nhìn qua thì cho hắn một cục.

"Thần ca, anh có biết chúng ta sẽ đi làm gì không?"

"Biết." Địch Thần nhai sinh-gum, liếc nhau nhìn nhau với Phương Sơ Dương qua kính xe, nhếch miệng cười, ngoắc ngoắc ngón tay với đứa nhỏ thành thật ý nói cậu xích vào, "Chúng ta sao, đi trộm mộ."

"Hả?"

"Chắc cậu không biết, những chuyện như gõ cửa nhà của đàn bà goá chồng, hay đào mộ của người không có con, từ nhỏ đội phó của cậu đã thích làm rồi. Nó kéo ai đi theo thì nó xem người đó là rất thân." Địch Thần dùng mu bàn tay vỗ ngực của Tiểu Trần, một bộ dáng "Lãnh đạo rất coi trọng cậu, người trẻ tuổi phải làm cho tốt".

"... Hả?"

Tắt đèn xe, im lặng không một tiếng động đậu trong ngõ nhỏ. Phương Sơ Dương ra hiệu nói hai người đi xuống xe: "Đặt chế độ im lặng cho điện thoại rồi bỏ vào túi đi, không được để ánh sáng lộ ra ngoài, tất cả nghe theo tôi chỉ huy."

Địch Thần nắm tay khoác lên vai Phương Sơ Dương: "Chỉ huy, chăm sóc người mù một chút."

"Cuối cùng anh cũng thừa nhận mình mù." Phương Sơ Dương xác nhận phương hướng một chút, dẫn theo hai người đi vào một con đường nhỏ gần đó, cách tường sau của cô nhi viện tầm hai mươi mét.

"Nếu anh đây không mù thì có thể tìm chú làm anh em à?" Địch Thần vẫn còn không ngừng tranh cãi với anh, bị Phương Sơ Dương bịt miệng không cho lên tiếng.

Địch Thần nhìn không thấy, nhưng Trần Chiếu Huy có thể thấy, vô cùng kinh ngạc, nhỏ giọng nói: "Đội phó, chỗ này là viện phúc lợi à?"

"Ừ." Phương Sơ Dương tìm một chỗ mà ban ngày đã để ý, kéo Địch Thần lại gần, "Tuy cái tên này chỉ biết nói dóc chẳng được ích lợi gì, nhưng tôi tin anh ta, anh ta nói là nghe được thì chắc chắn là đã nghe được."

Không đợi Địch Thần giơ tay lên đánh anh, Phương Sơ Dương lại lấy ra kẹp tóc màu hồng từ trong túi.

Tiểu Trần sợ ngây người, một lát cũng không nói được. Khi Phương Sơ Dương gọi hắn thì hắn mới lảo đảo đuổi kịp như bị một gậy đánh vào.

Đã là sau nửa đêm, chợ đêm Chu Trai cũng đã tan chợ, trong viện phúc lợi đen thui. Ba người rón rén leo qua tường vây, ban ngày đã từng đến nên rất quen thuộc với địa hình sau sân sau. Tìm một chỗ che người ngồi xổm xuống một lát, sau khi xác định trong sân không có ai thì lúc này mới tiếp tục hành động.

Địch Thần một đường mù tịt được Phương Sơ Dương dẫn ra chỗ phía sau phòng tắm. Toà nhà này cao hai tầng, tầng một vốn có cửa sổ nhưng đã bị bịt kín, nhưng mà bịt đơn giản so le không đồng đều, bên ngoài cũng không có trát xi măng.

Phương Sơ Dương nói Trần Chiếu Huy ra chỗ ngoặt coi chừng, mình thì lấy một cái giũa nhỏ ra, đâm mạnh vào đống gạch.

Địch Thần lấy bình ô-xy ra, từ từ hít vào, đợi Phương Sơ Dương đào ra được một lỗ thì đổi tay với anh, nhận chiếc giũa cắt gạch ra như cắt đậu hũ. Hai người nhanh chóng lấy gạch xuống, tay chân nhẹ nhàng đặt xuống đất, lộ ra cửa sắt bên trong.

Cửa sổ đã sớm không còn, chỉ còn lại mấy song sắt. Đó là kiểu cửa của mười mấy năm trước, khung cửa sổ dùng làm hàng rào bảo vệ. Trong phòng đen thui, so với bên ngoài còn đen hơn, cái gì cũng nhìn không thấy.

Một tay Địch Thần đeo một cái thiết bị tự phòng thủ cho ngón tay, từ từ bẻ ra ngoài, dễ dàng tạo ra được một lỗ hổng có thể cho một người đi qua. Lấy đèn pin từ trong ba lô ra, đưa cho Phương Sơ Dương để cho anh nhìn xem tình huống bên trong.

Phương Sơ Dương gọi Tiểu Trần đến, ba người lần lượt đi vào trong nhà kho tràn ngập không khí ẩm ướt. Tiện tay kéo một bảng tuyên truyền xuống rồi mở cửa sổ ra, lúc này mới bật đèn pin lên.

Giường hai tầng trống lúc ban ngày, giờ lại đầy đủ đệm chăn trên đó, chỉ là trên giường không có ai. Trong phòng giơ tay không thấy được năm ngón, tia sáng của đèn pin quá chói mắt, ngay cả Phương Sơ Dương và Trần Chiếu Huy cũng không nhịn được chớp mắt mấy cái, chỉ có Địch Thần mắt cũng không chớp mà nhìn chằm chằm.

Vội vàng nhìn một vòng, cái gì cũng không phát hiện được. Đống quần áo bị lật tung ban ngày cũng vẫn còn dáng vẻ đó, cửa sắt thông lên lầu hai cũng khoá chặt, ngoại trừ mấy tấm chăn trên giường thì cũng không khác gì. Chẳng lẽ đã đến chậm rồi?

Ngay lúc Phương Sơ Dương chuẩn bị bật đèn trong phòng, Địch Thần bỗng nhiên đoạt lấy đèn pin, chiếu vào một góc trong phòng.

Hô hấp của ba người nhịn không được hơi chậm lại.

Trong góc phòng gần cửa cầu thang, có ba bé gái đang chen chúc trong đó, che miệng cho nhau không ngừng run như chim cút mắc mưa, không dám lên tiếng.

/Hết chương 58/

Đồ mà Thần ca đeo vào tay, mình không biết tên cụ thể nên đành để tên như trên.

59. Chương 59

Chuyển ngữ: Cực Phẩm

Xác nhận trong phòng này ngoại trừ mấy đứa bé ra thì không còn có ai khác, Trần Chiếu Huy kê một miếng nhựa vào dùng làm một tấm rèm cửa che sáng nhân tạo, Phương Sơ Dương thì "cạch" một tiếng mở đèn trong phòng lên. Mấy đứa bé nhắm mắt lại theo phản xạ có điều kiện, sau khi Trần Chiếu Huy thấy rõ bộ dáng của mấy bé thì suýt nữa cầm không vững tấm bọt nhựa, đúng là những đứa trẻ bị mất tích!

Ba đứa bé ăn mặc xem như là gọn gàng, chắc là mới vừa ngủ, khi nghe thấy tiếng động thì mới trốn vào góc phòng. Khuôn mặt trắng trẻo nõn nà không có vết thương, liếc mắt là có thể nhận ra —— đó là Dao Dao và đứa bé mất tích ở phố thương mại Kim Hâm. Bọn họ không nhận ra một bé gái khác, nhưng chắc là cũng bị bắt cóc đến đây.

Địch Thần bước nhanh đi đến trấn an mấy đứa bé: "Xuỵt, đừng sợ, các chú không phải là người xấu." Mặc dù là thầy giáo nhà trẻ có kinh nghiệm phong phú, cũng không có cách nào có thể trấn an được mấy đứa bé đang sợ hãi quá mức trong một khoảng thời gian ngắn, nhưng ít nhất thì giọng nói ôn hòa nhẹ nhàng cũng có thể đảm bảo cho các bé không bị hoảng sợ lần nữa.

Tụi nhỏ từ từ mở mắt ra, sợ hãi nhìn sang. Dao Dao ngớ người một chút, không thể tin được xoa xoa mắt: "Thầy Địch?"

"Là thầy, đừng sợ." Địch Thần ngồi xổm xuống chìa tay ra với Dao Dao.

"Thầy Địch! Hu…" Dao Dao lập tức nhào vào lòng Địch Thần, khóc lớn lên không hề báo trước. Chắc là do sợ hãi lâu quá, chợt nhìn thấy người quen lại còn tin cậy được cho nên khóc oà lên trong nháy mắt.

"Xuỵt ——" Địch Thần vội vàng che miệng của bé, nhưng mà đã không kịp.

Trên lầu truyền đến giọng nói hùng hùng hổ hổ của một người phụ nữ: "Hơn nửa đêm rồi còn khóc cái gì mà khóc?"

Ngay sau đó là tiếng bước chân đi xuống lầu, dép nhựa vang lên tiếng "loẹt xoẹt loẹt xoẹt," giống như là lời nguyền đòi mạng, cô bé trong lòng lập tức run rẩy, không dám khóc nữa. Địch Thần thả Dao Dao lại chỗ hai đứa bé khác, ra hiệu nói mấy bé đừng lên tiếng, cách không trung ném đèn pin cho Phương Sơ Dương.

Phương Sơ Dương ăn ý mười phần dùng một tay chụp được, thuận tiện tắt đèn trong phòng đi.

Địch Thần dán vào tường sát cầu thang, nghe tiếng bước chân càng ngày càng gần, nhanh chóng hít ô-xy một cái. Có một cái chìa khoá chọc vào nắm cửa, "cạch cạch" xoay hai vòng, rồi "két" một tiếng cửa bị đẩy ra.

Người phụ nữ xách theo đèn sạc khẩn cấp đi xuống, soi qua chỗ ván giường, chưa đợi mở miệng thì bỗng nhiên bị một cái bóng đen xông tới nắm cổ một cái. Không một tiếng động mềm oạt ngã xuống, lại bị Địch Thần tiếp được, thả xuống dưới đất, lại lần nữa đóng cửa lại.

Phương Sơ Dương mở đèn lên lần nữa, nhanh chóng chạy đến kiểm tra: "Anh kiềm chế chút, đừng giết chết."

"Không chết được." Địch Thần đã dùng chiêu này vô số lần, lực nắm chặt vừa đúng.

Người phụ nữ nằm trên đất đội một cái mũ công nhân màu xanh, trên gáy có một vệt đỏ, đó là do Địch Thần dùng ngón tay nắm chặt tạo ra, lúc này đã mất ý thức.

Phương Sơ Dương kéo cái mũ kia ra, lộ ra một đầu tóc xoăn.

"Chính là cô ta, người được gọi là chị Hà kia." Mấy ngày nay Trần Chiếu Huy vẫn luôn xem tư liệu nên đều thuộc nằm lòng tướng mạo và quần áo của chị Hà và người bị hại, liếc mắt một cái liền nhận ra người phụ nữ có môi dày và mắt rũ xuống này.

"Không sai." Mặt Phương Sơ Dương lạnh xuống, tìm miếng vải nhét vào miệng cô ta, phòng ngừa cô ta tỉnh lại thì la lớn.

Lúc ban ngày, cảnh sát của đồn công an đã nhận ra cô ta, cái anh ta nói ở bên tai Phương Sơ Dương chính là: "Đội phó Phương, người phụ nữ đội nón màu xanh hình như chính là chị Hà."

Mấy ngày nay, những cảnh sát ở đồn công an vì đi tìm người hiềm nghi phạm tội mà ngày nào cũng đến từng nhà ở Chu Trại để tìm chị Hà. Bức hình của chị Hà đã sớm lưu trong điện thoại của từng người, trình độ quen thuộc kia có thể sánh ngang với bạn gái, tuyệt đối không sai được.

Nhưng lúc ban ngày thì không thể bắt người được, như thế thì càng khó tìm bọn nhỏ hơn.

"Mấy bảo bối, chú là thầy giáo của Dao Dao, hai người kia là hai chú cảnh sát. Tụi chú đến đón các con về nhà, nhưng mà bây giờ còn rất nguy hiểm, một hồi chúng ta cũng chưa đi được, hiểu không?" Địch Thần nhỏ giọng câu thông với ba đứa bé.

Dao Dao và cô bé mất tích ở Kim Hâm cùng gật đầu, đứa bé còn lại thì chần chờ một chút, cuối cùng cũng đồng ý.

"Đội phó, có cần dẫn chị Hà kia đi luôn không?" Trần Chiếu Huy chỉ vào người phụ nữ nằm trên đất.

"Trước hãy ôm mấy đứa nhỏ ra ngoài đã, lát nữa tôi sẽ khiêng ả ra." Địch Thần đá đá chị Hà đang bị còng hai tay sau lưng, miệng nhét vải, sau đó thì ôm ba đứa bé đi đến chỗ cửa sổ.

Phương Sơ Dương tắt đèn, Tiểu Trần dẫn đầu nhảy ra ngoài, lần lượt chuyển những đứa bé ra ngoài. Địch Thần cầm đèn pin chiếu lại, khi chiếu đến người trên mặt đất thì bỗng hết hồn.

Có thể là xuống tay quá nhẹ, chị Hà đã tỉnh lại, hai mắt mở to hoảng sợ nhìn anh chằm chằm. Địch Thần dùng tay đập một cái, lại lần nữa đập người ngất xỉu, người này lớn lên đã chẳng đẹp rồi, khi trừng to hai mắt thì đúng là doạ người. Lại lần nữa hít ô-xy vào, dùng một tay khiêng người lên vai, ném ra ngoài như bao tải.

"Tôi đứng ở bên này tường, khi ném ả ra thì hai người hãy đón lấy." Cửa sổ thì dễ ra ngoài, nhưng tường thì khó, Địch Thần khoa tay múa chân một lát, bày ra một cái chủ ý xấu.

"Ném qua thế thì còn sống được không?" Tiểu Trần thành thật giơ tay hỏi.

"Chắc chắn là không thể." Mặt Phương Sơ Dương đen lại quay đầu nhìn một vòng, tìm được một cái dụng cụ thể thao đã bị vứt, có thể dùng làm đệm chân.

Tiểu Trần phóng qua tường trước, Phương Sơ Dương ngồi trên đầu tường, ba người một người nâng một người tiếp đưa mấy đứa bé ra ngoài như ba con chuột đang dọn nhà. Cũng may ba đứa bé đều rất hiểu chuyện, không có lên tiếng, chỉ nhỏ giọng nức nở. Tất cả ba đứa bé đều đã được ôm ra ngoài, giống như là hoàn thành một cuộc hành trình di dân của người da đỏ (1) vậy, ba người lớn lập tức thở phào nhẹ nhõm.

(1) Trong lịch sử nước Mỹ, vào năm 1830, khi dự luật di dời người da đỏ được ban hành. Người da đỏ phải rời khỏi phần đất của họ ở phía Đông và di chuyển đến vùng phía Tây của sông Mississippi *(Nguồn:)*.

Đúng lúc này, bên phía trong nhà tắm truyền đến giọng nói trung khí mười phần của một bác gái: "Đại Hà, làm gì mà còn chưa lên? Ai, sao lại còn khoá cửa nữa?"

Nói xong, cửa lại lần nữa vang lên tiếng "két."

Không ổn!

Địch Thần hít ô-xy vác chị Hà lên đầu vai, ra dấu tay với Phương Sơ Dương trên tường. Phương Sơ Dương mở đèn pin trong nháy mắt, chiếu xuống đồ dùng để làm đệm chân.

Đèn lớn trong kho hàng "bụp" một tiếng sáng lên, ánh sáng rực từ bên trong cửa sổ len ra ngoài, bên trong vang lên tiếng thét chói tai của bác gái.

Địch Thần lui về phía sau hai bước dồn sức nhằm về phía tường, một chân nhảy lên dụng cụ đệm chân, ánh sáng của đèn pin cầm tay bên kia chiếu đến hướng đầu tường trong nháy mắt, dùng một tay vịn để mượn lực phóng lên.

"A!" Bác gái đưa đầu ra từ cửa sổ, thất thanh hô to.

Địch Thần bị một tiếng sư tử hống này làm cho rung động đến suýt té xuống, xoay người trên không trung, mang theo chị Hà rơi xuống đất, lúc chưa túm vững khiến cho chị Hà bị té xuống một chút, phát ra tiếng kêu đau.

"Đi mau." Phương Sơ Dương ôm Dao Dao, Tiểu Trần ôm hai đứa bé còn lại, Địch Thần thì khiêng chị Hà, nhanh chóng chạy đến chỗ đầu ngõ nhỏ. Bên chỗ viện phúc lợi đã ồn ào lên, hàng xóm láng giềng bị hoảng

sợ cũng nhanh chóng bật đèn lên.

"Ai đó?" Trong nhà dân có người thò đầu ra xem náo nhiệt, phát hiện mấy thân ảnh lén lút vụng trộm thì lập tức hét lên.

"Gâu gâu gâu!" Chó giữ cửa do nhà dân nuôi cũng sủa lên. Trong khu dân cư nghèo có rất nhiều người nuôi chó giữ nhà, vừa sủa lên như thế thì khiến cho những con chó khác cũng sủa lên. Càng ngày càng có nhiều nhà dân bật đèn, thậm chí có người còn chưa biết gì đã hô lên đi bắt trộm.

Phương Sơ Dương lập tức đạp chân ga, "brừm" một tiếng phóng đi, y như chạy trối chết chui ra khỏi hẻm nhỏ. Cổng lớn của viện phúc lợi đã mở ra, có mấy tráng hán làm chăm sóc cũng vọt ra ngoài, Phương Sơ Dương đánh tay lái thật nhanh, quay đầu bỏ chạy.

"Hu hu hu." Dao Dao ôm chặt cánh tay của Địch Thần, run bần bật lên.

Địch Thần nhẹ nhàng vỗ lưng cho bé: "Không sao, chúng ta đã chạy ra ngoài rồi… Mẹ nó, Phương Sơ Dương, chú lái đàng hoàng chút coi."

Do cảnh sát Phương bỗng nhiên quẹo một cái, suýt nữa là văng bé ra ngoài. Cũng may ô-xy của Địch Thần còn chưa dùng hết, cánh tay dài duỗi ra làm một cái dây an toàn hình người, đặt cô bé ngồi trên ghế, mới tránh khỏi bi kịch mới cứu bé ra đụng bị thương.

"Rõ ràng mấy người là cảnh sát mà, sao lại chạy trối chết giống như phần tử phạm tội thế." Địch Thần mở miệng cười nhạo.

"Ngậm cái miệng quạ đen của anh lại đi." Phương Sơ Dương cắn răng mắng anh, vừa dứt lời, đằng sau bỗng nhiên bị một chiếc xe đụng phải.

"Không phải chứ, bỏ mẹ rồi!" Địch Thần hoảng sợ, quay đầu lại nhìn ra đằng sau xe, phát hiện đó là một chiếc xe tư nhân có tốc độ cực nhanh, lúc đụng trúng còn không ngừng theo sát bọn họ.

"Để em xuống dưới dụ bọn họ đi, hai người đi nhanh." Tiểu Trần vẫn luôn im lặng, lúc này lại bỗng nhiên mở miệng, bộ dáng hiên ngang lẫm liệt muốn đi liều chết.

"Con mẹ nó, có biết lái xe không hả." Địch Thần thò đầu ra, lớn tiếng chửi bậy, cầm đèn pin chiếu vào chiếc xe kia, phát hiện bên trong ngoại trừ tài xế thì không còn người nào khác.

Tài xế cũng thò đầu ra ngoài, say khướt mắng một câu: "Dám đua xe với ông đây hả? Đâm chết mày!"

"…"

Thì ra là một con ma men.

Sợ bóng sợ gió một hồi, Phương Sơ Dương nén xuống xúc động muốn tống người say rượu lái xe vào phòng giam trong đồn, quẹo một hướng khác chạy khỏi tên ma men kia, đi thẳng đến đồn công an thành phố.

/Hết chương 59/

Cực Phẩm: Thằng anh đã quậy rồi, gặp thêm thằng em cũng chẳng vừa. Từ đây về sau, các bạn sẽ được học bí kíp thả thính cực "hịn" của Cao tổng, chỉ là phải tốn một khoảng thời gian để người được thả thính biết đớp thính =]]]

60. Chương 60

Chuyển ngữ: Cực Phẩm

"Thầy Địch, có phải con đang nằm mơ hay không?" Dao Dao ngẩng đầu hỏi Địch Thần.

Địch Thần nghe thấy mà xót xa trong lòng: "Không phải là nằm mơ, chúng ta sẽ nhanh đến đồn công an thôi. Con đã gặp chú ngồi đằng trước rồi, đó là cậu hai của Mông Mông, chú Phương."

Dao Dao ngoan ngoãn gật đầu: "Nhưng Mông Mông nói đó là cậu cả của bạn ấy mà."

Địch Thần: "…" Tên nhóc thúi Địch Mông Mông này, vậy mà dám phản bội tổ chức.

"Chú, con có thể gọi cho mẹ con không?" Bé gái mất tích ở phố thương mại Kim Hâm kéo nhẹ tay áo Địch Thần một cái, nhút nhát nói.

"Đương nhiên là có thể." Địch Thần lấy điện thoại vẫn đặt chế độ im lặng, vỗ vào chỗ dựa lưng của ghế tài xế, "Phương Sơ Dương, anh gọi điện cho phụ huynh của mấy bé nha."

"Gọi đi." Phương Sơ Dương trực tiếp đồng ý. Vốn nên chở mấy đứa bé về đồn cảnh sát trước, sau khi hỏi rõ thì mới thông báo cho phụ huynh đến đón. Nhưng mấy đứa bé này đều quá nhỏ, càng sớm gặp phụ huynh thì càng tốt, cho nên cũng không cần quan tâm đến quá trình xử lý.

Lúc nhóm người đến đội hình cảnh thì những người khác cũng đã chạy đến. Tiểu Mã ngáp liên tục, lúc thấy Địch Thần ôm đứa bé từ trên xe xuống thì cái ngáp mới được một nửa bỗng ngừng trong cổ họng: "Trời ơi, anh Thần, anh đúng là Conan sống mà!"

"Đã nói bao nhiêu lần rồi, Conan vẫn còn sống." Địch Thần tức giận lườm hắn, quay đầu nói với Phương

Sơ Dương mặt đen, "Còn có việc gì không? Không có việc gì thì anh về trước đây."

Trong nhà còn có hai bạn nhỏ nữa, đúng là khiến người ta lo lắng. Trước khi đi Cao Vũ Sanh vẫn còn thức đêm làm việc, cũng không biết đã đi ngủ chưa.

"Thầy Địch đừng đi mà." Dao Dao nắm chặt tay Địch Thần, nước mắt lã chã xin anh. Hai đứa bé khác cũng xích lại gần anh, không chịu để cho những cảnh sát mặc thường phục lại gần.

"Anh Thần, anh nhìn xem mấy đứa bé cũng không chịu rời khỏi anh mà, làm phiền anh ngồi lại chút nữa đi." Tiểu Mã cười hì hì nói, mời Địch Thần ngồi lên chiếc ghế sô pha duy nhất trong phòng làm việc, còn ân cần rót cho anh ly trà.

"Vô sự xun xoe, đồng chí Tiểu Mã đang tính đánh chủ ý gì lên người dân đấy?" Địch Thần nhận trà nóng, một lần cầm ba cái ly rót nước cho mấy đứa bé uống.

"Không, không, em chỉ là không biết dỗ trẻ em thôi." Tiểu Mã vội vã xua tay.

Nói chưa được vài câu, mẹ Dao Dao đã chạy đến. Người phụ nữ vẫn hay thường mặc đồ gọn gàng, hôm nay tuỳ ý mặc một bộ đồ mà cũng không trang điểm, vào cửa liền nhìn xung quanh. Lúc thấy đứa bé ngồi bên cạnh Địch Thần trên sô pha thì không thể tin được, khàn tiếng gọi bé: "Dao Dao?"

Dao Dao đang ăn bánh mì Tiểu Mã đưa cho, nghe được giọng của mẹ thì lập tức ném bánh mì đi, há miệng khóc lên: "Mẹ ơi, hu…"

Mẹ Dao Dao ôm bé, vừa khóc vừa kiểm tra xem cô bé có bị thương không. Quần áo trên người vẫn là bộ quần áo mặc hôm đó, bây giờ nó đã nhiều nếp nhăn và bẩn thỉu, bím tóc trên đầu cũng xiêu xiêu vẹo vẹo, vừa nhếch nhác vừa chật vật. Cũng may Dao Dao chỉ bị hoảng sợ chứ không bị thương gì cả.

"Sao con về đây được?"

"Thầy Địch và hai chú cảnh sát khác dẫn con về." Dao Dao thút tha thút thít chỉ Tiểu Trần đứng ở bên cạnh và Phương Sơ Dương đang ở xa xa gọi điện thoại, "Mấy chú leo tường vào trộm bọn con ra ngoài."

Mẹ Dao Dao vốn đang ngồi xổm ở dưới đất cũng theo đó quỳ xuống, nói cám ơn với bọn họ: "Cám ơn các đồng chí cảnh sát, cám ơn thầy Địch, hu hu hu…"

Tiểu Trần nhanh chóng ngồi xuống đỡ cô, bản thân mình cũng rơi nước mắt: "Cô đừng như thế, tôi xấu hổ lắm."

"Đừng, đừng kích động như thế." Địch Thần đi lại giúp đỡ mẹ Dao Dao lên, để cho cô ôm Dao Dao ngồi trên ghế sô pha. Bên này vừa mới đỡ dậy, bên kia thì phụ huynh mất con ở phố thương mại Kim Hâm

cũng đến.

Ba, mẹ, ông nội, bà nội, một nhà bốn miệng kích động không thôi, bà nội đã lớn tuổi còn muốn dập đầu với Phương Sơ Dương, được anh đỡ dậy: "Bà à, đừng khách khí, đây là điều tụi con nên làm."

Bên này vừa mới dỡ dậy, ông nội bên kia lại muốn quỳ xuống với Địch Thần. Địch Thần không chịu nổi đại lễ này, trực tiếp kéo người ngồi lên sô pha, nói bọn họ bình tĩnh chút dỗ mấy bé trước đã.

Địch Thần lau mồ hôi, quay đầu nhìn về phía cô bé còn lại. Từ đầu đến cuối bé vẫn ngồi trong góc, im lặng ăn bánh mì, không ồn không khóc cũng không vội vàng đòi gặp ba mẹ, anh lại gần nhỏ giọng hỏi bé: "Con tên gì?"

Cô bé ngẩng đầu: "Con tên Tư Tư."

"Tư Tư, con có nhớ số điện thoại của nhà con không? Để chú gọi điện thoại cho mẹ con." Những đứa bé kia đã có cha mẹ đến đón rồi, chỉ còn đứa bé này nữa thôi là Địch Thần có thể về nhà.

Tư Tư lắc đầu: "Con không có nhà, con vốn ở cô nhi viện rồi."

"Hả?" Địch Thần vô cùng kinh ngạc, nhìn về phía Phương Sơ Dương.

Phương Sơ Dương cũng có chút ngoài ý muốn, Tiểu Mã bên cạnh cũng ngớ người: "Vốn ở cô nhi viện? Vậy tại sao lại ở cùng một chỗ với những đứa bé bị bắt cóc được!"

Tư Tư không trả lời được, cúi đầu không nói lời nào.

Trần Chiếu Huy dùng mu bàn tay lau mắt một chút, xoay người đi ra ngoài, chạm mặt với đội trưởng Phạm vừa gọi điện vừa đi tới.

"Các cậu làm gì thế hả?" Đội trưởng Phạm tóm Tiểu Trần lại, cúp điện thoại đẩy người về bên cạnh Phương Sơ Dương, "Tại sao chưa bàn bạc gì đã tự ý hành động! Phương Sơ Dương, cậu có biết hành động này của cậu có bao nhiêu nguy hiểm không? Nửa đêm leo tường lại còn đục tường, làm trộm à? Muốn kéo cả mạng của Tiểu Trần vào luôn sao?"

Phương Sơ Dương thờ ơ đối với phê bình, nhìn thoáng qua mấy đứa bé và cha mẹ đang ồn ào bên kia: "Nếu tôi bàn bạc trước thì sợ đã chẳng cứu được mấy đứa bé này ra ngoài."

"Có ý gì?" Đội trưởng Phạm nhíu mày.

"Phương Sơ Dương, nói cái gì đó." Địch Thần lại gần kéo anh một cái.

"Nếu như đội hình cảnh này còn đáng giá để tin tưởng thì tại sao tôi lại muốn cầm hai mạng của tôi và Tiểu Trần đi đổi?" Giọng nói của Phương Sơ Dương cũng không lớn, cha mẹ đang ồn ào bên kia không nghe được, nhưng Tiểu Trương, Tiểu Mã, Tiểu Trần và đội trưởng đứng chung quanh anh thì nghe rất rõ ràng, "Ở đây có người đã mật báo cho đối phương."

Mọi người lập tức hít khí lạnh vào.

Da đầu Địch Thần tê dại, nào có chuyện còn chưa bắt được kẻ nằm vùng đã vạch trần ra? Đầu óc của anh em nhà mình đúng là thua Cao Vũ Sanh cỡ mười người thông minh giống như thầy Địch vậy! Bất đắc dĩ thở dì, nhưng mà như thế cũng tốt, nói rõ ràng hết ra, ít nhất hành động kế tiếp cũng không gặp trở ngại nữa.

"Dao Dao nói, ban ngày mấy bé bị chuyển đến một gia đình trong xóm, đến tối mới đưa về. Trong vòng nửa tiếng ngắn ngủi, nếu như không có người sớm thông báo thì sao viện phúc lợi biết được là cảnh sát sẽ đến?" Mặt Phương Sơ Dương lạnh xuống, ánh mắt quét một vòng trên người mọi người.

"Có phải là người của đồn công an không? Quanh năm bọn họ tiếp xúc với người của Chu Trại nên biết người trong cô nhi viện cũng là chuyện bình thường." Tiểu Trương tỉnh táo phân tích nói.

Tiểu Mã mờ mịt vò đầu, Tiểu Trần cúi đầu không nói gì.

Chân mày đội trưởng Phạm nhăn đến có thể kẹp chết ruồi, im lặng một lát mới nói: "Chuyện này nói sau, bây giờ lập tức ra ngoài, trước hết hãy khống chế tất cả những người hiềm nghi phạm tội quan trọng trong cô nhi viện đã. Trực tiếp bắt viện trưởng của cô nhi viện, mấy bác gái trong nhà tắm, còn có người chăm sóc nữa. Những người khác thì phải ở dưới tình trạng giám sát, không được đi ra ngoài."

Từ trên đường từ nhà đến đây thì ông đã liên lạc với những bộ phận khác rồi, số người phối hợp hành động lần này đã nhanh chóng vào vị trí.

Tình huống khẩn cấp, không đi bắt ngay bây giờ thì nhóm người Lộ Trường Hoa sẽ chạy mất. Mọi người chỉ có thể tạm thời buông lòng nghi ngờ xuống, phân công hợp tác.

Chị Hà tỉnh lại thì đã bị ném vào phòng tra hỏi. Dao Dao mời Tư Tư đến nhà mình ngủ nhưng bị Tư Tư từ chối, chỉ có thể để cho Tiểu Trương ở lại trấn giữ coi tạm. Địch Thần thấy không có chuyện gì nữa thì liền chuẩn bị về nhà, ngẩng đầu đã thấy đội trưởng Phạm kéo Phương Sơ Dương ra ngoài.

"Cho dù cậu nghĩ trong đội có nội gián, thì khi cứu bọn trẻ ra cũng hãy báo cho đội biết để cử người khác đến bắt, thế thì sẽ không xảy ra sai lầm!" Đội trưởng Phạm bực bội xắn tay áo, lỡ mất một khoảng thời gian, nói không chừng bên cô nhi viện đã tiêu huỷ hết chứng cứ rồi.

"Nếu nội gián kia là đội trưởng thì sao?" Phương Sơ Dương bỗng nhiên ngẩng đầu, mở to hai mắt nhìn ông, "Ai biết người được cử đến là người hay quỷ."

Đội trưởng Phạm bị tức đến độ không thở được: “Phương Sơ Dương, cậu có ý gì?”

“Không có ý gì cả.” Phương Sơ Dương lấy một điếu thuốc từ trong túi ra, ngậm vào miệng.

“Tích tích!” Địch Thần đang nghe lén thì điện thoại bỗng nhiên vang lên, khiến cho hai người cùng nhìn qua, tình cảnh trở nên vô cùng khó xử trong nháy mắt. Địch Thần cười gượng hai tiếng, mở điện thoại, phát hiện đó là cuộc gọi ghi âm Mông Mông gửi cho anh.

Mông Mông có một cái điện thoại dành cho trẻ em, chuyên dùng để gọi điện thoại cho hai người cậu. Bây giờ gửi đến thế này, không khỏi khiến cho lòng người căng thẳng. Địch Thần cũng không quan tâm gì nữa, trực tiếp ấn mở nghe:

[Cậu, cậu mau về đi, trong nhà có người xấu vào.]

Trong nhà, người xấu!

Trong đầu Địch Thần kêu “ông” một tiếng. Ngọc Đường Loan có an ninh hạng nhất, đã rất khuya rồi mà còn có người xấu chạy vào trong nhà của Cao Vũ Sanh thì có thể là ai? Không sớm không trễ, lại hết lần này đến lần khác chạy đến khi vệ sĩ là anh không ở nhà, còn có thể là ai?

Sát thủ?

Sát thủ chuyên nghiệp dùng súng bắn đinh muốn lấy mạng hắn trên cầu vượt!

Cao Vũ Sanh xử lý xong việc, xoa xoa chỗ mũi bị kính chống phóng xạ làm lõm hai chỗ, đứng dậy quay về phòng ngủ. Giường lớn trống rống, ra giường tơ lụa lạnh lẽo như đá. Đã không có nhiệt độ cơ thể của ca ca, mới bỗng nhiên cảm giác được đã đến mùa thu rồi.

Nhắm mắt lại, các loại việc vặt cùng chạy đến trong đầu như đèn kéo quân.

Hai ngày hôm trước, cha hắn gọi điện thoại đến xả giận, hỏi hắn sao không đến tham gia buổi họp báo, muốn hắn cuối tuần này về nhà giải thích, còn muốn hắn làm một bản kế hoạch cho Cửu Dật để lấy công chuộc tội. Hắn xem việc này như không, ngày hôm nay vẫn vội vàng vì ca ca. Nhưng chuyện thú vị chính là, trước lúc cơm tối cậu em trai kia lại gọi điện đến hỏi hắn đã làm xong bản kế hoạch chưa.

Đây là tính để hai đứa con trai đọ năng lực với nhau, xem ai ưu tú hơn thì có thể kế thừa ngôi vị hoàng đế à?

Thật đúng là mười năm rồi mà vẫn buồn chán như thế.

Cao Vũ Sanh trở mình, một tay đưa đến vị trí mà bình thường Địch Thần hay nằm đó, mở to mắt ngủ không được. Theo cái độ tỉnh táo thế này, sợ là trước lúc ca ca quay về thì mình cũng không ngủ nổi.

"Em sống ở trên thế giới bẩn thỉu này, chính là để cảm nhận được sự tốt đẹp của ca ca. Ca ca là thần tiên sao…" Dù sao cũng ngủ không được, không bằng nằm học lời thoại.

Mới vừa học đến "Ca ca hạ phàm cực khổ rồi," chợt nghe trong phòng khách có tiếng bước chân cực kỳ nhẹ.

Nhanh chóng xoay người xuống giường, Cao Vũ Sanh nghiêng người trốn sau tường, nhìn về phía bóng đen cách đó không xa. Lấy đồng hồ trên bàn nhanh chóng đeo vào, một tay nhấn nhẹ, mặt trên của đồng hồ lập tức biến đổi. Từ từ giơ cánh tay trái lên, không nhanh không chậm nhắm đến hướng đó, tay phải xẹt nhanh qua công tắc thông minh trên tường.

"Tách tách tách!" Mấy bóng đèn lớn trong phòng khách lập tức sáng lên, chiếu sáng thân ảnh lén lén lút lút trong bóng tối kia không sót chút gì.

Cánh tay hơi động, chợt nắm tay lại.

"Phụt!" Sợi dây kim loại mảnh như dây diều được một mũi tên kéo ra, xuyên thủng vai người kia trong nháy mắt, sau đó ghim thẳng vào tường.

/Hết chương 60/

61. Chương 61

Chuyển ngữ: Cực Phẩm

"Á!" Người nọ vốn đã bị đèn bật lên khiến cho hoảng sợ, đến lúc phát hiện ra vai mình bị xuyên qua thì bỗng chốc hét to.

Địch Mông Mông ngủ ở phòng cho khách cũng bị đánh thức, mơ mơ màng màng đi ra ngoài nhìn.

Cao Vũ Sanh đóng cửa phòng cho khách lại, nhỏ giọng nói qua ván cửa: "Đừng ra ngoài." Sau đó lại nhanh chóng tắt đèn trong phòng khách, mình thì lăn một vòng, vòng quanh chân bàn bar thêm vòng nữa, sau đó trốn sau tủ rượu.

"A a a, đây là cái gì thế!" Người nọ tru lên muốn lôi sợi dây ra ngoài, nhưng mà dây đã cắm chặt vào mặt tường, một đầu khác thì quấn lấy chân bàn. Chân bàn bar đã được cố định trên mặt đất, vô cùng chắc chắn, dây kim loại bị kéo căng thẳng tắp, căn bản là không kéo được.

"Tôi khuyên anh đừng nên động dậy." Cao Vũ Sanh dùng giọng nói đọc sách thuyết minh, lạnh lùng như máy móc cảnh cáo đối phương, "Sợi dây này vô cùng sắc bén, hơn nữa đã bị kéo căng. Nếu anh dám động đậy thì sẽ mất luôn cánh tay đó."

Giải thích không nhanh không chậm, giống như tên cuồng giết người biến thái trong phim, hơn nữa đang trong hoàn cảnh đen kịt thế này, lại khiến cho bầu không khí càng thêm đáng sợ hơn.

"Tôi, tôi không động, tôi không động." Rõ ràng đối phương đã bị doạ sợ, giọng nói cũng run rẩy, "Tôi đang chảy máu a a a, tôi sắp chết rồi."

Cao Vũ Sanh nhíu mày, lời nói sợ sệt như thế không giống như là lời mà sát thủ máu lạnh sẽ nói: "Muốn sống thì nói thật đi, là ai phái anh đến giết tôi?"

"Giết, giết cậu? Không không không, tôi chỉ tới trộm đồ thôi! Hu hu hu…" Một người đàn ông trưởng thành lại không có cốt khí khóc lên khi đang nói giữa chừng, "Đại ca, cầu xin cậu thả tôi đi, chảy máu nữa tôi sẽ chết đó."

Cao Vũ Sanh: "…"

Sau khi Địch Thần nhận được cuộc gọi ghi âm của Địch Mông Mông, thì lòng nóng như lửa dốt chạy về nhà. Phương Sơ Dương lấy chìa khoá xe từ trong túi ra: "Tôi chở anh đi."

Xe dùng đêm nay là mượn từ một người bạn, cũng không phải xe của đội hình cảnh, có thể lái đi bất cứ lúc nào.

"Hành động đến cô nhi viện cậu không đi à?" Đội trưởng Phạm lớn tiếng gọi hắn lại, "Phương Sơ Dương!"

"Không đi." Phương Sơ Dương xách áo khoác lên, cũng không quay đầu lại đi mất.

Hai ngón tay của Địch Thần chỉ vào trán, làm một cái lễ nghi đơn giản: "Xin lỗi nha đội trưởng Phạm, bên đó của chúng tôi cũng là vụ án lớn, cho mượn Phương Sơ Dương dùng một lát." Tốt xấu gì cũng nên giải thích cho Phương Sơ Dương một chút, nói xong thì cũng nhanh chóng leo lên xe.

Xe hơi lao ra ngoài trong bóng đêm, trực tiếp quẹo vào cao tốc, chạy băng băng đến Ngọc Đường Loan. Đã gần bốn giờ, là lúc rất tối của ban đêm. Xe xông vào bóng đêm đen kịt, giống như là chui vào trong chai mực, tay có vươn ra khỏi cửa sổ thì cũng bị nuốt mất không thấy bóng dáng đâu.

"May mà có chú chở anh đi, không thì có xe cũng chẳng dùng được." Địch Thần khen Phương Sơ Dương một câu trước, sau đó thì giục hắn chạy nhanh một chút. Không thể nào nhắn tin cho Mông Mông được, bé chưa nhận được mặt chữ, gửi cuộc gọi ghi âm thì sẽ có tiếng, nói không chừng sẽ khiến tên xấu xa kia chú ý. Chỉ có thể gọi điện cho bảo vệ của tiểu khu trước, báo cho bọn họ lập tức chạy đến. Sau đó thì báo cảnh sát, nhờ đồn công an gần đó đến xem thế nào. Cuối cùng là nhắn một tin cho Cao Vũ Sanh, nhưng

không nhận được trả lời như trong dự đoán.

Phương Sơ Dương không nói một lời đạp nhanh hơn.

Địch Thần làm xong tất cả chuyện có thể làm, lo lắng suông cũng vô ích, tắt điện thoại thở hắt ra, lúc này mới nhớ đến phải quan tâm anh em nhà mình một chút: "Chú hoài nghi đội trưởng Phạm à?"

"Ông ấy không cho tôi tham dự vào vụ án sòng bài." Phương Sơ Dương cầm điếu thuốc ngậm lên miệng, giọng nói có chút lạnh.

Sòng bài bị nổ tung ở Chu Trại rõ ràng là có vấn đề lớn. Đám người sống ngoài vòng pháp luật không phải ai cũng giết, chỉ có dính dáng đến mấy chuyện đủ để xử bắn như án mạng hay là buôn lậu thuốc phiện các loại, thì mới có thể chó cùng rứt giậu giết người diệt khẩu. Nhưng đội trưởng Phạm đã nói ông đã báo cáo lên trên rồi, không cho Phương Sơ Dương tiếp tục điều tra nữa, chỉ đặt trọng điểm lên vụ buôn bán trẻ em, cứ khư khư cố chấp đi bắt mấy người phát tờ rơi.

"Sí (tiếng hít thở bày tỏ kinh ngạc), Lão Phạm này chính là người được Địch Kiến Quốc dẫn dắt nó." Địch Thần xoa xoa mặt. Cha anh, Địch Kiến Quốc, đã sớm hợp tác với cha của Phương Sơ Dương, sau khi cha Phương qua đời thì Địch Kiến Quốc được điều đến cục công an thành phố. Khi đó đội trưởng Phạm vẫn còn trẻ, là cấp dưới mà Địch Kiến Quốc vô cùng tín nhiệm.

"Thì sao?" Phương Sơ Dương đi ra khỏi cao tốc.

"Lão Địch đồng chí ấy, mặc dù là du mộc đầu (1), nhưng trước giờ ông ấy vẫn nhìn người rất chuẩn." Địch Thần quay cửa xe xuống, nhanh chóng nói rõ thân phận với bảo vệ, sốt ruột muốn đi vào.

(1) Du mộc đầu: ý chỉ người rất cố chấp, ngang ngược, cứng đầu.

"A, nhà anh có trộm đó, mau vào xem sao đi." Bảo vệ biết Địch Thần, nhanh chóng nói cho anh biết tình hình hiện tại. Cảnh sát đã qua đó, tên trộm cũng bị chế phục, nói anh đừng gấp gáp.

"Chế phục?" Địch Thần ngẩn ra, vỗ Phương Sơ Dương nói hắn đi nhanh một chút.

"Tôi con mẹ nó có biết đường đâu! Anh phải nói cho tôi đi hướng nào đã chứ!" Phương Sơ Dương mở miệng mắng anh.

Lái xe đến cuối đường, Địch Thần nhảy thẳng xuống xe, vừa hít ô-xy vừa chạy về nhà. Cổng sân cũng không mở, một tay chống lan can rồi nhảy vào, hai ba bước chạy vào nhà.

Trong nhà đèn điện sáng trưng, tên tội phạm không nhúc nhích đứng cạnh tường, mặt đầy nước mắt lại còn không ngừng ồn ào: "Mau gọi 119 đi, cánh tay của tôi sắp tiêu rồi. Tôi chính là trộm đó, các người

không thể nhìn tôi chết được."

Hai bảo vệ của tiểu khu bó tay không có biện pháp đứng một bên. Cao Vũ Sanh nâng tay trái, mở nắm đấm ra, dây kim loại xuyên qua người của tên trộm vẫn chẳng nhúc nhích gì: "Hư rồi."

"Cái gì thế?" Địch Thần bước nhanh đi tới bên người Cao Vũ Sanh, kiểm tra tình hình của hắn.

Cao Vũ Sanh thấy anh đã về, theo bản năng giấu tay ra đằng sau, khiến cho tên trộm kia lại gào khóc thảm thiết. Thật ra dây kim loại đã được nới lỏng ra rồi, cũng sẽ không vì động tác của Cao Vũ Sanh mà cắt người kia, nhưng người nọ chẳng biết đã trải qua chuyện gì trong bóng đêm, rõ ràng đã sợ vỡ mật.

"Đưa tay ra đây." Địch Thần thấy động tác này của hắn, tưởng là hắn bị thương ở cánh tay, kéo lấy tự xem. Lại thấy được bao cổ tay giáp kim loại tinh xảo trên mu bàn tay, còn có dây kim loại quỷ dị, ngờ ngợ có thể phân biệt ra được nguyên hình của đồng hồ.

"Tôi nghĩ anh hẳn nên lo cho tên hiềm nghi phạm tội này đã." Phương Sơ Dương đi tới, câm nín nhìn bộ dáng Địch Thần quan tâm Cao Vũ Sanh như quan tâm em bé vậy, thuận tay cầm lấy dao cắt trái dây trên bàn đi đến bên tường khoét đầu kim loại hai cái. Tuy là đầu kim loại nhỏ, nhưng lúc cắm vào tường thì lại kéo dài ra thêm, vững vàng cố định bản thể ở trong sâu tường, căn bản là không khoét được.

Cao Vũ Sanh liếc trộm sắc mặt của Địch Thần một cái, bình đã nứt còn làm nó nứt hơn, nhấn mặt đồng hồ một cái, bao cổ tay biến về đồng hồ trong nháy mắt, nhưng sợi dây kim loại vẫn đu ở trên không trung như trước, không rút lại: "Xuất hiện trục trặc kỹ thuật, trong phòng cất đồ có một thùng dụng cụ, phiền mọi người đi đến lấy ra giùm."

Câu nói phía sau là nói với bảo vệ, Địch Thần phục hồi tinh thần lại, dẫn bảo vệ đi lấy dụng cụ, "cạch cạch đinh đinh" đập tường ra rồi móc cái mũi tên kim loại giương nanh múa vuốt ra ngoài. Nhưng mà không nhét vào được nữa, chỉ có thể cắt đứt nó luôn.

Tên trộm hết sức té trên đất, thật ra cũng không chảy nhiều máu lắm, chủ yếu là bị doạ sợ. Phương Sơ Dương lấy còng tay ở hông chế trụ người đó, nâng mắt nhìn về phía Cao Vũ Sanh: "Lần trước tôi đã cảnh cáo cậu rồi, đừng có mà sử dụng để đối phó người khác."

"Hơn nửa đêm mà anh ta xông vào nhà tôi, tính giết tôi, tôi chỉ tự vệ thôi." Cao Vũ Sanh nói có lí có cứ, từ từ thu sợi dây dài về, "Nếu như đây là ở Mỹ thì anh ta đã sớm bị tôi bắn chết rồi."

"Ở đây không phải là ở Mỹ." Phương Sơ Dương nhíu mày.

"Lần trước gì?" Địch Thần bắt được thông tin mấu chốt.

Không đợi Cao Vũ Sanh mở miệng giải thích, bên ngoài đã vang lên tiếng còi cảnh sát, là cảnh sát của đồn công an gần đây chạy đến. Cảnh sát trực đêm không nhiều lắm, chỉ có hai người đến, khi thấy Phương Sơ

Dương thì nhanh chóng đến chào hỏi: "Đội phó Phương, sao anh lại ở đây?"

"Em trai tôi ở đây." Phương Sơ Dương thu cảm xúc lại, đơn giản nói lại tình huống cho hai cảnh sát. Người trên đất nhận tội cực nhanh, nói mình đến để trộm đồ.

"Tôi làm khoá điện tử thông minh cho nên biết mật mã của khoá. Có người cho tôi tiền nói tôi đến để trộm một bản kế hoạch." Tên trộm há miệng run rẩy móc ra một cái USB từ trong túi, bên trong có code để hắn có thể vào máy tính của Cao Vũ Sanh để trộm. Hai ba câu nói tất cả tội mình đã làm và mục đích ra, xin cảnh sát đưa anh ta đến bệnh viện trước, không thì sẽ chảy máu đến chết.

Cảnh sát không thể làm gì khác hơn là đưa tên trộm đang kêu cha gọi mẹ đến bệnh viện trước, chuyện trộm cướp không vội nói đến, để đến ban ngày rồi quay lại điều tra cũng giống thế. Tên trộm bị cảnh sát mang đi, bảo vệ nói xin lỗi liên tục, tìm một cái khoá kiểu cũ để cho Cao Vũ Sanh tạm dùng trước.

Trong phòng chỉ còn lại ba người.

Địch Thần vào phòng xem Địch Mông Mông như thế nào, chắc là hiệu quả can đảm tăng lên do bình thường được cậu rèn luyện, nên không bị phát bệnh khi thấy tội phạm.

Phương Sơ Dương nhặt mũi tên kim loại trên đất, bấn móng vuốt sắc bén kia một cái.

Cao Vũ Sanh cầm một cái hộp đi đến, nói hắn bỏ vào trong để tránh bị thương.

"Cái này được tính về vũ khí sát thương, cậu không thể giữ nó nữa." Phương Sơ Dương cầm đầu mũi tên, không chịu đưa cho hắn.

"Trong danh sát quản lý dao kéo không có vật này." Cao Vũ Sanh vẫn giữ động tác bưng hộp, không nháy mắt nhìn chằm chằm Phương Sơ Dương, "Đầu kim loại này có giá trị hai trăm ngàn đô Mỹ, nếu như cảnh sát Phương muốn tịch thu ngay thì sợ là không thích hợp."

Địch Thần dỗ Mông Mông, nhìn hai người đang giương cung bạt kiếm, ngồi trên sô pha dùng một ngón tay gõ gõ bàn trà: "Nhị vị đại gia, có phải là nên giải thích gì đó cho người chẳng hay biết gì như tôi không?"

Sắc mặt Cao Vũ Sanh tái nhợt, ngoan ngoãn ngồi xuống bên cạnh Địch Thần.

"Anh không biết à?" Phương Sơ Dương ngạc nhiên, "Lần trước trên cao tốc…"

Lần tập kích trước ở trên cao tốc, lúc đó Địch Thần không biết giải thích cho bọn họ là sao lại từ trong xe đi ra được, dựa theo ý của Cao Vũ Sanh là cứ đổ hết lên người Cao tổng thần thông quảng đại. Mà cách Cao Vũ Sanh dùng để thuyết phục cảnh sát giao thông và hình cảnh, chính là dùng kiểu muốn tin thì tin, sau đó thì đổ hết cho cái đồng hồ này.

Đồng hồ này được Cao Vũ Sanh đặc chế ở Mỹ, là một vũ khí biến hình kiếm thấy. Có thể bắn ra được một mũi tên kim loại kéo theo dây kim loại trong nháy mắt, cũng có chức năng rút lại rất mạnh có thể kéo được người đang ở giữa không trung về. Nhưng trong danh sách quản lý vũ khí thì không có vật này, có thể nói nó là một công cụ thoát thân. Bởi vì giá của nó cực kỳ cao nên cảnh sát không tịch thu đồng hồ này, chỉ ghi chép lại thôi.

"Trâu bò thế à?" Địch Thần cướp đi mũi tên kim loại kia từ trong tay Phương Sơ Dương, nhìn trên dưới một chút. Móng câu sắc bén có gai ngược co ra duỗi vào, có thể cắm sâu vào trong tường, đúng là có thể chịu được trọng lượng không nhỏ, đoán chừng cũng có thể níu được anh và Cao Vũ Sanh.

"Vốn nó là một món đồ chơi thôi, vào lúc mấu chốt cũng có thể cứu mạng." Cao Vũ Sanh nhỏ giọng giải thích.

"Chính là cái này sao?" Địch Thần bỏ đầu kim loại vào trong hộp của tiểu Cao tổng, ngước mắt nhìn cậu nhóc hư không thành thật này, "Lúc trước khi bị đám tín đồ tà giáo ném xuống, em tính dùng cái này để cứu mạng mình đúng không?" Giọng nói không nhanh không chậm như kể chuyện cổ tích, nghe không ra là vui hay giận.

Cao Vũ Sanh không dám nói lời nào.

"A, em đúng là giỏi thật đó." Địch Thần cắn răng, lần trước còn nói sẽ không bị ném xuống đâu, thì ra là đã sớm tính hết. Cũng dám dựa vào cái đồ chơi sứt sẹo này mà không sợ hãi, dám mạo hiểm cái loại khiêu chiến cực hạn nguy hiểm như thế.

"Không phải là vì vật này mà em không sợ, là vì em biết có ca ca ở cạnh nên em mới dám làm thế." Cao Vũ Sanh rũ mắt xuống, đóng nắp hộp lại, ngón tay nhẹ nhàng xoa trên mặt hộp.

"Vậy cậu đánh giá anh ta cao quá rồi, anh ta không phải là siêu nhân, làm không tốt thì hai người đã té chết rồi." Phương Sơ Dương nghe không nổi nữa, thằng nhóc ngang ngược kiểu gì thế này.

Cao Vũ Sanh nghe thấy Phương Sơ Dương cũng xen miệng vào mắng hắn, sắc mặt lập tức trở nên khó coi, tay cầm hộp từ từ nắm chặt, ngón tay cái màu trắng từ từ đè ra một mảnh trắng xanh.

"Phương Sơ Dương, chú câm miệng đi." Địch Thần bực bội mắng anh em nhà mình một câu, Tiểu Thiên Tứ của anh thì chỉ có thể để anh giáo dục, những người khác ai cũng không được nói gì, ngay cả Phương Sơ Dương cũng không được.

"Nếu như em không dụ những người đó ra thì sớm muộn gì họ cũng giết em, em không muốn khiến cho ca ca gặp nguy hiểm nữa." Cao Vũ Sanh từ từ hít vào một hơi, bỏ sợi dây kim loại trong đồng hồ vào trong hộp, "Đây chỉ là phương pháp cuối cùng để em có thể tự bảo vệ mình thôi."

Địch Thần nghe mà trong lòng không biết nói sao, sinh sống ở trong một cái đất nước có hệ số an toàn cao thế mà còn cần dùng vật này để bảo vệ mình, thằng nhóc này đang sống trong long đàm hổ huyệt à?

"Lúc tám tuổi, cầu thang trong nhà bị bôi dầu lên, em bước xuống bị té chảy máu đầu. Lúc mười tuổi bị bắt cóc, suýt chút nữa đã chết ở trong hồ cỏ ở ngoại ô. Đi du học ở Mỹ, không biết sao lại đắc tội tiểu bá vương ở trong trường, hắn ta tìm một tên Mỹ đen đến muốn cưỡng hiếp em… Nếu như em không có năng lực tự vệ thì đã sớm chết rồi." Không biết Cao Vũ Sanh bị cái gì kích thích, càng nói càng kích động, ngước cặp mắt hơi đỏ lên nhìn về phía Địch Thần, "Mà ca ca đồng ý bảo vệ em cả đời, giờ lại đang bảo vệ con của người ta."

Con của người ta ở đây chính là Phương Sơ Dương được tiện nghi còn khoe khoang, lại còn dám mở miệng châm chọc.

Địch Thần lập tức nói không ra lời, có đau lòng nhưng nghèo từ, vốn là đang giáo dục cậu nhóc, không biết vì sao lại chợt đuối lý.

Năng lực thuyết phục người của Cao Vũ Sanh cũng không phải là được thổi phồng, nói một hồi cũng kéo mình vào, lại càng tủi thân hơn. Hắn tìm ca ca mười lăm năm, mà ca ca lại chưa bao giờ đi tìm hắn!

/Hết chương 61/

Tác giả: Cao tổng gợi cảm đang online tủi thân.

Cực Phẩm: Tiểu bảo bảo họ Cao phải công lên, phải công lên, không phải đọc tình thoại là cua được người ta đâu!!!

62. Chương 62

Chuyển ngữ: Cực Phẩm

Phương Sơ Dương không hiểu sao lại bị lôi vào, đầu đầy dấu chấm hỏi, mở miệng muốn nói thay Địch Thần hai câu thì đã bị anh em nhà mình lườm qua.

Địch Thần lườm Phương Sơ Dương xong, quay đầu lại đối mặt với Cao Vũ Sanh đang tủi thân thì anh cũng không biết phải nói gì, chỉ có thể nói sang chuyện khác: "Ừm thì, cũng bốn giờ rồi, có phải đến giờ em cũng chưa ngủ đúng không?"

Cao Vũ Sanh "Ừ" một tiếng.

"Vậy nhanh ngủ nhanh ngủ nào, sắp đến giờ đi làm rồi. Phương Sơ Dương, chú đi ngủ với Mông Mông đi, bây giờ có về nhà cũng không kịp." Địch Thần vung tay lên sắp xếp cho tất cả mọi người, nói xong mới nhớ ra đây là nhà của Cao Vũ Sanh, ngượng ngùng hỏi hắn, "Có thể không?"

Cao Vũ Sanh gật đầu, cầm cái hộp nhỏ đi về phòng ngủ chính. Bóng lưng mặc áo ngủ bằng tơ tằm nhìn qua rất cô đơn, vô cùng tội nghiệp.

Địch Thần dạo quanh phòng khách một vòng, sau khi xác nhận tên trộm kia không nhân cơ hội lắp thiết bị nghe lén, camera, các loại đồ thì liền vui vẻ đi về phòng ngủ chính dỗ người. Để lại Phương Sơ Dương ở trong phòng khách một mình, buồn bực nhìn hai bàn tay trống trơn, vốn muốn tịch thu cái vũ khí kia, giờ thì vũ khí đâu?

Đèn trong phòng ngủ chính không bật, tối om đen kịt, cái này đúng là làm khổ cho người mắc bệnh quáng gà. Địch Thần ướm chừng khoảng cách để đi vào, đến bên giường sờ sờ, liền mò tới trên người Cao Vũ Sanh. Người bị sờ giống như chẳng cảm thấy gì, nằm ngay đơ, rõ ràng là vẫn còn giận.

"Đây là cái gì thế này, sao mềm thế?" Địch Thần cố ý trêu hắn, sờ hắn từ trên xuống dưới cách lớp chăn, "Có phải là trong này có giấu một bé heo hay không, ừm, để anh sờ sờ xem."

"Ưm…" Không biết bị sờ tới chỗ nào, Cao Vũ Sanh nhịn không được run một cái, giơ tay lên nắm bàn tay đang sờ loạn kia.

"Chu cha, bé heo này còn biết bắt người nữa cơ à?" Địch Thần cúi người lại gần, cười híp mắt đùa hắn, bỗng nhiên cổ tay bị kéo xuống, bị Cao Vũ Sanh kéo ngã trên người hắn.

Cao Vũ Sanh thở gấp hai cái, không biết là do tức giận hay do gì khác, khàn giọng nói: "Không phải là nói em đi ngủ à?"

"Anh kiểm tra chút xem em ngủ chưa đó mà."

"…" Cao Vũ Sanh đè tay anh xuống sợ anh lộn xộn, lại không nỡ buông anh ra, liền nói đến chuyện khác, "Đã giải quyết xong chuyện ở cô nhi viện rồi à?"

Địch Thần đơn giản đạp dép một cái, nghiêng người nằm bên cạnh Cao Vũ Sanh, một tay chống đầu nói chuyện với hắn, nửa người còn lại vẫn còn đè trên người của Cao Vũ Sanh: "Tụi anh đã cứu Dao Dao ra rồi, cô nhi viện đó đúng là có giấu trẻ em bị mất tích."

Cao Vũ Sanh lặng lẽ thò tay ra, nhẹ nhàng đặt trên eo anh: "Phán đoán của ca ca lúc nào cũng đúng cả."

"Đương nhiên rồi." Địch Thần vô cùng hưởng thụ lời thổi phồng này, "Nhưng mà đứa bé của Archi cũng ở trong đó, chuyện nhận nuôi này của anh ta chắc phải huỷ rồi."

"Vậy à." Cao Vũ Sanh không có hứng thú với chuyện Archi có nhận con nuôi được hay không, "Mẹ Dao Dao có cảm ơn anh ngay lúc đó không?"

“Hầy, đừng nói nữa. Mới gặp đã quỳ xuống, suýt nữa là tổn thọ của anh.”

“Tốt.” Không có lấy thân báo đáp gì gì đó, Cao tổng vô cùng yên tâm.

“Cái gì tốt?”

“Truyền thống lễ tiết, đáng giá phát huy mạnh.” Cao tổng trả lời đến cực kỳ thuận miệng, lời nói ngọt xớt này khiến cho Địch Thần suýt nữa cho là mình tự nói.

Bé cưng ngoan ngoãn học hư rồi!

“… Mau ngủ đi, bắt đầu nói mê sảng rồi đấy.” Địch Thần chép miệng một cái, tốt xấu gì cũng dỗ được người rồi, giơ tay lên che mắt hắn, ép Cao Vũ Sanh nhắm mắt lại. Lông mi dài dài quét một lần trên lòng bàn tay, xúc cảm trong bóng tối bị phóng đại mấy lần, thậm chí có thể rõ ràng cảm giác được người dưới tay mình mang theo một chút ý cười nhắm mắt lại.

Ngày hôm sau, Cao Vũ Sanh đi một chuyến đến đồn công an trước.

Vị tiên sinh trộm đồ kia cứ khăng khăng nói mình bị thương nặng, ăn vạ ở bệnh viện không chịu đi. Nhưng bác sĩ nói hắn chỉ bị giống như một thanh sắt nhỏ xuyên qua vai thôi, khi đến bệnh viện thì máu cũng không chảy nữa, chích cho một mũi uốn ván là được.

Vì thế, cảnh sát liền tha hắn về đồn công an, ném vào phòng tra hỏi. Nói cho hắn biết là trong phòng tra hỏi có camera, còn an toàn hơn bệnh viện, nếu quả thật có xuất hiện tình huống “Pháo hoa nổ tung trên vai” như hắn nói, thì cảnh sát sẽ phát hiện được ngay.

“Người thuê anh ta đến trộm đồ chuyển khoản cho anh ta hai mươi ngàn, đây và tài khoản ngân hàng và tên chủ tài khoản.” Cảnh sát đưa kết quả điều tra cho Cao Vũ Sanh xem, trên đó thình lình ghi tên Cao Mục Địch là người chuyển tiền.

Địch Thần lại gần nhìn xem, vô cùng câm nín: “Cậu em trai này của em có IQ tầm 80 (1) à?”

(1) IQ 70-80, “Vùng ranh giới” (borderline), có thể học đến lớp 6, sống tự lập được, đi làm việc được, có lúc cần giúp đỡ. Được xem là những đứa trẻ trì trệ tâm trí (mental retardation) (Nguồn:).

“Chắc là vậy.” Cao Vũ Sanh mím môi, đi đến bên ngoài phòng tra hỏi nhìn thoáng qua tên trộm kia, cẩn thận nhìn xem cặp mắt đó, xem có đúng là tên sát thủ trên cao tốc không.

Khi tên trộm nhìn thấy Cao Vũ Sanh thì phản xạ đầu tiên của hắn là co rúm lại một chút, sau đó mới nhớ ra mình đang ở trong hoàn cảnh an toàn, lập tức lớn lối: “Tôi đã xin giám định tổn thương rồi, cậu chính là cố ý gây thương tích.”

Vậy mà là một tên trộm biết luật, Địch Thần thưởng thức gật đầu một cái, đưa tay móc cái hộp nhỏ đựng đồng hồ từ trong túi Cao Vũ Sanh ra: "Anh biết không, hôm qua để cứu anh mà đã làm hư vật này đó, anh có biết giá trị của nó là bao nhiêu không? Nếu như tiền sửa được tính thành số tiền anh trộm thì anh đoán xem anh sẽ bị xử bao nhiêu năm?"

"Tiền sửa làm sao có thể xem là tiền trộm được!"

"Vậy thì anh không hiểu rồi." Địch Thần bí hiểm chớp chớp mắt, "Nếu như anh dám kiện em ấy tội cố ý gây thương tích, thì tôi liền dám kiện anh tội làm hư đồng hồ giá trị bạc triệu, anh tin không?"

Kẻ có tiền vạn ác! Vành mắt của tên trộm muốn nứt ra, giận đến suýt thì hôn mê.

"Em đang nghi ngờ tên sát thủ lần trước là em trai em thuê?" Ra khỏi đồn công an, nghe được mục đích Cao Vũ Sanh muốn nhìn tên trộm, Địch Thần có chút ngạc nhiên.

"Nó chưa chắc đã có gan này." Cao Vũ Sanh cất tài liệu có được từ chỗ cảnh sát đi, chuẩn bị cuối tuần đưa về nhà làm quà cho cha mình. Tuy là Cao Mục Địch vừa nhát vừa ngu, nhưng gần đây nó biểu hiện tích cực như thế, đúng là đáng để nghi ngờ.

"Nhà em có ngôi vị hoàng đế để thừa kế à?" Địch Thần nhíu mày, vừa có sát thủ vừa có khối u ác tính, lần trước còn thuê tên khốn khiếp Bạch Duệ kia để làm cái bẫy nữa, trình độ quyết liệt có thể so với "Cửu long đoạt đích" (2).

(2) Cửu long đoạt đích (còn gọi là "Cửu tử đoạt đích"), chỉ sự kiện lịch sử mà các con của hoàng đế Khang Hi triều Thanh cùng nhau tranh đoạt ngôi vị hoàng đế. Lúc đó, xếp theo thứ tự có 24 đứa con, trong đó có 9 người cùng tham dự việc tranh đoạt hoàng vị.

Cao Vũ Sanh rũ mắt, che giấu đi dữ tợn chợt lóe lên trong con ngươi: "Chắc bọn họ nghĩ đó là ngôi vị hoàng đế, em thì chẳng thèm."

"Giờ đi đâu?" Địch Thần giơ tay lên xoa đầu hắn, cài dây an toàn xong thì lái xe ra ngoài.

"Đưa cái này đi sửa một chút." Cao Vũ Sanh quơ quơ cái hộp nhỏ trong tay, chỉnh điểm đến trong bản đồ thành khách sạn mà Archi đang ở.

/Hết chương 62/

63. Chương 63

Chuyển ngữ: Cực Phẩm

"Archi?" Địch Thần liên tục xác nhận điểm đến, "Cái này là do anh ta làm?"

Chợt nhớ tới lúc trước Cao Vũ Sanh có nói qua, Archi Bald kinh doanh sản phẩm cơ khí, không nghĩ đến hắn lại làm sản phẩm cơ khí loại này!

"Ừ, chỉ có anh ta sửa được thôi." Cao Vũ Sanh vô tội đối diện với anh, gián tiếp giải thích tại sao mình lại nhường nhịn hắn như thế, "Ca ca còn nhớ rõ giao ước ngày hôm qua không?"

"Giao… Khụ." Địch Thần nói được một nửa thì nhớ đến là chuyện gì, "Em cũng không cần khoa trương như thế mà, ai nói yêu đương lại động một chút là hôn một cái."

"Anh thấy, ghê tởm à?" Cao Vũ Sanh nhẹ giọng hỏi, câu này nói rất chậm, dè dặt cẩn trọng như đoá hoa đang gánh sương tuyết trên mình.

"À, không." Địch Thần không được tự nhiên gãi tai, cái chạm ấm áp ướt át, thân thiết y như động vật nhỏ vậy, khi nghĩ lại còn thấy trong lòng ngứa ngứa. Chắc chắn là do Tiểu Thiên Tứ quá đáng yêu, đã lớn như thế mà vẫn còn thảo hỉ (người gặp người thích), đúng là quá có lỗi.

Cao Vũ Sanh không nháy mắt nhìn phản ứng của anh, khoé miệng từ từ nhếch lên hơi khó thấy: "Em chưa từng hẹn hò với ai cả, chỉ học theo cách hẹn hò của bạn học ở Mỹ thôi."

"Bọn họ đúng là như thế, quá không hàm súc. Ở đây thì chúng ta chú ý đến kiểu yêu đương kín đáo giấu giếm, ái muội đến một mức nào đó thì ngừng lại, như thế mới có thể theo đuổi được bạn gái, hiểu không?" Địch Thần nhướng nhướng mày với hắn, một bộ dáng người có nhiều kinh nghiệm dạy cho hắn.

"Ca ca biết thật nhiều." Khoé miệng mới vừa nhếch lên lại tiu nghỉu xuống, Cao Vũ Sanh khen anh một câu có lệ, liền nghiêng đầu qua chỗ khác nhìn ra ngoài cửa sổ chứ không để ý đến anh nữa.

Sao thằng nhóc này âm tình bất định thế không biết? Địch Thần liếc một cái rồi lại liếc thêm cái nữa, chẳng biết lại trêu chọc đến em ấy chỗ nào, không lẽ là đã đến tuổi dậy thì rồi bắt đầu phản nghịch?

Dậy thì lúc hai mươi ba tuổi, tới thật là trễ.

Lúc tìm được Archi thì người này đang ăn sáng ở trong một quán cà phê lộ thiên ở tầng một của khách sạn, sắc mặt vô cùng buồn bực sầu não.

"Archi, anh làm sao thế?" Địch Thần cố gắng kiềm lại biểu tình hả hê trên mặt, ngồi xuống với Cao Vũ Sanh.

"Tôi không liên lạc với người môi giới kia được, tin nhắn cũng không trả lời, gọi cũng chẳng được." Archi ăn xong sandwich, lại uống một hớp cà phê đen, trong miệng đắng lại khiến mình càng khổ hơn, hai hàng

lông mi màu vàng nhăn lại hỏi Cao Vũ Sanh, "Có phải là cô ta cuỗm tiền đặt cọc của tôi rồi chạy mất rồi không?"

"Đừng vội, tôi sẽ lập tức tìm người hỏi thăm, sẽ nhanh chóng tin tức thôi. Trước lúc đó, anh giúp tôi sửa cái này đã." Cao tổng chân thành đồng tẩu vô khi (1).

(1) Đồng tẩu vô khi: ý chỉ việc buôn bán công bằng, không lừa dối trẻ em cũng không lừa dối người già.

Nghe thấy Cao Vũ Sanh nói sẽ giúp, Archi lập tức vui vẻ lên, nhận hộp mở ra nhìn thoáng qua.

"Cậu mang bảo bối của tôi đến à! Nhanh cho tôi xem chút… Áu." Thấy một đống dây kim loại quấn lộn xộn thành một đống, Archi vô cùng đau đớn giống như bạn gái mình bị làm nhục, "Làm sao lại đứt ra thế này? Độ bền của sợi dây kim loại X này có treo một cái xe cũng không thành vấn đề!"

Archi bỗng nhiên hoảng sợ lên, khiến cho những người đang ăn sáng xung quanh cũng quay qua nhìn, vội vã nói nhỏ lại, đau khổ cầm lấy chiếc đồng hồ cơ bị một đống dây rợ quấn quanh.

"Bị kéo cắt đứt." Cao Vũ Sanh nói đơn giản lại chuyện hôm qua một lần.

"Cậu cũng đâu cần lấy kéo cắt đâu, có thể gọi tôi đến gỡ nó ra được mà!" Archi vô cùng oán giận với hành động phung phí của trời này.

"Cảnh sát không đợi được." Địch Thần giúp Cao Vũ Sanh giải thích một câu, "Hơn nữa tự thứ này móc vào, không thu lại được. Anh làm cái này…"

Vốn tính mở miệng cười nhạo tay nghề dỏm của Archi một chút, bỗng nhiên bị Cao Vũ Sanh nắm lấy bàn tay đang đặt trên bàn, nửa câu sau liền mắc ở trong cổ họng không nói ra được. Cao Vũ Sanh vô cùng tự nhiên xích lại gần kề tai nói nhỏ với anh: "Đừng cười anh ta, lòng tự trọng của người có tay nghề đều rất cao, người ngoài nghề mà nói động đến anh ta, có thể anh ta sẽ nổi khùng lên không khuyên được đâu."

"Có thể sửa được chỗ bị khựng, nhưng mà để tôi mở ra xem xem chỗ nào có vấn đề, nhưng cái này thì…" Archi cẩn thận nhìn chỗ đứt của dây kim loại, ý bảo Cao Vũ Sanh nhìn xem, lại thấy hai người thân mật dán cùng một chỗ, thuận tiện huýt sáo một cái, "Bộ dáng này của hai người khiến tôi cũng muốn tìm bạn trai quá."

Sau khi trải qua một cuộc tình thất bại, Archi vẫn chưa tìm được đối tượng mới. Ở nhà thì không thấy cô đơn, trong lúc phiêu dương quá hải mấy nghìn dặm lại còn bị kích thích, thật sự là khó lòng phòng bị.

Địch Thần: "…" Con mắt của tên này có một lớp kính màu hồng à? Hai anh em người ta nói thầm bình thường mà cũng có thể bị nhìn thành show ân ái, hôm qua Cao Vũ Sanh thật chẳng cần làm việc kia, cứ tuỳ tiện nắm tay thì Archi cũng có thể tin.

Tuy rằng Cao Vũ Sanh rất muốn tâm sự cuộc tình lưu luyến giữa mình và ca ca với hắn, nhưng rõ ràng giờ không phải lúc: "Anh mới nói cái này làm sao?"

"Cái này thì không dễ sửa, phải cần nấu chảy rồi đúc lần nữa." Trọng tâm câu chuyện đã được kéo lại, Archi lại bắt đầu thương tiếc sợi dây kim loại bị đứt kia.

"Có phòng chuyên môn cho anh dùng." Cao Vũ Sanh từ chối đề nghị mang về Mỹ sửa của hắn, hy vọng hắn có thể làm xong trong vòng hai ngày.

"Được rồi, nể tình cậu chịu giúp tôi." Archi nhún nhún vai, lại lần nữa xoa mũi tên kim loại kia, giống như đang sờ trân bảo hiếm có gì đó, "Nếu có thể sản xuất hàng loạt cái này thì tốt biết bao, cậu còn có thể lấy được loại kim loại này không?"

"NASA (2) có loại này đó, nếu như anh có thể bàn bạc được thì có thể thử xem. Không phải có tàu con thoi bị hư à, anh đi mua lại rồi về nấu ra dùng." Cao Vũ Sanh chân thành chỉ cho hắn một con đường sáng.

(2) NASA: Cơ quan Hàng không và Vũ trụ Hoa Kỳ.

"Nếu như tôi có thể bàn bạc được với NASA thì tôi còn là Archi Bald sao? Có thể sửa tên lại tên là Archi Gates (3)." Archi khinh bỉ cái ý kiến không có tính thiết thực này, cất đồng hồ bị hư đi, mắt trông mong nhìn Cao Vũ Sanh.

(3) Dùng họ "Gates," chắc muốn nói đến Bill Gates, người có tiền và quyền nằm trong top của Mỹ.

Cao Vũ Sanh làm bộ gọi điện thoại cho thư ký Trịnh, nói hắn hỏi thăm một chút về tình huống bên cô nhi viện Cao Viễn. Một lát sau thư ký Trịnh gọi điện thoại đến, Cao Vũ Sanh đơn giản mở loa cho Archi nghe luôn.

"Cô nhi viện kia xảy ra chuyện rồi, có người nói đêm qua có rất nhiều xe cảnh sát đến đó, đã bắt viện trưởng và quản lý đi rồi, chỉ còn lại mấy thầy cô giáo ở lại chăm sóc mấy đứa bé tàn tật thôi." Trịnh Kinh thăm hỏi cũng rất rõ ràng, bởi vì lúc trước có làm hoạt động ở cô nhi viện, cho nên vị thư ký vô cùng giỏi xã giao này không chỉ lưu lại số điện thoại của cô nhi viện, mà còn cả số điện thoại của ông chủ của quán tạp hoá gần đó.

Người làm buôn bán nhỏ thế này rất thạo tin. Người nọ còn tiết lộ cho hắn, có thể là có liên quan đến chuyện buôn bán trẻ em trái pháp luật.

"Cô nhi viện đã xảy ra chuyện à, đứa bé kia thì sao?" Archi hoảng hồn. Nếu như là chuyện trái pháp luật thì người môi giới không liên lạc với hắn cũng là chuyện bình thường, nói không chừng còn đang nghi ngờ hắn là cơ sở ngầm của cảnh sát nữa.

Địch Thần đồng tình vỗ vỗ Archi đang lo lắng: "Đứa bé hôm qua anh gặp tên gì? Anh em của tôi làm ở

đồn cảnh sát, có thể giúp anh hỏi một chút.

"Tư Tư." Khi nói đến tên này thì ánh mắt của Archi cũng dịu dàng hơn.

Vậy mà lại là Tư Tư —— cô bé ngồi trong góc không nói một câu, cô bé nói mình vốn đã ở trong cô nhi viện, không phải bị bắt cóc. Nếu như đúng thật là cô nhi chính quy thì nói không chừng Archi còn có cơ hội nhận nuôi được đứa bé này, Địch Thần liền gọi điện thoại cho Phương Sơ Dương.

"Tư Tư vẫn còn ở trong phòng làm việc của mấy chú à?"

"Ừ." Giọng nói của Phương Sơ Dương có chút thấp, không biết có phải là do tối qua ngủ quá ít không, sáng hôm nay thức dậy thì mũi đã không còn là mũi mà mắt cũng chẳng còn là mắt. Bây giờ tính tình cũng không cáu gắt lắm, chỉ là chưa phấn chấn lắm thôi.

"Có một người nước ngoài đã bàn bạc xong với người môi giới là sẽ nhận nuôi Tư Tư. Anh có biết người này, nói không chừng anh ta có thể cung cấp chút đầu mối, không thì anh dẫn anh ta đến đó nhé?" Địch Thần liền mượn đường núi dắt lừa xuống (4), nói muốn dẫn Archi qua đó, thuận tiện xem Tư Tư thế nào rồi.

(4) Mượn đường núi dắt lừa xuống: ý chỉ lợi dụng tình hình có lợi để làm chuyện gì đó.

Phương Sơ Dương quay đầu nhìn thoáng qua Tư Tư đang đắp quần áo ngủ ở trên sô pha. Từ tối qua đến giờ, ngoại trừ lúc có Địch Thần ở đây có nói mấy câu thì những lúc khác vẫn luôn ở trong trạng thái chống cự. Cô bé không biết nhà mình ở đâu, cũng không muốn nói rõ về chuyện ở cô nhi viện, chỉ hỏi một câu, "Con còn có thể được chú nước ngoài kia nhận nuôi không."

"Anh mang anh ta đến đây đi." Phương Sơ Dương thả lỏng miệng, "Vừa vặn tôi có chuyện cũng muốn hỏi anh."

Archi nghe nói Tư Tư ở trong đồn cảnh sát cả đêm thì vô cùng tức giận, sau đó biết được mình có thể gặp Tư Tư thì cảm kích không ngớt nắm tay Địch Thần: "Anh đúng là lợi hại, ngay cả cảnh sát của đồn công an cao cấp mà cũng quen." May mà ngày đó mình không đắc tội Địch Thần.

"Ai, ở hai phái hắc bạch, không có chuyện gì là anh Thần không giải quyết được cả." Địch Thần khinh thường cười nhạo, ý nói việc này rất đơn giản mà thôi.

Cao Vũ Sanh nhìn bộ dáng khoe khoang của anh, cũng ăn khớp gật đầu: "Ca ca là thần tiên."

"Đừng đừng, cái này quá khoa trương rồi." Địch Thần dùng cùi chỏ chọc hắn, cậu nhóc này còn trẻ, không biết là khoe khoang cũng phải có mức.

"Không khoa trương chút nào, ở trong mắt em, ca ca chính là thần tiên, hạ phàm để cứu vớt em." Cao Vũ Sanh nắm bàn tay đang chọc mình, chân thành tràn đầy trong mắt, dùng giọng nói dễ nghe của hắn mà bắt đầu hiện trường đọc thơ diễn cảm. Tình chân ý thiết, cảm động lòng người.

Nếu Archi không phải đang sốt ruột muốn gặp Tư Tư thì cũng phải vỗ tay đốt pháo mừng cho hắn.

Địch Thần: "… Em học được cái này ở đâu vậy?"

Những đứa trẻ dậy thì thường luôn có một niềm đam mê với thơ từ, văn xuôi lãng mạn gì đó. Địch Thần nhớ lúc mình học trung học, trong lớp cũng có mấy nam nữ thích văn nghệ, không có việc gì thì sẽ bắt đầu đọc đôi ba câu ưu thương đau đớn trầm bổng du dương. Người nghiêm túc như Cao Vũ Sanh, chắc chắn sẽ chép câu mình thích ra rồi học thuộc lòng.

Đúng là thời kỳ phản nghịch rồi!

Thầy giáo mầm non Địch Thần có chút lo lắng. Bản thân anh thì có tình huống đặc thù nên không có loại vật dậy thì thần kỳ gì đó; còn Phương Sơ Dương, khi đó cuộc sống của hắn quá mức ghê gớm, trực tiếp nhảy vọt qua thời niên thiếu. Người anh có thể tham khảo thì chỉ có đám tiểu lưu manh anh biết thôi, nhưng mà những tên đó không có điểm tương đồng với bé ngoan Thiên Tứ, anh thật sự không biết phải ứng đối với tuổi dậy thì tới trễ của Cao Vũ Sanh như thế nào.

Thầy Địch cảm thấy mình cần phải đi tra một ít tài liệu.

Trong đội hình cảnh vẫn bận rộn như trước, từ ba giờ sáng đã bị gọi ra đi làm đến bây giờ, chỉ có Phương Sơ Dương là tranh thủ thời gian ngủ được một chút ở Ngọc Đường Loan, theo lý thuyết thì mọi người hẳn là tràn đầy áp suất thấp. Nhưng mà trạng thái tinh thần của mọi người lại cực kỳ tốt, ai cũng có ý chí chiến đấu sục sôi.

Lúc Địch Thần đi vào thì đụng trúng Tiểu Trương đang ôm một xấp tư liệu. Đống tư liệu chồng người lung lay sắp đổ trong động tác xiếc ảo thuật trên tay Tiểu Trương, bị đụng như thế thì cùng bay hết ra ngoài.

Địch Thần lao ra tóm lại được hộp kia, nhấc chân nâng hộp gần rớt xuống lên, hai ba cái thả vật về chỗ cũ.

"Cảm ơn anh Thần." Tiểu Trương ló đầu ra từ phía sau của núi nhỏ tư liệu, dùng cằm đặt trên cái hộp nằm trên chốc kia, nhếch miệng cười với Địch Thần.

"Vui vẻ như thế à, tăng ca tăng cả ảo giác?" Địch Thần vỗ chồng tư liệu không đều nhau một cái, cân bằng vi diệu như xếp gỗ lại bị đánh vỡ, Tiểu Trương mới vừa đứng vững lại bắt đầu động tác lung lay trái phải như xiếc ảo thuật.

"Anh Thần!" Mặt Tiểu Trương lập tức đau khổ, lảo đảo đi về phòng tư liệu.

“Địch Thần, đừng ở chỗ đó quấy rối nữa.” Phương Sơ Dương mới từ phòng thẩm vấn đi ra, liền nhìn thấy Địch Thần đang độc hại đội viên của hắn, mặt đen lại gọi người đến.

Đây là lần đầu tiên Archi đến đồn cảnh sát, tò mò nhìn xung quanh, hỏi Cao Vũ Sanh đi vào cùng: “Tôi có thể chụp ảnh không?”

“Không thể.” Tiểu Mã vừa từ phòng thẩm vấn đi ra, lung tung xoa đống tóc lộn xộn trên đầu, hùng hùng hổ hổ, nghe thấy người nước ngoài đầu vàng nói muốn chụp ảnh thì trực tiếp mở miệng ngăn lại, “Hai người đến đây làm gì?”

“Anh ta là một người biết chuyện, tôi làm phiên dịch.” Mặt Cao Vũ Sanh không đổi sắc trả lời.

“Cao tổng à.” Tiểu Mã có biết hắn, xoa cái mặt dài của mình, quay đầu thấy Phương Sơ Dương nói bọn họ đi qua thì không nói thêm gì nữa, xoay người đi rót nước cho mình. Đi ngang qua chỗ sô pha, nhiều chuyện hỏi cô bé mở to mắt nằm ở đó xem có muốn uống nước không.

“Không uống.” Tư Tư ngồi dậy, nhỏ giọng trả lời.

“Tư Tư!” Archi nhìn thấy Tư Tư, lập tức chạy tới.

“Bald tiên sinh?” Tư Tư mở to hai mắt nhìn, có chút ngơ người nhìn xung quanh, đây đúng là trong đồn cảnh sát mà, sao người nhận nuôi này lại ở đây được?

Archi muốn ngồi xổm xuống nói chuyện với bé, lại Tiểu Mã kéo lại: “Làm gì thế, đừng doạ bé.”

“À, xin lỗi!” Archi lập tức giơ hai tay lên, “Tôi chỉ muốn quan tâm tình trạng của đứa bé này thôi.”

Phương Sơ Dương gọi nhóm người Địch Thần vào phòng hỏi để tìm hiểu tình huống. Tư Tư mở to hai mắt nhìn, một lát sau bỗng nhiên nhảy xuống sô pha chạy đến cửa phòng hỏi, vịn cửa kính nhìn vào trong.

Archi nghe xong tình huống, vô cùng khiếp sợ: “Lừa bán người? Tôi không biết chuyện này, lúc đó người môi giới kia… Tôi còn tưởng là bọn họ, a, cái từ kia nói như thế nào?” Hắn nói một từ đơn phức tạp, rồi lại huyên thuyên nói một chuỗi tiếng Anh dài.

Cao Vũ Sanh không nhanh không chậm phiên dịch cho hắn: “Archi nghĩ là cô nhi viện Cao Viễn có chính sách đặc biệt giúp đỡ, có khả năng giúp người chưa lập gia đình nhận con nuôi. Đương nhiên anh ta rất rõ ràng, người môi giới có thủ đoạn gì đó mới có thể rút ngắn lại thời gian làm thủ tục nhận nuôi được, trong vòng nửa năm thì có thể nhận được đứa trẻ.”

Theo lẽ thường, khi người nước ngoài nhận con nuôi thì từ lúc đặt trước đến lúc có được đứa trẻ thì cũng cần hai đến ba năm. Bao gồm điều tra thực tế hai bên, các loại thủ tục, nửa năm mà đã nhận được đứa trẻ

thì đúng là không hợp quy tắc.

"Anh đưa cho người môi giới bao nhiêu tiền?" Phương Sơ Dương ra hiệu nói Tiểu Trần ghi lại.

"Cộng thêm khoản ứng trước thì tổng cộng là ba mươi ngàn đô." Archi nói đầu đuôi gốc ngọn, ý thức được chuyện này trái pháp luật, có chút bối rối, "Bọn họ có hợp đồng chính quy, có tư liệu rất dày, trong phòng còn có một cái sô pha màu hồng."

"Đậu xanh, ba mươi ngàn đô!" Tiểu Mã tính nghỉ một chút cũng theo vào góp vui, nghe nói như thế thì nhịn không được mắng thành tiếng. Dựa theo quy định, người nước ngoài muốn nhận con nuôi thì cần nộp phí thủ tục khoảng ba ngàn đô, đây là lệ phí bình thường. Cao Viễn lại đòi ba mươi ngàn, cái này còn có thể kiếm được nhiều tiền hơn là buôn bán trẻ em ở trong nước.

Lợi nhuận cao như thế, cũng khó trách những người này ban ngày ban mặt đi bắt trẻ em, đúng là kiếm được quá nhiều.

Archi nghe không hiểu, hỏi Cao Vũ Sanh: "Đậu xanh nghĩa là gì?"

Cao Vũ Sanh: "…"

"Chính là fuck!" Địch Thần vịn vai Cao Vũ Sanh, nói thay cho cậu nhóc da mặt mỏng nhà mình, còn hư hỏng xoa xoa hắn, "Anh nói đúng không?"

Tai Cao Vũ Sanh lập tức đỏ lên.

Vốn câu này rất dễ hiểu, chính là một câu thô tục thôi. Nhưng từ "fuck" này còn có một nghĩa khác, cảnh này rơi vào trong con mắt thấy ai cũng gay của Archi thì lập tức biến thành một nghĩa khác.

"Không không không, tôi chỉ muốn nhận nuôi thôi, tuyệt đối không có mục đích xấu gì cả! Phần tiền nhiều thêm là bọn họ nói dùng để giải quyết chi phí nhận nuôi nhanh và trong tình trạng độc thân, thật đó, tôi thề!" Archi kích động nhảy dựng lên, liên tục giải thích, bởi vì động tác quá lớn, dư quang thấy được Tư Tư ở cửa, lập tức hết hồn.

Những người khác cũng nhìn thấy, Địch Thần đi ra mở cửa cho bé vào: "Tư Tư, sao con lại chạy đến đây?"

"Bald tiên sinh không làm chuyện xấu, đừng bắt chú ấy." Tư Tư nước mắt lã chã nhỏ giọng nói.

Khó có được Tư Tư chịu mở miệng nói chuyện, Tiểu Mã ngồi xổm xuống nói chuyện với bé: "Làm sao con biết anh ta là người tốt? Hai người mới gặp nhau có một lần."

"Tôi là gay mà, giống như hai người bọn họ vậy, không thể nào có uy hiếp gì với cô bé được!" Archi chỉ vào Địch Thần và Cao Vũ Sanh đang dựa vào nhau rất gần.

Phương Sơ Dương: "…"

Địch Thần: "Đậu xanh rau má, anh nhìn tôi làm gì? Tôi không phải, tôi không có!"

Tác giả: _(: ")_

64. Chương 64

Chuyển ngữ: Cực Phẩm

Bầu không khí trong phòng bỗng nhiên trở nên quỷ dị.

Archi thấy phản ứng của Địch Thần như thế thì cũng ngây người, ý thức được mình nói sai, vội vàng sửa lại: "A, tiếng Trung của tôi không tốt, ý là lấy một ví dụ thôi."

"Chọn cái ví dụ cũng có trình độ thật." Mặt Phương Sơ Dương lạnh băng.

"Người nước ngoài không hiểu biết đó mà, chê cười rồi, chê cười rồi." Địch Thần khoát khoát tay cười ha hả.

"Xin lỗi, tôi không biết anh vẫn chưa come out với gia đình." Archi quay đầu sang nói xin lỗi Địch Thần.

Địch Thần: "Anh im miệng đi!"

Đang ồn ào, cửa kính bị gõ hai cái, Tiểu Trương cầm một tờ giấy A4 ló đầu vào: "Không quấy rầy mọi người chứ?"

"Chuyện gì?" Phương Sơ Dương vỗ Địch Thần một cái, ý nói anh im lặng chút.

Đêm qua Tư Tư nói bé vốn đã ở trong cô nhi viện, khi cô nhi viện bị niêm phong sáng nay thì Tiểu Trương cũng tra tư liệu nội bộ của Cao Viễn một chút. Tư liệu mấy năm gần đây được ghi chép lại rất lộn xộn, có thể dùng từ "rối như tơ vò" để hình dung, họ tên và hồ sơ không có đánh số, ảnh chụp cũng dán lung tung.

Cũng may Tiểu Trương cơ trí, tìm được dấu vân tay của Tư Tư rồi so sánh trong kho hồ sơ của cảnh sát, cô bé này vậy mà là một trong số những đứa trẻ được giải cứu từ vụ bắt cóc chuyên nghiệp năm kia. Tên đăng ký là Vương Giai Giai, đơn vị nhận chính là viện phúc lợi Cao Viễn ở khu Nam Thành, đến giờ vẫn

chưa tìm được cha mẹ ruột.

"Cái này thì gay go rồi." Địch Thần nhíu mày.

Phương Sơ Dương đang cúi đầu đọc tư liệu hết hồn, quay đầu thấy Địch Thần đang nhìn lén qua bả vai hắn, lập tức cuộn tờ A4 lại cóc lên đầu Địch Thần: "Nhìn gì hả!"

Địch Thần nghiêng đầu chính xác né được không bị hắn đánh trúng, quay đầu nhìn Archi đang ngồi trên sô pha nói chuyện trời đất với Tư Tư: "Nếu như tình huống của Tư Tư như thế, thì cho dù Archi có kết hôn cũng vẫn không thể nào nhận bé làm con nuôi được."

Giống như những đứa trẻ trong viện mồ côi, các bé khoẻ mạnh và đáng yêu nhưng không thể nào được nhận nuôi, những đứa trẻ không tìm được cha mẹ ruột này, hơn phân nửa là bị người nhà bán đi. Cha mẹ ruột còn khoẻ mạnh, không thể xem là cô nhi, dựa theo quy định thì không thể được nhận nuôi, vẫn phải đợi cơ quan công an xác nhận.

"Con bị mẹ bán đi." Tư Tư nhỏ giọng nói với Archi. Bởi vì Archi không muốn bỏ lỡ mất một câu nào của bé nên Cao Vũ Sanh bị bắt ở cạnh làm phiên dịch.

"Bé nói, bé bị chính mẹ mình bán đi, tôi không hiểu sai chứ?" Archi xác nhận lại một lần với Cao Vũ Sanh.

"Không sai, chuyện này đúng là có thể thật sự tồn tại. Có một số gia đình có điều kiện kinh tế không tốt, sẽ đưa con gái cho người khác hoặc là bán đi." Cao Vũ Sanh giải thích cặn kẽ cho hắn một chút.

"Trời ạ." Archi đau lòng nhìn về phía Tư Tư, "Con nhỏ như vậy mà đã nhớ sao?"

"Con không nhớ lắm, là nhà nhận nuôi con nói cho con biết." Tư Tư lớn hơn Dao Dao và cô bé kia một chút, chuyện nhớ được cũng nhiều hơn, lúc nói chuyện thì vẫn luôn lén nhìn sắc mặt của người lớn. Vốn là một đôi mắt ngây thơ trong sáng, mà đã sớm học được đoán ý trong lời nói sắc mặt.

"Gia đình mua Tư Tư là để bé làm con dâu nuôi từ nhỏ." Tiểu Trương nhỏ giọng nói lại tư liệu mình tra được.

Ở những vùng xa xôi, không chỉ có chuyện mua con tồn tại, mà còn có thể mua vợ. Nhưng mà vợ đã thành niên thì rất mắc, nên có một ít gia đình sẽ nuôi một bé gái từ nhỏ, đợi khi lớn rồi thì sẽ gả cho con trai mình làm vợ. Chuyện này rất thường gặp ở xã hội cũ, không nghĩ đến giờ mà vẫn còn có.

"Con dâu nuôi từ bé? Bây giờ đã là thời đại gì rồi." Địch Thần vô cùng kinh ngạc, ngay cả lúc nhỏ khi anh còn ở trong làng kia thì cũng không thấy chuyện này. Thời thơ ấu như thế thì thật không xong, còn không tốt bằng anh và Thiên Tứ đi nghịch bùn trong hốc núi.

Quá khứ lang thang khốn khó khiến cho Tư Tư rất muốn có một gia đình ổn định, cho nên khi nhìn thấy Archi nguyện ý nhận bé làm con nuôi thì bé mới quý trọng như thế. Cô bé nhạy cảm như thế nên mới có thể cảm giác được thiện ý và ác ý từ sớm, phân biệt được ai đối xử tốt với bé.

"Nếu nói như thế, vậy những đứa bé bị bắt cóc rồi được cứu ra đã bị Lộ Trường Hoa bán đi hết?" Địch Thần bỗng nhiên nghĩ đến.

"Chuyện này còn phải đợi xác nhận lại, nhưng có lẽ là như thế." Tiểu Trương nhìn sắc mặt xanh mét của Phương Sơ Dương, "Em tra được, trong năm năm trở lại đây, số đứa trẻ có tình trạng giống thế tổng cộng có tám đứa, trong tài liệu thì ghi là các bé đã được gửi nuôi hết, tình huống thật thì không rõ lắm."

"Anh tây tội nghiệp này, đi một chuyến tay không." Địch Thần khoác một cánh tay lên vai Phương Sơ Dương, đồng tình nhìn Archi phía xa.

Phương Sơ Dương lấy vai ra, để cho Địch Thần một khoảng không.

"Đội phó, vậy có phải nên đưa bé về viện phúc lợi trước hay không?" Tiểu Trương đề nghị, đứa trẻ nhỏ như thế mà vẫn luôn ở trong cục công an thì cũng không thích hợp. Nếu như bản thân Tư Tư vốn thuộc về viện phúc lợi thì chỉ có thể mang bé về đó.

"Không vội, sẽ có người quay về viện phúc lợi, lúc đó thì để bọn họ dắt bé về." Phương Sơ Dương đưa tư liệu của Tư Tư lại cho Tiểu Trương, kéo Địch Thần vào trong phòng, "Tôi có chuyện muốn hỏi anh."

"Anh không phải gay, đó là Thiên Tứ nói giỡn đùa tên tây kia thôi, ai biết anh ta lại nghĩ là thật." Địch Thần nhanh chóng giải thích.

"Ai thèm hỏi anh cái đó!" Phương Sơ Dương vốn có quyết tâm nói chuyện đàng hoàng, mới vừa mở miệng đã bị Địch Thần chọc tức, "Tôi muốn hỏi anh, cái quyển có tam giác đen lần trước là ai đưa cho anh?"

Địch Thần dừng một chút, thu lại không đứng đắn trên mặt: "Là một thiếu niên bị câm trên mặt có sẹo bỏng. Mấy người đã bắt nhiều người như thế thì có cái gì không hỏi được đâu, không cần quấy rối đứa bé kia."

Cho dù cao tầng của cô nhi viện có vào tù thì cô nhi viện vẫn còn đó. Sau này thiếu niên vẫn còn cần sống ở đó, bị người biết được là cậu làm lộ chuyện thì không tốt. Huống chi, đến giờ vẫn còn chưa bắt được Lộ Trường Hoa.

"Tôi có chừng mực." Phương Sơ Dương khoát khoát tay, ý bảo anh có thể lui xuống.

"Chú gọi anh vào chỉ để hỏi câu này thôi á?" Địch Thần cực kỳ khó chịu, níu sau cổ Phương Sơ Dương không cho hắn đi, "Anh cũng có một câu hỏi."

Phương Sơ Dương phủi cái móng vuốt kia ra, ý bảo anh có thể nói.

"Đêm qua anh bận rộn đến hơn nửa đêm với chú, có tiền tăng ca cho anh không?"

"Không có." Chắc như đinh đóng cột, không chút do dự.

"Oa, tốt xấu gì cũng phải cho người thấy việc nghĩa hăng hái làm tiền thưởng chứ?" Địch Thần không chịu, anh đã phí sức lao động cả đêm, còn khiến cho cố chủ chân chính bị tập kích, cứ thế mà làm không công.

"Anh thấy siêu nhân lãnh lương bao giờ chưa?" Phương Sơ Dương vỗ vai anh, ở dưới tình huống đặc biệt thì lựa chọn thừa nhận anh em mình chính là siêu nhân.

Hai người đẩy đẩy kéo kéo đi ra ngoài, nghe được có tiếng xe dừng ở trong sân. Đồng nghiệp phụ trách đến cô nhi viện đưa những đứa trẻ lớn hơn đã về, mang theo năm đứa trẻ tàn tật đi vào, trong đó cũng có thiếu niên bị câm kia. Phương Sơ Dương ra hiệu nói Tiểu Trương sắp xếp một chút, chia số thứ tự cho từng thiếu niên rồi đưa từng người vào phòng hỏi để trả lời vấn đề.

"Đội phó, đứa trẻ tên là Tiểu Tùng bị câm, tụi em không hiểu ngôn ngữ ký hiệu." Vẻ mặt Tiểu Trương đau khổ nói.

Phương Sơ Dương nhìn về phía mấy người rảnh rỗi chỗ sô pha: "Trong mấy người có ai hiểu ngôn ngữ ký hiệu không?"

Mọi người nhất trí nhìn về phía Cao Vũ Sanh, đang mong đợi Cao tổng vạn năng có thể móc ra một phần mềm phiên dịch ngôn ngữ ký hiệu gì gì đó. Cao Vũ Sanh chẳng hiểu ra sao, Địch Thần ngăn lại đường nhìn của những người có suy nghĩ kỳ lạ này: "Nhìn em ấy làm gì, em ấy cũng đâu phải là Đô-rê-mon, mấy người phải nhìn tôi mới đúng."

"Anh biết?" Phương Sơ Dương nghiêng qua liếc anh.

"Cũng không tệ lắm." Địch Thần bí hiểm nói.

Tiểu Trương sùng bái nhìn về phía Địch Thần: "Anh Thần, đúng là thâm tàng bất lộ nha."

Địch Thần cười giễu, theo bọn Phương Sơ Dương vào phòng hỏi: "Chút tài mọn lăn lộn giang hồ mà thôi, đáng được mọi người kinh ngạc chút."

Thiếu niên câm tên là Tiểu Tùng được sắp ngồi trong phòng thứ nhất. Lưng thẳng đờ ngồi phía sau bàn gỗ nhỏ, rũ mắt nhìn đường vân trên bàn, không lên tiếng cũng không động đậy.

"Đừng căng thẳng, chúng tôi chỉ hỏi em mấy vấn đề thôi, chắc chắn sẽ bảo mật, sẽ không để cho người khác biết được em đã nói gì." Tiểu Trương có tính tình tốt phụ trách hỏi để tránh sẽ doạ đến cậu bé, Phương Sơ Dương khoanh tay đứng một bên đợi xem Địch Thần biểu diễn.

Thiếu niên gật đầu, khoa tay múa chân ra dấu mấy cái.

Hai cảnh sát nhìn về phía Địch Thần.

Vẻ mặt Địch Thần bình tĩnh đi đến trước bàn, cho cậu một tờ giấy và một cây bút: "Biết viết chữ chứ? Vậy viết xuống đi, các ca ca không hiểu ngôn ngữ ký hiệu."

Thiếu niên câm lại gật đầu, nhận giấy bút bắt đầu viết.

Tiểu Trương: "…"

Phương Sơ Dương: "…"

Phương Sơ Dương xông tới muốn đánh Địch Thần, bị Tiểu Trương kéo lại: "Đội phó đội phó, bình tĩnh chút, làm như thế sẽ doạ đến mấy cậu bé ở ngoài."

Bên ngoài còn có bốn thiếu niên đang chờ, lúc này mà để cho "Người phiên dịch ngôn ngữ ký hiệu" đi ra ngoài thì không thích hợp lắm, làm thế sẽ có vẻ cảnh sát bọn họ không nghiêm cẩn. Phương Sơ Dương chỉ có thể hung hăng lườm Địch Thần mấy cái, nói anh đứng một bên.

Có mấy vấn đề đã được người hiềm nghi phạm tội là chị Hà khai ta, cơ bản thì không khác lắm với những gì Tiểu Tùng đã viết. Cô nhi viện này vốn rất bình thường, chuyện người nước ngoài đến nhận con nuôi đã sớm có, lúc lão viện trưởng còn thì vẫn luôn xử lý dựa theo pháp luật. Mãi đến lúc Lộ Trường Hoa nhận thì mới có thay đổi.

Lúc đầu muốn đưa đứa trẻ đáng thương Tư Tư cho người nước ngoài nuôi. Đến lúc bị bắt cóc về thì lại không phù hợp với điều kiện nhận nuôi, chỉ có thể ngây ngốc lớn lên trong cô nhi viện. Giống như ở viện phúc lợi khu trung tâm, hoặc là khóc lóc cả ngày, hoặc là ngơ ngác nhìn trời, không có được tư cách được gia đình khác nhận nuôi nữa. Lộ Trường Hoa nghĩ ra biện pháp khác, chính là mượn lớp vỏ những đứa bé tàn tật khác để tiến hành.

"Cho nên bảng thông tin ở ngoài cửa cũng là giả à?" Địch Thần nhịn không được xen miệng vào.

Hèn chi trên bảng thông tin chỉ có những đứa trẻ tàn tật hoặc là bị bệnh nặng. Đây là mượn thân phận của những đứa bé tàn tật để làm thủ tục, lúc sau thì đổi trắng thay đen.

Thiếu niên câm gật đầu, tiếp tục viết trên giấy.

[Bởi vì thủ tục không dễ làm nên thu phí khá cao.]

Chuyện tiếp theo thì không cần hỏi cũng có thể đoán được. Bởi vì thu phí cao nên ban đầu cũng không dễ tìm người nhận nuôi những đứa bé này, rồi một ngày nào đó viện trưởng Lộ bỗng nhiên phúc chí tâm linh (1). Dù sao cũng đã vi phạm luật rồi, vậy thì cứ dứt khoát giao dịch với người nước ngoài cũng không đủ điều kiện giống thế đi, như thế thì đối phương cũng nguyện ý trả nhiều tiền hơn.

(1) Phúc chí tâm linh: phúc đến thì lòng cũng sáng ra, hay khi vận may đến thì người ta linh hoạt khôn ngoan hơn.

Tư duy linh hoạt mới là nhân tố quyết định để phát tài, một khi đã mở rộng điều kiện cho người nhận nuôi thì những đứa trẻ bỗng nhiên trở thành cung không đủ cầu, giá tiền cũng càng ngày càng cao. Nhưng số trẻ em khoẻ mạnh bình thường thì vốn đã ít, những đứa bị bắt cóc cứu về không phải năm nào cũng có, nhóm cao tầng bị tiền tài làm mờ mắt, liền bước lên con đường mua bán trẻ em.

"Cậu có biết một năm bọn họ bắt cóc bán bao nhiêu đứa không?" Phương Sơ Dương cầm bản khai của chị Hà và mấy người kia. Tất cả đều bị tách ra để thẩm vấn, có người nói chỉ có lần này, có người lại nói một năm một đứa, lời khai không thống nhất. Nhưng dựa theo tần suất gây án ba lần trong vòng một tháng, thì cảnh sát không thể tin rằng một năm bọn họ chỉ bắt cóc một đứa.

[Chuyện làm ăn buôn bán trẻ em thì cũng chỉ làm một hai lần một năm thôi, không dám làm nhiều.]

"Không thể nào." Phương Sơ Dương cau mày.

"Sao lại không thể nào được, không phải còn có một số đứa bé bị tàn tật nhẹ được cảnh sát mấy người cứu ra rồi đưa đến đó sao. Chỉ cần bọn họ mở rộng điều kiện bán cho những người không có thủ tục đầy đủ như Archi, thì cũng có thể bán được giá cao." Địch Thần phân tích cho hắn.

Thiếu niên câm gật đầu, chần chờ một chút lại viết tiếp.

[Năm nay không giống, có một phú thương nước ngoài một lần liền muốn mua mười đứa bé, còn phải là những bé gái xinh đẹp. Mỗi đứa năm mươi ngàn đô.]

"Sí ——" Tiểu Trương hít vào một hơi khí lạnh, "Mười đứa bé, năm mươi ngàn đô!"

Archi xem tiền như rác rõ ràng là bị người môi giới lừa một cú, cuối cùng định giá là ba mươi ngàn đô. Nhưng người này đưa thẳng năm mươi ngàn, thảo nào khiến cho bọn họ điên lên, bắt đầu liều mạng lừa bán trẻ em.

"Cậu chỉ biết những chuyện này thôi à?" Phương Sơ Dương nhỏ giọng hỏi.

Thiếu niên câm im lặng một lát, từ từ gật đầu.

"Tam giác đó là cậu vẽ à?" Giọng nói của Phương Sơ Dương càng thấp hơn, thậm chí ngay cả Tiểu Trương cách có vài bước cũng nghe không rõ. Hắn muốn biết, đây có phải là lần đầu tiên cậu bé này cầu cứu không, vậy nếu như là lần đầu tiên thì sao lại chọn Địch Thần. Ngày nào cũng bị anh em không đầu óc bại lộ năng lực tùm lum nhà mình xoắn nát tâm.

Thiếu niên nghiêng đầu nhìn về phía Địch Thần, Địch Thần không nghe được hai người bọn họ nói gì: "Sao thế?"

[Là em.]

"Là lần đầu tiên xin giúp đỡ à?"

[Lần đầu tiên.]

"Sao lúc trước vẫn luôn im lặng?"

Thiếu niên câm hít sâu một hơi, viết một đoạn dài trên giấy.

[Lộ Trường Hoa nói, những đứa trẻ này sống ở trong nước thì cũng không tốt, bây giờ tình trạng trọng nam khinh nữ nghiêm trọng như vậy, những cô bé này rất khó khăn. Không bằng đưa ra nước ngoài, những đứa bé được người nước ngoài nhận nuôi thì sống rất tốt. Hơn nữa, số tiền kiếm được này còn có thể nuôi sống được nhiều đứa trẻ tàn tật hơn, như thế rất tốt.]

Từ lúc cậu có ký ức thì đã bắt đầu sống ở cô nhi viện Cao Viễn, lúc được Lộ Trường Hoa nhận nuôi thì tuổi cũng không lớn, quanh năm bị tẩy não như thế thì tự nhiên cũng tin theo.

"Cuộc sống trong cô nhi viện rất khó khăn, đối với cậu bé mà nói thì "Cuộc sống thật tốt" mới là điều quan trọng nhất, cũng không thể hiểu được hành vi quấy khóc đòi tìm mẹ." Địch Thần nhẹ giọng nói.

Năm đó, khi anh vừa nhìn thấy Thiên Tứ thì cũng không hiểu em ấy nói "Muốn mẹ" là có ý gì, nhưng anh có thể cảm nhận được sinh vật nhỏ bé kia rất khổ sở, muốn an ủi em ấy. Mãi đến khi anh với Tiểu Thiên Tứ xa nhau thì mới hiểu được loại tâm tình này, rời xa người thân yêu nhất cũng giống như mất đi liên kết với toàn bộ thế giới này vậy.

"Vậy sao em ý thức được chuyện này có vấn đề?" Tiểu Trương vô cùng tò mò. Từ nhỏ đã được tẩy não loại suy nghĩ này, thế thì rất khó để có thể hiểu được bản chất của vấn đề.

[Bởi vì Tiểu Yến.]

Tiểu Yến cũng giống Tư Tư, là một cô bé bị bắt cóc được cứu ra, bình thường thì những đứa bé này vẫn sinh hoạt chung với nhóm thiếu niên câm. Chỉ có lúc sắp bị đưa đi thì mới phải trốn trong phòng tắm kia một khoảng thời gian, làm bộ như được gia đình nuôi giùm dắt đi.

"Anh Tiểu Tùng, cha Lộ nói là đã tìm được người nhận nuôi em rồi, em sẽ có một gia đình." Tiểu Yến mặc món quà được người nhận nuôi tương lai gửi đến, đó là một chiếc váy màu xanh biếc, hạnh phúc giống như một con chim én mới ra khỏi tổ.

Thiếu niên hỏi là nước nào.

Tiểu Yến cũng không biết: "Đợi em đến nhà mới rồi sẽ gọi điện cho anh."

Thiếu niên câm tìm một tờ giấy ra, viết một địa chỉ email trên đó: "Có thể gửi email cho anh."

"Anh lên mạng được à?" Tiểu Yến nhận tờ giấy, vô cùng kinh ngạc. Toàn bộ cô nhi viện, chỉ có máy vi tính kia phòng làm việc của viện trưởng là có thể lên mạng, bình thường cũng không được vào, Tiểu Tùng cũng chỉ có thể thỉnh thoảng vào đó.

Thiếu niên cười cười, làm một động tác ý nói đừng lên tiếng, ý nói là mình lén chơi, đừng cho viện trưởng biết.

"Anh Tiểu Tùng, đợi em có tiền rồi sẽ chữa vết sẹo trên mặt cho anh. Anh Tiểu Tùng của chúng ta là anh trai đẹp trai nhất, làm minh tinh cũng được." Tiểu Yến cất tờ giấy có viết địa chỉ email trên đó đi, kéo tay của thiếu niên câm thoả sức tưởng tượng về tương lai.

Căn nhà ở nước ngoài chắc chắn sẽ là một căn nhà lớn có sân vườn đẹp đẽ, chắc là cha mẹ cũng có hơi mập, cười híp mắt, nói tiếng nước ngoài bé nghe không hiểu nhưng rất dịu dàng. Có thể được đi học ở một trường học tốt, học đại học xong thì sẽ đi làm ở một thành phố phồn hoa, kiếm được rất nhiều rất nhiều tiền. Sau đó thì có thể đón anh Tiểu Tùng qua đó, nói không chừng ở đó còn có thể trị được cổ họng của anh ấy, đến lúc đó có thể làm một diễn viên nổi tiếng rồi.

Tưởng tượng tung bay không có giới hạn, khiến cho khoé miệng của hai đứa trẻ một hồi lâu cũng không kéo xuống được.

Nhưng mà, tất cả tốt đẹp ấy cũng chỉ là mơ, nó đã bị email của tháng trước đập nát.

[Tiểu Yến kết hôn rồi, gả cho người nhận nuôi em ấy. Ở nước đó, con gái chín tuổi là có thể kết hôn, em ấy trở thành người vợ thứ tư của người "cha nuôi" kia.] Thiếu niên câm viết đoạn này xuống, từng nét cứng cáp, đến chữ cuối cùng thì cũng đâm lủng tờ giấy.

"Con mẹ nó!" Địch Thần chửi thẳng, xoay người nhanh chóng đi tới bên ngoài phòng tra hỏi, một cước đá lên hàng rào sắt, khiến cho Tiểu Mã đang đi vào xem thế nào hoảng sợ.

“Anh Thần làm sao thế?”

“Tiểu Mã, giam anh chung với bọn họ, nhanh lên một chút. Anh Thần muốn dùng tình yêu để cảm hóa bọn họ.” Địch Thần cắn răng, nhìn chằm chằm mấy tên khốn đang run lẩy bẩy kia.

Phương Sơ Dương thì vẫn còn khá kiềm chế, chỉ là yên lặng đi ra ngoài phòng hỏi, chống trên bàn làm việc của mình im lặng một lát, sau đó nện một quyền lên bàn.

“Đội phó…” Trần Chiếu Huy đang sửa tư liệu cạnh đó lo lắng nhìn hắn.

Phương Sơ Dương thở hổn hển, hét lớn một tiếng với Địch Thần đang tranh cãi ầm ĩ bên đó: “Địch Thần, quay về cho tôi!”

“Ồn ào cái gì thế?” Đội trưởng Phạm phong trần mệt mỏi trở về từ bên ngoài, liền thấy trong đội hình cảnh đang ồn ào giống như là một cái chợ.

“Bắt được người chưa?” Phương Sơ Dương bước nhanh đi tới hỏi.

Người có thể bắt được ở cô nhi viện thì cũng bắt rồi, nhưng tối qua viện trưởng Lộ Trường Hoa không ở trong cô nhi viện. Sáng sớm nay đội trưởng Phạm liền dẫn người đi tìm, bây giờ mới vừa về.

Đội trưởng Phạm cầm bình tráng men lên rót miếng nước lạnh, mệt mỏi lắc đầu: “Đã tìm hết tất cả bất động sản đứng tên ông ta, cũng đã tra ghi chép ra vào khách sạn mà vẫn chưa tìm được.”

Phương Sơ Dương không ngạc nhiên chút nào, trên mặt tràn đầy mỉa mai: “Đương nhiên là đội trưởng không tìm được rồi.”

“Cái gì gọi là đương nhiên không tìm được? Phương Sơ Dương, cậu nói rõ ràng cho tôi.” Bị Phương Sơ Dương châm chọc mấy lượt như thế, đội trưởng Phạm cũng nổi khùng lên.

“Nơi này có người mật báo, vậy có thể bắt được Lộ Trường Hoa mới là có quỷ! Ông có biết đó là loại ác ma gì không, để cho ông ta chạy mất, lương tâm ông không cắn rứt à?” Phương Sơ Dương đoạt lấy tư liệu bất động sản trong tay cảnh sát trẻ bên cạnh, đập kêu vang, “Một căn nhà kiểu nước ngoài, một biệt thự, những thứ này là dùng máu thịt của mấy bé gái để đổi đó!”

“Tôi biết cậu đang rối, nhưng cậu rống gì mà rống tôi!” Đội trưởng Phạm đặt bình tráng men cái “cạch” lên bàn.

“Tôi đâu có chĩa mũi nhọn vào đội trưởng, con mẹ nó đối tượng của tôi là tên nội gián!” Phương Sơ Dương ném mạnh xấp tư liệu xuống đất, không chút sợ hãi trừng lại.

Tiểu Mã không biết làm sao đành kéo Địch Thần, bị Địch Thần ghét bỏ đẩy ra. Một tay Địch Thần chống bàn đi qua, giơ tay lên muốn khuyên can, không ngờ Trần Chiếu Huy bên kia bỗng nhiên oa một tiếng khóc lên.

Chàng trai đen thui da dày cao 1m8 cứ như thế gào khóc ở trong phòng làm việc, khóc đến độ đội trưởng Phạm và Phương Sơ Dương cũng ngu người.

Địch Thần chép miệng một cái: "Nhìn coi, làm cho cậu nhóc sợ rồi kìa."

Trần Chiếu Huy khóc đi tới, lấy thẻ chứng nhận cảnh sát và còng tay ra, đặt trên bàn trước mặt hai đội trưởng.

/Hết chương 64/

65. Chương 65

Chuyển ngữ: Cực Phẩm

"Đội trưởng, là em..." Tiểu Trần nói được một nửa, bỗng nhiên bị đội trưởng Phạm cắt lời.

Đội trưởng Phạm cầm chứng nhận cảnh sát lên, nhướng mày nháy mắt ra hiệu với Phương Sơ Dương, xoay người đi vào phòng một căn phòng riêng. Phương Sơ Dương kéo cổ áo của Tiểu Trần, dắt theo vào, "cạch" một tiếng đóng cửa lại.

Địch Thần tò mò thò đầu vào nhìn, nóng lòng muốn đi nghe trộm, bị Cao Vũ Sanh lôi ra ngoài hóng gió.

"Nói đi, có chuyện gì xảy ra?" Đội trưởng Phạm ném chứng nhận cảnh sát của Tiểu Trần lên bàn, khoanh tay hỏi cậu.

Phương Sơ Dương thả cổ áo của Trần Chiếu Huy ra, gắt gao nhìn chằm chằm mặt hắn.

Trần Chiếu Huy dùng mu bàn tay hung hăng lau mắt, hít mũi một cái nói: "Là do em tiết lộ hành động, nên mới khiến cho lần lục soát đầu tiên ở cô nhi viện bị thất bại."

"Tại sao?" Giọng nói đè nén khàn khàn, từ trong cổ họng của Phương Sơ Dương chạy ra ngoài, bị hàm răng cắn thật chặt làm cho vụn vỡ thành những mảnh nhỏ.

"Khi còn bé em được lão viện trưởng nuôi lớn, nên có cảm tình với cô nhi viện này." Trần Chiếu Huy cúi đầu, một giọt nước mắt rơi xuống trên mu bàn chân. Phương Sơ Dương biết chuyện này, khi hai người bọn

họ chấp hành nhiệm vụ ở Chu Trại lần trước, Tiểu Trần còn vô cùng kiêu ngạo chỉ cho hắn nhìn danh sách quyên tiền. Cứ tưởng rằng Tiểu Trần thẳng thắn vô tư như thế thì không thể nào trở thành nội gián được.

Lúc Lộ Trường Hoa tiếp nhận cô nhi viện thì Trần Chiếu Huy đã thành niên, nên đã sớm rời khỏi chăm sóc của cô nhi viện, tự mình vừa đi làm vừa đi học, biết Lộ Trường Hoa cũng là do quan biết từ lão viện trưởng. Sau đó đến lúc hắn đi làm thì thường xuyên quyên tiền cho cô nhi viện, từ đó mới trở nên quen thuộc.

"Ăn mặc ở cô nhi viện căn bản là không có vấn đề, quyên tiền chủ yếu cũng là để ủng hộ thôi, giúp mấy đứa bé mua một ít đồ dùng chung này nọ. Có thể mua một đồ gì đó cụ thể, hoặc là giúp một ai đó. Em đã từng giúp một cô bé rất thích múa…" Bình thường Trần Thành Thật rất ít nói nhiều như thế, những chuyện chưa bao giờ nói với người khác, khi nói ra cũng không có gì phập phồng, chính là bình dị, giản đơn rõ ràng.

Cô bé kia rất khoẻ mạnh, nhưng không có người nhận nuôi, bởi vì bé là một trong những đứa bé bị bắt cóc rồi được cứu ra, là bị chính cha mẹ ruột của mình bán đi. Cha mẹ vẫn còn sống, không thể nào được nhận nuôi, chỉ có thể ở trong cô nhi viện. Cô bé luôn vịn hàng rào nhìn ra bên ngoài, hỏi Trần Chiếu Huy lúc nào mới có người dắt bé về nhà.

Bỗng nhiên có một ngày, cô bé được một đôi vợ chồng người nước ngoài nhận nuôi, vô cùng vui vẻ. Lộ Trường Hoa bí mật nói cho cậu biết, là dùng một ít thủ tục không hợp pháp: "Việc này là phạm pháp, cậu cũng biết đấy. Nhưng mà đứa bé này tội nghiệp quá, gia đình mới là môi trường trưởng thành tốt nhất."

Lúc đầu Trần Chiếu Huy rất tức giận, là một cảnh sát chính trực, không thể nào chịu được bất cứ chuyện phạm pháp gì, yêu cầu Lộ Trường Hoa phải dừng loại hành vi này lại. Nhưng khi đối diện với ánh mắt cầu xin của cô bé thì hắn lại không biết phải làm sao cả.

"Anh Tiểu Trần, xin anh đừng tố cáo cha Lộ mà. Hai vợ chồng đó là diễn viên múa ba-lê, nếu theo bọn họ thì em có thể múa ba-lê cả đời."

Tình thương của cha mẹ, môi trường thế gia đầy đủ, đây không phải là chuyện mà một đôi giày múa ba-lê do anh cảnh sát quyên tặng có thể thay thế được. Trần Chiếu Huy vừa mới bước chân vào xã hội do dự, một đứa bé không bao giờ có thể tìm thấy cha mẹ ruột của mình, chính bản thân mình thật sự có tư cách đoạt mất đi cơ hội có được cha mẹ nuôi của bé sao?

Tuy chuyện này là phạm pháp, nhưng nó chính là may mắn lớn lao đối với cô bé.

Trần Chiếu Huy lựa chọn im lặng.

"Ngày đó muốn đột kích kiểm tra, em tưởng là mọi người nghĩ sai rồi, nói chuyện mấy đứa bé bị xem thành trẻ em bị bắt cóc cho Lộ Trường Hoa." Tiểu Trần từ từ ngồi xổm xuống, dùng hai tay che mặt.

Phương Sơ Dương nghĩ lại mà sợ, xoa đầu, lúc đó hắn còn nghĩ là Tiểu Trần rất đáng tin nên mới có thể dẫn theo cùng đi cứu người: "Lúc chúng ta leo tường đi vào thì sao cậu không khuyên?"

Chẳng những không khuyên, hắn còn thành thành thật thật cứu mấy đứa bé ra, thậm chí lúc bị tên say rượu tông vào xe thì cũng muốn lao ra liều mạng để tranh thủ thời gian.

"Bởi vì đội phó đưa kẹp tóc cho em nhìn." Tiểu Trần ngẩng đầu lên, hai mắt đỏ bừng, "Kẹp tóc đó là của Dao Dao!" Vì tìm những đứa trẻ mất tích, ngày nào hắn cũng liên tục coi đi coi lại những tấm hình phụ huynh đưa để nghiên cứu, nhớ rõ ràng từng chi tiết, chính là hy vọng nếu có gặp ở trên đường thì cũng có thể liếc mắt là nhận ra được.

Trần Chiếu Huy lấy điện thoại ra, mở tấm hình mẹ Dao Dao cung cấp, chiếc kẹp tóc nơ bướm hồng nhạt trong hình giống y như đúc với chiếc Phương Sơ Dương nhặt được. Tấm hình này không phải tấm hình ở trên thông báo tìm người, mà là một trong trong hai mươi mấy tấm sinh hoạt hàng ngày được mẹ Dao Dao đưa riêng cho cảnh sát.

Trong phòng lập tức im lặng.

"Cậu chỉ mật báo lần đó?" Phương Sơ Dương lạnh giọng hỏi.

"Chỉ có lần đó thôi, em thề." Trần Chiếu Huy đứng lên, ba ngón hướng lên trời.

"Lúc trước cho dù cô nhi viện gặp chuyện không may, thì cũng chưa thuộc về phần mà cục công an thành phố quản." Đội trưởng Phạm thản nhiên nói một câu, xem như là gián tiếp chứng minh rằng trước đó Tiểu Trần không có mật báo, dù sao cũng không có cơ hội đó.

"Vậy sáng hôm nay thì sao?" Phương Sơ Dương nhìn chằm chằm vào hai mắt hắn.

Trần Chiếu Huy bị giá rét trong mắt đội phó cóng đến rúm lại, vừa tuyệt vọng lại tức giận lớn tiếng trả lời: "Lúc em biết ông ta lừa bán trẻ em thì lại còn mật báo cho ông ta à, như thế em còn là người nữa sao?"

"Em biết ông ta còn có một bất động sản khác." Dường như Trần Chiếu Huy mới nhớ ra cái gì đó, bỗng nhiên nói.

"Bất động sản nào?" Đội trưởng Phạm lập tức đứng thẳng người.

"Có một căn nhà là của lão viện trưởng để lại cho Lộ Trường Hoa sau khi qua đời. Căn nhà kia là một căn phòng thuê kiểu cũ, có quyền tài sản nên không thể chuyển nhượng được, cho nên nó vẫn đứng tên của lão viện trưởng." Trần Chiếu Huy càng nói càng trôi chảy, chuyện sắp quên mất chợt rõ ràng.

Phương Sơ Dương: "Ở đâu?"

"Khu Quáng Nghiệp Gia Chúc Viện, số nhà 3..." Tiểu Trần dừng một chút, cẩn thận nhớ lại căn nhà chỉ đi tới một lần, "Số nhà 3 tầng 4 phía Tây."

“Cậu chắc chắn?” Nghe tới địa chỉ này, Phương Sơ Dương cực kỳ kinh ngạc.

“Bảng hiệu lầu bốn kia chỉ có một nửa nên em có ấn tượng với đó. Lúc đó là một buổi chiều, trong phòng có nắng chiều chiếu vào.” Tiểu Trần nói hết chi tiết trong trí nhớ ra, để tiện có bằng chứng, “Nhưng mà cũng nhiều năm thế rồi, cũng có thể là nhớ sai, nhưng khu Quáng Nghiệp Gia Chúc Viện thì không sai được.”

“Lập tức tập hợp đi bắt người, hai người các cậu cũng đi hết.” Đội trưởng Phạm lập tức quyết định, lấy chứng nhận cảnh sát của Tiểu Trần cất vào túi, “Về chuyện của Trần Chiếu Huy thì trở lại hẵng nói.”

“Dạ!” Hai người cùng lên tiếng đồng ý, Tiểu Trần dùng tay áo lau sạch sẽ nước mắt, xoay người đi chuẩn bị.

Phương Sơ Dương không nói gì nữa, nhanh chóng đi ra ngoài, tìm được Địch Thần đang ngồi chen chúc nói chuyện to nhỏ với Cao Vũ Sanh ở ghế chờ bên ngoài: “Anh còn nhớ rõ nhà của Thiên Tứ là ở số nhà mấy lầu mấy không?”

“Số nhà 3 lầu 4 phía Tây.” Địch Thần đáp đến cực kỳ trôi chảy.

“Nhà gì của em?” Cao Vũ Sanh hơi nhíu mày.

Phương Sơ Dương kéo Địch Thần dậy, nhỏ giọng nói: “Anh chắc chắn là số nhà 3 lầu 4 phía Tây, khu Quáng Nghiệp Gia Chúc Viện, đúng không?”

Địch Thần gật đầu: “Đúng thế, sao anh có thể nhớ sai được chứ.”

Phương Sơ Dương lại hỏi Cao Vũ Sanh: “Khi còn bé cậu dời đi thì căn nhà của mẹ cậu để lại cho ai?”

“Căn nhà?” Trên mặt Cao Vũ Sanh có mê mang trong nháy mắt.

Địch Thần nhìn ra có chỗ nào không đúng, thử thăm dò hỏi: “Em không nhớ à?” Căn nhà kia chính là nơi mà bọn họ đã ở với dì Diệp khi mới từ núi trở về. Lúc đó Thiên Tứ đã nhớ được nhiều, ngay cả chuyện trong núi cũng nhớ thì sao có thể quên căn nhà kia được?

Cao Vũ Sanh mím môi, không trả lời vấn đề này: “Căn nhà đó sao thế? Có quan hệ gì với vụ án này à?”

Địch Thần nhìn hắn, quay đầu nói với Phương Sơ Dương: “Trước đó thì anh không biết căn nhà là của ai. Mấy năm trước thì có một ông lão ở đó, nhưng ông ấy không biết dì Diệp, mấy năm gần đây thì cũng không thấy có ai.”

Phương Sơ Dương từ từ hít vào một hơi: “Anh có biết tên của lão viện trưởng của cô nhi viện Cao Viễn là gì không?”

Địch Thần sững sờ một chút, anh đúng thật là không để ý.

Cao Vũ Sanh: "Diệp Phùng Thu."

Địch Thần hít vào một ngụm khí lạnh, nhìn về phía Cao Vũ Sanh nói chuyện bình tĩnh, hoảng hốt hiểu ra cái gì, lại chứng thực nhìn về phía Phương Sơ Dương: "Căn nhà đó?"

Vừa đúng lúc này, đội trưởng Phạm đã sắp xếp xong mang theo Tiểu Trần và hai đồng nghiệp khác đi đến, ý nói Phương Sơ Dương lên xe.

"Anh cũng đi theo đi, không phải anh cũng quen biết với người ở chỗ đó sao? Có thể giúp được một tay." Phương Sơ Dương không kịp giải thích, vội vã nói xong thì nhảy lên xe.

/Hết chương 65/

Cực Phẩm: Chương sau có đường.

66. Chương 66

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chuyển ngữ: Cực Phẩm

"Ây…" Địch Thần không kịp nói, ngượng ngùng rút bàn tay chìa ra về, quay đầu vỗ vỗ Cao Vũ Sanh còn đang mất hồn, "Đang ngây ngốc gì thế?"

Cao Vũ Sanh đang đờ ra bị gọi hồn về mở to hai mắt, đưa chìa khoá xe cho Địch Thần: "Muốn đi giúp à?"

Xe cảnh sát bên kia đã chạy rồi, Địch Thần "chậc" một tiếng, cất chìa khoá xe vào túi, kéo Cao Vũ Sanh bước nhanh đi ra ngoài: "Đi xe làm gì, chỉ có một con đường thôi."

"Hả?" Cao Vũ Sanh bị túm ra khỏi đồn cảnh sát, đi thẳng theo phương hướng đến nhà trẻ mà lúc trước Địch Thần làm. Mà xe cảnh sát không bật đèn hú còi, lại thong thả đi trước trong dòng xe chạy, chỉ nhanh hơn một chút so với xe đạp.

"Có phải lão viện trưởng Diệp có quan hệ gì với dì Diệp không?" Đường của khu cũ rất hẹp, xe máy và xe đạp lưu thông lẫn lộn, thường thường có người đạp xe điện đi vèo qua. Địch Thần để cho Cao Vũ Sanh đi bên trong, ngại hắn đi chậm nên vẫn không buông tay.

Lúc nãy Phương Sơ Dương chỉ nói một mình anh đi giúp, không gọi Cao Vũ Sanh. Nhưng chính bản thân Địch Thần đầy đầu toàn dấu hỏi nên chỉ có thể kéo người đi cùng, vừa đi vừa hỏi.

Căn nhà kia vốn là chỗ ở lúc đầu của mẹ Cao Vũ Sanh —— nữ sĩ Diệp Dung. Mấy năm nay Địch Thần thường đi hỏi thăm, ngóng trông có thể biết được tin tức của Thiên Tứ, nhưng hàng xóm cũng không biết cô và cậu con trai đã đi đâu. Nhà ở cho người thu nhập thấp chỉ có thể thuê chứ không thể chuyển nhượng, tên chủ nhà trên sổ đăng ký trả tiền của bảo vệ là họ "Diệp," cho nên Địch Thần vẫn cứ nghĩ là căn nhà đó vẫn thuộc về Diệp Dung. Mà bây giờ, Phương Sơ Dương nói tên đăng ký của căn nhà đó là tên của lão viện trưởng cô nhi viện Cao Viễn, lão viện trưởng kia cũng họ Diệp.

Sẽ không có trùng hợp vừa khớp như thế chứ?

"Chắc ông ấy là ông ngoại em." Cao Vũ Sanh từ từ nắm tay ngược lại, đưa ngón tay tiến vào vào khe hở giữa các ngón tay của Địch Thần.

"Chắc?" Địch Thần không chú ý lắm đến mờ ám của hắn, tất cả sự chú ý đã bị ngôn ngữ hấp dẫn, "Là phải hay là không phải, loại chuyện như ông ngoại mà cũng còn nghi ngờ à?"

"Sau khi ông ấy chết em mới biết." Đi quá nhanh, Cao Vũ Sanh bỗng bị một cục đá làm vấp một cái. Cũng may Địch Thần kéo hắn lại, giúp hắn giữ vững cân bằng.

Bước chân của hai người dừng lại, Địch Thần kéo hắn lại gần: "Sao vậy?"

"Khi còn sống thì ông ấy chưa đến tìm em bao giờ, cũng chẳng có ai nói với em cả." Cao Vũ Sanh rũ mắt nhìn bàn tay đang nắm chặt của hai người. Chuyện này đối với người khác thì có thể khó hiểu, nhưng hắn đã sớm quen rồi. Ngay cả Địch Thần cũng không đến tìm hắn, ông ngoại chưa từng gặp mặt cũng không chịu gặp hắn thì cũng chẳng phải chuyện ngạc nhiên gì.

Hắn vốn là người bị người ta chán ghét, không ai quan tâm…

"Anh muốn hỏi em là sao tự nhiên lại bị vấp chân vậy." Địch Thần giơ tay lên bóp mặt của hắn.

Đôi mắt của Cao Vũ Sanh hơi mở to, không ai quan tâm hắn… ngoại trừ ca ca.

"Đi, việc này về rồi hẵng nói." Đi đứng không tập trung, đây không giống như chuyện mà Cao Vũ Sanh làm cái gì cũng nghiêm túc sẽ làm, Địch Thần chỉ đành tạm dẫn nghi vấn xuống, vẻ mặt thoải mái kéo Cao Vũ Sanh băng qua đường, "Anh chỉ hỏi em, em không quen với Lộ Trường Hoa chứ?"

Lộ Trường Hoa là con nuôi của lão viện trưởng Diệp, tính ra thì cũng được xem là cậu của Cao Vũ Sanh. Vốn nghĩ rằng chuyện này chẳng dính dáng gì đến cậu nhóc nhà mình, giờ lại có liên quan rồi. Thật ra người có thể chất Conan chân chính là Thiên Tứ mới đúng.

"Không quen." Cao Vũ Sanh không chút do dự trả lời.

"Vậy được rồi."

Nhóm cảnh sát mặc đồng phục bên đó đã bắt đầu chia nhóm đi xuống xe, mai phục xung quanh. Cao Vũ Sanh thấy chỗ đến, cực kỳ kinh ngạc. Cái mà được gọi là khu Quáng Nghiệp Gia Chúc Viện, vậy mà chính là tiểu khu đối diện nhà trẻ chỗ Địch Thần từng làm.

"Không phải chỗ này được gọi là Vạn Hoà Gia Viên sao?"

Bản đồ sống Cao tổng rõ như lòng bàn tay đối với những chỗ xung quanh nơi mình thường đi, không có chuyện nhớ lầm được.

"À, sau này thì đổi tên, nhưng trước đây thì gọi là khu Quáng Nghiệp Gia Chúc Viện." Địch Thần thuận miệng giải thích, để cho bạn nhỏ Cao ở chỗ an toàn, ra dấu với Phương Sơ Dương cách đó không xa, ý bảo bọn họ khoan hãy hành động.

Tiểu khu này hợp với mấy toà nhà xung quanh tạo thành một phân bố hình quạt. Diện tích sân chỉ lớn bằng bàn tay thôi, đứng ở trên lầu thì thấy không sót gì. Nếu như một đống cảnh sát vọt vào cùng lúc thì người trên lầu sẽ phát hiện, đến lúc đó chó cùng rứt giậu không chừng sẽ làm ra chuyện gì đó. Địch Thần lùi về, bàn bạc vài câu với Phương Sơ Dương và đội trưởng Phạm. Sau đó anh đi vào trước, cà lơ phất phơ đi đến trước mặt bác bảo vệ Dương.

"Tiểu Địch à, lâu lắm rồi không thấy đến đây." Bác Dương đang ngồi ở ngoài phòng bảo vệ lắc lư đầu nghe bình thư, nhìn thấy Địch Thần đi tới thì lập tức vui vẻ ra mặt.

"Bác." Địch Thần hết sức thuận lợi xách một cái ghế đến, ngồi cùng với bác Dương, "Gần đây có tin tức gì không?"

"Không phải cháu nói mình đã tìm được rồi à?" Bác Dương kinh ngạc nói, lời này chính là lời Địch Thần chính miệng nói với ông hôm anh xin nghỉ.

"Hầy, một lời khó nói hết." Địch Thần làm bộ thở dài lắc đầu.

Câu chữ tiếng Hán bác đại tinh thâm, một câu "Một lời khó nói hết" là có thể hàm chứa tất cả xót xa đau khổ. Không giải thích cuối cùng là đã có chuyện gì xảy ra hay là lười nói, thì đối phương cũng sẽ nghiêm túc hỏi lại. Như bác Dương là một cụ ông có tâm tình hay đồng cảm, nghe thế là hiểu ngay.

"Sáng sớm nay bác tính gọi cho cháu, hôm nay căn nhà đó có người vào ở. Nhớ tới cháu nói không cần tìm nên mới không nói cho cháu." Bác Dương giống như là anh hùng đã ẩn núp bên phe địch nhiều năm, cuối cùng cũng lập được công lao lớn, lại bỗng nhiên nhớ đến chủ công nhà mình đã từ bỏ chuyện này rồi, sống không còn ý nghĩa gì. Chợt nghe chủ công nói lại cần mình, lập tức ngồi thẳng người, giả vờ mất tự nhiên trách móc hai câu.

"Thật sao?!" Hai mắt Địch Thần sáng lên, vội vàng hỏi, "Là ai thế? Là dì Diệp quay về à?"

"Hình như là một người đàn ông, đi vào lúc trời tờ mờ sáng. Bác mở to mắt nhìn ông ta đi vào trong nhà, trong đó còn bật đèn lên nữa, đúng là không sai đi đâu được." Bác Dương thề son sắt nói.

Địch Thần thật sự không dám khen tặng tài trông cửa của bác Dương. Người không biết mặt lại cho đi vào tiểu khu, chỉ dựa vào người ta có cái chìa khoá vào nhà liền xem thành người thuê nhà, cũng không hỏi xem thân phận ra sao. Thảo nào tiểu khu này quanh năm bị các loại quảng cáo quấy rầy, duy nhất có mỗi chỗ để xe là ít bị mất xe, bởi vì lúc nào bác Dương cũng ngồi ở chỗ phòng bảo vệ có thể nhìn qua đó.

Nhưng mà ngẫm lại, ở tiểu khu này, mỗi hộ thì hai mươi tệ một tháng, lại có khi còn có người khất nợ không chịu trả phí trông cửa, bác Dương có thể làm được đến trình độ này thì cũng xem như là chuyên nghiệp rồi.

"Vậy bác đi hỏi giúp con một chút được không, nói là để cho ông ta trả phí bảo vệ. Không phải nhà này đã thiếu nợ nhiều năm rồi à?" Địch Thần cổ vũ cho bác Dương đi trước, để xem bên trong có phải là Lộ Trường Hoa hay không.

"Ừ." Ăn đồ ăn sáng, mấy món điểm tâm của Địch Thần nhiều năm như thế rồi, đương nhiên bác Dương không tiện từ chối, đồng ý vô cùng sảng khoái. Dứt lời liền đứng dậy tắt đài radio nhỏ đi, cầm lấy quyển thu phí đi về hướng căn nhà số 3.

Địch Thần không nhanh không chậm theo ở phía sau, bước vào cánh cửa cổ xưa mờ tối kia.

Phía dưới cầu thang lầu một có vài ba chiếc xe đạp để ở đó, ngoài ra còn có mấy cái thùng, chai bị hư, dây xích chó dùng bẩn. Mười mấy năm trước thì điều kiện của tiểu khu này cũng không đến nỗi, bây giờ lại vô cùng lạc hậu, biến thành một khu xóm nghèo bẩn thỉu.

Năm đó khi Địch Thần mới đi từ trong núi ra, vô cùng thích ở chỗ này, thấy đâu cũng sạch sẽ. Bây giờ nhìn lại, cầu thang có một đống quảng cáo dán đầy lên đó, nước sơn loang lổ trên tay vịn có đầy bụi trên đó, từ lâu đã không còn là nơi ấm áp sạch sẽ trong trí nhớ nữa.

Bác Dương đi đứng không lanh lẹ, mãi mới lên tới lầu bốn, Địch Thần liền đứng ở khúc quanh không ló đầu ra chờ.

Cửa gõ ba cái, không ai trả lời.

Gõ thêm ba cái nữa, nhưng vẫn không ai trả lời.

Trong nhà ngay cả tiếng bước chân cũng không có, cố gắng tạo ra bộ dạng như không có ai ở nhà.

Nhưng mà chuyện này cũng không làm khó được bác Dương quanh năm đi đòi phí bảo vệ, không ngừng cố gắng gõ tiếp lại còn lớn tiếng nói: "Tôi là Lão Dương bảo vệ ở cổng, sáng nay chúng ta có gặp mặt rồi. Căn phòng này thiếu nợ hai năm, hôm nay anh phải trả đủ."

Cách âm của lầu này không tốt, bác Dương vừa nói xong thì cả tầng cũng có thể nghe. Hàng xóm ở đối diện mở cửa ra hỏi bác Dương: "Nhà đối diện có người ở à?"

"Đúng thế, sáng nay thấy anh ta đi vào." Bác Dương vui tươi hớn hở nói.

"Kẹt ——" Cửa đã cũ nên thiếu dầu mở ra, Địch Thần nghe thấy giọng nói quen tai, lập tức nhắn tin cho Phương Sơ Dương.

Trong nhà đúng là có Lộ Trường Hoa ở đó. Tốc độ nói chuyện của ông ta rất nhanh, rõ ràng không muốn dây dưa nhiều với bác Dương: "Tổng cộng bao nhiêu tiền, tôi đưa cho ông."

"Để tôi tính cái nào, từ tháng sáu năm kia thì không đóng nữa. Ôi chà, đó là ba năm chưa đóng, xem cái trí nhớ của tôi này. Bây giờ là tháng chín, đó chính là ba năm lẻ hai tháng, ba mươi sáu tháng cộng hai thành ba mươi tám tháng…" Bác Dương dùng trình độ toán học tiểu học nghiêm túc tính.

"Bảy trăm sáu, đây là tám trăm không cần thối." Lộ Trường Hoa cũng sắp bị gấp tiểu ra quần, nhanh chóng giúp ông tính, đưa cho ông tám trăm rồi muốn đóng cửa, bị bác Dương ngăn lại.

"Không được, sao tôi có thể chiếm tiện nghi của anh được, vậy tôi xem là anh trả trước cho hai tháng tiếp theo đi, đến ký tên vào…" Bác Dương chăm chỉ làm việc, đợi khi xong hết rồi thì mới hài lòng đi xuống lầu, đi hai bước thì thấy được Địch Thần đang khoanh tay, lập tức quẹo lại, "Cháu xem đầu óc này của bác này!"

Địch Thần nghiêng người, ra dấu tay với Phương Sơ Dương đang ở góc lầu hai, nhóm cảnh sát yên lặng không một tiếng động nhanh chóng đi lên.

"Cộc cộc cộc!" Tiếng đập cửa lại vang lên lần nữa, giọng oang oang của bác Dương tiếp tục gào, "Còn chuyện này nữa, xin mở cửa giùm."

"Làm gì nữa!" Lộ Trường Hoa không nhịn được mở cửa, mới vừa ló ra thì trước mặt bỗng nhiên có hai bóng đen ập đến. Sắc mặt của Lộ Trường Hoa còn chưa kịp thu, theo bản năng nhắm mắt lại, cơ thể phản ứng trước não, lập tức xoay người muốn chạy, bị bóng đen nhào đến đè thẳng xuống đất.

Kể ra nhiều động tác như thế, thật ra chuyện cũng chỉ xảy ra trong cái chớp mắt.

Người ra tay đè ông ta xuống chính là Trần Chiếu Huy mắt còn đỏ bừng. Tiểu Trần dứt khoát bẻ tay ông ra phía sau, giơ tay lên mò đến còng tay bên hông, sờ trúng khoảng không. Nhớ tới còng tay và chứng nhận cảnh sát của mình đã nộp rồi, không khỏi dừng một chút, bị Lộ Trường Hoa nhân cơ hội liều mạng giãy giụa: "Các người là ai, dựa vào cái gì mà bắt tôi."

Suýt nữa là Trần Chiếu Huy bị bung tay ra, hạ đầu gối xuống đặt trên lưng ông ta, vặn hai cánh tay cùng một chỗ. Một chiếc còng tay đưa đến trước mặt, Tiểu Trần ngẩng đầu, ánh mắt lướt qua còng tay loáng bóng kia, đối mặt với khuôn mặt lạnh lùng của Phương Sơ Dương.

Hít mũi một cái, nhanh chóng cầm lấy còng người vào.

Cao Vũ Sanh đứng trước cổng sân, nhìn khu Gia Chúc Viện cũ kỹ này từng tấc từng tấc, chợt cảm thấy hít thở không thông.

Không căn nhà nào được thiết kế có lớp gạch màu đỏ ở ngoài, chia ra ba mặt xoay quanh sân nhỏ. Chỗ chân tường có trồng cây thường xuân, chúng nó dọc theo bức tường loang lổ để trườn lên. Trong bồn hoa dán gạch men kiểu cũ không có bất cứ hoa quả gì, tất cả chỉ là rau hẹ, hành lá và tỏi non.

Cảnh tượng trước mắt dần dần bị phủ lên một lớp kính vàng nhạt, cây cỏ vẫn như trước, chỉ là cảnh còn người mất.

"Mẹ, chúng ta đi tìm ca ca à?" Lúc đó Cao Vũ Sanh được bảy tuổi, nắm tay mẹ Diệp Dung của mình, đi ra từ trong cầu thang cũ kỹ đen thui kia, hai mắt trông mong hỏi.

Khi đó mẹ Diệp còn rất trẻ, mặc một bộ business casual (1) đẹp đẽ, một tay nắm tay hắn, một tay xách theo một chiếc giỏ xách nhỏ: "Không, chúng ta đi tìm cha con."

(1) Phong cách business casual: là một sự pha trộn giữa phong cách trang trọng của "business" và tính thoải mái của "casual." Trang phục theo phong cách này thường tiện lợi hơn.

"Vậy ca ca thì sao?" Cao Vũ Sanh nho nhỏ cảm thấy mình bị gạt, vùng vằng thả tay mẹ ra.

"Ca ca có nhà mới rồi, sau này sẽ dẫn con đi tìm ca ca được không?" Mẹ Diệp ngồi xổm xuống, ôn nhu nói với hắn. Trong trí nhớ, hình như mẹ mình chưa bao giờ kiên nhẫn như thế.

"Con muốn để cho ca ca đi đến nhà cha với con." Cao Vũ Sanh đã không còn là cậu nhóc dễ gạt bị lừa bán trước kia, hắn nhìn chằm chằm vào mắt mẹ mình, hỏi xem Tinh Tinh ca ca đi đâu rồi.

Diệp Dung hít một hơi thật sâu, ôm con mình vào lòng: "Cha con không đồng ý nuôi Tinh Tinh đâu, đợi khi con lớn thêm chút nữa thì hãy quay về đây. Nếu như Tinh Tinh còn nhớ con thì cậu ấy sẽ đến tìm con."

"Hu… con không muốn cha, con muốn ca ca."

"Không cho con nói như thế!" Mẹ Diệp bỗng nhiên nghiêm lên, sợ đến độ Cao Vũ Sanh không dám khóc nữa, lập tức hối hận, "Xin lỗi Thiên Tứ, mẹ không nên to tiếng với con. Nhưng con phải ở với cha, nghe theo lời cha con nói. Nhớ kỹ, con là con trai của mẹ, không cần sợ ai hết."

Một chiếc xe hạng sang đen toàn thân dừng trước cửa chính, còi vang "tít tít."

Sau khi Cao Vũ Sanh bò lên ghế, nhận cặp sách nhỏ mẹ đưa tới, cố gắng xích người vào trong để có chỗ cho mẹ lên. Nhưng không ngờ, sau một giây, cửa lại đóng "cạch" một tiếng, để lại mẹ Diệp ở ngoài.

"Mẹ ơi!" Cao Vũ Sanh nhào qua muốn mở cửa, cửa xe lại "cạch cạch" khoá cứng.

Diệp Dung đứng ngoài xe, hai mắt đỏ bừng nhìn hắn, miễn cưỡng nở một nụ cười: "Thiên Tứ, mẹ quên ít đồ rồi, con đi trước mẹ, mẹ sẽ qua đó tìm con ngay."

"Mẹ gạt con! Mẹ, con muốn xuống xe! Mẹ ơi!" Cao Vũ Sanh dùng sức gõ cửa, cậu nhóc lớn lên ở trong núi không biết phải mở cửa xe hạng sang thế nào.

Xe khởi động, tài xế không chút do dự đạp chân ga.

"Thiên Tứ, mẹ yêu con…"

Thân ảnh của mẹ Diệp càng lúc càng xa, cuối cùng là bị bụi từ đuôi xe che mất. Ký ức phiếm vàng từ từ sụp xuống, lộ ra khung cảnh thật trước mắt.

Mặt đám người kìm Lộ Trường Hoa đã phủ vải đen lên đầu đi ra từ trong hành lang, Địch Thần cười vỗ vỗ bác Dương đang trưng vẻ mặt ngây ngốc, quay đầu nhìn qua, nụ cười trên mặt lập tức tắt đi.

Địch Thần đang giúp bác Dương hoàn hồn, nâng mắt nhìn thấy Cao Vũ Sanh đang đứng ở cửa như cây cột, khuôn mặt tuấn tú có ngũ quan được nắng đầu thu chiếu vào, một mảnh trắng bệch. Lập tức bất chấp bác Dương hay bác Ngưu, nhanh chóng đi đến: "Vũ Sanh, em sao thế?"

"Ca ca." Giọng nói run rẩy từ trong cổ họng phát ra, nỗi hoang mang từ từ lan ra.

"Nói đi, sao thế?" Địch Thần nóng nảy, giơ tay kéo hắn, lại bị hắn ôm cổ bất ngờ không kịp đề phòng. Cao Vũ Sanh đã thoát khỏi phạm trù thiếu niên, cánh tay rắn chắc hữu lực, khi không hít ô-xy thì bị vây khốn không động đậy được trong nháy mắt.

"Em nhớ ra rồi, chúng ta đã từng ở đây lúc còn bé!"

Địch Thần sửng sốt, đúng là cậu nhóc này quên mất rồi. Trách không được lần trước tới nơi này, Cao Vũ Sanh không phản ứng chút nào, bình thường cũng rất ít trò chuyện với anh về những ngày từng ở đây. Nhưng em ấy vẫn còn nhớ rõ những chuyện trong núi mà, không thể nào không nhớ được chuyện sau đó. Là gặp chuyện gì nên mất một phần trí nhớ sao?

"Anh vẫn luôn tìm em, đúng không?"

Đối diện chính là nhà trẻ mà Địch Thần từng làm, mấy năm nay anh vẫn luôn ở chỗ này đợi Thiên Tứ trở về. Hiểu rõ như thế, Cao Vũ Sanh vẫn không dám tin lắm, chỉ có thể hỏi lại như một cậu ngốc.

Người đã đói lâu ngày chợt thấy Mãn Hán toàn tịch, không dám ăn không dám động. Sợ là ảo giác do não tạo ra, một khi tin vào chính là vạn kiếp bất phục.

"Anh nghĩ em biết." Giờ Địch Thần mới hiểu được, thì ra đứa ngốc này vẫn luôn cho là mình không đi tìm hắn sao?

Chỉ là lúc nhận ra sợ quấy rầy đến hắn nên mới do dự mấy ngày, lại bị hiểu lầm thành như thế. Trong lúc nhất thời, bỗng nhiên vừa bực mình vừa buồn cười lại vừa thương không sao cho hết, muốn dỗ hắn thả ra, lại bị ôm càng chặt hơn.

Cao Vũ Sanh vùi mặt vào cổ của anh: "Ca ca, là chính anh muốn tìm em. Sau này anh không thể rời khỏi em nữa. Cho dù là vì chuyện gì hay vì ai, cũng không thể."

Giọng nói dễ nghe vẫn bình tĩnh trước sau như một, len qua da thịt và khớp xương, chạy thẳng vào đầu, ầm ầm nổ tung, khiến cho Địch Thần nghe được rõ ràng vài phần không tầm thường trong đó. Đầu quả tim nhịn không được run lên theo, cánh tay khoác trên lưng dời đi, sờ vào cái gáy xù xù kia.

"Này, có đi hay không?" Lộ Trường Hoa đội khăn trùm đầu, bị hai cảnh sát kéo dừng ở giữa đường, vô cùng thắc mắc.

Địch Thần cứng đờ ngẩng đầu, chỉ thấy bác Dương và nhóm đồng chí cảnh sát đội hình cảnh đều đang cùng nhìn hai người.

Sắc mặt Phương Sơ Dương tái xanh: "Ngơ ra làm gì, mau tống ông ta vào xe."

Sáng sớm nghe được lời tố giác vạch trần trong lúc vô tình của Archibald tiên sinh, trên mặt đen kịt của Tiểu Trần có đỏ ửng không thấy rõ nổi lên, không dám nhìn nữa, lôi Lộ Trường Hoa nhét vào xe cảnh sát. Đội trưởng Phạm cười híp mắt chắp tay sau lưng đi qua: "Thần Thần lại giúp đại ân rồi, sau này mời cậu ăn thịt xiên nướng."

"Nói rồi đấy." Địch Thần vui vẻ đồng ý, phát hiện Phương Sơ Dương vẫn còn đang lườm mình, lập tức lườm lại, "Nhìn cái gì mà nhìn, chưa thấy dỗ trẻ bao giờ à?"

Phương Sơ Dương: "..."

/Hết chương 66/

Phong cách business casual.

67. Chương 67

Chuyển ngữ: Cực Phẩm

Lộ Trường Hoa ngồi trên ghế sắt trong phòng thẩm vấn, chơi đùa còng tay trên cổ tay, đến giờ ông vẫn không hiểu tại sao mình lại bị bắt nhanh như thế.

Đêm qua ông nhận được điện thoại từ cô nhi viện, nói là có người đã mang mấy bé gái đi, ông biết ngay là sẽ có chuyện. Ông căn dặn kỹ là hãy huỷ tất cả tư liệu quan trọng đi, bản thân thì tắt điện thoại, mang theo tiền mặt đi thẳng đến căn nhà cũ của cha nuôi. Căn nhà cũ kia đã bị bỏ hoang vài năm, trừ ông ra thì không còn ai biết cả, mà trên hệ thống điện tử cũng không tra được chủ nhà, là chỗ lánh nạn thích hợp nhất.

"Ông vẫn chưa hiểu sao? Chúng tôi lại càng không hiểu, lão viện trưởng Diệp là một người tốt như thế mà sao lại nuôi ra được một thằng con trai điên khùng như ông." Phương Sơ Dương đi tới, đặt cặp văn kiện lên bàn, mặt lạnh ngồi xuống.

Trần Chiếu Huy đã nói một chút về lão viện trưởng Diệp Phùng Thu cho bọn họ, đó đúng là một người tốt không hơn không kém. Thật ra Tiểu Trần cũng không thân với Lộ Trường Hoa lắm, năm đó, Lộ Trường Hoa chỉ là một người thuộc vùng ngoài được lão viện trưởng giúp đỡ, sau khi con gái Diệp Dung qua đời thì mới nhận Lộ Trường Hoa làm con nuôi.

"Không đúng." Địch Thần ngồi trên sô pha nghe chuyện cũ đưa ra ý kiến khác, "Khi đó Lộ Trường Hoa đã bao nhiêu tuổi rồi, lại còn nhận làm con nuôi gì, rõ ràng chính là để kế thừa tài sản."

Tuy là cũng chẳng có tài sản gì để kế thừa, nhưng người thừa kế danh chánh ngôn thuận chính là Thiên Tứ nhà bọn anh mới đúng. Bây giờ thì hay rồi, ông ngoại mình chôn đâu cũng không biết, ngay cả căn nhà mẹ mình từng ở cũng bị ông cậu hoang từ đâu chạy đến chiếm mất. Nếu như người cậu chiếm tiện nghi này là một người tốt thì cũng chẳng sao, nhưng nhìn ông ta xem.

"Hình như lúc đó ông ta mười bảy tuổi thì phải, là vị thành niên." Bây giờ Tiểu Trần vẫn còn là cảnh sát phạm lỗi, kết quả xử lý còn chưa đưa ra, không thể tham gia vào thẩm vấn, bị Địch Thần kéo qua kể chuyện xưa.

"Hả? Sao nhìn ông ta già thế, năm nay mới ba mươi hai mà." Địch Thần khó tin nói, "Năm nay anh đây hai mươi tám mà vẫn còn phong nhã hào hoa thế này, không thể nào qua bốn năm nữa là thành bộ dáng đó chứ?"

Tiểu Trần thật thà không biết trả lời câu này như thế nào, lập tức bí.

Cao Vũ Sanh ngồi bên cạnh Địch Thần, đang cúi đầu gửi tin nhắn, nghe nói như thế thì không nhanh không chậm nói: "Ca ca không giống với những người khác, lúc nào cũng vẫn là mười tám tuổi."

Địch Thần cười ha ha, khoác tay lên chỗ dựa sau lưng hắn, tay thò ra kéo kéo tai người ta: "Em nịnh nọt giỏi lắm đó, em đã từng nhìn thấy anh lúc mười tám rồi à?"

Tiểu Trần: "… Nếu không thì hai người cứ trò chuyện đi, em đi viết bản kiểm điểm cái đã."

"Đừng mà, nói tiếp đi." Địch Thần không cho hắn đi, "Lão viện trưởng Diệp là người tốt, sao lại dạy Lộ Trường Hoa thành như thế?"

"Người tốt, người tốt thì có kết quả tốt gì." Trong phòng, hai tay Lộ Trường Hoa vuốt tóc, "Nếu tôi không phải là người tốt thì có thể già nhanh vậy sao? Tôi mới có ba mươi hai tuổi."

Vợt ít tóc bạc trên trán ra sau đầu, lộ ra gương mặt cũng không phải rất già, chỉ là nếp nhăn trên trán rất sâu, lại có tóc bạc ở thái dương nên nhìn mới già như thế.

"Ông là người tốt? Thế thì tôi cũng có thể nhận giải Nobel hoà bình rồi." Tiểu Mã phụ trách ghi chép bĩu môi, cái mặt ngựa vốn đã dài nay lại dài hơn.

"Lúc ông ấy mất thì để lại cho tôi một mớ lộn xộn. Mỗi năm cô nhi viện này được chi rất ít, mà những đứa trẻ tàn tật, bị bệnh nặng thì nhiều. Nhưng mà ông ấy còn không muốn tiết kiệm chi tiêu, cho bọn nhỏ ăn đồ rất ngon, cho nên chuyện số vào chẳng bằng số ra là bình thường." Khi Lộ Trường Hoa nói đến cái này thì nhịn không được lộ ra nụ cười khổ.

Tiểu Mã muốn ngăn ông ta lại không cho ông ta nói lan man nữa, bị Phương Sơ Dương ăn lại, ý bảo ông nói tiếp đi.

"Khi nhận con nuôi, người trong nước thì chẳng trả đồng nào, người nước ngoài thì danh chánh ngôn thuận trả tiền phí thủ tục, mấy người có biết một khoản tiền thủ tục có thể mua được bao nhiêu thứ không? Có thể trả được tiền thuốc, đồ chơi cho mấy đứa nhỏ, người chăm sóc những đứa nhỏ bệnh nặng, những thứ này đều cần tiền cả. Cho nên đương nhiên tôi sẽ ưu tiên cho người nước ngoài nhận nuôi mấy đứa bé, này thì có gì sai?" Không nhanh không chậm, nói liên tục, từ đầu đến cuối thì Lộ Trường Hoa vẫn giữ khuôn mặt đau khổ, tâm địa hiền lành.

"Nếu như con đường nhận con nuôi là chính quy thì chẳng ai nói gì ông cả, nhưng những chuyện đó là việc bình thường sao? Bớt nói nhảm, nói vào vấn đề chính đi." Tiểu Mã thật sự nghe không nổi nữa, nhìn bộ mặt giả nhân giả nghĩa của ông ta là muốn nôn.

Lộ Trường Hoa cười nhạt: "Mấy người nhìn Tư Tư thôi, có từng hỏi qua con bé muốn một cuộc sống như thế nào không? Hàng năm cảnh sát mấy người giải cứu được mấy vụ bắt cóc, đưa được nhiều đứa bé về nhưng lại không giúp tìm cha mẹ ruột của bọn nó, liền ném cho viện phúc lợi của chúng tôi. Tách rời đứa nhỏ và người nhận nuôi, hay là những đứa bé không thể được nhận nuôi do quy định hạn chế, cái này gọi là thiện lương à? Mấy bé nhỏ như thế, cực kỳ cần tình thương của cha mẹ."

Những đứa bé giống Tư Tư thì hàng năm đều có không ít. Mấy cô bé bị cha mẹ ruột của mình bán đi, lại

bị cảnh sát cướp từ trong tay cha mẹ nuôi, bị ép ngây ngốc ở trong cô nhi viện ăn thiếu mặc thiếu.

"Đó không phải là người nhận nuôi, đó là người mua trẻ em." Phương Sơ Dương sửa đúng lại quan điểm sai lầm này.

Bình thường, mỗi khi thẩm vấn như thế này thì Phương Sơ Dương sẽ đóng vai phản diện, Tiểu Trần và Tiểu Trương thì đóng vai hiền lành. Hôm nay hai người đó không ở đây, thay vào đó là Tiểu Mã không nhịn được, chỉ có thể để cho Phương Sơ Dương đóng vai tỉnh táo này.

Tiểu Mã suýt đã tin vào lý do thoái tác này, vỗ bàn cái "rầm": "Ít mẹ nó lảm nhảm đi, Tư Tư muốn một gia đình, vậy Dao Dao thì sao? Người ta cũng có cha có mẹ, gia cảnh sung túc, vậy mà ông cũng muốn bán bé ra nước ngoài."

"Hồi đó tôi cũng có cha mẹ, nhưng lại sống không bằng heo chó, đổi một gia đình khác thì có gì không tốt? Những đứa trẻ sống trong thành phố này khi được đưa ra nước ngoài thì vẫn sống được, thậm chí còn sống tốt hơn. Mà những đứa trẻ mồ côi tàn tật, ngay cả cơm cũng ăn không đủ no, sống cực kỳ khó khăn. Phương pháp khiến cho một người có thể giúp cho tất cả mọi người sống tốt thì cớ sao lại không làm."

Lộ Trường Hoa nghĩa chánh ngôn từ, tin tưởng vững chắc vào lý luận của mình.

Bản thân ông ta chính là được nhận nuôi, từ lúc ở với cha nuôi thì mới có những ngày vui vẻ. Ông kế thừa di chí của cha nuôi, cẩn thận điều hành cô nhi viện này, nghĩ hết biện pháp để kiếm tiền, giúp cho từng đứa nhỏ có thể ăn no mặc ấm, thậm chí còn có dư tiền để học chút kỹ thuật, mua vài món đồ chơi. Trên đời này không có người tốt nào tốt hơn ông cả.

"Phi!" Phương Sơ Dương nghe không vào, ý bảo Tiểu Mã nhớ ghi chép sự thật người này đã thừa nhận chuyện mình buôn bán trẻ em, "Căn nhà lớn hay biệt thự đó của ông cũng là đồ chơi của mấy đứa bé à? Dùng con đường phi pháp để buôn bán trẻ em, ông có biết người nhận nuôi các bé là người hay quỷ không?"

Lộ Trường Hoa cứng họng, ngậm miệng không nói.

Tiểu Mã đỏ mặt tía tai đi ra khỏi phòng thẩm vấn, nói Tiểu Trương dẫn mấy đứa nhỏ về viện mồ côi, mình thì đi rót một ly nước lạnh uống ừng ực rồi vòng về.

Địch Thần cười hắn: "Sao Tiểu Mã lại biến thành con ngựa Xích Thố (1) rồi?"

(1) Ngựa Xích Thố có màu đỏ. Ở đây Địch Thần trêu mặt Tiểu Mã tức thành đỏ. Mà "Mã" trong tên của Tiểu Mã nghĩa là "ngựa."

"Anh Thần, đừng cười em mà! Em sắp bị tên kia chọc cho tức chết rồi, vậy mà ông ta dám nói mình là người tốt, đúng là mẹ nó thật!" Tiểu Mã nổi giận đùng đùng quay về phòng thẩm vấn, "rầm" một tiếng đóng cửa lại.

Tiểu Trương mang Tư Tư và năm thiếu niên khác đi ra khỏi phòng hỏi, đằng sau còn có Archi với đôi mắt trông mong: "Để tôi đi đến cô nhi viện với mọi người."

"Archibald tiên sinh, có chuyện tôi phải nói cho anh biết. Tư Tư là một đứa trẻ bị bắt cóc rồi được cứu ra, khi còn chưa xác định được cha mẹ ruột của cô bé đã qua đời chưa thì anh không thể nhận nuôi cô bé được." Tiểu Trương từ chối không cho Archibald đi theo, nói sự thật cho hắn biết, hy vọng hắn sớm thôi quan tâm cô bé đi.

Archi vô cùng luống cuống, đưa ánh mắt cầu xin về phía Cao Vũ Sanh.

"Cậu ấy nói không sai." Cao Vũ Sanh đứng lên, dùng tiếng Anh nói lại cho Archi nghe lần nữa để cho hắn hiểu rõ hơn.

"NO!" Archi hét lớn.

Tư Tư ở bên nghe thế, trong mắt dần có nước mắt nổi lên, được thiếu niên câm kéo một cái mới nhịn khóc được, hít hít mũi: "Anh Tiểu Tùng, viện trưởng bị bắt rồi, vậy có phải là anh không thể học máy vi tính nữa đúng không?"

Thiếu niên câm rất thích máy vi tính, lúc trước Lộ Trường Hoa đã từng nói sẽ cho cậu đi học lập trình, học phí cũng đã chuẩn bị hết rồi. Tư Tư còn nhỏ, không hiểu lập trình là gì, chỉ biết là muốn đi học máy vi tính.

Thiếu niên lắc đầu, kéo bé lên xe Tiểu Trương. Tư Tư quay đầu lại nhìn Archi, nước mắt đảo quanh trong mắt vẫn là không nhịn được rơi xuống, giơ tay bé nhỏ ra tạm biệt với hắn.

"Trời ơi, lòng tôi nát rồi." Archi ôm ngực vô cùng khổ sở.

"Có thể điều tra một chút, khi xác định là không tìm được cha mẹ thì có thể được nhận định là bị bỏ rơi, như thế thì có thể nhận nuôi được." Địch Thần bình tĩnh đi tới, vỗ vai của anh bạn nước ngoài này, lúc trong mắt Archi có tia sáng chạy ra thì nói, "Nhưng trách nhiệm của chuyện này quá lớn, không thể nhận định đơn giản được, lỡ khi cha mẹ cô bé tìm tới thì người nhận định sẽ phải chịu trách nhiệm."

"Nếu cha mẹ đã bán cô bé một lần rồi thì có tìm về cũng sẽ bán đi lần nữa." Trần Chiếu Huy nhỏ giọng nói.

Giờ Archi mới hiểu được quan hệ trong đó, cực kỳ khó hiểu: "Bị cha mẹ ruột bán đi? Vậy thì có thể cướp quyền nuôi con của bọn họ, thế sao lại còn muốn chờ nữa."

Tiểu Trần không thể trả lời vấn đề này, xoay người lại viết bản kiểm điểm tiếp.

Cao Vũ Sanh dẫn bạn nhỏ mất hồn lạc phách ra khỏi đồn cảnh sát, nghĩ đến còn phải dựa vào người này

để sửa đồng hồ, liền mở miệng an ủi hắn một câu: "Tôi sẽ nhờ người đi điều tra giùm, để xem có đầu mối gì có thể được nhận định là bị bỏ rơi không."

"Vậy tốt quá rồi, vô cùng cảm ơn cậu, bạn của tôi." Archi nắm tay Cao Vũ Sanh, muốn ôm hắn một cái, bị Địch Thần dùng hai ngón tay đẩy ra.

"Nhưng cho dù Tư Tư có được nhận định là cô nhi thì anh cũng không nhận nuôi cô bé được." Cao Vũ Sanh nghiêm túc nói cho hắn biết tình huống thật sự, Archi là một người theo chủ nghĩa độc thân, cho nên hắn không có tư cách nhận nuôi hợp pháp. Bây giờ con đường phi pháp đã đóng lại, hắn chỉ có thể đến nước khác thử thời vận.

Archi cắn răng: "Vậy tôi có thể kết hôn trước, đợi làm xong thủ tục nhận nuôi rồi ly hôn cũng được."

Dù sao thì giờ ở Mỹ đồng tính cũng có thể kết hôn, cùng lắm thì tìm một cậu con trai thuận mắt bàn điều kiện trước, sau đó ký một bản thoả thuận tài sản trước khi cưới (2) rồi kết hôn tạm thời, sau này ly hôn là được.

(2) Thoả thuận tài sản trước khi cưới, hay còn gọi là prenuptial agreement: nó là một bản thoả thuận được hai người ký kết trước khi kết hôn. Thường mục đích của nó là để xác định việc chia tài sản, con riêng, hay khoản nợ riêng của hai bên. Nếu như không có thoả thuận này thì tài sản của hai vợ chồng sẽ được tiểu bang chia như trong luật pháp quy định. Thường người làm bản này là những người giàu, họ không muốn chia tài sản sau khi ly dị với đối phương.

Bộ dạng không phải là Tư Tư thì không được này khiến cho Cao Vũ Sanh có chút kinh ngạc.

Thật ra Địch Thần rất hiểu điều này: "Chuyện nuôi trẻ này ấy à, cũng được xem là duyên phận. Giống như lần đầu tiên khi mắt anh nhìn thấy em vậy, chính là chỉ muốn cưng em thôi."

Hô hấp của Cao Vũ Sanh chậm lại. Vốn là một câu đứng đắn, nhưng từ miệng Địch Thần chạy ra thì lại không nghiêm chỉnh lắm, khi nó chui vào lỗ tai của Cao tổng có tư tưởng không đàng hoàng thì lại đổi thành mùi vị khác ngay lập tức.

"Ví dụ này được lấy không chính xác lắm, anh là tìm người yêu, còn tôi là tìm con." Archi vội vã bác bỏ, sợ mình bị mang tiếng xấu không rõ ràng gì đó, ảnh hưởng đến quá trình nhận con nuôi trong tương lai.

"Hầy, tôi nói này…"

"Anh nói đúng rồi." Cao Vũ Sanh nắm tay Địch Thần, nhắc nhở Archi, "Chiều nay thư ký của tôi sẽ dẫn anh đến phòng làm việc, nhớ kỹ là sửa hết mấy vấn đề khựng động cơ đi đó."

Câu này nói ngay sau đó, cả Địch Thần và Archi đều cho là Cao Vũ Sanh đang tán thành lý do của của mình, cho nên cũng không nói gì nữa. Archi còn đang ngóng trông Cao Vũ Sanh giúp hắn giải quyết chuyện

của Tư Tư, đồng ý vô cùng lưu loát, vỗ ngực đảm bảo chưa sửa xong thì hắn sẽ không về nước.

Cuối cùng, vụ án liên tục mất tích trẻ em ở khu thương mại cũng đã được phá. Viện phúc lợi xã hội buôn bán trẻ em, việc này quá mức khó thể tưởng tượng được, vì phòng ngừa có người học theo nên cảnh sát không công bố nội dung chi tiết.

[Đã tìm được tất cả đám người gây án và những đứa bé bị bắt cóc, người hiềm nghi phạm tội chính, ông Lỗ, đang bị đội hình sự tạm giam.]

Cuối cùng những người dân lo lắng mấy ngày nay cũng yên tâm, nhưng mấy khu thương mại cũng không dùng thú rối biểu diễn trong một khoảng thời gian.

Nhà trẻ lại bắt đầu mở cửa, hiệu trưởng gọi cho Địch Thần hy vọng anh đi làm lại: "Dao Dao bị hoảng sợ nên cần ở nhà nghỉ ngơi một khoảng thời gian, vẫn còn chưa tìm được Tiểu Bàn, nhưng gia đình của cậu bé đã không đến gây rối nữa. Bây giờ các phụ huynh vô cùng mong muốn cậu quay lại, nói là có cậu ở đây thì sẽ có cảm giác an toàn."

"Không được, tôi tìm được công việc lâu dài rồi, mới vừa ký hợp đồng một năm." Địch Thần dùng vai kẹp điện thoại, dựa vào bàn làm việc của CEO ký hợp đồng lao động dài hạn, "Tiền lương cũng tạm được, một năm năm trăm ngàn."

Hiệu trưởng: "… Làm phiền rồi."

Cúp điện thoại, Địch Thần lại xác nhận mấy con số và chữ ký rồng bay phượng múa trên đó của mình lần nữa, rồi đặt hợp đồng lên bàn làm việc của tổng tài.

Vốn Cao Vũ Sanh muốn anh ký năm năm, Địch Thần không đồng ý. Làm vệ sĩ cũng chẳng phải nghề anh thích nhất, đợi giải quyết sát thủ trong tối kia, rồi anh sẽ không làm nữa.

"Không phải anh muốn kiếm tiền phẫu thuật cho Mông Mông à?" Một ngón tay Cao Vũ Sanh đặt trên hợp đồng, không cam lòng nhìn cái chữ "Một" ngắn tủn kia.

"Một năm tiền lương là đủ rồi." Địch Thần chớp chớp mắt với hắn, "Sợ cái gì, cho dù không phải là quan hệ làm thuê thì ca ca cũng sẽ bảo vệ em."

"Vậy anh muốn làm gì?" Cao Vũ Sanh yên lặng mở một file Word ra, nghiêm túc ghi lại sở thích của ca ca.

Địch Thần quay về làm ổ trên sô pha, sờ sờ cằm: "Đi xúc đất."

Đầu có thể nát, máu có thể ngừng chảy, chỉ có kỹ thuật xúc đất là không thể quăng đi được!

/Hết chương 67/

68. Chương 68

Chuyển ngữ: Cực Phẩm

Đã phá được vụ án lớn, toàn bộ đội hình cảnh đều thở phào một hơi. Chuyện tiếp theo chính là điều tra những chuyện vụn vặt, sắp xếp lại công việc, thật ra cũng không gấp gáp lắm, có thể không cần tăng ca nữa.

Phương Sơ Dương đang đọc dữ liệu điện tử của cô nhi viện, điện thoại bên cạnh không ngừng nhận được tin nhắn Địch Thần gửi đến.

[Không cần góp tiền lương của chú nữa, có thể lấy để đi mua thuốc hút rồi.]

[Không hỏi anh xem là tại sao à?]

[Cậu hai của Mông Mông?]

Tin nhắn đến kêu "tinh tinh tinh" liên tục không ngừng, phiền không chịu nổi, Phương Sơ Dương cầm điện thoại lên liếc mắt đọc, lập tức đen mặt, gõ "bộp bộp" một đống để trả lời:

[Anh cần mặt mình chút được không? Cao Vũ Sanh cho anh tiền thì anh lấy à, anh đi bán mình đấy à? Tiền giải phẫu không đủ thì bán nhà, quay về làm thầy giáo mầm non của anh đi, đừng có vì chút tiền này mà mất mặt xấu hổ.]

Bình thường khi gửi tin nhắn như thế đi thì chắc chắn Địch Thần sẽ gọi điện đến chửi nhau một trăm hiệp với hắn. Lần này, tin đã gửi được ba phút mà vẫn chẳng có bất cứ động tĩnh gì, ngay cả một chữ cũng chẳng thấy trả lời. Phương Sơ Dương kiểm tra tín hiệu điện thoại một chút, xác nhận là không có vấn đề gì.

Thế nào, lại còn tính làm ra vẻ?

"Đội phó." Tiểu Trương cầm một bản tóm tắt đi tới, vỗ vỗ Phương Sơ Dương đang phân cao thấp với điện thoại, "Tư liệu bằng giấy của cô nhi viện Cao Viễn bị hư hại nghiêm trọng, tư liệu trên máy tính thì đã tìm chuyên gia phần cứng giúp khôi phục lại một chút, chỉ có thể tìm được ghi chép trong năm năm gần đây."

Phương Sơ Dương cầm lấy nhìn. Lúc ba người bọn họ cứu mấy đứa bé ra ngoài thì đã kinh động đến người của cô nhi viện, nên Lộ Trường Hoa mới yêu cầu họ lập tức tiêu huỷ tư liệu. Hợp đồng gì gì đó mà Archi nhắc đến cũng bị mất, cùng với một ít tư liệu bằng giấy mấy năm gần đây cũng đã bị đốt sạch. Bây giờ cái có thể tra được cũng chỉ có dữ liệu điện tử và một ít tư liệu bằng giấy lẻ tẻ trong năm năm gần đây.

"Lộ Trường Hoa tiếp quản cô nhi viện cũng chưa đến năm năm, tra ông ta vậy là đủ rồi. Điều hai người đến giúp cậu, đối chiếu tư liệu của từng đứa bé với hệ thống của chúng ta." Phương Sơ Dương nhìn thoáng qua mặt trái của tờ giấy, "Đây là cái gì?"

"Lúc em lục trong kho dữ liệu thì tra được, nhưng chắc cũng không có quan hệ gì với vụ án này."

[Tiền thân của cô nhi viện Cao Viễn là do công ty khai thác mỏ Cao Viễn mở. Lúc Diệp Phùng Thu còn trẻ đã từng công tác ở Cục Khai thác mỏ, sau đó lại được điều đến phụ trách công ty khai thác mỏ này.]

Trước đây, những công ty khai thác mỏ đều là doanh nghiệp nhà nước, đơn vị phụ thuộc phức tạp. Những doanh nghiệp lớn thường có một chuỗi sinh thái hoàn chỉnh, bao gồm nhà trẻ, tiểu học, bệnh viện, nhà khách phụ thuộc vân vân. Chỉ là công ty khai thác mỏ Cao Viễn lại đơn độc hoạt động kiểu riêng, đi mở một cô nhi viện.

Lão lãnh đạo đã có tuổi, đi đến đơn vị phụ thuộc nhàn rỗi phát huy nhiệt lượng thừa cũng là chuyện thường xảy ra.

"Trách không được lại có nhà ở khu Quáng Nghiệp Gia Chúc Viện." Tiểu Mã nằm sấp vào góp vui, "Chung cư cũ này cũng thú vị lắm đó, tầng một bẩn tầng hai loạn, tầng ba và tầng bốn thì có cán bộ cao cấp ở. Nhà ông ấy ở tầng bốn thì chắc là có chức vị cao mới cướp được."

"Rảnh rỗi như thế là do không có chuyện gì làm à?" Đội trưởng Phạm đi vào từ bên ngoài, nhìn thấy mấy người không làm việc đàng hoàng đang vây quanh ở trước bàn đội phó hi hi ha ha, cười tằng hắng một cái, mọi người lập tức tản ra như chim muông.

Chỉ có Tiểu Trần thật thà là vẫn không vào góp vui. Bởi vì mắc lỗi nên không thể tiếp xúc với vụ án được, hắn chỉ ngồi một bên làm mấy việc lặt vặt.

"Sơ Dương, cậu tới đây một chút." Đội trưởng Phạm đi vào phòng nhỏ, nói Phương Sơ Dương theo vào. Hai người bàn bạc trong phòng một lúc rồi lại gọi Trần Chiếu Huy.

Tiểu Trần vào phòng, câu nệ cúi đầu: "Đội trưởng."

"Quyết định xử phạt của cậu đã đưa xuống rồi, để Phương Sơ Dương nói cho cậu đi, tôi còn có một cuộc họp." Nói xong, đội trưởng Phạm cầm lấy mũ rồi đi. Khó có được ngày mặc đồng phục, chắc là cuộc họp này rất quan trọng.

Phương Sơ Dương nắm văn kiện trong tay, mắt lạnh trừng hắn: "Đợt hành động vây bắt lần này, đầu mối cậu mà cung cấp mang đến tác dụng cực kỳ quan trọng, vốn phải khen ngợi cậu. Nhưng mà cậu lại tiết lộ kế hoạch hành động của chúng ta, chuyện này nghiêm trọng trái với hành vi nguyên tắc, nghiêm khắc mà nói, bộ quần áo cậu đang mặc này cũng phải cởi."

Bộ quần áo, tự nhiên là chỉ bộ đồ cảnh sát. Tiểu Trần quyến luyến nhìn bộ quần áo mình đang mặc, áo t-shirt đen thui… hôm nay cậu cảnh sát vẫn mặc đồ bình thường.

"Không phải bộ này!" Phương Sơ Dương giơ tay lên gõ đầu hắn.

"Hu… Em biết mà, việc này có nghĩa là phải cởi đồ cảnh sát. Vậy có thể cho em làm cảnh sát trợ giúp được không, ở lại trong đội giúp mọi người làm việc, làm gì cũng được." Trần Chiếu Huy bày ra vẻ mặt khóc tang.

"Khóc cái gì mà khóc, nhìn chút tiền đồ này của cậu coi!" Phương Sơ Dương thấy bộ dáng này của hắn, lại càng giận thêm, đưa quyết định xử phạt trong tay đến trước mặt hắn, "Còn dám làm sai như thế thì không phải là lột bộ quần áo này ra đâu, sẽ lột da của cậu ra!"

Tiểu Trần há miệng run rẩy cầm tờ giấy kia, bỗng nhiên mở to hai mắt nhìn, không thể tin được, xoa mắt rồi lại xoa tiếp.

[Xét thấy hậu quả tạo thành không nghiêm trọng lắm, ưu khuyết điểm bù trừ, không đưa ra quyết định xử phạt cho đồng chí Trần Chiếu Huy.]

Không xử phạt… không xử phạt!

"Đội đội đội phó!" Trần Chiếu Huy ngẩng đầu nhìn Phương Sơ Dương.

"Đội cái gì mà đội, nói cho đàng hoàng." Phương Sơ Dương lấy chứng nhận cảnh sát Lão Phạm vừa đưa ném cho hắn, "Tuy là không xử phạt gì, nhưng trong đội quyết định trừ nửa tháng tiền lương của cậu, bù vào tiền xăng lãng phí."

Nói xong, cũng không thèm nhìn đến Tiểu Trần cười khúc khích nữa, đi thẳng ra ngoài. Bên ngoài sân truyền đến tiếng ồn ào, Phương Sơ Dương quay người đi ra ngoài nhìn.

Tiểu Trần lau nước mắt đi ra từ trong phòng, bị Tiểu Mã hấp tấp nhào lên khoá cổ: "Trần Thành Thật, có phải là có chuyện tốt không?"

"Không có." Trần Chiếu Huy bỏ chứng nhận cảnh sát vào túi.

"Bớt giả vờ đi, cậu đi theo đội phó lẻn vào trại địch lúc đêm, dũng cảm cứu được mấy đứa trẻ bị bắt cóc. Tôi có thấy đội phó điền báo cáo công trạng rồi, khao nhau đi nào." Tiểu Mã cười hì hì đè đầu của hắn.

Trần Chiếu Huy sửng sốt một chút, mũi cũng dần dần đỏ lên, nhỏ giọng nói: "Được, tôi mời."

“Đang làm gì thế!” Phương Sơ Dương chỉ vào hai ông bà đang dây dưa với Tiểu Trương, hét lớn một tiếng.

“Bọn họ là người nhà của Vương Tử Kiếm.” Tiểu Trương bớt thời gian ra giải thích một câu, rồi lại tiếp tục giảng đạo lý với hai người, “Vụ án này không thuộc phạm vi phụ trách của chúng tôi.”

Phương Sơ Dương suy nghĩ một chút mới nhớ ra được Vương Tử Kiếm chính là nhóc mập đã mất tích. Từ lúc biết được vụ buôn bán trẻ em do thú rối gây ra và vụ án Tiểu Bàn mất tích không phải là một vụ, thì vụ án bắt cóc bình thường này liền được giao lại cho đồn công an. Đến nay vẫn chưa có tung tích của xe van chạy trốn không có giấy phép; nghi ngờ là do người quen gây án, cảnh sát liền điều tra tất cả người thân bạn bè của nhà cậu bé, nhưng vẫn không phát hiện được đầu mối gì.

Đến giờ, tiến triển vẫn trì trệ, chắc là nó sẽ được xem là một trong những vụ án bắt cóc trẻ em, cần mấy năm thậm chí là lâu hơn thì mới có thể tìm được đứa trẻ.

“Không phải mấy cậu đã phá án rồi à? Tiểu Dao và mấy đứa bé khác cũng về nhà rồi!” Bà nội Tiểu Bàn vẫn ngang ngược.

Tiểu Trương: “Nhóm người phạm tội kia chỉ bắt cóc mấy bé gái xinh xắn thôi.”

“Bàn Bàn nhà chúng tôi cũng xinh xắn mà, nói không chừng bị nhầm thành bé gái xinh đẹp nên bị bắt cóc luôn. Mấy người tìm kỹ lại xem!” Bà nội Tiểu Bàn chống eo nói.

Tiểu Trương: “…”

Có thể nói thằng nhóc mập hai mắt chỉ còn một đường chỉ thành một bé gái xinh đẹp, đây đúng là cháu trai ruột rồi.

“Vụ án mất tích của Vương Tử Kiếm là một vụ án trẻ em bị lạc bình thường, chúng tôi vẫn luôn điều tra. Bây giờ nó đã được chuyển về cho đồn công an của khu vực bà phụ trách, tiến triển cụ thể thì hãy đi đến đồn công an đấy hỏi, chỗ này là cục công an thành phố.” Phương Sơ Dương ngăn lại bàn tay của bà nội muốn kéo Tiểu Trương.

“Không phải là cục công an thành phố phụ trách nhiều hơn sao? Tất cả các đồn công an đều do mấy người quản, cậu nói cho tôi biết tiến triển thì có làm sao? Đừng có khiến người dân chạy gãy chân (1), đơn vị quan trọng như mấy người làm việc như thế à!” Ông của Tiểu Bàn thổi râu mép trợn to mắt nói.

(1) Chạy gãy chân: người trong nghề thường dùng những từ này để hình dung trình tự phiền phức khi một hạng mục xây dựng được phê duyệt. Ở nơi ý nói trình tự xử lý việc dài dòng phiền phức.

“Muốn khiếu nại thì cứ đi ra ngoài quẹo trái, có thùng thư góp ý ở đó.” Phương Sơ Dương chẳng hề gì, ra hiệu nói bảo vệ tống người ra ngoài.

“Cậu là ai chứ!” Ông nội Tiểu Bàn thấy Phương Sơ Dương không mặc đồng phục cảnh sát, giơ tay lên muốn đánh hắn. Bàn tay gầy còm có vết đồi mồi còn chưa hạ xuống, thì đã bị một bàn tay thon dài trắng nõn giữ lại.

“Uây, ông nội Tiểu Bàn à, này không được nha, nếu ông hành hung cảnh sát thì phải ngồi tù đó.” Địch Thần xách một túi nhựa lớn, cười híp mắt nói.

“Thầy Địch…” Khi một nhà Tiểu Bàn nhìn thấy Địch Thần thì cũng có chút chột dạ, lúc trước Địch Thần có nói là sẽ tìm bọn họ tính sổ. Bây giờ chỉ có hai ông bà già thôi, hai người bọn họ không sợ cảnh sát, nhưng mà lại sợ Địch Thần. Dù sao người cả nước đều biết anh biết võ, có thể nhảy từ tầng ba xuống để cứu một đứa bé.

“Ai da, không dám nhận đâu, sẽ kéo mất phúc của cả nhà ông đó, hiện giờ tôi đã không còn là thầy giáo nữa. Không có việc làm, chỉ có thể giúp cục công an dọn dẹp mấy lưu manh già thôi.” Địch Thần đưa bịch nhựa kia cho Phương Sơ Dương, mình thì dùng hai tay mỗi tay kéo một người mời hai ông bà ra khỏi sân lớn.

“Vẫn là anh Thần có cách, em mặc đồng phục nên không thể ra tay được.” Tiểu Trương ngượng ngùng vò đầu.

Phương Sơ Dương quay qua liếc anh: “Anh chạy đến đây làm gì?”

“Đưa đồ ăn cho mọi người đó, bên chỗ hợp tác với công ty anh lại mang đồ đến.” Địch Thần chỉ vào bịch nhựa lớn nói. Bản đồ Tiêu Điểm mở online lại còn có tính chất thương mại nên có chỗ tốt của nó, bình thường cũng có mấy công ty hợp tác gửi đồ ăn thử đến.

Tuy Địch Thần là vệ sĩ tư nhân, không nằm trong danh sách nhân viên của Tiêu Điểm, nhưng toàn bộ công ty không ai xem anh là người ngoài cả, anh liền cũng chẳng khách khí gì, ha ha cầm lấy đồ nên cầm. Hôm nay có công ty đưa thịt khô đậu rang đến, vô cùng thích hợp với những cảnh sát hay tăng ca như nhóm Phương Sơ Dương.

“Oa, thịt bò khô!”

“Thịt heo khô, tôi muốn ăn cái này!”

“Có vị cay không?”

Tiểu Trương cầm đồ ăn đi vào, mấy thanh niên lập tức xông đến vui vẻ chọn, cũng không hề xem mình là người ngoài.

Chỉ có Phương Sơ Dương là cảnh giác nhìn Địch Thần. Lúc nãy mới mắng anh ta ở trong điện thoại thế, người này lại vẫn cười đùa tí tửng mang đồ ăn đến, không có chuyện gì mà xun xoe thế này, không dở chứng thì cũng dở người.

"Nhìn anh đây làm gì? Đây là đồ do anh trai chú bán mình để đổi lấy đó, anh muốn nhìn xem coi chú nuốt nổi không." Địch Thần cười nhạo, đút cho hắn một miếng bò khô.

"Cút!" Phương Sơ Dương ném thịt bò khô lên bàn, "Tôi không giỡn với anh, cho dù Cao Vũ Sanh có tốt thì cũng không phải em ruột của anh, tự nhiên lại đòi tiền của người ta…"

"Sao lại là tự nhiên đòi, đó là tiền lương của anh, anh làm vệ sĩ cho em ấy một năm." Địch Thần cảm thấy anh em nhà mình vô cùng quái lạ, "Hơn nữa, cho dù tiền này là mượn từ Cao Vũ Sanh thì sao lại là bán thân được. Ông đây là con gái à, bán thân cho tổng tài bá đạo để lấy tiền chữa bệnh? Chú là cảnh sát đàng hoàng nghiêm túc mà lại đi xem loại tiểu thuyết này, chậc chậc chậc."

Phương Sơ Dương còn chưa nói xong, đã bị một câu bắn như pháo chọc tức điên: "Vệ sĩ gì mà một năm trả anh năm trăm ngàn, mỗi ngày anh làm gì, ngồi trong phòng làm việc của cậu ta chơi game?"

"Vậy chú không hiểu nghề rồi, một ngày tiền lương của vệ sĩ còn hơn một tháng tiền lương của cảnh sát như chú! Nếu không thì chú nghĩ là anh nuôi cái nhà này thế nào, phí hàng năm của viện điều dưỡng Nam Sơn là từ đâu đến, dựa vào số tiền hai ngàn làm thầy giáo mầm non của anh à?" Địch Thần cảm thấy nghề nghiệp của mình bị kỳ thị, đứng thẳng người tính cãi nhau với hắn.

Đương nhiên Phương Sơ Dương biết làm vệ sĩ kiếm được rất nhiều, nhưng đó là ngắn hạn, công việc có tính nguy hiểm cao, chứ không phải là cái loại vị trí công tác chơi game thoải mái, ông chủ lại đi cắt trái cây cho vệ sĩ mình mà Cao Vũ Sanh cung cấp.

"Có nói chú cũng chẳng hiểu." Địch Thần không nhịn được xua tay, bỗng nhiên nhớ tới mục đích mình đến, nháy mắt một cái rồi đổi qua gương mặt tươi cười, "Ai nha, biết là chú không nhìn quen anh ngồi chơi game cũng kiếm được tiền mà, anh cũng có nhìn quen đâu, đợi qua năm nay thì anh sẽ đi xúc đất, siêng năng làm giàu, được không?"

Phương Sơ Dương thấy anh đổi sắc mặt, sinh lòng cảnh giác: "Anh muốn làm gì?"

"Hề hề, này à, ngày mai là thứ bảy, Mông Mông muốn đến bệnh viện nhi đồng chơi với Dao Dao. Ông chủ của anh có xã giao làm ăn, cách đây xa lắm, chưa chắc buổi tối đã về kịp, cho nên cậu cả của Mông Mông nhớ đi đón bé nha." Địch Thần hết sức tự nhiên gửi địa chỉ bệnh viện và số phòng đến điện thoại của Phương Sơ Dương, vỗ vai hắn tính chạy đi, bị Phương Sơ Dương kéo lại.

"Chiều nay tôi đi Nam Sơn." Mặt Phương Sơ Dương không chút thay đổi nói, "Buổi trưa tôi sẽ đi đón nó, dẫn nó đi thăm bà ngoại."

Ý cười trên mặt Địch Thần hơi thu lại, suy nghĩ một chút: "Cũng được, gần đây mẹ cũng ổn định nhiều, lần trước anh đến thì thấy có thể nói chuyện. Chỉ là vẫn chưa có nhận thức, chú đi thăm chút thôi, đừng doạ sợ Mông Mông."

Nhìn cỏ mọc dưới chân Địch Thần, nói xong là muốn đi, Phương Sơ Dương thở dài: "Tôi nói này, anh đi

làm thì đi làm, nhưng tối vẫn về nhà ở đi."

Ngày nào cũng ở lại nhà của ông chủ, còn ra cái kiểu gì nữa.

"Vậy thì không được, Mông Mông đi nhà trẻ bên đó, quay về lại đi vòng vòng. Hơn nữa để Vũ Sanh ở một mình thì anh đây cũng lo lắm, hai ngày trước còn có trộm vào." Địch Thần lắc đầu thành trống bỏi, Tiểu Thiên Tứ đáng thương của anh vẫn còn bị sát thủ rình rập, không thể nào để em ấy ngủ một mình được.

"Sao tôi chưa bao giờ thấy anh lo lắng cho tôi như thế vậy?" Phương Sơ Dương nhìn thấy bộ dạng này của anh thì vô cùng phiền lòng.

Địch Thần cảm thấy mình nghe nhầm, dùng một ngón tay ngoáy tai: "Chú nói gì, lo lắng cho chú?"

"Ha." Phương Sơ Dương hùng hồn trừng anh.

"Đến, để anh nói cho chú biết." Địch Thần xích lại gần, chỉ vào hai mắt mình, "Thấy hai tròng mắt đen nhánh chiếu sáng lấp lánh như hắc diệu thạch của anh không?"

Phương Sơ Dương nghe miêu tả đó thì suýt nôn ra, mắt lạnh nhìn sang. Chỉ thấy hai tròng mắt đen kia từ từ trợn lên, cho hắn một đôi mắt trống rỗng hư vô, tục xưng là cực kỳ xem thường.

/Hết chương 68/

Tác giả:

Sự thật luôn luôn tàn khốc ———— cậu cả Phương.

69. Chương 69

Chuyển ngữ: Cực Phẩm

Sáng sớm thứ bảy, Địch Thần vẫn còn trong mộng, bỗng nhiên bị một ngón tay ấm áp chọc vào mặt một lát, lầu bầu một câu "Đừng quậy Thiên Tứ" rồi lại xoay người ngủ tiếp. Cái xoay người này lại chui thẳng vào một cái ôm ấm áp, Địch Thần nửa ngủ nửa tỉnh thấy to nhỏ không đúng lắm, miễn cưỡng mở mắt.

Cao Vũ Sanh đã tỉnh, không nói một lời nhìn anh, hai tay quy củ khoác lên người anh nhưng không sờ loạn.

Chỗ gáy lại bị chọc chọc lần nữa, Địch Thần quay đầu, chỉ thấy cháu ngoại trai nhà mình đang bám vào

giường mở to hai mắt nhìn cậu mình: "Cậu, sao cậu lại ngủ trong lòng chú Cao vậy?"

"Có đâu, không phải là do bị con chọc à!" Địch Thần bị bé nhìn như thế, giống như một con mèo đang ngậm cá bị người đạp trúng đuôi, cũng không biết trong lòng mình hoảng cái gì.

"Cậu mau rời giường đi, hôm nay phải đi thăm Dao Dao đó." Vẻ mặt Địch Mông Mông nghiêm túc nói, xem việc đi thăm Dao Dao giống hệt nhiệm vụ khó khăn như thi đại học.

"Giờ mới là mấy giờ chứ." Địch Thần liếc mắt nhìn đồng hồ, nói bé đi rửa mặt, mình thì nằm trên giường ngáp dài. Tinh thần và sức lực của trẻ con đúng là đáng sợ, sớm thế mà đã dậy rồi.

Người bình thường thì sẽ chịu ảnh hưởng của ánh sáng tự nhiên khi làm việc và nghỉ ngơi, trời đã sáng mà nếu không có rèm che nắng thì sẽ tiến vào trạng thái ngủ nông rồi từ từ tỉnh lại. Mà khi Địch Thần ngủ thì không bị ánh sáng mặt trời ảnh hưởng, cho dù ngoài trời có sáng choang thì cũng không thể nào đánh thức anh được, cho nên đến cuối tuần mà không có chuyện gì làm thì sẽ rất dễ ngủ quên.

"Buồn ngủ thì ngủ đi, để em chở Mông Mông đi rồi quay về đón anh." Cao Vũ Sanh chống một cánh tay ngồi dậy, cúi đầu nhìn anh.

Địch Thần: "…"

Nói gì thế? Để cho cố chủ chở trẻ em nhà vệ sĩ đi, rồi quay về đón vệ sĩ, thế này thì ai mới là ông chủ! Bỗng nhiên nhớ đến mấy câu Phương Sơ Dương nói hôm qua, lần đầu tiên vệ sĩ Địch thấy lương tâm bất an. Nói là muốn chăm sóc cho Thiên Tứ, nhưng hình như gần đây mình mới là người được chăm sóc mọi lúc mọi nơi.

Giống như bây giờ, Địch Thần rửa mặt xong đi ra từ phòng tắm, vị tổng tài tiên sinh kia đã hâm nóng sữa, chiên trứng gà, bánh mì trong lò nướng đang toả ra hương vị thơm ngon mê người. Địch Mông Mông đã sớm ngồi ở trước bàn ăn đợi ăn sáng.

"Con đúng là tự giác lắm đó." Địch Thần chọc đầu bé.

Địch Mông Mông nghiêng đầu tránh được đúng lúc, không để công kích của cậu vào mắt chút nào, dùng hai tay nắm ngón tay kia như muốn bẻ nó ra.

Địch Thần để cho bé bẻ, giơ tay kia ra chọc trúng chỗ nhột của bé, Địch Mông Mông bất ngờ không kịp đề phòng lập tức trúng chiêu, gào khóc kêu bỏ tay ra.

"Thằng nhóc con, dám đấu với cậu mi." Địch Thần đắc ý cười, xoay người đi giúp Cao Vũ Sanh bưng thức ăn. Dùng một tay nâng chảo chiên lên, cũng không cần dùng xẻng, thuận tay ụp trứng ốp la lên dĩa không lệch chút nào.

Cao Vũ Sanh thấy ba miếng trứng ốp la đang chồng lên nhau, giơ tay lên nhận lấy, xếp từng miếng vào ba cái dĩa khác nhau, còn lấy khăn lau dầu dính trên viền dĩa.

Chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế vốn đã có nay lại còn nặng hơn, khiến cho ngay cả bữa sáng mà Cao tổng cũng phải dùng dĩa để bày ra. Trứng ốp la có hình dạng giống bánh sừng bò, thịt giăm bông thì hình vuông, còn có một quả táo được đồ cắt định hình cắt thành một quả táo trăng khuyết, vừa ngon vừa đẹp mắt.

"Lần sau để anh làm bữa sáng cho." Địch Thần bưng đồ ăn lên bàn, lấy khăn lau tay lại để lau tay cho Cao Vũ Sanh.

Cao Vũ Sanh dừng một chút, ngoan ngoãn giơ tay ra cho anh lau, cẩn thận hỏi: "Em làm không ngon à?"

"Ngon." Địch Thần nhanh chóng giải thích, cười cười bóp bóp tay hắn, "Đôi bàn tay này là đôi bàn tay vàng để gõ số liệu, ký hợp đồng, nếu như thái đồ ăn mà bị thương thì ca sẽ đau lòng."

Đầu ngón tay bị lau hơi nóng lên, Cao Vũ Sanh từ từ hít vào một hơi: "Cho ca ca ăn (1) là nghĩa vụ em nên làm."

(1) Ở đây Cao Vũ Sanh dùng từ " " (đầu uy), từ này được dùng để chỉ việc cho đồ ăn, thường dùng cho động vật. Nếu như đối tượng của việc "đầu uy" này mà là con người thì từ này không chỉ nằm trong phạm vi đồ ăn, mà còn có thể là tiền bạc hoặc là vật gì có giá trị *(Zhihu)*.

"Cho ăn?" Địch Thần ném khăn lau đi, chọc đầu hắn, "Anh là khỉ đấy à?"

"Không phải?" Cao Vũ Sanh rót cho Địch Thần một ly sữa, "Ca ca hạ phàm cực khổ, những việc khác cứ để em lo."

"..."

Cuối cùng là cậu nhóc này đã xem cái gì kỳ quái thế?

Thật sự là tuổi dậy thì khó mà gọt giũa được.

Đưa Mông Mông đến phòng bệnh của Dao Dao trong bệnh viện nhi đồng, dặn dò bé là chờ cậu Phương đến đón, sau đó thì hai người liền lái xe đi.

Cuối tuần không có trẻ em bỗng nhiên trở nên vô cùng thoải mái. Địch Thần huýt sáo lái xe lên cầu vượt: "Anh bỗng nhiên có một loại cảm giác cuộc sống sau khi đã kết hôn."

Cao Vũ Sanh đang xem tư liệu run tay một cái, ngẩng đầu nhìn anh: "Sao cơ?"

“Em không thấy thế sao? Cuối tuần đưa con đi gửi cho người khác, mình thì có thời gian trống khó có được đi làm chút chuyện khác, đây không phải là hình dung chân thực của cuộc sống sau khi kết hôn à.” Địch Thần dùng dư quang cười liếc hắn.

“Nếu ca ca kết hôn với em thì em sẽ không để anh sống một cuộc sống hậu hôn nhân nhàm chán như thế.” Cao Vũ Sanh bỏ tư liệu xuống, nói nghiêm túc.

“Biến.” Địch Thần cười ha ha, không nghĩ tới cậu nhóc nghiêm túc như Cao Vũ Sanh mà cũng biết nói giỡn.

“Em không nói giỡn.”

“Ha ha ha ha…” Địch Thần cười càng dữ hơn.

“…”

Xe chạy một đường thẳng đến vùng ngoại thành, dừng trước cổng của một câu lạc bộ cưỡi ngựa cao cấp.

Có thể nhìn thấy trường đua ngựa to lớn khí thế ở xa xa, những người trẻ tuổi mặc trang phục cưỡi ngựa đang vui vẻ đua ngựa, tiếng hò hét hưng phấn lãng đãng giữa trời. Giống như là chìm đắm bản thân mình vào một thảo nguyên mênh mông, tuỳ ý thoả thích phi ngựa lao nhanh.

Câu lạc bộ này không cho trẻ em vào, ở đây chỉ có người trưởng thành cho nên bầu không khí cực kỳ sôi nổi.

“Nhìn thật thú vị.” Địch Thần đứng ngoài hàng rào trường đua ngựa, hứng thú nhìn những người đang cưỡi ngựa.

“Chúng ta đi chọn ngựa đi.” Cao Vũ Sanh cầm hai tấm bảng đi đến.

“Hửm? Khách hàng của em đâu?” Địch Thần nhìn xung quanh một chút, phía sau là đường lớn trống trải để đi ngắm cảnh, không có người nào.

“Không có khách hàng.” Vẻ mặt Cao Vũ Sanh vô tội.

Địch Thần: “Không phải em nói hôm nay sẽ có hoạt động quan trọng gì sao?” Chạy đến chỗ như thế này để làm hoạt động quan trọng thì chỉ có xã giao làm ăn thôi, không có khách hàng thì xã giao cái gì.

“Đi chơi với ca ca chính là hoạt động quan trọng.” Cao Vũ Sanh nhét tấm bảng gỗ vào tay anh, kéo anh đến chuồng ngựa.

“Ha, anh nói này bạn học Tiểu Cao, hôm nay em uống mật ong à?” Địch Thần nhận tấm bảng gỗ, xích lại gần nhìn hắn.

Cao Vũ Sanh mờ mịt lắc đầu.

“Vậy sao miệng lại ngọt thế chứ?” Địch Thần dùng tấm bảng gỗ vỗ vỗ ngực hắn.

Cao Vũ Sanh sửng sốt một chút, ý cười trong mắt dần dần nhiều thêm, đôi mắt sáng thâm thuý cong lên thành một độ cong xinh đẹp.

Cái này à, không chỉ nghe ngọt mà nhìn cũng ngọt nốt. Địch Thần bị kéo đi hai bước mới tỉnh hồn lại, nhanh chóng lắc đầu một cái, chẳng lẽ là bị xao động dậy thì ảnh hưởng sao?

Địch Thần chưa từng chơi loại trò chơi cao cấp như thế này bao giờ, cũng chẳng quen việc chọn ngựa lắm, tuỳ tiện tìm một con trông thuận mắt.

“Ca ca biết cưỡi ngựa không?” Hai người dắt ngựa đi đến trường đua ngựa, Cao Vũ Sanh đã thay một bộ trang phục cưỡi ngựa, nhìn qua còn cao hơn bình thường. Bốt cao cổ bao lấy đôi chân thon dài, áo sơ mi trắng phối với áo gilê đen lại còn đeo thêm một cái nơ màu đen xinh đẹp, trên đầu đội mũ bảo vệ màu đen, giống như thân sĩ anh tuấn bước ra từ trong tranh thời Trung cổ.

“Biết, lúc trước ông mặt rỗ có dạy anh cưỡi lừa.” Trang phục cũng giống thế, mặc ở trên người Địch Thần liền hoàn toàn không cùng một phong cách. Ngại vướng víu nên không đeo nơ, còn không cài hai nút trên cùng của áo sơ mi, mũ thì xách lủng lẳng trên tay, nhìn thế nào cũng thấy giống một chàng lưu manh cực kỳ anh tuấn.

Cưỡi lừa và cưỡi ngựa có thể giống nhau à? Cao Vũ Sanh bất đắc dĩ, để cho anh cưỡi trước thử xem.

Địch Thần chẳng sợ hãi gì, leo lên cưỡi luôn, thấy Cao Vũ Sanh dắt đi hai bước thì nghĩ không sao, trực tiếp vung dây cương phóng đi. Con ngựa đã được nghiêm chỉnh huấn luyện nhận được mệnh lệnh, lập tức giơ chân chạy.

“Ây, đã quá, giá!” Địch Thần thấy chơi thật vui, lại vung dây lần nữa, ngựa dừng một chút lại bỗng nhiên chạy nhanh hơn, khiến cho anh hơi ngã ngửa ra sau, suýt nữa là nằm thẳng ra.

Cao Vũ Sanh hết hồn, nhanh chóng phóng người lên ngựa, trực tiếp đuổi theo. Khống chế ngựa xong thì nhanh chóng đuổi kịp Địch Thần, hai con ngựa chạy song song nhau, Cao Vũ Sanh giơ tay ra cố thử kéo dây cương của Địch Thần, nhưng lại không túm được.

“Đừng hoảng, em nói cho anh biết phải khống chế nó như thế nào đi!” Địch Thần ngăn động tác nguy hiểm cố gắng túm dây cương lần nữa của Cao Vũ Sanh, hét lớn tiếng trong gió. Lưng ngựa xóc nảy khiến cho giọng nói của anh cũng phát run, há miệng lại còn khiến gió chạy vào, anh bị sặc ho khù khụ.

Cao Vũ Sanh nhanh chóng nói mấy điểm quan trọng, vừa nói vừa làm mẫu. Địch Thần bên kia lập tức nghe theo, động tác nào cũng học được rồi làm cực tiêu chuẩn, con ngựa phi nước đại không ngừng dần dần chậm lại.

"Ha ha ha, anh đã nói không khó mà, cũng chẳng khác gì với cưỡi lừa lắm." Địch Thần vỗ vỗ đầu ngựa, quay đầu nhe răng cười với Cao Vũ Sanh.

"Đó là do ca ca học cái gì cũng nhanh." Cao Vũ Sanh lập tức khen ngợi.

"Anh thật thích cái kiểu mù quáng khen ngợi không cần đầu óc này của em." Địch Thần cũng lập tức khẳng định.

"Sao hai người không đợi tôi rồi bắt đầu?" Quý Tiện Ngư cưỡi một con ngựa trắng màu mè như lá hẹ nhanh chóng chạy vội đến. Nói con ngựa này màu mè là vì bộ đồ của con ngựa này khác với những con ngựa khác. Những con ngựa bình thường thì đều được chải lông mượt mà, con ngựa này của hắn lại có mười mấy bím lông trên đó, dưới từng bím lông lại còn được thắt nơ bướm màu xanh.

Không có hoạt động làm ăn, nhưng mà bạn chơi thì vẫn phải có. Quý Tiện Ngư là hội viên cao cấp của câu lạc bộ cưỡi ngựa này, bình thường thì hắn hay đi với đám hồ bằng cẩu hữu. Gần đây muốn làm một người xa rời thú vị cấp thấp, nên mặt dày mày dạn tặng thẻ cho Cao Vũ Sanh, kéo hắn đến để chơi với mình.

"Anh không có nói là phải đợi anh." Mặt Cao Vũ Sanh không thay đổi nói, vốn cũng chẳng có ý định chờ, dù sao mục đích chủ yếu là chơi với ca ca, anh Cá Mặn Mà cũng chỉ là nhân tiện thôi.

Khóe miệng Quý Tiện Ngư co quắp: "Nói đùa thôi, Cao tổng có thể đừng nghiêm túc như thế không."

"Tôi cũng đang nói đùa mà." Cao Vũ Sanh điều chỉnh hình thức nói chuyện với Quý Tiện Ngư, chọc người cười trong nháy mắt.

"Ha ha ha ha, tôi cũng quên mất là cách nói chuyện của cậu quá nghiêm túc mà." Quý Tiện Ngư cười vỗ vỗ Cao Vũ Sanh vai, "Được rồi, hôm nay em trai của cậu cũng ở đây đó, tôi mới nhìn thấy cậu ta ở trong phòng nghỉ."

/Hết chương 69/

70. Chương 70

Chuyển ngữ: Cực Phẩm

Cao Vũ Sanh nhìn thoáng qua khu nghỉ ngơi ở xa xa, thật không ngoài ý muốn lắm. Chỗ như câu lạc bộ

cưỡi ngựa này, đúng thật là chỗ mà tên chơi bời lêu lổng như Cao Mục Địch thích tới.

"Vậy sao anh không đi chào hỏi?"

Nói như thế nào đi nữa thì bây giờ Cao Mục Địch cũng là khách hàng của Công ty Đầu tư Cá Mặn. Tuy là chút tiền vặt này cũng chẳng thấm thía vào đâu, nhưng khi mở rộng cửa để buôn bán thì hoá đơn nhỏ cũng là khách.

"Đã có quản lý khách hàng ở cùng rồi." Quý Tiện Ngư chẳng để ý lắm nói.

Người quản lý khách hàng chuyên phụ trách kéo những thiếu gia đến đầu tư thì thường sẽ đi chơi với bọn họ, hôm nay cũng không ngoại lệ. Vậy thì những thiếu gia đến đây chơi cũng có quan hệ giới thiệu với người quản lý khách hàng của Cá Mặn. Nhìn con ngựa trắng có phong cách lắm trò này của Quý Tiện Ngư là biết, người này có quan hệ tương đối tốt với câu lạc bộ. Đi chơi với khách hàng lại tiện thể kiếm việc làm ăn cho bạn bè, vẹn toàn đôi bên, ai cũng có lợi.

Trường đua ngựa ở đây được thiết kế rất rộng, khu nghỉ ngơi cũng có phong cách giống thế. Phòng thuỷ tinh rất cao, có thể quan sát ra bên ngoài giống như câu lạc bộ đua xe. Bên trong cũng thoáng đãng, được đặt mấy khu sô pha, không ai phiền đến ai.

Người pha rượu ở quầy bar yên lặng pha chế đồ uống có cồn, ngoại trừ tiếng va chạm của mấy ly thuỷ tinh, thì cũng chỉ có tiếng cười đùa liên tục không dứt ở một góc phía Đông.

Chỗ đó có một vài người trẻ tuổi mặc đồ hợp mốt, nam nữ có đủ. Có vài người mới từ trường đua ngựa quay về nhưng chưa thay đồ, xúm lại hỉ hả, khoác lác về tư thế oai hùng lúc cưỡi ngựa của mình.

"Ây, ai thế? Đang cưỡi ngựa đọ kiếm kìa!" Cậu trai trẻ tuổi đang hút thuốc bỗng nhiên ngồi ngay ngắn lên, chỉ hướng trường đua ngựa cách đó không xa hô lên, khiến cho một đám người cũng quay qua nhìn.

Xuyên qua lớp kính thuỷ tinh trong suốt thì có thể thấy được toàn bộ tình hình ở trong trường đua ngựa. Có một người đàn ông mặc bộ đồ cưỡi ngựa màu đen, một tay cầm dây cương, một tay cầm kiếm kỵ sĩ, đang phi băng băng trên đường chạy ngắn hai bên song song như trong đấu trường cổ đại.

Đường chạy này được hàng rào phân làm hai, bình thường khi kỵ sĩ Châu Âu quyết đấu thì hay dùng loại đường chạy ngắn như thế này. Hàng rào nằm giữa của đường chạy mô phỏng theo kiểu phục cổ có một bia ngắm, dùng cho một người luyện tập. Người đàn ông cưỡi ngựa ngược gió chạy đến, tuấn mã cất vó càng chạy càng nhanh, cơ thể cũng xóc nảy theo ngựa, nhưng bàn tay cầm kiếm vẫn luôn giữ nó nằm song song với mặt đất. Lúc đến gần bia ngắm thì chợt ra tay, kiếm kỵ sĩ màu bạc dài nhỏ đâm trúng hồng tâm không lệch đi chút nào.

Đây là bia ngắm chứ không phải là người sống, khi kiếm hẹp dài đâm thủng qua thì sẽ mắc vào đó, lúc kỵ sĩ đâm trúng thì sẽ đánh mất kiếm, người cưỡi ngựa chạy thẳng đến cuối cùng rồi sẽ vòng lại. Lúc mọi người cho là anh ta sẽ thong thả đến rút kiếm ra, thì người này lại tăng tốc lần thứ hai, cúi người xông

thẳng đến dễ dàng rút kiếm ra khỏi, sau đó thì thu kiếm vào vỏ trên không trung.

"Hay!" Có không ít người dừng ở trường đua ngựa xem, lúc nhìn thấy như thế thì tiếng hoan hô lập tức tràn ra, ngay cả mấy người thanh niên ngồi trong phòng nghỉ cũng không nhịn được trầm trồ khen ngợi.

"Đẹp trai quá à!" Có cô gái đứng lên muốn đi ra ngoài nhìn, mấy người khác cũng rục rịch theo.

"Tôi nói này Địch Tử, đó không phải là anh của cậu à?" Người hút thuốc lá vỗ vỗ cậu trai trẻ tuổi ngồi giữa khu sô pha, ý nói hắn mau nhìn người cưỡi ngựa kia.

Cao Mục Địch cau mày nhìn sang, đúng là cái bản mặt khiến người chán ghét kia của Cao Vũ Sanh, nhịn không được phun nước bọt một cái: "Thật đúng là mẹ nó xui xẻo, đi cưỡi ngựa thôi mà cũng gặp phải anh ta."

Mấy ngày hôm trước hắn thuê người đến ăn cắp bản kế hoạch của Cao Vũ Sanh, không nói đến đồ còn chưa trộm được, lại còn bị Cao Vũ Sanh nắm thóp. Hôm sau Cao Vũ Sanh liền gửi hình chụp màn hình ghi chép chuyển khoản của hắn cho tên trộm đồ, cái gì cũng không nói, nhưng có ý cảnh cáo mười phần.

Chứng cứ nằm trong tay Cao Vũ Sanh, lúc nào hắn cũng có thể đi cáo trạng với cha. Nếu muốn chơi ác hơn, đợi đến lúc thuyết trình về bản kế hoạch thì sẽ lấy ra trước mặt mọi người. Đến lúc đó nếu như bản kế hoạch của Cao Mục Địch làm tốt hơn, thì mấy chú bác sẽ nghi ngờ đó là trộm từ chỗ của Cao Vũ Sanh.

Bên cha vẫn không có động tĩnh gì, nói rõ là người kia còn chưa đi cáo trạng, nhưng kết quả chỉ biết lại càng tệ hơn. Trong lòng Cao Mục Địch thấp thỏm nên muốn đi chơi cưỡi ngựa để cho khuây khoả, kết quả lại gặp được người không muốn thấy. Mãnh thú táo bạo gần như muốn chui ra từ cơ thể, muốn chạy thẳng đến trường đua ngựa đánh cho Cao Vũ Sanh một trận.

Địch Thần ngồi trên hàng rào gỗ có con ngựa đang buộc ở bên cạnh, nhìn không chớp mắt. Từ xưa đến giờ anh chưa từng thấy biểu diễn như thế bao giờ, kỹ thuật cưỡi ngựa phục cổ tỉ mỉ chuẩn xác, người đàn ông trẻ tuổi đẹp trai tiêu sái, mỗi một động tác đều tràn đầy hơi thở hormone đàn ông, vừa huyền bí ưu nhã lại vừa mê người.

Tuấn mã thong thả bước tới, khi đến trước mặt anh thì bỗng nhiên làm dressage (1) một nửa. Móng trước mềm mại bỗng nhiên dừng giữa không trung, thụt vào sau đó lại đưa ra trước, hướng ngang qua bên phải, rồi lại quay về vị trí cũ, sau đó từ từ cúi đầu. Người ngồi trên lưng ngựa giơ tay lên, theo động tác của ngựa mà làm một lễ nghi thân sĩ tiêu chuẩn.

(1) Dressage là một kiểu huấn luyện cho ngựa giơ chân. Cái này cũng nằm trong một trong những môn thi đấu cưỡi ngựa.

Nếu như Cao Vũ Sanh mặc một cái áo sơ mi có tay phồng thì chắc chắn sẽ bị người ta nhận lầm thành vương tử bước ra từ trong truyện cổ tích, nho nhã lễ độ tuấn mỹ vô song. Địch Thần nhìn ngây người, nhịn không được giơ điện thoại lên chụp một tấm.

"Đẹp mắt chứ?" Cao Vũ Sanh ngồi trên lưng ngựa, hai mắt sáng rực nhìn Địch Thần, nếu như phía sau có một cái đuôi, thì chắc chắn nó đang run nhè nhẹ hồi hộp đợi chờ khen ngợi.

"Đẹp trai ngây ngất luôn!" Địch Thần không tiếc khen ngợi thật máu, "Nói thật nha, nếu anh mà là con gái thì lúc này liền nằm trên đất, không đi ký giấy kết hôn thì anh sẽ không đứng dậy."

Kiểu khen ngợi trắng trợn như thế này khiến cho Cao Vũ Sanh ngây ngẩn một chút, sau đó lập tức vui vẻ lên dùng mắt thường có thể thấy được, đuôi to không tồn tại phía sau lắc như cánh quạt kêu "vèo vèo."

"Ôi trời ạ, vậy mà cậu biết làm cái này sao, làm khó lắm đó!" Quý Tiện Ngư đã cưỡi ngựa chạy tới, hoa chân múa tay vui sướng kêu loạn, kéo Cao Vũ Sanh muốn hắn đọ tài với mình, "Chúng ta mặc đồ bảo vệ rồi rồi quyết đấu một trận đi! Có ít người biết làm cái này lắm, con mẹ nó, đã lâu lắm rồi tôi chưa chơi cái này với ai cả, tới tới tới, phải chơi một trận."

Cao Vũ Sanh không động đậy, chỉ nhìn Địch Thần.

"Đi chơi đi, không cần để ý đến anh." Địch Thần khoát khoát tay, ý nói bạn nhỏ nhà mình cứ đi chơi với bạn nhỏ khác đi, đừng nên dính ca ca quá.

"Vô duyên vô cớ quyết đấu cái gì, phải có giải thưởng gì chứ." Cao Vũ Sanh chỉ muốn chơi với ca ca, ruổi ngựa từ từ xoay người.

"Đương nhiên rồi, nói đi, cậu muốn cá cái gì?" Quý Tiện Ngư hăng hái bừng bừng xích gần lại, con ngựa màu trắng được thắt bím cọ cọ đầu với con ngựa màu đen của Cao Vũ Sanh.

"Nếu như tôi thắng thì để cho người quản lý khách hàng của anh làm thay tôi một chuyện." Cao Vũ Sanh hơi chuyển động tròng mắt, dùng dư quang liếc về phía khu nghỉ ngơi sau lưng.

Quý Tiện Ngư nhếch môi khẽ cười: "Không thành vấn đề. Nếu như tôi thắng thì phải cho tôi một chỗ trong hạng mục mới của Cửu Dật?"

"Cửu Dật không do tôi quản." Cao Vũ Sanh quay đầu ngựa lại, từ từ đi về phía phòng thay đồ.

Quý Tiện Ngư đuổi theo chạy song song với hắn, dùng giọng nói chỉ có hai người có thể nghe được cười nói: "Không phải hai ngày nữa thì sẽ do cậu quản à?"

Quý Tiện Ngư cũng có nghe thoáng qua về cái mà anh em nhà họ Cao đang tranh nhau gần đây. Cha già nhà họ Cao để cho mấy đứa con làm một bản báo cáo kế hoạch, chính là muốn giao hạng mục mới cho người thích hợp để đi làm lấy kinh nghiệm, để cho hội đồng quản trị có thể thấy được năng lực của người thừa kế. Chuyện này còn quan trọng hơn buổi họp báo ra mắt xe thể thao rách nát kia nhiều.

Cao Vũ Sanh lộ ra một nụ cười làm ăn: "Quý tổng thật sự có lòng tin vào tôi quá." Cao Mục Địch đúng là cái loại miệng rộng không sợ hậu quả, cái gì cũng có thể kể ra được.

Quay đầu lại liếc mắt nhìn Địch Thần, Địch Thần đang giục ngựa từ từ theo sau cách vài bước, thực hiện chức trách của cận vệ.

"Cao tổng cũng đã công thành danh toại, nếu bị thua chuyện này thì không thể nào nói nổi." Quý Tiện Ngư nói mà còn có ý khác.

Cao Vũ Sanh liếc nhìn hắn một cái: "Quý tổng cứ thắng trước rồi hẵng nói."

Quyết chiến người thật thì cần phải thay đồ, mặc đồ bảo hộ vào. Đương nhiên là kiếm cũng không thể dùng kiếm thật, nhân viên công tác cầm hai thanh kiếm nhựa tới. Bên trong kiếm có thuốc màu đặc biệt, khi va chạm vào đồ bảo hộ thì sẽ có màu xanh dính lên, ý là đã bị đánh trúng.

Địch Thần theo vào phòng thay quần áo, kiểm tra đồ bảo hộ và mũ bảo hộ. Đồ bảo hộ này làm khá đơn giản, chỉ có thể bảo vệ được cơ thể và các đốt ngón tay, cánh tay và cổ thì cũng chỉ quấn một vòng vải màu trắng.

"Chỗ cổ không cần gì bảo vệ à?" Địch Thần sờ sờ lớp vải mỏng kia, không yên tâm lắm.

"Không sao, khi kiếm này của chúng tôi đâm vào người thì sẽ mềm hơn, có một tầng vải là sẽ không có chuyện gì." Nhân viên công tác quấn vải tự mình biểu diễn một chút, làm ra một cái động tác rút kiếm tự vẫn. Kiếm nhựa đụng đến cổ thì lập tức cong lại, bắn ra chất lỏng màu xanh tung toé, ý nói người này chết rất thảm.

"Được rồi, cái này nhìn gớm quá." Địch Thần dùng ngón tay chấm vào chất lỏng màu xanh một cái, "Y như giết một con châu chấu vậy."

Nhân viên công tác châu chấu: "…"

Cao Vũ Sanh mím môi cười, cúi đầu để cho Địch Thần giúp hắn đội mũ kỵ sĩ vào. Cái mũ sắt này là mặt nạ bảo vệ, để ngừa bị kiếm đâm trúng mặt. Mặt nạ bảo hộ bằng sắt đóng kêu cái "tạch," tổng tài trẻ tuổi biến thành kỵ sĩ trẻ tuổi phong sương trong nháy mắt. Kỵ sĩ kéo một tay Địch Thần, cúi đầu đưa mu bàn tay áp lên mặt nạ bảo hộ, làm một lễ nghi không tiêu chuẩn lắm của kỵ sĩ.

Quý Tiện Ngư thay quần áo xong đi tới nhìn thấy một màn này, nhấc mặt nạ bảo hộ lên cười hắc hắc: "Ai nha, đáng lẽ lúc nãy nên cá cái khác. Để cho vệ sĩ Địch làm công chúa, hai chúng ta chiến đấu để cướp công chúa, thế mới kích thích."

Cao Vũ Sanh trừng hắn cách mặt nạ bảo hộ, không vui vẻ lắm.

Địch Thần cũng không tức giận, tay trái nắm tay phải phát ra tiếng kêu "rắc rắc" thanh thuý: "Cũng được, thắng thì sẽ được công chúa yêu dấu ôm một cái, thua thì được công chúa đấm cho không trượt phát nào, thấy sao?"

"Nghe qua bộ đau lắm đấy." Quý Tiện Ngư tự giác lui về sau một bước, "Ha ha, thôi cứ quên đi."

Cao Vũ Sanh cười không phát ra tiếng, buông tay của Địch Thần ra, bước ra ngoài leo lên ngựa.

Hai kỵ sĩ mỗi người cầm một thanh kiếm có chuôi màu xanh, đứng ở hai đầu đường chạy, ở giữa có một hàng rào. Bia ngắm trên hàng rào đã được nhân viên công tác tháo xuống, dọn đẹp tất cả những tạp vật sẽ gây ảnh hưởng đến trận đấu.

Nhiếp ảnh gia chuyên nghiệp của câu lạc bộ đứng bên ngoài rào chắn, giơ camera lên để chuẩn bị chụp. Đây chính là tư liệu sống rất khó có được, nhất định phải chụp hết.

Địch Thần thì đứng bên cạnh nhiếp ảnh gia, từ từ hít ô-xy.

"Lại bắt đầu rồi! Ha ha, bây giờ là chơi thật đó! Địch Tử, không phải anh cậu là một người cuồng công tác à, sao nhìn qua còn chơi giỏi hơn cậu thế?" Nhóm hồ bằng cẩu hữu xem náo nhiệt không ngại lớn chuyện mà còn đổ thêm dầu vào lửa.

"Mẹ nó, bị bệnh à, mặc y như cái xác ướp." Mặt Cao Mục Địch đen lại, bưng ly lên cốc-tai mới vừa pha xong uống một hớp lớn.

"A, chạy rồi, chạy rồi!" Mấy cô gái đứng cạnh tường thuỷ tình, kích động không thôi mà kêu la.

Tuy là có đeo mặt nạ bảo hộ nhưng vẫn dễ phân biệt được ai ra ai. Cao Vũ Sanh cưỡi ngựa đen, Quý Tiện Ngư cưỡi ngựa trắng. Hai con ngựa cũng được đeo mặt nạ bảo hộ, để tránh cho bị kiếm đâm trúng sẽ làm bị thương hai cái mặt ngựa đẹp trai.

Chỗ này không có tiếng còi bắt đầu, hai người chỉ chăm chú nhìn đối phương, gần như là phóng đi cùng lúc. Tuấn mã cất vó, vó ngựa phóng điên cuồng. Thật ra, nếu là quyết đấu trên lưng ngựa chân chính như trong cổ đại, thì vật kỵ sĩ cầm trong tay là cây giáo hung ác. Nhưng mà đây cũng chỉ là trò chơi cho những trung nhị (2) đã lớn, nên cũng chẳng chú ý đến thế.

(2) Trung nhị: thiếu niên đang trong tuổi dậy thì.

Tay cầm kiếm dài của Cao Vũ Sanh rũ xuống bên người. Con ngựa gần như là dựa sát vào hàng rào để chạy, tiếng gió gào thét bên tai. Năm đó đi học ở nước ngoài, hắn đắc tội với đại ca xuất thân quý tộc ở trường, tên kia tuyên bố sẽ tìm người cưỡng hiếp hắn. Khi đó Cao Vũ Sanh vẫn là vị thành niên, trực tiếp đi tìm tên người da trắng vênh váo tự đắc kia: "Nếu như anh là quý tộc thật sự thì hãy dùng cách quyết đấu để giải quyết chuyện này."

Trong vòng vài giây đồng hồ, hai người đã cực kỳ gần nhau. Rõ ràng Quý Tiện Ngư là cao thủ trong trò này, không vội giơ kiếm, chỉ chờ đến thời khắc gần kề mới tung một chiêu dứt mạng.

Cao Vũ Sanh cũng không giơ kiếm, cúi người tăng nhanh tốc độ. Tốc độ bỗng nhiên tăng thêm làm cho dự đoán của Quý Tiện Ngư rối loạn, Quý tổng không chút do dự trực tiếp ra tay, đâm đến hướng ngực của Cao Vũ Sanh.

"Xoẹt cạch!" Kiếm trong tay Cao Vũ Sanh chợt giơ lên, thuận thế ngửa đầu, khiến cho hai thanh kiếm ma sát vào nhau, sau đó hướng về phía sau lưng của Quý Tiện Ngư hung hăng đâm một cái.

"Rắc —" Kiếm nhựa chợt gãy, sau lưng bộ phòng hộ tuyết trắng của Quý Tiện Ngư lập tức dính một mảng màu xanh, giống như một con châu chấu bị đóng đinh.

Người vây xem bên kia lập tức phát ra tiếng reo hò, nhiếp ảnh gia kịp lúc chụp được khoảnh khắc xúc động lòng người này.

"Trời ạ, là Cao Vũ Sanh thắng đúng không?" Mấy cô gái trong phòng nghỉ ngơi nhảy bật dậy.

"Đúng thế, tiểu Cao tổng đẹp trai quá!"

"A, không được, tui phải nói với cha mình mới được, nếu như muốn bàn chuyện thông gia thì phải để tui gả cho Cao Vũ Sanh."

"Dẹp đi bà ơi, cũng có phải đóng phim đâu, nhà bà mở khu thương mại với nhà người ta bán xe hơi thì thông gia cái gì?"

"Hì hì hì, khu thương mại cũng có thể thông gia với bản đồ mà, để cho bản đồ Tiêu Điểm đánh dấu khu thương mại nhà tui."

"Ha ha ha ha…"

Mấy cô gái cũng là tiểu thư nhà giàu, cũng không phải là người mẫu trẻ mà những công tử này tìm đến để mua vui, cho nên căn bản sẽ chẳng quan tâm đến mặt mũi của Cao Mục Địch.

"Mấy chị hai à, được rồi đó." Có cậu trai nhìn không được, mở miệng nhắc nhở các cô.

Nhưng mà nhóm mấy cô gái cũng chẳng thèm để ý đến cậu ta, tiếp tục hỉ hả thảo luận về Cao Vũ Sanh. Nếu so sánh với vị tổng tài thành thục này, những tên ngồi trên sô pha chỉ là những tên oắt con mới ra đời.

"Có gì mà đặc biệt hơn người, cùng lắm cũng chỉ là một đứa con riêng thôi." Mắt thấy Cao Vũ Sanh đã

thay đồ đi qua hướng khu nghỉ ngơi bên này, sắc mặt của Cao Mục Địch lại càng khó coi hơn.

"Con riêng?" Trong phòng im lặng trong nháy mắt, ngay cả mấy cô gái kia cũng quay đầu nhìn sang. Mặc dù có đồn đãi này, nhưng đây là lần đầu tiên chính miệng người Cao gia nói đến chuyện này.

"Ừ, mẹ của anh ta đâu có đăng ký kết hôn với cha tôi đâu, thế không phải là con riêng à?" Nói như thế ra khỏi miệng khiến cho Cao Mục Địch có được khoái cảm trả thù, trên mặt nhịn không được lộ ra nụ cười khinh miệt, quay đầu hỏi người quản lý khách hàng của Cá Mặn bên cạnh, "Triệu Tử An, anh đã làm xong bản kế hoạch của tôi chưa?"

Quản lý khách hàng cao cấp của Công ty Đầu tư Cá Mặn tên là Triệu Tử An. Người này có khuôn mặt tuấn tú rất có lực tương tác, trời sinh đã có đôi mắt cười cong như trăng khuyết, nhìn rất dễ gần. Khí chất của hắn vô cùng đặc biệt, mặc một bộ đồ công sở thoải mái, ngồi giữa một đám ăn chơi trác táng nhưng lại không có chút đột ngột nào cả.

"Xong sáng nay, đã gửi vào email của cậu Cao rồi." Triệu Tử An nói năng ôn hòa lễ độ, khiến cho người ta nghe vào cứ như được chạm vào gió xuân vậy, cung cấp phục vụ ba trăm sáu mươi độ, ngay cả bài tập cha giao cho cũng có thể hoàn thành giúp khách hàng.

"Vẫn là anh tin được." Cuối cùng Cao Mục Địch cũng lộ ra chút tươi cười. Hắn biết Triệu Tử An này không chỉ là quản lý khách hàng, mà còn là quản lý ngân sách của bọn họ, tốt nghiệp hệ tài chính từ trường nổi tiếng, năng lực hạng nhất. Chẳng qua là rơi vào trong tay ông chủ vô lương mới thành "một người dùng hai," đã phải làm việc lại còn phải đi chơi với khách hàng.

"Hây, anh cậu vào kìa." Người bên cạnh nhắc nhở Cao Mục Địch, đừng có thảo luận chuyện kế hoạch gì nữa, tò mò nhìn thoáng qua người bước vào cùng với Cao Vũ Sanh, "Người cùng chơi với anh cậu là ai thế?"

Quý Tiện Ngư lớn hơn vài tuổi so với nhóm tiểu hoàn khố (3) này, những người bình thường cùng chơi với hắn cũng không phải nhóm này cho nên không biết nhau.

(3) Hoàn khố có nghĩa là quần áo lụa là, chỉ trang phục của con em nhà giàu sang quyền quý. Ở đây chỉ mấy cậu thiếu gia nhà giàu này.

"Đó là ông chủ của tôi, người sáng lập kiêm CEO của Công ty Đầu tư Cá Mặn." Triệu Tử An cười lên mắt cong cong nói.

Nghe xong câu này, mấy người nghe chuyện Cao Vũ Sanh là con riêng bày ra sắc mặt khinh thường lập tức thu sắc mặt lại, xem như chưa có chuyện gì xảy ra. Con riêng thì sao, người ta đã lăn lộn tới cái mức mà bọn họ nhảy cũng không nhảy tới.

Khuôn mặt mới vừa vui vẻ của Cao Mục Địch lập tức không nén giận được, đặt mạnh cái ly trong tay xuống mặt bàn: "Dựa vào cái gì mà người giao thiệp với tôi chính là cái nhân viên nhỏ như anh, mà giao thiệp với anh ta thì lại chính là ông chủ của mấy anh. Khinh thường chúng tôi đấy à?"

Trong không khí tràn ngập mùi nước hoa tên là "Lúng túng."

Sắc mặt của nhân viên nhỏ Triệu Tử An vẫn chẳng thay đổi, vẫn giữ bộ dáng cười híp mắt như trước, không nhanh không chậm giải thích: "Nếu là đầu tư một trăm triệu thì ông chủ của chúng tôi sẽ không đích thân ra mặt. Nếu ông chủ cùng đi chơi với anh ta thì đó hẳn là hạng mục từ trăm triệu trở lên…"

Lời này vừa nói ra xong, sắc mặt của Cao Mục Địch càng tệ hơn: "Thì sao? Coi thường mấy đồng tiền của ông đây à?"

Sắc mặt của mấy phú nhị đại khác cũng bất thiện nhìn qua. Hoàn khố có tôn nghiêm của hoàn khố, cho dù ngày nào bọn họ cũng sống phóng túng, có thể so được với tinh anh như người ta không thì bọn họ tự hiểu, nhưng người khác tuyệt đối không được nói thẳng ra. Đặc biệt là quản lý khách hàng phải tới nịnh bợ bọn họ này.

Giống như là một hôn quân trị quốc vô đạo, bị đại thái giám bên người quở trách, thế thì phải lôi ra ngoài trượng tễ.

Triệu Tử An thong dong điềm tĩnh lắc đầu, nói tiếp: "Nhưng mà ông chủ chủ yếu làm đầu tư, tôi mới làm ngân sách. Nói cách khác, cậu Cao đầu tư cho tôi, số tiền này cũng có thể được dùng trên hạng mục của anh trai cậu, số tiền sau này cậu kiếm được chính là tiền của anh cậu."

Lí do thoái thác dễ hiểu rõ ràng, trong nháy mắt vỗ về được trái tim thuỷ tinh của mấy hoàn khố. Thậm chí còn sinh ra một loại lỗi giác là Cao Vũ Sanh đang làm việc cho bọn họ, lập tức vui vẻ.

Cao Vũ Sanh ngồi xuống với Quý Tiện Ngư, rời xa cái góc là nguồn gốc cho vụ tranh cãi ầm ĩ, hơi nâng cằm hướng về phía bên kia: "Quý tổng, đặt cược mà anh đồng ý với tôi đâu?"

"Đợi chút, để tôi gọi anh ta đến." Quý Tiện Ngư rất thẳng thắn, nhắn tin cho Triệu Tử An.

Triệu Tử An tỉnh bơ nhìn thoáng qua điện thoại, cười nói: "Hình như ông chủ thấy tôi rồi, để tôi qua đó chào hỏi chút."

"Ây, khoan đã." Cao Mục Địch kéo hắn, thấp giọng nói, "Thuận tiện hỏi xem bản kế hoạch của Cao Vũ Sanh làm đến đâu rồi."

"Này… chuyện này hơi khó hỏi đó." Triệu Tử An có chút khó khăn. Cao Vũ Sanh không phải là đám hoàn khố này, đây chính là con cáo già đã lăn lộn trên thương trường nhiều năm, không phải muốn hỏi là hỏi được.

"Hỏi được thì tôi sẽ đưa ra con số này." Cao Mục Địch khoa tay múa chân một con số, điệu bộ kia hệt như ân khách ở thanh lâu cổ đại, nói cô nương đứng đầu bảng hát một khúc rồi sẽ được thưởng bao nhiêu tiền.

Triệu Tử An lễ phép cười cười: "Không cần đâu, có thể giúp đỡ được cậu Cao chính là vinh hạnh của tôi. Nhưng mà tính tình của Cao tổng thì cậu Cao cũng biết đấy, tôi chỉ có thể hỏi một chút, có hỏi được hay không thì không đám cam đoan."

Địch Thần đòi ảnh chụp với nhiếp ảnh gia mãi lúc sau mới tới, vừa vào cửa thì đã thấy có một người đàn ông lạ mặt bỗng nhiên đến gần, lập tức ngăn cản đường đi của đối phương: "Muốn làm gì?"

"Anh ta là nhân viên của tôi." Quý Tiện Ngư nhanh chóng giải thích một câu.

Triệu Tử An ngẩng đầu nhìn về phía Địch Thần, bỗng nhiên sững sờ trong nháy mắt, giây lát hoàn hồn lại: "Anh chính là thầy Địch thấy việc nghĩa hăng hái làm à? Hình như tôi đã thấy anh ở trong báo."

Nghề nghiệp quản lí thường giao tiếp với người khác dường như cũng có năng lực phân biệt mặt người đặc biệt.

"Xin lỗi, tôi là vệ sĩ, sẽ không trả lời bất cứ vấn đề gì." Địch Thần bày ra bộ dáng cao lãnh, tránh đường đứng sau Cao Vũ Sanh.

Cao Vũ Sanh quay đầu lại nhìn anh, ý nói anh ngồi xuống nghỉ ngơi đi: "Hôm nay là cuối tuần, không cần đứng."

Địch Thần đúng là cưỡi ngựa cưỡi đến có chút mệt mỏi, ngoan ngoãn nghe lời ngồi trên tay vịn sô pha của Cao Vũ Sanh, một tay khoác lên sau lưng Cao tổng, bày ra bộ dáng bảo vệ.

"Vừa nãy vị Cao thiếu gia kia nói với anh cái gì?" Ông chủ Quý hiền lành nói Triệu Tử An ngồi xuống cạnh mình, đưa đồ uống mới gọi cho hắn uống.

"Hỏi tôi hỏi thăm xem bản kế hoạch của Cao tổng đã làm đến đâu." Triệu Tử An cười híp mắt nói.

Trắng trợn thế à? Địch Thần bị hành vi không chút do dự bán quách khách hàng của mình đi này khiến cho ngơ người một lát, cúi đầu nhìn Cao Vũ Sanh, hình như người này cũng không ngạc nhiên chút nào.

"Ha ha ha." Quý Tiện Ngư nhịn không được vỗ đùi cười to, "Em trai này của cậu đúng là thú vị."

Mặt Cao Vũ Sanh không thay đổi bưng ly nước lạnh trước mặt lên đưa cho Địch Thần uống, tích chữ như vàng dùng ánh mắt ý nói Quý Tiện Ngư mau thực hiện hứa hẹn.

"Chậc, đùa với cậu chẳng vui tí nào." Quý Tiện Ngư bĩu môi, nói khẽ với Triệu Tử An, "Có phải là anh giúp Cao thiếu gia làm bản kế hoạch của cậu ta không?"

Triệu Tử An mỉm cười gật đầu: “Cần gửi một phần cho Cao tổng à?”

“Ha ha, người này tinh quá, làm một quản lý nhỏ đúng là khuất tài nha.” Địch Thần mượn động tác uống nước kề tai nói nhỏ với Cao Vũ Sanh.

Bởi vì hai bên cách xa nhau rất xa, trừ phi là ồn ào lắm thì bình thường sẽ không nghe được nội dung nói chuyện bên này. Cao Mục Địch chỉ thấy bộ dáng mấy người bên kia trò chuyện với nhau vui vẻ thì thấy hài lòng: “Triệu Tử An này, đúng là với ai cũng có thể nói.”

“Phải đó, nói không chừng còn có thể moi được chút chi tiết trong bản kế hoạch của anh cậu đó.” Hồ bằng cẩu hữu bên cạnh phụ họa theo, “Việc này coi bộ được đó.”

Tác giả:

Cao tổng: Tôi cũng thấy được lắm (vỗ vỗ đầu chó của em trai ngu ngốc).

/Hết chương 70/

Dressage.

https://youtu.be/GT6Yn7SLkmQ

71. Chương 71

Chuyển ngữ: Cực Phẩm

Chủ nhật, Địch Thần đã cài báo thức để dậy sớm chuẩn bị đồ ăn sáng, để cho Cao Vũ Sanh ngủ thêm một chút.

Bởi vì hôm nay phải đến Cửu Dật để thuyết trình cho bản báo cáo kế hoạch, nên tối qua Cao Vũ Sanh đã bận rộn với máy tính đến rất khuya, Địch Thần nằm trên giường chờ trái chờ phải rồi tự mình ngủ luôn, cũng không biết gia hoả này mấy giờ mấy đi ngủ.

Cao Vũ Sanh rửa mặt xong, ngồi vào trước bàn, hai tay để trên nhìn Địch Thần đang bận rộn.

Nói là làm đồ ăn sáng, thầy Địch lại không thể làm ra được tác phẩm nghệ thuật như Cao tổng. Anh nấu theo kiểu bình thường dùng để nuôi sống Phương Sơ Dương và Địch Mông Mông, nấu luộc lung tung, hâm nóng hai cái bánh bao, bây giờ đang me nồi để nó nóng lên rồi xào rau. Mông Mông vẫn đang ở với Phương Sơ Dương, giờ trong nhà chỉ có hai người bọn họ nên anh cũng chẳng để ý mấy, mặc một cái áo ba lỗ. Cơ

bắp với đường cong lưu sướng thay đổi theo động tác cầm xẻng, nhìn qua xúc cảm rất tốt.

Địch Thần thuộc về kiểu đầu bếp tống đồ ăn vào chảo rồi đưa lên bàn, không hề tồn tại việc phải bày đồ ăn ra dĩa, xếp đồ ăn lên mâm rồi xoay người đặt lên bàn ăn cơm, nhìn thấy Cao Vũ Sanh không có tiếng động gì thì hết hồn: "A, tỉnh rồi à."

Ánh mắt của Cao Vũ Sanh không thể nào rời khỏi cơ thể xinh đẹp kia được, đợi khi tỉnh hồn lại thì tay đã sờ lên cánh tay của Địch Thần. Xúc cảm trên tay khác với cơ bắp khoẻ mạnh của người bình thường, vô cùng mềm lại co giãn, y như là một con gấu bông được nhồi đầy vậy.

"Cơ bắp của anh khác với người bình thường thật."

Địch Thần là chuyên gia về chuyện này, lại gần cho hắn sờ: "Chơi vui lắm đúng không, anh cũng tò mò cấu tạo của nó lắm."

Cao Vũ Sanh dùng nghị lực cực mạnh kéo bàn tay đang mắc trên eo Địch Thần xuống: "Không được cho người khác sờ."

"Chắc chắn rồi, bị người ta phát hiện thì chắc đưa anh vào phòng thí nghiệm cắt miếng mất." Địch Thần cười ha ha, giơ tay lên xoa đầu Cao Vũ Sanh. Chắc là tuổi trẻ nên tinh lực tràn đầy, nhìn anh nhóc này không hề có chút uể oải nào do thức đêm, sắc mặt sáng láng, ngay cả tóc cũng đã chải tỉ mỉ. Điều này khiến cho Địch Thần có ý đồ nhìn cái đầu ổ gà của Thiên Tứ vô cùng thất lạc, đơn giản thò tay ra tự mình làm.

Tuy là ý của Cao tổng nói không phải là cái này, nhưng trả lời như thế cũng đã khiến hắn đủ thoả mãn, liền để cho Địch Thần nghịch, đội cái đầu tóc xù xù ngồi ăn sáng.

Toà nhà Cửu Dật, phòng hội nghị tầng cao nhất.

Hôm nay là cuối tuần, hầu hết tất cả đổng sự của công ty đều ở đây, nói là hội nghị nghiên cứu và thảo luận kế hoạch, nhưng thật ra là một buổi họp hội đồng quản trị không chính thức.

Phòng hội nghị này khá là đặc biệt, chỗ ngồi được thiết kế theo hình dáng của cầu thang, bục thuyết trình nằm dưới cùng. Nhìn giống như là phòng học trong trường đại học, dễ nghe thuyết trình hơn. Các đổng sự ngồi hàng trước, trợ lý và tiểu bối thì ngồi sau.

Địch Thần mặc một thân đồ vest màu đen, đi sau lưng Cao Vũ Sanh bước vào, giữ chức trợ lý tạm thời. Cao Vũ Sanh thì vẫn mặc cái áo sơ mi màu lam đậm, không đeo cà vạt cũng không mặc áo khoác, hai tay trống trơn, nhìn qua vô cùng tùy tính.

Mà Cao Mục Địch thường mặc quần rách đi giày đinh, thì nay lại đổi tính mặc đồ vest, đeo cà vạt. Không thể không nói gen của nhà họ Cao rất tốt, mặc vào như thế thì tên ăn chơi trác táng trông cũng ra dáng hẳn lên.

Ngồi chung một chỗ với Cao Mục Địch còn có Chu Lâm Na cùng ăn cơm lần trước. Cha của Chu tiểu thư là thành viên của hội đồng quản trị, so đấu bản báo cáo kế hoạch hôm nay cũng có một phần của cô. Khi nhìn thấy Cao Vũ Sanh bước vào thì lập tức vẫy tay với hắn.

Cao Vũ Sanh hơi gật đầu, dẫn Địch Thần ngồi xuống phía khác.

"Người đẹp người ta cũng đã bắt chuyện với em rồi, mà sao không qua đó ngồi?" Địch Thần dùng cùi chỏ chọc chọc hắn, nhỏ giọng nói.

"Tại sao là phải qua đó ngồi?" Mặt Cao Vũ Sanh không thay đổi hỏi.

"Chậc, không hiểu phong tình." Địch Thần làm như có thật lắc đầu, "Thằng nhóc này, em thế là không được biết không? Không kiếm được vợ đâu."

"Phong tình của người khác không có quan hệ gì với em cả, em chỉ cần có ca ca là được rồi." Cao Vũ Sanh nghiêm túc nói.

Địch Thần: "… Nói bậy gì đó, ai lại nói thế." Sao nói phong tình mà cũng có thể kéo lên người anh, thằng nhóc này có thói quen dùng "Ca ca" để đặt câu à?

Cao Vũ Sanh chỉ nhìn anh, không nói gì.

Địch Thần cong ngón tay cóc đầu hắn.

"Tôi có thể ngồi ở đây không?" Chu tiểu thư chủ động đi tới, muốn ngồi ở vị trí bên cạnh của Cao Vũ Sanh. Cao Vũ Sanh từ chối cho ý kiến, cô liền ngồi xuống luôn, nhìn qua thì thành thục hơn nhiều với lúc ăn cơm hôm bữa: "Ây, sao không thấy chị của anh?"

Trong lòng mọi người ai cũng hiểu rõ việc để cho nhóm tiểu bối bọn họ thuyết trình kế hoạch là vì cái gì. Nhà họ Cao có ba người con, chắc là sẽ không ai vắng mặt chứ.

Nhưng cha Cao ngồi chỗ phía trước lại không nghĩ thế. Cao Chấn Trạch đứng lên, nhìn thoáng qua tiểu bối đằng sau, không chút do dự đi lên bục: "Nếu người đã đến đông đủ thì chúng ta bắt đầu đi."

Những đổng sự khác cũng không có ý kiến, màn hình lớn mở rộng ra, ý nói hội nghị bắt đầu.

Nhưng vào lúc này, cửa phòng họp lại mở ra. Cao Văn Tranh mặc bộ quần áo màu xanh, đội mũ đen, mặt lạnh lùng từng bước đi tới. Cây gậy dài nhỏ màu đen chống trên mặt đất, phát ra tiếng "cộc cộc."

Mọi người đều nhìn qua, Cao Chấn Trạch trên bục cau mày: "Hội nghị bắt đầu rồi mà con còn vào làm gì?"

"Xin lỗi, đi đứng bất tiện nên trễ một chút." Cao Văn Tranh nhướng cằm, đối diện với cha mình.

"Vào chỗ ngồi đi, đừng nên lãng phí thời gian." Một đồng sự lớn tuổi mở miệng, ý nói Cao Văn Tranh nhanh chóng vào chỗ ngồi.

/Hết chương 71/

Tác giả: Chương ngắn quá, tui có tội, tui không phải là người _(: ")_ Tui tự mắng rồi, không được mắng tui.

72. Chương 72

Chuyển ngữ: Cực Phẩm

Cao Văn Tranh đi từng bước một xuống, dư quang đảo qua Cao Vũ Sanh, giống như là gió lạnh quét qua kiến càng không biết tự lượng sức mình, mang theo vài phần đồng tình khinh miệt. Cô đã lăn lộn ở Cửu Dật nhiều năm như thế, làm từ nhân viên tầng chót nhất lên, bây giờ đã là tổng giám đốc điều hành. Lướt qua chỗ ngồi của tiểu bối, ngồi ở vị trí của tầng quản lý.

Chẳng qua là hôm nay trung tầng không có ai đến cả, chỉ có một mình cô ngồi một mình ở chỗ đó. Ưu nhã gỡ bao tay màu đen xuống, giơ gậy chống tựa vào ghế, một tay chống lên đó khẽ nhếch cằm. Giống như là một con chim khổng tước trung niên kiêu ngạo, chen giữa một đám chim khổng tước già gần đất xa trời và đám chim non còn non nớt, một mình một phương.

Địch Thần rất không thoải mái với ánh mắt này, quay đầu qua hỏi Cao Vũ Sanh: "Mắt của chị gái em bị lé à?"

Vốn Cao Vũ Sanh cũng chẳng để ý, ngừng một chút mới hiểu được anh đang nói gì, làm như thật gật đầu: "Chắc là thế, từ nhỏ chị ta đã vốn thế rồi."

"Chậc, để lát nữa giới thiệu cho chị ta một bác sĩ khoa mắt mới được." Địch Thần bĩu môi.

"Tôi có quen một bác sĩ chuyên khoa mắt rất có tiếng, có cần giới thiệu cho chị Văn Tranh không?" Chu tiểu thư không hiểu, nghe hai người bọn họ nói thế thì cố gắng hoà vào trọng tâm câu chuyện.

Cao Vũ Sanh: "Cô có thể thử xem."

Hội nghị bắt đầu, Cao Chấn Trạch đứng trên bục nói vài ba câu đơn giản, rồi giao hội trường lại cho thư ký. Hội nghị hôm nay chủ yếu là để thảo luận về vấn đề của hạng mục xe thể thao mới ra mắt gần đây. Nửa phần trước thì toàn là nhóm đổng sự thảo luận, chưa đến lượt nhóm tiểu bối.

Đây là lần đầu tiên Địch Thần được tham dự buổi họp hội đồng quản trị của công ty lớn, chẳng có chút văn minh gì giống trong phim truyền hình diễn cả – mọi người im lặng giơ tay biểu quyết, mà là ông một lời tôi một câu y như cái chợ bán cá, nhao nhao ồn ào liên tục.

"Đây là sản phẩm quan trọng để cho xe ô tô Cửu Dật thay đổi, lúc trước quảng cáo quá, mặt nào cũng phải coi cho kỹ. Nhưng mà mọi người nhìn xem, bây giờ kế hoạch tiêu thụ là cái loại rách nát gì, đưa ra thị trường đã một tuần mà lượng thu nhập rất thấp, căn bản là người tiêu thụ cũng chẳng muốn mua."

"Lúc mới bắt đầu muốn làm hạng mục này thì tôi đã phản đối, nhưng mấy người không nghe. Bây giờ biện pháp tốt nhất chính là ngừng lại đúng lúc, bán hết những cái đã sản xuất đi."

"Nếu không thay đổi thì chẳng lẽ lại muốn làm sản phẩm hạng chót cả đời sao? Hạng chót trên thị trường đã suy thoái rồi, lần này thất bại thì cũng có thể thử lần khác."

Dãy bàn của hàng đầu tiên có hình cong gần giống hình tròn, bọn họ có thể thấy bục thuyết trình, mà cũng có thể thấy chỗ khác, tiện cho lúc nào cũng cãi nhau được. Thành viên trong hội đồng quản trị của Cửu Dật thì đổng sự chấp hành chiếm đại đa số, bọn họ đều là cao tầng của công ty, ai cũng có cách giải thích của mình với kiểu quản lý công ty. Nhất là hôm nay còn là buổi hội nghị không chính thức, không có nhiều quy củ lắm, vừa mở miệng ra là cãi đến đỏ mặt tía tai.

Địch Thần nghe không hiểu lắm, nhàm chán lấy điện thoại ra, tắt âm thanh đi bắt đầu chơi game.

Chu tiểu thư bên cạnh cầm bản PPT đã in ra, đang yên lặng ôn lại xem lát nữa phải lên bục nói gì. Mà Cao Vũ Sanh giống như là không cần lên thuyết trình vậy, say sưa nghe những người đó cãi nhau, thỉnh thoảng còn ghi lại mấy từ gì trên giấy.

Một lát sau không thấy Địch Thần có động tĩnh gì, quay đầu sang nhìn anh, chỉ thấy người nọ đang vô cùng tập trung chơi một trò chơi offline đã có từ lâu – Đào Vàng.

Thợ mỏ có râu méo dài đáng thương cầm một sợi dây thừng lớn, lúc ẩn lúc hiện mò vàng. Địch Thần ra tay rất nhanh, nhưng không chính xác, cũng không có sách lược gì cả, chỉ biết nhìn chằm chằm vào cục lớn nhất rồi đào.

Cao Vũ Sanh xé một mảnh giấy dài nhỏ từ tờ giấy biên bản hội nghị ra đưa cho anh.

Làm gì thế? Địch Thần dùng ánh mắt hỏi hắn.

Cao Vũ Sanh đặt tờ giấy lên trên màn hình điện thoại, làm một cây thước thẳng. Vừa hướng về phía mỏ đào, vừa hướng về phía vàng, ý nói Địch Thần nhấn một cái. Đợi khi mỏ đào vừa trúng ngay rìa tờ giấy thì đúng lúc nhấn một cái, cái mỏ đảo liền theo hướng của tờ giấy, không hề lệch tí nào bắt được vàng ở dưới cùng.

“Ha.” Địch Thần nhỏ giọng thán phục một chút, “Còn có kiểu chơi này nữa à, em giỏi thật đó.”

“Vật gì đó hữu tích khả tuần (1), chỉ cần sớm tạo kế hoạch cho nó thì có thể bách phát bách trúng.” Cao Vũ Sanh dựa rất sát, bởi vì tờ giấy nên cánh tay đan với Địch Thần, gần như là muốn dán cùng một chỗ với anh. Không thể nói to nên nói chuyện với nhau liền biến thành thì thầm.

(1) Hữu tích khả tuần: có dấu vết, manh mối thì có thể lần theo, bắt chước.

Địch Thần nghĩ là hắn nói một câu mà còn có ý khác, nhưng lúc này lại không rảnh để tự hỏi. Mùi thơm bạc hà trong trẻo tràn đầy trong không khí xung quanh, không thể tránh được, đành hít thẳng vào phổi. Nhiệt độ ấm áp của cơ thể truyền qua từ lớp vài quần áo mỏng, như là được một con gấu bông lớn mới được giặt sạch ôm cánh tay, vừa dễ chịu lại vừa ngưa ngứa trong lòng, khiến cho bản thân mình đắm chìm vào quên mất mình là ai.

“Thật ra bây giờ Cửu Dật…” Chu tiểu thư đọc tư liệu xong, quay đầu muốn trò chuyện với Cao Vũ Sanh hai câu thì lại thấy một màn như thế, lời muốn nói lập tức mắc trong cổ họng không nói ra được.

“Tôi nói thật, bây giờ Cửu Dật đã phát triển đến giai đoạn bằng phẳng rồi.” Đổng sự Chu, cha của Chu tiểu thư, mở miệng kết thúc cuộc cãi nhau không dứt, “Những ông già như chúng ta này đều đã cứng nhắc hết rồi, nên nghe chút ý kiến của người trẻ tuổi.”

Giờ mọi người mới nhớ ra mục đích thật sự mà Cao Chấn Trạch gọi mọi người đến đây. Mặc dù Cửu Dật là một doanh nghiệp niêm yết (2), nhưng cách thức quản lý vẫn như mấy chục năm trước, khiến cho ảnh hưởng của Cao Chấn Trạch vô cùng lớn với doanh nghiệp. Tuổi của Cao Chấn Trạch càng ngày càng lớn, nhóm cổ đông cũng càng ngày càng lo lắng về tính ổn định trong thị trường chứng khoán, hy vọng ông có thể giao quyền hành ra để giảm bớt phiêu lưu. Mà Cao Chấn Trạch không nguyện giao quyền, liền đưa ra biện pháp điều hoà, là bồi dưỡng “người nối nghiệp.”

(2) Doanh nghiệp niêm yết: là doanh nghiệp có cổ phiếu được bán trên thị trường chứng khoán.

Chu Lâm Na hoàn toàn là đến góp vui, cô cũng đã đi làm ở Cửu Dật, lần này chỉ để lộ mặt thôi. Thấy cha mình nói như thế, làm con gái thì tự nhiên muốn cổ vũ, cô liền dẫn đầu bước lên bục.

“Các chú các bác các dì, các vị lãnh đạo, buổi sáng tốt lành.” Chu tiểu thư là học sinh giỏi tốt nghiệp từ trường nổi tiếng ở nước ngoài, từ lúc nhỏ đã có gia cảnh hậu đãi nên khí chất ăn nói là không thể soi mói.

Màn hình chiếu đằng sau có độ rộng có thể so với rạp chiếu phim, mở ra slide được làm rất đẹp, trong tay Chu tiểu thư cầm bút dạ quang điều khiển từ xa nói về phương án kế hoạch của cô. Kế hoạch này đương nhiên là có quan hệ với hạng mục xe thể thao cần thảo luận hôm nay.

“Lúc ở đại học thì con học chuyên ngành marketing, bây giờ thì đang công tác ở bộ phận tiêu thụ của công ty, cho nên con làm một bản kế hoạch tiêu thụ. Nếu có chỗ nào sai sót thì mong mọi người bỏ qua.” Nói thì nói thế, nhưng nội dung Chu Lâm Na thuyết trình thì tuyệt không thô sơ chút nào, cô có kiến giải rất

độc đáo đối với mặt tiêu thụ.

"Về khía cạnh marketing, có một câu châm ngôn kinh điển là, "Không có sản phẩm nào không bán được, chỉ có người bán hàng không có nỗ lực." Đối với nhóm hàng tiêu thụ nhanh (3) mà nói, đúng là có thể áp dụng được câu châm ngôn này, nhưng đối với hoàng hoá cỡ lớn, giá cao mà nói thì không phải chỉ cần cố gắng của một người bán hàng là có thể xoay chuyển đại cục." Trên màn hình hiện ra kết quả khảo sát kỳ vọng tâm lý của người tiêu thụ mà bộ phận tiêu thụ làm, "Đầu tiên chúng ta phải hiểu, vị trí của xe thể thao là sản phẩm tiêu dùng đẳng cấp, mà ấn tượng hiện tại của Cửu Dật trên thị trường là loại xe tiết kiệm, đây là nguyên nhân thực sự của việc tiêu thụ không tốt…"

(3) Nhóm hàng tiêu thụ nhanh: là sản phẩm bán đi nhanh và có giá tương đối thấp.

Địch Thần nghe thấy gật đầu, cảm thấy rất có đạo lý: "Lát nữa cô ấy nói xong thì em lên đi, nếu không người ta nói hết mất." Quay đi quẩn lại cũng chỉ đó chừng đó chuyện, nói càng trễ càng mất lợi.

"Không vội." Cao Vũ Sanh không nghĩ vậy, nhớ mấy từ quan trọng rồi lại cầm tờ giấy nhỏ lên, "Chúng ta chơi thêm một ván nữa đi."

Địch Thần: "…"

Cũng may không phải là ai cũng tung chiêu khác bình thường như Cao Vũ Sanh, ít nhất thì Cao Mục Địch cũng nghĩ giống Địch Thần. Lúc Chu Lâm Na thuyết trình xong thì nhanh chóng vọt lên bục.

"Em trai anh thật là đủ tích cực." Chu tiểu thư thuyết trình xong rồi, vô cùng nhẹ nhõm, lại nhịn không được bắt chuyện với Cao Vũ Sanh, "Cậu ta mới vừa lên đại học đúng không, cũng biết làm bản kế hoạch rồi à?"

"Chỉ cần muốn làm thì tiềm lực của con người là vô cùng." Cao Vũ Sanh nói sâu xa.

Việc mà Triệu Tử An đã làm thì đúng là không chê vào đâu được. Không chỉ làm một bản kế hoạch hoàn mỹ, mà còn làm nguyên một bản PPT, giá trị phục vụ có thể khen được tới năm sao. Hắn làm bên mảng tài chính cho nên cũng làm một bản kế hoạch đẩy mạnh tiêu thụ kết hợp với mảng tài chính, quan điểm cũng rất mới mẻ độc đáo.

"Con đã tự mình lái xe thể thao của Cửu Dật, tính năng, vẻ ngoài không thua gì với xe nhập khẩu, giá còn tiện nghi hơn. Cho nên lý do không có người mua, chính là vì vấn đề vị trí của sản phẩm của chúng ta. Người muốn mua sản phẩm xe thể thao trong nước chính là những người muốn ra vẻ… Khụ, muốn khoe khoang nhưng lại không có nhiều tiền lắm." Cao Mục Địch nuốt cái chữ thô tục bình thường mình hay nói lại đúng lúc, dùng cách nói chuyện văn minh thuyết trình lại phương án này, trên màn hình có một biểu đồ đường trên đó.

Triệu Tử An làm nhân sĩ mảng tài chính, điểm đột phá tiêu thụ hắn chọn cho xe thể thao chính là "thuê tài chính (4)." Thuê tài chính thường áp dụng với những sản phẩm vô cùng đắt tiền. Ví dụ như trực thăng,

ca nô, những hãng hàng không chọn cách cho thuê định kỳ hàng năm để trả tiền thuê cho công ty sản xuất, như thế thì có thể có được quyền sử dụng máy bay.

(4) Thuê tài chính: nói đơn giản là bên thuê sẽ thuê một sản phẩm trong một thời gian định kỳ được quy định trong hợp đồng. Thuê tài chính có những đặc trưng sau: sau khi hết hạn hợp đồng, bên thuê có thể thuê tiếp hoặc mua lại sản phẩm đó. Số tiền mà bên thuê phải bỏ ra để mua lại sản phẩm phải ít hơn giá trị thực tế của sản phẩm đó, hoặc bên thuê có thể không phải trả tiền để mua lại sản phẩm mà sản phẩm đó sẽ thuộc về bên thuê luôn, tuỳ vào trong hợp đồng ghi như thế nào.

Mạch ý nghĩa của bản kế hoạch này là hợp tác với công ty tài chính, "cho thuê" xe cho người cần, dùng định kỳ là một năm. Tiền thuê hàng năm tầm khoảng một phần ba giá trị của xe, nếu như có thể trả đủ trong vòng năm năm thì chiếc xe này sẽ hoàn toàn thuộc về người đó, nếu như năm sau không muốn thuê thì có thể không cần thuê nữa.

Quan điểm về cách thức buôn bán như thế, khiến cho hội đồng quản trị thấy hứng thú. Cao Văn Tranh ngồi ở giữa cũng nhướng mày, quay đầu nhìn về phía Cao Vũ Sanh ở hàng sau.

Địch Thần nhận ra ánh mắt không có ý tốt này, trực tiếp giơ tay ra chặt đứt cái đường nhìn rình mò như dùng dao cắt dưa hấu. Không để cho đối phương nhìn thấy mặt của Cao Vũ Sanh, chỉ để cho cô ta nhìn thấy một bàn tay to năm ngón.

Cao Văn Tranh trừng anh.

Địch Thần nhướng mày, cầm bút lông trên bàn lên vẽ một mặt quỷ lè lưỡi trên lòng bàn tay.

Cao Văn Tranh cắn răng quay đầu lại: "Đồ điên."

"Bản kế hoạch này không phải là bản mà hôm qua anh gửi cho tôi xem sao?" Sắc mặt của Chu tiểu thư ngồi bên cạnh trắng bệch, nhỏ giọng hỏi Cao Vũ Sanh. Đêm qua, cô bỗng nhiên nhận được tin nhắn của Cao Vũ Sanh, nói là muốn trao đổi bản kế hoạch với cô.

Vốn đã có hảo cảm với anh, hành động như thế ở trong mắt cô chính là mượn cơ hội làm thân, sau khi nhận được bản kế hoạch của Cao Vũ Sanh trước thì vui vẻ đồng ý. Bây giờ bản kế hoạch này lại xuất hiện ở trong tay của con trai út nhà họ Cao, nếu như Cao Vũ Sanh nghi ngờ cô tiết lộ thì làm sao đây?

Cao Vũ Sanh im lặng một lát: "Tôi biết không phải do cô làm."

"Nhưng mà…"

"Quên đi, dù sao nó cũng là em tôi, một bản kế hoạch mà thôi. Mong Chu tiểu thư đừng nói cho người khác biết." Cao Vũ Sanh rũ mắt, che đi suy nghĩ trong mắt.

Địch Thần nghe thằng nhóc xấu xa nhà mình lừa người, khoé miệng hơi co rút, im lặng cúi đầu tiếp tục đào vàng.

Cao Mục Địch nói xong, có một vị đổng sự bỗng nhiên vỗ tay: "Tiểu Địch vẫn còn chưa tốt nghiệp đúng không, có thể làm ra được bản kế hoạch thế này đúng là quá tuyệt vời."

"Đúng thế, tuy là còn chỗ vẫn chưa hoàn chỉnh lắm, nhưng mới có mười chín thôi. Lúc tôi mười chín còn đang đi bưng nước cho người ta kìa." Một đổng sự khác cười phụ họa.

Cao Chấn Trạch cũng có chút ngoài ý muốn, hài lòng gật đầu. Dạo này thằng út đúng là có tiền đồ.

Chu tiểu thư tức giận bất bình "hừ" một tiếng.

Cao Văn Tranh đứng dậy, nhìn về phía Cao Vũ Sanh ngồi bất động, hơi câu môi: "Tiểu Địch nói xong rồi, Vũ Sanh thì sao?"

"Chị lên trước đi, tôi vẫn còn chưa chuẩn bị tốt." Mặt Cao Vũ Sanh không thay đổi nói.

Địch Thần loáng thoáng nghe được một tiếng cười nhạo, chỉ thấy người phụ nữ cao ngạo kia tháo mũ sa xuống, ngẩng đầu ưỡn ngực bước lên đài, một tay cầm gậy chống đứng vững, cố ý liếc về phía cha mình. Hai trợ lý của cô ôm một xấp bản in kế hoạch đến, phát cho mỗi đổng sự một bản. Tư thái chuyên nghiệp như thế, hai người trẻ tuổi lên trước kia không thể nào so cùng được.

Cao Văn Tranh là tổng giám đốc điều hành, trong tay cô có được tư liệu kinh doanh sản xuất trực tiếp, kế hoạch đưa ra so với hai người kia thì thực tế hơn nhiều. Có số liệu, có phân tích giá thành, có kế hoạch thị trường. Một xấp dày, rất có thành ý.

"Đã sản xuất rất nhiều sản phẩm rồi, nếu tạm thời thay đổi tính năng hoặc là sửa phương pháp tiêu thụ thì không kịp, nói đến thuê tài chính thì càng buồn cười hơn. Tôi xin hỏi, nếu như người trên cả nước biết chiếc xe này của cậu có thể thuê tài chính được, thì những người nghĩ mua xe để khoe khoang, lúc lái ra ngoài sẽ không thấy mất mặt sao?" Lời nói lạnh lùng sắc bén, phủ định thẳng ngôn luận của Chu tiểu thư và Cao Mục Địch lúc nãy.

Sắc mặt của Chu Lâm Na không được tốt lắm, Cao Mục Địch bên kia thì càng không khá hơn chút nào. Bản kế hoạch này của Cao Văn Tranh chỗ nào cũng ghim cái "Kế hoạch thuê tài chính" của hắn.

"Sao chị em giống như là đã xem bản kế hoạch của em trai em vậy?" Địch Thần dùng mu bàn tay vỗ vỗ Cao Vũ Sanh, nghi ngờ nhìn hắn.

Mặt Cao Vũ Sanh không thay đổi nghiêng đầu qua, ngờ ra kiểu vô số tội.

"Cái cần làm bây giờ là phải sản xuất chậm lại, biến những chiếc xe thành này số lượng có hạn, đẩy giá cao lên, để nâng giá trị thị trường lên. Nếu không thì lúc sản xuất xe thể thao đời thứ hai thì sẽ chẳng bán được."

Lý luận của Cao Văn Tranh rõ ràng là được hội đồng quản trị tán thành dễ dàng hơn. Dù sao cô cũng biết dùng số liệu để nói, hơn nữa còn đưa ra phương pháp có thể làm được. Đổng sự hàng thứ nhất đều nghe vô cùng chăm chú, còn thường gật đầu.

"Lão Cao, cô con gái này của ông được lắm đó." Đổng sự Chu cười híp mắt nói với Cao Chấn Trạch.

Cao Chấn Trạch không nói gì.

Cao Văn Tranh cười nhạt, bước xuống bục ngồi phía sau Cao Chấn Trạch nói với đổng sự Chu: "Người cha chờ đợi nhất chính là Vũ Sanh, dù sao cũng là người tự mở công ty."

"Ha ha." Đổng sự Chu không nói gì nữa.

Không chỉ có Cao Chấn Trạch chờ mong mà những đổng sự khác cũng khá mong đợi. Người bên ngoài nhìn vào ba chị em nhà họ Cao thì người có tiền đồ nhất chính là Cao Vũ Sanh. Tuổi còn trẻ đã tự tạo dựng công ty của mình từ hai bàn ty trắng, còn làm đến phong sinh thuỷ khởi, cực kỳ có tiếng. Ở trong mắt của người thế hệ trước hay là những người trẻ thì cũng là thiên chi kiêu tử.

Cao Vũ Sanh không nhanh không chậm đứng dậy, vừa đi vừa cài nút măng sét của áo sơ mi. Hai tay trống trơn đứng trên bục, không có tư liệu cũng không có PPT, thanh tùng ngọc thụ đứng ở chỗ tỷ lệ hoàng kim trên bục, toàn bộ tiêu điểm của hội trường liền tụ lên trên người hắn.

"Thành thật mà nói, con không làm bản kế hoạch nào cả." Cao tổng được mong đợi, khi mở miệng ra chính là một câu như thế.

Dưới bục lập tức xôn xao, mặt Cao Chấn Trạch bỗng đen lại.

Địch Thần cũng không hiểu ra sao, không làm? Vậy thằng nhóc này thức đến nửa đêm là để chơi game à?

Mặt Cao Vũ Sanh không đổi sắc chờ xôn xao dừng lại, sau đó mới dùng giọng nói dễ nghe có sức thuyết phục vô cùng ổn định, không nhanh không chậm nói tiếp: "Bản kế hoạch cần có số liệu đầy đủ làm nền tảng, điều tra thị trường tỉ mỉ thì mới làm ra được, làm gấp rút trong vòng một tuần gì đó thì không được xem là một bản kế hoạch, cùng lắm cũng chỉ được gọi là một bản kế hoạch dự án mà thôi."

/Hết chương 72/

Cực Phẩm: Mình không học chuyên ngành Kinh tế nên định nghĩa của những từ chuyên ngành trong

truyện mình chỉ lên mạng đọc định nghĩa rồi chú thích theo cách hiểu đơn giản của mình. Nếu ai thấy sai thì cứ góp ý nhé.

73. Chương 73

Chuyển ngữ: Cực Phẩm

"Si ——" Bên dưới vang lên tiếng hít khí, một cái tát cách không đánh thẳng vào mặt ba người vừa thuyết trình, thậm chí còn đánh vào nhóm đổng sự hy vọng thấy bọn họ đọ bản kế hoạch với nhau. Công kích không lệch đi một phân nào, bao quát mọi mặt.

Đúng là bản kế hoạch không phải giống như trò đùa như thế, nhóm đổng sự vốn chỉ ôm thái độ xem nhóm tiểu bối thuyết trình nhân dịp ngày nghỉ, không nghĩ đến lại đụng trúng người nghiêm túc (1) như Cao Vũ Sanh đây.

(1) Nguyên văn là "giác chân," có nghĩa là "tích cực," nghĩa bình thường chỉ thái độ và hành vi không đạt được kết quả như ý muốn là nhất quyết không bỏ qua. Nếu dùng để chỉ người, thường nói người này rất ngoan cố, muốn tìm hiểu cái gì đó thì phải tìm hiểu cho bằng được, muốn đi thật sâu để tìm hiểu được bản chất của sự việc. Vì nghĩa rộng nên mình chỉ edit theo nghĩa ngắn ngọn là "nghiêm túc."

"Bản thân Vũ Sanh cũng là tổng tài của một công ty, quan điểm nhìn nhận vấn đề đúng là khác biệt." Đổng sự Chu bình thản ung dung khen một câu.

Sắc mặt của Cao Chấn Trạch thoáng tốt hơn, ra hiệu nói mọi người im lặng, nói với Cao Vũ Sanh trên bục: "Nếu đã không có bản kế hoạch thì con lên đó làm cái gì?"

"Con cũng không phải là nhân viên của Cửu Dật, không lấy được số liệu cụ thể, những cái có thể tham khảo thì toàn là tư liệu đã công bố, cũng không kịp làm nghiên cứu thị trường, cho nên con chỉ có thể nói về cách nhìn của mình đối với hạng mục này." Cao Vũ Sanh nhận điều khiển từ xa mà thư ký đưa đến, đổi màn hình thành PPT của Chu tiểu thư, lật đến slide số liệu thị trường kia.

"Chủ tịch, ngay cả con trai mình mà cũng không cho xem số liệu nội bộ sao?" Một đổng sự cười hỏi Cao Chấn Trạch.

Câu nói này của Cao Vũ Sanh gián tiếp cho thấy tính bảo mật số liệu của Cửu Dật tốt đến mức nào, ngay cả con trai của Cao Chấn Trạch cũng không lấy được. Nịnh nọt này đúng là vừa chuẩn, trên mặt Cao Chấn Trạch lộ ra chút ý cười: "Vốn để xem bản lĩnh của từng người mà, tôi sẽ không nói gì cả."

Nhưng sắc mặt của Cao Văn Tranh thì không được tốt lắm: "Nó đang châm biếm mình dựa vào số liệu để chiếm thượng phong à? Nếu nói là muốn làm thì phòng kế hoạch sẽ không đưa tư liệu có thể sử dụng được cho nó sao?" Trợ lý bên cạnh cúi đầu không dám nói gì, Cao Chấn Trạch ngồi hàng trước quay đầu lại nhìn cô. Đổng sự Chu chỉ cười cười, giả vờ không nghe thấy gì.

Địch Thần lặng lẽ dời đến hàng trước để tiện bảo vệ cậu nhóc nhà mình. Bị ép phải nghe hết mấy lời này không sót chữ nào, anh không khỏi cau mày, nhà người có tiền đúng là không dễ chịu gì.

Anh và Phương Sơ Dương sẽ không bao giờ minh triêu ám phúng (2) trước mặt cha mình để giành gia sản. Khi hai người bọn họ có chuyện gì thì cũng sẽ trực tiếp giải quyết, nói không rõ thì liền đánh một trận.

(2) Minh triêu ám phúng: ngoài sáng thì tỏ ra quang minh chính đại, bên trong thì châm biếm, nói móc.

"Chu tiểu thư ở bộ phận tiêu thụ nên số liệu thị trường mà cô ấy đưa ra rất chính xác, bây giờ cứ tạm thời cho là chính xác để nói đi." Cao Vũ Sanh dùng bút laser chỉ vào ấn tượng của khách hàng đối với thương hiệu của Cửu Dật, "Có một phần cô ấy nói không sai, bây giờ không phải là thời cơ tốt để bán xe thể thao. Đương nhiên trong mắt của con, Cửu Dật cũng không nên làm xe thể thao."

Vừa phủ nhận bản kế hoạch này, bây giờ lại phủ nhận thẳng hạng mục này luôn. Người ngồi dưới bục không hề sốc nữa, mà là vô cùng chăm chú nghe hắn sẽ nói gì kế tiếp.

"Xe thể thao là nhu cầu của nhóm người tiêu phí cao cấp, bây giờ vị trí của sản phẩm của Cửu Dật chỉ là xe sản xuất trong nước, không có được công nhận của thị trường cao cấp. Nhưng nếu Cửu Dật muốn thay đổi thì phải tìm ra được một bước đột phá, đây là một trạng thái phải có của một doanh nghiệp có sức sống, không nên từ bỏ nó." Cao Vũ Sanh cũng không cho là làm hạng mục mới là một hành vi sai lầm, ngược lại, thường xuyên đổi mới mới chính là nhân tố quan trọng để một doanh nghiệp sống sót dài lâu.

Khi hắn nói thì dường như có một loại ma lực kỳ lạ, khiến cho tất cả các sự chú ý đều tập trung lên người mình. Giọng nói, thần thái, động tác, thậm chí còn bao gồm cả chiếc áo sơ mi màu xanh của bầu trời, sự tuỳ tính khó nhìn thấu, và cả năng lực trác tuyệt. Biến một cuộc so đấu bản kế hoạch thành một buổi diễn thuyết đầy nghệ thuật.

Mạnh như thác đổ, tài nghệ khác biệt.

"Mọi người muốn sản xuất xe thể thao, nói cho cùng là muốn sản xuất sản phẩm giá trị gia tăng (3), không muốn làm một hãng giá rẻ nữa. Nhưng sản phẩm giá trị gia tăng cần có thời gian và danh tiếng tích luỹ lại, cần có độ công nhận cực cao của thị trường, mà thương hiệu Cửu Dật này thì không vớt vát được nữa."

(3) Sản phẩm giá trị gia tăng: nói đơn giản, nó là những sản phẩm hoặc là hành động có thể đẩy giá trị của sản phẩm lên cao, hoặc là danh tiếng của thương hiệu, hoặc là để tăng lợi nhuận. Lấy ví dụ là sản phẩm rau hữu cơ. Nếu như rau bình thường thì giá và giá trị không được đánh giá cao. Nhưng nếu là rau hữu cơ thì mọi người sẵn sàng trả nhiều hơn cho nó vì nó được nghĩ là sạch, giá và giá trị của nó trong mắt người tiêu dùng rất cao. Hành động để đẩy giá và giá trị lên ở đây chính là thay đổi cách trồng rau, không dùng phân bón hoá học, vân vân.

Từ lúc bắt đầu thì thương hiệu này vốn không có khả năng đẳng cấp rồi. Lúc đầu thì giả là xe ngoại nhập, ồn ào một trận rồi bị bóc phốt, sau đó kiểu bình đã nát nay ta đập bể luôn, bước thẳng lên con đường sản phẩm xe trong nước giá rẻ.

"Có thể giấu giếm mọi mặt nhưng người ngoại quốc cũng thấy nó là xe sản xuất ở Đức, đủ để nói rằng kỹ thuật của Cửu Dật rất vượt trội. Nhưng mọi người lại không nắm được cơ hội hoàng kim này để tuyên truyền, nhanh chóng quay về thị trường trong nước, sản xuất xe giá rẻ. Một khi thương hiệu đã lọt hẳn xuống mức thấp kém thì không thể nào quay về thị trường cao cấp được nữa."

Từng câu từng chữ của Cao Vũ Sanh đều dùng để châm chọc, cười nhạo sự ngu xuẩn lúc đó của đám ông già bọn họ, chói tai lại còn như ghim vào tim, nhưng mà mọi người không thể không nghe tiếp.

Có một đổng sự chen lời, giọng không được tốt lắm: "Những điều mà cậu nói thì đương nhiên chúng tôi biết. Công nghệ cốt lõi của Cửu Dật có một chỗ vô cùng lợi hại, công nghệ năng lượng của nó giống với những sản phẩm hàng không của Mỹ, vừa tiết kiệm xăng lại còn chạy rất nhanh. Nhưng mà không thể tuyên truyền điểm này vì nguyên nhân lịch sử, những thứ nói ra ngoài thì chẳng có gì nổi bật."

"Bác Tần chính là người phụ trách khủng hoảng PR năm đó, em còn nhỏ nên không hiểu tình hình lúc đó, đừng nói lung tung." Cao Văn Tranh nói tiếp, tính làm loạn tiết tấu diễn thuyết của Cao Vũ Sanh.

"Không thể trở lại thị trường cấp cao, vậy thì sao nữa?" Bỗng có một giọng nói cất lên trong buổi họp, nhảy qua câu hỏi của hai người, quay về chỗ Cao Vũ Sanh vừa nói.

Nhóm người ngồi hàng thứ nhất không chú ý ai đang nói, Cao Vũ Sanh nâng mắt nhìn về phía Địch Thần nghiêm túc giơ tay lên tiếng, khóe miệng nhếch lên khó chú ý: "Bây giờ phải đi lên con đường cấp cao, muốn làm thế thì chỉ có một biện pháp, bắt đầu từ con số không."

Đổi con chuột thành cọ màu, vẽ thẳng một số không trên PPT của chị hai nhà họ Cao.

Cao Văn Tranh cắn chặt răng, Cao Mục Địch bên kia bị bỏ qua thì càng khó chịu hơn. Người này nói sơ qua về bản kế hoạch của hai người kia, mà bản PPT của hắn thì chẳng thèm mở ra, đây là xem thường ai?

"Bắt đầu từ con số không là sao?" Cao Chấn Trạch cũng không biết con trai và con gái mình ngồi đằng sau đang cắn răng nghiến lợi, trong mắt có hứng thú hỏi người trên bục, cổ vũ cho hắn nói tiếp.

"Tạo ra một thương hiệu khác, khiến cho mọi người nghĩ nó không có bất cứ quan hệ gì với Cửu Dật." Cao Vũ Sanh ném điều khiển từ xa qua một bên, đi qua đi lại hai bước trên bục, tắt màn hình PPT, để cho tất cả sự chú ý của mọi người tập trung vào mình.

"Giống như Lexus thuộc hãng Toyota, Maybach thuộc hãng Mercedes, Maserati và Dodge là cùng một công ty mẹ, Cửu Dật cũng có thể làm một chiếc Ferrari, mấu chốt ở đây là mọi người cần một cái vỏ ngoài cao cấp."

Chuyển hình cũng không phải là vứt bỏ ưu thế vốn có. Cửu Dật có thể sống còn dài lâu là dựa vào những đặc điểm như là giá rẻ, tiết kiệm, tiết kiệm xăng, độ công nhận ở trong ngoài nước cũng rất cao. Những cái này là căn cơ hiện nay của doanh nghiệp, không thể lung lay.

Tạo ra một thương hiệu con khác, vừa có thể giữ thị trường hiện nay, lại vừa có thể đáp ứng được tâm lý của khách hàng cao cấp. Có rất nhiều thương hiệu lớn có những thương hiệu con có đẳng cấp khác nhau, chia khách hàng ra, đây là chấp nhận phổ biến trên phạm vi toàn thế giới.

Mà hội đồng quản trị vẫn giữ hình thức quản lý "xưởng nhỏ" năm đó, tư tưởng cứng nhắc, hoàn toàn không ngờ được là còn có thể làm như vậy. Mọi người lập tức có một loại cảm giác tưới sữa lên đầu (4), trong một lúc không ai nói gì cả.

(4) Tưới sữa lên đầu, nguyên văn là "Thể hồ quán đính," trong Phật học thì nghĩa là được truyền thụ trí tuệ, giúp người ta hiểu ra được điều gì đó. Nghĩa đơn giản là chợt ngộ ra cái gì đó.

"Hay!" Địch Thần chợt hô một tiếng hay, vỗ tay thật mạnh. Bạn nhỏ diễn thuyết cực kỳ hay trong lớp, các học sinh cũng nên có hưởng ứng tích cực gì đó.

Nhóm đổng sự tỉnh hồn lại cũng vỗ tay theo, đổng sự Chu cảm khái: "Anh hùng xuất thiếu niên, chúng ta già rồi."

Cao Chấn Trạch nghe xong câu này thì rất vui vẻ, nhưng vẫn giữ sắc mặt nghiêm túc, đắc ý trong mắt làm sao cũng không giấu được: "Thằng nhóc thúi, xem ra là ở bên ngoài không có ngu người đi."

"Chủ tịch cũng quá khiêm tốn rồi, tôi cũng đang dùng bản đồ Tiêu Điểm của Vũ Sanh đây này."

"Có người nói là cũng đã hợp tác với hệ thống cảnh sát rồi."

Cao Văn Tranh siết chặt gậy chống, sắc mặt vô cùng xấu xí.

Đây là nguyên nhân cô vẫn luôn giúp cha kéo Cao Vũ Sanh về Cửu Dật làm việc, nếu như cùng ở Cửu Dật, cô có kinh nghiệm nhiều hơn, đương nhiên là chói mắt hơn Cao Vũ Sanh. Mà thả cho Cao Vũ Sanh ở bên ngoài thì trời cao đất rộng, hắn làm ra thành tựu gì thì cũng giống như đốt pháo hoa ở quảng trường, ai cũng có thể thấy.

"Tổng giám, cô có muốn lên bổ sung gì không?" Trợ lý nơm nớp lo sợ nhỏ giọng hỏi.

"Bổ sung cái gì mà bổ sung, đã thua rồi, không có bất kỳ đường sống nào để níu lại được!" Nhóm đổng sự trước mặt đang thảo luận đến khí thế ngất trời không chú ý đến câu nói cô đè thấp giọng nói, nhưng Địch Thần chỉ ngồi cách một hành lang thì nghe rõ ràng đến từng chữ.

Trợ lý không hiểu thua ở đâu, tuy là nhìn qua thì quan điểm của Cao Vũ Sanh rất được hoan nghênh, nhưng anh ta nghĩ điều mà Cao Văn Tranh nói thực dụng hơn.

Cao Văn Tranh đội mũ sa lên lần nữa, thả một phần che mắt xuống, chỉ để lại đôi môi đỏ mọng, giọng nói

truyền từ trong cổ họng ra, vô cùng không cam lòng: “Thua ở bố cục.”

Ba người bọn họ không có bố cục, chỉ chú ý được mất trước mắt, mà cái Cao Vũ Sanh nói chính là một hướng đi xuất sắc. Cao Chấn Trạch muốn người nối nghiệp, là một trụ chống chỉ điểm giang sơn chỉ huy toàn cục, chứ không phải là một nhân viên làm bản kế hoạch xuất sắc.

Cô quá nóng lòng, không suy nghĩ kỹ, mà ngay từ đầu Cao Vũ Sanh đã thấy rõ được tình thế.

Cao Vũ Sanh bước xuống bục, đi về hướng của Địch Thần, nửa đường thì bị mấy đổng sự cản lại.

“Nhanh tới Cửu Dật đi, việc tạo ra thương hiệu con còn phải dựa vào nhóm người trẻ tuổi các con.” Đổng sự Chu cười híp mắt nói.

“Ừ, thế thì chúng tôi đỡ phải bị cười nhạo.” Đổng sự Tần vẫn còn đang tức giận vì lời châm chọc lúc nãy, nói ra có chút kỳ kỳ.

Cao Vũ Sanh chẳng để bụng, vẫn giữ điệu bộ làm ăn thoải mái trả lời lại: “Con cũng không phải người trong nghề, chỉ là đứng ở khía cạnh của người tiêu thụ để đưa ra một đề nghị, các bác các chú cũng đừng cho là thật quá. Công ty của con vẫn còn đang trong giai đoạn phát triển, không rời đi được, huống chi nhân tài ở Cửu Dật cũng đông đúc mà, tạm thời cũng chưa cần dùng đến con.”

Khiêm tốn trả lời, cuối cùng sắc mặt của đổng sự Tần cũng dễ coi hơn. Có một cổ đông cũng là thành viên của hội đồng quản trị, cười ha hả nói: “Chú rất thích bản đồ kia của con, sau này cần cấp vốn thì nói chú cấp cho nhé.”

Đổng sự Chu cũng xen vào: “Cho chú một chân nhé, khi khác chúng ta có thể bàn bạc chuyện đưa bản đồ Tiêu Điểm vào GPS trên xe của Cửu Dật.”

Cao Vũ Sanh không từ chối mà cũng không gật đầu, khách sáo đi chào hỏi với bọn họ một vòng, khi không muốn nói nữa thì tìm cớ đi vệ sinh: “Xin lỗi, cháu không tiếp chuyện được nữa.”

Dáng vẻ bất phàm, nho nhã lễ độ, tài hoa xuất chúng. Đợi Cao Vũ Sanh đi rồi, nhóm đổng sự bắt đầu dùng hết sức mình khen con trai của Cao Chấn Trạch trước mặt ông, dỗ cho chủ tịch cười ha hả không nén được.

Cao Văn Tranh nghe không nổi nữa, đứng dậy ra khỏi phòng họp, liền nhìn thấy Cao Vũ Sanh và Địch Thần cùng bước ra từ toilet nam, vai kề vai, chỉ còn thiếu nắm tay nữa thôi: “Cậu mới ba tuổi à? Đi vệ sinh còn cần người đi theo.”

Địch Thần nghe nói thế, kỳ quái nhìn về phía nữ sĩ đứng kế tường: “Quản trời quản đất, chẳng quản được đi ị đánh rắm, chị hai này, có phải cô quản hơi lắm hay không?”

"Anh là ai, tôi có nói chuyện với anh à?" Cao Văn Tranh liếc nhìn anh một cái, lại nhìn về phía Cao Vũ Sanh.

"Hả?" Địch Thần chuẩn bị nói cho cô biết mình là ai, bị Cao Vũ Sanh kéo, không thèm nhìn chị gái có tròng mắt sắp lọt ra ngoài, tiếp tục đi thẳng.

Một cái gậy chống dài nhỏ đen thui bỗng nhiên để ngang trước mặt, ngăn không cho đi.

"Là cậu gửi bản kế hoạch kia cho tôi đúng không?" Cao Văn Tranh bỗng nhiên không tức giận nữa, giọng nói khôi phục lại kiểu ưu nhã cư cao lâm hạ.

Cao Vũ Sanh dừng chân, mặt không đổi sắc hỏi lại: "Bản kế hoạch gì?"

"Cậu tính toán giỏi thật đấy." Cao Văn Tranh kéo cây gậy về, đi gần đến trước mặt Cao Vũ Sanh, "Khuya hôm trước nặc danh gửi bản kế hoạch đến email của tôi, nói tôi biết đó là của cậu, để tôi chuẩn bị theo bản kế hoạch đó, trực tiếp giúp cậu hạ Cao Mục Địch. Sau đó, cậu lại hạ tất cả chúng tôi luôn."

Mắt thấy bà chị này sắp dán lên mặt của Cao Vũ Sanh, Địch Thần giơ tay ra ngăn cô lại, phòng người này kích động quá há miệng cắn người.

Cao Vũ Sanh nhìn động tác của Địch Thần, cúi đầu cười khẽ, chọc cho chị gái càng tức giận hơn. Ngẩng đầu thu lại ôn nhu trong mắt, bình tĩnh nhìn lại: "Bản kế hoạch của tôi bị người ta trộm mất, nên mới đúng lúc nghĩ ra được một lý do giải thích khác."

"A." Cao Văn Tranh cười nhạt, "Cậu còn nói là cậu không có hứng thú với gia sản, nhìn cái liên hoàn kế này xem. Tôi phải sớm rõ cậu chính là một tiểu súc sinh miệng toàn dối trá."

Cao Vũ Sanh không phản ứng gì, Địch Thần lại không vui: "Ây ây, nói ai là tiểu súc sinh đấy? Em ấy là súc sinh, vậy bà chị cùng một ổ với em ấy thì không phải là một con súc sinh cái hả?"

"Anh..." Cao Văn Tranh nghẹn đến độ suýt xỉu mất, "Chuyện này thì liên quan gì đến anh, chị em chúng tôi nói chuyện, đến phiên anh xen miệng à? Anh là ai hả?"

"Tôi là anh trai của em ấy." Địch Thần bước lên nửa bước ngăn Cao Vũ Sanh ra sau mình. Có một loại tư thế bạn nhỏ nhà mình bị người ngoài ăn hiếp, làm ca ca thì phải bước ra làm chỗ dựa cho em ấy.

Lời này vừa nói ra, Cao Văn Tranh vốn chỉ chua ngoa bỗng nhiên đỏ bừng hai mắt, lớn tiếng nói: "Cậu còn nhận anh trai hả! Ai là anh trai của cậu, bài vị của anh trai cậu còn đang được thờ trong nhà kìa!"

Câu này chẳng biết là chọc đúng điểm đau nào của cô, y như nổi điên lên vung gậy muốn đánh lên người Cao Vũ Sanh, bị Địch Thần tóm lại.

"Tôi không dễ dàng ra tay đánh phụ nữ, nhưng không có nghĩa là sẽ thật sự không đánh. Nếu cô dám ra tay với em ấy thì tôi đây chẳng khách khí nữa đâu!"

"Này, đang làm gì thế?" Một giọng nói ôn ôn nhu nhu của phụ nữ khiến cho ba người cùng nhìn qua. Mẹ kế nhà họ Cao mặc bộ quần áo đỏ đứng trước cửa phòng họp đóng chặt, vẻ mặt thân thiết nhìn bọn họ.

Cao Văn Tranh thu gậy lại: "Bà đến đây làm gì?"

"Cha con hẹn trưa nay sẽ ăn cơm với mẹ, mẹ thấy giờ mà còn chưa đến nên đến xem thế nào." Mẹ kế cười đến vẻ mặt hạnh phúc, đeo một cái giỏ xách nhỏ đẹp đẽ đẩy cửa đi vào, đi thẳng đến chỗ Cao Mục Địch đang ngồi chơi điện thoại, đẩy nhẹ hắn.

Nhóm đổng sự trước mặt vẫn còn đang nói chuyện, không ai chú ý bà đã đi vào.

"Mẹ, mẹ đến đây làm gì?"

"Thư ký nhắn tin cho mẹ." Mẹ kế kín đáo nhìn thoáng qua thư ký đứng bên cạnh Cao Chấn Trạch, nhéo con trai mình một chút, "Lúc nãy khi Cao Vũ Sanh nói chuyện với mấy bác mấy chú, sao con không qua đó?"

"Con tới đó làm gì, bọn họ muốn nói chuyện với Cao Vũ Sanh mà." Cao Mục Địch buồn bực không thôi.

"Vậy thì có làm sao, con cũng là con trai nhà họ Cao, chỉ là còn nhỏ tuổi nên bị thua thiệt chút." Mẹ kế Cao chỉ tiếc rèn sắt không thành thép kéo hắn, lôi thẳng đến chỗ đó.

Nhóm đổng sự có quen với mẹ kế, dù sao cũng chẳng phải là hội nghị chính thức gì, mọi người cũng không ngại, thân thiện nói chuyện.

"Mục Địch của chúng tôi mới tốt nghiệp cấp ba nên cái gì cũng không biết, nếu như có nói sai chỗ nào thì mong mọi người thông cảm cho." Mẹ kế rất giỏi xã giao, hai ba câu đã khiến cho Cao Chấn Trạch không tính toán việc bà bỗng nhiên đến đây, còn giới thiệu Cao Mục Địch với nhóm đổng sự.

"Mặc dù Tiểu Địch còn nhỏ nhưng rất có năng lực, vừa nãy biểu hiện tốt lắm, giỏi hơn tôi lúc còn trẻ nhiều."

"Đúng thế, lúc trước còn nghe nói Tiểu Địch ham chơi, nhưng tôi lại thấy là một người có thể làm việc lớn đó."

"Ha ha ha, anh quá khen rồi." Có mẹ ở đây thì có chỗ tốt, mặc dù đã cục bùn loãng không trát được tường, nhưng trước mặt mẹ người ta thì chỉ có thể khen thôi.

Bầu không khí đang vui vẻ thì bỗng nhiên cửa phòng họp bị đẩy mạnh ra, cửa gỗ nặng nề đập lên miếng hút ở cửa, phát ra một tiếng "thịch."

Địch Thần mới quay về chỗ ngồi với Cao Vũ Sanh, theo phản xạ có điều kiện kéo người vào trong lòng, nhanh chóng bày ra tư thế bảo vệ. Có một vài cảnh sát mặc đồng phục bỗng nhiên bước vào.

Trong phòng im lặng đến độ kim rơi cũng có thể nghe, thư ký duy trì trật tự nhanh chóng đi đến: "Mấy đồng chí, có chuyện gì à?"

"Ai là Cao Mục Địch?" Cảnh sát đứng trước lấy giấy chứng nhận ra.

Phản ứng đầu tiên của Địch Thần là chuyện em trai nhà họ Cao ăn trộm bản kế hoạch, xoa xoa cánh tay Cao Vũ Sanh thắc mắc nhìn hắn. Cao Vũ Sanh lắc đầu, ý nói mình cũng không biết có chuyện gì xảy ra.

Không chỉ có hai người bọn họ không biết, ngay cả chính Cao Mục Địch cũng không hiểu ra sao.

"Theo chúng tôi đi một chuyến." Hai cảnh sát bước tới, lấy còng tay ra còng hắn lại.

"Ây, mấy người làm gì thế!" Mẹ kế ngăn lại, không cho mang người đi, "Bắt người thì cũng phải có cái lý do chứ?"

"Cao Mục Địch bị tình nghi có dính líu đến vụ án buôn bán người ra nước ngoài, cần phải đưa về điều tra." Mặt cảnh sát không thay đổi nói.

"Không thể nào!" Mẹ kế kêu lên.

Cao Chấn Trạch nhíu mày: "Có phải nhầm ở đâu không, nó chỉ là một đứa bé mới thành niên thôi."

"Vậy thì phải điều tra mới biết được." Cảnh sát chẳng nể mặt, kéo Cao Mục Địch đi.

"Tôi không buôn bán người! Mấy người cũng không xem coi nhà chúng tôi làm gì à, tôi thiếu mấy đồng đó sao?" Cao Mục Địch lớn tiếng ồn ào, nhảy tưng tưng vùng vẫy, bị hai cảnh sát khiêng thẳng lên lôi vào thang máy.

Tiểu bối mới vừa rồi còn được mọi người khích lệ, giây sau đã bị cảnh sát bắt đi, phát triển kịch tính thế này khiến cho mấy đổng sự đều không phản ứng kịp. Sau khi mẹ kế khóc lóc đuổi theo thì mới khó khăn lắm phục hồi tinh thần lại được. Sắc mặt Cao Chấn Trạch tái xanh, gọi thư ký qua, hội nghị chưa xong đã phải dừng lại.

"Buôn bán người ra nước ngoài, đó không phải là chuyện của cô nhi viện kia sao?" Bước ra khỏi toà nhà

Cửu Dật, Địch Thần kéo Cao Vũ Sanh đến chỗ ít người nhỏ giọng hỏi.

"Chắc là vậy." Thoát được mấy bản thảo học thuộc để nói chuyện với tiền bối, Cao Vũ Sanh lại nói ngắn gọn.

Địch Thần không hiểu nổi sao việc này lại liên quan đến tên ngu ngốc Cao Mục Địch kia được, điện thoại bỗng nhiên reo lên, là Phương Sơ Dương gọi đến.

"Anh đi đón Mông Mông đi, tôi phải quay về đội một chuyến." Phương Sơ Dương nói một câu như thế rồi tắt, nghe ra rất vội vàng.

Vậy chắc là vụ án này rồi. Địch Thần vô cùng tò mò, nhưng bây giờ không tiện hỏi nhiều, liền kéo Cao Vũ Sanh đến bệnh viện nhi đồng đón cháu trai đến chơi với Dao Dao.

"Có lẽ là có liên quan đến Tiểu Bàn." Nói đến chuyện cậu cả bỗng nhiên chạy mất, Địch Mông Mông đưa ra quan điểm mới, "Lúc nãy Dao Dao có nói, Tiểu Bàn khoe khoang với bạn ấy rằng "Bà Hoa sẽ dẫn mình lên núi ăn thịt nướng," sau khi cậu hai nghe được câu này thì chạy ra ngoài gọi điện lâu lắm."

"Bà Hoa là ai?" Địch Thần không hiểu.

Địch Mông Mông suy nghĩ một chút: "Chính là bà hàng xóm nhà bọn họ."

Bà hàng xóm? Cái này là gì với gì thế?

"Người quen gây án." Cao Vũ Sanh nhắc nhở một câu.

"A!" Địch Thần chợt nhớ tới, lúc Tiểu Bàn bị bắt mất thì bà nội của bé đang nói chuyện với một bà hàng xóm. Người quen gây án, loại bỏ bà hàng xóm cũng là do bà cũng ở ngay hiện trường gây án. Cho nên chuyện này là bóng đen dưới đèn (5) sao, phần tử phạm tội ở ngay trước mắt? Nhưng chuyện này thì có liên quan gì đến Cao Mục Địch?

(5) Bóng đen dưới đèn: nghĩa đen của câu này là, khi ánh đèn chiếu xuống một chỗ nào đó, sẽ sinh ra một chỗ tối gần khu sáng. Nghĩa bóng của nó là: mọi người không phát hiện và nhìn thấy những vật hoặc chuyện xảy ra gần mình.

Địch Thần khó chịu cả đêm, hôm sau đưa Cao Vũ Sanh đi làm xong thì vui vẻ chạy đến đội hình cảnh, sống chết muốn mời Phương Sơ Dương ăn cơm trưa.

"Cút, không có thời gian ăn với anh." Phương Sơ Dương đứng ngoài đồn cảnh sát nói chuyện với Địch Thần.

"Có phải là có manh mối vụ án của Tiểu Bàn rồi không?" Địch Thần chưa từ bỏ ý định hỏi.

"Cái đó do khu vực phụ trách." Phương Sơ Dương biết anh muốn hỏi gì, "Không có quan hệ gì với Cao Mục Địch."

Đúng là Cao Mục Địch bị bắt vì chuyện của cô nhi viện. Lúc trước đã lấy được hết đồ vật này nọ của mấy tên trung gian xấu xa hợp tác với cô nhi viện, tư liệu của phú thương cần mười đứa bé cũng đã lấy được. Tiền đặt cọc để mua mười đứa bé này là dùng tài khoản nhân dân tệ để trả, tên chủ tài khoản chính là Cao Mục Địch.

Địch Thần: "… Này cũng quá ngu xuẩn rồi, không hợp logic lắm."

Phương Sơ Dương nhìn anh một cái, lấy điếu thuốc ngậm vào miệng: "Việc này dính tới Cao Mục Địch, mà cô nhi viện đó là do ông ngoại của Cao Vũ Sanh mở."

"Chú có ý gì?" Địch Thần cau mày.

"Có chuyện tôi phải nhắc nhở anh." Phương Sơ Dương đốt thuốc lên, hung hăng hít một hơi, giọng nói cực thấp, tốc độ cực chậm, "Chuyện này, có thể là Cao Vũ Sanh biết hết từ đầu đến cuối."

/Hết chương 73/

74. Chương 74

Chuyển ngữ: Cực Phẩm

Từ đầu đến cuối? Đầu là từ lúc nào, cuối là cuối tới đâu?

Địch Thần ngây người: "Chú nghĩ tranh đấu trong gia đình giàu có nhà bọn họ là do Cao Vũ Sanh dựng lên, cố ý khiến cho em trai mình mắc câu để có thể xử tên đó?"

"Ừ." Phương Sơ Dương gật đầu.

"Ừ cái đầu chú ấy." Địch Thần giơ tay lên đánh đầu hắn, "Đã nói chú đọc ít mấy truyện tổng tài bá đạo gì đó đi, nghĩ bậy gì không."

"Tôi đã thấy chuyện còn khoa trương hơn hẳn trong truyện." Phương Sơ Dương thấy Địch Thần không tin, không khỏi nhấn mạnh giọng hơn, "Cao Vũ Sanh không phải là đứa nhóc ngây thơ trong lòng anh đâu."

Nếu như đúng là Cao Vũ Sanh biết hết từ lúc ban đầu, như thế thì chuyện Địch Thần bị cuốn vào mọi chuyện cũng hoàn toàn là tính toán của hắn. Mấy đứa nhỏ trong nhà trẻ có liên quan đến Địch Thần khi không lại bị bắt cóc, dính vào vụ án lừa bán. Lúc việc điều tra lọt vào giai đoạn khó khăn thì hắn lại dẫn Địch Thần tới cô nhi viện Cao Viễn. Người bạn người Mỹ của hắn lại cũng muốn mua đứa nhỏ ở Cao Viễn. Cuối cùng, từ lúc phá án và bắt giam đến giờ, thì còn dính dáng đến cậu em trai cùng cha khác mẹ có quan hệ chẳng tốt gì.

Có quá nhiều sự trùng hợp, cái này không thể nào không khiến người ta nghi ngờ được.

Phương Sơ Dương có lý do tin tưởng, không cần biết là xuất phát từ lòng tốt hay là tư lợi, thì Cao Vũ Sanh cũng đóng một vai trò quan trọng trong cả vụ án này. Dù sao hắn cũng là một người có thể lợi dụng người thích mình để nghe trộm thu thập chứng cứ, chuyện lợi dụng Địch Thần để làm màn che thì cũng chẳng có gì ngạc nhiên.

Địch Thần càng nghe phân tích của hắn thì lại càng tức giận: "Thiên Tứ không phải là người như thế, em ấy không thể nào vì để gài em trai mình mà đi thuê người mua mười đứa bé được!"

Anh là người rõ ràng nhất Cao Vũ Sanh căm ghét bọn buôn người đến cỡ nào. Nếu như luật pháp cho phép, Cao tổng chỉ hận không thể đánh dấu vị trí của từng tên buôn người lên bản đồ.

Phương Sơ Dương nói: "Anh hiểu cậu ta chừng nào, anh có biết mấy năm nay cậu ta sống làm sao không?"

Địch Thần: "Đương nhiên là anh biết."

"Anh biết cái đếch gì." Phương Sơ Dương nhìn cái bộ dáng bị ma quỷ ám ảnh của anh em nhà mình liền nổi khùng, "Anh mới nhận lại cậu ta được mấy tháng, coi chừng bị người ta bán rồi mà còn thay người ta đếm tiền!"

Hai người trừng nhau một lát.

Bỗng nhiên, Địch Thần chớp mắt, chợt chịu thua như chơi trò người gỗ, nói cho có lệ: "Được rồi, chú nói đúng."

"..."

"Bán thì bán đi, anh cũng đồng ý."

Giờ phút này cậu cả Phương vô cùng muốn thanh lý môn hộ thay cho Địch Kiến Quốc: "Cậu ta đã cho anh uống bùa mê thuốc lú gì rồi hả?"

Địch Thần nhe răng: "Ha ha, giỡn thôi."

“Vậy thì còn được.”

“Chắc chắn Thiên Tứ nhà chúng ta sẽ không làm chuyện như thế!”

“…” Vẫn cứ thanh lý môn hộ thôi.

Phương Sơ Dương giơ tay lên níu cổ áo của Địch Thần, kéo người đến chân tường, cắn răng một lát, nhỏ giọng hỏi: “Anh với cậu ta, hai người có phải là…”

“Hai người tụi anh làm sao?” Địch Thần không hiểu lắm.

Muốn nói nhưng lại dường như khó có thể mở miệng, Phương Sơ Dương nghẹn một lát, nhưng bằng bất cứ giá nào thì cũng phải nói ra: “Có phải đang yêu nhau không?”

“…”

“…”

Địch Thần đẩy hắn ra, kích động đến suýt nữa là nhảy dựng lên: “Đệch mợ, sao suy nghĩ của chú lại có thể xấu xa như thế, đây chính là Tiểu Thiên Tứ đó!”

“Tiểu Thiên Tứ? Móc ra còn to hơn anh!”

“Cút, chắc chắn của ông đây là to nhất.”

“… Ai mẹ nó thảo luận cái này với anh!” Phương Sơ Dương cảm thấy mình có thể chết ngay tại chỗ, chỉ thiếu thời gian của một câu nói nữa thôi.

Cũng may mà có quần chúng nhiệt tình đến cứu cảnh sát Phương chính trực, một chiếc xe hạng sang từ từ dừng trước cổng đội hình cảnh, một đôi giày cao gót màu đỏ bước ra ngoài. Mẹ kế nhà họ Cao với khuôn mặt u sầu dẫn theo một luật sư sơ vin giày da, hung hăng bước xuống xe.

Khi nhìn thấy Địch Thần thì vô cùng ngoài ý muốn: “Cậu không phải là vệ sĩ của Cao Vũ Sanh à, sao lại ở đây?”

Địch Thần không nghĩ đến mới lướt qua mà đã được mẹ kế nhớ mặt như thế, thuận miệng trả lời: “Đi ngang qua.”

Mẹ kế không tin là anh chỉ đi ngang qua, dùng đôi mắt cắt hai mí to lạnh lùng nhìn anh chằm chằm, hiển

nhiên đã xem Địch Thần thành tay sai mà Cao Vũ Sanh phái tới để tìm hiểu tin tức. Muốn nói cái gì đó nhưng lại cố gắng dùng hết sức nhịn lại, luật sư bên cạnh bà nhắc nhở chính sự quan trọng hơn.

"Làm gì vậy?" Phương Sơ Dương ngăn lại hai người tính đi thẳng vào.

Mẹ kế cười xoà nói: "Tôi là mẹ của Cao Mục Địch, đây là luật sư, chúng tôi đến để làm thủ tục bảo lãnh chờ thẩm vấn cho nó."

Phương Sơ Dương: "Bây giờ cậu ta vẫn chưa bị giam lại, đang điều tra vụ án. Đợi đến lúc giam giữ rồi lại tính đến chuyện làm thủ tục bảo lãnh cho cậu ta sau."

Nghe nói như thế, sắc mặt của mẹ kế lập tức trở nên khó coi. Chưa bị giam giữ, đó chính là còn ở trong phòng thẩm vấn của đội hình cảnh, "Cũng đã điều tra một ngày một đêm rồi, không phải thẩm vấn chỉ có thể giữ người trong vòng hai mươi bốn tiếng sao?"

Phương Sơ Dương: "Đó là hỏi không ra chứng cứ, bây giờ cậu ta đã có chứng cứ xác minh là người hiềm nghi phạm tội."

Địch Thần lợi dụng lúc bọn họ cãi nhau thì lặng lẽ cưỡi xe điện đi. Nếu không đợi tới lúc Phương Sơ Dương phục hồi tinh thần lại, thì không biết lại tính cãi nhau với anh đến khi nào.

Đi qua một con đường, vòng qua khu vực nhà trẻ gần đồn công an để hỏi thăm chuyện của Tiểu Bàn một chút. Trước cửa đồn công an đang náo nhiệt, mấy cảnh sát đang đè một bà già bị còng tay, chuẩn bị nhét vào xe chấp pháp trắng có chữ đen. Chẳng biết một nhà Tiểu Bàn xông tới từ chỗ nào, chạy tới liều mạng kéo xé.

"Lý Mai Hoa, bà là một tên ác độc chịu ngàn đao cũng không đủ, trả cháu của tôi lại đây! Cháu của tôi ở đâu rồi?" Bà nội Tiểu Bàn nhào qua quyền đấm cước đá với bà lão đang bị còng tay.

Cảnh sát không dám đụng vào người già, chỉ có thể kéo người hiềm nghi phạm tội lui về phía sau, khuyên không được đánh nữa: "Đã bắt được người rồi, bây giờ chúng tôi phải dẫn bà ấy đi, mấy người đừng ồn ào nữa. Nếu gây nữa thì cũng bắt đám mấy người đi luôn."

"Bắt tôi đi, giam tôi chung một chỗ với bà ta ấy!" Bà nội Tiểu Bàn vỗ mông bật đứng lên.

Cha mẹ Tiểu Bàn cũng xông lên ngắt nhéo, mẹ Tiểu Bàn khóc đến tê tâm liệt phế: "Sao bà lại làm như thế? Tháng trước tôi còn tặng đồ ăn vặt cho nhà mấy người!"

Bà lão đeo còng tay kia chính là "Bà Hoa" trong miệng Tiểu Bàn, chính là hàng xóm ở đối diện cửa nhà bé.

"Ha ha ha ha…" Bà lão được gọi là Lý Mai Hoa kia bỗng nhiên cười lên như bị thần kinh. Trên mặt có vài

vệt cào ngang dọc bị mẹ Tiểu Bàn cào, khuôn mặt vàng như nến quắt quéo nhìn qua còn ghê hơn, giơ hai tay bị còng với nhau, chỉ vào bà nội Tiểu Bàn: "Đây đều là do bà tự tìm, đây là báo ứng mà gia đình mấy người nên nhận được!"

Giọng nói oán độc, phối với con ngươi đục đục vương đầy tơ máu, rất có bầu không khí trong phim kinh dị.

Cảnh sát nhanh chóng nhét người vào trong xe, ngăn một nhà Tiểu Bàn lại tính nhào về phía trước, mặc kệ bọn họ chửi bậy thế nào đi nữa thì cũng đạp chân ga chạy đi.

Địch Thần tìm được cậu cảnh sát anh quen, hỏi thăm tình hình.

"Ai, chính là trả thù nhà của cậu bé." Cậu cảnh sát thở dài.

Địch Thần khó hiểu: "Không phải lúc trước còn là hàng xóm có quan hệ tốt à?"

Ngày Tiểu Bàn mất tích thì hai bà lão này còn nói chuyện với nhau, hơn nữa Tiểu Bàn cũng vô cùng tin chuyện bà Hoa muốn dắt bé đi ăn đồ nướng, chuyện này nói rõ là bình thường có quan hệ rất tốt.

Cậu cảnh sát lắc đầu như ông cụ non: "Nhà hàng xóm này cũng có một đứa bé, bị tàn tật bẩm sinh. Đứa bé kia cũng cỡ Tiểu Bàn, bình thường hai bà lão cũng hay cùng coi hai đứa cháu."

Địch Thần: "Coi ra thù luôn?" Dựa vào tính tình kia của bà nội Tiểu Bàn, không đắc tội người khác thì mới gọi là kỳ tích.

Cậu cảnh sát thở dài: "Thì như vậy đó, bình thường bà nội của Vương Tử Kiếm hay khoe cháu mình khoẻ mạnh, ăn nhiều cỡ nào trước mặt người ta."

"..."

Dựa vào kiểu nói chuyện của bà nội Tiểu Bàn, cho dù chẳng có ác ý gì thì cũng sẽ cực kỳ khó nghe, huống chi còn là cố ý khoe khoang. Từ bất mãn nho nhỏ, tích thành oán thù cực lớn. Hàng xóm không thể nhịn được nữa, liền cùng cháu mình lừa Tiểu Bàn lên xe bán cho bọn buôn người.

Chiếc xe van không có bảng số kia là của cháu của Lý Mai Hoa, bây giờ đã phát lệnh truy nã bỏ trốn, hẳn sẽ nhanh chóng có thể bắt về quy án.

"Ai rồi cũng sẽ phải trả giá lớn cho hành vi của mình, hoặc nhiều hoặc ít." Cậu cảnh sát trẻ tuổi cứ thế bị hiện thực ép thành nhà triết học.

Địch Thần vỗ vai cậu ta: "Chuyện này nói cho chúng ta biết, lúc bình thường vẫn nên nói chuyện bớt tạo

nghiệp chút. Anh quyết định sau này sẽ ít nói thô tục lại."

Cậu cảnh sát bị anh chọc cười: "Anh đúng là một thầy giáo tốt, đã nghỉ việc mà vẫn còn quan tâm đến Vương Tử Kiếm."

"Trẻ con vô tội, thật ra cậu nhóc mập kia cũng đáng yêu lắm."

Địch Thần cưỡi xe điện lảo đảo đi về công ty, trên đường tiện thể mua một hộp takoyaki mang về để cho bạn nhỏ ăn.

"Cậu trai, mua cho bạn gái à?" Ông chủ bán takoyaki nhanh nhẹn dùng que trúc xiên mấy viên takoyaki vào hộp, rắc mấy miếng vụn cá ngừ khô, rong biển và nước sốt bạch tuộc, cười híp mắt đưa cho Địch Thần.

"Không…" Địch Thần nói được một nửa, câu nói kia của Phương Sơ Dương bỗng nhiên gào thét chạy trong đầu như máy kéo.

Có phải hai người đang yêu nhau không?

Lắc đầu một cái, hất câu nói ồn ào kia của Phương Sơ Dương ra khỏi đầu, giơ tay nhận hộp giấy, đối diện với khuôn mặt cười híp mắt của ông chủ… Đối phương cười đến có chút ý vị thâm trường.

Điên rồi!

Địch Thần cưỡi xe điện chạy về toà nhà Tài Phú nhanh như chớp, mở cửa tầng 23 huýt sáo đi vào, lúc này mới lại lần nữa tìm về cảm giác làm ca ca.

"Anh Thần, mang đồ gì ngon đến đó?" Cô bé ở quầy tiếp tân cười vô cùng ngọt.

"A, bữa trưa." Địch Thần thuận miệng nói ra, thật ra không phải là tiếc xót keo kiệt chút đồ ăn vặt, chỉ là sợ người có chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế trong phòng kia, sẽ không chịu ăn đồ ăn không hoàn chỉnh mà người khác đã đụng vào.

Lúc nãy sơ sót rồi, đáng lẽ nên mua hai hộp. Tuy rằng phỉ nhổ mình như thế, nhưng Địch Thần cũng chẳng có dự định chia takoyaki cho người khác, đi thẳng đến phòng của tổng tài.

"Suỵt ——" Thư ký Trịnh đứng canh ở cửa, làm một thủ thế đừng lên tiếng với anh, "Mẹ kế của Cao tổng đang ở bên trong đó."

Mẹ kế? Vị phu nhân này chạy nhanh thật đó.

Mẹ kế cầm khăn tay không ngừng lau nước mắt, khóc lóc nhìn về phía Cao Vũ Sanh: "Em trai con đã bị giam một ngày một đêm rồi, ở trong đó ăn không ngon ngủ không ngon, sao mà nó chịu được. Con tới giúp dì một tay đi mà."

"Việc này chẳng liên quan gì đến tôi cả." Cao Vũ Sanh vẫn không ngừng làm việc, căn bản là không ngước mắt lên nhìn bà.

"Sao lại không có quan hệ gì với con được, viện mồ côi kia là do ông ngoại con mở!" Mẹ kế thấy quanh co cũng vô cùng, liền gọn gàng dứt khoát.

Động tác gõ bàn phím của Cao Vũ Sanh bỗng dừng lại, hai tay từ từ chồng lên nhau, dời ánh mắt từ màn hình nhìn về phía người phụ nữ mặc đồ đỏ ngồi trên sô pha: "Lúc còn bé tôi đã từng hỏi trong nhà mẹ tôi còn có ai, vậy mấy người trả lời tôi thế nào?"

"Cái đó, đó là để bảo vệ con." Mẹ kế siết chặt khăn và điện thoại, cố gắng kiềm chế cơn giận, nhỏ giọng hỏi, "Cho nên chuyện này đúng là có quan hệ với con sao? Vũ Sanh, dì cầu xin con, con có gì bất mãn thì cứ chĩa vào dì. Từ nhỏ em trai con cũng rất thích con, nói là muốn trở thành người giống như anh hai, lần hội nghị so bản kế hoạch này cũng là do dì ép nó đi."

Cao Vũ Sanh: "Bà nên nói mấy câu này với Cao Chấn Trạch, Cao Văn Tranh, đừng nói với tôi."

Nước mắt của mẹ kế lại không ngừng chảy xuống, đứng lên đi đến trước bàn, từ từ quỳ gối xuống: "Vũ Sanh…"

Địch Thần đẩy cửa, bước dài xông đến, đỡ người dậy trước lúc đầu gối chạm đất: "Nữ sĩ xinh đẹp, đừng có té nha. Ngài quý giá như đồ sứ vậy, dập đầu như thế, quay lại rồi sau này lại nói là Vũ Sanh của chúng tôi bất nhân bất nghĩa."

Nói xong, không đợi đối phương phản ứng, trực tiếp cướp điện thoại vẫn siết chặt trong tay mẹ kế đi.

"Cậu làm gì thế?"

"Uây, đang mở video này." Địch Thần đưa điện thoại cho Cao Vũ Sanh.

Điện thoại vẫn còn trong trạng thái bị khoá, chỉ có thể kiểm tra được đoạn video mới quay gần nhất, lúc trước còn không biết đã quay được mấy video. Cao Vũ Sanh rũ mắt, trực tiếp mở khoá xoá hết.

Mẹ kế giật mình: "Làm sao cậu biết được mật khẩu điện thoại tôi?"

"Đoán." Cao Vũ Sanh ném điện thoại lại cho bà, "Đừng đến phiền tôi nữa."

Địch Thần "mời" mẹ kế đi, quay về thì thấy Cao Vũ Sanh đang nhìn chằm chằm hộp takoyaki kia, không ăn mà cũng không động đậy gì. Đợi anh nói một câu "Ăn đi, mua cho em đó" thì mới mở hộp ra, từ từ ăn một viên. Nét mặt chẳng nhìn ra gì được, nhưng Địch Thần vẫn có thể cảm giác hắn bỗng vui vẻ trong nháy mắt.

Thằng nhóc ngốc này…

Địch Thần cười thở dài, nhịn không được giơ tay ra xoa đầu hắn.

Tác giả: Vốn tính phần này chỉ có 40 chương, kết quả bị mấy chương ngắn khiến cho bị loạn. Chắc còn khoảng hai chương này thì sẽ kết thúc phần này ~

75. Chương 75

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chuyển ngữ: Cực Phẩm

Vốn muốn tâm sự với Cao Vũ Sanh về chuyện của cô nhi viện, nhưng bị mẹ kế quấy rối một chập xong thì bầu không khí đúng là không thích hợp. Địch Thần chỉ đành nuốt lời xuống, cùng Cao Vũ Sanh anh một viên em một viên ăn hết hộp takoyaki.

Nói đơn giản vài câu về chuyện của nhà Tiểu Bàn xong, Cao Vũ Sanh tiếp tục làm việc, còn anh thì làm ổ trên sô pha chơi game.

"Mẹ nó, có biết đánh không hả!" Trong tai nghe truyền đến tiếng mắng chửi của đồng đội.

Anh đang chơi một game bắn nhau, vừa nãy không chú ý lắm, nhìn đồng đội thành kẻ địch mà bắn. Nhanh chóng chạy tới đỡ người dậy, đối phương vẫn còn không ngừng hung hăng.

"Nhìn cho rõ rồi bắn, có hiểu không? Bắn trúng đồng đội là tôi có thể report cậu đó!"

"Nói đi, tên gà câm. Chơi game chạy trốn à?"

"Cho tôi hai túi cấp cứu thì tôi sẽ không report cậu."

Địch Thần điều khiển nhân vật trong game lui về đằng sau hai bước, trực tiếp cắt cấp cứu, lấy một quả lưu đạn ném tới chân đối phương, tiễn đối phương đến Tây Thiên trong tiếng mắng chửi còn dữ dội hơn.

Xoa mặt rời khỏi game, bình thường, loại hành vi sai lầm cấp thấp ngộ thương đồng đội này là tuyệt đối không có, lúc nãy đúng là không để ý lắm. Ngẩng đầu nhìn lướt qua Cao Vũ Sanh còn đang tập trung làm việc, đứng dậy đi rót một ly nước.

Thời tiết đã trở lạnh, Cao Vũ Sanh đưa cho anh một cái ly giữ nhiệt, nói là công ty hợp tác đưa tới, để anh có thể uống được nước nóng khi trời lạnh. Ly giữ nhiệt màu xanh bằng thuỷ tinh có hình dáng rất khác lạ, là một sản phẩm bán rất chạy của một tiệm cà phê nổi tiếng, cũng không phải là quà tặng kèm có ý nghĩa bình thường in trên quảng cáo. Ly thuỷ tinh lúc nào cũng có nước bạc hà lạnh trên bàn, cũng đổi thành bình thuỷ tinh giữ nhiệt hai lớp, đổ nước trà vào là có thể dùng được.

Địch Thần uống một hớp, hăng hái rót đầy cho cái ly của Cao Vũ Sanh.

Cao Vũ Sanh ngẩng đầu lên từ trong văn kiện, nhưng người rót nước lại không cho hắn có cơ hội nhe răng cười ngọt ngào, trực tiếp xoay người đi.

Quay về sô pha, Địch Thần lại cầm điện thoại lên, bỏ qua game bắn nhau cần tập trung tinh thần cao độ, mở game Anipop lên. Bình thường anh không chơi trò này, bởi vì nó quá đơn giản, tuỳ tuỳ tiện tiện cũng có thể chơi qua hơn ngàn cửa, vốn chỉ chơi có một lần.

Vậy mà hôm nay, mãi đến lúc tan tầm, Địch Thần dùng hết sức để chơi mà cũng chỉ qua được hai cửa. Trong game còn có mấy loại quà tặng mà lâu ngày anh không vào chơi, nên hệ thống gửi nhân dịp ngày lễ gì đó.

Cao Vũ Sanh vắt áo khoác của đồ vest lên cánh tay, cúi đầu nhìn anh: "Đang nghĩ gì thế?"

"Nghĩ đến em." Địch Thần nhìn quà tặng trống rỗng thốt ra.

"..."

Trong phòng bỗng nhiên im lặng, Địch Thần phục hồi tinh thần lại, mới ý thức được mình mới nói gì, nhanh chóng bổ sung một câu: "Nghĩ đến em là tối nay cùng anh uống một ly."

Cao Vũ Sanh nhìn anh thật kỹ: "Được, về nhà uống."

Trên bàn cơm tối có bạn nhỏ nên không tiện uống rượu. Đợi đến khi dỗ Địch Mông Mông ngủ xong, thì mới đến thời gian tiêu dao khoái hoạt của hai người lớn.

Cao Vũ Sanh hỏi anh: "Uống rượu gì?"

"Tuỳ, đủ phê là được." Địch Thần đang lấy đồ giao hàng ở cửa, uống rượu cần có đồ nhắm, anh liền tiện tay gọi chút đồ ăn khuya.

Cao Vũ Sanh mở tủ rượu ra, tầm mắt nhìn qua mấy chai rượu Tây mắc tiền có nồng độ cao một lát, cuối cùng lấy một chai rượu đỏ có nồng độ thấp. Mang ly thuỷ tinh chân dài đi ra ngoài, đã thấy Địch Thần đang bày đậu nành non, đậu phộng, mấy xâu thịt xiên nướng lên bàn trà.

"..."

Địch Thần nhìn thấy rượu trong tay hắn, lại nhìn mấy xâu xiên nướng trong tay mình một chút, nhịn không được cười ra tiếng: "Ha ha ha ha, đậu nành non phối với rượu đỏ, đúng là thú vị!"

Vỗ vỗ vị trí bên cạnh mình, ý bảo Cao Vũ Sanh ngồi đó.

Một cánh tay của anh còn đang khoác trên chỗ tựa lưng của sô pha, ngồi bên cạnh anh thì thật giống như được anh ôm vào lòng. Hấp dẫn như thế là điều Cao Vũ Sanh khó có thể chống lại, lập tức đi qua ngồi, đưa một ly rượu đỏ cho anh.

Địch Thần nhận ly rượu, nhìn một vòng: "Cho anh uống rượu mắc thế chỉ tổ lãng phí thôi, anh cũng có biết thưởng thức đâu. Rượu xái là được rồi, phối với đậu nành non, thịt xiên nướng là tuyệt vời."

Cao Vũ Sanh lắc nhẹ ly rượu chân dài trong tay, để cho mùi của rượu đỏ từ từ tản ra ngoài: "Ca ca đáng có được những thứ tốt nhất."

"..." Anh Thần mới vừa chuẩn bị khoanh chân ngồi tâm sự dài, quên mất chữ trong nháy mắt, lấy tay từ chỗ tựa lưng ra kéo tai hắn, "Anh nói này, mấy cái câu kỳ kỳ quái quái em nói gần đây là học ở đâu ra đấy?"

"Kỳ quái à? Em chỉ đang khen anh thôi mà." Cao Vũ Sanh vô tội nhìn anh.

"Khen anh làm gì, anh là Mẹ Hoàng Hà hay là Mặt Đất Trung Hoa?"

"Anh là sao trên trời."

"... Được rồi."

Thế là hai người vừa nhấm thịt xiên nướng vừa nháp rượu đỏ, câu được câu không nói chuyện phiếm.

Địch Thần suy nghĩ cả buổi chiều, nhận ra mình đúng là không hiểu rõ Cao Vũ Sanh lắm. Có vài vấn đề vẫn luôn lảng tránh không đành lòng hỏi ra, ví dụ như là dì Diệp chết như thế nào, hay là quan hệ thân thuộc phức tạp của nhà họ Cao. Cho nên lúc dính dáng đến vụ án phức tạp lần này, anh có muốn giải thích cho Cao Vũ Sanh thì cũng không biết phải đi từ đâu.

“Hôm đó chị em có nhắc đến anh cả, em còn có một người anh à?” Năm đó ở trong núi, thỉnh thoảng Tiểu Thiên Tứ cũng nói về chuyện trong nhà với anh, nói nhiều nhất chính là mẹ và cha mình, rất ít nói đến anh chị em. Hoặc là đã từng nói đến chuyện của anh và chị nhưng Địch Thần đã quên mất.

“Ừ, là anh trai sinh đôi với Cao Văn Tranh, đã qua đời năm mười ba tuổi.” Cao Vũ Sanh nhấp một hớp rượu đỏ, thả lỏng cơ thể dựa vào ghế, “Tên là Cao Ức Tiêu.”

“Tiêu tranh sanh địch (1), là do ông nội em cùng đặt đúng không?” Địch Thần nhớ là Cao Vũ Sanh có nói qua, tên này là do ông nội đặt.

(1) Tiêu tranh sanh địch: theo thứ tự lần lượt là ống tiêu, đàn tranh, khèn, sáo trúc. Đây là những nhạc cụ dùng để diễn tấu.

“Ừm.” Dường như Cao Vũ Sanh rất vui khi trò chuyện với Địch Thần về những chuyện này, lặng lẽ lại gần rồi nghiêng đầu qua nhìn anh, “Lúc em còn rất nhỏ thì chỉ sống với cha mẹ, lúc năm tuổi bỗng nhiên đổi nhà, mới biết được còn có anh trai và chị gái.”

Thời gian chung đụng của hắn và Cao Ức Tiêu rất ngắn, chỉ nhớ rõ đó là một người rất dịu dàng, tính tình giống với ông nội, không tuỳ hứng giống như Cao Văn Tranh. Lúc mới ở cùng một chỗ, chị ta thường hay khóc nháo không chịu nhận em trai cùng cha khác mẹ. Nhưng Cao Ức Tiêu thì chẳng hề ồn ào, còn đưa đồ chơi của mình cho hắn chơi, cũng rất có lễ phép với Diệp Dung.

“Sau đó hai người bọn họ cùng nhau gặp tai nạn xe, Cao Ức Tiêu chết, còn Cao Văn Tranh thì bị mất một chân.”

Địch Thần ngắt lời: “Anh thấy cô ta có hai cái chân mà, không lẽ lúc trước có ba?”

Cao Vũ Sanh bị anh chọc cười, lắc đầu: “Chân trái là chân giả.”

Địch Thần bừng tỉnh: “Thảo nào cô ta cần gậy chống.”

Chuyện của hai anh em họ xảy ra trong hai năm Cao Vũ Sanh bị bắt cóc, cụ thể có chuyện gì xảy ra thì hắn còn nhỏ nên không rõ lắm. Chỉ nhớ rõ khi mình đi từ núi ra, lần thứ hai quay về nhà họ Cao thì anh trai cũng đã qua đời rồi. Mà một cái ống quần của Cao Văn Tranh thì trống không, vịn lan can tập phục hồi chức năng ở trong phòng, ngày nào cũng cuồng loạn, đúng là kinh khủng.

“Dì Diệp không quay về nhà họ Cao với em à?” Địch Thần nghe được điểm quan trọng. Anh vẫn nghĩ là lúc dì Diệp đưa anh tới cô nhu viện, thì đã dẫn Thiên Tứ cùng về nhà họ Cao, sao giờ nghe thấy thì hình như là chỉ có mình Thiên Tứ quay về.

“Không.” Cao Vũ Sanh từ từ uống cạn ly rượu đỏ, nụ cười trên mặt dần dần biến mất.

“Dì ấy…” Địch Thần có chút không đành lòng nói.

“Em không nhớ rõ bà ấy đã chết như thế nào.” Cao Vũ Sanh hít một hơi thật sâu, biết Địch Thần muốn hỏi gì, “Trí nhớ xuất hiện thiếu sót ở chỗ đó, chuyện trước sau đều không nhớ rõ, cũng bao gồm lúc hai chúng ta ở Gia Chúc Viện.”

/Hết chương 75/

Game Anipop.

Đậu nành non, hay còn gọi là Edamame.

76. Chương 76

Chuyển ngữ: Cực Phẩm

Đầu quả tim của Địch Thần bỗng nhiên co rút một cái, đau đến độ suýt nữa là anh cầm không vững ly rượu đỏ. Đứa bé nhỏ như thế mà tự dưng lại mất trí nhớ.

Lúc trước Vũ Sanh có nói người nhà họ Cao nghĩ rằng em ấy bị tự kỷ, mà thật ra không nghĩ đến là bị tự kỷ thật. Hoàn toàn có thể tưởng tượng được tình cảnh lúc đó là như thế nào.

Cậu nhóc nho nhỏ, cả ngày không nói một câu. Khi người khác hỏi bé thì chỉ nói đi nói lại vài câu kia.

"Tinh Tinh ca ca ở đâu? Con muốn tìm anh ấy."

"Mẹ con đâu rồi."

Mà người nhà họ Cao, ngay cả sự tồn tại của ông ngoại mà cũng không chịu nói cho em ấy biết, thì càng không thể nói cho em ấy biết mẹ mình chết như thế nào. Trẻ nhỏ chưa có khái niệm rõ ràng về thời gian

và không gian, ký ức bị thiếu hụt sẽ tạo thành rối loạn lâu dài cho em ấy, khiến cho em ấy rơi vào cơn ác mộng tạo thành từ những lời bịa đặt. Năm đó em ấy mới có tám tuổi, thế thì có bao nhiêu sợ hãi chứ!

Em ấy vẫn luôn đi tìm sự thật, đó chẳng phải là đi tìm ký ức đã mất đi sao. Cho nên em ấy mới đi đến Cao Viễn, tìm được ông ngoại Diệp Phùng Thu, chỉ là lúc tìm được thì người đã không còn.

"Em có thể nhớ tất cả bản đồ có thể nhớ, chỉ không nhớ nổi đường về nhà." Không biết có phải là do uống rượu hay không, mà giọng nói của Cao Vũ Sanh còn mang theo chút giọng mũi, vô cùng đáng thương.

Ký ức không trọn vẹn tạo thành cảm giác không chân thật đối với nhận thức ở thế giới thật. Luôn có cảm giác mình đang lạc đường, mà nhà họ Cao thì giống như là quỷ ốc đi nhầm đường rồi xong lầm vào.

"Thiên Tứ…" Địch Thần giơ tay ôm vai hắn.

Cao Vũ Sanh nâng mắt, nhẹ nhàng cụng ly với Địch Thần.

Địch Thần uống một hớp lớn, chép miệng một cái, vẫn muốn hỏi nguyên do: "Ông ngoại em không nhắn nhủ gì nữa sao?"

"Không biết." Cao Vũ Sanh lắc đầu, người có liên quan với Diệp Phùng Thu thì chỉ có Lộ Trường Hoa, bây giờ người nọ còn đang bị nhốt trong trại tạm giam.

"Lúc trước em không tiếp xúc với Lộ Trường Hoa à?" Dựa theo tính cách của Cao Vũ Sanh, nếu tìm được chút đầu mối thì chắc chắn sẽ tra đến cùng. Nhưng lần quyên tiền hôm bữa cho thấy rõ ràng đó là lần đầu tiên hai người nói chuyện, hơn nữa nói chuyện cũng khá câu nệ, hoàn toàn không có ý muốn thân cận, cái này khiến cho cho Địch Thần có chút khó hiểu.

Bàn tay lắc ly rượu của Cao Vũ Sanh ngừng lại trong nháy mắt: "Anh muốn hỏi, trước khi chuyện xảy ra thì em biết khoảng bao nhiêu về chuyện của cô nhi viện, đúng không?"

"Hả?"

"Ca ca nghĩ là em làm?" Cao Vũ Sanh nhìn thẳng anh, ý cười ôn nhu trong mắt dần dần tan đi như sương mai trên cánh hoa.

Địch Thần vội vàng giải thích: "Không có, nhưng việc này đúng là dính dáng đến em, anh nghĩ…"

"Anh nghĩ em mượn nước đẩy thuyền nhân cơ hội hại Cao Mục Địch?" Cao Vũ Sanh tự mình bổ sung toàn bộ, môi run run. Lúc cảnh sát bắt tên em trai đi trước mặt các thành viên hội đồng quản trị, thì hắn biết người khác sẽ nghi ngờ đó là do hắn làm. Nhưng hắn chưa từng nghĩ tới, những người khác này cũng bao gồm cả Địch Thần. Hít sâu một hơi, đứng dậy muốn đi.

Địch Thần dùng một tay kéo người lại, lại quên mất trong tay còn giữ ly rượu. Rượu màu đỏ chảy ra ngoài, dọc theo cổ chảy vào cổ áo của bộ nhà mặc ở nhà. Quần áo hai người dính chung với nhau nên cũng bị ướt theo.

"Anh không có ý đó! Anh biết em sẽ không làm chuyện như thế, anh chỉ lo lắng tại sao mọi việc lại như dính dáng đến em, chuyện này quá kỳ lạ."

"Cho nên anh muốn uống rượu với em, là muốn em say rồi nói lời nói thật à?" Cao Vũ Sanh ném cái ly đã gần cạn trong tay xuống, tuỳ ý để nó rớt trên sô pha. Rượu còn dư lại khiến cho sô pha sạch sẽ bị dính bẩn. Xoay tay lại cầm cổ tay đang giơ ly rượu của Địch Thần, mắt lạnh hỏi anh.

Tay kia của Địch Thần còn đang ở sau lưng Cao Vũ Sanh, thế là giống như anh bị động bị người giam cầm trên sô pha. Nhưng do anh nóng lòng muốn dỗ cậu nhóc nên chẳng chú ý đến mấy chuyện này: "Ai, không phải…"

Anh không có cách nào giải thích cả, việc uống rượu này thật chỉ là do anh thuận miệng nói thôi.

"Đúng thế, em đã sớm biết Diệp Phùng Thu là viện trưởng cũ của Cao Viễn, em cũng cố ý dẫn anh đến Cao Viễn. Em tham gia vào hội nghị so bản kế hoạch của công ty chính là để khiến cho bọn họ không thoải mái, anh cũng thấy em đối phó Cao Mục Địch và Cao Văn Tranh sao rồi đấy. Thậm chí em còn mua quan hệ, đợi mấy ngày nữa kết thúc điều tra sẽ đi gặp Lộ Trường Hoa!"

Cao Vũ Sanh giống như một đứa trẻ tức giận, cố ý nói quá lên những "chuyện xấu" mình đã làm, giương nanh múa vuốt phô trương thanh thế. Mà lực siết cổ tay Địch Thần lại càng lúc càng mạnh, giống như sợ anh chạy mất.

Địch Thần bị câu nói của hắn chọc giận: "Anh với em đang nói chuyện đàng hoàng mà, em ở đây không được tự nhiên cái gì!"

"Em nói thật đó!"

"Thúi lắm!"

"…"

Địch Thần thở dài: "Em dẫn anh đến Cao Viễn là do không dám đi một mình đúng không?"

Tuổi thơ mờ mịt bối rối, rõ ràng có người thân nhưng lại không nhận nhau, luôn trốn ở trong cô nhi viện kia. Chỉ có kéo người đi cùng thì mới không bị cảm giác hít thở không thông "Không ai cần" bao phủ.

Cao Vũ Sanh sững sờ, từ từ rũ mắt: "Nếu như em nói có người nhằm vào em, cố ý kéo tất cả mọi chuyện

dính đến em thì anh có tin không?"

"Anh tin." Địch Thần nói không chút do dự.

Cao Vũ Sanh buông bàn tay siết tay anh ra, tuột xuống một đường theo cánh tay kia, dùng tốc độ thật nhanh ôm lấy anh. Gối lên bả vai hơi lạnh, cảm xúc đặc biệt của cơ bắp khiến cho người không muốn rời đi. Mắt liếc qua cái cổ trắng nõn kia, rượu đỏ trườn dọc theo da nhưng không đi vào áo, dọc theo đường đi để lại vệt ẩm ướt.

Địch Thần cũng ôm lấy hắn, ngồi thẳng lên kéo người vào lòng. Bỗng nhiên trên cổ truyền đến cảm giác âm ấm, có gì mềm mại xẹt qua, cơ thể không khỏi cứng đờ: "Em làm gì đó?"

"Chỗ này có rượu." Cao Vũ Sanh lại liếm một cái, vô cùng trong sáng vô tư.

"..." Địch Thần muốn cười hắn, cảm giác ngưa ngứa và thẹn thùng theo đầu lưỡi mềm mại kia truyền khắp toàn thân, hô hấp bỗng mất trật tự trong nháy mắt, lát sau mới tìm lại được giọng nói, "Em là cún con đó à?"

"Ca ca."

"Hửm?"

"Thế giới mà không có anh, chắc chắn sẽ có màu xám tro."

"Dừng." Địch Thần không nghe nổi mấy câu khen kỳ quái này, vừa nghe đã nổi da gà rợp người, đẩy đẩy nhóc con còn muốn tiếp tục ngâm thơ liếm cổ, "Đi ngủ đi, ngủ ngủ."

Hôm sau, cha Cao gọi Cao Vũ Sanh về nhà để bàn bạc chuyện của em trai.

Trước mắt tình hình tra được là, em trai có quen biết với một phú thương ở sa mạc, dùng thẻ của hắn để trả tiền bên này, còn tiền đô của hắn ta thì sẽ dùng giá tốt để tính. Cao Mục Địch cũng chẳng thiếu hai ba đồng này, chỉ là thấy thân phận của đối phương nên muốn kết làm bạn bè, liền đưa thẻ cho người ta dùng.

"Chuyện lúc nào?" Cao Vũ Sanh hỏi mẹ kế không ngừng khóc lóc.

"Là tháng trước nữa, mấy ngày nó xuất ngoại đi chơi." Từ trước đến nay mẹ kế vẫn luôn ôn nhu hào phóng ở trước mặt của Cao Chấn Trạch, trả lời hết sức đúng lúc, lại còn nước mắt lã chã nhìn Cao Vũ Sanh, dường như mong đợi hắn có thể đưa ra chủ ý gì đó.

"Nó mấy tuổi rồi, lại còn đưa thẻ cho người nước ngoài không quen dùng? Bịa lời nói dối thì cũng bịa cho

giống chút chứ." Cao Văn Tranh ngồi bên cạnh cười nhạt, "Chúng ta có thể tin chuyện này, vậy cảnh sát người ta cũng tin được à?"

Mẹ kế tức đến độ run người, nhưng vẫn kiềm chế ý muốn phản bác lại, miễn cưỡng giữ sắc mặt, nói với Cao Chấn Trạch: "Cái người phú thương gì gì đó, thật ra là có tư liệu bên chỗ người trung gian, cảnh sát cũng công nhận Tiểu Địch không nói dối. Tuy rằng có thể chứng minh nó không mua trẻ em nhưng không cách nào rửa sạch hiềm nghi đồng bọn được."

Mà bởi vì đối phương là người nước ngoài, lại còn không mua thành công nên cảnh sát không thể điều tra vị "thổ hào tới từ sa mạc" kia, chỉ có thể điều tra Cao Mục Địch.

Cao Chấn Trạch không hỏi bây giờ con trai út đang bị nhốt ở đâu, cũng không nói tiếp theo sẽ làm như thế nào, ánh mắt vẫn dò xét một vòng trên hai người con trai con gái: "Hôm đó là ai dẫn đường cho cảnh sát?"

Một toà nhà Cửu Dật lớn như thế, chỗ bọn họ họp cũng ở tầng cao nhất. Nếu những cảnh sát mặc đồng phục kia xuất hiện ở sảnh lớn thì tiếp tân và vệ sĩ chắc chắn sẽ thông báo lên. Nhưng một đám người bọn họ chẳng ai nhận được thông báo cả, cảnh sát xông thẳng vào bắt Cao Mục Địch trước mặt tất cả thành viên hội đồng quản trị.

"Con không có quyền hạn của toà nhà." Cao Vũ Sanh lạnh lùng thổi bay liên quan.

"Con dẫn." Cao Văn Tranh cười nhạo, có thừa nhận hay không thì cũng giống nhau, chỉ cần kiểm tra camera thì có thể biết, cũng chẳng cần nói dối. Khoảng thời gian mà cô đến trễ kia chính là để sắp xếp cảnh sát.

Mẹ kế không thể tin được nhìn về phía cô: "Tại sao con có thể như vậy, đó chính là em trai ruột của con đó!"

Địch Thần đứng ở cửa, nghe mấy từ này thấy có chút quen tai, hôm qua bà ta cũng chất vấn Cao Vũ Sanh như thế —— Đó chính là em ruột của con đó!

"Cảnh sát nói con phối hợp điều tra, con là một công dân tuân thủ luật pháp thì đương nhiên phải phối hợp rồi. Do con phối hợp nên người ta mới để cho nó thuyết trình xong bản kế hoạch, bằng không mới mở màn đã bắt người, thì chuẩn bị của nó trong một tuần thành công dã tràng mất rồi, đúng không?" Cao Văn Tranh nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, thật giống như Cao Mục Địch còn thiếu cô một cái nhân tình.

"Con làm chị như thế à?" Sắc mặt của Cao Chấn Trạch cực kỳ khó coi, giơ tay lên cho cô một cái tát.

Cao Văn Tranh né đúng lúc, không đụng đến mặt, nhưng mũ trên đầu bị rớt xuống. Cô đứng lên với cái đầu rối, lớn tiếng đối mặt với cha mình: "Tự nó phạm tội hay là con nói nó phạm? Con không dẫn cảnh sát vào thì họ cũng sẽ xông vào, đến lúc đó càng khó coi hơn."

Cao Chấn Trạch lặng lẽ nhìn chằm chằm vào cô: "Con không biết thế nào mới không khó coi hả? Ngay

trước mặt các thành viên hội đồng quản trị, để cho bọn họ biết cha có một đứa con không nên thân, đó là dễ coi?"

"Con chính là nhìn không quen bộ dáng trọng nam khinh nữ của cha! Tên phế vật kia thì có cái gì tốt." Gậy chống của Cao Văn Tranh gõ mạnh trên mặt đất, "Nếu cha muốn cho nó thừa kế gia nghiệp, vậy còn không bằng để cho Cao Vũ Sanh thừa kế!"

Cao Vũ Sanh bỗng nhiên bị điểm danh, mặt không chút thay đổi nói: "Không đảm đương nổi. Không có chuyện gì thì con đi trước đây."

Chuyện đã rất rõ ràng, không liên quan đến hắn. Bây giờ Cao Mục Địch bị kiện cáo quấn thân, vẫn còn bị tạm giam trong đồn công an. Chỉ có đợi đến khi kết thúc điều tra, nhốt vào chỗ tạm giam thì lại nghĩ biện pháp tìm người bảo lãnh ra. Chút chuyện này không tới phiên Cao Vũ Sanh quan tâm, không cần thiết phải xen vào xâu xé giữa hai cha con.

Địch Thần nhìn đến trợn mắt hốc mồm, anh không thể hiểu nổi tâm tình tranh đoạt gia sản của nhà giàu thế này. Như nhà bọn họ, Địch Kiến Quốc để lại cho một căn nhà và chưa tới một trăm ngàn gửi trong ngân hàng. Lại còn tặng kèm một đứa nhỏ gào khóc đòi ăn và một bà vợ vì chịu kích thích quá độ nên bị ngốc. Anh và Phương Sơ Dương chẳng được tài sản gì cả, chỉ có trách nhiệm gánh trên vai thôi.

"Là Cao Văn Tranh làm sao?" Ra khỏi nhà họ Cao, Địch Thần nhỏ giọng hỏi Cao Vũ Sanh.

Cao Vũ Sanh gật đầu: "Chắc chắn chị ta có tham gia vào, ít nhất là chị ta biết được chuyện Cao Mục Địch giúp người đổi tiền."

Cho nên Cao Chấn Trạch mới có thể tức giận như vậy, chắc ông cũng đoán được.

"Vậy làm sao được, mướn một người nước ngoài à?" Thầy giáo Địch có tài nghệ từ trường kỹ thuật, không hiểu được mấy chuyện tài chính này.

"Chị ta chỉ cần giới thiệu một người làm trong ngân hàng ngầm cho Cao Mục Địch." Người khác không biết, người nhà họ Cao lại rõ ràng, cái kiểu phá sản như Cao Mục Địch kia xuất ngoại thì phải đến sòng bạc chơi. Sòng bạc cần tiền mặt, bây giờ quản lý chuyển đổi tiền ngoại tệ nghiêm ngặt, cho nên hắn cần có một ngân hàng ngầm đổi tiền cho, trực tiếp đổi tiền ở chỗ đó.

Làm ăn qua lại thường xuyên, đối phương sẽ giới thiệu một ít chuyện làm ăn không hợp pháp cho hắn. Em trai họ Cao ngốc nghếch kia chẳng hiểu rõ lắm, chắc là còn tưởng đã quen được bạn mới, đầu nóng lên liền giúp người ta đổi tiền.

Về phần chuyện "bạn mới" này mua trẻ em là trùng hợp hay là có người cố ý sắp xếp, thì không biết được.

Nhưng mà vụ bán buôn bán trẻ em của cô nhi viện đến tận đây xem như là đã phá xong, tất cả những

nhân viên có dính dáng đến vụ án đều đã bị bắt về quy án. Về phần những đứa trẻ đã bị bán ra nước ngoài, thì chuyện tìm cách cứu viện còn dài đằng đẵng, nhưng dù sao vẫn có hi vọng.

Cô nhi viện Cao Viễn đã đổi viện trưởng, Địch Thần mượn chuyện đưa đồ giữ ấm đi đến xem, là một dì phụ trách nghiêm túc, cả người tràn đầy cương trực công chính của lão đảng viên.

Cũng không biết Cao Vũ Sanh làm như thế nào mà chuyện báo trình diện của Tư Tư cuối cùng cũng bàn ra được một biện pháp. Đưa thông tin của bé lên mạng thông báo trong ba tháng, nếu như không tìm được cha mẹ thì sẽ cấp giấy chứng minh tạm thời không tìm được cha mẹ. Đợi một thời gian nếu còn không có tin tức nữa thì có thể cấp giấy chứng minh bị vứt bỏ, thế thì bé sẽ được xem là trẻ em bị vứt bỏ từ nhỏ.

Lúc Archi ở bên bờ Tây nghe thấy tin tức như thế thì vui vẻ lộn nhào trong phòng, nói mình sẽ đi tìm một cậu học sinh thuận mắt rồi kết hôn.

Mà khi kết thúc điều tra thì có thể vào thăm Lộ Trường Hoa bất cứ lúc nào.

Cao Vũ Sanh đi vào trại tạm giam, hai cánh cửa sắt liền đóng lại, bỗng nhiên dừng bước, quay đầu lại nhìn Địch Thần không thể theo vào.

"Đi thôi, anh chờ em ở cửa, có gì thì gọi anh." Địch Thần vỗ vỗ ba lô trên lưng, ý nói có gì nguy hiểm thì mình cũng có thể mở cửa sắt vào cứu hắn.

Cao Vũ Sanh mím môi cười, xoay người bước vào phòng thăm hỏi.

Lộ Trường Hoa mặc quần áo tù, nhìn qua dường như đã tiều tuỵ đi rất nhiều. Thấy Cao Vũ Sanh đến thăm mình thì vô cùng ngoài ý muốn: "Cao tổng đúng là một người tốt bụng."

Cao Vũ Sanh nắm tay đặt lên bàn, ánh mắt bình tĩnh nhìn ông: "Tôi muốn nghe một chút về chuyện của Diệp Phùng Thu."

"!" Lộ Trường Hoa kinh hãi, ngẩng đầu nhìn kỹ hắn một chút, "Cậu, cậu là Thiên Tứ?"

Cao Vũ Sanh không thừa nhận mà cũng không phủ nhận, càng không có ý đi nhận người cậu này, mặt không thay đổi tiếp tục hỏi: "Tôi muốn biết, vì sao ông ấy có thể tốt bụng chăm sóc con của người khác mà lại không chịu nhận cháu ngoại mình."

"Tốt bụng…" Lộ Trường Hoa chợt cười lên, "Ha ha ha ha, cậu nghĩ ông ấy tốt bụng?"

"Không phải sao? Ít nhất ông ấy cũng không buôn bán trẻ em." Cao Vũ Sanh nhìn chằm chằm mặt ông ta.

Lộ Trường Hoa nghe nói như thế cũng không tức giận, bỗng nhiên xích lại gần, hạ giọng, dùng giọng nói như kể truyện ma cho trẻ em, nói: "Ông ta là vì chuộc tội."

"Chuộc tội?"

"Cậu có biết vì sao gọi là cô nhi viện Cao Viễn không? Lúc đầu nó dành cho cô nhi của Khai Thác Mỏ Cao Viễn ở. Cha mẹ của Trần Chiếu Huy chính là chết ở chỗ mỏ Cao Viễn."

Trước đây Diệp Phùng Thu đã từng giữ chức lãnh đạo của tTập đoàn khai thác mỏ Cao Viễn.

Cao Vũ Sanh vừa nghĩ đã hiểu: "Đã xảy ra chuyện nghiêm trọng ở mỏ à?"

"Tôi không biết đã có chuyện gì xảy ra, lúc đó tôi đi học ở vùng ngoài. Nhưng mà, sau này ông ấy có đến gặp cậu một lần, năm đó, khi ông ấy gần chết thì có đến cổng cao trung để gặp cậu." Khi Lộ Trường Hoa nói đến chuyện này, ông ta lộ ra nụ cười vừa như cay đắng vừa như châm biếm.

"…" Cao Vũ Sanh ngẩn ra, cố gắng tìm tòi trong trí nhớ.

Một hình ảnh chợt chạy vào trong não. Đó là một ngày mưa rơi, hắn đang đợi tài xế trong nhà đến đón nên đứng ở trạm xe buýt trú mưa. Có một ông lão đeo khẩu trang khiến cho hắn đến nay cũng chẳng thể quên.

Đó là một ông lão rất gầy, áo sơ mi rộng thùng thình trên người ông. Từ trước tới nay hắn chẳng phản ứng với người nào, ngày đó lại cứ thế nói chuyện vài câu nới ông lão. Nói gì thì không nhớ, chỉ nhớ rõ câu cuối cùng của ông lão:

"Mưa rồi sẽ tạnh, mọi chuyện rồi sẽ tốt hơn, người yêu thương con thì trước sau gì vẫn luôn chờ đợi con."

Cao Vũ Sanh bước ra khỏi trại tạm giam như một cái xác không hồn.

Địch Thần thấy bộ dáng này của hắn thì hoảng sợ, nhanh chóng kéo hắn: "Sao thế?"

"Ông ấy không có không cần em."

"Thiên Tứ của chúng ta đáng yêu như thế, ai sẽ cũng không nhẫn tâm không cần em." Địch Thần nghe hắn nói như vậy, lập tức lộ ra nụ cười.

Cao Vũ Sanh hỏi: "Ca ca sẽ vẫn luôn chờ em sao?"

Địch Thần không hiểu lắm, nhưng vẫn nói chắc chắn: "Đương nhiên."

"Nếu như không tìm được em, ca ca sẽ kết hôn với người nào à?"

"Anh sẽ không kết hôn với ai cả. Nhưng mà chuyện này thì có quan hệ gì với việc chờ em?"

Cao Vũ Sanh kéo anh lại gần, chợt ôm thật chặt, chôn mặt vào cổ anh, tham lam hít một hơi thật sâu: "Bởi vì em không chỉ muốn yêu thương của ca ca, em muốn tất cả của anh."

/Hết chương 76/

Tác giả: Hết quyển 2.

77. Chương 77

Chuyển ngữ: Cực Phẩm

Em muốn tất cả của anh.

Tất cả.

Địch Thần giống như một khúc gỗ, bị Cao Vũ Sanh ôm thật chặt, một lát sau mới hồi phục tinh thần lại, trong một lúc trái tim bỗng đập loạn lên. Anh không chắc câu này có ý gì, anh đoán là đã bị mấy câu nói của Phương Sơ Dương làm ảnh hưởng, nên nghe cái gì vào thì cũng giống như là tỏ tình vậy.

Muốn hỏi cho rõ, nhưng lại sợ mình đoán sai, theo bản năng trả lời một câu: "Được chứ, em muốn cái gì anh cũng cho em hết."

"Sau đó thì anh liền chạy về đây?" Phương Sơ Dương ngậm một miếng cổ vịt cay, không thể tưởng tượng nổi nhìn anh em nhà mình, "Nhìn chút tiền đồ này của anh coi."

"Chú có tiền đồ thì tối nay đến Ngọc Đường Loan ngủ đi." Địch Thần cầm cổ vịt ném hắn.

Phương Sơ Dương bắt được: "Cút, tôi cũng có thân với cậu ta đâu."

Địch Thần cầm chai bia uống một hớp lớn: "Ai, chú nói xem em ấy có ý gì, đứa nhóc này đến thời kỳ phản nghịch tuổi dậy thì rồi, sẽ không thích anh thật chứ?" Nói xong, đau đầu cào tóc một hồi. Anh chính là người cầm đầu năm con phố khu Lão Thành, đẹp trai đệ nhất trong ba viện tám hệ của trường kỹ thuật, có ai thích anh thì cũng chẳng có gì kỳ quái cả. Chỉ là Thiên Tứ…

“Phụt ——” Cục xương trong miệng mới gặm hết của Phương Sơ Dương phun cái “phụt” ra ngoài, đụng trúng gáy Địch Thần, phát ra một tiếng “chóc.”

Hai người ngồi ăn ở ban công, tia sáng không rõ ràng lắm, Địch Thần nhìn không rõ, không kịp né nên bị trúng đạn: “Con mẹ nó, có thấy gớm không?”

“Cậu ta đã hai mươi ba rồi mà còn dậy thì, trong đầu anh bị đặc quánh do ăn nhiều sô-cô-la nhập khẩu đúng không?” Giờ phút này Phương Sơ Dương hối hận không thôi, đáng lẽ đừng có nhắc nhở anh. Giờ thì hay rồi, thế mà đã vẽ đường cho hươu chạy rồi.

“Anh có ăn sô-cô-la nhập khẩu đâu, không phải là cho chú ăn hết à?” Địch Thần hay được Cao Vũ Sanh đưa sô-cô-la cho, nói là bên công ty hợp tác đưa. Nhưng anh không thích ăn món này, lại sợ Mông Mông ăn nhiều sẽ sâu răng, nên phần lớn đều được tống cho đồng chí Phương hay tăng ca.

“Cút cút cút, không nói chuyện với anh nữa.” Thấy người nào đó lại bắt đầu tám nhảm, Phương Sơ Dương đứng dậy muốn chạy, bị Địch Thần kéo lại.

“Khoan đã, chú phân tích cho anh cái coi.” Địch Thần bày ra vẻ mặt đau khổ, “Là do anh suy nghĩ nhiều đúng không?”

Tuổi thơ của Cao Vũ Sanh quá đau khổ, gần như đã xem việc tìm anh trở thành trụ chống tinh thần. Có lẽ là do thiếu tình thương, nên mới muốn tất cả sự chú ý của ca ca, chắc chắn là như thế.

Phương Sơ Dương thật chẳng muốn để ý anh, nhưng nhìn bộ dáng thiếu một sợi dây thần kinh của anh em nhà mình thì lại sợ anh chịu thiệt, hít một hơi thật sâu: “Thần Thần, ca không chỉ muốn thương yêu của cưng, còn muốn tất cả của cưng nữa.”

“Oẹ ——” Địch Thần nhảy dựng lên như bị điện giật, suýt nữa là nôn bia mới uống vào ra, “Chú điên à, gớm quá…”

Nói còn chưa xong câu, tự bản thân Địch Thần sững người. Lời cũng giống thế, Phương Sơ Dương nói ra, bánh ngọt thơm mềm bỗng biến thành đồ có độc, nghe xong là muốn trợn trắng mắt sùi bọt mép.

“Ha hả.” Phương Sơ Dương cười nhạt, xách cổ vịt còn dư quay vào nhà tự xem TV của mình, để lại người đang hoá đá nào đó tự mình phát sầu.

Địch Thần đơ người ngồi lại trên ghế nằm, tát từ miệng đến gáy, đây là cái chuyện gì chứ! Thôi thì cứ tạm thời ở trong nhà đi, bớt tiếp xúc một chút. Mấy cậu nhóc rất dễ bị ma quỷ ám ảnh, bình tĩnh một đoạn thời gian thì sẽ ổn hơn.

Cao Vũ Sanh ngồi trước bàn ăn một mình, không tập trung cắt bít tết. Rõ ràng là ca ca nghe hiểu, nhưng anh lại chạy mất.

Nhớ lại lúc Địch Thần đi về, giọng nói thoải mái, sắc mặt tự nhiên: "Tối nay anh về bên kia ngủ, Mông Mông nhớ cậu hai của nó."

Mà Mông Mông bị anh kéo thì mặt rất mờ mịt: "Hả?"

Cao Vũ Sanh bưng ly rượu lên, khẽ chạm với chiếc ly không đối diện, từ từ uống hết rượu.

Ăn xong rồi dọn dẹp chén dĩa mâm sếp lên kệ để chén, âm thanh va chạm "keng keng" quanh quẩn trong nhà. Lần đầu cảm thấy, căn nhà này rộng quá.

Đẩy cửa phòng vẽ tranh ra, chen chúc trong không gian nhỏ hẹp như thế này lại có thể khiến cho lòng người thoải mái một chút. Cao Vũ Sanh ngồi trước giá vẽ, cầm một cây cọ lên, tỉ mỉ phác hoạ một bức tranh vẫn chưa hoàn thành.

Trên nền màu tối, có một người đàn ông chỉ mặc áo thun ba lỗ nằm trên đó. Cơ thể có đường cong cực kỳ đẹp kia bị chiếc áo màu đen bó chặt. Kéo áo xuống chỉ che lại chỗ quan trọng, một chân duỗi thẳng, một bên cong lên, thon dài mà hữu lực. Người đó giống như là ân huệ mà người sáng thế tạo sa, đẹp không gì sánh được.

Bức tranh này trên cơ bản là đã vẽ xong, chỉ còn thiếu ngũ quan. Vốn muốn vẽ khuôn mặt nhắm mắt ngủ say, nhưng lúc này lại đổi ý. Hắn hy vọng người trong tranh có thể mở mắt ra để nhìn hắn thật rõ ràng.

Đặt cọ dứt khoát: một bên mắt nhắm lại, một bên lại ngang bướng mở ra, đôi môi có màu khoẻ mạnh mang theo nụ cười xấu xa thường thấy của Địch Thần.

Cao Vũ Sanh nhìn chăm chú người trong bức tranh, hầu kết khẽ động đậy, ngón tay tới gần, lúc cách bức tranh tầm 0.3 cm thì dừng lại. Màu vẫn còn chưa khô, không đụng vào được.

Lấy bức tranh xuống để qua một bên cho khô, thở một hơi thật dài, lại lần nữa bỏ một tờ giấy khác lên, hai ba cái vẽ phác thảo xong. Đó là cửa trạm xe buýt cấp ba trong trí nhớ, có một ông lão chống gậy đeo khẩu trang nhìn ra từ bức tranh. Khoé mắt có đầy nếp nhăn mang theo ý cười, trong đôi mắt già nua mệt mỏi… đong đầy yêu thương ở trong đó.

"Chắc là như thế này." Cao Vũ Sanh lẩm bẩm một câu, lại nhìn bức tranh kia một chút, đứng dậy bước ra khỏi phòng vẽ tranh.

Nằm trên giường rộng lớn, lật qua lật lại mà ngủ không được. Lúc thì thấy giường rộng quá, lúc thì thấy chăn lạnh quá, tay chân chỉ có thể chạm vào khoảng không, cảm giác trống rỗng khiến cho bản thân cũng muốn biến mất.

"Siri, tôi không ngủ được." Cao tổng đã lâu rồi chưa tám chuyện trên trời dưới đất với người máy, cuối cùng cũng nhớ tới ông bạn già của hắn.

Màn hình điện thoại xuất hiện biểu tượng của Siri, giọng nói máy móc vạn năm bất biến vang lên:

[Có cần tôi hát ru anh không?]

Sau đó, không đợi chủ nhân trả lời liền tự hát.

[Lấp lánh lấp lánh ngôi sao nhỏ, trên trời toàn là sao…]

Cao Vũ Sanh lạnh lùng nói: "Tạm biệt."

Siri chịu khống chế của hệ thống lập tức dừng biểu diễn, lễ phép trả lời một câu [Tạm biệt] rồi tự động tắt. Trong phòng lại im lặng lần nữa, người nghe bài hát ru xong lại càng khó ngủ.

"Siri, có phải tôi quá nóng lòng hay không, doạ anh ấy sợ rồi." Nhìn trần nhà được ánh đèn chiếu ra vài đốm sáng, Cao Vũ Sanh khẽ thở dài.

[Nóng lòng không ăn được đậu hũ nóng, nóng lòng không làm được buôn bán lớn. Ngoài ra, anh mới vừa nói tạm biệt, giờ đổi ý là muốn nghe hát ru à?]

"Không nghe." Cao Vũ Sanh cực kỳ nghi ngờ Địch Thần đã chơi hư điện thoại này. Từ lúc biết Siri này khác với mấy cái khác, người nọ liền gọi Siri ra chơi lúc rảnh rỗi, còn dạy nó nói chuyện.

Bị Siri không khống chế được quấy rối, thế mà lại làm cho buồn ngủ. Cao Vũ Sanh nhắm mắt lại, từ từ chìm vào trong giấc mơ.

Ngẩng đầu là bầu trời trong xanh, nghìn dặm không mây. Quanh mình không có bất kỳ chướng ngại vật nào, dõi mắt nhìn về phía xa, có thể thấy phong cảnh chỗ rìa thành phố. Kiến trúc cũ kỹ san san kề nhau, ống khói thật cao phun ra từng vòng khói dưới bầu trời xanh xám.

Đây là chỗ nào? Cao Vũ Sanh mờ mịt cúi đầu, bỗng nhiên toát mồ hôi lạnh. Hắn đang đứng ở tầng cao nhất của một toà nhà, nhìn xuống một cái là đầu váng mắt hoa. Không rõ là toà nhà này cao chừng nào, dường như có thể cao đến khoảng ngàn thước, lại dường như chỉ cao có năm sáu tầng. Bởi vì chứng sợ độ cao ập đến trong nháy mắt khiến cho hắn không dám nhìn nữa.

"Nhảy xuống đi! Có bản lĩnh thì nhảy xuống đi!" Dưới đất có người đang nói, giọng nói chợt xa chợt gần.

Cao Vũ Sanh chịu đựng choáng váng nhìn xuống, đoàn người đen đen nhìn không thấy điểm dừng. Không thể thấy rõ được mặt từng người, chỉ có khuôn mặt mơ hồ. Bọn họ giơ cao tay, ánh mặt trời chiếu ra bóng đen thật dài, giơ tay nhốn nháo mất trật tự trên mặt đất.

“Nhảy đi!”

“Đi tìm chết đi!”

“Đừng giả vờ, xuống đây nói cho rõ ràng!”

Tiếng kêu gào ầm ĩ ồn ào, nữ có nam có, trẻ có già có. Cao Vũ Sanh cố nén nỗi sợ độ cao lùi về phía sau, quay đầu nhìn về phía sau lưng, đằng sau lại là một mảnh đen như mực nhìn như vực sâu vạn trượng! Hắn muốn hét to, lại không phát ra được tiếng gì, lấy điện thoại ra cố gọi cho Địch Thần.

18366…

Không đúng, 6 lại nhấn thành 3, nhấn lại.

18365…

Đã nói tất cả là 66, sao lại đọc sai, nhấn lại.

18366…

Chữ số trên bàn phím đổi vị trí, lại nhấn nhầm rồi, muốn xoá một số đi, lại xoá hết toàn bộ, rồi lại muốn nhấn lại.

Đúng lúc này, bóng đen trước toà nhà bỗng nhiên tăng lên, trực tiếp bò lên tầng cao nhất, quấn lấy cánh tay và cổ chân của hắn, cứ thế mà kéo hắn từ từ xuống. Hắn liều mạng muốn né đi, thình lình đạp trúng khoảng không, cơ thể chợt cảm thấy không trọng lực…

“A!”

Cao Vũ Sanh chợt mở mắt ra, giấc mơ kinh khủng lập tức tiêu tan thành mây khói. Đập vào mắt là phòng ngủ của mình, yên tĩnh, đèn hoa văn bầu trời toả ra ánh sáng mềm dịu. Theo bản năng sờ vị trí bên người, chỗ đó trống không, mang theo chút lạnh lẽo của đêm thu.

Từ từ ngồi dậy, cầm lấy điện thoại chỗ đầu giường muốn gọi cho Địch Thần. Nhìn đồng hồ mới có 2:03 phút sáng, đây cũng không phải là thời gian để gọi điện.

Phất tay, bật đèn, Cao Vũ Sanh xuống giường, đi đến phòng khách uống nước. Một ly nước bạc hà vào người, suy nghĩ tỉnh táo không gì sánh được, chẳng muốn ngủ tí nào. Đơn giản ngồi vào trước bàn làm việc mở máy tính lên.

Hộp thư thông báo có email mới, gửi email vào lúc này, ngoại trừ chứng khoán, quản lý ngân sách thì cũng chỉ có bạn bè nước ngoài.

Mở email đầu tiên ra, quả nhiên là anh bạn nước ngoài Archi gửi đến.

[Ây, bạn yêu dấu của tôi, có một tin tức tốt, tôi tìm được người để kết hôn rồi. Đối phương là sinh viên đại học, học phí của trường rất mắc, cho dù có học bổng nhưng cũng chẳng thấm vào đâu được. Quan trọng là cậu ta trông vô cùng đẹp trai, tôi thật sự thích cậu ta. Cậu ta đồng ý quen tôi, cũng đồng ý ký hợp đồng trước hôn nhân rồi kết hôn giả với tôi, tôi sẽ trả tiền học bốn năm đại học làm thù lao cho cậu ta.]

Archi vô cùng hài lòng với đối tượng kết hôn giả này, nhịn không được phải chia sẻ với hắn.

Mà ngay lúc nào, Cao Vũ Sanh chẳng hề muốn xem người khác làm sao tuỳ tuỳ tiện tiện cũng vớ được một người để kết hôn, thuận tay trả lời một câu "Chúc mừng anh" rồi mở ra email tiếp theo.

Email này có đính kèm một tấm hình, dùng tốc độ mạng siêu tốc của nhà hắn, trong nháy mắt là đã tải được. Cao Vũ Sanh cảm thấy một hồi hít thở không thông trong nháy mắt, suýt nữa là suyễn không đứng lên được.

Đó là một tấm ảnh phục chế cũ có một chút chấm trắng trên đó. Góc ảnh đã ố vàng, khung cảnh là một ký túc xá cao năm tầng, trên mái nhà có một người phụ nữ mặc đồ công sở. Dưới lầu là một đoàn người đông lúc nhúc.

Trong não bỗng như nổ tung một cái, đau đớn như chia năm xẻ bảy, Cao Vũ Sanh rên thành tiếng, vô ý thức gọi một tiếng "Ca ca."

Điện thoại bị siết chặt, tự động nổi lên biểu tượng microphone, giọng nói của máy móc vang lên:

[Gọi điện cho ca ca.]

Siri tự phát tự giác gọi đi.

Chuông reo ba lần rồi có người bắt, trong điện thoại truyền đến giọng nói mơ mơ màng màng của Địch Thần: "A lô?"

Thần chí của Cao Vũ Sanh được gọi về trong nháy mắt, khó khăn nghèn nghẹn lên tiếng: "Ca ca."

Địch Thần giật mình ngồi dậy: "Thiên Tứ, em làm sao vậy? Nói đi!"

/Hết chương 77/

78. Chương 78

Chuyển ngữ: Cực Phẩm

Địch Thần tuỳ tiện chồng một bộ đồ vào, mông như bị lửa xém lao xuống lầu. Bên ngoài đen kịt, mắt mắc bệnh quáng gà chỉ có thể bật đèn pin lên, mượn ánh đèn vàng của đèn đường để dò đường.

Trên đường chẳng có bao nhiêu người, chỉ có một người đàn ông say rượu bước đi lảo đảo, vừa đi vừa cất giọng ca vàng: "Chết cũng phải yêu ——"

Địch Thần đặt taxi online nhưng không ai nhận, chỉ có thể đứng lề đường ngoắc taxi chạy ca đêm. Taxi chạy ca đêm cũng không nhiều, khoảng năm phút mới bắt được một chiếc. Anh nhìn không rõ, chỉ thấy một điểm sáng là vẫy tay. Cũng may vận khí không tệ, không bao lâu đã nhìn thấy được một màu sáng xanh, hẳn là đèn "xe trống" của taxi.

"Này, mày đứng chắn đường đó!" Phía sau truyền đến giọng nói lèm nhèm của người đàn ông say rượu, mang theo mùi rượu nồng nặc. Địch Thần quay đầu lại, dùng đèn pin chiếu qua đó, phát hiện là một người đàn ông trung niên trọc đầu.

Cũng không biết là bị công ty cho thôi việc, hay là bà vợ chạy theo người khác, nhìn qua vẻ mặt rất là khó chịu. Bị đèn pin chiếu vào mắt, lập tức chửi ầm lên: "Chiếu cái gì mà chiếu, thằng oắt con bụi đời!"

Xe taxi dừng lại, Địch Thần nóng lòng lên xe, lười tính toán với tên ma men. Không ngờ mới kéo cửa ra thì tên ma men kia lại mắng nhiếc chui tọt vào ngồi phía sau, nằm bất động.

"Tôi bắt xe trước." Địch Thần kéo ông ta ra.

Tên ma men cười hắc hắc, hai chân thò ra ngoài xe, vỗ bụng nấc rượu kêu to một cái: "Giờ xe này là của tao, lái đi!"

Tài xế taxi cũng không muốn chở một người say rượu như thế, chậm chạp không chịu đề máy xe.

Địch Thần tự nhận mình là một người có tính khí tốt, bình thường gặp chuyện này thì cũng chẳng sao, nhưng hôm nay không phải bình thường! Nhanh chóng hít ô-xy một cái, kéo cổ chân của tên ma men, lôi thẳng xuống.

"Áu áu áu!" Người đàn ông trung niên phát ra tiếng kêu thảm thiết như heo bị làm thịt.

Địch Thần dùng một tay ném người lên đường đi bộ, không để ý đến người nọ còn chửi ghê hơn, phủi tay leo lên xe đóng cửa lại, lễ phép trả lời một câu: "Gào nữa ông đây thịt ông luôn."

Tài xế taxi không dám nhìn nữa, đạp chân ga lao đi: "Cậu trai khoẻ thật, ha ha."

"Cũng đủ xài, bình thường chính là dựa vào cái này kiếm cơm." Địch Thần dùng giọng âm trầm nói, trong lòng lo lắng nên nói chuyện không giống thường, trực tiếp mở miệng để doạ cho đối phương khỏi chạy vòng vòng, "Đến Ngọc Đường Loan, lái nhanh một chút, có việc gấp."

"Được." Tài xế không dám ngẫm nghĩ xem anh kiếm cơm thế nào, đồng ý cực kỳ lưu loát. Cũng không nhìn xem có phải dùng cao tốc hay không, vèo một cái xông lên cao tốc, biến xe taxi thành xe đua ban đêm.

Bước xuống taxi, Địch Thần chạy một đường vào nhà.

Cao Vũ Sanh vẫn còn đang ngồi trước bàn làm việc, sắc mặt tái nhợt. Nghe được tiếng xe thì ngẩng đầu, trong nháy mắt khi thấy anh thì rõ ràng có ánh sáng loé lên trong mắt.

"Có chuyện gì thế?" Địch Thần bước nhanh đi tới, đè vai hắn xuống nhìn từ đầu đến chân, xác định không bị thương, lại cảnh giác nhìn xung quanh.

Trong nhà vẫn còn nguyên bộ dáng trống rỗng, cũng không có vết tích bị đột nhập vào. Trong máy in màu trên bàn đã in ra một tấm ảnh. Trên màn hình máy tính có một dãy code phức tạp, vô số chữ cái đang điên cuồng chạy.

"Không sao." Cao Vũ Sanh nắm bàn tay đang khoác lên vai mình, dường như có thể hấp thu được sức mạnh từ đó, lại lần nữa đặt tay lên bàn gõ tiếp, "Có một người gửi một email nặc danh đến cho em, em đang tìm địa chỉ IP."

Địch Thần kéo hình trong máy in ra, nhìn thật kỹ, con ngươi không khỏi co rút. Trên ký túc xá cao năm tầng có hai chữ màu đỏ thật to trên đó —— "Cao Viễn," nửa chữ "Viễn" không nằm trong tấm hình. Người phụ nữ đứng trên cao kia, tuy là không thể thấy rõ ngũ quan, nhưng anh chắc chắn đó chính là mẹ của Cao Vũ Sanh —— Diệp Dung.

Anh vẫn thường xuyên nhìn thấy bộ đồ công sở mà bà hay mặc này, đó là ấn tượng đầu tiên của anh đối với quần áo thành phố. Sạch sẽ, mềm mại, danh giá, dì Diệp rất thích bộ quần áo này, ngày nào cũng mặc đó đi sớm về trễ, lúc quay về sẽ mua đủ thứ đồ ngon cho bọn anh. Có lẽ là do phần thưởng đồ ngon nên Địch Thần nhìn bộ quần áo này thuận mắt không gì sánh được.

Màn hình chạy loạn trên máy tính dừng lại, hiện lên dấu chấm than màu đỏ.

"Không tìm được." Cao Vũ Sanh hơi mím môi.

"Nếu đối phương dám gửi cho em thì chắc chắn đã đề phòng kỹ thuật của em." Địch Thần nhấc cổ tay còn đang gõ bàn phím của Cao Vũ Sanh, giọng nói khàn khàn, "Đừng tìm nữa."

Cao Vũ Sanh nâng mắt nhìn anh, động đậy đôi môi không có chút màu máu nào, nhưng mà cũng chẳng nói gì cả.

"Đứng lên nào, chúng ta vào phòng ngủ nói." Địch Thần tắt máy tính, kéo hắn rời khỏi chỗ này.

Cao Vũ Sanh ngoan ngoãn đứng lên, chân mới vừa bước thì trước mắt bỗng tối sầm ngã quỵ xuống.

Địch Thần nhanh tay bắt được ôm vào lòng: "Vũ Sanh!" Chắc là chỉ bị mất ý thức trong nháy mắt, lúc dựa vào vai anh thì Cao Vũ Sanh liền mở mắt ra, kiên cường nói mình không sao, không chịu đi bệnh viện.

Vừa nãy vì để chạy cho nhanh mà Địch Thần đã hít ô-xy ở trên đường, cũng may còn chưa cạn hết, đơn giản bế ngang người lên. Trong phòng ngủ không bật đèn, anh ôm người nên không còn tay, liền sờ soạng đi về phía giường. Lúc gần đến giường thì ô-xy cạn hết, đành phải phóng người lên giường cùng ném người trong ngực vào đống chăn đệm.

Đang tính ngồi dậy, bỗng nhiên cổ bị hai cánh tay ghì chặt, ầm lên trên người Cao Vũ Sanh, không thể động đậy.

"Đừng quậy." Lúc này Địch Thần không có sức, một lúc không thể giãy ra được.

"Anh nhìn thấy tấm hình kia rồi à?" Cao Vũ Sanh không chịu bật đèn, ngay trong bóng tối dán vào tai Địch Thần hỏi. Hai tay ôm anh thật chặt, như gần người sắp chết víu được cọng rơm cứu mạng, nói cái gì cũng không chịu buông.

"Ừ." Địch Thần thấy hắn như vậy, chỉ có thể thả lỏng cơ thể, mặc cho hắn ôm.

Giọng nói của Cao Vũ Sanh vẫn bình tĩnh không gợn sóng sợ hãi như trước, giống như là đang kể chuyện của người khác: "Lúc trước em vẫn luôn mơ thấy mình đứng lên một tầng cao, dưới đất có rất nhiều người, bọn họ nói em đi chết đi. Bác sĩ tâm lý nói đó là chứng tự kỷ lúc nhỏ tạo thành cảnh tượng trong mơ, không có ý nghĩa gì cả."

"Bác sĩ tâm lý này dở quá, chẳng biết phẫu thuật giấc mơ." Địch Thần nói trêu, không nhắc nhở việc hắn nói lỡ miệng. Lúc trước Cao Vũ Sanh còn cứ khăng khăng nói mình không tự kỷ, thằng nhóc quật cường này.

Cao Vũ Sanh cúi đầu nở một nụ cười: "Trong hình là mẹ em, đúng không?"

Địch Thần đắn đo không biết nên nói thế nào, cảnh tượng trong hình rõ ràng không phải là "Thông báo trên nóc nhà" hay là "Đại hội diễn thuyết," mà là hiện trường tự sát: "Vũ Sanh…"

"Có đúng không?"

"Nếu như anh nhớ không lầm thì có lẽ là thế." Địch Thần thấy hai tay ôm mình hơi run, muốn xoay người nhét hắn vào ổ chăn, lại càng bị ôm chặt hơn.

"Em vẫn cứ nghĩ đó là tiềm thức sợ độ cao của em, bởi vì sợ độ cao nên mới mơ thấy nhảy lầu hoài." Hô hấp của Cao Vũ Sanh trở nên không ổn định, nói còn mang theo tiếng thở.

Không đợi Địch Thần đưa ra phản ứng gì, hắn cứ như là không khống chế được mình nữa, bỗng nhiên nói to hơn: "Giờ em mới hiểu được, thật ra người đứng trên cao không phải là em, mà là mẹ em! Những tin tức em tra được thì đều nói bà ấy tự sát, nhưng không nói là bà ấy nhảy lầu. Hơn nữa, em chắc chắn em đã thấy được cảnh tượng này."

"Thiên Tứ!" Địch Thần lớn tiếng gọi hắn một câu, giơ tay mở đèn hướng dẫn.

Ánh sáng sáng ngời đánh thẳng vào đôi mắt nhắm chặt của Cao Vũ Sanh, đau khổ bất lực trên khuôn mặt tuấn tú không che giấu được dưới ánh sáng. Giống như một động vật nhỏ bị vứt bỏ lúc ngày mưa xối xả, ướt sũng run rẩy dưới cơn mưa, nếu như không được giúp đỡ thì sẽ bị bóng tối vô tận này nuốt chửng.

Địch Thần thấy cánh tay hắn thả lỏng, lập tức nhét người vào ổ chăn, ôm chặt người vào lòng: "Đừng sợ, ca ca ở đây."

Bây giờ Địch Thần đã biết viết hai chữ hối hận làm sao. Đáng lẽ tối nay không nên rời khỏi, giờ thì hay rồi, chân trước mới đi thì chân sau đã có chuyện.

"Em không sợ…" Cao Vũ Sanh ngẩng đầu, vẻ mặt không khống chế được vừa rồi vẫn còn chưa hoàn toàn khôi phục, chân mày vẫn nhíu như trước.

"Được, em không sợ." Thầy giáo Địch dùng giọng nói dỗ trẻ trả lời, kéo chăn qua đắp kín cho hắn. Nửa đêm thấy hình ảnh trước khi mẹ mình chết thì cho dù là ai cũng sẽ bị sốc thế này, huống chi Cao Vũ Sanh còn là đứa trẻ rất để ý đến chuyện này.

Nhưng giờ không thể tiếp tục thảo luận vấn đề này với em ấy được, Địch Thần nhẹ nhàng vỗ lưng hắn cách tấm chăn: "À, để anh dạy em một cách đối phó với ác mộng."

"Cách gì?"

"Sau khi khi gặp nguy hiểm ở trong mộng thì liền nhìn lên trời hô to một câu "Ca ca cứu em," anh sẽ mặc áo choàng đỏ thở phì phò bay đến ôm em đi." Đây là những lời Địch Thần dùng lúc trước để dỗ Địch Mông Mông, đã có thí nghiệm trên bạn học Tiểu Địch, chứng minh phương pháp này đáng để thử một lần. Chỉ là bình thường trong mơ thì anh không mặc áo choàng đỏ, mà là đeo tạp dề màu xanh, cực kỳ không có khí khái anh hùng.

Cao Vũ Sanh tưởng tượng một chút về anh Thần siêu nhân đeo tạp dề nhỏ: "…"

Vỗ về ấu trĩ vậy mà lại hữu hiệu thần kỳ với Cao Vũ Sanh. Sắc mặt của hắn đã khá hơn nhiều so với lúc nãy, cánh môi cũng có màu sắc. Nằm trong lòng Địch Thần một hồi, cuối cùng cũng có thể nói chuyện bình thường: "Hồi trước Cao Viễn là công ty của Diệp Phùng Thu, có phải là việc mẹ em đứng trên toà nhà Cao Viễn có liên quan đến chuyện không may ở mỏ kia không…"

Lúc nghe được tin tức ở trại tạm giam thì Cao Vũ Sanh cũng đã nói việc này với Địch Thần. Dựa theo điều mà Lộ Trường Hoa nói, đại khái chính là vào nhiều năm trước thì mỏ khai thác Cao Viễn gặp chuyện không may, dẫn đến có rất nhiều cô nhi, Diệp Phùng Thu làm viện trưởng của cô nhi viện là xuất phát từ hổ thẹn.

"Khoan hẵng nghĩ." Địch Thần muốn xoa mặt hắn, nghĩ đến tâm tư của Cao Vũ Sanh, lại quẹo tay đi hướng khác, xoa cái đầu xù xù kia, "Buổi tối người ta hay lo nghĩ, đạo lý suy nghĩ ra được hơn phân nửa là cực đoan. Cho nên trẻ em phải đi ngủ sớm, đỡ khỏi khóc quấy."

Cao Vũ Sanh im lặng một lát, khẽ gật đầu, giơ tay ra vịn eo anh: "Lát nữa anh có đi nữa không?"

Bị hỏi như thế, Địch Thần quả thật là không biết nói sao. Trong lòng nói mình là phải tránh cho xa, tay lại không khống chế được kéo người ôm vào lòng: "Anh không đi đâu cả, ở với em."

/Hết chương 78/

79. Chương 79

Chuyển ngữ: Cực Phẩm

Sáng hôm sau, Địch Thần bị cuộc gọi của Phương Sơ Dương đánh thức. Từ từ nhắm hai mắt lại, cầm điện thoại lên, nhìn cũng không nhìn nhấn nghe luôn, đặt nó sát tai: "A lô?"

"Địch Thần! Con mẹ nó anh chết ở đâu rồi!" Sáng sớm Phương Sơ Dương dậy thì không thấy Địch Thần đâu nữa, chăn thì lạnh ngắt, rõ ràng là đã chuồn đi từ sớm. Mắt thấy sắp đến giờ đi làm, Mông Mông còn phải đến nhà trẻ, thế mà ngay cả bóng của tên này cũng chẳng thấy.

Địch Thần bị hét đến độ đau tai, muốn mắng lại nhưng sợ sẽ đánh thức Cao Vũ Sanh. Đứng dậy tính ra ngoài nghe điện thoại, lại phát hiện mình không nhúc nhích được. Ở giữa hai đùi có kẹp một cái chân dài của Cao tổng, hai người quấn lấy nhau như rong biển. Vừa muốn nhúc nhích thì bàn tay đặt trên lưng bỗng siết chặt.

Tối qua bé đáng thương chịu đủ sợ hãi, bây giờ còn đang nằm sát anh ngủ say sưa. Gương mặt anh tuấn đã không còn tái nhợt như tối qua nữa, bây giờ sáng ngời khoẻ mạnh, ấm đến độ tai hơi đỏ lên.

"Ừm thì cái đó…" Địch Thần nhỏ giọng ậm ờ đáp lại, cố gắng kéo cái tay khoác lên lưng mình ra.

"Chào buổi sáng." Cao Vũ Sanh vẫn chưa mở mắt, vẫn còn giọng mũi nồng nặc, không hề có chút ý lấy tay ra, ngược lại còn mò lại gần gối đầu của Địch Thần hơn. Ý nói mình tỉnh rồi, chỉ là vẫn còn buồn ngủ.

Địch Thần bật cười, dứt khoát nằm trên giường nói tiếp: "Có tình huống khẩn cấp xảy ra, anh chưa kịp nói cho chú."

Bên kia điện thoại truyền đến tiếng nghiến răng của Phương Sơ Dương, dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết là ai xảy ra tình huống khẩn cấp: "Tôi nói anh có bị sao không, tối qua nói thế nào?"

"Hề hề hắc." Địch Thần chột dạ nhìn thoáng qua người bên cạnh, sợ hắn nghe được câu nói của Phương Sơ Dương, nhanh chóng đùa, "Chú dắt Mông Mông đến đội hình cảnh trước đi, nói là trẻ em bị lạc nhặt được giữa đường, phụ huynh sẽ lập tức đến đón."

Phương Sơ Dương: "… Anh thấy tôi bị ngu hay là người của đội hình cảnh bị ngu?"

"Ai nha, để anh mua đồ ăn sáng cho chú, mua cho cả đội được chưa hả, anh hai?" Cuối cùng, Địch Thần cũng chẳng cần mặt mũi nữa, trực tiếp tế xuất đại sát khí, kêu ra một tiếng "Anh hai," anh không tin cậu hai của Mông Mông còn không biết xấu hổ mà từ chối.

Quả nhiên, Phương Sơ Dương hừ một tiếng, không mắng anh nữa rồi cúp điện thoại.

Gian kế của Địch Thần thực hiện được, vui vẻ đặt điện thoại xuống, quay đầu qua nhìn thấy Cao Vũ Sanh đang mở to đôi mắt xinh đẹp, không chớp mắt nhìn anh. Hai chân quấn nhau, tay ôm thắt lưng vẫn còn chưa buông ra, mà khuôn mặt người này vẫn cứ hiển nhiên như thật, không chút xấu hổ.

"Mở mắt ra là có thể nhìn thấy anh, chắc chắn kiếp trước em đã cứu cả hệ ngân hà." Cao Vũ Sanh thu bàn tay đang khoác lên chỗ thắt lưng mềm mại, ôn nhu nói. Giọng nói của hắn có hơi khàn khàn, lại còn có chút giọng từ mũi ra, cứ thế đọc lời kịch sến sẩm này thành một câu có đầy cảm xúc từ tính mê người.

Địch Thần không thể không thừa nhận, bản thân mình đúng là bị hớp hồn trong nháy mắt, ho nhẹ một tiếng, lắc lắc cái chân đang đặt trên chân mình, hung ác nói: "Bỏ chân ra."

Dường như giờ Cao Vũ Sanh mới phát hiện mình có cái chân vượt ranh giới, khó khăn động đậy, hơi nhíu mày: "Bị tê rồi."

Chân này kẹp giữa hai chân Địch Thần cả đêm, đã bị kẹp cho tê. Địch Thần không có cách nào cả, cầm lấy chân rồi xoa chân cho hắn.

"A ——" Cao Vũ Sanh hít một hơi, đè Địch Thần lại không cho anh lộn xộn, trong giọng nói tràn đầy kiềm chế đầy áp lực, "Đừng động."

"Sao thế?" Địch Thần không hiểu ra sao, ngồi dậy nhìn hắn, "Đau chỗ nào, còn đau đầu không? Lát nữa chúng ta đến bệnh viện một chuyến."

Cậu nhóc đang khoẻ mạnh lại bỗng nhiên té xỉu, Địch Thần vẫn luôn cảm thấy là nên dẫn hắn đến bệnh viện khám xem thế nào. Cho dù không có vấn đề trên cơ thể thì cũng phải đi gặp bác sĩ tâm lý, người già gặp ác mộng cũng không giống thế.

"Không đi." Cao Vũ Sanh quả quyết từ chối, bật người đi vào phòng tắm.

Địch Thần nhướng mày: "Hả?" Đuổi theo ngăn cửa phòng tắm lại muốn nói chuyện với hắn một chút.

Cao Vũ Sanh biết anh muốn nói gì: "Bác sĩ tâm lí cũng không biết giải phẫu giấc mơ."

Địch Thần: "…" Đây là câu mà anh nói tối qua khi dỗ Cao Vũ Sanh, bây giờ bị dùng để phản bác lại mình, muốn nói lại chẳng nói được. Trơ mắt nhìn cửa kính đóng lại, nhốt cha già họ Địch ở bên ngoài.

Không lay chuyển được bạn nhỏ giấu bệnh sợ thầy, Địch Thần chỉ có thể chấp nhận đưa Cao Vũ Sanh đến công ty trước, mình thì đi đến đội hình cảnh đón Địch Mông Mông. Suốt đường đi, Cao Vũ Sanh không hề nói đến chuyện tối qua, làm như cái gì cũng chưa từng xảy ra, vẫn duy trì bộ dáng phải có của một vị tổng tài, bình tĩnh đi vào công ty.

Địch Thần mua một đống đồ ăn sáng, lấy xe Cao tổng đi đến đội hình cảnh.

Bánh bao hấp mới ra lò, chả giò chiên vàng rụm, sữa đậu nành nóng ấm và vằn thắn, là những đồ ăn sáng ngon nhất của khu Lão Thành, Địch Thần chạy đến mấy quán mới mua đủ. Mới bước vào cửa thì mùi thơm đã bay vào, Tiểu Trương, Tiểu Mã và Tiểu Trần, mấy người thanh niên ai nấy đều thò dài cổ ra.

Vẫn chưa đến giờ làm việc, nhóm đàn ông độc thân thường đến sớm hơn, bỏ đồ xuống rồi đi ra ngoài ăn sáng. Nghe nói Địch Thần sẽ mua đồ ăn mang đến thì không ra ngoài nữa, đợi có người đưa đồ ăn tới.

"Cảm ơn mấy đồng chí, thằng nhóc nhà tụi anh rước thêm phiền toái cho mấy chú rồi." Địch Thần nói như thật, phân bữa sáng cho mọi người. Nếu đã sắm vai người cậu bị lạc mất cháu rồi được cảnh sát tìm được, thì cũng phải sắm cho ra hồn.

Mọi người cười ha ha, cũng không bóc trần. Tiểu Mã phối hợp nhất, vừa cướp chả giò chiên vừa nói: "Ây dô, này không được đâu, chúng tôi không thể lấy đồ của dân được."

Địch Thần lấy một ly sữa đậu nành, một bịch bánh bao, dẫn Địch Mông Mông ra bên ngoài ăn. Bên ngoài có ghế ngồi đợi bằng nhựa màu xanh nhạt, ngồi ở đây thì không ảnh hưởng đến đội hình cảnh làm việc.

"Thiên Tứ nhà anh lại tác yêu gì nữa, hơn nửa đêm mà còn gọi anh tới đó?" Phương Sơ Dương bưng một

tô vằn thắn đi đến, ngồi cùng một chỗ với anh.

"Anh không ưa câu nói này của chú đâu nhé, cái gì mà tác yêu hả!" Địch Thần trừng hắn, thò tay ra tính cướp một miếng vằn thắn thì bị Phương Sơ Dương né đi.

Phương Sơ Dương húp một hớp nước vằn thắn, nghiêng qua liếc anh, giống như đang nhìn một tên hôn quân bị yêu tinh mê mẩn tâm trí: "Không bị bệnh, cũng không có trộm, vậy thì gọi anh về đó làm gì?"

Địch Thần thở dài, nói đơn giản lại tình hình, rồi lấy cùi chỏ thọc cảnh sát Phương bày ra vẻ mặt khó dò đang húp canh: "Chú giúp anh tra chuyện của mẹ Thiên Tứ chút, mẹ em ấy tên là Diệp Dung…"

Phương Sơ Dương không động đậy: "Đã nói bao nhiêu lần rồi, không thể dùng hệ thống công an giúp anh làm việc riêng được."

"Vậy thì lúc rảnh rỗi chú xem sơ hồ sơ mười lăm năm trước chút đi, lúc đó Công ty Khai thác Cao Viễn xảy ra chuyện lớn như thế thì chắc chắn có ghi lại. Đây cũng chỉ là tin tức xã hội thôi, chú nói cho anh biết thì cũng đâu tính là phạm luật đâu, đúng không?" Trên thực tế, tối qua lúc dỗ cho Cao Vũ Sanh ngủ rồi, thì Địch Thần đã dùng điện thoại tìm kiếm một chút.

Theo lý thuyết, mười lăm năm trước thì Internet cũng đã phổ biến rồi, nếu đúng là nhảy lầu ở Công ty Khai thác Cao Viễn thì chuyện này ít nhiều gì cũng có đưa tin gì đó. Nhưng mà lại chẳng tìm kiếm được cái gì trên mạng, tìm được cũng toàn là mấy cái vô dụng, chuyện này thật không bình thường. Nếu như năm đó đúng là thật có tai nạn ở mỏ, người thân của những người chết kia, như là con cái hay ai đó cũng sẽ oán giận trên mạng. Nhưng mà ngay cả chuyện này cũng không có, thật giống như bị người nào đó dùng tiền để giấu nhẹm đi.

"Xem tình hình đã." Phương Sơ Dương không đồng ý ngay, có thể nói cho Địch Thần hay không thì còn phải xem cấp độ cơ mật của tài liệu này đã.

Địch Thần nghe câu này xong là biết đã được rồi, cười hắc hắc ôm Mông Mông đã ăn bánh bao xong: "Nói bái bai với cậu hai nào."

Phương Sơ Dương bị lợi dụng xong, địa vị lập tức giảm xuống: "…"

Đưa Mông Mông đến nhà trẻ, Địch Thần thấy thời gian còn sớm, suy nghĩ một chút liền đi đến di chỉ của Công ty Khai thác Cao Viễn. Tuy là không tìm được tin tức có ích gì, nhưng vị trí của Cao Viễn vẫn khá dễ tìm. Dù sao mười mấy năm trước cũng là công ty lớn, có không ít dân bản xứ biết.

Công ty Khai thác Cao Viễn nằm ở biên giới giáp thành phố, trong giai đoạn công nghiệp phát triển mạnh năm đó, thì được phân cho chỗ đất này. Lúc đó là vùng ngoại thành, bây giờ thành phố đã phát triển mở rộng ra, giờ đây nó cũng là một phần của thành phố. Chỉ là vẫn hoang vắng như trước, những cửa hàng dọc đường cũng lụp xụp cũ kỹ, dân cư thưa thớt.

Quẹo từ đường lớn đi tiếp, vượt qua con đường xi măng, một đám cỏ dại mọc cao thì liền nhìn thấy công ty đã bỏ hoang ở xa xa. Tường vẫn là tường gạch cũ, dán một tầng gạch sứ trắng, chỗ này thiếu một miếng, chỗ nọ sứt một mảng.

Trước đây, con đường này là đường chính, sau đó con đường bên ngoài kia được sửa thành đường cao tốc rộng lớn, lúc đó mới bị bỏ hoang. Đi vào thêm nữa, có tiểu khu cũ kỹ và rất nhiều nhà tự xây, đi đến phía trước thì lại giao với một con đường khác. Thật ra cũng chẳng xem là bất công gì, chỉ là hoang vắng như quỷ ốc mà thôi.

Địch Thần đi đến quán tạp hoá ở đường lớn, tính mua đại cái gì đó rồi bắt chuyện với ông chủ, kết quả là tiệm tạp hoá này cũng hoang vắng đến độ cùng cực. Anh đi lòng dòng hai vòng mới tìm được một miếng xing-gôm nhìn không giống đồ giả lắm: "Anh em, bên chỗ đó là toà nhà của Công ty Khai thác Cao Viễn đúng không?"

Ông chủ phờ phạc nhướng mí mắt lên nhìn anh một cái: "Ừ."

"Toà nhà trống tốt thế mà sao không cho mướn?" Địch Thần rút một miếng xing-gôm ra bỏ vào miệng, thử nhai hai cái, rõ ràng là mua vị bạc hà thế mà lại ăn ra mùi ô mai trộn đường. Tuy nhiên trước mặt ông chủ thì không thể nhổ ra được, anh đành phải chịu đựng nhai tiếp.

"Chỗ này xui xẻo lắm, có người chết." Có lẽ là ông chủ thấy anh ăn xing-gôm giả một cách tỉnh bơ đến thế, kính anh là hán tử nên mới nhiều lời thêm hai câu với anh, "Phá sản mấy chục năm rồi, gì cũng chẳng còn, mảnh đất này cũng trống không, kỳ quái là còn chưa bị nhà nước tịch thu."

"Có người chết à? Ai chết?" Địch Thần sờ mũi một cái, tỉnh bơ nhổ miếng xing-gôm vào lòng bàn tay.

"Tôi nghe người ta nói, hình như người chết là chủ của công ty. Vốn là một xí nghiệp quốc doanh, nhận thầu cho ai đó, cũng không biết là thiếu nợ hay phạm pháp, sau đó thì nhảy lầu." Ông chủ của tiệm tạp hoá nhỏ này chính là người dân ở gần đây, đã sống ở đây mấy chục năm, chuyện biết được cũng rất nhiều.

Người chết là chủ của công ty, nói cách khác, Diệp Dung có thể xem là người phụ trách của Cao Viễn lúc đó?

Đang nói thì điện thoại vang lên, nhận được tin nhắn do Cao Vũ Sanh gửi đến.

[Người Đàn Ông Phụ Bạc: Buổi trưa có ăn cơm chung với em không?]

Vốn Địch Thần đang đắm chìm trong suy tư của hiền giả, nhìn thấy cái tên này thì bỗng nhiên bị tê móng. Lúc trước thấy đùa vui lắm, bây giờ nhìn thế nào cũng thấy không được tự nhiên, không biết sao lại có mùi thân mật ái muội trong đó. Như thế không tốt, Địch Thần nghiêm túc suy nghĩ, nhanh chóng sửa tên trong danh bạ lại —— "Bảo Bối Bự."

Cái tên này khớp với tên "Bảo Bối Nhỏ" của Địch Mông Mông, có thể thể hiện trọn vẹn tâm tư anh xem Thiên Tứ là một cậu nhóc cần che chở, anh Thần cảm thấy mình vô cùng cơ trí.

/Hết chương 79/

Cực Phẩm: Thanh niên từ trường kỹ thuật ra có khác, dùng tay nhiều chứ không dùng đầu.

80. Chương 80

Chuyển ngữ: Cực Phẩm

Thấy thời gian đã chẳng còn sớm, chỗ này cách trung tâm thành phố khá xa, hơn nữa giữa trưa thì đường sẽ kẹt xe, sợ là không chạy kịp về ăn trưa với Cao Vũ Sanh. Địch Thần nhắn tin nói hắn tự ăn đi, xong rồi thì cất điện thoại đi đến chỗ đường nhỏ.

Cổng của Cao Viễn đã bị gỉ sắt. Cổng sắt kiểu cũ, dùng một dây xích to khoá lại, cổng nhỏ kề bên đã sớm đổ xuống, khoá cũng bằng không khoá. Đám cỏ hoang trước cổng đã cao tầm đầu gối, cửa thuỷ tinh màu xanh da trời của phòng bảo vệ đã bị mấy đứa trẻ đập bể, trong phòng lung tung bẩn thỉu, chỗ nào cũng có bụi lại còn có phân và nước tiểu.

Địch Thần nhảy từ cổng nhỏ đã bị đổ vào. Sân rất rộng, giữa khe của từng miếng nền xi măng kiểu cũ có bùn đất trong đó. Trong khe còn có cỏ dại, ăn mòn xi măng từng chút một. Cũng may là niên đại không tính là lâu lắm, mặt nền vẫn được xem là chắc chắn.

Bên phía đông của sân có một bục kéo cờ, trụi lủi chỉ có ba cột, cột cờ cũng chẳng biết ở chỗ nào rồi. Trên đá cẩm thạch dưới bục có khắc chữ, lâu ngày nên đã loang lổ, trên đó khắc:

[Công ty Khai thác Cao Viễn. Tên cũ - Nhà máy nhánh hai của Tập đoàn Khoáng nghiệp quặng sắt Trí Viễn…]

Địch Thần có nghe nói qua mấy việc này lúc đến cô nhi viện tham quan, lúc trước Công ty Khai thác Cao Viễn là một doanh nghiệp nhà nước. Do cải cách cơ chế nên mới nhận thầu cho cá nhân. Đã là doanh nghiệp nhà nước, ngũ tạng đầy đủ, bản thân có một hệ thống sinh thái đầy đủ gồm bệnh viện hoạt động theo mô hình doanh nghiệp, tiểu học trung học, nhà trẻ, vân vân, nhưng Công ty Khai thác này khá đặc biệt, lại xây dựng thêm một cô nhi viện.

Ánh mắt của Địch Thần dừng một lát trên hai chữ "Trí Viễn" kia, dùng điện thoại kiểm tra một chút.

Tin tức về Trí Viễn thì có, đó là một doanh nghiệp nhà nước cũ đã xuống dốc, có nhà máy quặng sắt, nhà máy than đá, nhà máy vật liệu đá. Đến cuối thế kỷ hai mươi thì Trí Viễn đã là mặt trời sắp lặn. Đuổi kịp được trào lưu cải cách cơ chế, chia tập đoàn lớn này thành các phần nhỏ, phần lớn thì tổ chức lại thành

hình thức đầu tư cổ phần, phần ít hơn thì nhận thầu cho cá nhân, thật sự là không ai muốn giải tán liền.

Do lúc đó đã khá lâu, lúc thay đổi chế độ xã hội thì thời đại của Internet vẫn còn chưa đến, nên tin tức tìm được cũng không nhiều.

Chụp một tấm của miếng đá cẩm thạch này xong, Địch Thần đi khỏi bục kéo cờ, dạo một vòng trong sân.

Chỗ này kết cấu rất đơn giản. Sân trước là nền xi măng, trong góc có mấy bục xi măng. Phần còn lại của toà nhà thì là nhà kho, nhìn qua thì mới hơn một chút so với kiến trúc ở mặt trước, nhưng vẫn cực kỳ cũ nát. Cái có thể mang đi được đều đã bị mang đi, bao gồm cột đèn, bảng thông tin, thậm chí ngay cả cửa sắt lớn của nhà kho cũng chẳng tha.

Địch Thần nhìn mà khoé miệng co rút, có lẽ là do người dân ở đây mang đi, trong mắt họ, những vật tính là kim loại có thể bán được, thì đều bị lấy đi bán ve chai.

Nhà kho đã bị mất cửa cứ mở rộng không hề đề phòng như thế. Chỗ phía trước thì còn dễ, ánh sáng có thể chiếu vào, chỗ sâu bên trong thì tối om không thấy rõ.

Cũng may là bị bệnh quáng gà nên lúc nào cũng dắt theo đèn pin bên người, anh bật đèn pin lên đi vào. Giày giẫm trên mặt đất, phát ra tiếng "rạt rạt" quanh quẩn trong nhà kho trống không. Cho dù lớn mật như Địch Thần thì đi ở đây cũng thấy sợ hãi, lấy bình ô-xy ra hít một hơi.

"Ai đó!" Bên sâu trong nhà kho, bỗng nhiên truyền đến một tiếng hỏi hoảng sợ.

Địch Thần hết hồn, nhanh chóng cầm đèn pin soi qua đó. Một khuôn mặt bẩn thỉu lập tức xuất hiện trong ánh sáng của đèn pin, bước đến chỗ anh y như xác sống, trong tay còn cầm cái gì đó. Không chút nghĩ ngợi tung một cước, lực chân đã hít ô-xy vào thì không phải khoe khoang, đạp thẳng khiến người văng đến chỗ có ánh sáng, "bộp" một tiếng ngã vào đống đồ lộn xộn.

Người nọ giống như một con bọ cánh cứng, vung tay chân giãy giụa, nhưng không đứng lên được, mở miệng hét: "Đừng đến đây, đừng đến đây."

Đến gần nhìn, thì ra là một ông lão. Tóc của ông lão rất dài, đã lâu chưa gội xoắn thành một mớ vào với nhau. Trên người mặc áo khoác trái mùa, chân không đi dép, trên mặt có sẹo gồ ghề, nhìn qua rất là quỷ dị.

"Ông không sao chứ?" Địch Thần giữ khoảng cách an toàn, hỏi một câu.

Ông lão ló đầu từ trong đống lộn xộn ra, khuôn mặt bẩn thỉu bị tóc che hơn nửa, từ khe hở lộ ra một con mắt đục đục, nhìn chằm chằm Địch Thần một lát. Bỗng nhiên, ngốc nghếch cười rộ lên, mở áo khoác ra vỗ vào bụng: "Hề hề hề, A Minh, cha không sao. Rắn chắc lắm, không lạnh!"

Là người tâm thần à? Bây giờ trong thành phố rất ít khi nhìn thấy người tâm thần chạy lung tung, chỉ có chỗ ngoài thành phố này mới có thể nhìn thấy.

Địch Thần dùng đèn pin chiếu xung quanh xem một chút, lúc nãy chỗ người này ở kia có đặt một đống đồ ngổn ngang, quần áo cũ, bình bể, còn có ít đồ ăn thừa. Nhà kho rộng lớn che gió che mưa, đây đúng là chỗ tốt cho những người lang thang ở. Chắc là do sức chiến đấu của người tâm thần này quá mạnh mẽ, không có tên ăn mày nào ở cùng ông ta cả, ở đây chỉ có mình ông ta.

Trên sàn nhà có rất nhiều cục đá nhỏ màu đen, bao gồm cả chỗ anh đứng, cho nên khi bước đi sẽ có tiếng "rạt rạt." Nếu là nhà kho của nhà máy quặng thì đương nhiên là có quặng sắt, những cục đá này chắc là vụn quặng.

Ông già vỗ bụng một lúc, từ từ bò ra ngoài từ trong đống đồ, ngồi dưới đất ngơ ngác nhìn anh.

"Ông biết đây là chỗ nào không?" Địch Thần ngồi xổm xuống nói chuyện với ông ta.

"Hề hề." Ông lão nhếch miệng cười, lộ ra hàm răng vàng.

"Một mình ông ở đây à?" Sợ ông già rồi tai nghe không rõ, Địch Thần cố ý nói to hơn.

"Tôi ở đây coi nhà kho, trong này có đồ đáng giá đó!" Ông lão cầm một cục đá bể màu đen lên, nâng lên như bảo bối đưa cho Địch Thần nhìn. Trên mu bàn tay của ông cũng có sẹo, y như trên mặt.

"Đây là cái gì?" Địch Thần hỏi ông ta.

Ông lão chợt rụt tay lại, dường như sợ Địch Thần cướp mất, thần bí lải nhải gì đó rồi nhét cục đá vào trong túi áo khoác: "Không dám nói đâu, chết rồi, chết hết rồi, có quỷ quấn người."

Địch Thần nghe nói như thế, chân mày nhảy lên: "Ai chết?"

Ông lão sợ hãi nhìn xung quanh, dùng ngón tay đen đen chỉ mũi mình, thần thần bí bí nhỏ giọng nói: "Tôi nè, tôi chết rồi."

Địch Thần: "…"

Người này đã hoàn toàn mất trí, câu đầu chẳng ráp vào câu sau được, nghiêm túc hỏi ông ta thì mình cũng giống như bị tâm thần vậy. Xác nhận mình đá người ta nhưng ông ta không bị sao, Địch Thần đứng dậy tắt đèn pin đi ra khỏi nhà kho. Sau chỗ này chính là tường sau, còn có một cái nhà để xe cũ, là loại dành cho nhân viên để xe. Nhìn qua là thấy hết, không có gì kỳ lạ.

Trời đã tối đi, quạ đen bay ra từ sau đống cỏ dại, phát ra tiếng kêu khàn khàn. Người nọ còn đang ngồi chỗ sáng sủa, nhìn anh cười ngốc nghếch, cứ gọi "A Minh." Kết hợp lại, hơi có vài phần cảm giác của phim kinh dị.

Địch Thần lại quay về sân trước, đứng ở giữa nhìn toà nhà ký túc xá kia.

Ký túc xá năm tầng kiểu cũ, vuông vắn không có gì màu mè. Cửa sổ là cửa sổ hợp kim nhôm màu trà mà thế kỷ trước hay dùng, hầu hết đã bị hư. Bên trong đó đen thui, cửa giống như là mụn ghẻ trên người của con cự thú, chi chít khiến người khó chịu. Dây mây leo lên gạch ngoài tường, ngờ ngợ đoán được mấy chữ đã tróc sơn —— Công ty Khai thác Cao Viễn. Giống y đúc toà nhà trong tấm hình.

Địch Thần đi vòng vòng quanh ký túc xá, cố gắng tìm vị trí trong tấm ảnh. Trong ảnh chụp không có cột cờ, nói rõ góc chụp kia không thấy được bục cờ, Địch Thần cứ lùi đến cổng chính, mãi mới tìm được vị trí kia.

Ý nói, lúc đó người chụp hình đang đứng ở cổng.

Địch Thần giơ điện thoại lên tính chụp một tấm, vì để tìm góc chụp thì lùi một chút, bỗng nhiên bị vướng vào cột sắt, lảo đảo một cái, chợt bị người cánh tay có lực đỡ thắt lưng. Anh hoảng sợ, xoay người lại tấn công theo phản xạ có điều kiện, lại nhìn thấy khuôn mặt tuấn tú quen thuộc, chính là Cao Vũ Sanh vốn đang ăn cơm trưa trong thành phố.

Địch Thần vô cùng ngoài ý muốn, nhanh chóng cất điện thoại đi đứng thẳng người: "Sao em lại đến đây?"

Tốc độ nói chuyện của Cao Vũ Sanh có chút chậm, hoặc là nói có chút khó khăn: "Em thấy anh tới đây." Trong tay hắn siết chặt điện thoại có chế độ theo dõi nhau, môi mỏng hơi mím, sắc mặt tái nhợt.

Địch Thần thấy bộ dáng này của hắn, không hỏi nhiều nữa, kéo hắn lại: "Chỗ này chẳng có gì cả, chúng ta đi ăn cơm thôi." Giả vờ thoải mái tính kéo hắn đi, không ngờ lại bị hất nhẹ ra.

Cao Vũ Sanh đi tới cổng nhỏ đã hư kia, ngẩng đầu nhìn thẳng tầng chót của ký túc xá, giơ tay lên chụp một tấm hình. Góc chụp gần như là hoàn toàn trùng khớp với góc chụp trong email nặc danh, nhìn vào khiến người ta hít thở không thông: "Trong trí nhớ của em, chính là góc nhìn này.

"!!!" Địch Thần hoảng sợ, nhanh chóng đi đến bên cạnh hắn, ngẩng đầu nhìn về đó. Hàm nghĩa trong lời này khiến cho người ta không rét mà run. Khi còn bé Cao Vũ Sanh đã đứng ở vị trí này tận mắt nhìn thấy mẹ mình nhảy lầu, mà người chụp hình thì ở ngay cạnh em ấy.

"Ai dẫn em tới đây?" Chỗ này cách trung tâm thành phố xa như thế, lúc đó Cao Vũ Sanh mới tám tuổi thì không thể nào tự mình đến đây được. Người nào lại ác độc như thế, lại dẫn em ấy đến đây nhìn mẹ mình nhảy lầu!

Cao Vũ Sanh lắc đầu: ”Em không nhớ được, chỉ nhớ được mấy câu người đó nói.

“Nói gì?” Địch Thần cứng người, trực giác nói đó không phải là câu dễ nghe gì.

“Không phải muốn tìm mẹ à? Mẹ ở chỗ đó đấy.” Cao Vũ Sanh bắt chước giọng nói lúc đó, ngẩn người chỉ vào chỗ bên cạnh toà nhà. Hắn nhớ không được người đó là nam hay nữ. Giọng nói kia như cách một tầng nước, mơ hồ không rõ, lại đinh tai nhức óc.

“Khốn khiếp!” Địch Thần tức giận đến độ đá mạnh vào cổng sắt một cái.

/Hết chương 80/

Spoil chương sau: “Thư ký Trịnh lại phiền muộn vì mình biết nhiều quá.”

81. Chương 81

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chuyển ngữ: Cực Phẩm

Những lời này như là lời nguyền, nó vẫn luôn tồn tại trong tiềm thức của Cao Vũ Sanh. Hôm nay nó hợp với hình ảnh, lực tổn thương giống như là bom nổ.

Địch Thần nổi giận xong, chợt nhớ đến chuyện này, hai tay đỡ lấy vai của Cao Vũ Sanh, ép hắn nhìn anh: “Thiên Tứ, nghe này, việc này không chắc chắn giống như những gì chúng ta đang nghĩ.”

“Là sao?” Cao Vũ Sanh chuyển ánh mắt lên mặt Địch Thần, cảm giác hít thở không thông kia đỡ hơn nhiều, lập tức không muốn dời đi nữa.

“Có thể là lúc đó mẹ em không nhảy xuống, khi bà ấy nhìn thấy em thì đã quay về. Chuyện qua đời có thể là còn có nguyên nhân khác.” Vẻ mặt Địch Thần ngay thẳng nói đại, nói cho em ấy biết cái em ấy thấy không chắc chắn là hình ảnh cuối cùng.

Cái này giống như một loại hoãn thi hành hình phạt cho tâm lý, chủ yếu là dưới tình huống này thì phải kéo Cao Vũ Sanh ra. Đợi đến lúc rời khỏi hoàn cảnh này rồi thì nói rõ ràng cũng chưa muộn. Cái này dựa vào kiến thức tâm lý học của thầy giáo nhà trẻ để đưa ra phán đoán.

Sắc mặt của Cao Vũ Sanh chuyển biến tốt một chút. Tuy rằng biết rõ Địch Thần đang dỗ hắn, mẹ hắn chắc chắn đã chết ở đó, nếu không thì hắn cũng sẽ không gặp ác mộng về chuyện đó nhiều lần đến thế. Nhưng lời an ủi đó vẫn rất có hiệu quả, nhất là lời này từ trong miệng Địch Thần ra.

“Đường này khó đi lắm, để anh cõng em đi.” Địch Thần giỏi nhất chuyện dỗ trẻ, nghĩ hết biện pháp dời lực chú ý của Cao Vũ Sanh đi. Về chuyện hôm bữa nói là muốn giữ khoảng cách một thời gian thì… giờ để qua một bên đi, dỗ trẻ quan trọng hơn.

“Hả?” Cao Vũ Sanh nhìn Địch Thần ngồi xổm xuống trước mặt mình, trong nháy mắt không biết phản ứng ra sao, “Không, không cần.”

“Lên đi.” Địch Thần đã sớm hít ô-xy, cũng đủ để cõng Cao Vũ Sanh đến chỗ đậu xe, “Không phải lúc còn bé thường hay cõng em à? Nếu bỏ qua cơ hội này thì sẽ rất khó có được lại đó.”

Cao Vũ Sanh kháng cự lắc đầu. Đã đọc mấy lời kịch để theo đuổi ca ca lâu như thế, mà đối phương vẫn cứ thờ ơ, cái này khiến cho Cao tổng giỏi về xét lại mình nhận ra một điều. Muốn có được Địch Thần thì phải thoát khỏi hình tượng "trẻ nhỏ" cái đã, khiến cho Địch Thần ý thức được mình là một người đàn ông. Cõng này nọ, ôm một cái, nâng thật cao gì gì đó, sau này phải kiên quyết ngăn lại.

Nhưng mà ác ma sa ngã mê người không để cho hắn có cơ hội chạy trốn, trực tiếp kéo đầu gối hắn xuống một chút. Đợi đến lúc hắn tỉnh táo lại thì người đã nằm úp sấp trên lưng Địch Thần.

"…" Đã hít đủ ô-xy, cơ thể đằng sau lưng càng thêm co dãn, giống như là dung dịch tốt nhất kết tủa lại. Cách lớp áo thật mỏng, có thể cảm nhận được nhiệt độ cơ thể bỗng lên cao do mới hít ô-xy xong, đó là mê hoặc khó có thể cưỡng lại được, khiến cho Cao Vũ Sanh từ bỏ giãy dụa trong nháy mắt.

Đàn ông gì gì đó, thôi sau này rồi diễn tiếp.

Cao tổng cứ thế dựa lên vai Địch Thần, được anh cõng đi từng bước một ra khỏi đường nhỏ mọc đầy cỏ dại, cõng ra nơi bắt nguồn của cơn ác mộng. Giống như rất nhiều năm trước, tiểu thiếu niên gầy yếu đơn bạc dựa vào bình ô-xy đổi lấy từ khách du lịch, cõng hắn từng bước một ra khỏi núi.

"Ca ca, nếu như anh không ở trên tinh cầu này, thì có thể em đã sớm không sống nổi nữa rồi."

"Nói bậy gì thế, trái đất này không có ai cũng vẫn quay." Địch Thần nâng người lên áng chừng, tính nhân cơ hội đánh mông hắn, móng vuốt mới thò ta lại quay về chỗ đùi. Vật nhỏ nhẹ như lông chim năm đó giờ còn cao hơn anh, mông cũng không tuỳ tiện vỗ được nữa.

"Em cũng không phải trái đất, trái đất cái gì cũng có, em chỉ có ca ca."

"Vũ Sanh à…"

"Hửm?"

"Quên đi." Lớp học giáo dục tình cảm của anh Thần lại lần nữa lấy thất bại để tổng kết. Dù sao thì giờ Cao Vũ Sanh còn đang trong giai đoạn yếu ớt, không thích hợp nói đến chuyện này, Địch AQ (1) nghĩ như thế. Càng nghĩ càng thấy có đạo lý, trước cứ như thế này đi, sau này đợi trạng thái ổn định rồi… lại nói tiếp.

(1) AQ là một nhân vật trong truyện "AQ Chính Truyện" của Lỗ Tấn. AQ, một anh chàng thuộc tầng lớp bần nông ít học và không có nghề nghiệp ổn định. AQ nổi tiếng vì phương pháp thắng lợi tinh thần. Ví dụ như mỗi khi anh bị đánh thì anh lại cứ nghĩ "chúng đang đánh bố của chúng." Tóm lại, nó đại biểu cho sự thắng lợi trong tưởng tượng, nhưng thật chất là thua (Nguồn: Wiki).

Lúc quay về công ty thì đã hơn hai giờ chiều, hai người đói đến độ da bụng dán da lưng đi ăn lẩu nhúng. Chủ yếu là do giờ này thì số tiệm cơm còn mở cửa đã không nhiều lắm.

Đồ ăn có thể mang lại hạnh phúc cho người khác, sau khi ăn xong, Cao Vũ Sanh liền khôi phục trạng thái, ân cần đưa dưa hấu cho Địch Thần ăn. Về chuyện Cao Viễn, hai người trao đổi tin tức mà từng người tự tìm được. Những điều mà Cao Vũ Sanh biết không kém Địch Thần là bao, nhưng cũng chẳng nhiều lắm.

"Lúc trước ông ngoại làm ở Cục Khai khoáng, hơn nữa lúc đó lại vừa vặn được điều đến Trí Viễn, cho nên mẹ em nhận thầu quặng sắt mới dễ dàng như thế. Mỏ khai thác của Cao Viễn đã bị gạch bỏ, không tra được tin tức của công ty trên mạng. Hơn nữa những tin trên báo cũng bị người nào đó xoá đi." Về chuyện không có tin tức liên quan thì cũng chỉ là suy đoán của Địch Thần, giờ Cao Vũ Sanh cũng chắc chắn thế.

"Chúng ta phải tra chuyện này đến cùng." Địch Thần trầm giọng nói.

Không chỉ là để bắt được tên khốn khiếp dám hại Cao Vũ Sanh kia, còn để biết được nguyên nhân thật sự về cái chết của dì Diệp, nhằm chữa được tâm bệnh nhiều năm của Thiên Tứ.

Không tìm được gì trên các trang chính trên mạng, nhưng trong những góc nhỏ thì chắc chắn sẽ giấu gì đó. Nếu từ khoá tìm kiếm là tin đồn của chủ mà không tìm được gì, thì những chuyện liên quan khác chắc chắn sẽ để lại manh mối gì đó. Cao Vũ Sanh thử các loại từ khoá cùng một lúc, đồng thời còn nói thư ký Trịnh đi mua lại tất cả báo của năm đó.

Tin tức trên mạng thì có thể xoá đi, che đi, nhưng báo khi đã in ra rồi thì không thể nào xoá đi được. Công ty xuất bản nào cũng lưu lại những bản báo đã in, nhưng mà thời gian là mười lăm năm trước thì đúng là khó tìm. Thế mà thư ký Trịnh thần thông quảng đại lại mua được hết.

Báo của cả năm đó xếp chồng cao khoảng một người bình thường. Cao Vũ Sanh còn phải làm việc, việc tìm kiếm tin tức này liền do vệ sĩ Địch rảnh rỗi làm.

Địch Thần vốn chẳng thích chuyện đọc báo giấy, một lần lại hết 365 tờ, đúng là cực hình. Nhưng mà không có cách nào khác, vì Tiểu Thiên Tứ của anh, chỉ có thể lật từng tờ ra để đọc. Mười mấy năm trước, ngành nghề báo giấy vẫn còn chưa xuống dốc, báo đô thị này đúng là rất dễ bán, nội dung trong đó phong phú, tin tức hot cực kỳ có giá trị.

Cái gọi là nội dung phong phú, chính là tờ nào cũng có hơn mười mục, mục kinh tế, mục xã hội, mục giải trí, mục dân sinh, mục giáo dục, mục tiểu thuyết…

Cao Vũ Sanh nói anh chỉ cần đọc mục xã hội là được. Nhưng Địch Thần đọc mấy tờ thì thấy không đúng lắm, báo ngày hôm đó chắc chắn là có chuyện. Bởi vì không thể đảm bảo một mục có thể bao gồm đủ thông tin, có đôi khi mục xã hội sẽ kết hợp với dân sinh, kinh tế, thậm chí còn chung với cả mục giải trí.

Nhà báo giải trí có khi cũng sẽ châm biêm thì tệ (2), nhà báo xã hội thỉnh thoảng cũng sẽ viết truyện cười.

(2) Châm biêm thì tệ: chỉ ra lỗi lầm của ai đó, khuyên người cải chính.

Vì thế, Địch Thần chỉ có thể cam chịu số phận đọc từng tờ, đọc đến khi hoa mắt mới tìm được một bản tin. Tin tức này còn viết ở đầu báo!

Địch Thần: "…"

Uổng công thật.

Giờ này, trong phòng làm việc của tổng tài hàn đầy báo trên mặt sàn. Địch Thần đọc từng tờ, chính mình cũng chui trong đống báo, bất chấp tức giận cả ngày uổng phí, nhanh chóng gọi Cao Vũ Sanh lại xem: "Vũ Sanh, mau đến đây."

Cao Vũ Sanh thả con chuột, đứng dậy đi đến, lấy tờ báo Địch Thần đang đội trên đầu ra. Địch Thần đang vội vàng kéo hắn lại nói hắn ngồi xuống. Không ngờ dùng sức quá mạnh, trực tiếp kéo người xuống.

Địch Thần nhanh chóng giơ tay ra đỡ hắn, nhưng mà chưa có hít ô-xy, cơ thắt lưng không có sức chịu không nổi, trực tiếp bị Cao Vũ Sanh áp xuống ngã vào đống báo.

"Cao tổng, có một…" Thư ký Trịnh đẩy cửa đi vào thì thấy một màn như thế. Sếp mình quần áo chỉnh tề đang đặt vệ sĩ Địch xinh xắn bé bỏng ở dưới thân, báo cũ trải đầy đất biến thành giường chiếu phong cách kỳ dị trong nháy mắt, tôn lên da thịt trắng nõn quá mức của vệ sĩ Địch, đẹp cực kỳ.

Thảo nào sếp lại nói hắn đi mua báo, còn chỉ định năm. Mười lăm năm trước, đó không phải là năm bọn họ xa nhau hay sao? Cái này là muốn dùng báo để đền bù lại những năm đã mất trong quá khứ à? Mình có nên chuẩn bị trước báo của những năm còn lại không?

Thư ký Trịnh lại phiền muộn vì mình biết nhiều quá, "két" một tiếng đóng cửa phòng làm việc lại, cũng không chào hỏi gì, giả bộ như mình chưa từng xuất hiện.

"Trịnh Kinh này, từ sáng đến tối toàn nghĩ gì đâu, thật không đứng đắn." Địch Thần cười gượng hai tiếng.

Cao Vũ Sanh ngưng hai giây, liền ngồi dậy như không có chuyện gì xảy ra, kéo Địch Thần dậy, cùng anh đọc báo.

Địch Thần ngẩn người, cứ nghĩ rằng thằng nhóc này sẽ đọc lời kịch sến rện gì, kết quả là cái gì cũng chẳng nói. Nhưng mà giờ cũng không phải là bầu không khí đó… Phi! Nói kiểu như mình cũng mong chờ lắm vậy.

Thu lại tâm tình, Địch Thần giơ tay chỉ vào tiêu đề của tờ báo hôm đó.

[Pháp nhân (3) của Công ty Khai thác Cao Viễn họ Diệp nhảy lầu bỏ mình hôm qua.] Tiêu đề khiến người ta sợ hãi còn được in đậm.

(3) Pháp nhân: là người có khả năng nắm giữ các quyền lợi và nghĩa vụ hợp pháp trong một hệ thống hợp pháp nào đó (tập đoàn, tổ chức, công ty, vân vân) (Nguồn: Wiki).

Trên báo viết về chuyện pháp nhân của tập đoàn Khai thác Cao Viễn nhảy lầu, cũng chỉ rõ ràng là họ Diệp. Điều này khiến cho mấy câu anh dùng dỗ người mấy hôm trước biến thành bọt biển, nhưng mà cũng may là đã cách xa chỗ kia, giờ Cao Vũ Sanh có thể bình tĩnh đón nhận được.

Trong bài báo này, ký giả phỏng vấn một công nhân của Cao Viễn đã ở hiện trường. Những người đứng trong sân lúc đó đúng là công nhân mỏ và người nhà của họ. Công nhân nhận phỏng vấn nói, mình thì đi làm được một thân đau ốm, không nhận được bồi thường: "Chết thì được bồi thường, tôi đây loại nửa sống nửa chết này chẳng có ai ngó ngàng đến. Cần đợi tôi chết mới ngó đến à?"

Ký giả cảm thấy công nhân này hơi cố tình gây sự. Người gặp tai nạn mỏ thì đương nhiên được bồi thường rồi, nhưng chuyện mắc bệnh thì cũng đâu phải do mỏ tạo thành, cũng không thể là do bị doạ đến sợ chứ? Vì thế khuyên vài câu, nhưng mà người công nhân kia vẫn không chịu buông tha: "Cô ta nhảy lầu rồi, chúng tôi phải làm sao đây? Cô ta chết rồi thì xong hết mọi chuyện, còn một nhà già trẻ chúng tôi ăn không khí đó, phải gọi cho người đàn ông của cô ta bán nhà máy này đi bồi thường tiền cho chúng tôi."

Cuối cùng tổng kết, pháp nhân của Cao Viễn tự sát, có người nói, chẳng những liên quan đến việc công nhân gây chuyện, còn có thể dính đến chuyện buôn lậu kim loại hiếm. Việc này còn phải đợi xác nhận, là do có người tố cáo, còn cần đợi ngành liên quan điều tra thu thập chứng cứ

"Kim loại hiếm." Cao Vũ Sanh đưa tay chỉ trên mấy chữ này.

"Đoạn sau trên báo không còn nhắc về chuyện này nữa, chỉ nói Cao Viễn ngừng hoạt động, người đi nhà trống." Địch Thần mò ra một tờ báo của một tuần sau, bên trên có một phần to bằng miếng đậu hũ nói đến chuyện này, "Không phải là đào quặng sắt à? Bên chỗ đó còn có mỏ quặng khác?"

Tư nhân không được phép khai thác kim loại hiếm, nếu như Cao Viễn đào được loại kim loại này mà không báo, chọn giữ lại cho mình rồi lén bán đi, cái này đúng thật là nghiêm trọng.

Cao Vũ Sanh hơi nhíu mày, im lặng một lát không nói chuyện.

"Vũ Sanh?" Địch Thần vỗ vỗ hắn.

"À, em cũng không biết nữa. Hầm mỏ của Cao Viễn không ở đây, nó ở huyện Ngũ Đồng." Tìm tòi mấy ngày nay vẫn là có hiệu quả, Cao Vẫn Sanh đã tìm được vị trí của mỏ.

Huyện Ngũ Đồng là một huyện nhỏ địa cấp thị (4), cách nơi này ba trăm ki-lô-mét. Hầm mỏ đó đã bị đóng, bây giờ không khai thác nữa. Dựa vào tư liệu Cao Vũ Sanh tìm được, đó đúng là quặng sắt, hơn nữa người ta nói chất lượng của khoáng thạch nơi đó cũng không tốt lắm.

(4) Địa cấp thị: cấp hành chính thứ hai trong thứ bậc các cấp hành chính, dưới cấp tỉnh nhưng trên cấp huyện (Nguồn: Wiki).

"Anh biết huyện này, quê của Diều Hâu (5) chính là ở huyện Ngũ Đồng, để anh tìm cậu ta hỏi một chút!" Hai mắt Địch Thần sáng lên, cầm điện thoại lên chuẩn bị gọi cho Diều Hâu hỏi một chút.

Cao Vũ Sanh còn đang mất hồn, bỗng nhiên nghe câu đó: "Kỹ viện (5) gì? Không được đi."

(5) Diều Hâu (diêu tử) phát âm gần giống "Kỹ viện" (diêu tử).

/Hết chương 81/

Lẩu nhúng

82. Chương 82

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chuyển ngữ: Cực Phẩm

"Gì?" Địch Thần bị hắn chọc cười, đưa tay ra bóp mặt hắn, "Không phải là kỹ viện, là Diều Hâu, chính là người anh em lần trước mượn anh năm ngàn đó. Nghĩ gì thế?"

"À, được." Cao Vũ Sanh có chút ngượng ngùng, cúi đầu cất hai tờ báo kia đi.

Động tác sắp xếp lại của hắn có chút chậm, hơi có chút không tập trung. Đến lúc Địch Thần quay sang nhìn hắn thì hắn đã cầm báo đứng dậy. Mở thư mục trong máy ra, Cao Vũ Sanh nhìn màn hình im lặng thật lâu, bỗng nhiên "bộp bộp cạch cạch" gõ bàn phím.

Địch Thần không làm phiền hắn nữa, liền ngồi dưới đất gọi điện cho Diều Hâu. Lúc này chắc Diều Hâu còn đang bận rộn trong tiệm sửa xe, điện thoại vang một lúc lâu mới bắt.

"Anh Thần!" Giọng nói trung khí mười phần bay từ trong tai nghe điện thoại ra. Không biết có phải là ảo giác hay không, dường như giọng nói của Diều Hâu còn có vui vẻ trong đó, giống như là đã bao năm chưa gặp.

"Chu cha, nhiệt tình thế, nhớ anh của cậu à?" Địch Thần kéo điện thoại ra xa một chút, xoa cái tai bị hét đau.

"À, không không, không phải." Diều Hâu nói năng có chút lộn xộn, bình tĩnh lại chút rồi mới nói, "Em đang tính gọi cho anh thì anh đã gọi đến. Có chuyện gì à?"

Địch Thần cũng chẳng khách khí gì, hỏi thẳng: "Anh nhớ quê cậu ở huyện Ngũ Đồng đúng không, cậu biết bên đó có một mỏ sắt không?"

"Đúng là có một mỏ sắt, tên Viễn gì gì đó. Lúc em còn nhỏ thì mỏ kia rất náo nhiệt, nhưng mà mười mấy năm trước đã đóng cửa." Diều Hâu thành thật trả lời. Bên kia điện thoại có tiếng người trong tiệm sửa xe nói chuyện ồn ào, hắn lên tiếng rồi cầm điện thoại đi ra ngoài, đến một chỗ yên tĩnh mới dừng lại.

Địch Thần thấy hắn biết chuyện, vội vàng hỏi thêm một câu: "Vậy cậu có biết sao lại đóng cửa không?"

Diều Hâu cẩn thận suy nghĩ một hồi: "Nghe người ta nói là mấy thợ mỏ đó gây chuyện đánh chết người, chủ bồi thường đến táng gia bại sản. Em cũng không rõ lắm, chỗ đó cách nhà bà nội em rất xa, mấy cái này là nghe anh Hổ nói."

Địch Thần biết anh Hổ.

Từ nhỏ Diều Hâu đã học không giỏi, tính khí nóng nảy còn biết đánh đấm, lúc mười mấy tuổi đã không đi học nữa, theo người tên là anh Hổ này lăn lộn ngoài xã hội. Lúc đó tuổi còn nhỏ, chẳng sợ gì, anh Hổ mang theo đi chém giết cướp mà cũng dám đi. Có lần làm lớn, cướp được hơn trăm ngàn. Nhưng dê béo không chịu đưa tiền, liều mạng phản kháng lại, bị anh Hổ đâm chết. Cướp của biến thành cướp của giết người, những đồng loã đứng canh cũng khó trốn tội. Anh Hổ bị xử bắn, Diều Hâu và một người anh em khác, do không giết người hơn nữa còn là vị thành niên, nên được xử có thời hạn.

Loại đại ca xã hội đen như anh Hổ này, nói chung là không đáng tin, thêm mắm thêm muối lại còn khoác lác.

Địch Thần không hỏi thêm nữa: "Nãy cậu tính chuẩn bị tìm anh?" Diều Hâu là một người ít nói, nếu như không phải có việc thật thì sẽ không nói mấy câu khách sáo như "Đang chuẩn bị tìm anh" này nọ.

"À." Nghe giọng nói, hình như Diều Hâu đang quan sát xung quanh một chút, cố gắng tránh người khác, hạ giọng nói, "Anh Thần, mai anh có thể tới chỗ đó một chuyến được không, em có việc muốn bàn với anh."

"Đến chỗ của Chu Bàn Tử?" Bỗng nhiên nói thế, Địch Thần vẫn chưa phản ứng kịp. Từ lúc Cao tổng cho anh công việc trả lương cả năm, thì đã lâu Địch Thần chưa đến Hải Báo Đặc Chủng Gia Chính.

"Ừm, có người muốn mua cục đá kia trong nhà em, giao dịch tiền mặt. Em… em muốn nhờ anh đi cùng." Diều Hâu là một người đàn ông thân cao mét chín, bây giờ lại nói chuyện nhỏ như muỗi, nghe cực kỳ không được tự nhiên.

"Cục đá gì, nhà cậu còn có đồ cổ gì hả?" Địch Thần vô cùng kinh ngạc. Nhà cậu nhóc này nghèo đến độ mồng tơi cũng chẳng có để rớt, có khi còn phải mượn anh tiền mua thuốc cho mẹ, nếu như còn có một bảo bối như thế thì cần gì phải tỏ ra khó khăn thế chứ?

"Thì, chính là…" Dường như cái này khó có thể mở miệng, Diều Hâu ấp úng một lát mới nói, "Chính là lấy được lúc đó. Em vẫn cứ nghĩ là giao nộp rồi, ai ngờ mẹ em lại cất đi."

Thời gian Diều Hâu ngồi tù thì tuổi vẫn còn nhỏ, thả ra cũng chẳng được mấy năm, kinh nghiệm xã hội ít. Nhìn qua hung ác độc địa khó dây vào, thật ra là đầu trống trơn, rõ ràng lớn tuổi hơn Địch Thần mà lại bị anh lừa gọi là anh Thần. Mà để xứng với cái chữ "Anh" này, Địch Thần cũng phải làm gì để gánh được nó.

Địch Thần hít khí lạnh từ từ, trầm ngâm một lát, đáp lại: "Biết rồi, ngày mai anh qua đó."

Đường Ngũ Kim vẫn cứ như cũ, ngày nào cũng chỉ được mặt trời chiếu xuống một chút. Dường như những con đường Ngũ Kim trên cả nước đều cùng một đức hạnh với nhau, lúc trời nóng thì không có chỗ nào trốn được, lúc trời lạnh cóng thì cũng chẳng có chỗ nào ấm áp. Dựa theo cách nói của Chu Bàn Tử, kim với mộc tương khắc nhau, cho nên cái cây nào ở Ngũ Kim cũng trông giống như đầu bị hói, đương nhiên là không che nắng được mà cũng chẳng có chỗ nào chắn gió.

Mà theo Địch Thần, đó là do những tiệm Ngũ Kim đều chọn mặt sau của đường, chỗ có tiền thuê tiện nghi, đương nhiên chẳng là mảnh đất tốt có phong thuỷ náo nhiệt gì. Ngụy biện kia của Chu Bàn Tử hoàn toàn là nhân quả đảo ngược, nếu như dời mấy tiệm Ngũ Kim đến toà nhà Tài Phú xem, đảm bảo đông ấm hạ mát, ánh nắng no đủ.

Một khoảng thời gian không đến đây, bảng hiệu chữ vàng lại còn nhiều dầu thêm. Do tiệm Ngũ Kim sát vách đóng cửa, đổi thành một tiệm bán mì khô nóng, xào ra khói, khói đi vòng đến chỗ bảng hiệu, không vài ngày đã xào "Hải Báo" thành một Hải Báo Dầu Mè.

"Chu cha, vài ngày không gặp, thế mà cửa này của anh còn có dầu bôi trên đó sao, ông chủ Chu phát tài rồi nha." Địch Thần xách một túi đồ ăn đi vào, ném lên trên khay trà bằng thủy tinh dáng vẻ quê mùa đủ hoa hoè.

"Biến đi cái tên suy dinh dưỡng này, nếu không phải thấy goá phụ kia tội nghiệp, thì ông đây đã sớm tới lật tung đống than kia của cô ta rồi." Ông chủ Chu xoa cái đầu hói của mình, hung tợn nói.

"Chậc, goá phụ nha, sao anh biết người ta là goá phụ?" Địch Thần ngồi lên tay của ghế sô pha, một chân gác lên ghế, sâu xa nhìn hắn.

"Chính cô ta nói, chồng cô ta mất rồi, một mình nuôi con." Chu Trọc Đầu xắn tay áo, lộ ra hình xăm phải thanh long trái bạch hổ, lấy đồ từ trong túi ra ăn. Vòng trên cổ nhoáng nhoáng lắc lắc, phát ra tiếng keng keng.

"Ui, từ lúc nào mà Chu gia đầu trọc đã thành người thiện tâm thế rồi?" Giờ Diều Hâu vẫn chưa tới, Địch Thần chán quá nên ngồi trêu Chu Đại Bàn.

"Nếu ông đây không có thiện tâm thì sao lại nhận mấy cậu?" Ông chủ Chu lười lạnh một tiếng, chỉ Địch Thần, lại chỉ Diều Hâu mới bước vào cửa.

"Hả?" Diều Hâu mặc đồ lao động, cả người đầy dầu máy không hiểu sao, đứng ngơ ngẩn ở cửa. Trong tay hắn còn xách theo một cái túi, mặt ngoài ghi "Rượu thần XX bảo vệ sức khoẻ," bên trong còn nhét mấy tờ báo, rồi bịch nhựa gì gì đó, căng phình ra.

Đợi Địch Thần bắt chuyện với hắn thì Diều Hâu mới nhìn xung quanh một chút, sau đó kéo cửa xuống một nửa.

"Ây ấy, làm gì thế, còn phải làm ăn buôn bán nữa đó!" Chu Mập đầu trọc không vui vẻ lắm.

Diều Hâu vẫn cứ kéo, còn tiện tay đóng cửa kính lại. Xách túi ngồi lên sô pha, hai mắt ngây ngốc nhìn cái túi kia, một hồi cũng chẳng nói gì.

Ông chủ Chu nhìn hắn, lại nhìn cái túi kia, "sít" một tiếng: "Tôi nói này Diều Hâu, cậu mang vật đó đến à?"

"Ừm, để trong nhà thì em lo lắng." Diều Hâu gật đầu, nhìn ông chủ Chu, rồi lại nhìn Địch Thần. Cậu trai to con cơ bắp đầy người lại lộ ra vài phần mờ mịt khó thấy. Giống như lại quay về cậu thiếu niên lưu lạc với anh Hổ năm đó, không biết làm sao, đợi người khác quyết định cho mình.

Chu Bàn Tử giận đến đau gan, tự mình đứng dậy kéo cửa xuống hết. Trong phòng lập tức yên tĩnh, ngăn cách với ồn ào ầm ĩ ở trên đường, tạo ra một không gian kín mít khá an toàn.

Địch Thần nhướng mày, thò tay kéo qua nhìn đồ bên trong, cái mà được bao kín không nhìn thấy: "Cái gì thế?"

"Một cục đá." Diều Hâu tự mình mở ra.

"Khoan đã!" Ông chủ Chu quát lên nói dừng, ngăn lại hành vi muốn tháo giấy báo ra của Diều Hâu, nhanh chóng đi đến quầy lấy hai cái khăn lông ra, xếp rồi đặt trên bàn, "Vật đáng tiền như thế mà cậu dám để thẳng lên bàn thế hả!"

Ông chủ Chu không phải là một người cẩn thận tỉ mỉ gì, nhưng tốt xấu gì cũng là một tay chơi chuỗi, biết phải cho đồ một cái đệm mềm. Sau đó mới nói Diều Hâu lấy đồ ra, từ từ đặt lên khăn.

Đó là một cục khoáng thạch không có quy tắc gì, xung quanh không đều nhau, có nhiều chỗ còn có chút sắc. Bề ngoài đen thui như một cục than, chỉ có một chỗ nho nhỏ là được lau qua, dưới ánh đèn huỳnh quang màu trắng hiện lên ánh sáng lấp loé.

"Lúc đó, tụi em cướp đồ của hai người ở trên một chiếc xe buýt nhỏ. Trong ba lô của hai người đó đều có đựng tảng đá thế này, còn có rất nhiều tiền mặt. Anh Hổ nói đây là vàng, nói hai tụi em cầm đi, anh ta thì cầm hơn phân nửa tiền. Lúc quay về mới biết chẳng phải là vàng gì, chỉ là một cục đá vô dụng." Diều Hâu nhìn chằm hằm cục khoáng thạch này, dường như đến giờ vẫn không hiểu được, nói lại lai lịch của cục đá này từ đầu đến cuối.

Địch Thần và Chu Bàn Tử liếc nhau, im lặng nghe hết.

"Sau khi em vào tù thì tiền liên quan hay gì cũng bị thu hết, ai biết mẹ em còn giấu thứ này đi. Có thể là lúc đó tìm đại một cục đá nào rồi nộp lên."

Nghe nói đây là "Vàng" nên sống chết muốn giữ lại, đây đúng là chuyện mẹ của Diều Hâu có thể làm ra.

"Theo lý thì phải nộp tang vật này lên. Nhưng hiện giờ giá của nó là hơn ba trăm ngàn, lúc nộp lên chắc chắn sẽ có phiền phức, hơn nữa mẹ em…" Nói tới đây, Diều Hâu từ từ ôm lấy đầu.

Mẹ hắn vẫn luôn mắc bệnh, hơn nữa là loại bệnh cực kỳ hiếm gặp, trị không hết chỉ có thể uống thuốc để kéo mạng. Gần đây bệnh này bỗng chuyển biến xấu, đã nằm trong bệnh viện hai tuần, tiền xài như nước chảy. Năm ngàn mượn Địch Thần lần trước vẫn còn chưa trả được, bây giờ lại còn cần mượn anh thêm hai mươi ngàn.

Nếu như bán cục đá này đi, thì có thể chi trả được, tiền giải phẫu sau này cũng có.

"Khoan đã, đây là cái đồ gì? Sao em chắc chắn có thể bán nó với giá ba trăm ngàn." Địch Thần vỗ đầu Diều Hâu một cái, nói hắn tỉnh táo chút để dễ bàn bạc hơn.

Diều Hâu xoa mặt, nhưng mà tay lại đen thui, xoa cho mặt cũng đen thùi, chỉ đành lấy miếng vải trên bàn lau mặt. Hắn cầm một tờ báo chà chà trên mặt cục đá, không lâu sau, chỗ bị chà sáng lên. Đơn giản chà hết mặt bên này, lộ ra một mặt cắt kim loại.

Nham thạch giao thoa, chỗ phát sáng hiện ra màu kim loại nhàn nhạt, còn có chút ánh sáng loé lên.

"Người anh em cũng cầm đá giống em, trong nhà một có thân thích là người buôn lậu đá. Nghe nói, cái này tên là quặng tuyết đầu (1)."

(1) Nguyên văn Hán Việt là tuyết đầu kim. Vì nghe cho thuần Việt hơn, mình sẽ dùng "quặng tuyết đầu" thay cho tên Hán Việt.

Buôn lậu đá cũng không phải là buôn bán đá, mà là buôn lậu đổ thạch. Những người này mang đá gốc lấy từ chỗ sinh ra ngọc thạch, bán cho đổ thạch, người có thể mài ra ngọc.

Người buôn lậu đá này tên là Thạch Toàn Hữu, là bà con xa của người anh em của Diều Hâu. Vốn chỉ buôn bán ngọc thạch, chẳng biết thế nào lại coi trọng cục khoáng thạch đen như mực kia, nói là quặng tuyết đầu, vô cùng đáng giá. Theo như Thạch Toàn Hữu nói, "Thứ này có từ lúc xa xưa, luyện ra được kim loại có chấm bông tuyết trên đó, trong suốt như tuyết, chỗ nào cũng là vàng, đã tuyệt tích nhiều năm rồi."

"Quặng tuyết đầu? Tôi chỉ có nghe qua quặng đầu chó (2), quặng tuyết đầu là cái gì, cậu đừng để bị lừa." Ông chủ Chu nhăn cái mặt mập lại, tỏ ra nghi ngờ.

(2) Quặng đầu chó (vàng/kim loại đầu chó): là một loại khoáng thạch vàng phong phú, do thiên nhiên tạo ra, tính chất không tinh khiết, hình thái không có quy tắc nào, nó thường do kim loại tự nhiên, thạch anh và các loại khoáng vật khác tạo thành. Có người thấy giống đầu chó nên gọi là vàng đầu chó. Có người còn gọi nó là vàng móng ngựa, nhưng nó thường được gọi bằng vàng đầu chó.

"Để em chụp cho cố chủ em xem qua chút, có thể là em ấy sẽ biết." Địch Thần chụp một tấm, gửi qua cho Cao Vũ Sanh.

Diều Hâu không có ý kiến gì.

Chu Đại Bàn tò mò: “Cố chủ của cậu còn biết cái này hả, không phải cậu ta mở công ty mạng à?”

Địch Thần tin tưởng một cách mù quáng: “Cái gì em ấy cũng biết cả, vậy thì cũng biết cái này.”

Ông chủ Chu: “…”

Không đợi Địch Thần khoe khoang Tiểu Thiên Tứ nhà mình một trận, Cao Vũ Sanh bỗng nhiên gọi điện đến, giọng nói nghiêm túc: “Lập tức bỏ vào hộp kim loại, rời xa chỗ đó, phải cách xa khoáng thạch ít nhất hai mươi mét, nhanh!”

Địch Thần bỗng nhiên đứng lên: “Mẹ nó!”

“Sao thế, sao thế?” Hai người trên sô pha bị anh làm cho hoảng sợ.

Cao Vũ Sanh bình tĩnh lặp lại yêu cầu cách xa hai mươi mét, Địch Thần lập tức kéo hai người đó ra ngoài, lại kéo cửa xuống lần nữa, lùi đến chỗ cây ven đường.

“Đồ chơi này sẽ nổ à?” Địch Thần hỏi Cao Vũ Sanh dường như đang chạy vào ga ra bên kia.

“Em sẽ đến đó ngay, đừng có lại gần.” Cao Vũ Sanh nói xong câu này liền cúp điện thoại.

/Hết chương 82/

Tác giả:

Tiểu kịch trường:

Anh Thần: Nhìn xem, Thiên Tứ nhà tụi anh đúng là cái gì cũng biết.

Diều Hâu: Cậu ấy nói gì vậy?

Anh Thần: Gì cũng chưa nói.

Diều Hâu:…

Mì khô nóng

China Sichuan Food

Vàng đầu chó

83. Chương 83

Chuyển ngữ: Cực Phẩm

Lão Chu và Diều Hâu bị Địch Thần kéo ra ngoài bày ra vẻ mặt rất mờ mịt, hàng xóm thấy ba người đàn ông đứng quanh cây chẳng biết làm gì, vô cùng tò mò.

"Mấy người làm gì thế?" Goá phụ bán mì nóng sát vách đi ra đổ nước bẩn, cười hỏi một câu.

Ông chủ Chu oai phong giang hồ nhiều năm cũng không biết phải giải thích hành vi đi ra hóng gió này thế nào, cho Địch Thần một cái tát.

"Trong phòng nóng quá cho nên tụi tôi đi ra hóng gió chút." Mắt Địch Thần cũng chẳng thèm chớp, thuận miệng nói đại.

Goá phụ nhìn khí trời, đang có gió thu lạnh mà, nóng ở đâu ra? Nhưng mà người nói chuyện đẹp trai quá, khiến cho người ta khó mà phản bác lại được, liền cười cười. Những người hàng xóm khác thì dùng ánh mắt nhìn bệnh tâm thần nhìn ba người bọn họ: Đám lưu manh của Hải Báo Đặc Chủng Gia Chính lại lên cơn rồi.

"Cậu kéo bọn anh đi ra ngoài làm gì, cục đá kia còn biết cắn người à?" Đợi goá phụ đi vào nhà, ông chủ Chu mới lấy lại uy nghiêm của mình, nghiêm túc phê bình hành vi sợ bóng sợ gió mất mặt này của Địch Thần.

"Cố chủ nói em chạy ra xa, em cũng có biết đâu, dù sao thì nghe em ấy chỉ có chuẩn." Đây là tín nhiệm mù

quáng của vệ sĩ Địch với Tiểu Thiên Tứ nhà mình.

Ông chủ Chu đơ người: "… Cậu uống loại thuốc mê gì thế?"

Địch Thần thấy câu này vô cùng quen tai, sao mà một người hai người ai cũng nói như thế, bản thân mình rất giống một tên hôn quân bị câu hồn à? Nhưng lúc này mà đi dò xét thì sẽ chịu thiệt, anh Thần lảng sang chuyện khác: "Ây, Tây Thi mì nóng sát vách đẹp quá nha, khó trách anh lại để cho người ra thả dầu mỡ thế."

Mặt Chu Đại Bàn lập tức đỏ lên: "Gì mà Tây Thi mì nóng, bớt đặt tên cho người khác đi."

Địch Thần bỗng cảm thấy mình đã túm được nhược điểm của ông chủ, một tay kéo vai Diều Hâu đến gần mình, cùng nhìn lão mập đang thở hổn hển: "Chậc chậc chậc, Diều Hâu, nhìn ra không?"

Diều Hâu không hiểu gì: "Hả?"

Địch Thần nhỏ giọng nói với hắn một câu, biểu tình của Diều Hâu trở nên cổ quái: "Anh Chu coi trọng goá phụ sát vách hả?"

"Diều Hâu, nói bậy gì đó!" Nếu không phải là do trọng lượng có hạn thì lúc này ông chủ Chu đã túm được Diều Hâu, đuổi theo rượt đánh. Diều Hâu nhanh chóng né trái né phải, tránh được một cái chưởng nặng như núi.

Ba người cãi nhau ầm ĩ, thời gian trôi qua thật nhanh, không bao lâu thì có một chiếc xe có logo cánh thiên thần dừng ở vệ đường. Cao Vũ Sanh xách theo một cái vali làm bằng hợp kim nhôm và ma-giê, khiến cho những người hàng xóm chung quanh đều nhìn sang. Giày da cao cấp đặt riêng không nhiễm một hạt bụi, dẫm trên gạch vụn và nước dơ trên mặt đất, mọi người còn chưa thấy rõ mặt thì đã lo cho giày của hắn trước.

Cao Vũ Sanh liếc mắt liền thấy được Địch Thần đang đứng ở đâu, bước đi đến.

"Cái gì thế?" Địch Thần nhận cái vali trong tay hắn, cánh tay đang cong duỗi thẳng trong nháy mắt, suýt nữa là không xách nổi rơi thẳng xuống chân. Cái vali nhìn qua khá nhẹ nhưng lại cực kỳ nặng, giống như là một cái hộp đặc ruột bằng sắt.

"Vali phòng phóng xạ, mọi người bỏ tảng đá kia vào trước đi." Cao Vũ Sanh giơ tay mở hộp ra, bên trong không biết được làm bằng loại gỗ gì, có lót tơ ngỗng màu đen trong đó, ở giữa có một chỗ có thể bỏ cục đá kia vào.

Nghe thấy hai chữ "phóng xạ," trong lòng mọi người đều lộp bộp một tiếng. Có là vật đáng sợ nhất trên thế giới thì cũng không qua được mức "vô khổng bấp nhập (1)," "phóng xạ" chính là một loại đồ vật trí mạng vô khổng bất nhập, khó lòng phòng bị. Sắc mặt của Diều Hâu lập tức trắng bệch, nhận vali rồi không

cho bọn họ vào nhà, tự mình bỏ cục đá vào.

(1) Vô khổng bất nhập: không có kẽ hở nào là không len vào được.

"Tóm lại đây là cái gì, còn có phóng xạ?" Địch Thần đập đập vali hợp kim, hỏi Cao Vũ Sanh.

Cao Vũ Sanh mở tấm kim loại hình vuông ở mặt trên cùng của vali ra, dưới đó là một cửa sổ nhỏ trong suốt, đèn cảm ứng bên trong đang sáng lên, quét thẳng lên cục đá cho người bên ngoài quan sát. Phân tích rõ ràng với khoảng cách gần, Cao Vũ Sanh khẳng định nói: "Đây là đá quặng thô của kim loại X, có chất phóng xạ trong đó."

Thật ra không phải bản thân kim loại mang phóng xạ, mà là đồ dính với quặng sắt có phóng xạ, sau khi tinh luyện kim loại hoàn toàn thì sẽ không có nữa. Đây là một khối quặng thô mới được loại bỏ tạp chất sơ qua, cho nên vật chất tự nhiên mang phóng xạ vẫn chưa được loại bỏ.

Cao Vũ Sanh thấy đã doạ sợ mọi người, liền bổ sung một câu: "Lượng phóng xạ tỷ lệ thuận với thể tích của vật, tiếp xúc trong thời gian ngắn với một khối lượng nhỏ như thế thì cũng không sao."

"Kim loại X…" Địch Thần nhìn thoáng qua đồng hồ trên cổ tay Cao Vũ Sanh, không nói thêm gì đi nữa.

Cao Vũ Sanh gật đầu một cái khó nhận thấy, kim loại X chính là nguyên liệu vũ khí ở trong đồng hồ đeo tay biết biến hình.

"Tiếp xúc trong thời gian ngắn thì không sao, mẹ tôi lại để thứ này trong nhà mấy chục năm." Diều Hâu cầm túi thực phẩm chức năng, giọng nói khàn khàn, "Vậy chính là phóng xạ này khiến cho mẹ tôi bị bệnh?"

Những người khác đều không nói gì, đáp án đã rõ. Cho dù lượng phóng xạ rất nhỏ giống như đi chụp X quang, nhưng không chịu nổi tiếp xúc hàng ngày, hàng năm. Diều Hâu ngồi sụp xuống đất, đau khổ ôm lấy đầu.

"Bán cục đá này cho tôi đi, cũng đỡ cho anh phải đi tìm người lạ làm giao dịch tiền mặt." Một ngón tay của Cao Vũ Sanh đập trên vali hợp kim nói. Hôm nay trước khi ra ngoài thì Địch Thần đã nói chuyện này cho hắn cho nên mới biết rõ ràng.

Loại chuyện giao dịch tiền mặt với số lượng lớn thường chỉ có hai trường hợp, giao dịch phi pháp và đại gia thích khoe của. Buôn lậu đá thì rõ ràng không phải muốn khoe của, mà là lẩn tránh nguy hiểm, hoặc là còn có tính toán khác. Trong lòng của Diều Hâu không yên nên mới gọi Địch Thần đi cùng với hắn.

Diều Hâu nghe nói thế, ngẩng đầu nhìn Cao Vũ Sanh rồi lại nhìn Địch Thần, không biết làm sao.

Cao Vũ Sanh lại là nhanh nhẹn không gì sánh được, lấy điện thoại ra lấy số tài khoản chi phiếu của Diều

Hâu để chuyển ngay ba trăm ngàn vào cho hắn.

"Ông chủ Cao, cậu nguyện ý mua, tôi rất cảm kích, nhưng mà..." Diều Hâu đứng dậy, lại đóng cửa kính lại, khuôn mặt cứng cỏi nhăn thành tờ giấy nhàu, "Cậu là bạn của Thần ca, tôi không nói dối cậu. Thứ này là tôi cướp được khoảng hơn mười năm trước."

"Ừm." Cao Vũ Sanh lên tiếng nói đã biết, tiếp tục hỏi số tài khoản chi phiếu của Diều Hâu.

Diều Hâu không còn cách nào khác, nhìn về phía Địch Thần xin giúp đỡ.

Địch Thần nhìn Cao Vũ Sanh, đối phương ghé vào tai anh nhỏ giọng nói hai câu, bất đắc dĩ thở dài, sau đó nói với Diều Hâu: "Đưa cho em ấy đi, không sao đâu, em ấy có cách."

Bán cục đá được ba trăm ngàn, đáng lẽ Diều Hâu nên phát lì xì cho Địch Thần và ông chủ Chu đã giúp hắn, nhưng hai người nói chẳng cần, nói hắn mau về chăm sóc mẹ mình cho tốt đi. Tuy rằng mẹ của Diều Hâu, dì Hùng, là một người thích tham tiện nghi lại còn nhiều chuyện, nhưng bà làm cơm ăn rất ngon, Địch Thần và Chu Bàn Tử đã từng nếm thử. Mà Diều Hâu cũng chỉ có một người thân là bà.

Địch Thần theo Cao Vũ Sanh quay về, hai người không đến công ty, Cao Vũ Sanh mua mấy phần hamburger gà chiên trên đường đi, dẫn anh đến một công viên ngoại ô.

"Không đi làm à, em chạy đến đây làm gì?" Địch Thần xuống xe nhìn xung quanh một chút.

Trời đã vào thu, sen trong hồ nhân tạo xa xa cũng đã héo, giờ cũng chẳng phải là thời điểm tốt để ngắm cảnh. Hơn nữa bây giờ vẫn là thời gian làm việc, số người đến công viên cũng rất ít, chỉ có mấy người ở giữa chỗ hai gốc cây bạch quả lớn.

"Ăn trưa." Cao Vũ Sanh kéo anh, ngồi xuống trên ghế dài đặt giữa hai cây bạch quả, lấy hamburger và gà chiên ra.

Địch Thần dở khóc dở cười, nhận hamburger gặm một miếng.

Lá cây của hai cây bạch quả đều đã chuyển sang sắc vàng, tầng tầng lớp lớp mãn nhãn người nhìn. Có gió thổi qua, rơi xuống giống như là hoa của cây dương năm nào đó, chỉ là rụt rè hơn hoa của cây dương, giống như bông liễu nhớ bạn cũ, bay chưa được bao xa đã rơi xuống đất. Bãi cỏ dưới ghế dài đã phủ đầy lá con hình quạt vàng óng ánh, phối với cây hương hồ xa xa, giống như là mượn gió để phiêu bạt.

Ăn cơm dã ngoại ở đây đúng là lãng mạn không gì sánh được.

Cảm xúc của Cao Vũ Sanh tốt hơn theo tốc độ mắt thường có thể thấy được, cầm một miếng đùi gà chiên từ từ ăn, len lén nhìn người bên cạnh. Ghế dài công viên, gà chiên còn có Coca, ca ca không phản đối, hắn

có thể xem đây là một cuộc hẹn hò nho nhỏ rồi.

"Nhìn anh làm gì?" Địch Thần nhai hamburger, cầm Coca lên uống một hớp.

"Anh không có gì muốn hỏi em à?" Cao Vũ Sanh mong đợi nhìn anh.

Địch Thần nhìn cặp mắt sáng kia, lập tức hiểu thằng nhóc này đang tính toán cái gì, chắc chắn là muốn anh hỏi tại sao lại đến đây ăn trưa? Sau đó thì em ấy có thể nói mấy câu kỳ quái, như là:

[Ca ca là thần tiên, nên ăn trưa ở trong tiên cảnh.]

Một giây trước còn là khoáng vật phóng xạ, trách nhiệm nặng nề, mà giây sau đã biến thành như thế. Địch Thần hết sức hoài nghi, đứa nhóc ngốc này nhiều năm không điên, cũng là do tự biết tìm niềm vui cho mình, không hổ là đứa bé anh nuôi hai năm.

Nhưng mà, anh Thần không lọt hố đâu.

"Rốt cuộc thì kim loại X là cái gì?" Địch Thần hỏi một vấn đề đứng đắn.

Khung cảnh lãng mạn lá vàng bay đầy trời lập tức bị thảo luận học thuật làm thành củi đốt, Cao Vũ Sanh nhét đùi gà vào miệng, từ từ nhai, một lát sau mới bất đắc dĩ trả lời: "Là một loại kim loại có tính chất vô cùng đặc biệt, hiện giờ ở trong nước vẫn còn chưa có tên."

Công viên rộng lớn không người, Cao Vũ Sanh đưa cổ tay trái ra, dùng ngón tay nhấn vào mặt đồng hồ. Ngôi sao trên mặt đồng hồ lập tức thay đổi vị trí, ngay sau đó thì có một khối kim loại lớn bắn từ trong ra, hợp lại thành bao cổ tay bao lấy mu bàn tay trong thời gian ngắn.

Kim loại này nhìn qua cực kỳ cứng cáp, số lượng lớn, mà mặt trong đồng hồ chỉ nhỏ như vậy. Địch Thần nắm lấy bàn tay nhìn một chút: "Sao có thể nhét được nhiều như thế?"

"Những cái này đều là kim loại X, có không gian độ dẻo độ bền lớn và có trí nhớ." Cao Vũ Sanh lôi sợi dây kim loại ở trong ra, bao cổ tay kim loại là trang sức nên khó nhìn ra, sợi dây kim loại lại là tinh khiết, có thể thấy tia sáng lấm chấm trên đó. Giống như người buôn lậu đá kia nói, trong vắt như tuyết, óng ánh như vàng.

Nói tới có trí nhớ, trong sách giáo khoa trung học có giới thiệu về kim loại có trí nhớ, nhưng không gian gì đó thì chưa từng nghe nói tới. Nhưng Địch Thần nghe là hiểu, biết hắn đang nói cái gì, chắc là loại đồ giống như trong phim phim khoa học viễn tưởng. Bình thường là một cục tròn tròn rất nhỏ, khi ném xuống đất là có thể biến thành một chiếc phi thuyền.

"Cũng không đến mức khoa trương như vậy." Cao Vũ Sanh cười cười, thu bao cổ tay lại, "Thứ này làm đồ

trang sức thì chính là quá lãng phí, người buôn lậu đá chắc là muốn bán ra nước ngoài."

"Là sao?" Địch Thần hai ba miếng ăn xong hamburger, tập trung nghe hắn nói.

Đôi mắt cất chứa hàng vạn hàng nghìn tinh hà đang nhìn mình chăm chú, loại ánh mắt đó khiến cho dưới chân Cao Vũ Sanh muốn bay lên, nhịn không được nói hết tất cả những gì mình biết cho anh: "Loại kim loại này chỉ dùng trong kỹ thuật hàng không vũ trụ, hiện giờ theo em biết thì chỉ có NASA cần, người ngoài rất khó mua được."

Đuôi lông mày của Địch Thần nhướng lên, bắt được điểm quan trọng: "Vậy sao em lại có được?"

Cao Vũ Sanh mím môi, phát hiện mình vui quá nên nói thêm, rũ mắt một lát không nói. Địch Thần cũng không ép hắn, cầm khoai tây chiên tự mình ăn.

"Kỹ thuật xe hơi của Cửu Dật là do một trung tâm kỹ thuật của Mỹ cung cấp, mà trung tâm kỹ thuật kia có dây mơ rễ má với cục hàng không của Mỹ. Cao Chấn Trạch phát tài là nhờ vào hạng mục kỹ thuật này." Giọng nói của Cao Vũ Sanh càng nói càng nhỏ.

Địch Thần không ngờ là tới mức này, thế mà còn kéo tới nhà họ Cao, muốn nói dừng đề tài này lại thì đã chẳng kịp, cơm trưa lãng mạn thế mà đã bị hỏng như thế: "Thiên Tứ…"

Cao Vũ Sanh ngẩng đầu, nhìn lá cây bạch quả che khuất bầu trời: "Anh nói xem, ông ta dựa vào cái gì để bắc cầu với mấy người đó?"

/Hết chương 83/

84. Chương 84

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chuyển ngữ: Cực Phẩm

Trong lòng Địch Thần co thắt, cuối cùng cũng hiểu sao hai ngày nay em ấy lại mất hồn mất vía: "Em đang nghi ngờ loại kim loại hiếm mà Cao Viễn buôn lậu chính là quặng tuyết đầu?"

Một cái lá của cây bạch quả rơi xuống, vừa vặn rơi trúng mặt của Cao Vũ Sanh, giơ tay lên cầm lấy, nắm cuống lá xoay xoay trong tay: "Hai ngày nữa chúng ta đến Ngũ Đồng một chuyến đi, Mông Mông có thể ở nhà trẻ được không?"

Có phải là vàng bông tuyết hay không thì đến đó sẽ biết. Người có thể biến mất, tin tức có thể xoá, nhưng mỏ thì không chạy đi đâu được.

Đương nhiên Địch Thần sẽ không phản đối: "Để về bàn bạc với nó một chút, nếu nó chịu thì gửi ở đó, còn không thì nói Phương Sơ Dương tới đón vài ngày. Dù sao gần đây đội hình cảnh bọn họ cũng không bận mấy."

Là đội hình cảnh của cục công an thành phố, khi có vụ án lớn thì mới có thể phiền đến bọn họ, bình thường thì khá rảnh rỗi. Bận rộn nhất chính là cảnh sát của đồn công an khu vực, những loại chuyện lông gà vỏ tỏi như là vợ chồng đánh nhau, hàng xóm ầm ĩ thì bọn họ đều phải đi giải quyết.

"Ừ." Cao Vũ Sanh lên tiếng, cúi đầu nhìn lá rơi dưới chân.

Tâm tình tốt cũng đã bị phá huỷ, Địch Thần vô cùng áy náy. Thả chai Coca đã uống một nửa xuống, chạy đến trước cây bồ hoàng trong sân, trên từng cây đều có cụm hoa của nó, anh vui vẻ mang chạy về.

Cụm hoa của cây bồ hoàng còn chưa phát triển đủ, từng cái bám lên thân cây giống một cây xúc xích nướng. Tên khoa học của cây này là thuỷ chúc, ý nói là giống như ngọn nến đứng trong nước. Nhưng mà Địch Thần vẫn hay gọi nó là cây xúc xích.

"Em nhớ cái này không?" Địch Thần cầm cây bồ hoàng xúc xích gõ lên đầu bạn nhỏ không vui.

Cao Vũ Sanh quay đầu, nhận cây kia: "Xúc xích."

"Hồi bé em la hét đòi ăn, anh không cho em ăn thì em cắn tay anh." Địch Thần đưa một cây khác đến bên miệng hắn.

"Có đâu." Cao Vũ Sanh có chút ngượng ngùng, nắm cái đầu chíp bông kia không cho nó lắc. Người còn cầm nó vẫn không chịu dừng, kéo nó ra rồi đẩy tới đẩy lui, cố gắng chọc vào mũi của hắn.

"Ăn, hôm nay ca ca cho em ăn." Địch Thần nói xong câu đó, bỗng nhiên cảm thấy ánh mắt Cao Vũ Sanh nhìn anh tối sầm một chút, "Sao thế?"

Cao Vũ Sanh không nói lời nào, một lát sau, bỗng nhiên nắm bàn tay tác quái kia, kéo qua gặm một cái.

"Ây ây ây!" Địch Thần nhe răng nhếch miệng rút tay ra, kéo tới nhìn xem, thế mà đã in một vòng dấu răng rồi, còn rất đau nữa. Lại nhìn người nọ, vậy mà đã cười, chợt cảm thấy cái tay này đau thật đáng, cuối cùng cũng dỗ người vui vẻ được rồi. "Anh nói em này, có phải đã sớm muốn cắn anh không, nhớ thương từ lúc năm tuổi tới bây giờ."

"Em không muốn cắn anh." Cao Vũ Sanh cúi đầu bóp nát cụm hoa kia. Muốn ăn chẳng ăn được, chỉ có thể cắn một cái cho đỡ thèm.

Buổi tối lúc đến đón Địch Mông Mông về nhà, Địch Thần thương lượng với bé về chuyện ở nhà trẻ mấy ngày.

"Con có điện thoại, muốn về nhà thì gọi cho cậu Phương để cậu ta đến đón con." Địch Thần hứa cuối tuần này sẽ đến khu vui chơi để làm phần thưởng, cũng thêm một đường lui hoàn mỹ —— cậu hai cho thêm lựa chọn, cộng thêm hối lộ là đồ ăn vặt nhập khẩu lấy từ công ty về.

Mông Mông vểnh môi suy nghĩ một lát, bất đắt dĩ đồng ý: "Được rồi, trẫm chuẩn."

"Tạ chủ long ân." Thừa tướng Địch thực hiện được gian kế của mình, vội vã tạ ơn.

Chủ công Mông Mông không quyền không thế chỉ có thể nghe theo an bài thở dài: "Bao giờ ái khanh mới rước một người mợ về nhà đây?" Mợ thơm thơm mềm mềm, tốt nhất là dịu dàng hiền lành, dạng phái nữ mềm mại đáng yêu giống như mẹ của Dao Dao.

"Trong mơ đó." Cậu Địch cóc đầu bé, đẩy cho Mông Mông tim rơi đầy đất nằm trên sô pha, mình thì đi tắm.

"Ai…" Chủ công Mông Mông thở dài, ôm trái tim bể nát của mình nhắn tin giọng nói cho Dao Dao.

"Chú sẽ làm mợ của con." Một giọng nói trầm thấp dễ nghe truyền tới từ đỉnh đầu, Mông Mông ngẩng đầu, liền nhìn thấy khuôn mặt đẹp trai quá mức của chú Cao.

Tiểu Địch tiên sinh có chút ngơ người, bò dậy nhìn Cao tổng từ trên xuống dưới vẫn còn đang ngồi, bắt đầu làm khó: "Nhưng mà không phải mợ là phụ nữ à?"

Cao Vũ Sanh cầm Ipad, mở hình ra cho bé nhìn: "Mợ là nữ thì sẽ không mua cho con xe hơi đồ chơi."

Xe hơi đồ chơi trong hình cũng không phải loại đồ chơi bằng nhựa cầm trong tay cho nó chạy, mà là một chiếc Maserati màu đỏ thu nhỏ được làm từ thép tinh. Là loại có thể mở mui lên chạy đi hóng gió, bên cạnh còn có thể cho một bạn gái ngồi.

Địch Mông Mông cực kỳ kinh hãi, thủ đoạn này cũng quá vô sỉ đi? Có tiền thì sao chứ! Tiểu Địch tiên sinh khí phách buộc đầu mình quay qua một bên: "Con sẽ không bị mua chuộc đâu." Vì hạnh phúc của cậu, bé sẽ không bao giờ nhượng bộ vì một chiếc xe đồ chơi. Kết hôn là phải với người mình thích, chứ không phải với người có tiền.

Mặt Cao Vũ Sanh không đổi sắc lại mở ra hình khác: "Còn có một chiếc Ferrari mê người, con thích thì nói, mua cả hai cái. Đoạn đường từ nhà đến nhà trẻ đều có thể lái đi được."

Nhà trẻ song ngữ bé đi học ở trong tiểu khu. Xe hơi cho trẻ em có thể chạy thẳng đến nhà trẻ, có vài bạn nhỏ còn chạy xe scooter đi học, cô giáo còn đang vẽ chỗ đậu xe trước cửa.

Địch Mông Mông quay đầu lại nhìn thoáng qua, xe đua Ferrari màu đen, rộng rãi, khí phách, có tên tuổi: "Mợ!"

Địch Thần đang hát hừ hừ trong phòng tắm, hoàn toàn không biết đang có một âm mưu đảo điên ở trong phòng khách. Tắm rửa xong vác Địch Mông Mông về phòng, nằm ở bên người kể chuyện cổ tích trước khi đi ngủ cho bé.

"Chú Cao nói sẽ mua xe hơi nhỏ cho con." Trẻ em không giữ được bí mật, nhịn không được phải khoe với cậu.

"Xe hơi nhỏ gì?" Địch Thần chẳng để ý lắm, tìm truyện cổ tích trên điện thoại.

"Chính là loại xe mà nhà trẻ có bạn lái đi đó, màu đỏ rồi còn màu đen nữa, là xe thể thao nha." Chắc là con trai trời sinh là đã thích xe, nói đến chạy xe thì vui không chịu nổi, bò dậy tả hình dáng của chiếc xe.

"Được rồi được rồi." Địch Thần vội vàng nhét bé vào ổ chăn, "Không thể nhận đồ đắt tiền như thế."

"Có thể mà, đồ mợ mua cho thì đương nhiên có thể nhận." Tiểu Địch tiên sinh cực kỳ vui sướng.

"Khụ khụ khụ…" Địch Thần lập tức bị nước miếng của mình làm sặc, "Ai nói cho con biết em ấy là mợ?"

"Ơ, chứ không phải mợ à?" Địch Mông Mông chớp chớp đôi mắt to ngây thơ, bé không hiểu khái niệm của người lớn lắm. Nghĩ lại chú Cao nói, hai người bọn họ cũng ngủ chung một cái giường rồi, đó là đãi ngộ mà chỉ có mợ mới có, hình như cũng đâu sai.

"Con nít con nôi thì bớt lo chuyện của người lớn đi, đó là chú Cao, gọi là cậu Cao cũng được, chứ không phải mợ, đừng có gọi bậy." Địch Thần vỗ mông bé cách lớp chăn, không kể truyện cổ tích nữa, thô bạo đơn giản che mắt bé để bé ngủ.

Đợi bé ngủ xong, Địch Thần quay về phòng ngủ chính, người trên giường còn chưa ngủ, đang cầm một cuốn sách tiếng Anh đọc. Ánh đèn ấm áp chiếu lên hàng lông mi dài, tạo ra một cái bóng nhỏ xinh đẹp. Mỹ nhân dưới đèn, năm tháng bình yên, trong đầu bỗng toát ra sàm ngôn của kẻ phản bội họ Địch nào đó. Nếu để cho Cao Vũ Sanh làm mợ thì cũng không tệ lắm.

Bậy bậy bậy! Nghĩ gì thế!

Thiên thần màu trắng trong đầu Địch Thần hung hăng cho tên ác ma màu đen đang chảy nước miếng một cái tát. Mấy năm nay Thiên Tứ quá khổ rồi, gần như là xem anh là trụ cột tinh thần, khao khát lâu như thế, khó tránh khỏi sinh ra loại ảo giác giống tình yêu. Nói cho cùng, chính là kiểu quấy phá muốn chiếm làm của riêng của trẻ nhỏ thôi.

Đối với anh mà nói, Tiểu Thiên Tứ là một tồn tại vô cùng đặc biệt, là ràng buộc thuở ban sơ giữa anh và tinh cầu này. Nếu như có thể, anh cũng rất muốn độc chiếm người này, nhưng mà anh không thể. Anh cần phải có trách nhiệm của một người trưởng thành, chứ không phải dụ dỗ làm cho tình cảm lẫn lộn, khiến cho em ấy lãng phí một đời trên người quái vật giống anh.

"Đang đọc gì thế?" Địch Thần hít một hơi thật sâu, cười ngồi lên giường, chuẩn bị tâm sự mỏng với bạn nhỏ.

Cao Vũ Sanh kẹp ngón tay mình ở một trang, khép sách lại cho anh nhìn bìa sách: "Tuyển tập thơ của Shelly (1)."

(1) Percy Bysshe Shelley là một nhà thơ nổi tiếng thuộc trường phái lãng mạn của Anh.

"Ớ…" Anh Thần xúc đất không thể nào tìm được điểm chung trình độ văn hóa trên người Shelly.

"Tình cảm ái mộ của em đối với anh cho dù là trời cũng sẽ chẳng khước từ. Như bươm bướm bay về nơi sao sáng, lại như đêm tối chực chờ ánh bình minh. Loại tình cảm nhung nhớ này đã sớm bước ra khỏi cảnh khổ trần gian." Cao Vũ Sanh nhìn anh, giọng nói nhẹ nhàng chậm chạp.

Giọng nói dễ nghe, mang theo du dương ngừng ngắt, thổi qua lỗ tai, mang đến một cơn run rẩy. Thâm tình trong đó đúng là trời cao cũng chẳng muốn chối từ. Địch Thần dại ra, lúng túng tằng hắng một cái: "Em nói gì cơ?"

Cao Vũ Sanh thu ánh mắt lại, cho anh nhìn mặt sách: "Em đang đọc đoạn này, có phải rất êm tai hay không?"

"…" Địch Thần cảm thấy mình như một tên ngốc vậy, mặt đen lại leo lên chỗ của mình chui vào chăn, "Anh cũng biết viết thơ, lúc học trường kỹ thuật còn từng phát biểu lúc tuyên truyền cho trường."

"Hửm?" Cao Vũ Sanh bày ra ánh mắt "muốn nghe."

Địch Thần hắng giọng, dõng dạc đọc đại tác phẩm của mình ra: "Anh trai xúc đất ở nơi công trường, khai cương khoách thổ toàn dựa vào bạn. Không cần vợ lại cũng chẳng cần nhà, đàn ông ai lại chẳng thích đại cơ cơ!" (Cơ = Máy).

Cao tổng vẫn còn đắm chìm trong bầu không khí Shelly: "… Đại kê kê (2) là cái gì?"

(2) Nghĩa đen là tờ rym. "Cơ cơ" phát âm gần giống "kê kê."

"Là máy xúc đất cỡ lớn đó." Địch Thần dương dương đắc ý, "Khúc cuối phải lặp từ như thế thì mới có ý vị."

Cao Vũ Sanh: "À."

/Hết chương 84/

Cây bồ hoàng

Xe scooter cho trẻ em

85. Chương 85

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chuyển ngữ: Cực Phẩm

Một ngày mùa thu sáng sủa, bầu trời trong xanh giống như là đã được tắm gội, mờ mờ ảo ảo hiện lên những đường mây. Đường cao tốc lọt thỏm giữa cánh đồng vàng rượm, như là một nhánh rẽ khác của thành phố, nối liền phồn hoa và hẻo lánh, náo nhiệt và yên lặng, văn minh và hoang dã.

Địch Thần chạy một chiếc xe việt dã mã lực cực mạnh, chạy băng băng trên con đường bằng phẳng: “Bây

giờ cực kỳ thích hợp để hát một bài."

Hôm nay sẽ đi đến huyện Ngũ Đồng, nghe nói đường bên đó không dễ đi, muốn đi tới mỏ còn phải vào núi. Cao Vũ Sanh liền tìm một chiếc xe việt dã gầm cao đến.

Cao Vũ Sanh ngồi ghế phó lái đang đờ ra nhìn ngoài cửa sổ: "Hả?"

Địch Thần hắng giọng mở miệng hát: "Quê hương của chúng ta ơi, hy vọng nằm trên cánh đồng…"

Cao Vũ Sanh xoay đầu qua nhìn anh: "…"

"Đừng có làm một cậu nhóc ngốc ngốc, tới, hát với anh Thần nào." Địch Thần không chỉ muốn một mình mình kêu gào như quỷ, còn muốn nói Cao Vũ Sanh tru như sói với anh. Bị nhốt trong thành phố nhiều năm, khó có được cơ hội chạy băng băng trên cao tốc, điều này khiến cho anh cực kỳ vui vẻ, kiểu muốn lái xe đến tận mặt trăng.

Cao Vũ Sanh không có ý muốn hợp xướng, nhỏ giọng nhắc anh chạy nhanh quá.

Địch Thần cố ý dùng khẩu âm kỳ quái của phía Nam nói: "Thèng bé này, đừng có im thế, đường này dài nhắm cơ, em im quá anh dễ mệt rã rời."

Cao Vũ Sanh nhìn anh, mím môi cười khẽ, ở cùng một chỗ với người này, buồn phiền nào cũng tan biến cả: "Em mới vừa nghĩ mục đích của người gửi ảnh chụp cho em là gì."

"Còn có thể có mục đích gì?" Địch Thần cười nhạo, chẳng qua chính là gần đây nhà họ Cao tranh đấu gây cấn quá, muốn dùng cái này để đả kích Cao Vũ Sanh, để có thể thừa dịp làm bậy.

"Giấu tấm hình này mấy chục năm, bây giờ mới gửi cho em, không phải là cái kiểu này." Việc này Cao Vũ Sanh càng nghĩ càng sai, đứng ở góc nhìn của người chụp ảnh, nắm một đòn sát thủ như thế lại dễ dàng gửi đến đây, không hợp logic.

Địch Thần cũng không hiểu lắm mấy cách câu tâm đấu giác này: "Vậy thì làm sao, chẳng lẽ là in ra sau đó đưa tận tay gặp tận mặt cho em?"

Cao Vũ Sanh: "…"

Địch Thần thấy hắn không nói lời nào, vội vã đầu hàng: "Được được, anh không quấy rối nữa, em nói tiếp đi."

Cao Vũ Sanh đang cân nhắc xem có nên nói những lời đó với Địch Thần không, thấy anh quay đầu nhìn qua, nhanh chóng nhắc anh tập trung nhìn đường: "Nếu như muốn làm em suy sụp, hẳn là nên làm những bước đệm gì đó trước, rồi canh đúng lúc em yếu ớt nhất mới gửi tới. Nếu như có vận khí tốt, nói không chừng còn có thể tiện đường đẩy em vào bệnh viện tâm thần."

Giả thiết này, nghĩ lại mà thấy kinh khủng, Địch Thần nhíu mày: "Nói như vậy cũng có lý, bây giờ gửi hình đến cho em, không những chỉ cho em đi tìm chân tướng, mà còn có thể khiến hắn ta bại lộ."

Cao Vũ Sanh suy nghĩ: "Cho nên người chụp ảnh và người gửi ảnh có thể là không cùng một người."

"Hả?" Câu này nghe có chút đáng sợ, Địch Thần quay qua nhìn hắn theo bản năng.

"Dừng ở chỗ dừng chân phía trước một chút." Cao Vũ Sanh chỉ vào cái bảng "Trạm Dừng Chân 1000m" ở ven đường.

"Hả? Muốn đi tiểu à?" Địch Thần rất biết lắng nghe, đảo xe hướng qua phía bên phải.

"…" Cao tổng từ chối trả lời vấn đề này.

Địch Thần dừng xe ở bãi đậu xe của trạm dừng chân, xuống xe duỗi người. Mới lái có hơn một tiếng, cũng chưa thấy mệt lắm, mà cũng chẳng có nhu cầu đi vệ sinh, liền dựa vào xe chờ Cao Vũ Sanh.

Mặt trời mùa thu đã không còn gắt lắm nữa, ngẩng đầu nhìn quả bóng lửa chói mắt kia, vừa ấm áp lại sáng rực. Bỗng nhiên bên cạnh có một bạn nhỏ khóc lên, Địch Thần cúi đầu nhìn sang, là một bé trai mặc đồ dây đeo, đang chảy nước mắt nói với mẹ mình là đau mắt.

“Không phải đã nói với con là không thể nhìn thẳng vào mặt trời à? Nhìn lâu sẽ mù, giờ mới biết đau?” Mẹ của đứa bé tức giận đánh bé hai cái.

“Nhưng mà chú kia có thể mà.” Cậu bé híp lại đôi mắt đau xót, chỉ về Địch Thần vô tội.

“Uống nước.” Cao Vũ Sanh đi tới, chặn đường nhìn của mẹ đứa bé, đưa cho Địch Thần một chai nước uống.

“Em không đi WC à?” Địch Thần cầm lấy vặn nắp chai, đưa cho Cao Vũ Sanh, rồi lấy cái chai khác trong tay hắn tự mở ra cho mình uống.

Cao Vũ Sanh nhìn chai nước trong tay: “Ca ca, anh nói xem, nếu như người gửi ảnh muốn em đi tìm sự thật, vậy em sẽ tìm được sao?” Hay là sự thật phía sau đó lại còn có cái gì đang đợi hắn.

Địch Thần ngẩn người, giờ mới hiểu được mục đích muốn dừng ở trạm dừng chân của Vũ Sanh, là sợ anh kích động quá phóng bay xe mất, đồng thời cũng là một cơ hội để đổi ý. Nếu như phát hiện có nguy hiểm, bây giờ quay đầu lại vẫn còn kịp. Giơ tay lên từ từ uống một hớp: “Không có ai chỉ đường, nhưng không phải mấy năm nay em vẫn luôn tìm đó sao?”

Cũng không phải là bị dụ dỗ đi tìm sự thật, mà là do có người đưa đến manh mối để đẩy nhanh tốc độ của hắn.

Cao Vũ Sanh chỉ hoảng hốt một lát, sáng tỏ thông suốt, sắc mặt lập tức thả lỏng không ít: “Cũng đúng.”

Địch Thần giơ tay lên xoa đầu hắn: “Có anh ở cùng em, sợ cái gì. Quản người sau lưng của tên đó là ai, bắt được đánh cho hắn rơi răng đầy đất.”

Cao Vũ Sanh hơi cười, ý nói Địch Thần lên xe, để cho mình lái.

Đổi tài xế, đi xuống cao tốc tầm hai trăm km, không chút nào mệt mỏi. Bởi vì nguyên nhân vị trí địa lý của huyện Ngũ Đồn,g nên nó không thông với cao tốc. Đi xuống cao tốc còn phải đi thêm mười mấy km tỉnh lộ nữa.

Tỉnh lộ khó đi, không nói tới đường vốn chật hẹp, xung quanh toàn là thôn trấn. Hơn nữa cứ một đoạn rồi lại một đoạn có giảm tốc, có chỗ giảm tốc tới 50, đi tới đi lui lại biến thành 30, chẳng thể đề phòng. Cũng may công năng của bản đồ Tiêu Điểm mạnh mẽ, Cao Vũ Sanh lại còn dùng bản mới nhất đã được cập nhật.

Vòng qua vòng lại đến thị trấn, lúc này đã hơn hai giờ chiều. Hai người bụng đói kêu vang tìm một quán mì xem như sạch sẽ trong thị trấn để ăn.

Địch Thần không kén ăn, cho cái gì ăn cái đó. Lúc Cao Vũ Sanh ở bên ngoài thì cũng chẳng chú ý lắm, chỉ là lúc ăn thì vô thức ăn ít thịt và củ cải, chọn từng miếng để ăn. Bây giờ trong quán mì chẳng có người khách nào, ông chủ ngồi ở bàn kế bên nghịch điện thoại, đầu bếp và nhân viên thì ăn ở một bàn khác.

“Ông chủ, từ đây tới trấn Thanh Thụ còn xa lắm không?” Địch Thần ăn nhanh, xì xà xì xụp gần hết tô, Cao Vũ Sanh đối diện mới ăn phân nửa. Ý bảo Thiên Tứ tiếp tục ăn, anh vừa ăn vừa nói chuyện với ông chủ, lại còn dùng đũa gắp mấy miếng củ cải trong tô của Cao Vũ Sanh xem thành đồ ăn vặt nhai.

“Mấy cậu tới trấn Thanh Thụ làm gì?” Ông chủ là một ông chú trung niên mập mạp, đang cầm di động chơi đấu địa chủ, nghe thế thì liếc nhìn hai người bọn họ.

“Đi chơi thôi, nghe nói phong cảnh bên đó đẹp lắm.” Địch Thần cười híp mắt nói, “Đánh đối ngũ.”

Ông chủ cúi đầu, mới phát hiện câu nói phía sau của Địch Thần là nói trò chơi của ông, vô ý thức liền làm theo. Bên trong vang lên “Mau,” nhanh chóng thừa thắng xông lên, hai ba lần ra hết bài trong tay, thắng!

“Giỏi.” Ông chủ vô cùng vui vẻ, để điện thoại xuống tập trung trò chuyện với Địch Thần, “Trấn Thanh Thụ nào có cái phong cảnh gì, cậu nghe ai nói thế. Mấy cậu muốn đi chơi thì nên đi Ngân Thụ Câu, giờ đang là mùa lá vàng của cây bạch quả, đẹp lắm.”

“Tôi tra trên mạng, nói trấn Thanh Thụ chơi vui lắm, nghe nói có năm cây ngô đồng ở đó.” Địch Thần chỉ liếc mắt nhìn qua tư liệu Cao Vũ Sanh tra được, râu ông nọ cắm cằm bà kia mà nói bậy.

Quả nhiên chọc cho ông chủ cười: “Thật là! Năm cây kia sớm không còn rồi, hơn nữa cũng không nằm ở trấn Thanh Thụ.”

Huyện Ngũ Đồng, đặt cho nó cái tên như thế là có nguyên nhân.

Nghe kể lại trăm năm trước đây, nơi đó chẳng có lấy một ngọn cỏ, dân cư thưa thớt, sau đó có một cơn địa chấn long trời lở đất, mọi người phát hiện trên cánh đồng bát ngát có năm cây ngô đồng. Có hiền giả nói "đồng thụ sinh tắc địa khả canh" (có ngô đồng đất có thể cày cấy được). Mọi người thử trồng cây, đúng là sống thật, từ lúc đó mới phồn thịnh lên. Vì thế, gọi nó là huyện Ngũ Đồng.

"Năm cây ngô đồng kia nằm ở trấn Lê Hà cách trấn Thanh Thụ hơn mười tám dặm, hai mươi năm trước đã chết héo rồi. Bên đó hồi xưa còn có cái mỏ, trụi la trụi lủi rất xấu xí. Hơn nữa còn phải đi lên đường núi, ít nhất cũng phải ba tiếng, giờ hai cậu đi thì trước khi trời tối cũng không xuống núi được." Ông chủ gật gù nói.

/Hết chương 85/

Cây bạch quả ngả vàng

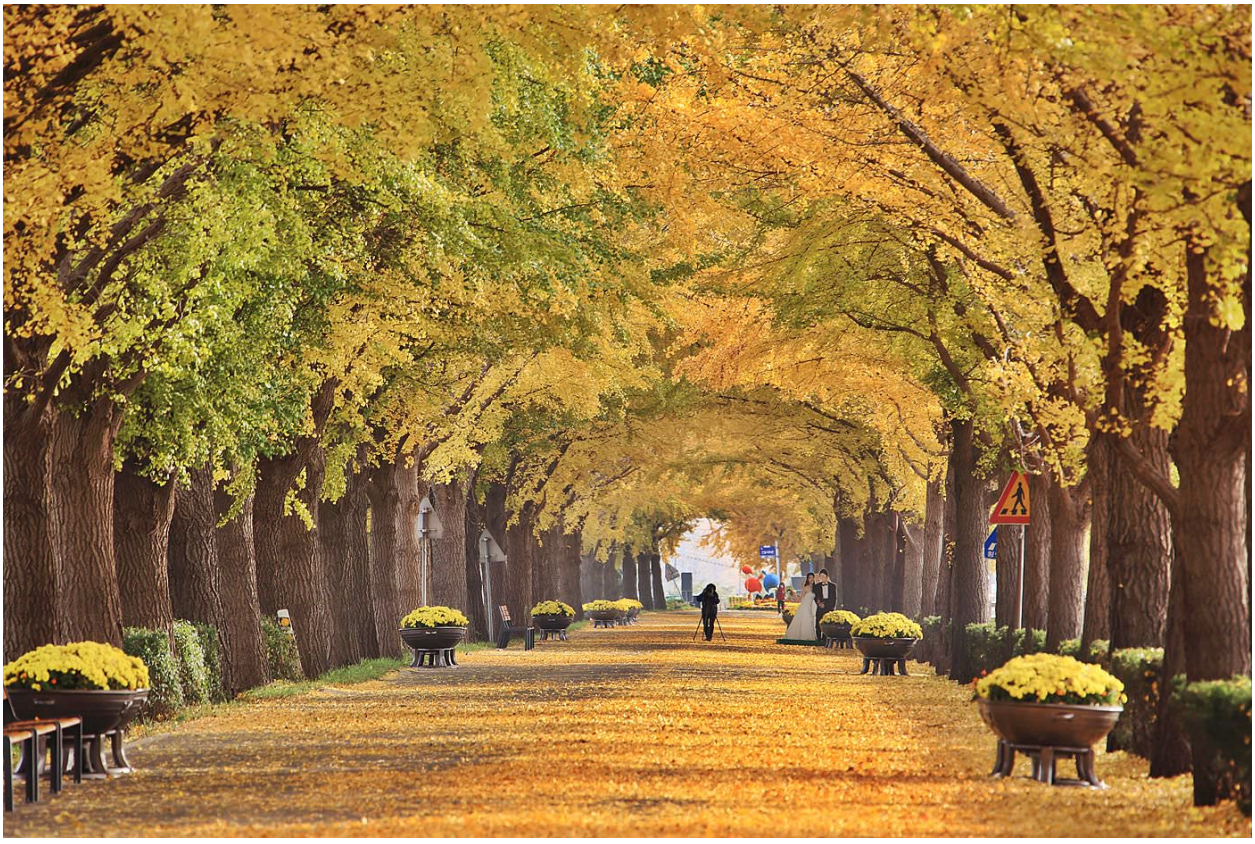

86. Chương 86

Chuyển ngữ: Cực Phẩm

Ông chủ quán mì nói chuyện thiếu chủ ngữ, nhưng mà Địch Thần có thể nghe hiểu. Mỏ nằm ở trấn Thanh Thụ, ông chủ nói trụi lơ trụi lủi cũng là nói trấn Thanh Thụ này, mà cây là nằm ở trấn Lê Hà. Có một con sông nối từ trấn Thanh Thụ đến trấn Lê Hà, năm cây ngô đồng chính là sinh trưởng ở bờ sông.

"Đó là mỏ gì thế? Tôi lăn lộn ở thành phố nhiều năm thế rồi mà còn chưa bao giờ nghe qua Ngũ Đồng có cái mỏ nào." Vẻ mặt Địch Thần tò mò hỏi.

Sự thật là loại khoáng sản này phần lớn thuộc về tài nguyên của tỉnh, người bản tỉnh hẳn là biết tới. Chỗ nào có than đá, chỗ nào có sắt, đây đều là những điều mà ai tuyên truyền cũng nói đến. Nếu không phải đụng tới huyện Ngũ Đồng, thì đúng là Địch Thần chưa từng nghe qua việc có mỏ ở đây.

"Là mỏ sắt, mà đã sớm dừng rồi, bây giờ nó là một cái mỏ bỏ hoang." Ông chủ tấm tắc cảm khái, "Lúc mà mỏ này còn mở thì Ngũ Đồng rất giàu có. Từ lúc mỏ ngưng lại thì ở đó cũng điêu tàn hẳn."

Người làm trẻ tuổi không trải qua thời điểm lúc đó, nghe thế thì ngẩng đầu lên: "Nghe nói lúc đó ở trấn Thanh Thụ có nhiều vạn nguyên hộ (1) lắm, có phải không?"

(1) Vạn nguyên hộ: "vạn nguyên" là 10,000 tệ, từ này chỉ những gia đình nào có số tiền gửi ngân hàng hoặc là thu nhập tầm 10,000 tệ. Ý nói gia đình khá giả.

"Ừ." Ông chủ phát ra một tiếng khẳng định từ trong lỗ mũi, sau đó lại than ngắn thở dài, cảm khái bây giờ thật khó khăn, người trong thị trấn càng ngày càng ít, quán mì này cũng sắp không mở nổi nữa rồi.

"Làm sao lại càng ngày càng ít, không phải những người dân vùng xa hay dời đến thị trấn à?" Địch Thần ngạc nhiên nói, đúng là anh thấy thị trấn này thật là khá hoang vắng, người trên đường không nhiều lắm, những cửa hàng sát đường thì cũng vắng vẻ.

Ông chủ bĩu môi, nhỏ giọng: "Đó là do cậu không biết thôi, cái thị trấn này…"

"Tít tít tít tít!" Xe ở bên ngoài bỗng nhiên vang lên tiếng kêu cảnh báo, Địch Thần ném đũa phóng ra đó. Trong xe còn để vali chứa quặng tuyết đầu, không thể để ai đụng vào được.

Bên cạnh xe việt dã, có một người đàn ông gầy như que củi đang cầm một miếng thuỷ tinh cào cửa xe, giống như là chẳng nghe được tiếng kêu, vẫn cứ làm việc cứ như chẳng có ai bên cạnh. Cửa kính của xe đã bị rạch ra một đường rạch lớn, kéo hai cái nữa là có thể đập ra.

"Làm gì thế!" Địch Thần hét lớn một tiếng, khiến cho người nọ sợ run một cái, quay đầu tính chạy thì bị Địch Thần kéo áo lại.

Người nọ vùng vẫy hai cái, bỗng nhiên quay đầu lộ ra một nụ cười quỷ dị, nắm cổ tay Địch Thần tính cắn anh. Địch Thần không hít ô-xy, không thể vác người qua vai ném xuống đất được, nhìn hàm răng vàng của người nọ đang dần đến gần liền thấy hoảng, bất đắc dĩ buông tay ra. Nhưng tên trộm này chẳng những không nhân cơ hội chạy trốn, ngược lại còn dùng sức kéo Địch Thần, không cắn anh được một cái thì không chịu được.

"Bịch!" Một đôi chân dài khoác lớp quần tây màu đen đưa đến, hung hăng đạp tên trộm kia té xuống đất,

thuận thế kéo Địch Thần ra sau mình.

"Đừng đến gần hắn ta." Cao Vũ Sanh mắt lạnh nhìn tên đang nằm bất động trên mặt đất, có lẽ là do yếu quá, nên bạo phát cố sức kéo Địch Thần lúc nãy đã tiêu hết sức của hắn, bây giờ cũng không bò dậy nổi.

"Hắc hắc hắc, tao có bệnh giang mai, HIV, có bản lĩnh tụi mày tới bắt tao đi." Mặt của tên trộm dán đất, vẫn còn đang nhe hàm răng vàng khiêu khích.

"Cút mẹ nó đi cái thằng chó này, lại tới chỗ ông đây nữa." Ông chủ cầm cây chổi lớn đi ra, vung lên muốn đánh hắn. Thì ra là một tên thường phạm tội, người chung quanh đây đều biết.

Thị trấn nhỏ này cũng chỉ có hai ba con phố, cảnh sát rất nhanh thì đã tới, khi nhìn thấy tên kia thì cũng có vẻ mặt chán ghét: "Lại là anh nữa, lần trước đã nói với anh thế nào hả! Mau lên, mau tới trại cai nghiện đi."

Cảnh sát cũng chẳng muốn đụng vào hắn, còng tay lại thì ném cho hắn sợi dây, dùng côn cảnh sát xua hắn đến chỗ xe cảnh sát.

Không ngờ lại còn chơi thuốc nữa? Địch Thần nhìn người nọ động tác quen thuộc tự cột mình lại, móc vào sau xe cảnh sát, sau đó thong thả chạy theo xe cảnh sát, vô cùng câm nín.

"Kinh tế ở đây xuống dốc, ngư long hỗn tạp, có không ít người hít ma tuý." Cao Vũ Sanh nhỏ giọng nói, "Đừng mua thuốc tầm bậy."

"Đi thôi, không sao, bình thường anh cũng không hút thuốc." Địch Thần nhìn đồng hồ, đã hơn ba giờ rồi, thời gian này có chút không tiện lắm. Vội vàng chạy đến chỗ trấn Thanh Thụ thì có thể đến kịp, nhưng mà sợ là không vòng về được, đành ở một đêm bên đó.

"Chúng ta ở thị trấn đi, sáng mai rồi đi." Cao Vũ Sanh trực tiếp ra quyết định. Mỏ ở cạnh đó, không biết phóng xạ có tràn đến xung quanh không, huống chi cũng chưa quen đường đi lối bước bên đó, cứ ở lại trấn trên thì tốt hơn.

Tìm nhà nghỉ tốt nhất trong thị trấn, cũng là cũ kỹ đến cùng cực. Nơi đây không phải là thị trấn du lịch, việc làm ăn buôn bán cũng chẳng khác gì ở chỗ làng quê nhỏ. Nhà nghỉ tốt nhất chính là nhà khách của thị trấn, xanh vàng rực rỡ quê mùa, chỗ đại sảnh còn có mùi dầu khói.

Thuê một phòng đôi lớn nhất, sắp xếp lại cũng là như vậy. Tường được quét vôi trắng, trần nhà bằng gỗ, gỗ dán ba lớp để làm phòng ấm hơn, hoàn toàn là phong cách nhà cửa hai mươi năm trước. Bên trong khe cửa hợp kim còn tích một lớp bụi dày, còn có xen lẫn một số xác của mấy con sâu oanh liệt.

Cao Vũ Sanh ngồi cạnh giường, hơi nhíu mày. Không biết cái nhà nghỉ này nghĩ thế nào nữa, đặt hai tủ đầu giường lại với nhau, nằm song song giữa hai cái giường, khiến cho hai cái giường cách nhau thật xa.

"Hôm nay nhìn kiểu muốn mưa rồi." Địch Thần mở cửa sổ ra, ngửi được hơi nước. Buổi sáng vẫn còn trong trẻo, giờ thì thấy thế nào cũng là thay đổi bất thường. Thị trấn nhỏ vốn đã vắng vẻ, trận mưa sắp tới này còn khiến người trên đường ít hơn, nhìn qua là thấy thê lương.

Vốn tính đi dạo vòng vòng, quay đầu nhìn thấy cái vali hợp kim ở cạnh TV thì lập tức bỏ đi dự định. Địch Thần nằm nghiêng trên giường mình, mở TV lên xem.

TV cũ không có mạng, chỉ chiếu mấy kênh địa phương. Kênh Ngũ Đồng 1, kênh Ngũ Đồng 2, đúng thế, thị trấn cũng có đài truyền hình của mình, chỉ là…

"Đàn ông, có tấm lòng rộng lớn, chí hướng cao xa giống nhau, chỉ là bệnh liệt dương, sớm tiết khiến cho bọn họ không ngóc đầu lên được." Mở ra thì có quảng cáo như thế, giọng nói trầm bổng du dương đọc lên thật là khí thế.

Cao Vũ Sanh quay đầu nhìn anh.

Địch Thần lúng túng ho nhẹ một tiếng, nhanh chóng đổi một kênh khác.

Một người phụ nữ nhăn mặt nhíu mày đứng đầu thôn: "Thím hai à, ông nhà tôi không được, làm sao bây giờ?"

Thím hai nháy mắt ra hiệu nói: "Nói cho chị biết một phương pháp bí mật nhá, cho ổng uống Hồng Lư Bài Thận Bảo đi, người bình thường thím hai chẳng nói cho đâu." Nói xong, lộ ra ánh mắt "Chị hiểu đó."

Địch Thần: "… Quảng cáo tự chế của đài truyền hình này đúng là thú vị."

Không thể nào xem TV được nữa, đơn giản tắt đi, kéo Cao Vũ Sanh chơi game multiplayer. Bình thường Cao Vũ Sanh không chơi mấy trò này, nghe anh nói thế, ngước mắt nhìn Địch Thần: "Em không chơi cái này."

Địch Thần lập tức ngoắc ngoắc nói hắn đến gần: "Đến đây, ca dạy em."

Cao Vũ Sanh thuận lý thành chương leo lên giường Địch Thần, này vừa lên thì không muốn xuống nữa, đến tối vẫn còn chơi xấu đu trên giường Địch Thần: "Em nằm gần cửa sổ, trời mưa có hơi lạnh."

Bên ngoài đúng là đã mưa, mưa thu rất lạnh, hơi gió ẩm ướt len theo cửa sổ hợp kim không chặt vào, thổi vào chăn khiến cho nó lạnh cóng.

"Vậy để anh ngủ bên đó." Địch Thần chuẩn bị đứng dậy, bị Cao Vũ Sanh kéo lại.

“Hai chúng ta chen chen thế này đi, anh ngủ ở cái giường tệ thế sao em yên tâm được?” Cao Vũ Sanh chống nửa người dậy, vẻ mặt thành thật nói.

“Không sao, anh nằm trên sàn nhà ngủ cũng được.” Địch Thần chẳng thấy sao cả, có lẽ là do nguyên nhân co dãn của cơ thể nên người khác nghĩ giường cứng thì anh thấy vẫn được, không hề xoi mói hoàn cảnh ngủ chút nào.

Cao Vũ Sanh ngồi dậy, buồn bực nói: “Quên đi, để em qua ngủ.” Bóng lưng cao lớn ngược ánh đèn ngoài đường, trong gió thảm mưa sầu có vẻ vô cùng cô đơn, trên chân cũng không đeo giày, cứ như thế bước chân trần dẫm trên tấm thảm cũ kỹ.

“Được rồi được rồi, chúng ta ngủ với nhau.” Địch Thần kéo bạn nhỏ cáu kỉnh lại.

Cao Vũ Sanh lập tức xoay một vòng bò về giường, ngã xuống, chui vào ổ chăn, nhắm mắt lại. Tuy rằng Cao tổng làm đến rất bình tĩnh, tất cả động tác đều dựa theo trật tự không có bất kỳ tư thế nôn nóng gì cả, nhưng vẫn cứ lộ ra cái tiết tấu quỷ dị đã tính hết sớm rồi.

Địch Thần: “…”

Sáng hôm sau, trời mới vừa tờ mờ sáng, hai người bắt đầu xuất phát trong sương sớm. Huyện Ngũ Đồng có nhiều núi, ngoại trừ vùng thị trấn này thì đi tiếp cơ bản toàn là sườn núi phập phồng không ngừng. Đến trấn Thanh Thụ còn phải đi một con đường núi xa nữa. Thật ra đường cũng rất rộng, nghe nói là năm đó để vận tải quặng sắt nên đã sửa.

Đường này không tính là dốc đứng, chỉ có ngoặt ngoẹo rất nhiều. Tài lái xe của Cao Vũ Sanh rất tốt, chạy không xóc nảy mấy.

“Ai, chỗ này không có tín hiệu.” Địch Thần cầm di động, muốn gửi ghi âm cho Mông Mông, lại phát hiện một gạch tín hiệu cũng chẳng có, mạng thì lại càng không.

“Ra khỏi con đường núi này thì ổn rồi.” Cao Vũ Sanh an ủi anh, “Anh muốn xem bản đồ thì có thể xem GPS trong xe.”

“Không, anh chỉ nghĩ chỗ này hoang sơn dã lĩnh, lại không có tín hiệu điện thoại, là chỗ giết người cướp của rất tốt.” Địch Thần mở cửa sổ ra nhìn bên ngoài, vuốt cằm suy nghĩ.

“Chỗ này gọi là Bát Hồi Lĩnh, có người nói lúc trước có đám cướp núi đóng quân ở đây.” Cao Vũ Sanh thành thạo lượn vòng, bình ổn vượt qua lối quẹo gần một trăm tám mươi độ, nhẹ giọng nói chuyện với Địch Thần.

Địch Thần quay đầu nhìn hắn, giọng nói trầm thấp dễ nghe có thể làm người phát thanh kể chuyện xưa, mặc dù không có mạng, ở trên con đường núi này không bao giờ ra cũng chẳng thấy chán: “Anh đeo thêm

cái gối ô-xy này đúng là chuẩn."

Cao Vũ Sanh nuốt xuống sự thật "Bây giờ không có cướp đường": "Ca ca quyết định luôn luôn vô cùng đúng."

"Anh nói này." Địch Thần bị cái vuốt mông ngựa này vuốt đến ngứa cả người, giơ tay ra kéo tai hắn, "Ngày nào em cũng khen ngợi anh khoa trương thế, rốt cuộc là tính làm gì hả?"

"Anh không biết em đang làm gì à?" Lỗ tai bị túm kia của Cao Vũ Sanh nhanh chóng đỏ lên.

Địch Thần cảm thấy phỏng tay, ngượng ngùng thu tay lại: "Anh, anh nào biết."

Lại lần nữa cua một cái, xe đã ra khỏi đường núi, Cao Vũ Sanh giảm tốc độ xe chậm lại, quay đầu sang nhìn anh: "Em đang theo đuổi anh đó."

/Hết chương 86/

Weibo Chim Xanh 14/11/2018: Thế mà thằng ngốc Cảnh Thiều kia cũng được lên tình thoại boy cơ à? Tui thấy hắn hẳn nên học với Cao tổng một chút (Tình thoại boy là bình chọn mấy câu tâm đắc của các nhân vật trong truyện).

Bình luận - Muỗng Nhỏ: Tui có thể ngủ được bà xã ở chương một đó.

→ Trả lời: Đại Điểu đã ngủ được bà xã cả bảy năm rồi mà Cao tổng qua một trăm chương còn chưa ngủ được.

Bình luận - Cao tổng nên cùng Điểu ca của hắn học một chút.

Cực Phẩm: Điểu tổng và tiểu kiều thê đại chiến mấy trăm hiệp rồi mà Cao tổng bên này mới đang nắm lấy bàn tay bé nhỏ rồi hôn chuồn chuồn nước này nọ...

87. Chương 87

Chuyển ngữ: Cực Phẩm

Địch Thần kinh ngạc đến ngây người, một lát cũng không phản ứng được gì. Tự mình đoán là một chuyện, nghe được trực tiếp thế này lại là một chuyện khác. Cái từ "theo đuổi" này, ngoại trừ tình yêu thì không có cái gì khác để giải thích cả.

Anh giống như một con đà điểu lừa mình dối người, cứ dúi đầu vào đống cát giả vờ như mọi thứ sẽ ổn thôi, bỗng nhiên bị Cao Vũ Sanh ném cho một cây pháo, nổ đến độ cát bụi mù mịt, lông gà bay khắp bầu trời.

Lửa xém đến mông rồi, phải đối mặt thôi, Địch Thần hít sâu một hơi: "Thiên Tứ, anh hiểu cảm giác của em, trên thực tế, anh cũng như thế."

Giờ thì lại đến phiên Cao Vũ Sanh ngây người, bỗng nhiên bị một cái bánh thịt to đùng phang trúng, tê dại từ cọng tóc chạy đến gót chân. Lý trí còn lại nói cho hắn biết phải ngừng lại bên đường, sợ chính mình vui đến hôn mê, mất công kích động lại chạy xe xuống vách núi.

"Ca ca." Trong mắt Cao Vũ Sanh tràn đầy ngạc nhiên nhìn Địch Thần không rời, lời kịch đã chuẩn bị xong bỗng nhiên quên mất, ấp ấp úng úng nói năng lộn xộn, "Anh mới vừa, anh nói…"

Quanh thân Địch Thần lại không có màu tình yêu phấn hồng, hơi có chút sâu xa: "Em đối với anh mà nói chính là có ý nghĩa phi phàm, loại ý nghĩa này có thể em không hiểu lắm, nhưng lại có cảm giác giống như suy nghĩ của em. Đối với anh mà nói, không có ai quan trọng hơn em cả."

Cao Vũ Sanh yên lặng tháo dây an toàn, từng chút đến gần, Địch Thần lại nói tiếp: "Nhưng, đây là một loại ỷ lại, không phải là tình yêu, em phải phân biệt cho rõ ràng. Bởi vì lúc nhỏ có đoạn thời gian em rất ỷ lại anh, hơn nữa sau này mất trí nhớ lại chỉ nhớ mình anh, nên mới có thể như thế. Việc em đối với gì đó quá cố chấp…"

"Sẽ sản sinh ra ảo giác tình yêu đúng không?" Cao Vũ Sanh dừng giữa đường, tiếp tục nói tiếp câu của Địch Thần, "Bởi vì anh lớn tuổi hơn em, sùng bái và ỷ lại sẽ tạo thành biểu hiện giả dối của tình yêu, khiến cho em không phân biệt rõ."

Địch Thần có chút ngây ngốc: "Em biết hết?"

Cao Vũ Sanh mím môi: "Lúc vừa mới thích anh thì em đã tra tư liệu rồi."

Thầy Địch mới dạy được một nửa bỗng phát hiện học sinh đã sớm thuộc bài: "…"

Không đợi Địch Thần tổ chức ngôn ngữ lại, người nọ bỗng nhiên lại gần, một tay chống lên lưng ghế của anh, nhìn thẳng vào anh. Cách quá gần, hô hấp nóng rực giao hoà cùng một chỗ, Địch Thần thấy không khí xung quanh có chút nóng, mùi hương bạc hà nhàn nhạt hơi phả ra, rõ ràng đến mức không thể nào xem nhẹ được.

"Em đúng là có ỷ lại với anh, nhưng ỷ lại vốn chính là nguyên nhân dẫn tới tình yêu mà, không phải sao?"

"Thiên Tứ…"

"Là tình cảm gì thì ca ca thử một chút sẽ biết." Nửa câu sau nói chậm lại, giọng nói đầy truyền cảm mang theo vài phần mê hoặc, nói xong thì môi mỏng dần tới gần.

Cánh môi bỗng nhiên bị cọ nhẹ qua, Địch Thần trố mắt chợt phục hồi tinh thần lại, hai ngón tay nhanh chóng túm cái mỏ muốn tới gần.

Đôi môi khêu gợi biến thành miệng vịt con trong nháy mắt, Cao Vũ Sanh: "…"

Địch Thần túm hắn, lập tức không biết làm sao nữa. Nhưng lời này anh đã suy nghĩ rất lâu, không nghĩ tới tên nhóc này đã biết anh muốn nói gì. Đoán chừng là đã sớm đoán được những câu trả lời của anh, mỗi câu đều sẽ có lời kịch ứng đối, ngay cả giọng nói cũng đoán được.

Thủ đoạn lưu manh đối phó với những người ngoài xã hội kia, giờ đây lại chẳng dùng được. Không biết phải nói cái gì, nói cái gì thì Cao Vũ Sanh cũng có thể phản bác lại được. Hơn nữa, hồi nãy cũng chưa tính là hôn, bây giờ trong đầu anh ông ông ông loạn thành tổ ong vò vẽ, cực kỳ muốn tìm một chỗ nào đó ngồi trồng nấm.

Nhưng mà hoang sơn dã lĩnh, trốn cũng trốn chẳng được, lại còn bị ép ngây ngốc trong cái không gian này. Ai nói Bát Hồi Lĩnh này không có cướp núi, bắt cóc con tin lại còn bị ép tỏ tình đây!

Cũng may Cao Vũ Sanh cũng không dây dưa nhiều, một hồi nhẹ nhàng kéo tay Địch Thần xuống, rũ mắt nhỏ giọng nói: "Xin lỗi."

Người hồi nãy mới cường thế muốn hôn, bỗng nhiên lại biến về mode đáng thương. Địch Thần: "…"

"Chỉ là em quá thích anh nên mới không khống chế được." Cao Vũ Sanh nắm tay Địch Thần, giống như dùng nghị lực cực lớn mới không có hôn lên đầu ngón tay trắng nõn kia.

Địch Thần nhìn bộ dáng này của hắn, đầu quả tim nhịn không được run lên, ép bản thân mình rút tay về: "Khụ, cái này, thôi chúng ta đi tiếp đi."

"Ừm." Cao Vũ Sanh ngẩng đầu, dường như mới hít một hơi thật sâu, lộ ra một nụ cười nhợt nhạt. Cũng chẳng thèm quan tâm cái nụ cười này sẽ bị Địch Thần đọc thành cái gì, lại lần nữa thắt dây an toàn, đạp chân ga quay về trên đường núi.

Quả thật Địch Thần có chút đau lòng, tỏ tình thất bại thế mà cũng còn cười được? Rõ ràng là một nụ cười miễn cưỡng! Lái xe vẫn bình ổn như lúc đầu, quay đầu liếc trộm Cao Vũ Sanh, phát hiện thế mà cậu nhóc này còn đang rất vui, chẳng lẽ là đả kích lớn quá nên ngốc luôn?

"Chuyện này, trở về rồi chúng ta nói cho rõ ràng." Địch Thần nghĩ, dù sao mình cũng là người lớn tuổi hơn, mình nên là người đưa ra chủ ý.

"Đừng nên cảm thấy có gánh nặng, ca ca cho phép em tiếp tục theo đuổi là được rồi." Cao Vũ Sanh xoay đầu qua liếc anh một cái, trong mắt sáng bừng, thoạt nhìn không có chút gì là gượng gạo cả.

"Không phải, sao em lại còn cười ngây ngô chứ?" Địch Thần nhịn không được hỏi.

"Anh mới nói, không có ai quan trọng hơn em." Cao Vũ Sanh vui sướng xoay vô lăng một cái.

Vui mừng do hiểu lầm tạo thành bị hất cho một ly nước lạnh, thất vọng chỉ trong nháy mắt thôi, hắn vốn cũng chẳng hy vọng vào việc Địch Thần sẽ nói đồng ý. Chỉ là, chuyện quan trọng hơn đã được chứng thực, chính hắn một người khi còn nhỏ sống chung với anh hai năm, vậy mà lại được Địch Thần xem là người quan trọng nhất, còn hơn cả Phương Sơ Dương và Địch Mông Mông.

Tinh Tinh của hắn, vẫn luôn là của một mình hắn, ai cũng không thể cướp đi, thế thì sao hắn lại không vui được?

Tốt rồi, sau này chắc chắn người này sẽ càng thêm không kiêng nể gì cả, dù sao cũng biết là có quậy nữa thì anh cũng không bỏ đi được. Địch Thần vỗ cái miệng của mình, hối hận đến ruột cũng quéo.

Xe việt dã trèo đèo lội suối, cuối cùng cũng đến được đường lớn bình thường, xa xa là đã nhìn thấy biển "Trấn Lê Hà." Một con sông nhỏ chạy sát bên đường lớn, nước sông cũng không phải là trong suốt lắm, nhưng so với sông ngòi ô nhiễm nghiêm trọng trong thành phố thì vẫn tốt hơn không ít.

Có mấy người dân đang giặt quần áo, rửa rau, còn có mấy đứa bé đang bắt cá ở sông. Đây chính là Lê Hà, nghe đồn cây ngô đồng mang lại thịnh vượng chính là ở đây.

Cao Vũ Sanh cũng không vội đến trấn Thanh Thụ, mà là dừng xe kéo Địch Thần đi tìm năm cây ngô đồng kia. Nếu đã tới rồi thì cũng muốn đi xem.

"Sớm chết héo rồi, chẳng có gì đẹp cả." Cụ ông bị Địch Thần kéo hỏi chỉ chỉ cầu đá trước mặt, ý nói bọn họ đi qua cây cầu này là có thể nhìn thấy, "Đã chết héo hai mươi năm trước rồi, cây ngô đồng sống không lâu, giờ để lại năm cái hố."

Theo lý thuyết, năm cây này cũng xem như là danh thắng cổ tích, không xây một từ đường cung phụng cũng được, nhưng ít nhiều gì cũng nên lập một cái bia đá. Nhưng nhìn qua nó cũng chẳng được xem trọng bao nhiêu, thậm chí người ở đây cũng không muốn nhắc đến.

Có một vòng gạch xanh loại thấp xây xung quanh, chẳng biết đã bị người nào phá, thất linh bát lạc lộ ra đất bên trong. Cây lớn khô héo đã bị mang đi, trong mấy cái hố cũng chỉ còn lại ít rễ cây. Cây già chết héo, đôi khi rễ cây cũng có thể mọc ra cây mới, nhưng những rễ cây này chẳng hề có chút sức sống, thậm chí cũng chẳng có sâu bọ gì.

"Sao lại không trồng thêm cây mới?" Địch Thần hỏi một người qua đường. Anh là một thầy giáo mầm non

mà còn biết cây này có thể làm địa điểm du lịch, anh không tin là người của huyện uỷ lại không biết. Trồng thêm mấy cây mới, người ta nói khô mộc phùng xuân (cây khô đợi mùa xuân), như thế thì có thể thu hút khách du lịch.

"Có trồng rồi nhưng lại không sống được!" Người đó lắc đầu.

"Ngũ Đồng dựa vào năm cây ngô đồng này chỉ dẫn mới hưng thịnh lên, nhưng nó cũng không được xem là điềm may." Đợi người nọ đi xa, Địch Thần nhịn không được nói chuyện với Cao Vũ Sanh, nói xong lại cảm thấy xấu hổ.

Trái lại, Cao Vũ Sanh vẫn cứ giữ vẻ mặt tự nhiên, đang cúi đầu ghi lại vị trí "Danh thắng" nho nhỏ này, nghe anh nói như thế, im lặng nâng mắt nhìn anh. Lời nói phong kiến mê tín chạy từ trong miệng Địch Thần ra, nghe kiểu gì cũng thấy rất là kỳ kỳ.

"Nhìn gì?" Địch Thần bị hắn nhìn đến không được tự nhiên.

Cao Vũ Sanh nháy mắt mấy cái: "Ca ca cũng biết phong thuỷ sao, thật không hổ là…"

"Dừng dừng." Địch Thần xoa da gà nổi trên tay, kéo thằng nhóc lên cơn đi, nhét vào trong xe, mình lái. Anh đã thấy qua các loại thủ đoạn theo đuổi rồi, đưa cơm hàng ngày, hát dưới lầu, cầm tiền ném thẳng vào mặt, kéo bè kéo lũ đánh nhau tranh đoạt quyền theo đuổi, nhưng mà chưa thấy qua kiểu của Cao Vũ Sanh.

Tiểu Thiên Tứ nhà mình… đúng là cốt cách thanh kỳ.

Đi qua trấn Lê Hà, lại đi thêm mười tám dặm nữa, cuối cùng cũng tới trấn Thanh Thụ. Không giống với tiểu kiều lưu thủy (1) của trấn Lê Hà, trấn Thanh Thụ này khá lá ảm đạm. Hiếm khi thấy được cây xanh nào ở trong trấn, bụi bặm đầy trời, nhà dân nhìn qua cũng rất là tiêu điều.

(1) Tiểu kiều lưu thuỷ: sông nhỏ nhưng vẫn có nước, trong ngữ cảnh này có ý nói trấn này tuy có ảm đạm nhưng vẫn có sức sống.

Bản đồ trong điện thoại đến đây thì dùng không ổn lắm nữa, Địch Thần xuống xe kiếm người để hỏi đường. Có mấy người ngồi chơi mạt chược ở ven đường, trẻ có già có. Lấy một hộp thuốc lá từ trong xe, đưa cho mỗi người một cây.

"Mỏ? Anh nói mỏ Cao Viễn đó hả?" Người được Địch Thần cho điếu thuốc, thấy vô cùng thoải mái, cười rồi nói chuyện.

"Đúng thế." Địch Thần gật đầu.

"Đi về phía Nam, ngay bên cạnh Liễu Trang ấy." Một người chơi mạt chược ngẩng đầu lên, thấy người kia

hút thuốc đến thoải mái, liền lấy điếu thuốc kẹp trên lỗ tai xuống châm lên.

"Liễu Trang nào?" Có người trẻ tuổi mở miệng hỏi.

Địch Thần hơi nhíu mày, dân bản xứ cũng không biết chỗ này, không lẽ là bịa chuyện?

"À, chính là cái thôn Tuyệt Hậu kia." Người đứng xem chơi mạt chuộc nhìn có chút hả hê nói, người trẻ tuổi lập tức hiểu, nói đã nghe qua chỗ này rồi, là do đã quên mất tên cũ của thôn Tuyệt Hậu là Liễu Trang.

"Thôn Tuyệt Hậu gì?" Cao Vũ Sanh xách cái vali hợp kim đi tới.

Địch Thần đứng đây vốn đã khiến người khác chú ý, lúc này bên cạnh lại có một người anh tuấn phi phàm đứng kế, lập tức khiến cho mọi người không muốn chơi mạt chược nữa, đơn giản trò chuyện luôn.

"Thôn của bọn họ tà môn lắm, đều không sinh con được. Đàn ông cưới vợ vùng ngoài, hoặc là nữ gả cho thôn khác, làm thế mà cũng không sinh con được."

"Đã nói bọn họ làm nhiều chuyện xấu mà, bị trời phạt."

Địch Thần cùng Cao Vũ Sanh liếc nhau, trong lòng hơi trầm xuống. Nếu như Cao Viễn thật sự đào được quặng tuyết đầu, chỗ đó chắc chắn bị nhiễm phóng xạ. Loại đồ vật phóng xạ này, gây ra bệnh gì cũng không nói rõ được, không sinh nở được đã xem là nhẹ.

Cao Vũ Sanh mở cái nắp trên vali ra cho những người này nhìn xem: "Mọi người đã thấy loại quặng này bao giờ chưa? Chúng tôi từ chỗ khác tới, muốn mua loại quặng này."

Những người trẻ tuổi kia nhìn qua, đều lắc đầu, chỉ có một ông lão là lại gần nhìn kỹ.

Địch Thần thấy hai lông mày vốn nhăn giờ lại xoắn chung một chỗ, vội hỏi: "Ông à, ông đã thấy qua rồi sao?

Ông lão nhìn hai người: "Người trẻ tuổi à, lão đây mắt mờ nhận thức không chuẩn lắm, nói một câu, có muốn nghe theo không thì tuỳ hai cậu."

"Ông cứ nói." Địch Thần chăm chú lắng nghe.

Ông lão thở dài: "Đây là quặng tiêu cốt, tốt nhất là ném nó đi càng sớm càng tốt."

Quặng tiêu cốt? Không phải quặng tuyết đầu sao? Địch Thần không hiểu lắm, giả vờ kinh ngạc mời ông

lão nói tường tận. Những người khác nghe thấy "quặng tiêu cốt" thì đều lại gần xem.

Ông lão nói, trong núi này có quặng tiêu cốt, từ thời xưa có người nhặt được, có giá trị liên thành nhưng sẽ mang đến vận xui. Từ nhỏ thì người dân bản xứ đã được nghe đủ câu chuyện về loại quặng tên tiêu cốt này.

"Lúc đó có người ở mỏ Cao Viễn nói là gặp được loại quặng này, sau đó thì gặp chuyện không may, chắc chắn đã bị nguyền rủa." Người đứng xem hút điếu thuốc xong ném xuống đất, dùng chân nghiền, nói chắc như đinh đóng cột.

/Hết chương 87/

88. Chương 88

Chuyển ngữ: Cực Phẩm

Quân mai tuyền hạ nê tiêu cốt, ngã ký nhân gian tuyết mãn đầu (Người dưới suối vàng xương đã hoá thành bùn. Ta đây ở nơi nhân gian tuyết đã phủ trắng đầu).

Đối với người đi đào mỏ mà nói, đó là loại quặng tiêu cốt thôn huyết phệ hồn; đối với người quyền quý mà nói, đó là quặng tuyết đầu trong suốt như tuyết. Đã có từ thời xa xưa, chỉ là hiếm có người biết.

Lời của ông lão đã xác nhận Cao Viễn có quan hệ với quặng tuyết đầu, có đi đến thôn Tuyệt Hậu hay không đã không còn quan trọng nữa rồi. Tục ngữ nói đã làm thì phải làm cho trót, hai người vẫn quyết định tới đó xem thế nào.

Liễu Trang, thôn Tuyệt Hậu.

So với bụi đất đầy đường ở trấn Thanh Thụ, ở đây lại không bẩn thỉu lộn xộn như thế. Nhà nào cũng được xây không tệ lắm, trong thôn còn có đường xi măng. Chỉ là đường xi măng đó nhìn qua khá là cũ, chắc là do mấy năm gần đây cũng chẳng tu sửa gì.

Hầm mỏ Cao Viễn nằm cách thôn không xa, xa xa là có thể nhìn thấy, còn có một ít loại máy móc lớn cũ kỹ đậu ở đây. Cao Vũ Sanh kéo Địch Thần, không cho anh đi qua hướng hầm mỏ.

"Em nhìn chỗ này." Địch Thần chỉ vào bảng hiệu của quán tạp hoá trong thôn, trên đó ghi "Bánh ngọt thuốc lá Cao Viễn."

Có một bác gái tóc đã hoa râm ngồi trong quán tạp hoá, thấy hai người bọn họ chỉ chỉ chỏ chỏ thì đi tới, cảnh giác hỏi: "Hai người đang làm gì vậy?"

“Chúng tôi đi phượt tới đây.” Địch Thần cười hì hì nói, lấy một cây kẹo trong quán rồi trả tiền cho bà.

Mua cái gì đó rồi mà bác gái vẫn không thả lỏng: “Ở đây chẳng có gì hay ho cả đâu, chỉ có một cái mỏ tàn thôi, hai người nhanh đi chỗ khác đi.”

“Đó là của tui hu hu hu…”

“Ai cướp được thì chính là của người đó.”

Cách đó không xa truyền đến tiếng ồn ào của mấy đứa bé, Địch Thần quay đầu nhìn qua, thấy bóng dáng của mấy đứa bé trong ngõ hẻm.

Ánh mắt Địch Thần hơi tối, giả vờ không nhìn thấy, tiếp tục hỏi thăm bác gái: “Tôi có nghe qua cái mỏ này rồi, hồi xưa mỏ này làm ăn được lắm mà, sao giờ không làm nữa?”

Bác gái thấy anh không hỏi việc liên quan đến mấy đứa trẻ, thở phào nhẹ nhõm khó nhìn thấy: ”Thì có chuyện xảy ra, lúc đó nhiều công nhân mắc bệnh lạ lắm. Có người thối tay thối mặt, có người miệng méo mắt lệch, có người lại mắc ung thư, bọn họ nói là tai nạn lao động, mỏ lại không chịu bồi thường cho nên mới làm ầm lên.

“Mấy cái bệnh này sao có thể coi là tai nạn lao động được?” Địch Thần bày ra vẻ mặt không giải thích được.

“Ai mà biết, mỏ làm ăn tốt thế mà bị người ta quậy cho phá sản, làm cho thôn của chúng tôi cũng chẳng làm ăn được nữa.” Bác gái nói tiếp lại thấy một bụng tức, năm đó lúc Cao Viễn còn đang làm ăn ngon lành thì những người công nhân, quản lý thường đến thôn bọn họ mua đồ. Lúc đó, tuỳ tiện mở tiệm tạp hoá, quán cơm nhỏ, việc làm ăn đều rất tốt, nhà nào cũng kiếm được một khoản.

“Trong thôn mọi người không có ai tới mỏ làm sao?” Hôm bữa ông chủ quán mì nói là do có mỏ nên trấn trên có nhiều gia đình giàu có lắm, Địch Thần còn nghĩ là do bọn họ đến mỏ làm việc có tiền lương cao, giờ xem ra lại không phải như thế.

“Có việc buôn bán ai lại không làm, đi đào mỏ cái gì chứ! Cũng là do người bên ngoài đến làm.” Bác gái khinh thường bĩu môi, bọn họ có ưu thế địa lý tự nhiên, đương nhiên làm buôn bán là nhẹ nhàng nhất, có người ngu mới tới cái chỗ tối tăm chẳng có ánh mặt trời đi đào mấy cái gì gì.

Hai người đi vòng vòng ở trong thôn, đúng là có rất nhiều dấu vết lưu lại từ năm đó. Có quán cơm nhỏ đóng cửa đã lâu, có phòng xông hơi nửa sống nửa chết, có cửa hàng quần áo đóng chặt cửa, có thể tưởng tượng năm đó chỗ này phồn thịnh cỡ nào, so với trấn trên còn náo nhiệt hơn.

Cũng khó trách người trấn trên biết thôn bọn họ không sinh được con lại có chút hả hê. Người nào cũng có lòng ghen tỵ, tại chỗ thôn trấn việc cỏn con gì cũng đồn ra được thì loại ghen ghét này sẽ bị phóng đại vô

hạn, ác ý cũng theo đó mà tới.

Có mấy người phụ nữ trung niên ngồi trước cửa dệt áo lông, một người phụ nữ thấp ôm hầm hừ đi tới: "Thím Ba này, cháu trai béo mới tới của nhà thím quá càn quấy rồi! Cướp xúc xích của cháu tôi không nói, lại còn đẩy người ta té xuống."

"Con nít chơi đùa đó mà, bà gấp cái gì?" Người phụ nữ gọi là thím Ba vừa cao vừa mập, giọng nói trung khí mười phần.

Địch Thần nghe thế, đuôi lông mày nhướng lên: "Nghe qua thấy giống Tiểu Bàn thật."

Chỗ này là thôn Tuyệt Hậu, lại có không ít con nít, mấy đứa bé này từ đâu tới thì không nói cũng hiểu. Từ lúc Tiểu Bàn mất tích đến giờ vẫn chưa có tin tức gì, hôm nay lại ở trong một thôn làng có phong trào mua trẻ em nghe được hành vi giống thế, thật sự là không nhịn được suy nghĩ nhiều.

Cao Vũ Sanh nhanh chóng kéo anh, lắc đầu.

Rõ ràng những người này rất cảnh giác, tuy là bọn họ nghe được giọng nói của mấy đứa bé, cũng có người dân thảo luận. Nhưng cho đến giờ bọn họ lại chẳng nhìn thấy được đứa bé nào. Chỉ nghe nhưng không gặp được, có thể thấy là người trong thôn đang đề phòng hai người bọn họ.

Lúc Địch Thần mới bị kéo còn hết hồn, chột dạ nhìn xung quanh một chút, hai người đàn ông lôi lôi kéo kéo mà bị người trong thôn nhìn thấy thì thật không tốt. Nhìn thấy Cao Vũ Sanh lắc đầu mới hiểu được, ngượng ngùng ho nhẹ một tiếng: "Ca là người không có đầu óc như vậy sao? Chúng ta đi trước đã, ra bên ngoài rồi báo cảnh sát."

Bất kể là Tiểu Bàn có ở đây không, thì những đứa bé trong thôn Tuyệt Hậu này cũng tới từ con đường bất chính. Chỉ là không có bằng chứng gì, nếu như Địch Thần tính quản nhiều thì có thể sẽ bị người trong thôn đánh chết.

Trên đường trở về, Cao Vũ Sanh vẫn rất im lặng.

Địch Thần cũng không biết mở miệng an ủi thế nào, xác nhận quặng tuyết đầu có quan hệ với Cao Viễn, đây là một chuyện chẳng có gì để vui mừng cả. Không khí giữa bọn họ lại còn đang ngột ngạt, lúc này nói gì cũng thấy không thích hợp.

Cứ im lặng như thế lái về Bát Hồi Lĩnh, điện thoại lại không có tín hiệu lần nữa, Địch Thần chán nản quay kính xe xuống cho thông khí. Chất lượng xe này rất tốt, cửa sổ xe có thể cách âm hầu hết âm thanh, khi kính thuỷ tinh quay xuống thì tiếng rừ rừ của xe lớn đánh thẳng vào tai trong nháy mắt.

Địch Thần lập tức quay đầu lại nhìn về phía sau, có một chiếc xe vận tải chở đá chẳng biết đã đi lên con đường núi của Bát Hồi Lĩnh từ khi nào. Chiếc xe kia chạy rất nhanh, không chút để ý đường xe chạy ba

bước quẹo một bước, chạy xe vận tải như đang chạy xe đua.

"Đằng sau có chiếc xe tải lớn." Trong lòng Địch Thần căng thẳng, giơ tay lấy ba lô đằng sau ra, lôi ống mềm của bình ô-ra ra ngậm vào miệng.

Nơi núi rừng hoang vu thế này, xung quanh cũng không có mỏ đá gì, sao tự nhiên lại xuất hiện một chiếc xe tải đá? Xe tải cỡ lớn, đó là loại yêu thích nhất của tên sát thủ có súng bắn đinh kia.

"Không sao, hắn đuổi không kịp." Cao Vũ Sanh vẫn bình tĩnh như trước, cứ đạp chân ga đều đều, xe việt dã mã lực mười phần ổn định tăng tốc.

Lúc này Địch Thần có chút hối hận, hẳn mình nên lái mới phải. Vì làm vệ sĩ nên anh đã chuyên luyện qua lái xe tốc độ nhanh, dưới tình huống cực đoan thế này còn có thể tránh được.

Điện thoại vẫn không có tín hiệu, Địch Thần nhanh chóng quan sát tình huống ven đường. Chỗ này không phải đường núi bình thường, là chỗ đồi núi gần chóp đỉnh, hai bên đều là dốc thoải. Co dù bị xe tải đụng trúng cũng không đến mức ngã chết, nhưng mấu chốt là anh phải làm sao để mang Cao Vũ Sanh ra ngoài trước, tránh được công kích kế tiếp của sát thủ.

Bóp chặt búa an toàn trên trần xe trong tay, Địch Thần hít ô-xy liên tục. Nếu là tài xế thích đua xe đi ngang thì thôi, nếu như là tên sát thủ kia thì hôm nay phải để hắn thăng thiên ở đây.

Cao Vũ Sanh nhìn qua không lo lắng chút nào, thậm chí còn bình tĩnh hơn bình thường: "Đừng nên tháo dây an toàn, nếu như tông vào sau xe sẽ dễ bay ra ngoài. Ca ca biết gọi cho chỗ cấp cứu bằng máy bay trực thăng của em đúng không?"

Cấp cứu bằng máy bay trực thăng, đây chính là phục vụ VIP của bệnh viện lớn, là cách cấp cứu dùng máy bay trực thăng làm xe cứu thương.

"Anh biết, đừng nói chuyện lo lái xe đi, có anh ở đây. Tốt nhất tên kia đừng có tới, tới thì hôm nay cũng đừng hòng đi." Ngày đầu tiên Địch Thần làm vệ sĩ cho Cao Vũ Sanh thì đã nhớ hết tất cả tin tức của hắn, số cấp cứu bằng máy bay trực thăng, bác sĩ tư nhân, số chứng minh nhân dân, tài khoản bảo hiểm, dùng để bảo đảm ở dưới bất kỳ tình huống gì cũng có thể cứu cố chủ đúng lúc.

Cao Vũ Sanh nhẹ nhàng đạp thắng, vẫy đuôi một cái chuyển hướng nhanh, lúc đổi hướng mới phát hiện đằng trước hai trăm mét có một chướng ngại vật. Thanh sắt dài xông tới từ chỗ lan can, đi lên nữa nó sẽ găm nát lốp xe. Xuống xe lấy ra thì không kịp, sẽ bị chiếc xe sau lưng đuổi tới đánh bay lập tức.

"Quay đầu, tới dốc thoải!" Địch Thần lớn tiếng nói.

Cao Vũ Sanh quả đoán quay đầu tại chỗ, lúc cách xe tải tầm năm mươi thước thì đạp ga số lớn nhất, bám dốc thoải về con đường kề sát quay ngược lại. Xe tải lớn quay đầu rất khó, muốn quay đầu đuổi theo bọn

họ thì cực kỳ khó.

Bỗng nhiên, xe tải bỗng nhiên đổi hướng, không quan tâm gì nhằm về phía xe việt dã trên đường, rất có tư thế đồng quy vu tận.

Xe việt dã quay vòng, trực tiếp lao xuống sườn núi. Xe tải tông mạnh vào đuôi xe, "ầm" một tiếng vang thật lớn, Địch Thần chỉ cảm thấy có một luồng sức mạnh khổng lồ thúc vào lưng mình, đẩy xe lẫn người bay về phía trước.

Phía trước có đầy đá lởm chởm, mắt thấy có một khối đá lớn nằm ngay trước, đang ngăn đón bọn họ. Muốn tránh cũng không kịp, Địch Thần vươn tay đoạt vô lăng: "Lái qua trái!"

Ai biết Cao Vũ Sanh lại nhanh hơn anh, lái qua bên phải, khiến cho chỗ tài xế hướng về phía cục đá kia.

"Rầm rầm ——" Địch Thần chỉ nghe được tiếng va chạm đinh tai nhức óc, đầu vùi vào túi khí an toàn, suýt nữa là không thở được. Cũng may trong miệng anh còn cắn ống thông mũi, nhanh chóng ngồi dậy, phía sau vang lên tiếng đóng cửa của xe tải.

Địch Thần đấm mạnh một quyền vào túi khí của Cao Vũ Sanh, kéo dây an toàn ra.

"A…" Cao Vũ Sanh đau đớn rên một tiếng, dùng bàn tay dính máu nắm tay Địch Thần, ngăn động tác muốn ôm của hắn, "Chân của em bị mắc rồi, anh đi ra ngoài trước, a…"

"Hai người đều không ra được đâu." Giọng nói khàn khàn đáng sợ truyền tới từ ngoài cửa sổ, Địch Thần cảm thấy một vật gì đó bén nhọn lạnh lẽo để ngay gáy mình.

Sau đó, súng bắn đinh vang lên tiếng di chuyển.

Cao Vũ Sanh bỗng mở to hai mắt nhìn, giơ tay ra ngăn lại. Địch Thần cúi đầu, lách được, dùng đầu mình đẩy cái cổ tay kia ra, một cước đá vào cửa xe.

Tất cả động tác hoàn thành chỉ trong nháy mắt, đinh của súng bắn vào ghế ngồi, sát thủ đứng ngoài cửa bị cửa xe mở bung táng văng ra ngoài, chỉ nghe được một tiếng đằng đằng sát khí: "Đệch con mẹ mày!"

/Hết chương 88/

Tác giả: _(: ”)_

89. Chương 89

Chuyển ngữ: Cực Phẩm

Đúng là sát thủ súng bắn đinh! Khi Địch Thần thấy bàn tay máu bám trên cánh tay mình thì lập tức đỏ mắt, cầm búa an toàn xông ra, thầm nghĩ phải đánh nát cái đầu chó của tên khốn kiếp này.

Sát thủ bị cửa xe đụng té, ngã ở trên nền cỏ mềm nên cũng không bị thương, đẩy cửa xe ra nhanh chóng đứng dậy, lại lần nữa giơ súng bắn đinh lên.

"Phụt phụt phụt!" Súng bắn đinh đã được cải chế có uy lực mười phần, Địch Thần lăn một vòng ngay tại chỗ, tiện tay nắm cửa xe rớt xuống đất làm tấm khiên. Đinh sắt cắm thẳng vào cửa sắt, cũng may cửa xe đủ dày, tuy là không đỡ được đạn chính quy, nhưng ngăn cản mấy cái đinh thì vẫn dư sức.

Địch Thần cầm cửa xe nhanh chóng đến gần, dùng hết sức đánh về phía sát thủ, siết chặt búa an toàn trực tiếp hướng đến đầu của hắn đánh, muốn đập nát cái xác của con rùa chết tiệt kia ra, cho hắn hiểu đầu nở hoa là thế nào.

Sát thủ giơ chân đá vào cửa xe, dựa thế văng ra, lăn một vòng ngay tại chỗ, hướng về phía Địch Thần tiếp tục bắn đinh, cái này khiến cho Địch Thần phải xoay người lại đỡ.

Sát thủ chuyên nghiệp này có tố chất rất tốt, không hề ham chiến. Tạm thời uy hiếp Địch Thần xong, liền nhanh chóng hướng tới gần xe, ý đồ bắn chết Cao Vũ Sanh đang bị kẹt ở chỗ tài xế. Địch Thần hít một hơi ô-xy thật dài, xoay ngang cửa xe, trực tiếp xem nó là đĩa ném qua.

"Bộp!" Cửa xe đập trúng sau lưng của sát thủ, đụng ngay chỗ gáy, phát ra tiếng đụng lớn. Lảo đảo hai bước, trực tiếp ngã nhào xuống đất, bất động.

Địch Thần đoán là tên này đã bị đụng cho hôn mê, bước nhanh chạy đến ôm Cao Vũ Sanh ra ngoài. Khi tay chân bị thương mà bị đè ép quá một giới hạn thời gian nào đó chắc chắn sẽ bị hoại tử, còn ở bên trong ngây ngô thêm giây nào nữa thì Thiên Tứ của anh sẽ có thêm một giây chịu khổ.

Buồng lái chen chung một chỗ với cục đá, đã bị biến dạng nghiêm trọng. Địch Thần trực tiếp đẩy đuôi xe, kéo xe ra chỗ khác. Nghe được tiếng rên đè nén của Cao Vũ Sanh, trong lòng lập tức quéo thành một cục, hận không thể đập nát xe ngay lập tức.

"A!" Sát thủ bên đó bỗng quát lớn một tiếng, hấp dẫn sự chú ý của Địch Thần. Địch Thần không chút nghĩ ngợi trực tiếp chắn ngay chỗ cửa sổ xe, trên cánh tay đau xót, âm thanh ghim vào thịt truyền vào trong đầu, đánh cho cả người tê dại.

Sát thủ nằm sấp dưới cửa xe, lặng lẽ giơ súng lên. Nếu như Địch Thần bị tiếng gào của hắn thu hút thì có thể chọn xoay người, như thế là hắn có thể trực tiếp bắn trúng buồng lái.

"Mẹ nó!" Địch Thần không dám đi chuyển, nhanh chóng nhấc chân lên đá trúng một cục đá nhỏ, chuẩn xác không nhầm đập trúng ngay mặt sát thủ.

"A!" Sát thủ kêu thảm một tiếng, lật người mở cửa xe. Giữa trán bị cục đá đập đến độ u vào, chảy rất nhiều máu, nhuộm cho khăn trùm đầu màu xám thành một mảng màu nâu. Máu che mắt ảnh hưởng đến tầm nhìn của hắn, sát thủ đơn giản lấy khăn trùm đầu xuống lộ ra hình dạng.

Sát thủ lộ mặt, đây là ý không chết không ngừng.

Vóc người của tên này cực kỳ phù hợp với ấn tượng về tội phạm giết người của quần chúng, trán ngắn, hai mắt cách xa nhau, con ngươi của mắt chỉ nằm hai phần ba, như là một con sói ác độc trên hoang mạc, tùy thời tùy chỗ đều có thể nhào đến cắn người.

Địch Thần mặc kệ hắn ta là vật gì, hôm nay anh cũng không có ý định sẽ để tên này rời khỏi. Lần trước sợ bóng sợ gió một hồi nên mới tha cho hắn khỏi chết, lần này lại thật sự đã làm Vũ Sanh bị thương, phải làm chết tên khốn khiếp này. Tiện tay nhổ một cây đinh sắt ghim vào tay, cắn chặt ống mềm trong miệng, nhảy lên một cái, nhảy tới một độ cao mà người bình thường khó có thể đạt đến, trực tiếp đạp vào ngực sát thủ.

Sát thủ giơ lên một cánh tay để chắn trước ngực, cố gắng chống lại được một kích này. Chỉ cần chịu được thì hắn có thể xoay người lại phản kích, thuận lợi đưa một cái đinh vào đầu Địch Thần. Vóc người của hắn không được tính là cao to, nhưng độ thăng bằng rất ổn, nhưng không ngờ lại bị Địch Thần đạp văng ra ngoài, rầm một cái nện vào trên một thân cây to. Súng bắn đinh cầm không chắc rơi trên mặt đất, giãy dụa muốn lại nhặt thì bị Địch Thần đá một cước văng đi.

"Con mẹ nó! Đệch! Mày chết đi!" Địch Thần tiến tới, nắm áo sát thủ, trực tiếp vung quyền đấm vào mặt hắn, cứ nói một câu thì lại đánh một quyền.

Quyền thứ nhất liền đánh bay hai cái răng của sát thủ, trực tiếp phun máu. Người này lại chịu đòn rất được, thế mà chẳng rên tiếng nào. Hợp với mấy quyền đã trúng, không hừ không kêu chỉ là trợn máu thổ huyết.

"Ai nói mày tới đây, hả? Ai mẹ nó nói mày đi giết em ấy!" Địch Thần đánh đến mù quáng, giọng nói oang oang như chuông đồng, trong đó còn có dã thú cáu kỉnh muốn phá xác ra, trong lòng chỉ nghĩ phải xé nát sinh vật trước mặt.

Sát thủ cứ một bộ mặc cho người ta làm thịt, từ trong màn máu miễn cưỡng mở mắt ra, bỗng nhiên rút con dao nhỏ bên trong, đâm tới hướng Địch Thần đang nóng nảy. Mà Địch Thần đang trong trạng trái ô-xy đầy đủ thì động tác nhanh hơn hắn ta rất nhiều, nắm cái tay đang cầm dao, "rắc" một tiếng liền bẻ gãy.

"A ——" Cuối cùng sát thủ cũng nhịn không được phát ra tiếng kêu thảm thiết như heo bị làm thịt, Địch Thần nhướng miệng cười nhạt, nắm con dao xoay một vòng trong tay, ghim một cái tay hoàn hảo khác vào thân cây.

Xé nát hắn! Hủy diệt hắn!

Địch Thần nhìn người máu tươi đầm đìa trước mặt, dục vọng giết chóc trước nay chưa từng có lập tức dội lên.

"Ca ca…" Tiếng kêu yếu ớt xuyên vào óc, dường như cách một lớp màn, không rõ ràng lắm.

"Ca ca!" Lại thêm một tiếng gọi nữa, trầm thấp dễ nghe trực tiếp hóa thành cái móc, kéo được ý thức của Địch Thần từ trong máu tươi ra ngoài, tỉnh táo trong nháy mắt.

Địch Thần lắc đầu, xác nhận sát thủ không thể động đậy được nữa, lảo đảo nhanh chóng chạy về hướng xe: "Vũ Sanh, Vũ Sanh!"

Dường như Cao Vũ Sanh rất đau đớn, dựa người vào ghế, cổ đầy mồ hôi. Nghe thấy Địch Thần kêu hắn thì từ từ xoay đầu, mồ hôi vương trên lông mi từ từ rớt xuống.

"Ráng chịu đựng." Địch Thần cẩn thận quan sát vị trí của hắn, một chân bị cửa xe nát làm kẹt ở bên trong xe, có cây sắt ghim vào, không thể lôi cửa này ra đơn giản thế được.

Nhặt búa an toàn mới ném xuống đất lên, chui người vào bên trong xe. Một tay cầm chặt trụ sắt, lại dùng búa đập gãy cây sắt dày, ổn định năng lên không để Cao Vũ Sanh phải chịu thêm bất cứ vết thương dư thừa nào.

Cây sắt đã gãy, nhìn không thấy những đồ kẹt vào khác nữa, lập tức mở cửa xe ôm người ra ngoài.

Chân của Cao Vũ Sanh bị thương rất nặng, rũ oặt xuống, quần thì bị máu nhuộm ướt. Cũng may cây sắt ghim vào không sâu, Địch Thần rút thẳng nó rồi xé ống quần ra.

"Ưm…" Ngón tay của Cao Vũ Sanh ghim vào thảm cỏ trong nháy mắt, không khống chế được ngẩng đầu lên, lộ ra cần cổ yếu ớt đầy mồ hôi.

Thấy cảnh tượng bên trong ống quần, Địch Thần lập tức hít vào một hơi khí lạnh. Chắc chắn chân đã bị gãy rồi, cả chân toàn là máu, mơ hồ còn thấy một đầu khớp xương đâm ra ngoài.

Địch Thần không dám nhìn nữa, sợ tim mình ngừng đập, xoa khuôn mặt đầy mồ hôi lạnh của Cao Vũ Sanh: "Thiên Tứ, đừng sợ, ca ca ở đây, giờ chúng ta sẽ đi tìm bác sĩ."

Điện thoại vẫn không có tín hiệu, xe việt dã bị đâm hư đã bất động, Địch Thần nhẹ nhàng đặt Cao Vũ Sanh xuống, chạy đi tìm cái xe vận tải lớn kia.

Chìa khoá vẫn còn cắm, Địch Thần chui vào buồng lái, trực tiếp đạp ga.

"Ầm ——" Xe vận tải lớn đổi chiều trên sườn núi, đầu xe đâm vào cái hố. Địch Thần dựa vào kỹ thuật xúc đất của mình trực tiếp xoay xe.

"Rầm rầm rầm!" Xe vận tải như một con trâu trúng roi, ầm ầm lùi về sau. Khó khăn lắm mới qua được chỗ kẹt, đá phía sau xe cộc cộc lăn xuống, sau đó "cạch" một tiếng dừng lại, không nhúc nhích nữa.

Địch Thần mắng một câu thô tục, nhảy xuống xe. Mấy cục đá hướng thẳng về phía sát thủ mắc ở thân cây chạy tới, lại khiến cho trên người sát thủ bị thương thêm mấy chỗ. Móc cái điện thoại không có tín hiệu chụp khuôn mặt đầy máu của sát thủ lại, tìm mấy cái ghế câu cá có vải bạt ở trong xe việt dã, hai ba cái bẻ ra cố định chân cho Cao Vũ Sanh.

Cao Vũ Sanh chịu đựng không lên tiếng, chỉ cắn chặt răng, ướt sũng nhìn anh. Lòng Địch Thần đã muốn nát, nhịn không được ôm người vào lòng, hôn một cái lên trán: "Đường trong Bát Hồi Lĩnh này không dài, để anh ôm em đi."

Nói xong, móc vali có đứa quặng tuyết đầu vào ba lô trên lưng, ôm lấy Cao Vũ Sanh, bước đi trên đường núi.

Trong gối ô-xy vẫn còn nhiều ô-xy, Địch Thần ngậm ống mềm, đi vừa nhanh vừa ổn định. Chỉ là dù tốc độ có nhanh thế nào thì vẫn thua xe, con đường núi lúc mới đến thấy chẳng xa gì, giờ lại như đi mãi không có tận cùng.

"Ca ca…" Cao Vũ Sanh đau đến sắp hôn mê, dựa vào cổ Địch Thần run từng đợt.

"Anh ở đây."

"Ừm."

Địch Thần nhẹ nhàng nói chuyện với hắn, sợ hắn hôn mê, đơn giản lên giọng: "Em nói em có ngốc không, nói em lái qua trái thì em lại lái qua phải!"

Người bình thường lái xe, lúc gặp nguy hiểm thường vô ý thức tránh đi vị trí của mình, tìm chỗ an toàn. Mà phản ứng lúc đó của Cao Vũ Sanh gần như là phản lại quy luật tự nhiên, hắn lái qua phải, chính là tông mình vào tảng đá.

"Em không thể để anh bị thương được." Cao Vũ Sanh nhẹ giọng nói.

"Lần sau nhớ kỹ, phải bảo vệ mình trước. Cơ thể anh rắn chắc hơn em, lại có lực đàn hồi cao, đụng vào không nát." Địch Thần ôm chặt hơn, thử xem có thể chạy nhanh được không, thấy quá xóc nảy thì bỏ qua,

tiếp tục bước nhanh đi.

Cao Vũ Sanh quyến luyến ngẩng đầu, nhẹ nhàng hôn cằm anh: "Nhưng mà, nếu như anh mất máu quá nhiều thì không ai có cùng nhóm máu với anh cả."

Bước chân của Địch Thần dừng lại, cúi đầu nhìn hắn.

Sắc mặt của Cao Vũ Sanh tái nhợt, trong tròng mắt đen kịt tràn đầy ảnh ngược của Địch Thần, thấy anh cúi đầu, liền đơn giản lại gần, trực tiếp dán lên đôi môi nóng rực kia.

Địch Thần hít ô-xy có nhiệt độ cơ thể cao hơn người bình thường, tiếp xúc được môi mỏng hơi lạnh, lạnh nóng đụng nhau, lại sinh ra chút ngọt ngào kỳ dị.

Địch Thần vốn đã ngây người nay lại càng ngây hơn. Rõ ràng là đụng chạm đến đó thì ngừng, nhưng lại giống như hai linh hồn đã chạm vào nhau. Thời gian dừng lại trong nháy mắt, vượt qua vũ trụ tinh hà, mấy vạn năm ánh sáng, hoà hai sinh mệnh vốn không nên cùng xuất hiện lại thành một.

"Ca ca, cám ơn anh đã đi tới tinh cầu này." Cánh môi đang dán với mình cực kỳ dịu dàng nói ra một câu như thế, liền chợt tách ra.

Địch Thần cảm giác được trên vai trầm xuống: "Thiên Tứ, Thiên Tứ!"

/Hết chương 89/

90. Chương 90

Chuyển ngữ: Cực Phẩm

Cám ơn anh đã đi đến tinh cầu này.

Những lời này có thể xem là thói quen khen anh mù quáng của Cao Vũ Sanh, nhưng mà câu "Không có người có nhóm máu giống anh" thì phải giải thích như thế nào?

Địch Thần ôm thật chặt người đã bất tỉnh trong lòng, cảm thấy mình phải nói gì đó, làm chút gì đó, nhưng đầu lại trống rỗng, chỉ biết bước tiếp về phía trước.

Anh vốn không thuộc về tinh cầu này, là đứa nhỏ này khiến cho anh có ràng buộc với nơi đây. Cá dưới nước nhảy lên hôn môi chim bay lượn, từ đó về sau thì liền có ràng buộc với biển rộng.

Thì ra Vũ Sanh vẫn luôn biết…

Quay về con đường núi của Bát Hồi Lĩnh, vòng vo lại còn dài dằng dặc, Địch Thần chỉ cảm thấy đã đi hết cả đời mình, mới khó khăn lắm có được tín hiệu. Trực thăng cấp cứu được điều đến từ thành phố gần nhất, đưa người về lại tỉnh thành.

Bị thương quá nặng, đã cấp cứu trên trực thăng, chịu đựng đến bệnh viện thì lập tức phẫu thuật. Bệnh viện này chính là bệnh viện tư nhân cao cấp mà Địch Thần ở lần trước, điều kiện tốt, có thể bắt đầu phẫu thuật bất cứ lúc nào. Cao Vũ Sanh được đẩy đi làm chuẩn bị cho ca phẫu thuật, thư ký Trịnh chạy đi chạy lại làm thủ tục, Địch Thần thì cả người đầy máu đứng ở hành lanh.

Đã có hai người của nhà họ Cao đến, mẹ kế và chị hai. Mẹ kế đi giày cao gót, vội vội vàng vàng chạy vào, vẻ mặt lo âu hỏi Địch Thần: "Đã có chuyện gì xảy ra? Đang tốt lành sao lại gặp tai nạn xe cộ được?"

Chị hai nhà họ Cao thì không có hứng thú thích diễn, chống gậy đi từng bước một tới, cách ba bước thì ngừng lại, cười nhạt: "Nó gặp tai nạn xe cộ thì không phải bà là người mừng nhất à?"

"Văn Tranh, con nói cái gì thế!" Mẹ kế vô cùng tức giận, "Mẹ đã nuôi lớn Vũ Sanh từ nhỏ, ở trong lòng mẹ thì nó và Tiểu Địch là giống nhau."

"Bà nói lời này cho vệ sĩ nghe đi, nói cho tôi là đang kể chuyện cười đó hả?" Cao Văn Tranh trào phúng nhìn bà ta, giống như đang nhìn một con khỉ diễn xiếc.

"Thái độ của con là sao!"

"Mẹ nó đừng có ồn nữa!" Địch Thần mắng lớn, ánh mắt hung ác đến dường như muốn nhai người khác, hai người phụ nữ giễu cợt nhau lập tức ngậm miệng.

Mẹ kế bị Cao Chấn Trạch mắng thành thói quen thì là phản xạ có điều kiện, Cao Văn Tranh thì hoàn toàn là bị hết hồn. Một vệ sĩ thôi mà dám lớn lối thế! Chưa đợi cô mở miệng, trong phòng chuẩn bị bỗng nhiên truyền đến một tiếng kêu đau đớn.

Địch Thần quay đầu xông thẳng vào, bị y tá ở cửa ngăn lại: "Tiên sinh, anh không vào được."

"Em ấy đang đau đó, mấy người không chích thuốc tê à?" Cả người Địch Thần toàn máu, đỏ mắt chất vấn.

"Sẽ." Y tá bị bộ dáng này của anh doạ sợ không nhẹ, nhưng vẫn kiên trì giải thích. Làm sạch vết thương trước khi phẫu thuật, cho dù cơ thể có được gây tê, cũng không thể chịu đựng được đau đớn từ xương gây ra.

Cao Vũ Sanh vừa tỉnh táo lại, đã bị đau đớn lật núi đổ biển khiến cho không biết làm sao. Thật sự là quá

đau, căn bản không biết phải giảm như thế nào, thậm chí còn hoài nghi không biết mình còn ở nhân gian hay không. Vùng vẫy muốn bò dậy, suýt nữa bác sĩ đã không giữ được hắn.

Địch Thần đẩy y tá ra, chạy đến giường bệnh ôm lấy hắn: "Vũ Sanh, đừng sợ, bọn họ đang làm sạch vết thương trước khi phẫu thuật, lát nữa chích thuốc tê thì không đau nữa."

Bệnh viện tư nhân này có nhiều bác sĩ gây tê, đã chuẩn bị xong thuốc gây tê chích vào cột sống. Cao Vũ Sanh nhìn thấy Địch Thần, miễn cưỡng bình tĩnh lại.

Tóc của hắn đã bị mồ hôi làm cho ướt nhẹp, cả người như bước ra từ trong ao nước, bàn tay co giật nắm được cánh tay Địch Thần, đẩy anh ra ngoài. Đã đau đến cực hạn, người chẳng còn thể diện gì nữa, hắn không muốn cho Địch Thần thấy dáng vẻ chật vật như thế này của mình.

"Anh ở đây trông em, không cho bọn họ làm bậy." Địch Thần cầm tay Cao Vũ Sanh, nhẹ nhàng hôn lên trán hắn.

Tiếp xúc ấm áp, trong nháy mắt an ủi được người bị đau đớn ép đến hỏng mất, Cao Vũ Sanh sửng sốt, tạm thời quên mất đau đớn, ngơ ngác nhìn Địch Thần. Bác sĩ gây tê bước vào, muốn gây tê ở lưng, mời Địch Thần ra ngoài để tránh ảnh hưởng.

Cao Vũ Sanh nằm nghiêng bất động, mắt chăm chú nhìn Địch Thần, mãi tới khi cửa tự động khép lại che đi đường nhìn, thì mới chú ý đến kim chích đâm vào cột sống.

Kiểm tra tất cả mọi thứ, quyết định có thể phẫu thuật ngay, Cao Vũ Sanh được đẩy vào phòng phẫu thuật, bác sĩ cầm giấy chấp nhận phẫu thuật đi ra ngoài nói người nhà ký tên.

"Bệnh nhân bị thương khá là nghiêm trọng, đã bị gãy xương, theo như số lượng máu chảy ra và những tổn thương khác thì cần được phẫu thuật ngay lập tức. Nhưng rủi ro phẫu thuật tương đối cao, có thể phải..." Bác sĩ nói một đống thuật ngữ chuyên nghiệp, bao gồm khả năng phát sinh ngoài ý muốn và các loại biến chứng, có rủi ro phải cắt bỏ, cũng không loại đi khả năng sẽ tử vong.

Địch Thần nghe thấy mà tay chân rét run, lúc đó Địch Tê Nguyệt bị thuyên tắc ối (1), bác sĩ cũng cầm một tờ giấy chấp nhận phẫu thuật có đầy nguy cơ thế này. Anh ký, không bao lâu sau thì Địch Tê Nguyệt không còn nữa. Bây giờ là Tiểu Thiên Tứ của anh, là người anh tuyệt đối không thể để mất đi được, bên trên tờ này chính là chứng từ cho phép tử vong hợp pháp.

(1) Thuyên tắc ối xảy ra khi dịch ối, những tế bào thai nhi, tóc hoặc các tổ chức khác đi vào tuần hoàn mẹ gây ra phản ứng dị ứng. Nếu xảy ra thuyên tắc ối, tỷ lệ tử vong của mẹ có thể tới hơn 80% cho dù tỷ lệ sống sót của thai nhi có thể lên đến 70% *(Nguồn: Tuổi Trẻ Online)*.

Giơ tay lên nhận tờ giấy. Bác sĩ hỏi: "Xin hỏi, anh có quan hệ gì với bệnh nhân?"

Địch Thần sửng sốt, mới nhớ ra, theo pháp luật mà nói, anh và Cao Vũ Sanh không có bất cứ quan hệ gì. Tờ giấy bị Cao Văn Tranh cướp đi, khinh miệt liếc anh: "Chỉ là một vệ sĩ thì có tư cách gì ký tên. Tôi là chị ruột của Cao Vũ Sanh, để tôi ký."

"Được." Bác sĩ chuyển hướng một cách tự nhiên qua Cao Văn Tranh.

Cao Văn Tranh cầm bút lên, nhìn kỹ một lần, nhíu mày: "Bị thương nặng như thế mà còn phải phẫu thuật gấp thì rất dễ bị nhiễm trùng. Nhất định phải bảo vệ mạng sống của em trai tôi, lúc có rủi ro không còn cách nào khác thì cứ cắt, sống mới là quan trọng nhất."

Địch Thần chợt nắm chặt bàn tay, bác sĩ cũng không nói tới chuyện cắt, nào có người nhà kiểu gì lại đi đề nghị tích cực thế!

Cao Văn Tranh nói nhìn như hiểu lẽ, nhưng cô ta nói như thế thì bác sĩ sẽ yêu cầu cô ta viết vào "XX dưới tình huống yêu cầu ưu tiên cắt."

Dường như bác sĩ chưa thấy qua người nhà lý trí như thế bao giờ, sửng sốt một chút mới châm chước nói: "Cái này còn phải xem tình huống cụ thể, nếu như người nhà chọn ưu tiên cắt thì chúng tôi sẽ cân nhắc." Dưới một vài tình huống, bảo vệ chân có thể còn phiêu lưu hơn, nếu người nhà đã đồng ý cắt thì điều trị của bọn họ có thể giữ như bình thường.

Sau đó, quả nhiên đã yêu cầu Cao Văn Tranh viết thêm một hàng chữ.

"Tuổi còn trẻ mà, cắt xong thì không tốt, vẫn là cố gắng bảo vệ chân đi." Mẹ kế cau mày nói xen vào, "Con làm như thế, lát nữa phải ăn nói với cha con như thế nào."

"Ăn nói cái gì, tôi đã nói bác sĩ cố gắng bảo vệ mạng sống của nó, mạng quan trọng hay chân quan trọng? Không phải tôi có một chân cũng sống tốt được à." Cao Văn Tranh nghe bà nói không nên cắt, lập tức kích động, cúi đầu lập tức ký tên.

Địch Thần chộp lấy tờ giấy, đẩy Cao Văn Tranh ra: "Chỉ là gãy xương thôi, cắt chân cái gì mà cắt!"

Một chân của Cao Văn Tranh là chân giả, vốn đã đứng không vững, bị Địch Thần đẩy mạnh như thế thì lập tức đụng vào tường. Vịn lan can đứng lên, lấy gậy chống chỉ vào Địch Thần lạnh lùng nói: "Tôi là chị nó, sống chết của nó do tôi quyết định, cậu là ai hả?"

Mẹ kế thấy Địch Thần làm mạnh như thế, mở miệng khuyên: "Chị của nó cũng là vì tốt cho nó, chúng ta giao quyền lựa chọn cho bác sĩ, chỉ là đồng ý dưới tình huống bất đắc dĩ mới cắt mà thôi."

Không phải là bất đắc dĩ, mà là ưu tiên!

Địch Thần lạnh mặt, một tay đoạt lấy gậy chống đang chỉ vào anh, "răng rắc" một tiếng bẻ đôi: "Ai dám cắt chân của em ấy thì tôi sẽ dám muốn mạng người ấy!"

Nói xong, trừng bác sĩ: "Có thể để cho bệnh nhân tự mình ký được không?"

Mặc dù là câu hỏi, nói ra lại như muốn đòi mạng. Bác sĩ liền vội vàng gật đầu: "Đương nhiên là có thể, bệnh nhân có quyền cao nhất đối với cơ thể của mình. Nhưng mà để phòng tình huống khẩn cấp mất ý thức, thì chúng tôi vẫn đề nghị là cho người nhà ký tên."

Địch Thần đưa tờ giấy vào lại tay của bác sĩ: "Hai người này, một là mẹ kế, một là người chị cùng cha khác mẹ, đều là người hiềm nghi khiến cho bệnh nhân nằm ở đây."

Mẹ kế và chị hai bị ngôn luận này của anh làm cho tức đến cứng đờ tại chỗ, bác sĩ cũng nghe đến mắt trợn tròn.

"Để cho tự em ấy ký, tôi có thể vào chung không?" Địch Thần kéo bác sĩ vào phòng mổ.

Cao Vũ Sanh đã được gây tê phần eo dưới, đã không còn đau như trước. Lúc bác sĩ tới nói với hắn tình huống bên ngoài thì còn không nhịn được cười một cái, nói bác sĩ cho phép Địch Thần cùng vào.

Những bệnh viện bình thường thì tuyệt đối sẽ không cho phép người không liên quan đến ca phẫu thuật đi vào, nhưng nơi đây là bệnh viện tư nhân cao cấp, khách hàng có yêu cầu gì thì cũng sẽ cố gắng thoả mãn. Địch Thần mặc đồ phẫu thuật vô trùng đi vào, cầm giấy chấp nhận phẫu thuật cho hắn ký tên.

Nửa người dưới của Cao Vũ Sanh đã tê, nửa người trên thì vẫn còn có thể tự do hoạt động, ký tên xong thì ngước mắt nhìn Địch Thần đang đeo khẩu trang: "Nếu ca ca kết hôn với em thì có thể ký tên trên giấy chấp nhận phẫu thuật."

"Nói bậy gì thế, hai người đàn ông sao kết hôn được." Lo lắng nhân viên xung quanh nghe được, Địch Thần chỉ có thể nhỏ giọng mắng hắn.

Khó lắm mới không thấy đau đớn, cuối cùng Cao Vũ Sanh cũng dư ra được lực tự hỏi về nụ hôn trước khi hôn mê kia. Vốn còn đang thấp thỏm, cẩn thận thử một câu, Địch Thần lại trả lời ngoài ý muốn như vậy, được một tấc lại muốn tiến một thước: "Ở nước ngoài là có thể."

Sợ ảnh hưởng đến bác sĩ phẫu thuật, Địch Thần không dám nói chuyện lớn tiếng, chỉ đành trừng hắn: "Đừng nói bậy, anh ra ngoài đợi em."

"Đau…" Cao Vũ Sanh kéo anh nhỏ giọng nói.

Địch Thần lập tức lo lắng, quên mất lời mới vừa nói: "Còn đau sao? Gây tê cột sống sao lại không hữu

dụng chứ."

Bác sĩ đang muốn hạ dao cũng hoảng sợ: "Đau chỗ này à?"

Sắc mặt Cao Vũ Sanh bình tĩnh lắc đầu: "Không đau, bác sĩ làm đi."

Địch Thần: "…"

Thằng nhóc trứng ung này, trên bàn phẫu thuật là chỗ để làm nũng ẽo ẽo thế này sao? Địch Thần cảm thấy mình không thể chiều hắn như thế này, nếu không sẽ ảnh hưởng đến phán đoán của bác sĩ. Không đợi anh nổi giận, người nọ lại lộ ra biểu tình "Tuy là chân không đau nhưng mà không biết sao vẫn rất khó chịu."

Địch Thần giống như là một quả bóng bị kim chích, rắn bị bấm chỗ bảy tấc, chỉ có thể nuốt tất cả lời nói vào, cắn răng nghiến lợi xoa đầu hắn.

/Hết chương 90/

91. Chương 91

Chuyển ngữ: Cực Phẩm

Chân bị thương tương đối nghiêm trọng, cũng không chỉ đơn giản là gãy xương, thời gian phẫu thuật kéo dài hơn so với những ca phẫu thuật gãy xương bình thường.

"Bác sĩ, sao rồi?" Đèn phòng phẫu thuật đã tắt, bác sĩ phẫu thuật chính đi ra trước, lập tức bị người bao vây. Thư ký Trịnh còn có đám người nhà họ Cao, ai nấy cũng có vẻ mặt quan tâm.

"Ca phẫu thuật rất thành công, hiện giờ đã bảo vệ được chân, tiếp đó thì còn phải quan sát thêm." Bác sĩ nói xong, thoải mái thở phào một cái.

"Làm sao có thể!" Cao Văn Tranh kêu lên một tiếng, "Không phải nói là không giữ được sao?"

Trong thời gian phẫu thuật, bác sĩ đã từng đi ra nói có khả năng sẽ không giữ được chân, phải cắt, hy vọng người nhà ký tên. Y tá bước đến nói giấy cam đoan phẫu thuật là tự bệnh nhân ký, mới vội vã quay về.

Lời đó vừa thốt ra, mọi người đều nhìn sang. Bác sĩ thấy biểu hiện này của cô, vô cùng kinh ngạc: "Bảo vệ được còn không tốt à?"

Đang nói thì giường bệnh được đẩy từ trong phòng ra ngoài, những bác sĩ và y tá khác cũng nghe được. Đã từng thấy người nhà không vừa lòng vì bất đắc dĩ phải cắt chân, lại chưa thấy qua người nào vì không cắt mà ầm ĩ.

"Có thể bảo vệ thì đương nhiên chúng tôi sẽ cố gắng làm, hơn nữa trạng thái cơ thể của bệnh nhân tốt, có thể chịu được." Bác sĩ phẫu thuật chính nghĩ là người nhà kích động quá nên mới nói lung tung, liền giải thích một câu.

Đối mặt với ánh mắt kỳ dị của mọi người, Cao Văn Tranh nhanh chóng tỉnh táo lại, đứng thẳng người hất cằm: "Coi như mạng nó lớn."

Làm việc trong bệnh viện, nào có chưa thấy qua đủ mọi loại người. Kiểu người nhà khẩu thị tâm phi cũng có nhiều, rõ ràng là quan tâm đến độ lời nói không mạch lạc, lúc bình tĩnh lại thì quật cường muốn nói khó nghe. Những nhân viên đều bày ra vẻ mặt hiểu rõ rồi không để ý nữa.

Nhưng thư ký Trịnh vẫn luôn bên ngoài trông coi thì thật thà hỏi một câu: "Sao nghe có vẻ cô lại thất vọng thế?"

Mặt Cao Văn Tranh đỏ lên ngay lập tức, nếu như mẹ kế không có ở đây, cô còn có thể nói vài câu xã giao. Nhưng mẹ kế đang ở đây, cô mà giả thành một người chị dịu dàng quan tâm thì chắc chắn sẽ bị cười nhạo, liền hừ lạnh một tiếng: "Cậu thì biết cái gì!"

Vẻ mặt mẹ kế u sầu nói: "Tiểu Tranh à, tốt xấu gì thì Vũ Sanh cũng là em trai con, sao con có thể ngóng trông nó tàn tật được?"

Cao Vũ Sanh bị thuốc tê ảnh hưởng, đã ngủ, hoàn toàn không biết gì về những thần thương khẩu chiến này. Địch Thần thì lại nghe cực kỳ rõ ràng, nhưng anh nóng lòng đẩy người đến phòng bệnh, mặc kệ cô chị nhà họ Cao không cẩn thận nói lỡ lời, liếc mắt nhìn cô một cái rồi đẩy người đến phòng bệnh.

Chân đã được nối sắt nên không cần bó thạch cao, chỉ là cố định ở một chỗ không cho động đậy. Bác sĩ dặn Địch Thần, sau khi hiệu quả của thuốc tê không còn thì sẽ khá đau, đến lúc đó có thể dùng chút thuốc giảm đau.

Địch Thần nhìn kỹ hắn, chỉnh đèn đầu giường tối xuống. Hiệu quả gây tê cũng không thể kéo dài lâu, nhân dịp có thể ngủ thì để cho hắn ngủ thêm chút, chờ đến lúc đau đến tỉnh dậy thì chỉ sợ cũng khó ngủ được.

Trong hành lang truyền tới tiếng giày cao gót, nghe thì hình như là mẹ kế. Địch Thần đứng dậy đi ra ngoài, đóng cửa lại, ra hiệu nói vị nữ sĩ này đừng nên phát ra tiếng.

Mẹ kế xuyên qua cửa sổ nhỏ nhìn thoáng qua tình hình trong phòng, thở dài: "Vũ Sanh tin cậu như thế thì nhờ cậu chăm sóc nó thật tốt."

Địch Thần gật đầu: "Yên tâm, đây là trách nhiệm của tôi." Nói chuyện khách khí, lại không hề có ý định tránh ra để mẹ kế vào xem.

Cũng may vị nữ sĩ này cũng rất thức thời, cũng không tính đòi vào: "Chị nó đi rồi, đợi Vũ Sanh tỉnh thì nhờ cậu nói với nó một tiếng."

Địch Thần từ chối cho ý kiến.

Mẹ kế cố gắng hỏi thăm xem hôm nay đã có chuyện gì xảy ra, lúc được báo là không thể trả lời, vừa lúc thư ký Trịnh mang theo túi vội vàng tới thì nói tới chuyện khác: "Người chị của nó đấy à, đầu óc không xấu, chỉ là ăn nói hơi chút khó nghe, mọi người đừng để ý. Lúc còn bé nó gặp tai nạn bị gãy chân, vẫn cảm thấy là do mẹ Vũ Sanh thuê người tông, cho nên có chút cực đoan."

Địch Thần: "…"

Thư ký Trịnh: "…"

Bà cũng nói tới thế rồi, còn không phải là đang ám chỉ hung thủ là Cao Văn Tranh hay sao? Thư ký Trịnh khóc không ra nước mắt, sau chuyện tình yêu của tổng tài, thì giờ hắn lại biết thêm chuyện không nên biết, đây là tiết tấu chắc chắn sẽ bị giết người diệt khẩu.

Mặc kệ mẹ kế nói gì, Địch Thần cũng đứng ở cửa như tôn môn thần, một bước cũng không nhường, cũng không cho bà ta nói lớn. Không bao lâu sau, mẹ kế tự cảm thấy mất mặt cũng đi, lúc này thư ký Trịnh mới xụi lơ thở phào nhẹ nhõm: "Nhà giàu đúng là phức tạp."

Nói xong, đồng tình nhìn Địch Thần sắp bước vào nhà giàu.

Địch Thần bị hắn nhìn chẳng hiểu gì, nhận túi: "Bao nhiêu tiền thế, tôi chuyển cho cậu."

"Không không, không cần, sau này Cao tổng sẽ trả cho tôi." Sao có thể để cho phu nhân của tổng tài trả thù lao được, thư ký Trịnh vẫn phải có chút tự giác ấy, "Anh nhanh đi tắm rồi thay đồ đi, giờ tôi đi mua chút đồ ăn khuya tới."

Trong phòng bệnh có phòng tắm, Địch Thần phong trần mệt mỏi một đường, đến bây giờ mới có thời gian đi vào tắm rửa. Gột rửa đi một thân máu tanh, thay bộ đồ thư ký Trịnh vào siêu thị mua, sau đó lại ngồi bên giường.

Cơ thể anh rắn chắc, ngoại trừ chút trầy da thì chẳng bị gì nữa. Mà Cao Vũ Sanh, không chỉ có gãy xương, trên người còn có rất nhiều vết thương lớn nhỏ, khuôn mặt anh tuấn cũng đổi màu.

Điện thoại cài chế độ yên lặng sáng lên một cái, là Phương Sơ Dương gọi tới. Địch Thần gửi cho hắn số

phòng bệnh, cũng đi tới chỗ lễ tân để xác nhận người vào thăm bệnh. Xem ra cảnh sát Phương không lấy thân phận cảnh sát, mà là "người nhà" để đến thăm.

Sắc mặt Phương Sơ Dương không được tốt, nhưng cũng không nhiều lời, hỏi tình huống của Cao Vũ Sanh một chút: "Đã bắt được hung thủ về… Tôi nói anh cũng quá khoa trương rồi, dùng dao ghim người vào cây."

"Anh không cắt trứng của hắn là đã đủ nhân từ rồi." Địch Thần thầm nói. Cho dù là anh em nhà mình thì anh cũng không cho vào, chỉ đứng nói chuyện ở hành lang, chỉ sợ quấy rầy đến người đang ngủ say.

Phương Sơ Dương nhìn bộ dáng lo lắng éo éo của anh thì liền đau răng: "Ngày mai có thể tôi phải đi công tác, Mông Mông đã gửi ở trong nhà trẻ rồi, lúc rảnh thì anh tới đón nó về."

Địch Thần gật đầu đồng ý, tò mò hỏi: "Mọi người nhận vụ án này à?"

Nhắc tới cái này, chân mày của Phương Sơ Dương nhíu một cái khó nhìn ra, ậm ờ trả lời: "Ừ."

Nếu là đội hình cảnh nhận thì chứng minh là cùng một chuyện với vụ sát thủ lần trước. Địch Thần cũng không bất ngờ: "À, để anh nói một manh mối, không chắc chắn là thật, nhưng mọi người có thể tra một chút. Chị của Cao Vũ Sanh, người tên Cao Văn Tranh kia, có lẽ có quan hệ với việc thuê người giết người lần này."

"Anh nói với tôi những chuyện này cũng vô dụng, vụ án này không do tôi lo." Phương Sơ Dương có chút bực bội.

"Hả? Không phải ngày mai chú đi công tác à? Không phải vụ án này?" Lúc này Địch Thần mới phát hiện anh em nhà mình không thích hợp.

Phương Sơ Dương tìm điếu thuốc ngậm vào miệng, bệnh viện không cho hút thuốc nên không châm, chỉ cúi đầu nhét một tay vào túi quần: "Đội trưởng Phạm không cho tôi tham dự, điều tôi đi tra vụ lừa bán trẻ em."

Địch Thần đã nói về tình huống bên chỗ thôn Tuyệt Hậu cho cảnh sát biết. Bây giờ đang tra rùm beng bên đó, để xem nó có quan hệ với việc Tiểu Bàn mất tích không. Nhưng vụ án của Tiểu Bàn vẫn luôn do đồn công an tiểu khu phụ trách, bây giờ lại điều Phương Sơ Dương qua đó…

"Rõ ràng là không muốn để tôi tham dự vào vụ án sát thủ." Chuyện sòng bài lần trước cũng không cho hắn quản, bây giờ cũng như thế, khiến cho Phương Sơ Dương không thể không suy nghĩ nhiều được. Cuối cùng thì Đội trưởng Phạm có ý gì, tuy là đã rửa sạch hiềm nghi nội gián vụ ở cô nhi viện, nhưng hai chuyện này thì giải thích thế nào.

Địch Thần cố gắng an ủi anh em nhà mình: "Cứ nghĩ thế này đi, có thể là do ông ấy không muốn để chú

thăng chức nhanh quá."

"… Câu này của anh mà gọi là an ủi à?" Phương Sơ Dương tức giận đến trợn trắng mắt.

"A ——" Trong phòng bỗng nhiên truyền đến một tiếng hít không khí, thuốc tê đã qua thời gian có tác dụng, Cao Vũ Sanh đã bị đau tỉnh.

Địch Thần mặc kệ phiền não chức trách của cảnh sát Phương, xoay người vào phòng nhẹ giọng dỗ Cao Vũ Sanh uống thuốc giảm đau, để lại một mình Phương Sơ Dương đứng trong gió thu hiu quạnh ở hành lang.

/Hết chương 91/

92. Chương 92

Chuyển ngữ: Cực Phẩm

Sát thủ đã bị bắt về quy án. Do ở chỗ núi non hoang vu, bị ghim vào cây không chạy được, lúc thấy cảnh sát đến thậm chí còn xin cảnh sát giúp đỡ.

"Do đây là một vụ án liên hoàn, đã bắt về đến đây, bây giờ do tụi em phụ trách." Tiểu Mã đến bệnh viện để hỏi Địch Thần về tình huống ở hiện trường. Trò chuyện nghiêm túc vài câu, liền không nhịn được mặt mày hớn hở lên.

Kinh nghiệm của Tiểu Mã nhiều hơn Tiểu Trần, làm cảnh sát mấy năm nay, đây vẫn là lần đầu bắt sống được sát thủ chuyên nghiệp.

Địch Thần đang ngồi cạnh giường gọt táo cho Cao Vũ Sanh, vốn anh hẳn phải đến đồn cảnh sát để phối hợp điều tra, nhưng Cao Vũ Sanh ở đây thì không thể bỏ người đi được, cũng chỉ có thể phiền cảnh sát chạy đến. Nghe thấy sát thủ cầu cứu với cảnh sát, có chút ngoài ý muốn: "Không lẽ tên này không có kế hoạch rút lui à?"

Loại liều mạng làm ăn này, theo lí mà nói cũng nên có một hậu chiêu. Nếu như nhiệm vụ thất bại, phải rời khỏi hiện trường thế nào, phải chạy trốn làm sao, các loại này nọ. Thậm chí còn có thể có đồng bọn nữa, qua bao nhiêu lâu không trả lời thì sẽ đến giúp.

"Anh bẻ gãy một cánh tay của người ta, một cánh tay khác thì bị ghim vào cây, chạy sao đây?" Tiểu Mã nghe cảnh sát khu vực tả lại tình hình, cũng có chút đồng tình với tên sát thủ xuất sư bất lợi kia.

Địch Thần chẳng thấy xấu hổ chút nào, xoay dao cắt trái cây trong tay: "Anh chỉ tự vệ thôi."

Cảnh sát Trần Chiếu Huy đi theo ho nhẹ một tiếng: "Anh Mã."

Tiểu Mã nói lạc đề, lúc này mới thu liễm lại, ý nói Tiểu Trần hỏi Địch Thần đi. Chính hắn thì khoanh tay đứng một bên, tò mò quan sát Cao Vũ Sanh nửa nằm trên giường bệnh nghịch điện thoại.

Trần Thành Thật rất cẩn thận, tận chức tận trách hỏi vài vấn đề, nói đi nói lại để Địch Thần nói hai lần về tiền căn hậu quả: "Vị trí công kích trọng điểm của sát thủ là chỗ nào?"

"Vị trí trọng điểm? Nhìn không ra, hẳn là chỗ nào có thể đánh thì cứ đánh." Địch Thần cẩn thận nghĩ lại một chút, nếu đúng là phải nói, thì sát thủ cứ nhằm vào đầu của anh —— còn dùng súng bắn đinh chỉa vào.

Tiểu Mã nhìn hình dạng chân trái thê thảm của Cao Vũ Sanh: "Chân của Cao tổng là tổn thương ngoài ý muốn à?"

Địch Thần thở dài: "Người vốn bị thương là tôi, thằng nhóc ngốc này lại đánh tay lái, cho nên tự mình đụng trúng tảng đá."

Ánh mắt của Cao Vũ Sanh rời khỏi màn hình điện thoại, nhìn về phía Địch Thần. Địch Thần gọt táo xong đưa cho hắn, tiện tay xoa đầu của hắn một chút.

Tiểu Mã thấy bầu không khí này có chút quái quái, quay đầu nhìn về phía Tiểu Trần. Mà Trần Chiếu Huy thật thà thì chẳng cảm thấy gì, còn đang chăm chú ghi lại những điều Địch Thần nói.

Tiểu Trần: "Anh mới vừa nói, sát thủ dùng súng bắn đinh chỉa vào đầu anh, vậy thì có chỉa vào Cao Vũ Sanh luôn không?"

Địch Thần cười nhạo: "Hắn không có cái cơ hội đó đâu."

Tiểu Trần cũng viết câu này vào: "Lúc hắn phát hiện Cao Vũ Sanh bị thương nặng thì có ý dừng tay không?"

"Không." Địch Thần cẩn thận ngẫm lại, bất thình lình hỏi một câu, "Sát thủ nói hắn không phải tới để giết người."

"Hắn nói..." Trần Chiếu Huy đáp lại được nửa câu, bỗng nhiên ý thức được mình không thể tiết lộ, vội vã dừng lại, "Tạm thời chưa thể tiết lộ chuyện này."

Thế mà thằng nhóc thật thà này lại không trúng kế, Địch Thần vô cùng tiếc nuối, âm thầm cảm khái vẫn là Phương Sơ Dương phụ trách thì tiện hơn, ít nhất còn có thể tiết lộ chút đầu thừa đuôi thẹo cho anh. Tiểu Trần này, miệng ngậm chặt như ngọc trai. Nhớ đến Phương Sơ Dương, liền thuận miệng hỏi tình hình

của hắn một chút.

Tiểu Mã và Tiểu Trần liếc nhau, gãi đầu một cái: "Đội phó không phụ trách vụ án này, anh ấy đi công tác rồi." Vụ án lớn như thế, không cho đội phó tham dự là chuyện trước nay chưa từng có, bọn họ cũng chẳng hiểu ra sao.

Đã điều tra khá ổn, Tiểu Mã dặn Địch Thần sắp tới đừng đi đâu, có thể tìm hắn bất cứ lúc nào. Hơn nữa hai ngày nữa còn cần anh tới đồn cảnh sát để làm thủ tục. Địch Thần đồng ý, đưa hai người đến cửa phòng bệnh rồi không tiễn xa hơn nữa.

Thư ký Trịnh đến đưa văn kiện nhìn thấy, lập tức nhận nhiệm vụ tiễn hai anh cảnh sát.

"Không cần cẩn thận như vậy." Cao Vũ Sanh nhìn Địch Thần không bao lâu lại ngồi về, khoé miệng nhịn không được hơi nhướng lên, khuyên Địch Thần đừng cẩn thận coi mình quá như thế, nhưng nói ra lại chẳng có tí thật tâm nào.

Địch Thần nhướng mày, dùng giọng nói doạ mấy bé nhỏ nói: "Anh không ở đây, có người kéo em đi cắt thì sao giờ?"

Cao Vũ Sanh bị anh chọc cười: "Đây cũng có phải bệnh viện thú y đâu." Chỗ nào trong bệnh viện cũng có camera, không phải nói cắt là cắt.

"Này cũng khó nói lắm." Địch Thần nhìn sắc mặt Cao Vũ Sanh vẫn tái nhợt như cũ, nhưng cười đến nhẹ nhàng khoan khoái, thật sự vui mừng. Bác sĩ nói anh phải luôn chú ý đến trạng thái tinh thần của Cao Vũ Sanh, sự kiện truy sát nghiêm trọng như thế rất dễ tạo thành tổn thương tâm lý. Bây giờ xem ra thì không sao, vậy có thể thảo luận vấn đề sát thủ với hắn một chút.

"À này, để anh đố em, tại sao cảnh sát lại muốn hỏi vị trí công kích trọng điểm của sát thủ là chỗ nào?"

Cao Vũ Sanh gặm quả táo một cái: "Dùng để phán đoán xem có phải là hắn có khuynh hướng cố ý giết người không."

Địch Thần xoa cằm: "Anh nghĩ, chắc chắn sát thủ kia đã thú nhận gì đó, ví dụ như người mướn hắn cũng không muốn mạng của em, chỉ là đánh gãy tay hoặc chân chẳng hạn. Nhưng mà tên đó lại dùng súng bắn đinh chỉa vào đầu anh, nhưng không giống như là chỉ đến đó mà thôi."

Cao Vũ Sanh rũ mắt: "Có lẽ độ khó của việc đánh gãy chân khá cao, nên liền đơn giản giết người."

"Làm sao em biết là đánh gãy chân?" Địch Thần mơ hồ đoán được chút gì.

Đang nói, ngoài cửa vang lên tiếng gậy chống. Địch Thần cau mày nhìn sang, quả nhiên nhìn thấy bà chị

hai nhà họ Cao khiến người không ưa.

Cao Văn Tranh vẫn là bộ dáng nhướng cằm kia: "Cha tới thăm cậu một chút." Dứt lời, nhường vị trí, lộ ra cha cô đứng sau lưng.

Cũng không biết mẹ kế có kể trò khôi hài trước phòng phẫu thuật cho Cao Chấn Trạch nghe không, nhưng trước mặt người ngoài thì nhìn không ra. Cha Cao vẫn là bộ dáng nghiêm túc ít cười kia, nhìn cái chân bị thương của con trai mình một chút: "Sao lại không cẩn thận như vậy."

"Con đã rất cẩn thận rồi." Cao Vũ Sanh ngước mắt nhìn về phía người cha mới vào cửa đã mở miệng giáo huấn.

Cao Chấn Trạch cũng không nói thêm câu ân cần gì, đôi mắt sắc bén nhìn hắn: "Con đến Ngũ Đồng làm gì?"

Địch Thần nhíu mày, chắn giữa hai cha con, mở miệng chuẩn bị lý luận với cha Cao nói chuyện khó nghe này, Cao Vũ Sanh bên kia bỗng nhiên mở miệng: "Có người gửi hình trước khi chết của mẹ cho con, con muốn biết mẹ chết như thế nào nên liền đến đó."

Sắc mặt Cao Chấn Trạch thay đổi đột ngột: "Ai gửi cho con?"

Sắc mặt Cao Vũ Sanh hờ hững nhìn ông, giọng nói cũng chẳng kích động chút nào: "Con không biết, có lẽ cha biết đó."

/Hết chương 92/

93. Chương 93

Chuyển ngữ: Cực Phẩm

Hô hấp của Cao Chấn Trạch hơi chậm lại, dường như không nghĩ đến Cao Vũ Sanh sẽ nói như vậy. Gồng người, đi qua đi lại mấy bước, như một chúa tể sơn lâm bị vây khốn trong lồng, nôn nóng phẫn nộ: "Cha đã nói tất cả mọi người không được nói cho con biết chuyện năm đó. Là tên khốn khiếp nào làm, nếu cha điều tra ra thì chắc chắn sẽ lột da tên đó!"

Cao Vũ Sanh hỏi: "Vì sao không nói cho con?"

Cha Cao dừng bước lại: "Năm đó con bệnh như thế, vất vả lắm mới ổn định lại, nói con biết thì lại phát bệnh."

Cao Vũ Sanh nhìn người cha đã tức đến thở hồng hộc, lại như có như không liếc qua cô chị đứng một bên: "Người gửi ảnh chụp chắc là muốn con phát bệnh. Nhưng mà bệnh của con đã sớm ổn rồi, chỉ là tò mò…"

"Cha sẽ tra rõ." Cao Chấn Trạch bỗng nhiên cắt lời Cao Vũ Sanh, "Con cứ yên tâm dưỡng bệnh đi, đừng lo lắng về những chuyện này nữa." Nói xong, khó hiểu nhìn thoáng qua vệ sĩ Địch đứng cạnh giường.

Địch Thần bị nhìn không hiểu sao, một lát mới phản ứng được, đoán chừng là Cao Chấn Trạch nghĩ việc xấu trong nhà không thể truyền ra ngoài. Anh chỉ là "nhân viên tạm thời" ở đây, nói nhiều cũng vô ích.

"Anh ấy không phải là người ngoài." Cao Vũ Sanh hiểu ý của cha mình trong nháy mắt, cố chấp hỏi tiếp, "Con muốn biết mẹ đã chết như thế nào."

Chống lại đôi mắt bình tĩnh không gợn sóng, Cao Chấn Trạch nhìn quen sóng gió cũng không khỏi thỏa hiệp, lại lần nữa ngồi xuống sô pha thở dài: "Đều là chuyện đã qua rồi, năm đó, những công nhân kia có người chết có người chạy, bây giờ truy cứu cũng không còn ý nghĩa. Mỏ bên Ngũ Đồng đã sớm bỏ hoang, con có đi tra cũng chẳng tra được gì đâu."

"Cha có tham dự không?" Cao Vũ Sanh làm như không nghe được câu khuyên bảo này, nhìn chằm chằm cha mình.

Trong lòng Địch Thần lộp bộp một chút, sao mình lại không nghĩ đến chuyện này chứ! Lúc gặp chuyện không may, hai người bọn họ đã là vợ chồng, vì sao Diệp Dung lại chết, mà sao vị Cao tiên sinh này vẫn bình yên vô sự? Nhiều năm như vậy, có thể nhẫn tâm không để lọt nửa chữ với Cao Vũ Sanh, cuối cùng là để bảo vệ con mình, hay là tự mình đuối lý?

Nhưng Cao Chấn Trạch cũng không để lộ ra chút chột dạ nào, không chút do dự nói: "Đương nhiên cha có tham dự. Năm đó cha đã cố gắng cứu mẹ con, đã bán hết tất cả đồ ở nhà cũ để bồi thường cho những người đó."

"Còn không phải thế sao, khi đó vì giúp mẹ cậu trả nợ, một cái chân giả cho chị đây cũng mua không nổi." Cao Văn Tranh ở một bên nghe thế, lạnh giọng nói xen vào.

Khi đó chân của cô còn chưa hồi phục, ngày nào cũng chìm trong huấn luyện khôi phục như địa ngục, nhìn cái gì cũng thành cừu hận. Lúc cảm xúc của một người đang kịch liệt, trí nhớ sẽ cực kỳ tốt. Cô nhớ chuyện xảy ra khi đó cực kỳ rõ. Cô nhớ cha mình đã bán căn nhà mình từng ở, cũng nhớ rõ là cầm số tiền này đi để trả nợ cho người đàn bà kia.

Cao Vũ Sanh cũng không tin, mặt không chút thay đổi nói: "Chỉ là do chị chưa hồi phục nên không thể mang chân giả được."

Có lẽ chuyện bán nhà là thật, nhưng nhà họ Cao không có nghèo đến độ ngay cả một cái chân giả cũng mua không được. Lúc hắn quay về nhà họ Cao, nhà ở nằm trong khu nhà cao cấp, ăn dùng cũng tốt hơn gấp mấy lần lúc hắn còn ở khu Gia Chúc Viện.

Cao Chấn Trạch cho rằng con gái sẽ giúp ông làm chứng, nên không ngăn cản, nào ngờ lại nói ra câu không tin tưởng được như thế. Có đồng đội như heo giải thích, lời nói của ông bỗng dưng không tin được, thật sự còn có thể bị hoài nghi là giả.

Cần phải nói thêm nhiều chi tiết để chứng minh sự trong sạch của mình: "Cha bồi thường cho mấy người công nhân cầm đầu mấy triệu. Vốn đã bình thường rồi, nhưng mấy người đó lại lật lọng, lúc nhận được tiền còn quấy phá, thậm chí còn nói là muốn bắt cóc con. Cha sợ con gặp chuyện không may nên mới giấu con đi."

Những công nhân đào mỏ không có trình độ gì, đều là nghe mấy người cầm đầu kia. Mấy triệu vào mười lăm năm trước rất có giá trị, cũng đủ để bịt miệng người gây loạn lại. Người cầm đầu bị mua, đương nhiên là không quậy nữa. Ai biết mấy người đó nhận tiền xong, im lặng được mấy ngày rồi lại xuất hiện.

Nói chuyện không thông, trả tiền không công bằng, dây dưa vô cùng vô tận, cuối cùng khiến cho Diệp Dung sụp đổ.

Cao Vũ Sanh im lặng, dường như đang đoán thật giả trong lời nói của cha mình.

Mấy triệu… Người cầm đầu đám công nhân đào mỏ…

Địch Thần chợt nhớ tới hai người xui xẻo bị đám Diều Hâu cướp.

Thiếu niên Diều Hâu theo anh Hổ đánh cướp, lúc đó cướp được trong một chiếc xe từ tỉnh thành đi về huyện Ngũ Đồng. Hai con dê béo kia mang vác ba lô lớn, sắc mặt lo lắng, cực kỳ khác với những hành khách khác, trực tiếp bị anh Hổ lôi xuống xe. Trong ba lô trên lưng có tám trăm ngàn tiền mặt, còn có hai viên khoáng thạch quặng đầu tuyết.

Lúc trước vẫn luôn suy đoán, người bị Diều Hâu cướp có lẽ là người đổ thạch, bây giờ xem ra, có thể chính là công nhân cầm đầu quấy phá. Dù sao những người buôn thạch cũng rất có tiền, sẽ không vì chút tiền đó mà không muốn sống. Mà nếu như đó là khoản bồi thường của Cao Chấn Trạch đưa cho, hai người liều mạng chống lại cũng là chuyện dễ hiểu.

Cúi đầu liếc nhìn nhau với Cao Vũ Sanh, nói một khẩu hình "Diều Hâu."

Cao Vũ Sanh khẽ vuốt cằm, rõ ràng cũng đã nghĩ tới chuyện này: "Cho nên mẹ liền nhảy lầu?"

Cao Chấn Trạch thở dài: "Cô ấy vẫn luôn là một người phụ nữ quật cường, tám con ngựa cũng kéo không được, cha xin lỗi con."

Cao Văn Tranh thấy cực kỳ buồn nôn với màn phụ từ tử hiếu, phu thê thâm tình trước mắt: "Nói cứ như nhân vật anh hùng gì hùng hồn chịu chết vậy. Kiếm tiền bất chính thì gặp phải báo ứng thôi."

Địch Thần chợt ngẩng đầu: "Cao tiểu thư, chú ý lời nói của cô."

"Chát!" Không đợi Cao Vũ Sanh phản ứng kịp, Cao Chấn Trạch bên kia đã vung một tát đến, đánh thẳng vào mặt Cao Văn Tranh. Trên mặt của chị cả nhà họ Cao, trang điểm xinh đẹp lập tức đỏ một mảnh, mở to mắt không tin nổi nhìn về phía cha mình.

Cao Chấn Trạch lạnh lùng nhìn chằm chằm con gái miệng không chừng mực: "Mẹ của Vũ Sanh cũng là mẹ của con, con nói thế mà được sao?"

Hơn ba mươi tuổi, lại còn bị đánh trước mặt người khác, tiểu thư tâm cao khí ngạo làm sao chịu được. Cao Văn Tranh giơ tay lên che chỗ bị đánh đau, mắt cũng đỏ, mở to hai mắt nói the thé: "Dù sao cũng chỉ là kẻ thứ ba, mẹ cái gì chứ! Con không thừa nhận!"

Nghe thấy từ "kẻ thứ ba," Cao Vũ Sanh chợt căng cứng người, bị Địch Thần đè lại, không cho hắn động dậy. Đã dùng thuốc giảm đau, vất vả lắm mới chịu đựng được đau đớn, không thể quậy được. Cảm giác được cơ thể dưới tay mình hơi run, một tay trượt đến phía sau xoa lưng cho hắn.

"Câm miệng ngay!" Cao Chấn Trạch tức giận đến mặt đỏ bừng.

"Con nói sai à? Nếu không phải cha ngoại tình với Diệp Dung, thì mẹ con có thể tức ra bệnh nặng rồi chết nhanh thế không?" Dường như Cao Văn Tranh bị đánh cho nóng đầu, miệng chẳng quản được.

"Cao Văn Tranh!" Cha Cao dùng cả họ lẫn tên hét cô, tức giận đến run người.

Cao Văn Tranh cũng sẽ không đứng tại chỗ chờ bị đánh, né hai bước lấy gậy chống chỉ vào Cao Vũ Sanh: "Bây giờ cha vì đứa con riêng này mà đánh con, là xem trọng nó chuẩn bị truyền gia nghiệp cho nó sao? Cha quên rồi à, Cao Ức Tiêu mới chính là con trai ưu tú nhất của cha, mà Ức Tiêu lại chết như thế nào!"

/Hết chương 93/

94. Chương 94

Chuyển ngữ: Cực Phẩm

Cao Chấn Trạch ôm ngực, tức giận đến môi tím bầm, lảo đảo lui về phía sau, mắt thấy sẽ ngất đi.

"Cha!" Cao Văn Tranh hoảng sợ, nhanh chóng đưa tay ra đỡ ông.

Cao Chấn Trạch hất tay của cô ta ra, thở hổn hển mấy hơi mới bình thường lại: "Cha đã nói bao nhiêu lần

rồi, cái chết của anh trai con không có chút quan hệ nào với Diệp Dung."

"Cha nói không thì là không đi." Sau khi đã phát tiết, lý trí quay về. Chắc là do sợ chân khí của cha mình quất tới, Cao Văn Tranh không cãi cọ nữa, cầm lấy cái túi đặt trên bàn, đội mũ đen có lớp sa mỏng lên. Kéo lớp màn trên mũ xuống, che đi gương mặt đỏ lên.

Chỉnh sửa váy và gậy chống, lại biến trở về Cao tiểu thư ưu nhã cao ngạo: "Cha yên tâm, cho dù trong lòng con nghĩ có như thế nào, thì cũng tuyệt đối không làm tổn thương người thừa kế bảo bối của cha đâu."

Nói xong, nhìn cũng không nhìn Cao Vũ Sanh với sắc mặt tái nhợt nằm trên giường bệnh, đạp đôi giày cao gót xoay người rời đi.

Địch Thần nhẹ nhàng xoa sau lưng Cao Vũ Sanh, vô cùng tán đồng gật đầu: "Chị em nói không sai, anh nghĩ chuyện này không phải do cô ta làm ra đâu, dù sao chó cắn người cũng không kêu."

Bàn tay mới vừa đè tay nắm cửa phòng bệnh xuống của Cao Văn Tranh dừng lại, quay đầu cho anh một đôi mắt như dao: "Anh mắng ai đó?"

Vẻ mặt Địch Thần vô tội, nhìn xung quanh một chút, chỉ chỉ mình: "Tôi á? Tôi mắng ai cơ?"

"Anh nói ai là chó hả!" Cao Văn Tranh thả tay nắm cửa, khí thế hung hăng xông lại. Một chân của cô là chân giả, dưới chân giả cũng mang giày cao gót, đi từ từ thì không sao, đi nhanh thì khó tránh khỏi có chút nghiêng ngả. Ưu nhã mới vừa nãy hoá thành tro bụi trong nháy mắt.

Địch Thần ngăn Cao tiểu thư suýt nữa là nhào lên giường, giữ chặt tay của cô để ngừa cô té đụng trúng Cao Vũ Sanh, vô cùng nghiêm túc giải thích: "Đã nói là cô đâu, tôi nói chó cắn người không kêu mà, cô lớn tiếng thế, chắc chắn cũng không phải là con chó tôi nói."

"Được rồi! Biến đi nhanh đi, đừng có ở đây chọc tôi phiền nữa." Cao Chấn Trạch ngồi lại trên ghế sô pha, đập lên bàn một cái.

Cao Văn Tranh hất tay Địch Thần ra, hung hăng trừng mắt nhìn Cao Vũ Sanh ngồi trên giường xem trò vui một cái. Đừng tưởng là cô không nhìn thấy, tên con hoang này vừa mới cười, chắc chắn là nó sai vệ sĩ làm như thế.

Chị gái đạp giày gót cao và gậy chống nhọn, "cộp cộp cộp" rời đi.

Hành lang của bệnh viện vô cùng yên tĩnh, âm thanh bước đi của cô vô cùng rõ. Y tá cầm thuốc đi ngang qua nhìn cô một cái, nhỏ giọng nhắc nhở cô giữ im lặng một chút.

Khuôn mặt che ở đằng sau lớp sa của Cao Văn Tranh đỏ lên, muốn xin lỗi lại nói không ra lời, cứng cổ

bước nhẹ đi, từ từ ra tới cửa bệnh viện. Mới ra đến cổng, liền thấy bên cạnh xe mình có hai người đàn ông đứng đó, đang nói chuyện với tài xế.

"Đang làm gì thế?" Cao Văn Tranh đi tới, hất cằm lạnh giọng hỏi.

Tài xế thấy cô, muốn nói lại thôi, bị người đàn ông xa lạ bên cạnh đoạt trước: "Cô là Cao Văn Tranh?"

"Đúng…" Nói còn chưa dứt lời, cảnh sát lấy giấy chứng nhận ra đã tới trước mặt cô.

"Chúng tôi là đội hình cảnh thành phố, có một vụ án cần cô phối hợp điều tra, mời đi theo chúng tôi một chuyến." Người cầm chứng nhận cảnh sát chính là Tiểu Mã, mới vừa bước ra khỏi bệnh viện liền nhận được nhiệm vụ mang Cao Văn Tranh về hỏi cung.

Lúc nãy Địch Thần nhắn tin cho hắn, nói chị cả nhà họ Cao tới rồi, vô cùng ồn ào. Tố cáo dùng tên thật, hoài nghi chị cả có quan hệ với vụ án lần này, mong muốn đồng chí Tiểu Mã vì nhân dân phục vụ bắt người đi. Vốn chỉ nghĩ đùa một chút, Tiểu Mã vừa mới lược bỏ quá trình tìm người trực tiếp ôm cây đợi thỏ bên cạnh xe.

Địch Thần ở trong phòng không biết tố cáo mù quáng của mình lại có hiệu quả, còn cảnh giác nhìn chằm chằm Cao Chấn Trạch: "Cao tiên sinh, Vũ Sanh bị thương quá nặng, ông có chuyện gì thì hôm nào nói tiếp, em ấy cần được nghỉ ngơi."

Hôm qua Cao Vũ Sanh mới mổ xong, bây giờ lúc nào chân cũng đau dớn. Ầm ĩ ồn ào và tinh thần lo lắng sẽ làm cho đau đớn tăng thêm, Địch Thần nhìn khuôn mặt càng lúc càng trắng của hắn mà đau lòng, thật muốn hít ô-xy xách cha Cao ra ngoài.

Mới nói xong, điện thoại ở bàn lễ tân gọi đến, nói là tài xế của Cao Văn Tranh có việc gấp.

"Mới nãy có hai cảnh sát tới đưa cô chủ đi rồi!"

Địch Thần: "…"

Tố cáo dùng tên thật hữu dụng thế sao?

Chân mày Cao Chấn Trạch nhăn chặt: "Có chuyện gì xảy ra?"

Cao Vũ Sanh không nhanh không chậm nói: "Miệng chị ấy không chừng mực, nói với người ta là mẹ con hại chị ấy gãy chân, đương nhiên cảnh sát sẽ có lý do nghi ngờ chị ấy."

Trợ lý chạy vào, nói bên tai Cao Chấn Trạch mấy câu.

"Đó là đáng đời nó, giam hai tư tiếng đồng hồ ăn giáo huấn đi, kệ nó." Giọng nói Cao Chấn Trạch lạnh như băng, rõ ràng là tin vào suy đoán của Cao Vũ Sanh.

Địch Thần chép miệng một cái: "Xem đi, chó cắn người không kêu, chó kêu dễ bị cảnh sát bắt đi lắm."

Cao Vũ Sanh ngẩng đầu nhìn anh: "Ca ca nói rất hay rất có triết lý."

Địch Thần xoay qua liếc hắn: "Còn cún nịnh nọt sẽ bị bắn đạn vào đầu."

Cao Vũ Sanh từ từ che đầu.

Cao Chấn Trạch bàn bạc vấn đề với trợ lý, không nghe được đối thoại của hai người. Quay đầu lại thấy con trai đang ôm đầu, nghĩ là hắn đau đầu. Nhớ tới câu nói đuổi khách hồi nãy của Địch Thần, liền đứng dậy: "Để cha cho người đổi con qua phòng suite cao cấp, tiền cha bỏ ra, sẽ không để cho chị con quay lại quấy rầy nữa. An tâm dưỡng bệnh đi, còn lại thì giao cho cha."

Địch Thần nghe thấy câu này thì có chút kinh ngạc, vô cùng hoài nghi tai mình hỏng rồi. Trong ấn tượng xưa giờ của anh, Cao Chấn Trạch chẳng phải là một người cha tốt lành gì, nhưng câu "Còn lại thì giao cho cha" cuối cùng kia, gần như khiến anh tưởng Địch Kiến Quốc sống lại.

Cao Vũ Sanh cũng nghe không quen, thậm chí hơi nhíu mày: "Không cần."

Nhưng mà Cao Chấn Trạch bỗng nhiên muốn làm một người cha tốt, căn bản không nghe, trực tiếp nói trợ lý đi làm thủ tục, thăng cấp phòng bệnh của Cao Vũ Sanh thành phòng suite VIP cao cấp. Phí trả tương quan tự nhiên là quẹt thẻ của Cao Chấn Trạch.

Bệnh viện vô cùng hoan nghênh đối với yêu cầu tự nhiên như thế, lập tức đi chuẩn bị. Cao Chấn Trạch cũng theo đó rời đi, nói Địch Thần chăm sóc Cao Vũ Sanh thật tốt.

Phòng bệnh nhanh chóng được chuẩn bị tốt, y tá muốn chuyển Cao Vũ Sanh qua đó. Địch Thần không cam tâm tình nguyện lắm, lo lắng sẽ đụng trúng vết thương của Cao Vũ Sanh: "Phòng suite cao cấp có gì khác không? Khác biệt không lớn chúng tôi sẽ không chuyển đâu."

"Chắc chắn khác biệt sẽ lớn rồi, bên đó có phương tiện giải trí có thể dời đi sự chú ý, rất có lích với việc giảm đau đớn cho bệnh nhân." Y tá mỉm cười nói. Giá của phòng suite cao cấp cực kỳ đắt, có người nguyện ý ở thì đường nhiên bọn họ rất hoan nghênh, cực lực thuyết phục Cao Vũ Sanh chuyển qua đó.

Không thể không nói, y tá không nói xạo chút nào, phòng suite cao cấp thật sự khác biệt rất lớn với phòng bệnh bình thường.

Tường đối diện với ánh sáng mặt trời đều là cửa sổ thuỷ tinh, ánh mặt trời len lỏi vào, chiếu cho gian

phòng ấm áp thoải mái. Phòng ngủ rộng lớn kết hợp với phòng khách, ngoại trừ có thêm thiết bị chữa bệnh, những đồ dùng khác thì giống như đúc với phòng suite trong khách sạn cao cấp, còn có một phòng bếp. Trên tường có lắp tay vịn và dụng cụ phục hồi chức năng, đợi chân khá một chút thì có thể luyện tập đi lại ngay trong phòng này, không cần đi ra ngoài.

Trên tường đối diện với giường bệnh có màn hình chiếu lớn. Ngồi trên giường có thể xem bóng đá, chơi game.

Hoàn cảnh như thế, đúng là rất có lợi với việc hồi phục. Vốn Địch Thần nghĩ mấy ngày nữa sẽ cắt chỉ, sau đó sẽ đưa Cao Vũ Sanh về nhà, bây giờ xem ra có thể ở đây thêm một khoảng thời gian ngắn.

Ôm lấy Cao Vũ Sanh, chuyển hắn lên giường bệnh mới rộng hơn: "Sao cha em bỗng nhiên đối xử tốt vậy?"

Địch Thần không thấy Cao Chấn Trạch là một người cha tốt, nếu ông ta có lòng như thế, sao lúc Thiên Tứ còn bé lại chịu nhiều ấm ức như vậy.

"Tình thương của cha bỗng nhiên tràn lan thôi." Cao Vũ Sanh rũ mắt, chuyện này chỉ khiến hắn thấy nực cười. Đối với những người con là bọn họ, Cao Chấn Trạch làm như nuôi thú cưng, nhớ tới thì sẽ đối xử tốt một chút, không nhớ tới thì quăng qua một bên. Huống chi chuyện hôm nay không phải là chỉ có bỗng nhiên thấy xót con trai.

"Hửm? Ý là sao?"

Địch Thần nghi ngờ kiểm tra một vòng, cũng hỏi cách dùng của mỗi một thiết bị điện, cũng hiểu đại khái.

Chỗ này có camera quan sát hai tư trên hai tư, có thể giống như nhà trẻ, có thể xem trên điện thoại. Cho dù người nhà không ở đây, thì cũng có thể quan sát tình huống của bệnh nhân vào bất cứ lúc nào.

Ngoài cửa có hai người mặc đồ bảo vệ làm thần giữ cửa, y tá đi vào chích thuốc đổi thuốc sẽ được kiểm tra thân phận thật giả. Nếu không phải là y tá mình biết thì sẽ không cho vào, có thể phòng ngừa hữu hiệu khi có người giả thành y tá có mưu đồ bất chính lẫn vào.

Đây là một loại bảo vệ đối với Cao Vũ Sanh vẫn còn trong giai đoạn nguy hiểm bị ám sát, đồng thời còn nắm được hành động của Cao Vũ Sanh.

"Cao Chấn Trạch không muốn để em điều tra chuyện của Cao Viễn." Cao Vũ Sanh nheo mắt lại nhìn chằm chằm camera trên tường.

Địch Thần cầm một cái khăn qua đó, che camera đi: "Sợ cái gì, em sửa quyền hạn một chút, chỉ cho anh xem là được."

Hô hấp của Cao Vũ Sanh hơi ngừng: "Ừm, chỉ cho anh nhìn thôi."

Địch Thần: "Ây, không phải, cái đó…"

Hai tai của Tiểu Thiên Tứ đỏ lên theo tốc độ mắt thường có thể thấy. Tay của Địch Thần có chút tê dại, trong nháy mắt cho là mình đã nói gì thô tục. Cũng không biết là anh điên rồi, hay là thần chí Cao Vũ Sanh không rõ, xem camera thôi sao lại xấu hổ?

Càng tẩy càng đen, Địch Thần ngậm miệng không dám nói tiếp nữa. Trong phòng im lặng, chỉ còn có tiếng hít thở của hai người.

"Khụ, cái đó, hiện giờ căn phòng này rất an toàn, ngày mai anh đến đồn cảnh sát một chuyến, tiện đường đón Mông Mông luôn." Địch Thần nín một lát, mới khó khăn nhớ tới chính sự.

"Ngày mai?" Cao Vũ Sanh nghi ngờ nhìn anh.

"Ừ, tiện đường đi xem chị gái ở trong đồn của em." Địch Thần chau mày.

Cao Vũ Sanh hiểu rõ: "Sao anh xác định được chị ta sẽ bị giữ hai mươi tư tiếng? Hoặc là cảnh sát chỉ hỏi vài ba câu thôi."

Địch Thần rót ly nước ấm đưa cho hắn: "Tuy rằng ca ca đây rất có tiếng nói ở đội hình cảnh, nhưng Phương Sơ Dương không phải là người tuỳ tiện, chắc chắn sẽ không vì chân tình thực cảm của anh Thần mới tố cáo đã bắt người. Chắc chắn là sát thủ đã khai cô ta ra, đừng nói hỏi cung hai mươi tư tiếng, nói không chừng còn bắt luôn."

Cao Vũ Sanh nhận cái ly, nghiêm túc gật đầu: "Nếu như anh không học xúc đất, thì chắc chắn có thể trở thành một nhà trinh thám nổi tiếng."

Địch Thần: "Này nịnh hơi quá."

Ngày hôm sau, Địch Thần đi tới đội hình cảnh. Đường phố trong khu Lão Thành chật hẹp, đậu xe khó khăn, Địch Thần dạo qua một vòng mới khó khăn lắm tìm được một chỗ đậu xe.

Đang muốn tới đậu cạnh một chiếc xe nhìn ngầu ngầu, bên kia có một chiếc xe cũng nhắm chỗ đậu xe này, đâm đầu chạy đến. Đầu xe đuôi xe lúng túng chen nửa thân đi vào, người ngồi trong xe mở cửa ra nói một câu: "Xin lỗi, để tôi lùi ra tìm chỗ khác."

Là một người nói chuyện lễ phép, từ trước đến nay Địch Thần ăn mềm không ăn cứng, nghe thế câu nói nho nhã lễ độ thế, lập tức mềm lòng. Anh khá quen thuộc với chỗ này, không được ở đây thì còn có thể tới chỗ khác, nghĩ thôi thì nhường cho người đằng sau đi. Liếc mắc nhìn qua kính chiếu hậu, lập tức nhíu mày.

Trong chiếc xe nhỏ màu trắng phía sau, có một cái đầu đeo kính viền bạc, nhã nhặn lịch sự, cười như không cười. Khuôn mặt có nhận dạng đặc thù này, Địch Thần nhận được rất rõ ràng, chính là người có ý đồ giả mạo anh, còn tính làm phỏng Cao Vũ Sanh ở quán lẩu —— luật sư Bạch Duệ.

Nhường? Nhường cái gì mà nhường!

Địch Thần không nói một lời chờ xe trắng lùi ra, không khách khí chút nào nhét xe mình vào. Xuống xe, đóng cửa, khoác ba lô lên vai, xoay người lại chào: "Ui, luật sự Bạch đó à, cảm ơn nhé."

Bạch Duệ thấy Địch Thần, nụ cười xã giao trên mặt lập tức không duy trì được: "Là, là anh."

"Chậc, còn nhớ tôi à. Xem ra trận đánh đó thật không uổng, giúp nhớ lâu hơn." Địch Thần vô cùng sung sướng khen hai câu, nói xong thì sắc mặt của luật sư Bạch càng xấu xí hơn.

"Địch tiên sinh, lần trước chỉ là hiểu lầm, tôi vẫn luôn muốn tìm một cơ hội để giải thích với anh." Bạch Duệ hít sâu một hơi, khôi phục vài phần thong dong bình tĩnh.

"Được, hai chúng ta sẽ tìm một nhà vệ sinh rồi anh giải thích với tôi nhé?" Một tay Địch Thần đặt trên cửa kính đã quay xuống của đối phương, chuẩn bị mời hắn xuống xe.

"Hôm nay tôi có việc gấp cần làm, ngày khác đi." Bạch Duệ quay cửa sổ lên nhanh chóng lùi xe, chạy khỏi đường nhỏ chật chội này, chạy biến mất chẳng thấy đâu.

Địch Thần liếc mắt, nhấc chân đi tới đội hình cảnh.

"Luật sư của tôi sẽ lập tức đến ngay, các người mau thả tôi đi!" Trong phòng tra hỏi truyền tới giọng nói quen tai, Địch Thần đang được Tiểu Mã chỉ cho ký tên dừng lại, luật sư?

Vừa dứt lời, một luật sư mặc vest đi giày da mang theo cặp hồ sơ đi tới, trên mặt viền kính bạc phản chiếu lại ánh đèn chân không trong phòng làm việc của đội hình cảnh, suýt nữa là chói mù mắt Địch Thần.

"Luật sư Bạch, trùng hợp thế." Địch Thần thả bút ký tên xuống, từ từ đứng dậy.

Bạch Duệ dừng bước lại trong nháy mắt, dùng một tay đỡ kính mắt một chút: "Xin lỗi, đi nhầm." Nói xong, trực tiếp xoay người rời khỏi.

"Bạch Duệ! Mau vào!" Cao Văn Tranh cao giọng gọi hắn từ trong phòng hỏi.

Địch Thần lạnh lùng nhìn luật sư Bạch không giả bộ được đi vào phòng tra hỏi. Anh vẫn cho là kế hoạch thấp kém trước đó chỉ để kéo dài khiến cho Cao Vũ Sanh không tham gia buổi họp báo ra mắt xe được.

Cho nên có khuynh hướng nghĩ người sai sử Bạch Duệ làm hại Cao Vũ Sanh chính là mẹ kế.

Mà bây giờ, rõ ràng là hắn luật sư của Cao Văn Tranh.

Như thế, trò khôi hài canh nóng ở quán lẩu, chính là để giá hoạ cho mẹ kế, chỉ đơn giản là muốn khiến cho Cao Vũ Sanh bị bỏng.

"Vệ sĩ của Cao Vũ Sanh đang ở bên ngoài." Bạch Duệ nhỏ giọng nói với Cao Văn Tranh.

Cao Văn Tranh đang cầm khăn ướt lau mặt, sửa sang lại dung nhan của mình, nghe thế thì tay run một cái, lau sạch lông mày đã giữ cả đêm không phai: "Biết thì biết, tôi còn sợ anh ta à?"

"..." Bạch Duệ muốn nói lại thôi, cuối cùng thì chẳng nói gì nữa. Chỗ này là đội hình cảnh, tên vệ sĩ kia có phách lối hơn nữa thì cũng không thể ra tay ở đây được.

Đợi lúc hai người ra ngoài, đã không thấy bóng dáng của Địch Thần.

Tiểu Mã cắn răng nghiến lợi nhìn bóng lưng bước chân nhẹ nhàng của Cao Văn Tranh: "Mẹ nó, chắc chắn bà cô này đã chuẩn bị hết rồi, gì cũng hỏi không được."

Tiểu Trần chịu đựng cả đêm, hai vành mắt xanh đen, ngáp nói: "Đội phó không ở đây, hai chúng ta thật không xong."

Địch Thần xông tới từ ngõ quẹo, vừa đi từ từ theo sau, vừa hít ô-xy. Nếu Cao Văn Tranh còn không sợ bị Cao Vũ Sanh biết, như thế thì anh cũng sẽ quang minh chánh đại giáo huấn hai người bọn họ một trận, có lẽ Cao tiểu thư cũng sẽ không để ý đâu.

Ô-xy chạy vào cơ thể, cơ thể lập tức nhẹ nhàng không ít. Đi bước dài, chuẩn bị kéo hai người vào hẻm nhỏ, Bạch Duệ bỗng nhiên mở miệng nói một câu khiến cho anh tạm dừng đánh người.

"Bên kia nói muốn khoản còn lại."

Một câu nói không đầu không đuôi, nghe hơi không bình thường.

Cao Văn Tranh cau mày: "Chuyện không làm xong, muốn khoản còn lại gì?"

Bạch Duệ hạ giọng, ở chỗ đường phố ồn ào thế này chắc là không có ai có thể nghe được. Nhưng Địch Thần hít ô-xy vào thì ngũ giác nhạy hơn bình thường, nghe được cách quãng: "Hắn trách chúng ta không đưa cho hắn tin tức chính xác."

"Cộc cộc," gậy chống gõ lên mặt đất phát ra tiếng vang, Cao Văn Tranh chợt dừng bước.

Địch Thần lập tức giả thành người qua đường, nhìn lên quảng cáo trên tường.

"Đưa cái gì mà đưa! Tôi không có thiếu tiền, nhưng chuyện không thành còn liên luỵ đến tôi, chuyện này không được!" Cao Văn Tranh bắt đầu cáu kỉnh, khuyên kiểu nào cũng không nghe, nói Bạch Duệ gọi điện thoại nói không, bây giờ thì quay về.

Hai người nói nhao nhao ồn ào đi xa, Địch Thần nhăn chặt chân mày đối với bức tường đối diện.

"Người anh em à, cần thì cứ gọi số trên đó là được." Phía sau có người nhỏ giọng nói một câu.

Địch Thần quay đầu lại, thấy một người đàn ông tỉa râu mép giống con chuột, tay cầm một xấp tờ rơi quảng cáo, nháy mắt ra hiệu với anh.

"Gọi số gì?" Địch Thần không hiểu ra sao.

"Cái này à, tôi thấy cậu cứ nhìn chằm chằm cũng lâu rồi. Loại chuyện này ấy à, cũng chẳng cần xấu hổ gì." Người đàn ông có râu mép chuột cười hắc hắc, chỉ vào quảng cáo anh mới nhìn.

Địch Thần quay đầu lại nhìn thoáng qua:

[To hơn dài hơn lâu hơn, một phát là trúng, súng trym như pháo! Xin liên hệ với số diện thoại 181105XXXX].

/Hết chương 94/

95. Chương 95

Chuyển ngữ: Cực Phẩm

Trong thời gian đầu óc sửng sốt này, hai người kia đã đi xa.

Địch Thần từ chối người dán quảng cáo nhiệt tình, bước nhanh quay về xe mình, lái xe đi theo.

Đối thoại của hai người kia, càng nghĩ càng thấy không thích hợp. Tiền đặt cọc, khoản còn lại, không hoàn thành, liên luỵ cô ta… xuyên chuỗi vào chính là:

Cao Văn Tranh ủy thác Bạch Duệ đi thuê sát thủ để giết Thiên Tứ. Chuyện bên người Cao Vũ Sanh có một vệ sĩ siêu nhiên thì Bạch Duệ không nói cho sát thủ biết, khiến cho sát thủ dự đoán đánh giá sai mà bị bắt. Bây giờ người môi giới của sát thủ bày tỏ cực kỳ bất mãn, yêu cầu bọn họ trả hết phần tiền còn lại. Mà Cao Văn Tranh cho rằng, nhiệm vụ của đối phương đã thất bại, còn liên luỵ khiến cô phải ngồi trong đồn cảnh sát cả ngày, cực kỳ tức giận, một xu cũng sẽ không trả.

Địch Thần nhanh chóng xoay vô lăng, đạp chân ga đuổi theo.

Đường đi trong khu Lão Thành chật hẹp, chạy đi rất khó. Vất vả lắm Địch Thần mới chui ra khỏi ngõ nhỏ, xa xa nhìn thấy xe của Bạch Duệ đã chạy vào đường lớn. Địch Thần cũng chạy theo, một bên quẹo trái một bên quẹo phải, sau khi chạy qua ba giao lộ thì đã theo sát được phía sau xe Bạch Duệ.

Đèn đỏ ngã tư đường, xe Bạch Duệ dừng ở trước nhất, Địch Thần nằm ở làn bên trái, đằng trước còn có một chiếc taxi, đây là làn đường vừa quẹo trái vừa chạy thẳng, xe taxi đang bật xi nhan quẹo trái.

Địch Thần hơi nhíu mày, lo lắng lát nữa đèn chạy thẳng sáng nhưng mình lại bị xe taxi quẹo trái làm kẹt ở đây, sẽ mất dấu mục tiêu. Nhìn thoáng qua xe Bạch Duệ, cửa sổ xe chỗ tài xế từ từ quay xuống, xuyên qua kính chiếu hậu của chiếc xe đó, có thể nhìn thấy gương mặt đeo kính viền bạc.

"Chậc, mình cũng nên mua một cái súng bắn đinh mới được." Địch Thần sờ sờ cằm. Nếu giờ có súng bắn đinh, ngay chỗ đông người này bắn bể lốp xe của đối phương, lôi thẳng người ra ngoài, tẩn cho một trận trước mặt mọi người. Khiến cho tên luật sự ra vẻ đạo mạo và tiểu thư hào môn cao quý cẩn trọng kia phải vứt mặt xuống lỗ.

Thật ra lúc này cũng là một cơ hội tốt, anh chỉ cần xuống xe lôi người ra ngoài là được. Nhưng làm như thế sẽ ảnh hưởng tới giao thông, sau đó anh lại bị nhốt vài ngày thì sẽ ảnh hưởng đến việc chăm sóc cho Thiên Tứ.

Địch Thần vô cùng chán nản tưởng tượng ra mình sẽ giáo huấn hai con người tạo nghiệp này thế nào, mắt thấy đèn đỏ nhanh chóng chuyển thành màu xanh.

Lúc này, chỗ ngồi phía sau xe taxi đằng trước bỗng có một cây súng bắn đinh thò ra!

"Ảo giác sao?" Địch Thần xoa hai mắt, nghĩ là mình nhìn nhầm, đã thấy người nọ bóp cò, ngay lúc Bạch Duệ đạp chân ga thì "cạch" một tiếng bắn về hướng cửa sổ hàng ghế sau.

"Á ——" Trong xe vang lên tiếng thét chói tai của Cao Văn Tranh, cửa sổ xe yếu ớt lập tức bị đinh bắn trúng, vỡ thành mạng nhện.

Không đợi mọi người phản ứng kịp, súng bắn đinh kia đã được thu lại. Đèn xanh quẹo trái sáng lên, xe taxi phóng đi như tiễn rời cung. Địch Thần không chút nghĩ ngợi đạp chạy băng băng theo chiếc taxi kia trong thành phố.

Xe taxi kia như là không muốn sống nữa, không nhìn hạn chế tốc độ trên đường, không ngừng vượt xe khác. Địch Thần chạy theo lên cao tốc, bắt đầu đung đưa lắc lư trên con đường song song, tận dụng mọi thứ có thể. Vượt qua làn xe trái, đồng thời lách vào chỗ trống bên làn xe phải, vượt lên một chiếc xe vận tải nhỏ bên làn trái, lại lần nữa quay về làn trái. Một chiếc xe khác cũng luồn lách đuổi theo xe taxi.

Hai chiếc xe tung ra khí thế của cuộc đua F1 (công thức 1) trong lúc kẹt xe của thành phố, không cần Địch Thần ra tay, đã có vô số người gọi cảnh sát.

Mới vừa chen xong, dường như xe taxi ngán chơi trò này rồi, dừng trước một khu thương mại.

Chỗ này là khu trung tâm thương mại trong khu vực thành phố, có mấy trung tâm thương mại quây với nhau, còn có trạm trung chuyển lớn của hệ thống tàu điện ngầm, lượng người ở đây vô cùng nhiều. Địch Thần không dám chạy lung tung nữa, dừng xe ở ven đường, hít ô-xy vào rồi đuổi theo.

Đoàn người chỗ cổng của tàu điện ngầm xảy ra rối loạn vì một chiếc taxi bỗng nhiên xông vào sân rộng. Địch Thần đẩy đám người ra chạy theo, cửa xe taxi mở rộng, tài xế cứng đờ ngồi lạnh run chỗ ghế ngồi. Hàng ghế sau có một cây súng bắn đinh màu đỏ ném ở đó, ngoại trừ đó ra thì không còn ai khác.

Địch Thần ngỡ ngàng nhìn xung quanh, người xung quanh anh chật chội như nêm cối, người nào cũng đứng xem náo nhiệt, khuôn mặt nào cũng tựa tựa nhau. Cảnh sát giao thông đã đuổi theo tới lôi tài xế ra ngoài.

"Chuyện này không liên quan đến tôi, tôi bị ép." Áo trên người tài xế đã ướt đẫm, ngồi sững trên đất nước mũi nước mắt chảy ra khóc lóc kể lể. Anh ta vốn được một người khách yêu cầu đuổi theo chiếc xe màu trắng, ngay lúc ở ngã tư đường thì bỗng nhiên người nọ rút súng bắn đinh hướng vào hàng ghế sau của chiếc xe trắng, sau đó còn dùng súng bắn đinh chỉa vào đầu của anh ta.

"Người đâu?" Cảnh sát giao thông hỏi tài xế.

"Chạy xuống dưới rồi." Tài xế chỉ cổng tàu điện ngầm có một sóng người cuộn trào mãnh liệt.

Tên đó đội mũ đeo khẩu trang, nhìn không ra tuổi, còn chạy vào trong một đám người, cứ như thế đường hoàng đi vào tàu điện ngầm.

Rõ ràng sát thủ còn đang được giam trong đồn công an, vì sao còn có người dùng súng bắn đinh? Cách thức ra tay tinh xác ổn chuẩn ngoan, gặp nguy không loạn, lại càng giống như tên đầu tiên có ý đồ giết chết Cao Vũ Sanh ở trên cao tốc hơn.

Không chỉ có một sát thủ!

Nhận thức như thế khiến cho lòng Địch Thần lập tức hoảng lên. Nhanh chóng rời khỏi đoàn người, quay về xe, nhắn tin cho Cao Vũ Sanh. Đợi hai phút, đối phương vẫn chưa nhắn lại.

Cao Vũ Sanh nằm trên giường không thể động, hắn là lúc nào cũng cầm điện thoại mới đúng.

Địch Thần trực tiếp mở camera trong phòng bệnh lên, trước khi đi anh đã lấy khăn mặt xuống, lúc nào cũng có thể xem tình hình của bạn nhỏ. Camera nằm đối diện giường bệnh, Cao Vũ Sanh vẫn còn ngồi trên giường, đang lao lực tự mình thay quần áo.

Một chân cố định không thể động, có chút ảnh hưởng đến thăng bằng của tư thế ngồi. Cao Vũ Sanh chống vào đệm dựa, một tay kéo vạt áo thun lên. Trên cánh tay còn có vết thương, quấn vải vòng băng, nhấc tay không quá lưu loát, mới kéo được một nửa liền dừng lại, cần điều chỉnh tư thế.

Camera chất lượng cao thật thà quay lại một màn này, cơ bụng đẹp đẽ phản chiếu sáng bóng dưới ánh mặt trời, đường nhân ngư lưu sướng nối với quần lót hơi lộ ra.

Do cánh tay bị quấn băng vải nên móc không được, Cao Vũ Sanh đành phải để vậy, cứ thế mặc áo cuộn mép, lại bắt đầu cố gắng cởi quần. Quần bệnh nhân ống rộng từ từ được lột đi, lộ ra quần lót tứ giác mỏng.

Địch Thần ngây ngốc nhìn một màn này, đầy đầu toàn là quảng cáo mới nhìn lúc nãy: Súng trym như pháo.

Ho nhẹ một tiếng, nhanh chóng tắt camera đi, gọi điện thoại đến đó. Cái này thì Cao Vũ Sanh nghe thấy được, vang lên hai tiếng thì nhận.

"Làm xong rồi à?" Bên kia truyền đến giọng nói mang theo chút thở dốc của Cao Vũ Sanh, có lẽ động tác thay quần áo với hắn là rất khó khăn.

Địch Thần lắc đầu một cái, nói chính sự với hắn: "Anh lại nhìn thấy sát thủ cầm súng bắn đinh ở trên đường, người nọ muốn giết Cao Văn Tranh. Trước khi anh quay về thì đừng cho bất cứ ai vào thăm, cho dù là cha em có tới cũng không được mở cửa, biết chưa?"

"À, nhưng mà em đã đồng ý yêu cầu vào thăm của Quý Tiện Ngư rồi, anh ta sẽ lập tức lên tới đây." Cao Vũ Sanh khổ sở nói.

Tính toán thời gian, cho dù tên sát thủ kia có đạp phong hỏa luân thì cũng không thể xuất hiện tại bệnh viện vào lúc này được. Quý Tiện Ngư thì không nguy hiểm gì, thăm thì thăm đi, chỉ là không thể lại đồng ý nữa.

Cao Vũ Sanh ngoan ngoãn đồng ý.

"Khụ, à này." Địch Thần ho nhẹ một tiếng, "Tí nữa anh về thay quần áo cho em, đừng có tự hành mình lăn qua lăn lại."

"... Ừm."

Không biết có phải là ảo giác hay không, dường như Địch Thần nghe được ý cười trong câu trả lời ngắn gọn ấy.

Cúp điện thoại, Địch Thần ma xui quỷ khiến lại mở camera lên. Trong camera, quả nhiên Cao Vũ Sanh cúp điện thoại xong thì không vật lộn với quần nữa, cầm lấy áo bệnh nhân ở đầu giường chưa mặc mặc vào, mặc cho mình một bộ. Mới vừa cài một cái cúc, bỗng nhiên ngước mắt nhìn về phía camera.

Địch Thần có một loại lỗi giác rình coi bị người phát hiện, suýt nữa là ném luôn điện thoại.

Cảnh sát giao thông gõ cửa sổ xe ở bên ngoài, Địch Thần luống cuống tay chân tắt điện thoại, quay cửa xe xuống. Cảnh sát ở bên ngoài chào anh một cái: "Chào anh, có người thấy anh đuổi theo chiếc xe taxi kia, có phải không?"

"À, đúng, tôi thấy có người ngồi hàng ghế sau giơ súng bắn đinh ra với người ngồi hàng ghế sau của xe bên kia ở ngã tư đường Đông Dương. Tôi cho rằng đụng trúng vụ án giết người nên mới đuổi theo chạy tới đây." Địch Thần xuống xe, nói lại chuyện cho cảnh sát giao thông.

Cái này giống với chuyện quần chúng báo lại cho cảnh sát, cảnh sát giao thông hỏi trong xe anh có camera quay lại không. Xe này là của thư ký Trịnh, khá là đơn giản, không có lắp camera quay lại gì cả, không thể giúp được đại ân gì. Nghe nói anh nóng lòng đi đón trẻ, cảnh sát giao thông mới ghi số chứng minh và cách thức liên lạc của anh lại, tạm thời thả anh đi.

Thật ra Địch Thần cũng nguyện ý phối hợp điều tra với cảnh sát, nhưng mà lúc này anh đang nghĩ tới Cao Vũ Sanh, sát thủ đã xuất hiện rồi anh không dám ở lâu. Cũng may lúc này đã chạy tới phía Đông thành phố, nhanh chóng tới nhà trẻ xách Địch Mông Mông mấy ngày không gặp lên, chạy thẳng đến bệnh viện.

Trong phòng bệnh VIP cao cấp, Cao Vũ Sanh mặc đồ bệnh nhân ngồi trên giường, ngồi nói chuyện với Quý Tiện Ngư và Triệu Tử An tới thăm.

Từ lần trước chơi ở trường đua ngựa, Quý Tiện Ngư vẫn luôn muốn tìm Cao Vũ Sanh chơi. Nhưng mà phần lớn thời gian của Cao tổng phải dùng để theo đuổi ca ca, cũng không để ý tới tổng tài Cá Mặn. Mà Quý tổng ý chí kiên cường, ngược lại nghĩ tính tình Cao Vũ Sanh như vậy mới đúng thật là xem mình là bạn, một chút cũng không tức giận. Nghe nói hắn nằm viện, lập tức mang theo Triệu Tử An đang theo hắn ra ngoài làm việc tới thăm.

"Cậu nói cậu coi, gọi cậu đi ra ngoài chơi thì không chịu đi, tự mình chạy tới chỗ núi non hoang vu rồi té ngã." Quý Tiện Ngư loè loạt kéo ghế ngồi cạnh giường, mở miệng liền cười nhạo hắn.

Cao Vũ Sanh kỳ quái liếc Quý Tiện Ngư, bọn họ vẫn luôn là quan hệ làm ăn lạnh lùng, lúc nào đã quen thế này?

Triệu Tử An đi cùng vẫn là bộ dáng gặp người liền cười. Đặt quà mang tới lên bàn cho gọn gàng rồi mới đi tới cạnh giường nhỏ nhẹ bắt chuyện, thuận tiện rót thêm nước nóng vào cái ly đặt đầu giường Cao Vũ Sanh.

"Sao quản lý Triệu cũng tới đây?" Cao Vũ Sanh có ấn tượng tốt với quản lý ngân sách này, lần trước đã chủ động gửi bản kế hoạch của Cao Mục Địch cho hắn, thậm chí còn ghi chú ưu khuyết điểm trong bản kế hoạch, có thể nói là hết sức tri kỷ.

"Vừa vặn ra ngoài với Quý tổng, Quý tổng biết được tin tức thì lập tức vòng ngược lại, tôi cũng liền theo tới. Mong là không quấy rầy đến cậu." Triệu Tử An cười đến ôn hòa khiêm tốn, không có chút tỏ ra tự nhận là quen thân với Cao Vũ Sanh vì chuyện hỗ trợ lần trước, vẫn giữ thái độ chừng mực, đồng thời còn ung dung thản nhiên giành công lao thay cho Quý Tiện Ngư.

Lúc Địch Thần bước vào, liền thấy Tiểu Thiên Tứ nhà mình chững chạc bình tĩnh nói chuyện thương nghiệp đại sự với hai người, phòng bệnh đã nghiễm nhiên biến thành bàn đàm phán.

"Ai, tôi là tới thăm người bệnh, cậu lại lôi kéo tôi nói chuyện tăng vốn, chuyện thị trường thứ ba (1) thế này." Quý Tiện Ngư dựa lưng vào ghế ngồi, nhàm chán khoát khoát tay, "Nói này, gần đây cậu em trai kia của cậu cũng thành thật lắm, không ra ngoài chơi đùa gì."

(1) Thị trường thứ ba, third market, là một loại thị trường trong thị trường chứng khoán.

Cao Vũ Sanh nhìn về phía Triệu Tử An. Hắn bận rộn đi tìm hiểu chuyện của Cao Viễn, không hề quan tâm đến tình hình của Cao Mục Địch bên kia, chuyện biết được có thể còn không nhiều bằng Quý Tiện Ngư.

Triệu Tử An vẫn đi với đám hoàn khố của em trai nhà họ Cao, tự nhiên là rõ ràng nhất, cười cười nói: "Sau khi nộp tiền bảo lãnh thì không chịu ra ngoài chơi nữa. Còn mấy vị thiếu gia kia cũng bị việc này hù doạ, gần đây đều rất thành thật."

Cao Mục Địch có liên quan đến vụ án buôn bán trẻ em, lúc ở nước ngoài chơi, mấy tên bạn vứt đi cũng ở bên cạnh. Mấy tên nhà giàu này chưa chịu khổ bao giờ, nghe Cao Mục Địch miêu tả tình hình trong trại tạm giam thì đều có chút sợ, lo lắng bị cảnh sát để mắt tới, giờ cũng đàng hoàng được chút.

"Cạch," tiếng đóng cửa nhẹ nhàng của Địch Thần hấp dẫn sự chú ý của ba người.

Quý Tiện Ngư trơ mắt nhìn Cao tổng một giây trước còn ngồi nghiêm chỉnh khí nuốt non sông, một giây sau đã tỉnh bơ dựa vào đầu giường lại. Lại chớp mắt thì nhuệ khí đã tiêu hết, khí thế cả người đều biến mất.

"Sao thế, không cần để ý tới tôi, mọi người tiếp tục đi." Địch Thần thấy trong phòng im lặng, nhanh chóng nói một câu.

"Đau chân." Cao Vũ Sanh nhìn Địch Thần, khẽ nói một câu. Thật ra giọng nói kia rất bình thường, nhưng

nghe vào tai của Quý Tiện Ngư mới cùng hắn thảo luận tình thế thị trường thứ ba, thì khá có vài phần đáng thương.

Địch Thần lập tức buông Địch Mông Mông đang ôm trong lòng, bước nhanh đi tới: "Đau à, có uống thuốc giảm đau chưa?"

Cao Vũ Sanh lắc đầu.

Quý Tiện Ngư nhìn Cao tổng ngoan ngoãn ngồi chờ vệ sĩ lấy thuốc, cảm thấy mình sắp mù rồi.

…

Lăn qua lăn lại một hồi, đã không còn bầu không khí nói chuyện nghiêm chỉnh lúc nãy. Quý Tiện Ngư ung dung thoải mái, ngồi trên sô pha liếc trộm Cao Vũ Sanh.

Vẻ mặt Cao Vũ Sanh bình tĩnh, cầm một nhánh nho Địch Thần mới rửa, hỏi hắn có ăn trái cây hay không. Nghe xong câu trả lời là có, thì đưa cho hắn một trái táo.

Quý Tiện Ngư: "…"

Triệu Tử An tò mò nhìn cậu bé đeo ba lô mèo Tom: "Con tên là gì?"

"Quả nhân Địch Mông Mông." Tiểu Địch tiên sinh thả trang phục và đạo cụ của mình xuống, vẻ mặt nghiêm túc trả lời.

"Thất kính, thất kính." Triệu Tử An bị chọc cười, hỏi Địch Thần đã cho Cao tổng uống thuốc giảm đau xong, "Con của anh à?"

"Không, của chị tôi." Địch Thần nhớ kỹ quản lý Triệu cười lên rất dễ nhìn này, liền hữu hảo lên tiếng, nhét nhánh nho mới rửa vào tay của Cao Vũ Sanh, tiện tay cho Địch Mông Mông một quả.

Nhìn một đống trong tay mợ, lại nhìn mình chỉ có một quả, Địch đại vương thở dài, vương chẳng giống vương, bò lên sô pha ngồi chung một chỗ với chú Triệu rất thức thời này.

Quản lý Triệu nhìn nhìn ông chủ cầm quả táo giao lưu bằng mắt với Cao Vũ Sanh, thức thời giả bộ cái gì cũng không thấy được, chuyên tâm nói chuyện phiếm với Địch Mông Mông. Cười híp mắt ném ra câu hỏi kinh điển để đùa mấy bạn nhỏ: "Mẹ con tên gì?"

"Chú hỏi con hai câu, vậy phải trả lời câu hỏi của con trước thì con mới có thể trả lời chú nữa." Địch Mông Mông nhét quả nho vào trong miệng, cắn hết một quả, nước nho chảy ra khoé miệng, nhanh chóng hít một

hơi.

Triệu Tử An đưa cho bé tờ khăn giấy: "Ngài hỏi đi."

"Tại sao Lưu Bị lại muốn đẩy A Đấu té trên mặt đất, nhỡ té chết thì sao bây giờ?" Tiểu Địch tiên sinh còn đang miệt mài nghiên cứu Tam Quốc trẻ em. Gần đây có chiếu nguyên bộ ở nhà trẻ, buổi tối còn có thể độc bá TV trong nhà trẻ, ngày nào cũng xem hoạt hình Tam Quốc.

Triệu Tử An sửng sốt một chút, không nghĩ tới là vấn đề cao thâm như vậy: "Có thể đối với Lưu Bị mà nói, có thứ quan trọng hơn so với con mình."

"Chú nói khác với mọi người." Mắt Địch Mông Mông hơi sáng lên. Lúc trước bé có hỏi cô giáo, mấy cô giáo đều nói là bởi vì những thuộc hạ khác xung quanh chắc chắn có thể tiếp được, cho nên mới dám yên tâm mà ném, lại không phải chú ý tới bé hỏi nhỡ ra té chết thì sao bây giờ.

Chăm chú nghe người khác nói chuyện là thói quen nghề nghiệp của Triệu Tử An. Giao tiếp với khách hàng, tối kỵ là đoán sai ý. Không sót một chữ, nghe lời nghe âm, cho ra câu trả lời khiến người như trong gió xuân.

Triệu Tử An cong lên đôi mắt cười.

Địch đại vương vui vẻ, rộng rãi trả lời câu hỏi lúc nãy của hắn: "Mẹ con tên là Địch Tê Nguyệt."

Nụ cười của Triệu Tử An ngừng lại: "Tê Nguyệt… là nguyệt lượng trong khê thuỷ à?"

"Không phải, là tê ngưu vọng nguyệt!" Thật ra Địch Mông Mông cũng không biết tê ngưu vọng nguyệt là gì, nhưng cậu nói bé là người nào hỏi vậy thì cứ nói thế, nghe vào sẽ rất thông thái.

"Thật là một cái tên rất hay, mẹ con chắc chắn rất xinh đẹp." Triệu Tử An cẩn thận nhìn mặt của Mông Mông, cho ra một kết luận như thế.

"Ừ hử." Địch Mông Mông đã xem qua ảnh chụp của mẹ, vô cùng tán thành câu nói của Triệu ái khanh.

Quý Tiện Ngư gặm hai quả táo xong, đứng dậy theo, "Quý tổng còn có một buổi họp cần tham gia, chúng tôi không quấy rầy nữa, hôm nào lại tới thăm Cao tổng. Công ty chúng tôi cách đây không xa, anh có cần gì thì cứ nói tôi."

"Khách khí rồi." Địch Thần tiễn người tới cửa phòng bệnh, liền dừng chân lại không tiễn nữa.

Người ngoài đều đi hết, Địch Mông Mông thả đồ ăn vặt trong tay xuống, bước chân ngắn tới bên giường,

vịn mép giường tò mò nhìn cái chân bị thương: “Mợ, chân của mợ bị sao vậy?”

“Địch Mông Mông, hét bậy cái gì đó!” Địch Thần nghe xưng hô đó, da đầu cũng sắp nổ tung. Lúc trước thằng nhóc thúi này nói muốn Cao Vũ Sanh làm mợ, bị anh nghiêm khắc uốn nắn, sao mới quay đầu đã gọi thẳng như thế. Nhìn qua Cao Vũ Sanh, quả nhiên hai tai đã đỏ.

“Con không có hét mà.” Địch Mông Mông nói từ từ. Do cơ thể của bé nên nói chuyện vẫn nhã nhặn lịch sự, tuyệt đối sẽ không xuất hiện tình huống hét lớn.

Nhưng mà cái này không phải là hét hay không, cậu nói chính là vấn đề gọi người ta là gì.

“Gọi là chú Cao, cái gì mà mợ.” Địch Thần đi tới chọc đầu bé, kéo thằng nhóc gọi bậy đi.

Địch Mông Mông phồng mặt ngồi về ghế sô pha.

Đối mặt với Tiểu Thiên Tứ “vừa e thẹn vừa vui mừng,” Địch Thần không biết phải giải thích thế nào. Lời này thật không phải anh dạy thằng nhóc nói, nhưng mà giờ nói cái gì cũng thành càng tô càng đen.

Cũng may Cao Vũ Sanh cũng không có ý hỏi tiếp, chủ động thay đổi trọng tâm câu chuyện: “Anh đuổi theo sát thủ có bị thương không?”

Trong nháy mắt, Địch Thần cảm giác mình thấy được thiên thần, Tiểu Thiên Tứ của anh đúng là quá hiểu ý người ta: “Sao có thể được, cũng không có đánh chính diện. Nhưng mà hắn lại nổ súng về chị gái em, đây là chuyện gì?”

Nghe xong miêu tả hiện trường của Địch Thần, Cao Vũ Sanh phân tích nói: “Hắn chỉ bắn một phát, hơn nữa không đánh trúng người, rõ ràng cho thấy là đang đe doạ.”

Muốn nói là vì khoản tiền còn lại, trên logic thì không thành vấn đề, đặt vào tình hình cụ thể thì hơi khó nói. Chân trước Bạch Duệ mới trả lời điện thoại, từ chối trả khoản tiền còn lại, chân sau đã bị sát thủ trả lời, hiệu suất đòi nợ này cũng không tránh khỏi quá cao đi.

“Hoặc là trước khi ra cửa hắn đã bốc một quẻ cho mình, bốc được Cao Văn Tranh sẽ quỵt nợ.” Địch Thần không nghĩ ra được, liền bắt đầu nói bậy.

Cao Vũ Sanh làm như là thật gật đầu.

Địch Thần vui vẻ, giơ một ngón tay làm xoa tóc hắn: “Cái đầu của em nè.”

“Sát thủ dự liệu được Cao Văn Tranh sẽ không đồng ý, cho nên ngay từ đầu đã chờ ở gần đó, lúc nhận được

cuộc gọi của Bạch Duệ thì trực tiếp ra tay." Lúc này, Cao Vũ Sanh trả lời không hoàn toàn là khen bậy.

Lúc bất ngờ hù dọa Cao Văn Tranh, trong nháy mắt đánh nát ngạo mạn của cô ta, có thể đạt được hiệu quả tốt nhất, thúc giục cô nhanh trả thù lao.

Địch Thần sờ sờ cằm, nghe vào cũng có chút đạo lý, nhưng lại cảm thấy quái quái chỗ nào.

"Ca ca." Cao Vũ Sanh bỗng nhiên kêu một tiếng.

"Hửm?" Địch Thần cúi đầu nhìn hắn, trong nháy mắt mở to hai mắt, phát hiện Cao Vũ Sanh đã cởi nút áo đồ bệnh nhân ra, lộ ra áo thun bên trong do tư thế ngồi nên có chút quắn lên.

"Thay quần áo." Cao Vũ Sanh giơ tay lên với anh.

Đêm qua chân vẫn đau, uống thuốc giảm đau cũng chẳng tác dụng được nhiều, ra một thân mồ hôi. Sáng sớm cũng tới, Địch Thần không nỡ động đậy hắn, nên không thay quần áo để hắn ngủ mất. Lúc này nên đổi đồ.

"À." Địch Thần máy móc lên tiếng, giúp hắn cởi đồ bệnh nhân ở ngoài ra, kéo chỗ mới bị quắn lên xuống. Hình ảnh đã thấy lúc nãy lại xuất hiện lần nữa.

Lúc trước chẳng nghĩ gì, hôm nay lại thấy sao sao. Địch Thần không tự chủ được nuốt nước miếng, chắc chắn là lỗi của cái quảng cáo không đứng đắn kia, quá tẩy não.

Nhanh chóng cởi áo thun ra, mặc một bộ đồ sạch sẽ cho hắn. Địch Thần giơ tay đưa về phía quần, bỗng nhiên cảm thấy có người nhìn mình chằm chằm, ngẩng đầu, đối diện với đôi mắt mở to tò mò của Địch Mông Mông.

Địch Thần bật thốt lên: "Nhìn cái gì mà nhìn, cái này không phù hợp với trẻ em."

Cao Vũ Sanh: "!!!"

Địch Mông Mông cũng không tính hỏi cậu sao lại tụt quần mợ: "???"

/Hết chương 95/

Tác giả:

Mông Mông: Thật không hiểu mấy người lớn các người.

96. Chương 96

Chuyển ngữ: Cực Phẩm

Chân của Cao Vũ Sanh không thể xuống giường được trong vòng một tháng, đi vệ sinh, tắm rửa, thay quần áo đều cần giúp. Vốn có dịch vụ cao cấp do phòng bệnh cung cấp, chỉ là Cao Vũ Sanh không thích người khác đụng vào hắn, Địch Thần không thể làm gì khác hơn là chăm sóc hắn một tấc cũng không rời.

"Sắp tới Mông Mông sẽ không đến nhà trẻ, ba tụi anh ở trong phòng bệnh này vậy, dù sao đến nhà trẻ chỉ cũng chỉ có chơi." Địch Thần ngồi trong phòng khách của phòng suite gọi điện cho Phương Sơ Dương, phòng khách của căn phòng này thông với phòng ngủ, ngồi trên sô pha trong phòng khách cũng có thể thấy hai đứa nhóc kia.

Cao Vũ Sanh đã xử lý xong công việc, đang chơi game với Địch Mông Mông, mỗi người cầm một cái tay cầm chơi game, đang chơi đua xe rất nghiêm túc chăm chú.

"Tôi đọc tin tức rồi, còn có một sát thủ dùng súng bắn đinh nữa, nhìn qua… đội…" Phương Sơ Dương bên kia đang xuất phát tới chỗ núi, tín hiệu không được tốt, âm thanh đứt quãng.

Đuôi lông mày của Địch Thần chợt giật: "Tin tức?"

Phương Sơ Dương bên kia ơ ơ vài câu, nghe không rõ lắm. Nhưng mà Địch Thần đoán là đang mắng anh, nói anh tin tức lớn như thế mà cũng không biết, kiểu kiểu vậy, tuy là không nghe được, nhưng mắng lại cái đã rồi tính tiếp: "Mẹ nó, chú đang mắng anh đúng không. Ai như chú cái tên không tập trung đi làm, đi công tác phá án mà còn nghịch điện thoại!"

Phương Sơ Dương chỉ giải thích một chút về nội dung tin tức: "…"

"Tít tít tít," đầu bên kia điện thoại vang lên tiếng bận. Địch Thần chép miệng một cái, cũng không biết là bị mất tín hiệu hay Phương Sơ Dương trực tiếp cúp luôn.

Địch Thần nhún nhún vai, mở tin tức nhìn thoáng qua.

[Tiểu thư nhà giàu bị tấn công, súng bắn đinh trí mạng xuyên thẳng qua cửa sổ xe!] Tiêu đề làm người kinh sợ, thu hút một lượng lớn người xem.

Bởi vì xảy ra ở ngã tư đường phố sầm uất, có rất nhiều người chứng kiến, có người còn đăng lên mạng ngay lúc đó. Cho nên, dù Cao Văn Tranh có muốn dùng quan hệ công chúng để giấu giếm thì cũng không giấu được. Mà những trang mạng lớn, chỉ cách một ngày thì đều đăng tin.

Những trang tin tức mạng này, từ trước đến giờ viết không đi vào chi tiết lắm, không dám viết hết, sợ ảnh hưởng đến tình tiết vụ án hoặc là dính dáng đến vấn đề riêng tư. Nhưng trên trang mạng xã hội thì khác, Địch Thần mở mạng xã hội lên, người qua đường đăng video với các góc quay khác nhau lên tràn lan.

Địch Thần mở video có lượt xem nhiều nhất ra xem, là người qua đường trên lối đi bộ quay lại.

Video bắt đầu quay từ lúc chiếc xe taxi kia bắt đầu tẩu thoát.

"Mẹ nó, vừa nãy trong cái xe taxi kia có người nổ súng với xe con!"

Âm thanh trong video rất ồn ào, có thể thấy ngã tư đường đã rối loạn lên. Chủ xe xung quanh còn tưởng là cái gì kinh khủng tập kích, đều xuống xe chạy đi, cảnh tượng có chút hỗn loạn, đường bị kẹt xe không nghi ngờ gì nữa. Cửa sổ xe của Bạch Duệ nát thành mạng nhện, đợi xe taxi rời khỏi, hắn nhanh chóng xuống xe kéo Cao Văn Tranh đã bị doạ ngốc ra.

…

Mặt Cao Văn Tranh bị chụp trúng, hai anh chàng của cư dân mạng vạn năng tìm ra được thân phận của cô.

Tiểu thư của tập đoàn Cửu Dật, gặp chuyện bị ám sát hư hư thực thực. Tình huống chỉ có trong phim chiếu trên TV nay lại xảy ra ở trong hiện thực! Tin tức như thế vừa ra, trong nháy mắt đưa tới sự quan tâm phô thiên cái địa.

"Chị em hot rồi." Địch Thần cầm điện thoại đi tới bên giường, nhìn Cao Vũ Sanh đang trong trận nghỉ ngơi trong game.

Địch Mông Mông lại gần, vịn cánh tay của Cao Vũ Sanh: "Hot gì?"

Địch Thần đuổi bé đi như đuổi ruồi: "Con nít không hiểu đừng nó nói leo."

Cao Vũ Sanh nghiêng đầu dùng cằm nhẹ nhàng chỉ ngăn tủ cách đó không xa, chỗ đó để các loại đồ ăn vặt mà sáng nay thư ký Trịnh đưa tới, ý nói bạn nhỏ Mông Mông tự mình đi lấy.

Trước đồ ăn vặt và game, Tiểu Địch tiên sinh hình thành ăn ý tự nhiên với mợ, lập tức im lặng xuống giường, "bạch bạch bạch" đi tới ngăn trữ đồ.

Địch Thần không chú ý tới tương tác giữa hai người, chỉ lo chia sẻ tin tức buồn cười này cho Cao Vũ Sanh: "Cư dân mạng giỏi thật, em đọc chút đi, này cũng có thể đủ để quay một bộ sóng gió nhà giàu rồi."

Mọi người vẫn luôn tò mò đối với cái gọi là cuộc sống của "người giàu," Cửu Dật cũng thật sự là một

thương hiệu lớn có tiếng trong nước. Tò mò khiến người siêng năng, mọi người phát huy tinh thần bát quái không sợ khổ không sợ mệt mà quật ba thước đất, lôi hết tất cả tin tức có liên quan đến nhà họ Cao ra.

[Thụ Lê: A, ba đứa con nhà họ Cao đều không cùng một mẹ! Quả nhiên phú hào là thích lập hậu cung.]

[Tiểu Huân Tử: Đại tiểu thư này bị tấn công, không biết có phải là tranh đoạt gia nghiệp không? Não bổ cẩu huyết trạch đấu trăm ngàn từ.]

[Đi Ngang Qua Không Đạo Lý: Gia nghiệp nhà này mà cũng cần tranh? Chắc chắn là để lại cho tiểu Cao tổng của tụi tui!]

[Mặc Quy: Tiểu Cao tổng là ai, Cao Vũ Sanh?]

[Chủ Công: Nếu để lại cho Cao Vũ Sanh thì sao chị của cậu ta lại bị đuổi giết?]

[Liễu Mộc Não Não: Không phải còn có một người em trai à, chắc chắn là em trai mưới sát thủ.]

Trước đây nhà họ Cao vẫn rất khiêm tốn, người nhà này rất ít khi lộ mặt, chỉ là hai năm gần đây do Cao Vũ Sanh hay lọt vào phạm vi của công chúng. Hiện giờ bản đồ Tiêu Điểm cũng rất nổi tiếng, công chúng tự nhiên cho rằng Cao Vũ Sanh là người ưu tú nhất trong ba người con.

[Kỳ Kỳ: Phá án rồi. Cha chuẩn bị truyền gia nghiệp cho Cao Vũ Sanh, chị gái là con cả, nắm quyền ở Cửu Dật mấy năm nên cũng được chia không ít. Mà em trai mới thành niên còn đang học đại học rất khó tìm được chỗ tốt, liền hoặc là không làm, trước hết giết chị gái rồi giết anh trai sau.]

Cứ thế quần quật cả đêm, cũng có một người viết ra một quyển tiểu thuyết.

"Phân tích của bọn họ sai rồi, nếu như em phải thừa kế gia nghiệp, không phải sẽ giết em trước sao?" Cao Vũ Sanh không giải thích được.

"Chỗ này em không hiểu rồi, tổng tài bá đạo trong tiểu thuyết tuyệt đối sẽ không bị thủ đoạn thế này làm bị thương. Huống chi, bên cạnh em còn có một anh vệ sĩ đẹp trai nữa!" Địch Thần vênh váo đắc ý, tìm tới một weibo được anh nhấn like.

Vị cư dân mạng cơ trí này phân tích vì sao người bị thương trước là chị gái.

[Mọi người đã quên rồi à, không phải bên người tiểu Cao tổng còn có anh trai vệ sĩ xúc đất cực kỳ lợi hại sao? Thần binh ba lớp giáng xuống, tay không chụp được đứa nhỏ, thế thì sao sát thủ lại gần được.]

Cao Vũ Sanh không ngờ tới là còn có một kiểu giải thích thế nữa, không nhịn được cười: "Không sai, có ca

ca đẹp trai."

Đôi mắt xinh đẹp chăm chú nhìn anh, Địch Thần nhịn không được nhìn lại. Anh đang đứng, dưới góc độ này Cao Vũ Sanh nhìn qua vô cùng dễ thương, được ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ thuỷ tinh chiếu vào, chiếu đến thật xù xù.

"Tinh tinh tinh ——" Điện thoại nội tuyến ở đầu giường vang lên, Địch Thần ho nhẹ một tiếng xoay người nhấn nghe.

Người ngồi ở bàn lễ tân gọi tới: "Chào anh, hiện tại có anh Cao Mục Địch tới thăm."

Đúng là nhắc Tào Tháo thì Tào Tháo tới, tiểu bá vương nhà họ Cao giết người không chớp mắt trong miệng cư dân mạng, thế mà lúc này lại tới thăm. Địch Thần không muốn để cho tên ồn ào kia đi vào, nhưng Cao Vũ Sanh đồng ý: "Để cho cậu ta vào đi, không cho phép có người đi cùng."

Địch Thần bế Địch Mông Mông đang đắm chìm trong một đống đồ ăn vặt lên, bế qua bên phòng nhỏ cách vách.

Một phút đồng hồ sau, Cao Mục Địch nổi giận đùng đùng, "rầm" một tiếng đẩy cửa đi vào. Tiểu Cao thiếu gia vẫn là bộ dáng trước kia, mặc quần rách mô đen, tóc màu rực rỡ đeo bông tai đen. Dùng cách nói của Địch Thần, nếu không phải bộ quần áo này vô cùng đắt tiền, hắn chính là nhà quê kết hợp với phong cách HKT.

"Đúng là chân bị đập gãy à." Cao Mục Địch thấy cái chân cố định trên giường, dường như có chút ngoài ý muốn, trừng mười giây xong mới phun được một câu như vậy.

Cái thằng này, nói chuyện kiểu gì đó. Địch Thần có chút không vui, ngăn em trai nhà họ Cao cố gắng tiến lên lại, mời hắn ngồi xuống ghế sô pha ở chỗ xa xa.

"Bỏ ra." Cao Mục Địch đẩy vệ sĩ vướng bận một cái, phát hiện không thể đẩy không được, "Cao Vũ Sanh, nói vệ sĩ này của anh tránh ra."

Cao Vũ Sanh mắt điếc tai ngơ, sắc mặt lạnh nhạt nhìn em trai đang giương nanh múa vuốt: "Không muốn ngồi à, thế thì cậu đứng chỗ đó nói đi."

Cao Mục Địch căm hận lại đẩy Địch Thần một cái, kết quả lại đẩy mình lui về sau nửa bước: "Anh nói với cha cái gì, vì sao ông ấy lại đánh mẹ tôi?"

Hả?

Địch Thần vô cùng kinh ngạc, mẹ kế bị Cao Chấn Trạch đánh?

Hai mắt Cao Vũ Sanh tối sầm lại: “Chuyện khi nào?”

“Đêm qua!” Mấy ngày nay, tiểu Cao thiếu gia sống rất không vui vẻ gì, ngồi chồm hổm mấy ngày trong đồn cảnh sát về lại bị cha giam lại, vất vả lắm mới bỏ lệnh cấm thì cha mẹ lại đánh nhau. Thấy trên mặt mẹ mình có dấu bàn tay bước từ thư phòng ra, lúc đó Cao Mục Địch muốn chạy tới bệnh viện lý luận với Cao Vũ Sanh, bị mẹ hắn sống chết ngăn lại.

“Tôi biết rồi.” Cao Vũ Sanh lấy điện thoại để trên bàn, mặt trầm như nước nhanh chóng gõ gì đó trên laptop.

Cao Mục Địch đợi một lát, phát hiện cũng không còn nói câu gì nữa, người bị hắn chất vấn chỉ nói một câu “Đã biết,” lập tức nổi điên: “Con mẹ nó mày có ý gì?”

“Ý chính là, cậu nói hết thì có thể đi rồi.” Địch Thần dùng tay làm dấu mời, đưa hắn ra ngoài.

“Con mẹ nó!” Cao Mục Địch oa oa kêu loạn bị vệ sĩ Địch xách ra khỏi phòng bệnh.

/Hết chương 96/

97. Chương 97

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chuyển ngữ: Cực Phẩm

Địch Thần kéo em trai họ Cao tới cửa thang máy, giúp hắn nhấn nút: “Tạm biệt.”

Cuối cùng Cao Mục Địch cũng tránh khỏi bàn tay như kìm sắt kia, kéo cổ áo đã bị bung ra của mình: “Cao Vũ Sanh còn chưa nói tôi đi, anh dựa vào cái gì mà lôi tôi ra đây! Anh là cái thá gì hả?” Nói xong, duỗi chân dài tính quay về phòng bệnh tiếp tục lý luận.

“Tôi là vệ sĩ của em ấy, em ấy không ngăn cản thì đã nói lên là đồng ý việc tôi kéo cậu đi.” Địch Thần vẫn duy trì nụ cười nghề nghiệp, thang máy cũng tới đúng lúc, trực tiếp mời Cao Mục Địch đi vào.

“…”

Suy nghĩ kỹ một chút, vừa nãy quả thực Cao Vũ Sanh không có ngăn cản hành vi của vệ sĩ, đó chính là ngầm thừa nhận, thậm chí còn có thể là đã sớm bàn bạc trước.

Cao Mục Địch ôm một cục tức trong người, siết chặt nắm tay bước vào thang máy, lúc cửa thang máy khép lại thì bỗng nhiên lại vọt ra.

Địch Thần vừa mới quay người, nghe được tiếng gió phía sau, nhìn cũng không cần nhìn, trực tiếp giơ tay bắt được nắm tay đưa tới, vứt qua vai một cái vật người xuống đất.

Cho dù là hành lang của phòng bệnh cao cấp thì cũng không chắc sẽ lót thảm, chủ yếu là để tiện cho cho xe lăn và giường bệnh di chuyển, chỉ lót một lớp xốp mỏng. Té thì không gãy xương, nhưng mà rất đau.

"Ai da!" Mông của Cao Mục Địch đập xuống đất, nước mắt cũng sắp chảy ra mà còn cứng cổ cậy mạnh, "Anh quay về nói cho Cao Vũ Sanh, việc này chưa xong đâu. Anh ta dám ăn hiếp mẹ tôi thì tôi sẽ cho anh ta gà chó không yên."

Địch Thần nhìn em trai họ Cao một lúc cũng không bò dậy nổi một lát, nhướng mày nói: "Tiểu Cao tiên sinh, để tôi nhắc nhở cậu một chút. Bây giờ cậu vẫn còn trong giai đoạn bảo lãnh sau thẩm vấn, nếu như đánh nhau kéo cảnh sát đến đây, thế thì cậu sẽ có thể quay về phòng tạm giam đó."

Trong lúc bảo lãnh sau thẩm vấn, nếu phạm vào tội khác liền bị cách mất tư cách được người khác bảo lãnh, lại lần nữa đi vào phòng tạm giam ngồi trong đó.

Cao Mục Địch nghe vậy, sắc mặt trắng bệch, vùng vằng bò dậy.

Địch Thần nắm vai em trai họ Cao, giảng đạo lý với hắn: "Nếu cha cậu đánh mẹ cậu, sao cậu không đánh lại cha cậu? Nam tử hán đại trượng phu, đội trời đạp đất, nên đánh ai liền đánh người đó, tới đây gây sự với Cao Vũ Sanh cũng chẳng có chút ý nghĩa gì đâu."

Sao cậu không đánh lại cha cậu? Cao Mục Địch khiếp sợ nhìn Địch Thần, đây là lần đầu tiên hắn nghe được cách nói này: "Vậy cũng là do Cao Vũ Sanh gây xích mích."

Địch Thần bất đắc dĩ: "Con mắt nào của cậu thấy em ấy đi gây xích mích? Là cha cậu nói hay mẹ cậu nói? Chắc chẳng phải là ai đúng không, là do cậu tự đoán. Bởi vì từ nhỏ cậu đã không thích Cao Vũ Sanh, xem em ấy là quân địch giả tưởng, cho nên chuyện xấu nào cũng do em ấy làm…"

Loại chuyện lừa tiểu lưu manh cải tà quy chính này, anh Thần làm đến vô cùng thông thạo, thuận lợi kéo em trai vẻ mặt mờ mịt vào thang máy. Vỗ vỗ tay quay về phòng bệnh, nhìn thấy Cao Vũ Sanh đang nhìn chằm chằm vào màn hình laptop, cũng không biết đang suy nghĩ gì.

"IQ của em trai em giống ai thế, còn không thông minh bằng mấy đàn em lưu manh của anh lúc trước?" Địch Thần xách cậu nhóc phòng kế qua lại.

Cao Vũ Sanh chuyển màn hình laptop qua cho anh nhìn: "Anh xem cái này đi."

Địch Thần tiến tới nhìn, hơi nhíu mày. Trong màn hình laptop hiển thị ra tấm hình Diệp Dung nhảy lầu, xung quanh nó có rất nhiều vạch đo nhìn thấu.

Cao Vũ Sanh gõ hai cái, hình ảnh lập tức thay đổi, biến thành một tấm hình có vạch đo tỷ lệ trên đó: "Em nhập chiều cao của La Bội Viện vào, dựa vào độ cao lúc hai chúng ta tới Cao Viễn tính toán, phát hiện không xê xích lắm."

La Bội Viện, chính là tên của mẹ kế.

Địch Thần làm như nghe hiểu gật đầu: "Vậy thì sao?"

Cao Vũ Sanh nhìn ca ca nghiêm túc gật đầu, nhưng rõ ràng là nghe không hiểu, mím môi một lát, bất đắc dĩ cười. Đơn giản khép laptop lại: "Ngày hôm qua em nói với Cao Chấn Trạch là có người gửi hình chụp cho em."

Lúc này Địch Thần mới phản ứng được, lúc trước Cao Chấn Trạch nói ông ta sẽ giải quyết chuyện này, sau đó mẹ kế bị ăn tát vào lúc ban đêm. Chắc chắn Cao Chấn Trạch biết người năm đó dẫn cậu bé mới tám tuổi đến xem mẹ mình nhảy lầu là ai. "Là mẹ kế dẫn em đi!"

Cao Vũ Sanh cụp mắt xuống: "Chắc là thế?"

Lúc hắn bị đưa về nhà họ Cao, ngày nào cũng khóc nói muốn tìm mẹ. Mà mẹ kế bị Cao Chấn Trạch yêu cầu tới chăm sóc hắn, trong lòng tất nhiên là chán ghét.

"Để dì dẫn con đi tìm mẹ."

"Không phải con muốn tìm mẹ sao? Mẹ con ở đây đó."

Khi đó còn chưa có điện thoại thông minh, cái dùng là máy chụp hình. Trước khi ra khỏi nhà còn mang theo máy chụp hình, đây là đã dự tính hết. Sau đó, tinh thần Cao Vũ Sanh xuất hiện vấn đề vì chịu kích thích, cũng không biết tấm hình này đã thôi thúc được cái gì.

Địch Thần đá một cái vào tủ đầu giường: "Khốn khiếp!"

Nhưng mà ô-xy của anh đã dùng hết, bây giờ đá vào đồ dùng làm bằng gỗ, cũng chẳng thể tạo thành tổn hại gì cho đồ dùng đối diện, tổn hại chính là đầu ngón chân của mình.

"Á!" Địch Thần quăng dép ôm lấy chân.

"..." Cao Vũ Sanh kéo anh, để anh ngồi vào bên giường, "Để em xem xem."

"Không sao không sao." Địch Thần nhe răng nhếch miệng đặt chân lên giường, đầu ngón chân đã bị đá đỏ, cũng may là không làm bị thương đến móng chân.

Cao Vũ Sanh đưa tay, ôm bàn chân kia, thổi thổi cái ngón chân đang bỏ bừng.

"A, đừng..." Hơi thở mang theo hơi lạnh hương bạc hà phun trên ngón chân, có giảm đau không thì Địch Thần không biết, anh chỉ biết chân này được thổi thì càng đỏ thêm. Động tác này thật sự quá mập mờ, anh lại không dám đẩy Cao Vũ Sanh, chỉ có thể kiềm chế hơi cuộn tròn ngón chân lại.

Vẻ mặt Cao Vũ Sanh thì vẫn bình tĩnh, giống như không nhìn thấy khuôn mặt đỏ lên của Địch Thần: "Chân của ca ca trông thật sự là đẹp mắt."

"Em lại nịnh bợ quá rồi đó." Địch Thần cho cái tay kia một cái tát, kéo chân về rồi lấy khăn lau tay cho hắn, "Nhưng mà, nếu như ảnh chụp này chính là đòn sát thủ của mẹ kế em, thì sao giờ bà ta lại lấy ra gửi cho em."

Cao Vũ Sanh đưa tay qua cho anh lau: "Chuyện đó thì em nghĩ không ra."

Ngay từ đầu Cao Vũ Sanh đã nghi ngờ mẹ kế, nhưng nếu như là bà ta chụp thì không cần thiết phải đưa ra vào lúc này. Gần đây Cao Mục Địch đang xui xẻo, bà La đã khiêm tốn đến hận không thể nhét đầu vào trong hạt cát. Hơn nữa cũng không đệm vào chuyện gì, cũng không có khả năng lại khiến cho Cao Vũ Sanh đã khỏi hẳn nhiều năm điên thêm lần nữa, chỉ có thể làm hắn tức giận.

Đang nói, điện thoại của Địch Thần vang lên, trên đó hiển thị [Chu Đại Bàn].

Lần trước nhìn thấy quặng tuyết đầu trong tiệm, ông chủ Chu sợ hãi hồi lâu, còn đi kiểm tra sức khoẻ một chuyến. Sau đó thì đặt thêm một quy định cho Hải Báo Đặc Chủng Gia Chính của bọn họ, đó chính là nhân viên không được mang đồ kỳ quái gì vào trong nữa.

"Chuyện gì thế?" Địch Thần liền ngồi trên giường nhận.

Địch Mông Mông ăn đồ ăn vặt xong, cọ cọ đưa tay qua để cậu lau một chút. Cao Vũ Sanh cầm lấy cái khăn kia lau cho bé, lau xong, vật nhỏ kia cũng học theo cậu bò lên giường. Bị cậu trừng cũng không sợ, ngồi bên cạnh Cao Vũ Sanh chơi.

Giọng nói trung khí mười phần của ông chủ Chu xuyên qua điện thoại: "Có một đơn hàng ngắn hạn, giá đưa ra cực kỳ cao."

Địch Thần ngạc nhiên nói: "Em có khách hàng rồi mà, cũng đâu phải anh không biết."

Ông chủ Chu thở dài: "Anh mẹ nó đương nhiên là biết, nhưng đối phương nói muốn vương bài, cũng không biết nghe được từ chỗ nào, nói chú có chút khả năng đặc biệt. Chỉ làm một tháng, trả ba trăm ngàn."

"Ha ha, đủ hào phóng thật, đây là chọc tới sát thần gì rồi." Địch Thần kinh ngạc một chút, thảo nào Chu Đại Bàn biết rõ anh có khách hàng rồi mà còn gọi cho anh, một tháng ba trăm ngàn đã vượt qua giá quy định bình thường tới mấy lần. Thông thường, loại tình huống này, nếu như không phải là câu trúng con cá lớn, liền là đụng trúng chuyện nguy hiểm tới tánh mạng, mới sẽ vung đống tiền lớn như thế tìm bùa bảo mệnh.

Chu Đại Bàn cười nhạo: "Ai mà biết, thế chú có nhận không?"

Địch Thần nhìn thoáng qua Cao Vũ Sanh đang chơi oẳn tù tì với Địch Mông Mông: "Em không nhận được, người nhà bị bệnh không rời khỏi được."

Tay đang chơi oẳn tù tì của Cao Vũ Sanh hơi ngừng, trực tiếp bị bao của Địch Mông Mông trùm lại, bị cậu nhóc búng mũi một cái.

Ông chủ Chu tiếc nuối đáp lại, sau đó nhịn không được nói thêm một câu: "Ai, nói tiếp, chú có biết khách hàng này đó."

"Hửm?"

"Chính là chị gái của khách hàng hiện tại của chú, là người lên tin tức đó." Trong giọng nói oang oang tràn đầy mùi nhiều chuyện, giọng nói lớn tới độ Cao Vũ Sanh bên cạnh cũng nghe được.

"Cao Văn Tranh?" Địch Thần cũng cảm thấy ngạc nhiên.

Ông chủ Chu chép miệng một cái, bỗng nhiên vỗ đùi nói: "Ai, chú nói có phải là chị của Cao tổng biết quan hệ của hai người nên mới cố ý không."

Địch Thần liếc mắt: "Anh có nói tên của vệ sĩ vương bài với người ta chưa?"

Chu Đại Bàn: "… Chưa."

Địch Thần cười ông: "Ít xem phim cung đấu đi, ăn nhiều quả óc chó một chút."

Ông chủ Chu chẳng có tý uy nghiêm gì của ông chủ: "Phi!" Phun xong rồi đang tính cúp điện thoại, lại bị Địch Thần gọi lại, nói muốn phương thức liên lạc của đối phương.

"Em gọi chào hỏi, biểu đạt một chút tiếc nuối không thể nhận đơn hàng được." Địch Thần cười híp mắt nói.

"Chú nghĩ anh tin à?"

Tuy là nói thế, nhưng Chu Đại Bàn vẫn gửi phương thức liên lạc qua. Chuyện này chắc chắn không phải Cao Văn Tranh tự mình đứng ra liên hệ, đoán chừng là số điện thoại của trợ lý.

Cao Vũ Sanh nhìn một loạt động tác của anh, không hiểu lắm: "Anh tính làm gì?" Nếu như muốn trò chuyện với Cao Văn Tranh, thì hắn có số điện thoại ở đây mà.

Địch Thần chớp chớp mắt: "Cho em xem trò hề hước này."

Tìm vệ sĩ gấp như thế, lại còn muốn có bản lĩnh đặc biệt.

Lúc trước Địch Thần đã từng phân tích, chắc chắn sát thủ này không phải là người bình thường, đã luyện qua kĩ năng phản trinh sát, tư thế cầm súng bắn đinh vô cùng tiêu chuẩn, là người đã từng cầm súng mới có.

Nhưng những phân tích này là sau khi Địch Thần giao thủ với tên đó mới cho ra kết luận, Cao Văn Tranh chỉ cách một cửa sổ xe, bị bắn một cây đinh thì có thể nhìn ra gì được? Trừ phi từ lúc bắt đầu thì Cao Văn Tranh đã rõ bản lĩnh của tên sát thủ này.

Mở loa ngoài lên, bấm số điện thoại ông chủ Chu đưa. Bên kia mới vang lên mấy tiếng thì đã được nhân, là trợ lý của Cao Văn Tranh.

Địch Thần: "Tôi là vệ sĩ vương bài của Hải Báo Đặc Chủng Gia Chính, nghe nói mấy người muốn liên lạc tới tôi."

Trợ lý: "Đúng thế, hẳn là ông chủ Chu đã nói điều kiện với anh, anh xem…"

Địch Thần không nhịn được nói: "Có tiền hay không không quan trọng, bản thân tôi chọn khách hàng á, chính là xem duyên phận. Anh gọi chủ của mình tới nói chuyện điện thoại với tôi, hai chúng tôi nói chuyện xem có hợp tính nhau không."

Trợ lý im lặng ba giây đồng hồ, hẳn là chưa gặp qua chuyện thế này bao giờ: "Vậy anh tới toà nhà Cửu Dật gặp mặt với khách hàng đi, để tôi đặt lịch cho anh."

Địch Thần giở bệnh ngôi sao: "Tôi bận lắm, không phỏng vấn. Hôm nay tôi còn đang làm nhiệm vụ, còn có một đống người chờ tôi nữa, chủ của mấy người không có thời gian nghe điện thoại thì thôi vậy."

Nói xong, trực tiếp cúp điện thoại.

Địch Mông Mông nghe đến không hiểu ra sao: "Cậu, sao cậu lại cúp điện thoại vậy."

Địch Thần nhe răng: "Gia Cát Lượng à, nhóc suy nghĩ một chút đi, càng là người có bản lĩnh thì tính tình càng khó chịu, người khác phải ba chào bốn mời mình thì mới tin rằng mình thật sự có bản lĩnh."

Quả nhiên, không mấy phút sau, đối phương liền gọi lại.

"Chủ của tôi đồng ý nói chuyện điện thoại với anh, xin chờ một chút." Trợ lý hoảng sợ nói, đưa điện thoại cho Cao Văn Tranh.

"Xin chào, tôi là Cao Văn Tranh." Lúc tìm tới Hải Báo thì đã nói qua tên họ, giờ cũng chẳng còn gì để giấu giếm. Giọng nói của Cao Văn Tranh vẫn tinh thần mười phần như trước, nói rất dứt khoát.

Địch Thần ho nhẹ một tiếng: "Cao tiểu thư, nghe nói cô tìm tôi làm vệ sĩ. Nhưng mà thật xin lỗi, tôi đang bảo vệ em trai của cô rồi."

Trong nháy mắt Cao Văn Tranh liền biết anh là ai: "Tại sao lại là anh!"

Trợ lý đã liên lạc một vài công ty vệ sĩ, nhưng cô không hài lòng. Bằng vào một con đường đặc biệt, biết tới Hải Báo Đặc Chủng Gia Chính. Có người nói đây không phải là một công ty chính quy gì, nhưng có một vệ sĩ vương bài không bao giờ thất thủ. Người đã dùng qua đều nói rất thần kỳ, cụ thể là thần kỳ thế nào thì lại nói không nên lời, nhưng chính là rất an toàn.

Không nghĩ tới thế mà lại là Địch Thần. Trách không được, hèn chi một chân của Cao Vũ Sanh còn chưa què.

Cao Văn Tranh vô cùng tức giận: "Nếu đã là vệ sĩ cho Cao Vũ Sanh thì còn cố ý gọi cho tôi làm gì?"

Địch Thần cười cười: "Tôi cũng chẳng muốn gọi vào số này đâu, nhưng ai kêu tôi quá thiện tâm cơ chứ. Nhắc nhở cô một câu, nếu như người cô muốn phòng chính là sát thủ súng bắn đinh thì càng phải cẩn thận. Tôi đoán lúc trước hắn ta không phải là đặc công thì cũng là lính đánh thuê, hạ thủ ổn chuẩn ngoan, không có chút bản lĩnh đặc biệt đúng là không phòng được."

Cao Văn Tranh cắn răng: "Không cần anh phải nhắc."

Địch Thần vỗ ót một cái: "Ai, coi cái trí nhớ này của tôi xem, sát thủ này cũng là do Cao tiểu thư thuê, đương nhiên cô biết rõ thực lực của đối phương mà. Như thế, chúc cô may mắn nhé."

Cao Văn Tranh dừng một chút: "Tôi không biết anh đang nói gì cả." Nói xong, trực tiếp cúp điện thoại.

Địch Thần nhún nhún vai, nhìn về phía Cao Vũ Sanh, đối diện với một đôi mắt đang lòe lòe chiếu sáng. Dỗ bạn nhỏ thành công rồi!

Hai người bọn họ đều rõ ràng, sát thủ này tám phần mười là do Cao Văn Tranh mướn, khổ nỗi không có chứng cứ. Nhưng không có chứng cứ cũng chẳng thể ngăn được anh Thần chỉnh người.

"Ca ca…" Cao Vũ Sanh ném sạch sẽ hết tâm tình âm trầm vừa rồi, đầy đầu chỉ còn lại có mỗi việc ca ca đã xả giận cho hắn.

"Hửm?" Địch Thần thấy hắn cười ngốc ngốc, phía sau giống như có một cái đuôi vô hình đang lắc thật mạnh, nhịn không được xoa mặt hắn. Thầm nghĩ đúng là bạn nhỏ, trong lòng vẫn khát vọng người lớn ra mặt giúp mình.

Cao Vũ Sanh kéo bàn tay kia đến bên môi, ung dung hôn lâu một cái: "Cám ơn anh."

Địch Thần hoảng sợ, nhanh chóng nhìn qua Địch Mông Mông.

Bạn học Địch Mông Mông, là một tay tình trường già đời mới bốn tuổi rưỡi đã có bạn gái của mình, vô cùng hiểu mà che kín hai mắt mình.

Địch Thần: "… Nhóc che cái gì mà che!" Giấu đầu hở đuôi kiểu này, còn không bằng cứ nhìn thẳng.

Cao Vũ Sanh ỷ vào việc mình có thương tích, ca ca không dám đẩy hắn, sắc mặt điềm nhiên buông tay của Địch Thần, cúi đầu đăng lên vòng bạn bè.

[Cao Vũ Sanh: Vệ sĩ của tôi, tố chất chuyên ngành hạng nhất, khiêm tốn nhún nhường, tài hoa xuất chúng, gặp thần cản giết thần, gặp Phật cản giết Phật. Tôi thấy là mọi người nên tìm hiểu về anh ấy một chút.]

Quý Tiện Ngư đang trượt xem vòng bạn bè, suýt nữa là phun một ngụm nước ra ngoài. Trong vòng bạn bè của Cao tổng, trên cơ bản đều là bạn bè hợp tác làm ăn và nhân viên trong công ty, phỏng chừng người phun nước không chỉ có Quý tổng. Quý Tiện Ngư đã thấy qua hiện trường, biết nguyên nhân một chút, chắc là vị Cao tổng này bỗng nhiên muốn yêu đương, nhưng những người khác thì không biết.

Rất nhanh thì có quần chúng không rõ chân tướng bình luận.

[Mạc tổng - Công Ty Khoa học Kỹ Thuật Đoạn Thiên: Tốt như thế thì giới thiệu cho tôi với, gần đây tôi cũng đang cần tìm một vệ sĩ.]

[Thẩm tổng - Châu Báu Lộc Ly: Là người lên tin tức kia đúng không? Đúng là lợi hại thật, tôi đang muốn tìm một vệ sĩ cho vợ tôi, có thể giới thiệu cho tôi không.]

[Cao Vũ Sanh trả lời @mọi người: Không, anh ấy là của một mình tôi thôi.]

[Mạc tổng - Công Ty Khoa học Kỹ Thuật Đoạn Thiên: Vậy cậu tuyên truyền làm cái lông gì!]

[Quý tổng - Công Ty Đầu Tư Cá Mặn:…]

[Ca ca:…]

Cao Văn Tranh cũng nhìn thấy vòng bạn bè này, tức giận đến ném bay điện thoại, nói với Bạch Duệ "Nó đây là đang châm chọc tôi."

…

Về chuyện kia của Cao Văn Tranh, cảnh sát đưa ra một thông báo, định nghĩa sự kiện kia là "Công kích không có lý do," nói là vẫn còn đang điều tra. Dẫn dắt quần chúng cho rằng đây chỉ là một trò đùa dai, đừng nên quá khủng hoảng.

Nhưng mà đã điều tra mấy ngày, cũng không có được kết quả gì. Mặc dù trạm xe lửa có camera, nhưng lượng người đi quá lớn, mắt cũng sắp mù mà cũng chẳng tìm ra được. Cảnh sát kết luận người này có kỹ năng chạy trốn cực giỏi, đánh giá là đã thay quần áo ở một góc chết nào đó. Lúc hắn bước vào trong phạm vi camera của trạm xe lửa thì quần áo đã khác lúc trước.

Sát thủ bị Địch Thầm ghim vào cây đã bị nhốt vào trại tạm giam, cảnh sát bên này tạm thời không có tiến triển gì. Nhưng thật ra Phương Sơ Dương bên kia lại có tiến triển lớn.

"Anh thật đúng là Conan, Tiểu Bàn ở trong thôn đó." Phương Sơ Dương ở huyện Ngũ Đồng gọi điện thoại cho Địch Thần, nói cho anh biết tin tức chấn phấn lòng người này.

Lúc trước, xe van không có giấy phép biến mất trên đường tỉnh lộ, không tra được tăm hơi đâu nữa. Chủ yếu là do đường nhỏ đi về quê bốn hướng thông suốt, không biết nó đã chạy đi nơi nào. Hiện giờ đã có phương hướng nghi ngờ, thật đúng là tra được tung tích của chiếc xe van này ở một con đường nhỏ chạy vào huyện Ngũ Đồng.

Đã bắt được bà lão tham dự vào vụ lừa bán Tiểu Bàn của hàng xóm, người đang lẩn trốn chính là cháu trai của bà ta, cũng chính là tài xế lái xe. Nhóm Phương Sơ Dương căn cứ vào đầu mối mà Địch Thần cung cấp, mặc đồ bình thường đến tra xét thôn Tuyệt Hậu ở trấn Thanh Thụ, lúc đi ngang qua trấn Lê Hà hết sức ngẫu nhiên phát hiện được manh mối về bọn buôn người, bắt người ngay tại chỗ.

"Tên đó biết mình bị truy nã, liền trốn ở trấn Lê Hà không dám rời khỏi." Phương Sơ Dương thở phào một cái, bắt được một tên tội phạm bị truy nã, lần này hắn đi không uổng công.

"Vậy thì tốt quá rồi, khi nào mấy chú chuẩn bị đi cứu Tiểu Bàn?" Địch Thần thuận miệng hỏi.

"Cái này không thể nói được." Phương Sơ Dương chuẩn bị cúp điện thoại.

"Ấy, khoan đã, nếu như chú đến thôn Tuyệt Hậu thì ngàn vạn lần đừng lại gần hầm mỏ. Mỏ Cao Viễn có phóng xạ, nhất định phải cẩn thận." Địch Thần nhanh chóng nhắc nhở một câu.

Phương Sơ Dương cúp điện thoại, xuống xe.

Hắn không nói cho Địch Thần, kế hoạch cứu người của bọn họ, làm hôm nay, chính là bây giờ.

Thôn Tuyệt Hậu này, hầu như nhà nào cũng có hành vi mua trẻ em, cho nên vô cùng đoàn kết. Bất kể là đột kích, hay ngầm hỏi đều không hữu dụng, bọn họ tìm người móc nối ở địa phương mới thăm dò được nhà mà Tiểu Bàn ở. Hắn không phải là cảnh sát ở vùng này, không thể tham dự vào, lúc hơi đánh rắn động cỏ thì cũng đã muộn.

Cửa thôn bỗng nhiên có một trận ồn ào, mấy cảnh sát mặc đồ bình thường bị dân trong thôn đẩy đuổi ra ngoài, thậm chí còn có người nhân cơ hội đánh người. Một người đàn ông mặc đồ rách nát cầm một cục gạch đỏ, nghiêng đầu cố gắng lại gần.

Phương Sơ Dương cau mày, bước nhanh đi tới đẩy người cầm gạch ra: "Làm gì thế, chúng tôi là cảnh sát, nếu dám động thủ thì bắt hết mấy người lại!"

Mấy cảnh sát cùng đi với hắn nhanh chóng tách đoàn người và nhóm cảnh sát mặc đồ bình thường ra.

"Lãnh đạo, trong thôn không có trẻ em." Người mặc đồ bình thường nhỏ giọng nói với Phương Sơ Dương.

Không có đứa bé nào? Chân mày Phương Sơ Dương nhíu lại,

"Mấy người xông vào thôn chúng tôi làm gì?"

"Không nói hai lời đã đá cửa, mấy người là cướp hay là cảnh sát! Vào đây lục tung lên kiểm tra, còn có pháp luật hay không?"

"Chắc chắn là cảnh sát giả!"

Mấy người dân trong thôn bảy miệng tám lời nói, lại muốn xông lên đánh người. Người cầm cục gạch lại xông tới, vung gạch lên hướng tới Phương Sơ Dương ở gần nhất muốn đập vào đầu hắn. Không đợi cảnh sát bên cạnh hô to thành tiếng, một tay Phương Sơ Dương đã nắm chặt cổ tay người kia, dứt khoát vật người qua vai té xuống đất, "cạch cạch" hai tiếng dùng còng tay khoá lại.

Động tác này của hắn giống với Địch Thần, là kế thừa từ Địch Kiến Quốc, mây bay nước chảy lưu loát sinh động, mọi người nhìn xong trợn mắt hốc miệng.

Người bị còng giãy giụa kịch liệt, trong miệng phát ra tiếng kêu "ô ô" kỳ lạ, đợi cảnh sát kéo hắn lên, thì lại nhìn mọi người cười khúc khích. Nhìn qua giống như là trí lực không giống người bình thường.

Địch Thần ngồi trên sô pha gọt táo, bỗng nhiên con dao trượt một chút, cắt ra một đường trên ngón tay: "A ——"

Cao Vũ Sanh đang xử lý công vụ ngẩng đầu, thấy đầu ngón tay anh chảy máu, lập tức quăng laptop: "Cắt trúng tay à?"

"Không sao không sao." Địch Thần ra ngoài tìm y tá để sát trùng.

"Cắt trái cây cho em trai anh à?" Cô y tá xinh đẹp cười cười xử lý cho anh.

Ở nhiều ngày như vậy, Địch Thần đã sớm quen mặt với các cô y tá, mấy cô bé quầy lễ tân, dì dọn dẹp: "Không, tôi đang biểu diễn đao pháp lăn lộn cuộc sống năm đó với em ấy, lâu rồi nên không quen tay."

Cô y tá bị anh chọc cười, cũng không tin.

Ngày nào Địch Thần cũng mặc áo thun trắng quần jean, lớn lên trắng nõn anh tuấn, còn vô cùng dịu dàng chăm sóc em trai, cách nhau quá xa với hình tượng đại ca xã hội đen mà anh nói.

"Tôi đây là thiết hán nhu tình, cô không hiểu đâu." Địch Thần động động nhón tay được quấn lại đơn giản mà vẫn đẹp, cám ơn y tá.

Mấy cô y tá cười một trận.

Địch Thần quay về phòng bệnh, chỉ thấy Cao Vũ Sanh đang nhìn anh chằm chằm: "Nhìn gì, không sao, chỉ là một vết nhỏ thôi."

Cao Vũ Sanh nhìn chằm chằm ngón tay được thắt một cái nơ bướm một hồi, mới như không có chuyện gì xảy ra chuyển mắt: "Sao lại cắt trúng tay?"

"Mới vừa rồi anh nghĩ tới chuyện của Phương Sơ Dương, bỗng nhiên lên đồng mất." Địch Thần không cắt trái cây được nữa, chỉ có thể lấy dĩa đựng trái cây trong phòng bệnh ra bỏ lên bàn nhỏ, ngồi xuống cùng ăn với Cao Vũ Sanh. Anh không nói ra, thật ra lúc nãy trái tim bỗng đập nhanh vài cái, không hiểu sao khiến người bất an.

Nhưng Phương Sơ Dương đang làm nhiệm vụ, đối phương không chủ động gọi tới thì anh không thể gọi đi được.

"Anh lo lắng cho anh ấy à?" Mặt Cao Vũ Sanh không thay đổi ăn một múi cam.

"Ừm." Địch Thần cũng cầm một múi cam bỏ vào miệng, bỗng nhiên chua đến chớp mắt vài cái, "Địch Kiến Quốc đã dặn dò anh, phải để ý cậu ấy một chút. Cậu ấy y như cha cậu ấy, là một người bộp chộp nóng nảy. Làm cảnh sát vốn đã nguy hiểm, cậu ấy lại còn có cái tính đó."

"Cha của anh ấy chết như thế nào?" Cao Vũ Sanh lại ăn thêm một múi cam nữa.

"Em không thấy chua à?" Địch Thần đưa cho hắn một miếng thanh long, thở dài, "Khi đó cha cậu ấy đuổi theo một người mang tội giết người, gặp tình huống khẩn cấp liền bắn chết đối phương. Ai biết anh em của tên tội phạm giết người đó quay về trả thù, lúc nửa đêm giết hết một nhà bọn họ.

Địch Mông Mông đã được y tá dẫn đến chỗ khu vui chơi cho trẻ em trong bệnh viện chơi, cũng chính là thừa dịp bé không ở đây nên mới có thể nói. Chuyện năm đó quá mức máu tanh thê thảm, Địch Kiến Quốc cũng cần một thời gian lâu mới bình thường lại.

"Vậy anh ấy thì sao?" Cao Vũ Sanh nhíu mày.

"Nhà hai tụi anh ở cách vách nhau, ngày đó cậu ấy qua tìm anh chơi, buổi tối ngủ với anh." Bây giờ Địch Thần nói tới chuyện này vẫn không nhịn được hít vào.

Ngày đó, cả nhà dì của Phương Sơ Dương tới chơi, Phương Sơ Dương không thích thằng nhóc con trai dì, liền chạy qua ngủ với Địch Thần. Ngày hôm sau về nhà, phát hiện trong nhà toàn là máu, cha, mẹ, dì, dượng, còn có người em họ không thân lắm…

Cao Vũ Sanh nghĩ tới hình ảnh đó, cũng thấy hít thở không thông: "Vậy…"

Điện thoại Địch Thần bỗng nhiên vang lên, chính là Phương Sơ Dương gọi tới, nhanh chóng nhận: "Sao thế?"

Giọng nói của Phương Sơ Dương có chút lạnh: "Hầm mỏ anh nói tới có phóng xạ gì ở trong, người có thể ở trong được bao lâu?"

Địch Thần hết hồn: "Chú làm gì thế, muốn đi vào sao?"

"Anh nói có thể ở trong đó bao lâu đi, tôi hoài nghi mấy tên khốn khiếp này giấu tụi nhỏ trong hầm mỏ." Phương Sơ Dương cắn răng nghiến lợi nói.

Địch Thần nhanh chóng mở loa ngoài, đưa cho Cao Vũ Sanh.

Cao Vũ Sanh suy nghĩ một chút: "Không rõ về mật độ khoáng vật trong hầm mỏ, căn cứ vào tình huống trước kia, trong khoảng thời gian ngắn thì không nghiêm trọng. Nhưng độ phóng xạ thấp tổn thương đến từng người là khác nhau, nếu mọi người muốn đi vào thì phải mặc đồ phòng phóng xạ."

"Không còn kịp rồi." Nghe được là độ phóng xạ thấp, Phương Sơ Dương cũng không thả lỏng, ngược lại chạy đi. Người dân không biết trong đó có nguy hiểm, giấu bọn nhỏ ở bên trong. Mà những đứa bé có hệ miễn dịch yếu, càng thêm nhạy cảm với phóng xạ, ở trong đó lâu chắc chắn sẽ gặp chuyện không may.

"Nếu như thật sự không có cách nào nữa thì nhớ che đũng quần." Cao Vũ Sanh đưa ra một kiến nghị thành khẩn.

Phương Sơ Dương: "… Biết rồi."

Nói xong bên kia liền cúp điện thoại, không cho Địch Thần cơ hội để nói thêm câu nào.

Tâm trí không yên chờ hai tiếng, bên kia vẫn không có động tĩnh gì. Địch Thần không tiện gọi cho Phương Sơ Dương, liền gọi cho Trần Chiếu Huy.

Hành động bên Ngũ Đồng, chắc chắn là đội hình cảnh bên này có biết, nếu có chuyện lớn thì kiểu gì cũng nhận được tin tức.

Điện thoại của Tiểu Trần vang lên năm tiếng mới nhận, nói chuyện có chút bất ổn: " Anh Thần."

"Cậu có tin tức của Phương Sơ Dương bên kia không? Lúc nãy nó..." Địch Thần nói chưa xong câu, Tiểu Trần bên kia đã khóc nức nở.

"Hầm sụp rồi, đội phó bị kẹt trong đó!" Trần Chiếu Huy mới vừa nói xong, điện thoại đã bị người cướp đi, bên kia truyền đến giọng nói của đội trưởng Phạm.

"Thần Thần, cậu đừng vội, đội cứu viện đã trên đường đến, giờ tôi sẽ xuất phát, chắc chắn mang Sơ Dương hoàn hoàn chỉnh chỉnh về." Đội trưởng Phạm an ủi anh một câu, liền vội vã đi.

Địch Thần cảm thấy mình đúng là miệng quạ đen, lòng như lửa đốt gọi cho Phương Sơ Dương.

[Xin lỗi, thuê bao quý khách đang gọi nằm ngoài vùng phủ sóng, xin vui lòng gọi lại sau.]

Ngoài vùng phủ sóng, chứ không phải đã tắt máy. Đó chính là điện thoại không hư! Có thể Phương Sơ Dương không bị té chết!

Địch Thần quay đầu nhìn về phía Cao Vũ Sanh.

Không đợi anh mở miệng, Cao Vũ Sanh lập tức nói: "Ngồi trực thăng đi, để em gọi cho họ sắp xếp."

Bệnh viện tư nhân này có trực thăng cấp cứu. Bay tới huyện Ngũ Đồng chỉ cần một tiếng, hơn nữa có thể mang theo bác sĩ, thuận tiện cứu trợ.

Địch Thần không biết nói cái gì, bóp bóp tay hắn: "Anh sẽ mau quay về."

"Ừ." Cao Vũ Sanh gật đầu, gọi điện thoại nội tuyến nói bệnh viện chuẩn bị trực thăng.

Đây là lần thứ hai Địch Thần ngồi trực thăng, đã quen với nó. Chỗ tốt của trực thăng là có thể đi thẳng, không bị giao thông ảnh hưởng, trực tiếp đáp xuống ngọn núi.

Gần mỏ Cao Viễn có rất nhiều người tụ tập ở đó, xa xa nhìn rối lung một đống. Có cảnh sát, có người trong thôn, còn có máy móc công trình loại lớn không biết tìm được từ đâu.

Nghe được tiếng trực thăng, mọi người đều ngẩng đầu nhìn sang. Trực thăng đáp xuống chỗ người trong thôn phơi lúa, Địch Thần nhảy xuống khỏi trực thăng, hít ô-xy một cái liền chạy tới.

Tới gần, chợt nghe tới tiếng khóc thương tâm của người dân.

"Hu hu, hu hu hu!"

"Con của tôi!"

"Tiểu Bàn à hu hu hu..."

Quả nhiên, mấy đứa nhỏ đều ở trong hầm mỏ. Nhóm đội trưởng Phạm còn ở trên đường, người đứng ở đây chính là cảnh sát địa phương, ai cũng có vẻ mặt lo lắng.

Một cảnh sát nói chuyện với nhân viên xúc đất: "Chú xúc tảng đá và đống đất này ra, lộ ra một cái khe để bọn họ thở cái đã!"

Nhân viên xúc đất mặc đồng phục công trường, vẻ mặt khó xử: "Này khó quá, tôi làm không được. Cục đá kia khẽ động là sẽ sụp xuống, tôi không chịu nổi trách nhiệm đó."

Địch Thần đi tới, nói rõ thân phận với cảnh sát: "Tôi là anh trai của Phương Sơ Dương, lúc nãy mới ngồi trực thăng tới." Nói xong, cho bọn họ nhìn hình chụp dìm hàng của Phương Sơ Dương trong điện thoại mình để làm chứng cớ.

Mấy cảnh sát vô cùng kinh ngạc, còn tưởng rằng trong trực thăng đó là nhân viên y tế, không ngờ tới thế mà lại là anh trai của lãnh đạo Phương! Nhà có tiền như thế, đi làm cảnh sát làm cái gì? Nhưng mà lúc này cũng không có rảnh rỗi để suy đoán về gia thế của cảnh sát Phương, cảnh sát nhanh chóng giải thích với ông anh trai có tiền này.

"Nhân viên xúc đất này là mượn từ công trường kiến trúc bên trấn Lê Hà, kỹ thuật của bọn họ không ổn, không có cách nào cứu viện. Còn phải chờ đội cứu viện đến."

Chỗ này hẻo lánh, đội cứu viện và phòng cháy chữa cháy đã được điều từ thành phố khác đến.

"Để tôi làm." Địch Thần xắn tay áo, xoay người nhảy vào phòng điều khiển của máy xúc đất.

"Hả?" Mấy cảnh sát không ngăn được, máy xúc đất đã khởi động. Cánh tay máy móc to lớn, linh hoạt đổi qua một hướng khác, giữ vững thăng bằng của thân máy, vững vàng lái đi.

"Không đào được, đào là sụp, mấy đứa bé cũng sẽ bị chôn ở trong đó!" Một người lớn tuổi giang hai tay trước máy xúc đất, không cho máy xúc đất tiến lên.

"Ai." Nhân viên xúc đất đội kiến trúc thở dài, nhìn tư thế của thằng nhóc kia, là một người chuyên nghiệp. Ông không có can đảm gánh trách nhiệm, nhưng kỹ thuật của thằng nhóc này tốt thế, nói không chừng có thể cứu được người. Nhưng bị mấy người dân này ngăn lại, cho dù là kỹ thuật tốt cũng không phát huy được.

"Anh ấy là anh trai của một cảnh sát trong đó, anh ấy sẽ không làm bậy." Cảnh sát cũng thấy Địch Thần có thể làm được, cố gắng khuyên bảo người lớn tuổi đó.

Địch Thần không dong dài với bọn họ, trực tiếp đè cần điều khiển xuống. Cánh tay máy xúc ầm ầm vung ra, vung cái gầu lên, theo hướng của người kia mà tới.

"Này đừng đừng!" Nhóm cảnh sát sợ ngây người, ông anh trai có tiền này vì cứu em trai mà tính giết người sao?

"A a a a!" Mấy người dân la hoảng lên, người lớn tuổi kia trực tiếp bị doạ sợ..

Gầu bằng sắt thép tiến đến, dừng lại trong nháy mắt, dùng mặt bên của gầu để ngay người ông ta, ung dung mà hữu lực trực tiếp đẩy người ra. Sau đó, lại lần nữa thu cánh tay máy xúc lại, ầm ầm ầm tiếp tục tiến về phía trước.

Thao tác tinh chuẩn này, khiến cho nhân viên xúc đất bên cạnh cũng nhìn tới sửng sốt: "Này… quá trâu bò rồi! Thật chuyên nghiệp!"

Địch Thần không có thời gian đi khoe khoang kỹ thuật xúc đất của anh, trực tiếp lái đến trước hầm mỏ. Hầm mỏ lâu năm thiếu tu sửa, chống đỡ bằng mấy cái cột thép, khiến cho đất đá chảy xuống, bịt kín cửa hầm đến chật kín.

Mệt cho mấy người này nghĩ ra giấu mấy đứa bé ở đây, cũng không sợ doạ cho mấy đứa bé bị ngạt thở.

Nhanh chóng phân tích điểm chống đỡ một chút, xúc một khối ở trên cao nhất. Cánh tay của máy xúc được một khối liền ném ra, lại xúc ra một khối nữa, tốc độ trên cơ bản là không hề giảm bớt. Không bao lâu sau, liền đào ra một cái động thông khí.

"Ồ!" Trong đám người phát ra một trận kinh hô, một khối đá lớn chợt rớt xuống, thẳng tắp hướng trúng cái cửa động này. Nếu như người bên trong vội vã hít thở không khí mới mẻ, chắc chắn sẽ bị tảng đá này đập vào đầu.

"Ầm ầm," gầu tới ngay lập tức, vững vàng tiếp được tảng đá rơi, ném qua một bên.

Địch Thần nhảy xuống khỏi máy xúc đất, vịn vào cửa động nhìn vào trong. Mắt bị bệnh quáng gà tự nhiên là gì cũng không nhìn thấy, hô to một tiếng: "Phương Sơ Dương, chú chết chưa?"

Im lặng một lát, trong động truyền đến một tiếng trả lời mạnh mẽ: "Chưa có chết!"

Khuôn mặt căng thẳng của Địch Thần lập tức lộ ra nụ cười, móc ống mềm của bình ô-xy từ trong ba lô ra nhét vào miệng: "Anh trai tới cứu chú đây! Bảo vệ đũng quần!"

“Cút!”

/Hết chương 97/

Gầu của máy xúc đất

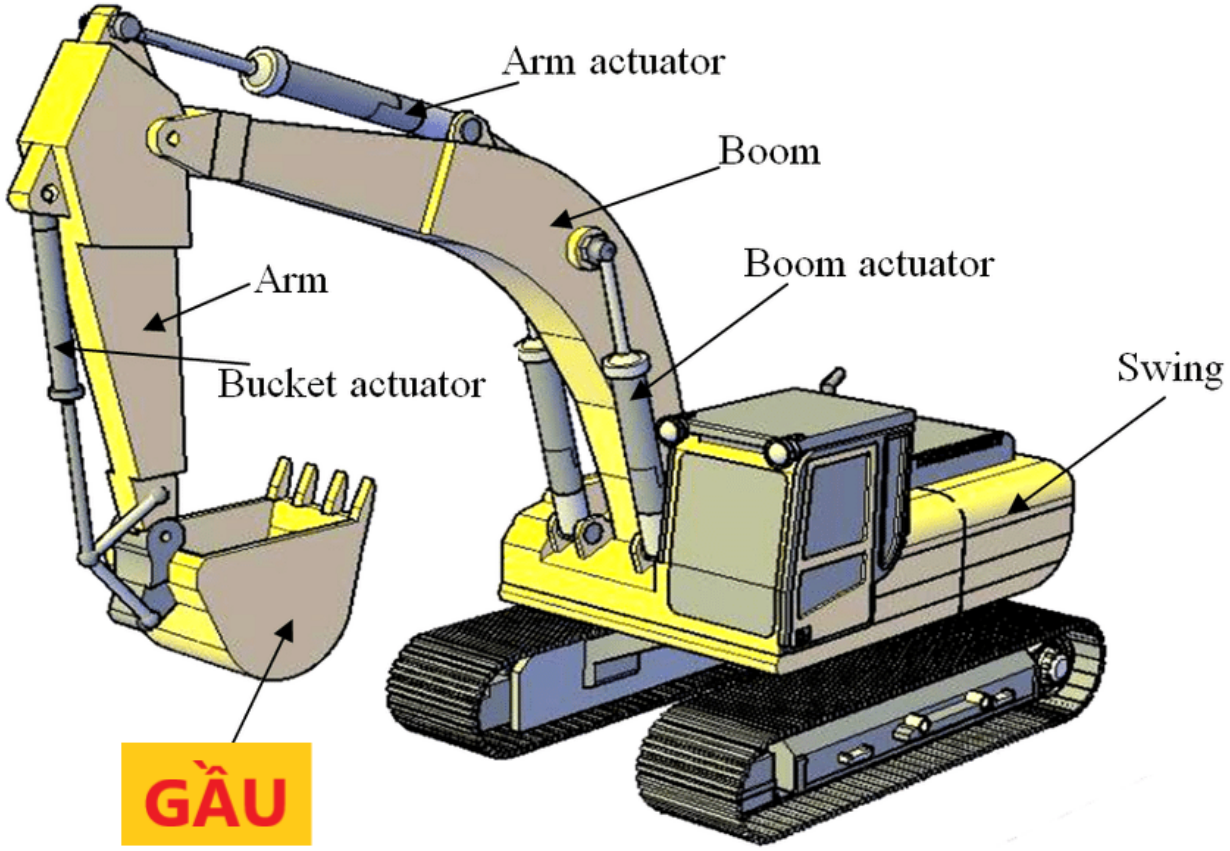

98. Chương 98

Chuyển ngữ: Cực Phẩm

Cái động đào ra được chỉ có thể cho một người đi vào, cảnh sát địa phương thấy Địch Thần muốn xuống phía dưới, vội vã ngăn anh lại: “Nguy hiểm lắm, bây giờ không khí thông vào, người bên trong còn có thể kiên trì được, đội cứu viện của chúng tôi sắp tới rồi.”

Cánh tay của Phương Sơ Dương bị thương, theo hắn nói thì tình huống vẫn còn được. Chỉ là những đứa bé bên cạnh hắn, sau khi thấy ánh sáng thì liên tục khóc lớn. Bác sĩ 120 của địa phương nhanh chóng bơm không khí vào trong, bảo đảm sinh tồn cơ bản cho người bên trong.

“Còn bao lâu nữa thì đội cứu viện mới đến?” Địch Thần phun ống thông mũi ra, vẫy tay với nhân viên y tế từ trực thăng, ý nói bọn họ đi tới.

"Có thể hơn một tiếng nữa." Cảnh sát nhìn đồng hồ đeo tay, "Bọn họ phải chở thêm máy móc qua nên đi hơi chậm."

"Bên trong hầm này có phóng xạ, ở lâu thêm chừng nào thì nguy hiểm chừng đó." Địch Thần nhíu mày.

Nhân viên y tế từ trực thăng đi đến, bọn họ nâng cáng cứu thương và thùng dụng cụ, ngoài ra còn có hai bộ quần áo phòng phóng xạ lúc Địch Thần mới tới cửa khoa phóng xạ thì đòi.

"Phóng… phóng xạ?" Cảnh sát cực kỳ giật mình, chuyện này hắn chưa từng nghe qua bao giờ, "Nhưng mà, cái lỗ này cũng không an toàn, nếu không có công cụ chuyên nghiệp cố định lại thì rất dễ sụp."

"Sao đào ra rồi mà mấy người còn không đi vào cứu người nữa!" Một người đàn ông gầy gò mặc áo ba lỗ xông lại, ồn ào với cảnh sát.

"Chờ một chút nữa." Cảnh sát không ngăn được, người dân cũng xông tới. Cách càng gần thì có thể nghe được tiếng mấy đứa nhỏ khóc, những người này lập tức xúc động lên.

Người đàn ông gầy gò vịn vào cái lỗ hô lớn: "Trụ Tử, Trụ Tử!"

"Cha ơi, hu hu…" Bên trong có tiếng một đứa bé khóc đáp lại.

Người đàn ông gầy gò lập tức luống cuống, chống vào cửa động muốn đi xuống dưới, không cẩn thận đụng vào đá vụn ở cửa động, "rào rào rào" rớt xuống. Bên trong lập tức vang lên tiếng kêu sợ hãi của mấy đứa bé, Địch Thần nắm người đàn ông kéo qua một bên: "Ông muốn để bọn nó bị đụng chết à?"

Cảnh sát thấy thế lập tức tách đoàn người tranh cãi ầm ĩ ra để duy trì trật tự.

"Địch Thần, ném một sợi dây xuống đây, kéo mấy đứa bé lên trước, có đứa ngất xỉu nôn mửa rồi." Phương Sơ Dương ở dưới kêu lên.

Trong lòng mọi người căng thẳng, ngất xỉu nôn mửa, có thể là do thiếu ô-xy, có thể là chứng sợ hãi giam cầm, cũng có thể là do phóng xạ ảnh hưởng. Có vài người trời sinh đã tương đối nhạy cảm với phóng xạ, thậm chí còn có người dị ứng với cả X quang.

Địch Thần quyết định thật nhanh: "Gia cố cửa động một chút, để anh xuống dưới đưa mấy đứa bé lên."

Động hơi nghiêng xuống dưới, cũng không sâu, có một người lớn đỡ lên thì có thể đưa mấy đứa bé ra ngoài. Nhưng người lớn duy nhất dưới đó là Phương Sơ Dương thì cánh tay lại bị thương, không thể nào làm được động tác này.

"Anh?" Cảnh sát lắc đầu, lay như trống bỏi.

"Tôi là một vệ sĩ chuyên nghiệp, đã học qua cứu viện trong lúc nguy hiểm nhất, để tôi xuống phía dưới là thích hợp nhất." Địch Thần không cần suy nghĩ nói, gọi người của đội kiến trúc gia cố cửa động một chút.

Mấy cảnh sát nhìn mà trợn mắt hốc miệng: "Vệ sĩ... chứ không phải anh làm xúc đất sao?"

Địch Thần dùng sợi dây thắt dụng cụ chiếu sáng vào bộ đồ phòng phóng xạ, lại lần nữa cắn ống thông mũi, vỗ vỗ cái túi ô-xy chuyên nghiệp phía sau mình: "Ai quy định vệ sĩ thì không thể xúc đất được."

Nói xong, không đợi cảnh sát phản ứng kịp, anh liền xông vào trong động. Trong động tối om, Địch Thần không nhìn thấy gì cả, lấy điện thoại ra chiếu sáng, tìm được đồ mới vừa ném xuống. Ở trong đó tìm được đèn pin nạp điện loại lớn mà người dân cung cấp, mở lên, sáng một mảnh.

Hầm bỏ hoang, đen kịt sâu thẳm. Sườn dốc xuống phía dưới, như là thực quản của cự thú, tuỳ thời chuẩn bị nuốt chửng những sinh vật đi xuống, vô cùng đáng sợ. Trên mặt đất có đầy đá vụn, ở giữa có một cái xe chở quặng đã rỉ sét, tường thì dùng mấy ván gỗ nẹp thép chống đỡ, nhìn qua chẳng cứng cáp chút nào.

Phương Sơ Dương mặt xám mày tro, một mình ôm cánh tay ngồi dưới đất. Mấy đứa bé vẫn còn đang khóc, Tiểu Bàn nhận ra Địch Thần, kinh ngạc đến ngây người: "Thầy, thầy Địch!"

Địch Thần xốc bộ đồ phòng phóng xạ lên đi qua mặc vào cho Phương Sơ Dương.

"Tôi không cần, cho đứa bé đó mặc đi." Phương Sơ Dương dùng cằm chỉ chỉ đứa bé ngồi xổm dưới đất vẫn còn đang nôn mửa.

Địch Thần không nghe theo hắn, mạnh mẽ chồng đồ vào: "Có biết sao lúc máy bay gặp chuyện không may, lại để cho người lớn đeo mặt nạ dưỡng khí vào trước không?"

"Sao?" Phương Sơ Dương nhíu mày, họ Địch đang hít ô-xy, hắn không có đường phản kháng, cứ như thế bị anh chồng bộ đồ phòng phóng xạ vừa cứng lại còn nhìn ngu ngu vào.

"Chỉ có như thế thì mới có thể yên tâm để cứu mấy đứa nhỏ." Địch Thần cũng mặc đồ phòng phóng xạ, một tay bế đứa bé đang nôn mửa lên, nhét đèn pin vào bàn tay vẫn còn hoàn hảo của Phương Sơ Dương, "Này, soi đèn cho anh trai nào."

Phương Sơ Dương trừng mắt liếc anh, không có sức tính toán vấn đề ai là anh trai, điều chỉnh phương hướng chiếu sáng cho tên mắc bệnh quáng gà.

Địch Thần hướng về phía ngoài động hô một tiếng, trực tiếp giơ đứa bé lên. Đứa bé này đã bảy tám tuổi, anh lại giơ đứa bé lên y như trẻ nhỏ mới hai ba tháng tuổi, thậm chí còn nâng một chân của đứa bé lên cổ

vũ bé tự mình trèo lên.

Người bên ngoài động không nhìn thấy được động tác của anh, cho rằng bên trong cũng không sâu mấy, có thể nâng đứa bé lên. Cảnh sát đứng đó nhận đứa bé, bế đứa bé yếu ớt đi.

Từng đứa trẻ được đưa ra ngoài, những thôn dân kia cũng không lộn xộn nữa, im lặng chờ. Tổng cộng có chín đứa bé, có lớn có nhỏ, đứa lớn nhất mười tuổi, nhỏ nhất ba tuổi, nhưng không có đứa nào nặng bằng Tiểu Bàn, Vương Tử Kiếm.

"Ha ha, thằng nhóc con bị bán tới núi mà sao vẫn còn mập thế?" Địch Thần ôm xong, nhịn không được cười bé.

Tiểu Bàn có chút ngượng ngùng, đoạn thời gian bị lừa bán này, bé chuyển tất cả nỗi sợ nhớ nhà thành ham muốn ăn uống, tính toán ăn hết cho nhà này suy sụp là có thể về nhà. Mà nhà mua bé thì lại thích mấy đứa nhỏ mập mạp, cứ chiều cho bé ăn.

"Thầy Địch, con đi theo thầy, thầy dẫn con về nhà nha." Tiểu Bàn níu lấy cổ áo bộ đồ phòng phóng xạ của Địch Thần, không muốn rời khỏi.

"Yên tâm, phía trên đều là cảnh sát, con đi lên liền chui vào trong xe cảnh sát, bảo đảm không có ai dám lôi con ra." Địch Thần vỗ vỗ lưng thịt múp múp kia, không nói gì nữa nâng bé lên.

"Phù, bé mập này!" Cảnh sát phía trên đón bé suýt nữa thì bị còng thắt lưng, Địch Thần hít ô-xy nâng bé cao hơn chút.

Mắt thấy sắp thành công, Địch Thần chợt nghe một tiếng "răng rắc" không rõ ràng lắm, hình như là âm thanh tấm ván gỗ gãy. Lập tức, dưới chân không còn, mất trọng lực trong nháy mắt khiến cho da đầu anh tê rần, dùng sức ném Tiểu Bàn lên.

"A a a…" Tiếng kinh hô của mọi người bên ngoài trở nên xa xôi, loáng thoáng nghe được có người nói "Lại sụp rồi."

Phía dưới cửa động này có đá, đất vụn, và mấy tấm ván gỗ cũ chống. Lúc này đã đến cực hạn, tấm ván gỗ gãy mất, diện tích sụp tăng lớn hơn, trực tiếp bịt kín cửa động lần nữa.

Đá và gỗ vụn rơi loạt xoạt xuống, Địch Thần đạp vào vách đá trực tiếp xoay người, nhảy lên qua hướng Phương Sơ Dương: "Mau tránh ra!"

Phương Sơ Dương đứng dậy, ăn ý dùng lưng tiếp được anh. Địch Thần đè lên lưng hắn, đồng thời ôm người lăn về trong sâu của hầm mỏ, đợi rời khỏi phạm vi công kích của mấy tảng đá lớn liền chụp vào một cây thép.

"Con mẹ nó, phía sau là vách núi!" Trên tay Phương Sơ Dương còn có đèn pin, mở mắt thấy chỗ cách bọn họ chưa tới một mét thế mà lại là một mặt cắt thẳng. Mấy cục đá vụn rột rột lăn xuống theo sườn dốc, lăn xuống mặt cắt, nghe không được tiếng nữa.

Vực sâu nhìn không thấy đáy, té xuống liền xương nát thịt tan.

Địch Thần mắng nhỏ một tiếng, cái mỏ làm ẩu bất chính quy này. Mấy cục đá không còn rơi xuống nữa, anh cắn chặt ống thông mũi, một tay mang theo Phương Sơ Dương, một tay níu vào cây thép, dưới chân dùng lực bò lên dốc thoải.

Bên ngoài đã rối tung lên, những đứa bé đã được cứu ra, nhưng hai người lớn lại bị kẹt bên trong. Những thôn dân cũng không quan tâm chuyện đó, chen chúc tiến lên cướp con mình về. Những đứa bé này ở trong động đã nghe Phương Sơ Dương nói hồi lâu, biết cảnh sát tới để cứu bọn nó.

Mấy đứa quá nhỏ thì không hiểu lắm, cứ như thế bị thôn dân ôm đi. Mấy đứa lớn biết mình bị bắt cóc thì thét chói tai kêu khóc không chịu cho lôi đi. Tiểu Bàn nghe Địch Thần nói, trước khi gia đình nuôi bé xông tới thì chạy thẳng vào xe cảnh sát như một viên đạn, rầm một tiếng đóng cửa lại.

"Cứu người trước, mấy người mau tránh ra!" Cảnh sát gào đến muốn mất giọng.

Nhân viên y tế đứng gần cửa động ngây người, điện thoại của y tá đi đầu vang lên, là trực thăng bên kia gọi tới, nói là khách hàng VIP hỏi tình huống ở hiện trường.

Y tá mờ mịt nhìn xung quanh, chỉ có thể nói lại sự thật.

"Bằng!" Một tiếng súng vang lên, y tá sợ đến kêu thành tiếng, đám người chung quanh cũng kêu lên liên tục, sau đó thì im lặng trong nháy mắt.

"Tất cả đều tránh ra, cứu người quan trọng hơn! Ai dám quấy rồi thì quật ngã ngay tại chỗ!" Cảnh sát thị trấn có thâm niên hơn, rất quen đối phó với đám thôn dân này, không ăn mềm, phải hù cho bọn họ sợ.

Lần này cũng xem là trấn áp được tình hình. Nhân viên xúc đất đội kiến trúc bị cảnh sát kéo tới, mời ông đào một cái lỗ thông khí trước.

"Không không không, tôi không có cái kỹ thuật đó đâu, thật sự là không được!" Nhân viên xúc đất khóc không ra nước mắt, ông là giữa chừng thì thay đổi làm việc ở công trường, không thể so được với cao tài sinh trường kỹ thuật như Địch Thần.

Phần lớn âm thanh bên ngoài không thể truyền vào được, chỉ nghe được tiếng súng. Hai người đi tới cửa động lúc nãy, giờ đã bị bịt kín, nhìn không thấy một tia sáng.

Phương Sơ Dương lại ngồi về trên mặt đất, há miệng thở dốc. Địch Thần cầm đèn pin nghiên cứu nửa ngày, phát hiện là một cục đá lớn chặn ngay cửa: "Hắc, chú có cảm giác cảnh tượng này nhìn hơi quen mắt không? Giống trong phim võ hiệp đấy, diễn viên bị nhốt trong sơn động, bỗng nhiên lĩnh ngộ được tuyệt thế thần công gì đó, một chưởng bổ đôi tảng đá lớn!"

Người phía sau không trả lời anh, Địch Thần liền vội vàng xoay người ngồi xổm xuống nhìn hắn: "Thiếu ô-xy à? Cho chú hít một hơi này."

Phun ống mềm trong miệng ra, đưa cho Phương Sơ Dương.

"Cút, toàn là nước miếng của anh không." Phương Sơ Dương thề sống thề chết không nghe.

Địch Thần dùng bàn tay dính đầy bụi chà chà miệng ống mềm: "Thế này được chưa?"

"..." Phương Sơ Dương nhìn cái ống đã biến thành màu đen, há miệng muốn mắng anh, bỗng nhiên bị nhét ống mềm vào miệng, "Phi phi phi!"

Địch Thần vô tội nhe răng: "Chú ghét bỏ nước miếng của anh, vậy thì cũng chỉ có thể nếm bụi thôi."

Phương Sơ Dương yếu ớt trừng mắt nhìn anh em cây khế của mình, phun đất ra sau đó hít một hơi: "Sao anh lại tới đây? Tôi nói sao lúc nào anh cũng tới đây thế."

Địch Thần đắc ý rút ống thông mũi về, lấy từ trong ba lô một tờ khăn giấy ra lau một chút, lại lần nữa ngậm vào miệng: "Bởi vì anh là siêu nhân, chuyên cứu vớt những thiếu niên trượt chân lỡ bước. Nơi nào có nguy hiểm, nơi đó có anh đây!"

"Cút!" Nói ai là thiếu niên lỡ bước (1) hả!

(1) Trượt chân nghĩa đen là như thế, nghĩ trắng là sa chân lỡ bước.

Địch Thần cười hắc hắc đứng dậy, lại lần nữa tìm cách ra ngoài. Thật ra chờ đội cứu viện rùa bò kia đến cũng được, nhưng bên ngoài có nhân viên y tế của bệnh viện tư nhân. Tiểu Thiên Tứ nhà anh chắc chắn sẽ liên hệ những người này, nếu như Cao Vũ Sanh biết anh bị kẹt trong hầm, chắc chắn sẽ lo lắng.

Hơn nữa, "Đi gấp quá quên cầm mũ, chú nói chịu phóng xạ lâu thế này có thể biến thành tên ngu si hay không?" Địch Thần sờ sờ đầu chó của Phương Sơ Dương.

"Anh không cần phóng xạ cũng đã là tên ngu si rồi." Phương Sơ Dương đẩy tay anh ra, đi theo tới. Hắn có đôi mắt bình thường, thấy rõ ràng hơn, mượn đèn pin nhìn chung quanh một vòng: "Tảng đá này chặn lại, lấy ra thì đi ra được."

Đó là một tảng đá lớn, chặn kín cửa động vốn đã chật hẹp. Người thường đừng nói là lôi ra, đẩy ra cũng không chắc chắn đẩy động được. Mà nếu như xe nâng đào từ bên ngoài, rất có khả năng khiến tảng đá kia rớt xuống, trực tiếp xem hai người thành bô-linh đá lăn xuống vách đá.

Địch Thần nói Phương Sơ Dương tránh ra, mình thì từ từ hít vài hơi ô-xy: "Đây, để anh trai biểu diễn cho chú xem cái gì gọi là tuyệt thế cao thủ giác ngộ tại chỗ."

/Hết chương 98/

Tác giả:

Thiếu niên sẩy chân Cao tổng: Tim bị hù bỗng nhiên dừng, cần ngay siêu nhân hô hấp nhân tạo.

99. Chương 99

Chuyển ngữ: Cực Phẩm

"Khoan, chờ đội cứu viện đến đây đi, lúc đó hai chúng ta trốn vào bên chỗ lõm kia." Phương Sơ Dương kéo anh, không cho Địch Thần di chuyển tảng đá kia, dùng đèn pin chiếu vào vách núi lõm vào cách đó không xa.

Động tĩnh di chuyển thứ này quá lớn, nếu như Địch Thần không cẩn thận đẩy luôn tảng đá ra ngoài, vậy thì thật không có cách nào giải thích được.

Tuyệt thế cao thủ Địch Thần không đồng ý: "Không được, không biết còn phải đợi đội cứu viện tới khi nào."

Phương Sơ Dương có chút cảm động: "Tôi còn có thể chịu đựng được."

"Chú chịu đựng được, nhưng Tiểu Thiên Tứ nhà chúng ta thì không thể. Tìm không thấy ca ca, em ấy sẽ khóc nhè." Địch Thần làm như bất đắc dĩ nói.

Phương Sơ Dương: "…"

Không muốn nhìn nữa.

Không muốn nghe Địch Thần giải thích làm sao Cao Vũ Sanh biết được tin tức, lại lo lắng như thế nào, Phương Sơ Dương dùng đèn pin chỉ mấy chỗ: "Vậy anh dời chỗ cục này đi, chuyển qua bên kia, còn dư lại thì nói người bên ngoài xúc đi."

Tuy rằng như thế có nguy hiểm một mức nào đó, lỡ như Địch Thần không giữ chắc được, hòn đá kia sẽ biến thành bô-linh đẩy Phương Sơ Dương đi. Nhưng như thế thì còn hơn là để cho người bên ngoài thấy siêu nhân đẩy tảng đá to ra ngoài.

Địch Thần nhìn một vòng xung quanh, đồng ý phương án này. Đầu tiên đặt Phương Sơ Dương vào trong hốc, hốc này chỉ có thể để một người trong đó, lại đứng không thẳng.

"Co chân vào đi, lát nữa sẽ đè tới chân chú." Địch Thần đá đá cái chân còn bên ngoài của Phương Sơ Dương.

"Đợi anh đẩy rồi tôi co vào, này mẹ nó khó chịu muốn chết." Phương Sơ Dương co ro vào, nhích người ra bên ngoài còn miễn cưỡng đứng được, rúc vào thì chính là nửa ngồi xổm. Tư thế kia vô cùng hao tổn thể lực, làm cho người ta nhớ lại cực hình thời cổ đại, nhốt người vào lồng tre chỉ có thể nửa ngồi xổm.

Địch Thần cười nhạo anh em nhà mình kiểu cách một phen, lại lần nữa quay về đứng trước tảng đá. Độ khó của việc đẩy vào trong còn cao hơn so với đẩy ra ngoài, Địch Thần vịn cây xà gỗ trên đỉnh, đá mạnh vào tảng đá một cái từ mặt bên, đẩy nó rời khỏi cửa động.

Phương Sơ Dương lại gần chiếu sáng cho anh, chỉ anh đẩy đến chỗ nào.

"Tới rồi, co chân lại!" Địch Thần bỗng nhiên hô to một tiếng, mình thì víu vào xà gỗ treo trên đỉnh như con khỉ.

"Ầm ầm ầm —" Tảng đá to lớn bằng hai cánh tay người ôm, ầm ầm lăn xuống theo sườn dốc, trên đường đụng vào cột gỗ chỗ vách núi, chấn động điếc cả tai.

"Chân còn dính đó không?" Thiết bị chiếu sáng duy nhất đã rớt lúc Phương Sơ Dương co chân vào, nó rớt xuống theo tảng đá lớn, trong động giờ tối om. Mới vừa chui ra khỏi chỗ lõm, đã bị bàn tay toàn đá mịn của Địch Thần dán vào mặt.

"Cút cút cút!" Phương Sơ Dương đẩy tay anh ra, lôi anh đi tới cửa động. Ánh sáng từ bên ngoài đã mờ mờ len vào được, Phương Sơ Dương miễn cưỡng có thể thấy đường.

"Chỗ này dễ hơn rồi, để anh đẩy ra là được." Địch Thần nghe động tĩnh bên ngoài một chút, kết luận cái này chỉ cần tuyệt thế cao thủ đẩy một cái.

"Xoạt xoạt xoạt…" Phía trên bỗng nhiên vang lên tiếng đá rớt xuống, Địch Thần che cho Phương Sơ Dương lui về phía sau vài bước.

"Xoạt xoạt," một cái xẻng đâm vào, Địch Thần loáng thoáng nghe được tiếng người dùng xẻng, dường như là một người không thường làm việc này. Sau một lát, ánh sáng sáng ngời chợt chiếu vào sơn động, Địch Thần không nháy mắt nhìn qua, chỉ thấy một bác sĩ từ trực thăng đang cầm xẻng ngẩn ra.

"Đào ra rồi!" Bác sĩ bỏ xẻng lại, hô to một tiếng.

Mấy y tá xung quanh lập tức reo hò, gào khóc dùng tay không bới đá vụn: "Địch tiên sinh, anh không sao chứ?"

"À, còn được." Địch Thần nhanh chóng xoay người lại, ôm lấy Phương Sơ Dương nâng qua bả vai mình, để người phía trên kéo hắn ra ngoài. Sau đó, anh tự mình bám dây thừng bỏ lên, hai ba lần cởi bộ đồ phòng phóng xạ ra, ngồi dưới đất giả vờ thở dốc.

Bên ngoài vẫn hỗn loạn như trước, cảnh sát dùng tiếng súng để nói thôn dân im lặng, đưa mấy bé đứa cho bác sĩ 120 để kiểm tra. Nhưng mà thôn dân không chịu rời khỏi, cứ đứng gần xe 120, tuỳ thời chuẩn bị cướp mấy đứa bé. Cảnh sát không dám thả lỏng, lâm vào tình trạng giằng co với thôn dân.

Phương Sơ Dương đã nằm trên cáng cứu thương do trực thăng mang tới, y tá nam cơ thể cường tráng chuẩn bị mang hắn đi.

"Khoan đã, mấy người muốn đi đâu?" Phương Sơ Dương mắt thấy những nhân viên y tế này mang hắn rời xa xe cứu thương, đi đến hướng sườn núi, vội vàng gọi bọn họ lại.

"Đi đến chỗ trực thăng đó." Y tá giải thích cho hắn về cấp cứu bằng trực thăng một chút.

"Còn chưa giải quyết xong chuyện nữa." Phương Sơ Dương giãy giụa muốn đi xuống, bị Địch Thần xách theo bộ đồ phòng phóng xạ chạy tới đè lại.

"Đừng có quậy, cánh tay bị gãy này của chú không kịp chữa thì phế đấy." Địch Thần chỉ chỉ cánh tay trái đã sưng tấy xanh tím vô cùng nghiêm trọng của hắn, "Anh đã chào hỏi với người cầm súng kia rồi, anh ta nói chú đi đi."

Người cầm súng chính là người lo việc chính của cảnh sát địa phương, Địch Thần cũng không biết chức vị của người đó là gì. Có người nói đội cứu viện lập tức đến ngay, bọn họ chỉ cần dẹp yên mấy thôn dân này, rất nhanh thì có thể giải cứu được mấy đứa bé. Tiểu Bàn chui vào xe cảnh sát thì không ra nữa, rất an toàn.

Phương Sơ Dương vẫn không yên lòng, kéo Địch Thần muốn nói gì đó, bỗng nhiên "oẹ" một tiếng nôn ra.

"Mẹ nó, chú nhìn khuôn mặt đẹp trai này của anh đây mà cũng có thể ói hả!" Địch Thần hoảng sợ.

Bác sĩ để cho cáng cứu thương dừng lại, nhanh chóng kiểm tra: "Có thể là chấn động não."

Tim của Địch Thần vừa nhói lên, nếu thật là chấn động não thì dễ nói, chỉ sợ là cái gì khác. Vừa nãy hai người bọn họ ở trong động không có mũ phòng phóng xạ, cơ thể của con người rất yếu ớt, nói không chừng

mới chịu một chút phóng xạ thì đã ảnh hưởng nghiêm trọng đến cơ thể. Lần này không nghe dong dài của Phương Sơ Dương nữa, trực tiếp phụ bác sĩ một tay đưa người cố định vào trong trực thăng.

"Bác sĩ, cảm ơn mọi người, cấp cứu bằng trực thăng còn lo việc đào bệnh nhân lên nữa à?" Địch Thần theo lên trực thăng, lúc trực thăng chuẩn bị khởi động thì nói cảm ơn với bác sĩ.

Mấy nhân viên y tá nhìn nhau, y tá bên cạnh vội ho một tiếng: "Cái đó à, là khách hàng VIP nói, nếu như chúng tôi cứu anh ra thì cho mỗi người một trăm ngàn."

Địch Thần: "… Cái thằng nhóc phá của này!"

Lo lắng vội vàng móc điện thoại còn chưa bể ra, gọi điện thoại qua cho Cao Vũ Sanh.

"Ca ca…" Điện thoại chỉ vang một tiếng là đã được nhận, hơi thở của Cao Vũ Sanh vô cùng không ổn định.

"Là anh đây, không sao, anh lập tức quay về." Địch Thần nghe giọng nói phát run kia, đau lòng không chịu nổi, cũng không có cách nào trách cứ việc có mấy phút mà hắn đã xài tiền tương đương với một năm tiền lương của mình.

"Thả tôi xuống dưới, để cho tôi theo xe cứu thương đi, tôi không xài tiền của người đàn ông của anh đâu." Phương Sơ Dương trải qua một lần ngất xỉu, hữu khí vô lực nói.

"Phi, đây là tiền của anh." Địch Thần giơ ngón tay lên tính, "Cấp cứu bằng trực thăng chạy một lần là bảy ngàn, chú không đăng kí, chạy một lần là mười ngàn rưỡi, anh đây vẫn còn chi được."

Phương Sơ Dương liếc mắt, tại sao không nói Cao tổng nói người đào hai người bọn họ ra quăng hết hơn trăm ngàn?

Địch Thần chợt phản ứng kịp: "Không đúng, cái gì gọi là tiền của người đàn ông của anh?"

Nhưng mà, lúc này trực thăng đã cất cánh. Tiếng cánh quạt vù vù nuốt hết lời nói của anh vào trong nháy mắt, cái gì cũng nghe không được.

Quay về bệnh viện, Phương Sơ Dương lập tức được đẩy đi chữa trị. Xử lý cánh tay bị gãy trước, lát nữa sẽ chụp CT não xem là xảy ra vấn đề gì.

"Tôi không trị ở đây đâu, mắc lắm, không trả được." Phương Sơ Dương mơ mơ màng màng nói.

"Không sao, bệnh viện này nằm trong giới hạn của bảo hiểm." Địch Thần thuận miệng nói bậy, đưa hắn vào phòng chữa trị. Một phen lăn qua lăn lại, bên ngoài trời đã tối.

Cuối cùng chẩn đoán được không phải là chấn động não, là thiếu ô-xy hơn nữa vào hít vào loại khí độc hại, còn phải quan sát một đêm. Địch Thần nhìn Phương Sơ Dương mới vừa tỉnh đã bắt đầu gọi điện làm việc, lười quản hắn, đi lên lầu xem Cao Vũ Sanh.

Mông Mông đã ngủ ở giường bên cạnh. Cao Vũ Sanh một mình cô đơn ngồi trên giường, cũng không bật đèn, lẳng lặng nhìn ra cửa. Địch Thần bật đèn, liền chống lại một đôi chợt sáng lên, giống như là động vật nhỏ chờ người về nhà, nếu mình không qua thì sẽ xông lại.

"Sao lại không bật đèn?" Địch Thần đi tới, sờ sờ đầu của hắn, chợt bị ôm lấy thắt lưng. Cánh tay ôm vòng quanh lưng cực kỳ có lực, như kẹp sắt không tránh ra được, kéo Địch Thần lung lay suýt nữa là té lên giường.

Một lát sau, Cao Vũ Sanh cũng không nói gì, cứ ôm anh như vậy, giống như là vô cùng ấm ức.

Tay Địch Thần có chút tê dại, hai tay dừng giữa không trung nửa ngày, giống như thang máy bị hư từ từ đưa xuống, xoa xoa lưng hắn: "Không sao, anh đi xuống cái động đó là có chừng mực. Nếu như không phải là Phương Sơ Dương ngăn ăn, thì anh có thể đẩy tảng đá đó ra."

"Lúc ca ca làm những chuyện đó thì có nghĩ tới em không?" Cao Vũ Sanh chôn mặt buồn buồn nói.

"Nhớ, nhớ đến từng giây giây phút phút." Địch Thần sợ hắn khóc, nhanh chóng dỗ cậu nhóc, kể lại chuyện anh đi ra như thế nào, "Chính là nhớ em nên anh mới muốn ra ngoài sớm một chút. Còn không kịp nhìn xem Tiểu Bàn thế nào, ngồi trực thăng bay về luôn."

Cao Vũ Sanh từ từ buông ra, ngẩng đầu nhìn anh.

Địch Thần giơ tay xoa gò má hơi phình ra: "Đã nói sẽ mau quay về mà, có lúc nào ca lại nuốt lời đâu."

Cao Vũ Sanh nói tiếp: "Anh đã nói sẽ bảo vệ em cả đời, kết quả lúc ở đài truyền hình còn không tính nhận lại em."

"Hắc, sao lại còn lôi chuyện cũ ra nữa?" Địch Thần bị tức đến cười, giơ tay lên xoa đầu Cao Vũ Sanh thành một ổ gà.

Nằm viện cả đêm, Phương Sơ Dương cũng không xuất hiện các triệu chứng khác, đại khái là không có nguy hiểm gì nữa. Bác sĩ khuyên ở lại quan sát thêm một ngày nữa.

Một mình Địch Thần chăm sóc hai bệnh nhân, chạy lên lầu trên rồi chạy xuống lầu dưới, còn phải trông chừng Địch Mông Mông, thành công trước ba mươi tuổi cảm nhận được áp lực của người tới tuổi trung niên. Trên có già dưới có trẻ, ở giữa còn có một cục dính người.

“Tiểu Bàn đã được đón về rồi, những đứa bé khác thì tạm thời sắp xếp ở viện phúc lợi.” Phương Sơ Dương nhìn thấy Địch Thần đi vào, cúp điện thoại nói với anh một câu.

Bởi vì nhóm đội trưởng Phạm chạy tới hỗ trợ, điều đến những đơn vị vũ trang khác trong thành phố, thành công cứu được hết mấy đứa bé ra. Đều là mấy đứa bé bị bắt những năm gần đây, hẳn là sẽ dễ tìm cha mẹ, chỉ cần không phải là cha mẹ bán đi thì rất nhanh là có thể về nhà.

“Vậy thì tốt quá.” Địch Thần đưa canh trong tay cho hắn.

“Anh nấu à?” Phương Sơ Dương nhìn đồ ăn nhìn không được đẹp mắt lắm, cũng biết là từ tay Địch Thần.

“Ừ.” Địch Thần kiêu ngạo, “Thiên Tứ nói có thể so được với đầu bếp năm sao, chú nếm thử xem.”

Phương Sơ Dương uống một hớp, thường thường chẳng có gì lạ, chính là mùi vị mà bình thường ăn ở nhà. Không thể nói là khó ăn, nhưng cũng chẳng phải là tuyệt thế mỹ vị gì, toàn bộ đến từ chân truyền của mẹ nuôi Diêu Hồng Mai: “Bình thường công tử nhà giàu toàn là nhai thóc nuốt rau thế sao, này mà cũng có thể khen thành đầu bếp năm sao?”

“Chê thì đừng có uống.” Địch Thần thò tay muốn cướp lại.

Phương Sơ Dương uống một hớp sạch sẽ.

“Vốn cha của Cao Vũ Sanh có đưa một dì tới để nấu ăn, nhưng mà em ấy không cần, muốn anh nấu ăn.” Địch Thần phiền não nói. Thật ra đồ ăn của bệnh viện này cũng rất tốt, nhưng Cao Vũ Sanh nói là không vệ sinh, không muốn ăn.

Phương Sơ Dương đưa chén không cho anh: “Thành thật mà nói, tôi tuyệt không muốn nghe.”

Địch Thần: “Chú uống canh của anh, phải nghe anh nói.”

Phương Sơ Dương: “Để tôi ói ra lại cho anh?”

“Chú có thấy gớm không.” Địch Thần ghét bỏ bĩu môi.

Đang ồn ào, điện thoại của Phương Sơ Dương vang lên, hiển thị là Tiểu Trần gọi tới. Đội cảnh sát biết được Địch Thần phải chăm sóc hai bệnh nhân, liền phái Tiểu Trần đến giúp, đoán chừng cũng nên tới rồi.

“Đội phó, em lập tức đến ngay, bên này có một phố ăn vặt, anh muốn cái gì em mang tới cho anh.” Trần Chiếu Huy nói mang theo chút giọng mũi, chắc là tối qua lại tăng ca.

“Không cần, tôi mới vừa ăn xong.” Phương Sơ Dương nói hắn tới nhanh đi, liền cúp điện thoại.

Địch Thần cau mày: “Chú đuổi anh đi gấp thế. Chú quên là ai cõng chú ra khỏi sơn động, là ai khiêng chú lên trực thăng, là ai ở ngoài cửa sổ thuỷ tinh trong suốt xem chừng chú…”

“Tài nghệ trường kỹ thuật này của anh, có thể đừng có đọc thơ được không?” Phương Sơ Dương nghe mà cả người nổi da gà, thừa dịp trước khi Tiểu Trần tới, hỏi Địch Thần vài câu nghiêm chỉnh, “Anh và Cao Vũ Sanh, cuối cùng là tính làm thế nào?”

“Cái gì mà làm thế nào?” Địch Thần cất chén canh đi.

“Ngày hôm qua tôi có nghe được, người ta vì cứu anh mà ném ra bốn năm trăm ngàn, anh cứ thế yên tâm thoải mái mà nhận?” Cảnh sát Phương chính trực, không cho phép nhà mình xuất hiện loại người xài tiền người ta lại còn không cho danh phận.

“Sao lại là thụ (1), cho dù anh đây có gay thì cũng là top!” Địch Thần không phục nói.

(1) Phương tiểu đệ nói là nhận, “nhận” còn có nghĩa là thụ/bot.

Phương Sơ Dương: “…”

Địch Thần: “… À, chú nói cái kia à, sau này anh sẽ trả cho em ấy. Đợi Mông Mông làm giải phẫu xong là anh có thể đi ra ngoài kiếm tiền.”

Phương Sơ Dương mở mắt như cá chết nhìn anh em nhà mình, bỗng nhiên không biết cái tên chập cheng trước mặt mình là ai.

Địch Thần vội ho một tiếng, chạy trối chết. Một mình đứng trong hành lang một lát, thở dài thật sâu, thật ra anh cũng chưa nghĩ ra phải làm sao.

Nhấc chân chuẩn bị lên lầu, nhớ tới hồi nãy Tiểu Trần có nhắc tới phố ăn vặt, cách đây không xa. Mặc dù Tiểu Thiên Tứ ngốc nghếch thổi phồng tài nấu nướng của anh, nhưng ngày nào cũng ăn đồ thanh đạm thì cũng không ngon lành gì, không bằng đi mua ít đồ ăn vặt về, chắc chắn Vũ Sanh sẽ vui vẻ.

Thu cái chân tính bước vào thang máy, Địch Thần xoay người đi ra bên ngoài, mới vừa đi tới cửa, bỗng nhiên nhìn thấy Trần Chiếu Huy. Tính toán thời gian, thằng nhóc này nên sớm vào rồi, thế mà vẫn đứng trong sân chưa vào sao?

Đến gần chuẩn bị chào hỏi, lại nhìn thấy phía sau cái cây còn có một người khác đứng đó, đang nói chuyện với Tiểu Trần. Dường như Trần Chiếu Huy rất tức giận, giơ tay lên đánh một quyền vào mặt người kia, trực tiếp đánh cho người đó đi ra khỏi cái cây.

Địch Thần tiện tay bắt được, đỡ người suýt nữa là đầu chạm đất: “Quản lý Triệu?”

Người bị đánh không phải ai khác, chính là Triệu Tử An, quản lý ngân sách của Công ty Đầu tư Cá Mặn.

/Hết chương 99/

100. Chương 100

Chuyển ngữ: Cực Phẩm

Triệu Tử An nhìn thấy Địch Thần, lập tức đổi qua khuôn mặt tươi cười: “Cảm ơn Địch tiên sinh.”

Địch Thần nhìn hắn, lại nhìn Tiểu Trần không kịp che được tức giận: “Sao thế, lại đánh nhau ngay cổng bệnh viện.”

“Hiểu lầm thôi, cậu ấy nghĩ tôi là phóng viên trà trộn vào.” Triệu Tử An cười khổ, kéo Địch Thần tới làm chứng cho hắn, vô cùng phiền não với sứ giả chính nghĩa bỗng dưng nhào ra này.

Địch Thần tò mò nhìn hai người: “Cảnh sát mà cũng quản chuyện phóng viên nữa à?”

Trần Chiếu Huy không trả lời lại, chỉ lên tiếng chào Địch Thần: ” Anh Thần, em đi vào trước đây.”

Dường như giờ Triệu Tử An mới biết được thân phận cảnh sát của Tiểu Trần: “Cậu ấy là cảnh sát sao…”

Bình thường cảnh sát không hay mặc đồng phục, không nhìn ra được cũng là bình thường. Địch Thần nhíu mày, hỏi Triệu Tử An tới đây làm gì.

Triệu Tử An lắc lắc cái túi trong tay: “Quý tổng chuẩn bị để tôi tham gia vào một hạng mục hợp tác với Tiêu Điểm, tôi đây chỉ là, khụ khụ, thừa dịp hạng mục còn chưa bắt đầu nên tới làm quen với Cao tổng đó mà.”

Giọng nói vẫn dịu dàng như trước, nói đến lưu manh như Địch Thần cũng không có chỗ xuống miệng: “Thì ra là thế sao, tôi đang muốn đi mua đồ ăn vặt cho Cao tổng, hai ta đi cùng nhau đi, lát nữa tôi sẽ mang anh đi vào.”

Không nói lời nào trực tiếp kéo người đi, không để cho Triệu Tử An có được cơ hội ở một mình với Cao Vũ Sanh. Sát thủ kia vẫn còn đang trong bóng tối, bây giờ ai anh cũng đề phòng, lúc nào cũng không dám thả lỏng.

Triệu Tử An cũng chẳng phản kháng, vui vẻ đi trước, lại còn giới thiệu cho Địch Thần: "Trên con đường đó có một quán bán phở áp chảo xào thịt bò ngon lắm, là một quán nổi tiếng sạch sẽ." Hắn đoán là thiếu gia nhà giàu như Cao Vũ Sanh sẽ không muốn ăn đồ có dầu cống ngầm, chỗ được đề cử là một quán ăn chính quy vừa sạch vừa ngon.

Địch Thần không thể không thừa nhận, người này rất biết cách sống. Nhưng mà anh Thần đã lăn lộn ngoài xã hội lâu thế rồi, cũng không phải dễ bị mua chuộc, mang Triệu Tử An vào trong quán ngồi xuống: "Cho ba phần phở áp chảo xào thịt bò, hai phần ăn ở đây, một phần mang về."

Triệu Tử An thấy anh như vậy, cũng không khách khí từ chối, thuận thế ngồi xuống: "Bữa này để tôi mời, xem như là hối lộ cho vệ sĩ tiên sinh."

"Có thể dùng phở áp chảo xào thịt bò để hối lộ sao?" Địch Thần dùng điện thoại quét mã trả tiền, cũng không cho quản lý Triệu có cơ hội hối lộ, kim bài vệ sĩ tuyệt không nhận hối lộ, "Sao nãy anh lại chọc tới cảnh sát người ta thế?"

"Tôi người này có chút tật nhỏ, thích bắt chuyện với người khác. Lúc đậu xe gặp được, thuận miệng nói vài câu, nói đến tin tức sáng nay, cậu ấy liền tức lên." Triệu Tử An cũng chẳng hiểu ra sao.

"Tin tức gì?" Sáng nay Địch Thần bận rộn chăm sóc lớn nhỏ, đến giờ vẫn còn chưa lên mạng.

"Chính là cậu bé mập ở nhà trẻ mà anh từng làm đó, đã tìm về được rồi, người nhà của em ấy đăng Weibo." Triệu Tử An đúng là một người nghiêm túc trong công việc, lúc biết muốn giao tiếp với Cao Vũ Sanh thì đã hỏi thăm rõ ràng tất cả mọi thứ. Ngay cả chút tin tức này của Địch Thần cũng biết, mở miệng liền làm quen được.

Địch Thần hiểu được, nếu như nói tới chuyện này, cũng khó trách Tiểu Trần lại nổi điên. Phương Sơ Dương vì chuyện này mà còn nằm trong bệnh viện, nếu như có phóng viên tới thăm dò chuyện này, còn hỏi hắn biết chuyện này không, trong mắt người thành thật như Tiểu Trần thì nó chính là gây hấn.

Cúi đầu mở điện thoại ra xem, trang cá nhân của mẹ Tiểu Bàn đúng là có bài đăng mới, nói với mọi người là đã tìm được Tiểu Bàn rồi, cảm ơn cảnh sát vân vân. Lần này thì đã có kinh nghiệm, nói tới đó là ngừng. Mà cư dân mạng hiền lành chỉ có vui vẻ, sôi nổi chúc mừng Tiểu Bàn đã về nhà.

Phương Sơ Dương nằm bệnh viện ba ngày, xương cốt tốt rồi thì liền về nhà. Hắn cũng không phải là gãy xương hoàn toàn, về nhà ổn định đợi tự bản thân hồi phục là được. Cảnh sát Phương nhiệt tình yêu nghề nghỉ ở nhà vài ngày liền quay về làm việc.

Mà từ lúc Triệu Tử An nhận hạng mục làm việc với Tiêu Điểm, khiến cho Địch Thần cảm nhận được toàn bộ phục vụ cấp kim cương của công ty đầu tư. Cuối tuần nào cũng đến thăm, còn luôn chu đáo mang quà đến cho mọi người, bao gồm Địch Mông Mông.

Đã có lần Địch Thần nghi ngờ người này làm thế vì để thám thính tình báo, sau này sẽ lôi ra lấy lòng Cao

Mục Địch.

"Đúng là có ý này." Triệu Tử An lại thoải mái thừa nhận, cười híp mắt đưa món đồ chơi đem tới cho Địch Mông Mông, "Tiểu Cao tiên sinh thật dễ thoả mãn, tôi chỉ cần nói một vài chuyện thú vị của Cao tổng nằm trong phòng bệnh, là cậu ta sẽ rất vui vẻ."

Câu này nói rất uyển chuyển, không phải là kể chuyện không hay ho của Cao Vũ Sanh cho em trai nhà họ Cao nghe để người kia hả hê một phen. Nhưng mà loại lời nói này nói thật ra, ngược lại khiến người yên tâm, mỗi tuần mỗi lần cứ thế trôi qua.

Qua như thế một tháng, cuối cùng Cao Vũ Sanh cũng có thể xuống giường đi lại, là kiểu dùng nạng.

"Đến, đến chỗ ca ca này." Địch Thần đứng cách năm bước, giơ tay ra cổ vũ Cao Vũ Sanh bước đến.

Cao Vũ Sanh chống nạng, khó khăn đi về phía trước. Nằm trên giường cả tháng trời, tuy là có chuyên viên phục hồi chức năng tới xoa bóp chân cho hắn để ngừa co cơ, hắn cũng cố gắng không động tới phạm vi hoạt động của vết thương, nhưng vẫn còn có chút hết sức.

Đầu của cái nạng ghìm trên mặt thảm, coi đó là điểm chống đỡ để nhấc chân. Một bước, hai bước, ba bước, bốn… Bước thứ tư vẫn còn chưa đi xong, đầu gối chợt mềm nhũn, cả người Cao Vũ Sanh đổ về phía trước.

Địch Thần vững vàng tiếp được hắn: "Luyện thế này mấy ngày, kiểu gì cũng đi được trọn năm bước."

Cao Vũ Sanh không nói lời nào.

Địch Thần sợ đả kích hắn, lại thấp giọng an ủi: "Đừng vội, từ từ là được, vết thương động gân động cốt cần trăm ngày, chúng ta còn có thời gian hai tháng để luyện đó."

Cao Vũ Sanh vịn anh, thoáng đứng thẳng, cúi đầu nhìn qua có chút uể oải: "Giờ chủ yếu là do chân không có sức, đầu tiên phải luyện chân trước, sau đó mới luyện dùng nạng."

"Có đạo lý." Địch Thần nhìn cái nạng nhọn như giày cao gót, đúng là làm khó đại hiệp một chân mà, đơn giản ném nạng qua một bên, tự mình đỡ hắn tập luyện.

Cao Vũ Sanh vô cùng tự giác ôm eo Địch Thần.

"Nhóc trứng ung." Làm sao Địch Thần không nhìn ra mờ ám này được, kéo móng vuốt kia khoác lên vai mình, "Ôm eo mà em cũng đi được à?"

"Có thể." Vẻ mặt Cao Vũ Sanh thành thật nói.

"Có thể cái lông ấy." Địch Thần cho hắn một cái tát, đỡ hắn luyện tập.

Phương Sơ Dương tới đón Mông Mông, vào cửa liền nhìn thấy cảnh tượng như thế này. Hai người không dùng thiết bị phục hồi chức năng lắp trên vách tường, lại cứ thế dùng sức người nguyên thuỷ nhất để tập đi. Cao tổng cà thọt một chân, giống y như bán thân bất toại mắc trên người anh em nhà mình. Mà người anh em thiếu não nhà mình còn nghiêm túc kêu một… hai… một…

Địch Mông Mông ngồi trên sô pha, mặt không thay đổi ôm một bịch khoai tây chiên, rôm rốp rôm rốp.

"Đây không phải là phòng suite cao cấp sao? Ngay cả một chuyên viên phục hồi chức năng cũng không có." Phương Sơ Dương vẫn còn treo một bên cánh tay, đi trên đường tới độ đầy sức sống, so sánh ra thì nhìn Cao tổng cực kỳ giả tạo.

"Chuyên viên phục hồi chức năng mới đi, tụi này đang làm bài tập về nhà." Địch Thần hùng hồn nói, tiếp tục đỡ Tiểu Thiên Tứ đi từ từ.

Phương Sơ Dương lười quản hai người bọn họ, nhướng cằm với Địch Mông Mông, ý bảo bé đi tới đó. Hôm nay là ngay đi đến viện điều dưỡng Nam Sơn thăm mẹ nuôi Diêu Hồng Mai, lần trước đã dẫn Địch Mông Mông tới thăm một lần, bác sĩ nhận thấy việc xuất hiện của trẻ con có giúp ích cho bệnh nhân, liền khuyên Phương Sơ Dương thường dẫn bé tới.

Địch Mông Mông từ từ gặm miếng cuối cùng xong, leo xuống sô pha, dùng bàn tay dính đầy vụn khoai tây chiên nắm một ngón tay của Phương Sơ Dương: "Đi thôi, quả nhân ở chỗ này cũng chỉ là dư thừa."

Địch Thần: "…"

Cao Vũ Sanh: "Về sớm một chút, hôm nay xe hơi nhỏ của con sẽ tới."

Địch Mông Mông hoan hô một tiếng: "Ồ de, bái bai mợ."

Phương Sơ Dương mở to hai mắt trong nháy mắt: "Con gọi cậu ta là gì?"

Địch Mông Mông: "Chú Cao."

Phương Sơ Dương: "… Con nghĩ cậu bị điếc đấy à?"

/Hết chương 100/

101. Chương 101

Chuyển ngữ: Cực Phẩm

Bị Phương Sơ Dương dùng ánh mắt lên án nhìn chằm chằm, Địch Thần kêu oan: "Mợ nó, chú nhìn anh làm gì? Thật đúng không phải là do anh dạy mà."

Địch Thần cũng không dám quay đầu nhìn vẻ mặt của Cao Vũ Sanh, xưng hô này là tự mình Địch Mông Mông chế ra, anh đã nghiêm túc sửa lại rồi. Vốn hai người có chút không rõ ràng… Bậy, trong sạch, bị tên nhóc thúi này nói thế, cũng không biết Thiên Tứ có thể hiểu lầm là mình dạy không, đây đúng là có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng rửa không sạch.

Vẻ mặt Địch Mông Mông vô tội, lắc lắc bàn tay của Phương Sơ Dương: "Cậu cả, chúng ta còn chưa đi nữa à?"

Ánh mắt của Phương Sơ Dương chần chừ trên hai người đang dính với nhau một lúc, không thể nào trách mắng Cao Vũ Sanh, chỉ có thể lườm Địch Thần: "Tém tém lại, đừng có dạy hư trẻ em!"

"Ây không phải, sao anh lại dạy hư trẻ em chứ…" Địch Thần muốn bước tới lý luận, mới vừa buông tay Cao Vũ Sanh ra thì hắn đã nghiêng về một phía, nhanh chóng đưa tay ra ôm. Tình hình này, đúng là có chút nói không rõ ràng.

Phương Sơ Dương lười nghe anh bíp bíp, kéo Địch Mông Mông đi ra ngoài. Đi tới cửa chợt nhớ tới còn có việc muốn nói, bỗng dừng chân nhưng không quay đầu lại, cho Địch Thần một bóng lưng lạnh lùng: "Nếu gần đây có phóng viên tới tìm anh thì đừng trả lời bất cứ vấn đề gì."

"Sao thế?" Địch Thần thả Cao Vũ Sanh lại trên giường, đứng thẳng người hỏi ngưởi ở cửa.

"Cậu bé nôn mửa hôm đó đã nằm viện, cha mẹ của bé nghĩ nguyên nhân là từ phóng xạ trong hầm mỏ." Phương Sơ Dương nói sâu xa.

Địch Thần hoảng sợ: "Đã hơn nữa tháng rồi, sao mà tự dưng lại nằm viện?"

"Sau khi được cứu về thì tình hình của bé cũng không được tốt mấy, cứ sốt đứt quãng, tuần trước thì bỗng nhiên bệnh nặng hơn." Phương Sơ Dương nói đến chuyện này, âm thanh có chút nặng nề.

Sức đề kháng của trẻ em kém xa của người lớn, phóng xạ sẽ ảnh hưởng rõ ràng hơn với bọn trẻ. Bình thường cũng có loại tin tức này, sửa lại một căn phòng trong nhà, hai người lớn thì không sao, đứa bé thì lại mắc bệnh bạch cầu. Lúc đó ở trong hầm, đứa trẻ kia đã xuất hiện phản ứng không bình thường, Địch Thần đưa bé ra ngoài đầu tiền.

Mới vừa thoát khỏi chỗ bị lừa bán tới, quay về bên cạnh cha mẹ thì lại bệnh nặng, tình huống như thế

khiến cho Địch Thần có chút khó chịu. Bây giờ chỉ hy vọng đứa bé này không mắc bệnh gì khó chữa, nhanh chóng khoẻ lại mới tốt.

Không đợi anh hỏi tiếp, Phương Sơ Dương đã rời khỏi. Địch Thần thở dài, cúi đầu nhìn Cao Vũ Sanh ngoan ngoãn ngồi trên giường, người nọ cũng đang ngẩng đầu nhìn anh.

Địch Thần không biết giải thích vấn đề "Mợ" thế nào, bị Cao Vũ Sanh nhìn như thế lại không khỏi chột dạ. Cũng may Tiểu Thiên Tứ hiểu lòng người không có ý hỏi chuyện này.

"Đáng lẽ em nên nói với Mông Mông là xe mai mới tới." Vẻ mặt Cao Vũ Sanh có chút buồn phiền.

"Hửm?" Địch Thần không hiểu logic trong đó, "Tại sao?"

"Như thế thì tối nay em có thể ngủ chỗ của bé." Cao Vũ Sanh nghiêm túc nói.

"..."

Cả một tháng nay, Địch Thần toàn ngủ chung với Địch Mông Mông trên giường cho người tới chăm người bệnh. Thứ nhất là giường phụ đó có chiều rộng gấp đôi giường bệnh, thứ hai là sợ đụng tới cái chân bị thương của Cao Vũ Sanh.

Lúc trước ở nhà, hai người bọn họ vẫn ngủ chung một giường, Địch Thần chẳng nghĩ gì. Bây giờ cách nhau một tháng, nhắc tới chuyện này, bỗng nhiên chẳng còn bình tĩnh vậy nữa.

Địch Thần thấy hơi nóng mặt, vội ho một tiếng, xốc từ nách ôm Cao Vũ Sanh lên như ôm mèo: "Tiếp tục luyện đi thôi."

Về phần chuyện Phương Sơ Dương nói phải đề phòng truyền thông thì Địch Thần cũng chẳng để trong lòng. Cho dù người nhà có truy cứu trách nhiệm, làm ồn lên, cũng không truy cứu tới được trên đầu người qua đường thấy việc nghĩa hăng hái làm là anh. Hơn nữa, truyền thông cũng không thể nào biết được người cứu người lúc đó là anh.

Nhưng mà, anh đã quên mất một việc.

Buổi chiều, Cao Vũ Sanh đang ngủ trưa, điện thoại của Địch Thần bỗng nhiên vang lên. Nhanh chóng nhấn nhận để tránh làm ồn đến người đang ngủ, im lặng đặt sát tai bước nhanh đi ra ngoài cửa.

"A lô? A lô? Có phải là thầy Địch không?"

Bên kia truyền đến giọng nói quen tai, Địch Thần lấy điện thoại ra nhìn thoáng qua màn hình điện thoại,

mới nhớ tới đối phương là ai: "Mẹ Vương Tử Kiếm?"

"À, là tôi. Thầy Địch khoan hãy cúp, tôi gọi tới để nói cảm ơn anh. Anh nói xem này, thằng bé Tiểu Bàn này, về nhà lâu thế rồi mà mới nói người hôm đó cứu nó là anh." Mẹ của Tiểu Bàn vô cùng kích động, liên tục nói cảm ơn Địch Thần. Cái gì mà ơn tái tạo, cái gì mà đại ân đại đức suốt đời khó quên, lại gì nữa mà hôm nào đó chắc chắn sẽ tới dập đầu, đủ thứ kiểu.

Địch Thần nghe mà buồn cười: "Khách sáo quá rồi, tôi chịu không nổi đâu."

Thằng bé không sao là được, anh tuyệt đối không muốn nhận đại lễ dập đầu của một nhà Tiểu Bàn. Cúp điện thoại, bỗng nhiên thấy sai sai.

Theo tính tình không giữ miệng được của Tiểu Bàn, làm sao đến giờ mới nói với người trong nhà. Một nhà Tiểu Bàn rõ ràng là giả bộ hồ đồ, sớm không nói cảm ơn anh đi, sao tới giờ lại muốn nói? Tâm tình của Địch Thần trầm xuống, thế mà lại quên mất nhóm người chứng kiến và người lớn nhà Tiểu Bàn.

Quả nhiên, đến tối đã xảy ra chuyện.

[Trẻ em bị bắt cóc được giải cứu, nhưng nghi mắc bệnh bạch cầu vì phóng xạ, nghi ngờ là do cảnh sát cứu trợ không hợp cách.]

Tiêu đề tin tức khiến cho người tò mò như thế, trong nháy mắt đã thu hút được bao nhiêu ánh mắt. Trẻ em bị bắt cóc được cứu là chuyện tốt, mắc bệnh bạch cầu thì lại đổi thành bi kịch rất đáng thương, nhưng chuyện này thì có quan hệ gì với cách cảnh sát cứu viện?

Tò mò vào đọc xem, đọc hết nội dung mới biết được là sao.

Thì ra toàn bộ những đứa trẻ được giải cứu ngày đó, đã bị dân làng giấu ở trong một hầm mỏ bỏ hoang. Hầm đó nghe đồn là có phóng xạ, khiến cho hầu hết những đứa bé đứa nào cũng có phản ứng khác thường. Mà đứa bé này thì có phản ứng nghiêm trọng nhất, bệnh đứt quãng gần một tháng, bỗng nhiên chẩn đoán ra được là mắc bệnh bạch cầu. Quan trọng hơn là, lúc đó cảnh sát biết hầm có phóng xạ, theo lời nói của đứa bé được cứu ra, nhân viên cứu viện đi xuống hầm có mặc đồ phòng phóng xạ, nhưng lại không cho mấy đứa trẻ bất kỳ bảo vệ nào.

Địch Thần đọc bản tin này, không thể không bội phục tài năng viết lách của nhà báo. Lời này nói đều là thật, chỉ là chưa nói toàn bộ, nên kết quả liền hoàn toàn khác nhau, trực tiếp kéo người đọc nghĩ tới chuyện cảnh sát có trách nhiệm

"Thế mà đứa bé đó lại mắc bệnh bạch cầu." Đây là kết quả Địch Thần không muốn thấy nhất.

Cao Vũ Sanh lại gần liếc qua: "Tin tức này được trả tiền để viết."

“Hửm? Sao em biết?” Địch Thần đưa điện thoại tới trước mặt hắn.

Địch Mông Mông đi thăm bà ngoại đã về cũng theo vào góp vui, bò lên giường vịn vai Địch Thần nhìn.

“Mấy trang đồng thời đăng tin thế này đều nằm trong nhóm thuỷ quân mạng của ”Cổng Thông Tin,” hơn phân nửa là tin lá cải.” Cao Vũ Sanh mở điện thoại mình lên, cho anh nhìn bảng giá của “Cổng Thông Tin.”

Địch Thần rõ ràng: “Sao em lại có cái này?”

Cao Vũ Sanh dừng một chút, như không có chuyện gì xảy ra cất điện thoại đi: “Em làm buôn bán trên mạng mà, làm sao không biết được.”

Thật ra, đây không phải là nhu cầu kinh doanh. Công ty Bản đồ Tiêu Điểm làm quảng cáo, không thể nào đi hợp tác với mấy chỗ vớ vẩn này được. Đó là lúc hắn tìm “Một trăm cách theo đuổi ca ca,” có người hảo tâm gửi cho hắn, nói nó là thần khí dùng để cọ nhiệt độ cho ca ca. Hắn thấy cách này kỳ cục quá nên không làm, chỉ là tiện tay tải xuống.

Địch Thần nghi ngờ nhìn cái tai đỏ bừng của Tiểu Thiên Tứ, không hiểu cái này sao xấu hổ cho được, gần đây điểm xấu hổ của Thiên Tứ càng ngày càng kỳ quái. Không dám hỏi nhiều, liền nói tới chuyện khác: “Nói như thế, đứa bé kia có thể không mắc bệnh bạch cầu, đây đều là do báo lá cải viết bậy?”

Cao Vũ Sanh lắc đầu: “Rất khó nói, phải xem kế tiếp thế nào.”

“Kế tiếp làm sao?” Địch Thần xích lại gần hỏi.

Cao Vũ Sanh ngẩng đầu nhìn anh: “Nếu em phân tích đúng thì tối nay ca ca sẽ ngủ với em chứ?”

Địch Thần: “…”

Địch Mông Mông: “… Quả nhân né xa xa chút đây.”

Mông Mông đại vương cảm thấy mình không có liên quan tới chuyện này, kéo con Maserati cho trẻ em lái ra phòng khách.

Địch Thần cảm thấy mình không thể đồng ý, cho gáy hắn một cái tát: “Ngủ cái gì mà ngủ, đè lên chân em thì sao giờ.”

Cao Vũ Sanh bị đánh hơi nghiêng người, ngẩng đầu, trong mắt không có chút tủi thân nào, ngược lại tràn đầy ý cười.

Bị đánh lại còn vui hơn, không phải là bị đánh tới ngu luôn chứ? Địch Thần sợ hãi, nhịn không được đánh thêm một cái.

Cao Vũ Sanh bị đánh cho ngoan, quả nhiên không léo nhéo nữa, đàng hoàng phân tích tình huống: "Nếu như chuyện này là thật, tin tức là do cha mẹ đứa bé đó mua, muốn đẩy trách nhiệm cho cảnh sát, tiếp theo trên trang mạng xã hội sẽ xuất hiện tin tức do cha mẹ đăng lên kêu gọi sự giúp đỡ. Nếu như là giả, cảnh sát sẽ truy cứu người bịa đặt sinh sự, nhưng mà cảnh sát phản ứng khá chậm, đoán chừng phải tới ngày mai."

Nhưng mà đợi đến nửa đêm, cũng không thấy tin tức kế tiếp nào nữa. Ngược lại là bỗng nhiên chẳng thấy tin tức này đâu nữa.

"Hả? Không phải em nói cảnh sát phản ứng chậm lắm sao?" Địch Thần kéo trang mấy lần, cũng tìm không thấy.

Cao Vũ Sanh nheo mắt lại, cầm laptop bắt đầu gõ gõ gì đó. Địch Mông Mông đua xe mệt mỏi đã ngủ rồi, trong phòng tắt đèn, lúc này chỉ có ánh sáng của màn hình laptop chiếu lên mặt, bầu không khí nghiêm túc một cách vô hình.

"Được rồi được rồi, không đoán đúng thì không đoán đúng, nhanh ngủ thôi." Địch Thần mở đèn đầu giường, hả hê thu laptop trong tay Cao Vũ Sanh, mạnh mẽ nhét người vào chăn.

"Em không phải vì chuyện đó, tin tức này bị xoá quá kỳ lạ." Nửa mặt của Cao Vũ Sanh bị che dưới chăn, buồn bực khó chịu nói.

Địch Thần nhìn Tiểu Thiên Tứ lộ hai mắt ở ngoài, nhịn cười xoa đầu hắn: "Nguyện thua cuộc, em còn đang dưỡng bệnh không thể thức đêm, hiểu chưa, hửm?"

Âm cuối cùng kia, nghe vào khiến cho lòng người run rẩy, Cao Vũ Sanh mơ mơ màng màng gật đầu. Đợi lúc hắn tỉnh táo lại thì người kia đã nằm trên một cái giường khác ngủ say.

Địch Thần ngủ đến nửa đêm, thấy sau lưng nóng hầm hập, có gì đó đang động đậy. Hoảng sợ, chợt mở mắt ra, phát hiện một cánh tay thon dài vòng tới đó, nhẹ nhàng ôm eo anh.

"..." Cái thằng nhóc hư này, Địch Thần nhe răng, chuẩn bị hù dọa hắn một chút. Hơi xoay người, rõ ràng cảm giác được người len lén bò lên giường hơi cứng đờ. Nhắm mắt lại khò khè, làm bộ chưa tỉnh ngủ.

Cao Vũ Sanh im lặng một hồi, nhấc chăn lên chui vào trong, len lén kéo Địch Thần vào trong lòng, nhỏ giọng nói: "Em không phải là vì phân tích gì cả, cho dù có phân tích sai thì em cũng có thể ngủ với ca ca được."

/Hết chương 101/

102. Chương 102

Chuyển ngữ: Cực Phẩm

Lầm bầm lầu bầu ngông ngốc, nghe tới độ trong lòng Địch Thần đầy chua xót.

Cả tháng nay, anh vẫn cứ luôn lảng tránh. Nụ hôn ở Bát Hồi Lĩnh kia, đến giờ anh cũng không có nói chuyện đàng hoàng với Cao Vũ Sanh. Sợ một khi nhắc đến thì mình sẽ không nhịn được mà mềm lòng, cứ thế đồng ý.

Bây giờ nghe nói như thế, bỗng nhiên Địch Thần cảm thấy, hành vi đà điểu của mình sai rồi. Tiểu Thiên Tứ của anh, cẩn thận dè dặt như thế, muốn lại gần mà lại không dám, như một chú cún nhỏ dù đã đói nhưng lại không dám mở miệng ăn, thật sự có chút đáng thương.

Hay là…

Một đôi môi mềm bỗng chạm lên, trong nháy mắt cắt đứt suy tư của Địch Thần. Nói không dám mở miệng ăn đâu? Nói cẩn thận dè đặt đâu? Thế mà thằng nhóc thúi này dám thừa lúc anh ngủ đi hôn trộm!

Địch Thần ráng nhịn lắm mới không khiến cho hô hấp của mình thay đổi, lúc này mà tỉnh dậy cũng không được, bất tỉnh cũng không được, cứ như thế ngây ngốc để cho hắn hôn.

Cao Vũ Sanh không dám dùng sức, chỉ nhẹ nhàng ngậm ngậm, nhấm nháp từng chút từng chút. Hắn quá thích người này, thích đến không biết phải làm sao cho tốt. Ban ngày mượn luyện tập đi ôm một chút sờ một chút, chỉ có thể tạm thời xoa dịu khát vọng của hắn, sau khi tách ra thì lại càng thêm khó chịu.

Ca ca vẫn còn chưa phải là của hắn, bất an như thế ăn mòn hắn từng ngày, khiến cho dục vọng muốn có được người này của hắn càng ngày càng tăng. Nhưng hắn lại không dám nói về nụ hôn ngày đó ở Bát Hồi Lĩnh, sợ Địch Thần tức giận. Cái này giống như là sắp chạm tới được, nhưng lại có cảm giác nôn nóng cách một bức tường thuỷ tinh, sắp dằn vặt hắn đến điên rồi.

Cho dù cảm xúc dâng trào, nhưng động tác của Cao Vũ Sanh vẫn nhẹ nhàng vừa phải. Nếu như Địch Thần thật sự đang ngủ, cùng lắm chỉ nghĩ mình đang nằm mơ, chắc sẽ không bị đánh thức đâu.

Khi không hít ô-xy, cơ thể của Địch Thần khá lạnh, với anh mà nói thì cặp môi mỏng ấm áp kia chính là như một cái bàn ủi. Nóng lạnh chạm nhau, sẽ sản sinh ra lỗi giác mùa đông mà liếm lan can sắt, lại sinh ra chút ngọt nhè nhẹ. Suýt chút nữa là trầm mê vào đó, Địch Thần cảm thấy chắc chắn mình đã điên rồi, đang định mở mắt ra, chợt nghe ngoài cửa có tiếng động rất nhỏ.

Môi của Cao Vũ Sanh lập tức rời khỏi, đang định nói gì đó, bỗng nhiên bị Địch Thần ngăn lại, trong nháy mắt mở to hai mắt nhìn.

Địch Thần nhìn không rõ sắc mặt của Cao Vũ Sanh, chỉ có thể chặn môi hắn nhẹ nhàng lắc lắc tay, ý bảo hắn đừng lên tiếng. Sau đó từ từ tách ra, kéo ống thông mũi ở đầu giường hít một hơi, nhẹ nhàng nhảy xuống giường. Tiện tay cầm lấy con dao cắt trái cây trên bàn, mò mẫm đi tới gần cửa sổ, nghe được tiếng "cạch cạch" càng thêm rõ ràng.

Rõ ràng là có người đang cố gắng mở cửa sổ.

Nhưng mà, hầu hết căn phòng này là thuỷ tinh kín, chỉ có thể đẩy từ trong ra. Nhưng vì an toàn, cửa sổ chỉ có thể đẩy ra cũng có chỗ mở, chỉ có thể để thông khí lại không thể cho người chui vào được.

Địch Thần mò mẫm tới đèn cửa sổ, chui vào trong rèm đồng thời nhấn nút mở, ánh sáng chói mắt lập tức phóng ra, chiếu sáng người ngoài cửa sổ. Người trong bóng tối bỗng chợt tiếp xúc với ánh sáng mạnh, chắc chắn sẽ nhắm mắt theo phản xạ có điều kiện, nhưng Địch Thần lại không, một giây này cũng đủ để cho anh thấy được bộ dáng của đối phương.

Trùm đầu đen, trong tay cầm súng bắn đinh, trên người có một sợi dây thừng quấn vào, đang treo từ trên mái nhà xuống.

"Mẹ nó!" Địch Thần hô lớn một tiếng, nhanh chóng tắt đèn, chuẩn xác nắm được tay cầm cửa sổ, đóng cánh cửa thông gió lại. Mình thì thuận thế cúi thấp người, chui ra khỏi rèm cửa sổ lăn một vòng tại chỗ.

"Cạch cạch!" Âm thanh đinh sắt xuyên qua cửa sổ thuỷ tinh vang lên, Địch Thần nhanh chóng ôm Cao Vũ Sanh nhét xuống gầm giường, sau đó bế Địch Mông Mông còn đang ngủ ném vào trong tủ quần áo.

"Rập rập rập!" Người ngoài cửa sổ đã mượn sức từ dây thừng lung lay, đạp nát cửa thuỷ tinh xông vào phòng.

Địch Thần xoay người chạy đến bên kia giường, nhanh chóng hít ô-xy thêm. Tên chết tiệt lẻn vào phòng rõ ràng không phải là người mắc chứng quáng gà, bắn "bộp bộp bộp" mấy phát đinh xuống dưới giường. Đáng tiếc đều bắn trúng chăn, phát ra tiếng "phập phập."

"Tạch tạch," đèn lớn trong phòng bỗng nhiên sáng lên, trong nháy mắt khi sát thủ chớp mắt thì nghe được có tiếng xé gió. Giơ tay lên hướng về phía người vọt tới theo bản năng, lại chỉ nghe được tiếng "phập" khi sắt đâm vào gỗ, lúc mở to mắt thì phát hiện cái xông tới lại là tủ đầu giường bằng gỗ cao cỡ nửa người.

Tủ đầu giường có thể bị người ném đi thì chắc chắn đều là ván gỗ mỏng, sát thủ trực tiếp đạp một cước tối. Nhưng mà đồ dùng trong phòng bệnh cao cấp này không phải là đồ rẻ tiền, cái nào cũng cực kỳ nặng. Một phát này không những không khiến cho tủ lệch khỏi quỹ đạo, mà còn làm chân mình bị thương, phát ra tiếng rất đau.

Sát thủ kinh nghiệm phong phú, nhanh chóng giơ tay lên đỡ, đồng thời lách người qua hướng khác. Mặc dù như thế, vẫn bị tủ đầu giường quét trúng cánh tay, tủ đầu giường rơi xuống đất, một cây nạng chống bằng kim loại bay tới.

Địch Thần cầm cây nạng kia, bay thẳng hướng đến đầu người kia đập. Tốt nhất là có thể đập tên này ngất xỉu, trực tiếp giao cho cảnh sát. Lỡ như không khống chế được đập ra một cái lỗ, này cũng chẳng thể trách anh, hôm nay nhất định phải tóm được tên chết tiệt nguy hiểm này.

Nhưng sát thủ này vô cùng linh hoạt, chuẩn xác tránh được một kích này, lăn qua một bên rồi lại giơ súng bắn đinh lên. Địch Thần vẫn còn chưa thu thế, không tránh được.

"Vèo ——" Một đường ánh sáng kim loại bắn ra từ dưới giường, xông thẳng tới mắt cá chân của sát thủ. Sát thủ hoảng loạn, căn bản bất chấp là vật gì, trực tiếp nhảy lên cửa sổ nát bấy nhảy ra ngoài.

Trên người hắn vẫn còn dây an toàn, nhảy xuống liền treo giữa không trung, lại còn dám hướng về phía trên mà bắn súng.

Địch Thần cúi người tránh được, rút dao gọt trái cây ra ném về phía hắn. Sát thủ đảo ngược người, hai chân kẹp dây thừng, dễ dàng tránh được con dao bay xuống, nhanh chóng bò về trên nóc nhà theo sợi dây giống như con khỉ.

"Mẹ nó… là dân chuyên nghiệp!" Địch Thần không dám đưa đầu ra ngoài, càng không thể vì đuổi theo sát thủ mà để một mình Vũ Sanh ở trong phòng, chỉ có thể nhanh chóng kéo kín rèm cửa sổ tránh cho nằm trong phạm vi bắn súng.

Có y tá bước nhanh đến: "Có gì cần…" Câu kế tiếp mắc ở trong cổ họng, trong phòng lộn xộn, tủ đầu giường ngã trên mặt đất, miếng thuỷ tinh đầy đất, bệnh nhân VIP thì nằm dưới gầm giường.

"Vừa nãy có phần tử nguy hiểm phá cửa sổ lẻn vào, nhanh báo cho bảo vệ, người đó đang ở trên mái nhà." Địch Thần nhanh chóng nói, ôm Cao Vũ Sanh đang nằm trên mặt đất.

"Được!" Y tá máy móc gật đầu, nhanh chóng chạy ra ngoài.

Sợi dây kim loại bắn ra đã tự động thu lại, cũng không bị y tá thấy được. Cao Vũ Sanh vuốt đồng hồ trên cổ tay, mặc cho Địch Thần thả hắn lại trên giường lần nữa.

"Mông Mông, Mông Mông!" Địch Thần mở tủ, thấy cậu bé đang ôm ngực cuộn tròn, lập tức kêu lớn, một tay ôm người ra ngoài đặt lên giường.

"Hù… hù chết ông rồi…" Môi Địch Mông Mông tím bầm run rẩy nói.

"Đừng nói chuyện." Địch Thần gấp toát mồ hôi, Cao Vũ Sanh bên kia đã gọi nhân viên y tế đến. Chưa tới năm giây, đã có bác sĩ vội vã chạy vào, cấp cứu cho Địch Mông Mông phát tác bệnh tim.

Trong phòng này có đầy đủ thiết bị, có thể cấp cứu ngay. Địch Thần không xen tay vào được, lui tới một

bên nhìn chằm chằm, cũng không nghĩ tới việc đi bắt tên sát thủ kia nữa.

Một bàn tay ấm áp đưa tới, cầm tay anh. Địch Thần quay đầu lại, thấy Cao Vũ Sanh đang ngồi trên giường phụ ngẩng đầu nhìn anh, tâm tình lo lắng cũng dần dần bình tĩnh lại.

Cũng may chỉ là do vô cùng lo sợ mà phát tác cấp tính, không nghiêm trọng lắm, nhanh chóng thì chữa được. Bác sĩ nói Địch Mông Mông nên nằm trên giường bệnh không nên hoạt động, mở thiết bị ở đầu giường, dán một miếng theo dõi nhịp tim cho bé. Trên màn hình điện tâm hồ, nhịp tim đã từ từ đập bình thường lại.

Bảo vệ không thể bắt được sát thủ chạy trốn, chuyện này cũng nằm trong dự đoán. Y tá không dám dọn dẹp căn phòng, đợi cảnh sát tới kiểm tra hiện trường rồi mới quét hết mảnh thuỷ tinh đi.

Cảnh sát khu tới hỏi, sau khi đi thu thập chứng cứ thì liền đi hỏi xung quanh. Vụ án lẻn vào phòng giết người ghê gớm thế này cần phải nhanh chóng phá án và bắt giam. Bên đội hình cảnh thành phố cũng được thông báo, Phương Sơ Dương nhanh chóng gọi tới.

Đêm nay chắc chắn là cảnh sát phải tăng ca suốt đêm.

"Vô cùng xin lỗi, chúng tôi còn có một phòng suite VIP nữa, bây giờ sẽ đổi liền cho cậu." Viện trưởng tự mình tới, nhìn hiện trường xong suýt nữa là mắc bệnh tim.

"Giờ đứa bé này không thích hợp di chuyển, ngày mai rồi đổi." Cao Vũ Sanh từ chối, chỉ nói bệnh viện điều mấy bảo vệ tuần tra mái nhà.

Chờ đến lúc mọi người ra ngoài, đã là bốn giờ sáng. Cửa sổ bị đập nát được bệnh viện dùng một tấm nhựa che đi tạm thời, chỉ có một chút gió thu lành lạnh len vào, thổi vào rèm cửa hơi hơi lay động.

"Ngủ tiếp một chút đi." Địch Thần thay đồ đã dơ ra, giơ tay lên cởi đồ bệnh nhân của Cao Vũ Sanh. Lúc nãy nằm trên mặt đất, đồ này không được dính vào giường nữa.

Vết thương trên cánh tay của Cao Vũ Sanh đã sớm tốt, cũng không cần người khác cởi đồ giúp nữa. Nhưng mà hắn vẫn không nói cho Địch Thần, tuỳ ý để đối phương cởi cúc áo mình, lộ ra lồng ngực chẳng che chắn gì.

Địch Thần: "!"

Tay nhanh mắt lẹ khép cổ áo lại, sau khi khép đi thì lại hối hận, hành vi giấu đầu hở đuôi này, chính là ngầm thừa nhận việc không thể nhìn lung tung cơ thể của Thiên Tứ.

Cao Vũ Sanh cầm cái tay đang mắc ở cổ áo: "Sao vậy?"

"Để anh lấy cho em bộ đồ ngủ khác, không thì em đông lạnh mất." Mặt Địch Thần bình tĩnh nói, xoay người muốn chạy, người nắm tay anh lại không chịu buông.

"Anh vừa hôn em." Cao Vũ Sanh rì rì nói từng chữ.

"Ý anh là nói em đừng có lên tiếng." Địch Thần vội ho một tiếng.

"Anh hôn em rồi." Cao Vũ Sanh cố chấp nói, mắt ánh lên ánh sáng của đèn, sáng trong suốt.

Đang ngủ thì bị hôn trộm, phản ứng đầu tiên khi mở mắt ra không phải là đẩy hắn ra, mà là hôn lại. Một giây đó, tim của Cao Vũ Sanh bỗng nhiên ngừng đập, chẳng thèm để ý đến bên ngoài có tiếng động gì, tất cả sự chú ý đều đặt trên đôi môi dính nhau của hai người. Cho dù Địch Thần không có đưa ra bất cứ gợi ý gì, hắn cũng nói không nên lời.

Đây là lần đầu tiên ca ca chủ động hôn hắn!

Đối diện với đôi mắt tràn đầy mong đợi, Địch Thần tê móng. Lúc đó anh hoàn toàn có thể đưa tay ra che miệng Thiên Tứ, sao não xoắn một cái thì đã hôn lên rồi chứ?

/Hết chương 102/

Tác giả:

Anh Thần: Bây giờ đương sự đang hối hận lắm, lần này không lừa gạt cho qua được rồi.

103. Chương 103

Chuyển ngữ: Cực Phẩm

Lúc này Địch Thần không có cách nào trách móc rằng thật ra Cao Vũ Sanh mới là người hôn anh trước, nếu để cho người này biết mình không ngủ mà còn để hắn tuỳ ý hôn, vậy thì càng nói không rõ.

Bốn mắt nhìn nhau, im lặng một lát, Địch Thần nghèn nghẹn nói một câu: "Xin lỗi."

Đôi mắt sáng trong suốt kia, vì một câu hối hận này mà chợt tối sầm xuống. Gió đêm se lạnh xuyên qua cánh cửa sổ không đóng chặt lẻn vào, tràn ra từ rèm cửa sổ đang lay động, chui vào sau lưng của bộ đồ bệnh nhân.

Cao Vũ Sanh từ từ buông bàn tay đang kéo tay anh: "Không cần xin lỗi em, em thật sự rất vui."

Cảm xúc ấm áp trên tay chợt biến mất, Địch Thần nhìn Thiên Tứ vẫn còn giữ nụ cười trên miệng, thật sự không bước đi được. Thở dài, ngồi xổm xuống đặt tay lên đầu gối của Cao Vũ Sanh, tuy rằng bây giờ không phải là lúc tốt gì cả: "Chúng ta nói chuyện đi, được không."

Cao Vũ Sanh lẳng lặng nhìn anh, không nói được, cũng không nói không được.

Nói là muốn nói chuyện, thật ra Địch Thần cũng chưa nghĩ ra sẽ nói thế nào: "Em biết đó, anh không phải là người bình thường, hoặc nói là…"

"Em biết, anh không phải là người." Cao Vũ Sanh nói chắc nịch.

Địch Thần: "…" Sao nghe cứ như chửi người thế nhỉ?

"Mấy năm nay, em vẫn luôn nghĩ về những điều anh đã nói, cũng đã tìm hiểu rất nhiều tư liệu." Cao Vũ Sanh thoáng xích lại gần, nhỏ giọng nói, "Ca ca là người ngoài hành tinh, đúng không?"

Mặc dù lúc ở Bát Hồi Lĩnh đã nghe qua, nhưng lần này nói ra vô cùng uyển chuyển, từ trước đến nay, đây là lần đầu nghe được xưng hô thẳng thắn như thế, Địch Thần vẫn còn có chút không quen: "Sao em biết được."

"Lần đầu tiên anh gặp em, anh nói cái tên đó, phát âm này chắc chắn không phải là tiếng địa phương. Anh chỉ lên trời, nói anh ở trên những vì sao. Còn nói, nhà anh không có buổi tối, chỉ chia ra làm ban ngày sớm và ban ngày trễ, lúc nào cũng sáng choang…"

Tại một ngôi làng trên núi, Địch Thần hoàn toàn không biết gì cả, nói với hắn rất nhiều bí mật không nên nói. Giọng nói của Cao Vũ Sanh chầm chậm, như đếm từng từ. Những chuyện đã nói, đã làm, hắn đều nhớ hết.

Địch Thần bị sốc, lúc đó Thiên Tứ mới có mấy tuổi: "Mấy lời nói nói lúc còn bé thôi, em cũng tin sao."

"Lời của anh nói, gì em cũng tin."

"…"

Thằng nhóc này, từng câu từng chữ cái nào cũng đâm vào tim anh. Nhưng lại vẫn cứ duy trì lễ độ, hai tay vẫn luôn nắm lại đặt trên giường không đụng vào anh. Kiềm chế như thế, lại càng làm anh mềm lòng.

Địch Thần cắn răng, dứt khoát nói luôn: "Vậy em có biết không, hoàn cảnh ở trái đất cũng không thích

hợp cho anh sinh sống. Bây giờ thì không sao, nhưng có thể ba mươi tuổi liền chết, đến lúc đó thì em làm sao bây giờ?"

Màu máu trên môi Cao Vũ Sanh rút đi trong nháy mắt.

"Đối với anh mà nói, em thật sự rất quan trọng, là ràng buộc giữa anh và tinh cầu này, cho nên anh sẽ không bao giờ rời bỏ em. Anh sống một ngày, thì sẽ bảo vệ em một ngày. Nhưng anh cũng hy vọng, em có thể tìm được gắn kết tình cảm với một ai đó ngoài anh ra, tìm một người có thể ở với em lâu dài." Địch Thần nói đến câu sau, mũi nhịn không được mà xon xót.

Nếu như có thể, anh cũng muốn ở cùng một chỗ với Vũ Sanh thật lâu thật dài. Nhưng anh có thể cảm giác được, sinh mệnh của mình vẫn luôn hao mòn, thường thường có loại dự cảm mệnh không dài. Nếu như còn mặc cho Thiên Tứ ký thác tất cả tình cảm vào lên người anh, đợi đến lúc anh chết, đứa bé này còn có thể sống được nữa không?

Cao Vũ Sanh có tiền, có tài, lại còn đẹp trai, cần gì phải ràng buộc mình vào một quát vật ngoài hành tinh như anh.

"Ca ca là vì chuyện này nên mới không chịu đồng ý với em?" Cao Vũ Sanh khó khăn mở miệng. Mắt hắn hơi đỏ, giọng nói cũng gần như là vùng vẫy từ trong sâu thẳm đi ra ngoài, mang theo vài phần bi thương đè nén và tức giận khó có thể nhìn ra.

"Ừ." Địch Thần cứng nhắc lên tiếng.

Cao Vũ Sanh hít sâu một hơi, sắp xếp lại suy nghĩ một chút, bình tĩnh thong thả mở miệng: "Ca ca không phải là con người, chuyện này em sớm biết rồi. Giữa chúng ta tồn tại cách li sinh sản trong gen, nhưng chúng ta không cần sinh con, cho nên chuyện này không thành vấn đề."

"Này…"

"Anh muốn em ký thác tình cảm lên người khác, nhưng chuyện này không phải là bàni chuyện làm ăn, nói thay đổi là có thể thay đổi. Suy nghĩ kỹ một chút, bây giờ em thật sự thích người khác, anh sẽ vui vẻ sao? Nếu anh như thế, ngày mai em sẽ hôn môi thư ký Trịnh ngay trước mặt anh."

"Hả, không phải, thư ký Trịnh?"

"Về phần tuổi thọ." Biết Địch Thần am hiểu ngắt lời nhất, Cao Vũ Sanh không cho anh có cơ hội nói xen vào, "Ai có thể bảo đảm mình có thể sống được tới trăm tuổi, gặp phải sát thủ, không chừng ngày mai em cũng chết rồi. Tại sao ca ca phải để ý chuyện này, chuyện này có quan hệ gì với việc em thích anh?"

Địch Thần: "…"

Giọng điệu tràn ngập sức thuyết phục, khiến người không thể phản bác được, thậm chí còn sinh ra vài phần cảm giác xấu hổ. Loại chuyện tuổi thọ này, đúng thật là nói không chuẩn được, cho dù tuổi thọ trung bình của con người là bảy mươi thì cũng không chắc chắn sẽ sống đến bảy mươi tuổi. Ai cũng là sinh vật sống một ngày biết ngày đó, nhưng thật ra anh nghĩ sai rồi.

Giữa hai người lại im lặng, một lát Địch Thần cũng không mở miệng được.

Im lặng, thường thường đại biểu cho kháng cự, mắt Cao Vũ Sanh hoàn toàn đỏ lên, chất vấn nghẹn trong cổ giọng, lúc tràn ra khỏi miệng thì lực đã giảm bớt: "Anh nói gì đi chứ."

Ngoại trừ vấn đề tuổi thọ ở nửa đoạn sau, hắn đã suy nghĩ thật kỹ nhiều lần về tất cả lý do thoái thác khác. Nếu vẫn không chút động lòng, vậy thì Địch Thần thật sự không có loại ý nghĩ này với hắn, nói nhiều bản thảo diễn thuyết hơn nữa cũng chẳng dùng được cái gì.

Địch Thần nghiêm mặt đứng dậy, cúi người xuống trong ánh mắt tuyệt vọng của Cao Vũ Sanh: "Anh nghĩ em nói rất đúng."

"Hả?" Cao Vũ Sanh ngây ngốc phát ra một tiếng, không đợi chỗ trống trong não kịp phản ứng, đã bị bờ môi mềm mại của ca ca chạm vào miệng.

Đà điểu bật đầu ra từ trong đống cát, một giây tiếp theo liền sải bước chạy như điên.

Tác giả: Tui thấy nội dung này quan trọng lắm nhá, cho nên để nó ở một mình một chương, đằng sau không thêm tình tiết gì, vô cùng tri kỷ →_→

104. Chương 104

Chuyển ngữ: Cực Phẩm

Cao Vũ Sanh cứng đờ một lát, tuỳ ý để cho Địch Thần mút nhẹ môi mình, không hề làm chút gì phản ứng lại.

Nụ hôn này, không phải là do hắn hôn trộm mà có, cũng chẳng phải là do hắn ép buộc. Là sau khi hắn tỏ tình thì Địch Thần chủ động cho, cái này có ý gì?

Mãi đến khi Địch Thần hôn xong đâu ra đấy rồi, đứng thẳng người dùng ngón cái lau môi dưới, lúc này Cao tổng mới tìm về được giọng nói của mình. Run run rẩy rẩy kéo tay Địch Thần, không nháy mắt nhìn anh: "Anh, anh đồng ý rồi à?"

Còn tưởng là lúc nãy Cao tổng cứng rắn lắm bình tĩnh dữ lắm, kết quả trong lòng bàn tay toàn là mồ hôi.

Địch Thần vừa buồn cười lại vừa đau lòng, xoay tay lại cầm đầu ngón tay của hắn: "Ừ."

Cao Vũ Sanh lại không hề vui vẻ như trong dự tính, tình huống này quá không chân thật. Nếu như Địch Thần nói "Suy nghĩ lại một chút" hoặc là "Chúng ta thử một chút xem sao," có lẽ hắn sẽ càng vui hơn bây giờ. Không nói một tiếng đã hôn luôn, khiến cho hắn không chống đỡ được, thậm chí còn nghĩ là bệnh hồi nhỏ của mình tái phát, tạo ra ảo giác.

Mãi đến khi Địch Thần nắm tay hắn, Cao Vũ Sanh mới thoáng bình tĩnh lại, trầm giọng nói: "Anh đừng vì thương hại em mà miễn cưỡng đồng ý với em."

Tình yêu chính là cái thứ khiến người ta đau đầu như vậy đấy, lúc không có được thì xoắn tim xoắn phổi, đến lúc có được rồi thì lo được lo mất.

Địch Thần nhướng mày, cái thằng nhóc này, rõ ràng là không tin, giả vờ suy nghĩ xoa xoa cằm: "Ừm, em muốn sao thì vậy, không thì trước cứ thế này đi, để anh suy nghĩ lại một chút?"

"Không." Vẻ mặt cao thượng quật cường của Cao Vũ Sanh sụp đổ trong nháy mắt, nắm tay Địch Thần thật chặt, "Trước tiên chúng ta cứ làm người yêu thử xem, vừa làm vừa nghĩ có được không? Em… em đáng thương lắm."

"Ha ha ha ha…" Địch Thần nhịn không được, cười ra tiếng. Kéo ống thông mũi ở đầu giường qua hít một hôi, trực tiếp xốc nách Cao Vũ Sanh lên, giơ người lên thật cao như ôm mèo, cao lắm ấy.

"Không phải là ca thương hại em, nếu muốn nói là đáng thương, thì anh có thể đáng thương ngang em đấy. Anh không tìm được dù chỉ là một đồng loại ở tinh cầu này, không những cách cha mẹ với khoảng cách là bao nhiêu năm ánh sáng, còn không biết có thể sống tới khi nào."

Cao Vũ Sanh nháy mắt mấy cái trên không trung, chợt cảm thấy mất trọng lực. Chưa kịp giãy giụa, đã rơi vào trong ôm ấp của Địch Thần, được anh ôm như một đứa trẻ, khiêng nửa người trên vai.

Địch Thần vỗ vỗ mông hắn.

Từ lúc nhận ra được tình cảm của Cao Vũ Sanh đối với anh, anh cũng không dám tuỳ tính giống như với những người anh em khác, giờ thì không cần kiêng kị gì nữa, thật là vui vẻ.

"Anh vừa cẩn thận suy nghĩ một chút, nếu như em hôn thư ký Trịnh, anh sẽ đánh cậu ta thành cái bánh thịt."

Đổi trọng tâm câu chuyện có chút nhanh, nhưng Cao Vũ Sanh liền nghe hiểu trong nháy mắt.

Đây là thương hại sao? Không phải.

Nếu như ca ca thương hại hắn, cũng sẽ không đánh thư ký Trịnh thành bánh thịt.

Khóe miệng của Cao Vũ Sanh cười càng lúc càng lớn, trượt xuống phía dưới, chôn mặt trong cổ Địch Thần, say đắm cọ cọ: "Ca ca, cám ơn anh, cám ơn anh đã tới tinh cầu này."

Cảm giác được có chất lỏng nóng hổi rơi trên vai, Địch Thần cũng nhịn không được mà đỏ mắt, nhẹ giọng dỗ hắn: "Xuỵt — đừng để cho Mông Mông nghe được, không thích hợp với trẻ em."

Vừa mới nói xong, đứng không vững, ôm Cao Vũ Sanh lảo đảo ngồi lại trên giường, sau đó vì phần eo không chống được, "rầm" một cái nằm vật xuống. Nếu không phải Cao Vũ Sanh phản ứng cực nhanh, chống hai tay hai bên, thì chắc đã đè anh đến hộc máu.

"Sao vậy?" Cao Vũ Sanh hoảng sợ.

"Không sao, hao hết ô-xy thôi." Địch Thần nằm đó, cười nhìn hắn.

Một hơi ô-xy không chống đỡ được bao lâu, đôi môi hồng hồng lại biến về màu nhàn nhạt, Cao Vũ Sanh nhìn anh từ góc này, giống như một con mãnh thú lộ cái bụng ra rút móng vuốt lại, khiến cho lòng người rung động không thôi. Từ từ, từ từ tới gần, nghiêm túc mà thành kính, hôn lên đôi môi hằng mong ước.

Trên màn hình nhỏ ở đầu giường, điện tâm đồ xẹt xẹt hai cái, sau đó lại khôi phục như thường.

Cao Vũ Sanh vui quá ngủ không được, chui vào ổ chăn với Địch Thần, thì thầm cho tới rạng sáng. Sau đó chờ tới khi y tá tới kiểm tra phòng, mới bị Địch Thần che mắt bắt ngủ một tiếng.

Thật ra bản thân Địch Thần cũng rất vui, vì phải chăm sóc Mông Mông nên không ngủ nữa, đi lấy đồ ăn sáng cho bé, sau đó thì ngồi trên giường nghịch điện thoại.

Tin tức ùn ùn kéo đến hôm qua, sau khi biến mất thì không thấy xuất hiện nữa. Trên mạng gần như là không nhốn nháo chuyện gì cả, giống như tin tức hôm qua chưa từng tồn tại. Nhưng thật ra cha mẹ của đứa bé đó có đăng tin tức lên mạng xã hội, đăng tầm hai ba giờ sáng, muộn quá nên chưa có ai để ý, tới sáng sớm mới ồn ào lên.

[Mẹ của Tiểu Minh Hiên: Con trai của tôi, Đỗ Minh Hiên, năm ngoái bị bọn buôn người lừa bán. Tháng trước được cảnh sát cứu ra, nhưng trong quá trình giải cứu lại xảy ra vấn đề, khiến cho bây giờ bé mắc phải căn bệnh bạch cầu. Những câu tôi nói đều là thật, hy vọng mọi người đọc xong…]

Đoạn tiếp theo chính là viết lại kỹ càng "sự thật" biết được từ miệng đứa trẻ, nói lúc nhân viên cứu viện đi xuống, chỉ mặc đồ phòng hộ cho một mình cảnh sát, để cho đám trẻ không có bảo vệ gì ở trong phóng xạ. Lúc đầu mọi người không biết là có phóng xạ, là do người cứu viện nói lỡ miệng, mới có biết trong hầm có có mật độ phóng xạ cao.

Phía dưới còn đính kèm hình ảnh, là bạn nhỏ Minh Hiên đang nằm trong bệnh viện. Sắc mặt của đứa trẻ rõ ràng rất xấu, nằm trên giường liên tục khóc. Ngoài ra còn có sổ khám bệnh của bệnh viện, chẩn đoán là bệnh bạch cầu cấp tính.

Tài khoản này im ru như mấy tài khoản quảng cáo bán hàng vậy, không có ai chuyển tiếp. Tin tức này được cư dân mạng bình thường từng người từng người chuyển tiếp đi, đến khoảng tám giờ mới bắt đầu hot.

Đúng là mắc bệnh bạch cầu thật. Địch Thần hơi khó chịu, bệnh này rất khó trị, trị liệu cũng rất giày vò. Anh vẫn còn nhớ rõ ràng cảm giác lúc ôm đứa bé kia, cậu bé ấy rất nhẹ rất gầy, đoán chừng ở trong thôn cũng chẳng sung sướng gì, khiến cho sức khoẻ khác với những đứa nhỏ khác. Cũng không biết có thể chịu đựng được không.

"Hừm..." Cao Vũ Sanh tỉnh ngủ, mở mắt ra thấy Địch Thần đang ngồi ở đầu giường của hắn, sau khi ngây người trong giây lát thì vui vẻ giơ tay ra ôm quanh eo đối phương.

Địch Thần thuận tay xoa cái đầu lông xù xù kia: "Cha mẹ của đứa bé kia đăng tin, đúng là mắc bệnh bạch cầu."

Cao Vũ Sanh ngồi dậy, cầm điện thoại lên nhìn thoáng qua: "Chuyện không liên quan đến anh, anh đã cứu cậu bé ra trước, cậu bé cũng chẳng phải vì ở trong hầm mỏ mà bị bệnh."

"Là sao?" Địch Thần quay đầu nhìn hắn.

"Phóng xạ trong hầm mỏ không nhiều như thế, nếu không thì sao Cao Viễn mở nhiều năm rồi mới gặp chuyện không may, tích luỹ qua bao nhiêu năm mới có thể bị bệnh nặng thế." Cao Vũ Sanh không rõ ràng lắm về lượng phóng xạ, nhưng hắn đã thấy người Mỹ xử lý khoáng thạch, cũng không mặc đồ phòng hộ quá dày.

Địch Thần hơi nhíu mày. Tuy nói như thế, nhưng cư dân mạng đâu có biết.

Cao Vũ Sanh tiếp tục trượt màn hình: "Cảnh sát đã trả lời rồi."

Nhìn đồng hồ đã là chín giờ, đơn vị quan trọng bắt đầu đi làm. Nhờ phúc của tin tức hôm nay, lần này cảnh sát trả lời vô cùng kịp lúc.

[Trả lời lại phụ huynh về nghi ngờ phương án cứu viện giải cứu trẻ em.] Thông báo đơn giản rõ ràng, nói rõ là lúc đó người dân giấu bọn trẻ trong hầm mỏ trước, lúc cảnh sát đi tới cứu viện trước thì do hầm mỏ bị sụp mà mắc kẹt trong đó cùng bọn trẻ.

[Sau khi nhân viên cứu viện xuống, đầu tiên là đưa bọn trẻ ra ngoài trước, không có mặc đồ phòng hộ cần thiết. Mặc quần áo cho bọn trẻ sẽ kéo dài thời gian ở lại trong hầm mỏ, mà Tiểu Minh Hiên có sức khoẻ không tốt là đứa trẻ đầu tiên được đưa ra ngoài.]

Trong thông báo không đề cập tới người dân Địch tiên sinh thấy việc nghĩa hăng hái làm, cũng không nói tới việc sau khi đưa hết những đứa bé ra thì hầm mỏ lại sụp lần nữa. Không xen cảm xúc, trọng điểm rõ ràng, chỉ chuyên vào bác bỏ tin đồn. Thậm chí còn đính kèm hình chụp hiện trường, chính là hình chụp gương mặt của Đỗ Minh Hiên lúc được đưa ra ngoài.

Câu chuyện vừa hot, trong nháy mắt đã xoay ngược lại, nhanh như một cơn lốc xoáy.

Nhanh chóng xoay chuyển, thời gian lên men không dài, lời đồn và cơn khẩu chiến còn chưa kịp thăng cấp, dẹp loạn mọi thứ đến nhẹ nhẹ nhàng nhàng. Đương nhiên, có một nhóm anh hùng bàn phím có thói quen không tin vào thông báo của cảnh sát. Nhưng ít nhất không xuất hiện hiệu ứng dư luận nghiêng về một phía, thậm chí cũng không có người đề cập tới Địch Thần.

"Thật là kỳ cục, hôm qua mẹ Tiểu Bàn còn gọi cho anh, thật đúng là chỉ để nói cảm ơn anh sao?" Địch Thần không tin vào lời cảm ơn muộn một tháng này, chỉ cảm thấy việc này chỗ nào cũng kỳ lạ.

Cao Vũ Sanh lắc đầu, gọi điện thoại cho bên PR của công ty. Hôm qua, lúc Địch Thần nói với hắn, hắn đã nói bên PR đi tìm hiểu.

"Cao tổng, chúng tôi tìm hiểu được, hôm qua đúng là có truyền thông đến tìm người nhà Tiểu Bàn để phỏng vấn, trong đoạn ghi âm chứng minh được có quan hệ với vệ sĩ Địch. Nhưng bây giờ toàn bộ sự kiện đã được ép xuống, không đăng tin được, bạn bên truyền thông chúng tôi quen biết cũng không rõ lắm là có chuyện gì đang xảy ra." Tiêu Điểm chỉ là một công ty mạng nho nhỏ, cũng không có nhân mạch trong cao tầng của mấy tờ báo lớn, có thể nghe ngóng được cũng chỉ như vậy.

Nói cách khác, vốn chuyện này đã được sắp xếp để tạo thành cơn sóng gió lớn. Phương pháp tổng thể là, đưa các loại tin tức ra làm đệm, có yêu sách của cha mẹ đứa trẻ, cuối cùng thì các công ty truyền thông chạy tới phỏng vấn. Dính dáng tới vệ sĩ nhỏ Địch Thần đã từng hot một đoạn thời gian, còn dùng các mánh khoé "Lừa bán," "Phóng xạ," "Cảnh sát không có trách nhiệm," như thế thì có thể giúp các công ty truyền thông kiếm đủ lượt truy cập.

Cao Vũ Sanh cúp điện thoại, nhỏ giọng phân tích cho Địch Thần: "Chắc là cha mẹ của đứa trẻ đó cũng không ngờ tới sẽ bị xoay ngược, cho nên mới đăng chậm."

Do dùng chiêu không chỉ rõ người, khiến cho bước đệm không đủ, đoạn tiếp theo thì bù không kịp. Lời nói của cha mẹ đứa trẻ chưa kịp làm cho cho dư luận dậy sóng, thì đã bị thông báo của cảnh sát ép xuống. Mà vệ sĩ Địch bình thường nằm không cũng trúng đạn, lần đầu không bị gọi hồn.

Địch Thần còn có chút không quen: "Vậy chuyện này cứ thế mà xong rồi sao?"

Cao Vũ Sanh: "Không liên lụy đến anh mà còn không vui à?"

"Vui, đương nhiên là vui." Địch Thần vò đầu, "Chỉ là có chút không quen, sao tự nhiên anh lại đổi vận thế này?"

Cao Vũ Sanh nghiêm túc suy nghĩ một lát: “Bởi vì yêu đương với em nên có vận khí tốt.”

Địch Thần bật cười: “Đây là lý luận kiểu gì vậy?” Nói yêu đương là có thể đổi vận khí tốt, vậy thì cún độc thân xui xẻo cả đời à?

“Phủ định của phủ định là khẳng định. Trước đây ca ca vẫn luôn xui xẻo, em cũng xui xẻo, chụm lại liền thành may mắn.” Cao Vũ Sanh nghiêm túc nói.

“Ha ha ha…” Địch Thần bị chọc cười, giơ tay ra bóp mặt hắn, “Giỏi lắm, bản lĩnh trợn mắt nói bậy này của em đúng là chân truyền của ca ca anh đây.”

Cao Vũ Sanh kéo bàn tay bóp mình, xích lại gần: “Ca ca.”

“Hửm?”

“Quan hệ của chúng ta khác rồi, em có thể gọi anh kiểu khác được không?” Cao Vũ Sanh cười tủm tỉm nhìn anh.

Địch Thần nhướng mày, dùng một ngón tay nâng cằm hắn lên: “Gọi sao, gọi là ông xã à?”

Tai Cao Vũ Sanh đỏ lên, không đáp tiếp được, ấp a ấp úng một lát mới nói: “Em chỉ muốn gọi anh là Thần Thần thôi.”

“Ha ha ha ha ha…” Địch Thần bị bộ dạng đáng yêu này quéo điên rồi, ôm mặt của hắn hôn cái chẹp một cái.

Địch Mông Mông ngồi trên giường bệnh ăn bánh quy, miệng mở to, vụn bánh rớt ào ào xuống.

Cậu của quả nhân, có phải quên mất gì đó hay không?

Kiểu như, không thích hợp cho trẻ em gì gì đó.

/Hết chương 104/

105. Chương 105

Chuyển ngữ: Cực Phẩm

Lúc Phương Sơ Dương bước vào, thấy bầu không khí hơi là lạ.

Sắp tới trưa rồi, hai người lớn già đầu còn đang dính dính ngấy ngấy ăn đồ ăn sáng. Mà Địch Mông Mông thì vẫn cứ giữ hai mắt cá chết ôm Ipad xem hoạt hình.

Địch Thần cảm giác được ánh mắt của anh em nhà tới lia tới, thấy thế thì chột dạ, đánh đòn phủ đầu trước: "Đang ngây ngốc gì đấy, sao chú lại rảnh rỗi mò tới đây, đã bắt được sát thủ rồi à?"

Phương Sơ Dương liếc mắt: "Trước khi kỳ nghỉ hè kết thúc thì không được hỏi đã làm bài tập xong chưa, đây là lễ phép cơ bản đó, biết không?"

"Xuỳ." Địch Thần ném cái bánh bao nhỏ cuối cùng vào trong miệng, nói Cao Vũ Sanh ăn thêm chút nữa, mình thì đứng dậy đi tới sô pha ngồi nói chuyện với Phương Sơ Dương.

Cảnh sát Phương nhìn qua có chút mệt mỏi, chắc là tối qua ngủ không ngon, ngồi vào sô pha rồi tựa đầu vào lưng ghế nhắm mắt nghỉ ngơi. Sau một hồi mới tỉnh táo lại, mở mắt ra liền nhìn thấy khuôn mặt dán sát lại của Địch Thần, hết hồn, nhanh chóng giơ tay lên đẩy anh ra xa một chút: "Tôi không phụ trách chuyện sát thủ, nhưng mà Tiểu Mã đã thay Cao Vũ Sanh xin chế độ bảo vệ cho người bị hại, gần đây bệnh viện này sẽ an toàn hơn chút. Nếu không có việc gì thì hai người hãy bớt ra ngoài lại."

Địch Thần cũng không nghĩ là bảo vệ của cảnh sát sẽ mang lại được tác dụng lớn. Số lượng cảnh sát có hạn, xin bảo vệ cũng chỉ có thể nhờ cảnh sát thường xuyên dạo xung quanh đây, cùng lắm là phái một người chuyên trách đến canh chừng. Nhưng mà có còn hơn không: "Thủ đoạn của tên sát thủ kia còn ghê gớm hơn bộ đội đặc chủng, chú phá án nhiều năm vậy rồi có nghe qua nhân vật như thế chưa?"

Đôi mắt của Phương Sơ Dương hơi tối đi: "Mấy năm gần đây thì chưa nghe nói qua."

"Hả? Vậy mấy năm trước từng có sao?"

"Cừu Ưng." Phương Sơ Dương phun ra một câu.

Địch Thần liền không nói gì. Cừu Ưng, chính là hung phạm mà cha Phương Sơ Dương bắn chết. Người này và anh trai của hắn ta đều có xuất thân lính đánh thuê Đông Nam Á, vô cùng đáng gờm. Mà khiến cho Phương Sơ Dương cửa nát nhà tan, tuy là không có chứng cứ xác thật, nhưng cảnh sát suy đoán là do anh trai của Cừu Ưng làm.

Trong phòng rơi vào im lặng ngắn ngủi.

Cao Vũ Sanh ăn sáng xong, dùng khăn lau miệng, đẩy bàn nhỏ ra tính đứng dậy. Địch Thần nhìn thấy, đứng dậy đi tới đỡ hắn: "Đi WC à?"

"Đi lấy laptop." Cao Vũ Sanh chỉ chỉ laptop đặt trên bàn uống nước, bởi vì không muốn quấy rầy hai anh em nói chuyện nên tính tự mình đứng dậy đi lấy.

"Gọi anh một tiếng là được." Địch Thần đưa laptop cho hắn, nói hắn ngoan ngoãn ngồi trên giường coi chừng té.

Phương Sơ Dương nhìn mà ê răng, quay đầu nhìn cháu trai. Địch Mông Mông vẫn cứ một bộ dạng mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, hệt như lão tăng ngồi thiền. Nhịn không được kêu bé một tiếng: "Địch Mông Mông, sao thấy cậu cả mà không tới đây?"

Mông Mông ngẩng đầu nhìn một chút, phát hiện cậu đi qua chăm sóc cho mợ rồi. Lập tức đi chân chim xuống đường, chạy "bịch bịch bịch" tới sô pha, ngồi xổm bên người Phương Sơ Dương như một con khỉ đá, nhỏ giọng nói: "Cậu cả, cậu dẫn con đi tới chỗ Dao Dao đi, con muốn cho bạn ấy xem xe mới của con."

"Không được." Phương Sơ Dương không chút nghĩ ngợi liền từ chối, "Cậu phải đi công tác."

"Công tác gì mà công tác!" Địch Thần quay đầu lại, đi tới chỉ vào cánh tay vẫn còn quấn thạch cao của Phương Sơ Dương, "Cánh tay này của chú còn chưa khỏi, lại tính chạy lung tung đi đâu nữa?"

"Đi đến Ngũ Đồng, chuyện hầm mỏ vẫn chưa xong." Phương Sơ Dương sờ túi, muốn rút điếu thuốc, nhớ tới chỗ này là bệnh viện thì dừng lại, lấy cục kẹo bạc hà ở trên bàn ăn.

"Lần này cảnh sát mấy chú phản ứng nhanh thật, trên mạng cũng không có sóng gió lớn gì, tại sao vậy?" Địch Thần mở điện thoại ra cho hắn xem thông báo của cảnh sát về chuyện cứu người ở hầm mỏ, phía dưới trên cơ bản đều là khen cảnh sát.

"Hôm qua tôi phải hối mấy lần thì bọn họ mới làm." Phương Sơ Dương xoa xoa ấn đường. Chuyện gì đó cần điều tra thì hắn chắc chắn sẽ điều tra, chỉ là không hy vọng dư luận bị dắt mũi, cũng không muốn mượn dư luận để chuyển mình.

Vậy cũng là nói, cũng chẳng phải vì ứng phó dư luận, Địch Thần không giải thích được: "Vậy chú còn đi làm gì nữa, sau khi giải quyết hậu quả thì để cho Tiểu Trần hoặc Tiểu Mã đi cũng được. Bây giờ vụ án sát thủ còn khó giải quyết hơn, rốt cuộc đội trưởng Phạm đang nghĩ gì thế?"

"Tôi nào biết ông ấy nghĩ cái gì!" Phương Sơ Dương khó chịu cào tóc. Vụ án sát thủ này vẫn luôn tìm mọi cách để gạt hắn ra ngoài, tuy là lý do nào nghe cũng hợp lý, nhưng người mù cũng có thể nhìn ra Lão Phạm không muốn cho hắn tham dự.

Vẫn còn đang rất bực mình, Phương Sơ Dương lại giải thích một câu: "Nhưng mà tình hình bên Ngũ Đồng cũng rất phức tạp, đúng là lần này tôi không đi không được."

Không chỉ là chuyện giải quyết hậu quả do dư luận dắt mũi, vẫn còn có chuyện quan trọng hơn. Về phần là

chuyện gì thì không tiện tiết lộ được. Địch Thần cũng thức thời không hỏi, chỉ nói Phương Sơ Dương chờ một chút, giờ mình đi nấu bữa trưa, lát nữa cùng nhau ăn.

Địch Thần đi tới phòng bếp, để Phương Sơ Dương và Cao Vũ Sanh ở lại mắt to trừng mắt nhỏ. Đương nhiên, chủ yếu là hắn mở to mắt rồi lại nheo mắt nhỏ lại quan sát Cao Vũ Sanh mấy lần. Mà Cao Vũ Sanh thì vẫn giữ tiêu chuẩn của người mẫu nam mạnh mẽ, mặt không đổi sắc nhanh chóng gõ bàn phím.

Đợi nửa ngày không nghe thấy giọng Địch Thần, Cao Vũ Sanh mới ngẩng đầu lên liếc mắt nhìn, đối lại với ánh mắt của Phương Sơ Dương, liền lễ phép cười với hắn: "Anh cả đi công tác có cần xe không? Để em nói thư ký đưa một chiếc xe đến."

"Không cần, cơ quan có xe." Phương Sơ Dương nhai nhai cục kẹo bạc hà trong miệng cho xong, đứng dậy tính nói vài ba câu với Cao Vũ Sanh, điện thoại trong túi bỗng nhiên vang lên.

Là Tiểu Trần gọi đến, Phương Sơ Dương thuận tay bắt, bên kia truyền đến tiếng nói gào lên của Tiểu Trần: "Đội phó, không xong rồi…"

Cao Vũ Sanh không nghe rõ tiếp theo nói gì, chỉ thấy sắc mặt của Phương Sơ Dương chợt thay đổi.

"Chạy? Ở trong trại tam giam mà cũng chạy được? Làm ăn cái kiểu gì thế!"

Câu này nói vừa tức vừa gấp, lớn tới độ Địch Thần cũng nghe được, nhô đầu ra từ phòng bếp. Nhìn thấy Phương Sơ Dương cúp điện thoại vội vã đi ra ngoài, cầm quả dưa leo đang gọt da dở, ra ngăn hắn lại: "Ây, làm sao thế?"

Phương Sơ Dương bẻ gẫy quả dưa leo, bỏ vào miệng vừa đi vừa ăn: "Tên kia chạy ra khỏi tù rồi."

"Hả?" Địch Thần còn chưa phản ứng kịp ý của câu này, người ăn dưa leo xong đã sải bước đi. Cửa phòng bệnh có hệ thống đóng cửa tự động, từ từ khép lại, chỗ ổ khoá vang lên tiếng "cạch cạch" khe khẽ.

"Chắc là tên sát thủ bắt được ở Bát Hồi Lĩnh chạy trốn khỏi trại tạm giam." Cao Vũ Sanh khép laptop lại, giải thích cho Địch Thần.

"Hả?"

Quản lý trong trại tạm giam vô cùng chặt chẽ, thậm chí còn ngang bằng trong tù. Thỉnh thoảng cũng nghe nói có người vượt ngục, nhưng rất ít khi nghe được có người chạy trốn khỏi trại tam giam. Bây giờ, tên sát thủ nguy hiểm vào đó còn chưa tới một tháng, thế mà cứ đường hoàng trốn mất. Cũng khó trách cảnh sát lo lắng.

"Thật là, việc này cũng có do nó quản đâu, quay về một chuyến cũng tay không, còn không bằng ăn một

bữa cơm." Địch Thần cũng chẳng sợ tên sát thủ kia, dám đến một lần thì đánh một lần, mình chỉ vô cùng bấc đắc dĩ với hành vi chuyên nghiệp quá yêu nghề của anh em nhà mình. Cầm nửa trái dưa leo đi tới, đưa cho Cao Vũ Sanh để cho hắn ăn.

Dù sao thì bọn họ cũng mới ăn sáng xong, Địch Mông Mông cũng đã ăn mấy cái bánh bao nhỏ, bây giờ vẫn chưa đói. Phương Sơ Dương không ở lại ăn, cũng không cần vội nấu ăn.

Cao Vũ Sanh dở khóc dở cười nhận dưa leo: "Ca ca, anh cho em ăn cái này à."

"Sao, em không thích ăn à?" Địch Thần giơ tay ra lấy, bỗng nhiên ý thức được cái gì, ho nhẹ một tiếng, "Anh nói cái thằng nhóc này, sao lại không trong sáng như vậy chứ."

"Em có nói gì sao?" Cao Vũ Sanh vô tội nháy mắt mấy cái, cắn dưa leo kêu cái "rộp."

"Cậu, trại tạm giam là gì?" Địch Mông Mông đi tới, bò lên trên giường Cao Vũ Sanh đang ngồi.

Địch Thần dùng một tay xách bé lên, cầm khăn lông lau cái chân dơ của bé: "Chính là nhà giam trong trường mẫu giáo, trước khi vào thì làm thủ tục trước, người xấu đều ở trong trại tạm giam."

Địch Mông Mông cái hiểu cái không gật đầu: "Thế thì hảo hán còn có thể đi ra rồi, có phải có bản lĩnh giống Triệu Vân (1) không."

(1) Triệu Vân: danh tướng thời kỳ cuối nhà Đông Hán và thời Tam Quốc ở trong lịch sử Trung Quốc (Wiki).

"Chậc, tên kia là người xấu, Triệu Vân người ta đẹp trai cỡ nào, làm sao tên kia so được." Địch Thần nghiêm túc thảo luận với cháu trai.

Cao Vũ Sanh không có ý tham dự vào cuộc thảo luận của hai cậu cháu, mở laptop ra tiếp tục gõ.

Địch Thần kéo dưa leo hắn đang ngậm trong miệng ra, mình thì gặm một cái rồi lại gần nhìn: "Em đang tra cái gì đấy."

"Cha mẹ của đứa bé kia lại đăng trạng thái mới." Cao Vũ Sanh chuyển màn hình qua hướng Địch Thần.

[Mẹ của Tiểu Minh Hiên: Cho dù cảnh sát có cứu viện đúng lúc, thì chắc chắn hầm mỏ kia cũng có vấn đề, người cứu viện đúng là có mặc đồ phòng phóng xạ! Khoáng sản là của nhà nước, để lại một cái hầm mỏ có phóng xạ không lấp đi, để cho người dân sinh hoạt gần đó, đây là tính hại chết ai?]

Cắn không được cảnh sát, lại quay đầu cắn nhà nước. Nhưng mà, hầm mỏ này đúng là không phải doanh

nghiệp nhà nước, mà là của Cao Viễn nhận thầu theo kiểu tư nhân. Kéo xuống nước như thế, rất khó có kết quả gì.

Địch Thần không giải thích được: "Bọn họ quậy như thế làm gì, gọi thẳng cho nhà mua con họ đòi bồi thường còn nhanh hơn."

Những đứa bé khác thì không sao, chỉ có đứa bé này thì bệnh nặng, hơn phân nửa là có quan hệ với gia đình mua bé. Hoặc là nhà người đó có nhân tố gây bệnh, hoặc là nhà đó không chăm sóc bé tốt nên hệ miễn dịch của bé mới yếu thế.

Cao Vũ Sanh cười cười, không bác bỏ cách nói không đáng tin cậy của ca ca: "Em luôn cảm thấy, hai chuyện này có liên hệ gì đó."

"Hửm?" Địch Thần quay đầu nhìn hắn.

Ngón tay thon dài đặt trên bàn phím khẽ nhúc nhịch, màn hình chuyển đến một biểu đồ quan hệ logic đơn giản mà Cao Vũ Sanh vừa làm xong. Trên đó ghi lại những chuyện xảy ra trong khoảng thời gian này, chủ yếu chia ra hai phần "Sát thủ" và "Hầm mỏ."

Cao Vũ Sanh chỉ vào hai sự kiện lớn: "Cao Viễn là do mẹ em mở, có người dẫn dắt chúng ta đi tìm hiểu chuyện hầm mỏ, mà lúc chúng ta đi tìm hiểu thì lại gặp phải đánh lén trên đường. Hành động của cha mẹ Minh Hiên, chắc chắn là có người chỉ điểm, không thì bọn họ sẽ không cứ cắn chết vào việc phóng xạ mà nói. Mà mục đích của người này, là để thu hút sự quan tâm của mọi người dồn vào hầm mỏ."

Trên màn hình lại quay về trang mạng xã hội, nhìn xem tài khoản của cha mẹ Minh Hiên. Thật ra bọn họ không chỉ đăng hai trạng thái, có đăng rất nhiều trạng thái khác bổ sung, chỉ là không chuyển nó lên đứng đầu. Mỗi một trạng thái, không có cái nào là không liên quan tới từ "phóng xạ," hơn nữa còn nhờ cư dân mạng giúp tìm hiểu giùm tình huống của hầm mỏ này.

Địch Thần ngây ngốc một hồi: "Sát thủ, không phải là hào môn trạch đấu nhà em sao?"

Hào môn trạch đấu (2)…

(2) Hào môn trạch đấu: đấu đá trong gia đình giàu có.

Từ ngữ mới lạ này, Cao Vũ Sanh nghe thấy cũng sửng sốt, chợt nhịn không được mím môi cười: "Giờ anh chính là thiếu phu nhân nhà giàu."

Địch Thần hiểu được ý của Cao Vũ Sanh, người dẫn hướng bọn họ đi tra chuyện hầm mỏ, rất có khả năng có quan hệ với người thuê sát thủ, ít nhất thì giữa bọn họ cũng có liên hệ. Nếu như đằng sau chuyện này là do một người gây nên, vậy thì người này quá kinh khủng rồi.

Xoa xoa cằm: "Nhà em loạn quá, đợi em khoẻ rồi anh đi tìm cha em cầu hôn, cưới em về nhà họ Địch, không chơi với đám người ấy nữa."

"Này thì được." Bên kia có người phụ hoạ.

Hai người nhìn sang, chỉ thấy Địch Mông Mông đang nằm trên giường, hai chân hai tay chổng lên trần nhà.

"Nhóc làm gì đấy?" Địch Thần gãi gãi bụng nhỏ của bé.

"Giơ hai tay hai chân đồng ý đó." Địch Mông Mông lắc lắc tay chân, "Để cho mợ gả vào nhà chúng ta đi, cậu đừng đi làm thiếu phu nhân nhà giàu. Nếu không thì con chính là con ghẻ do thiếu phu nhân mang vào cửa đó."

Địch Thần: "..."

Cái thằng nhóc hư đốn này, đi đâu học được một mớ phong kiến vớ vẩn thế hả?

/Hết chương 105/

106. Chương 106

Chuyển ngữ: Cực Phẩm

Lần này Phương Sơ Dương đi là cả mấy ngày, trong lúc đó thì không có tin tức gì.

Địch Thần có chút lo lắng, không hiểu ở Ngũ Đồng thì có chuyện gì quan trọng đến độ cần phải điều Phương Sơ Dương què một cánh tay đi. Nhưng cũng không thể tuỳ tiện gọi điện thoại qua hỏi, chỉ có thể nói bóng nói gió hỏi Tiểu Trần tới điều tra chuyện sát thủ.

"Vốn em muốn đi với đội phó, nhưng đội trưởng không cho." Trần Chiếu Huy cũng không rõ ràng nhiệm vụ là gì, chỉ là muốn đi với đội phó.

Địch Thần cẩn thận nhìn mặt của Trần Thành Thật: "Tiểu Trần, cậu nói thật với anh, có phải Phương Sơ Dương nhà tụi anh bị trong đội xa lánh không?"

Tiểu Trần sợ tới lắp bắp: "Xa lánh? Ai dám xa lánh đội phó chứ, anh Thần, sao anh lại nghĩ vậy?"

Địch Thần bổ trái táo đã gọt xong thành hai phần, một nửa đưa cho Cao Vũ Sanh, nửa còn lại thì cho

Tiểu Trần: “Cái tính tình chó gặm của nó ấy, không bị xa lánh mới là kỳ.”

Câu này Tiểu Trần cũng không dám nhận.

“À, hôm đó cậu đụng trúng quản lý Triệu ở cổng, sao lại đánh anh ta?” Địch Thần dùng cùi chỏ đẩy Trần Chiếu Huy đang im lặng ăn táo một cái.

Động tác ăn táo của Tiểu Trần dừng một chút, cũng không ngẩng đầu, chỉ rũ đầu nói: “Anh ta làm chuyện không nên làm.”

Địch Thần hơi nhướng mày: “Cái gì mà không nên làm, anh ta xực chỗ nào của cậu à?”

Người thành thật không hiểu được ý của Thần 3D, mặt ngơ ngác ngẩng đầu: “Sao?”

Cao Vũ Sanh mím môi cười, dùng ngón tay chọt chọt Địch Thần đang nói bậy trêu bạn nhỏ. Địch Thần bị chọt trúng chỗ thịt ngứa, không chịu được uốn éo người, nắm đầu ngón tay đang tác quái kia lại.

Đợi Tiểu Trần đi rồi, Địch Thần cầm quả táo đã gọt vỏ gặm hai cái, suy nghĩ điều gì đó.

Cao Vũ Sanh hỏi anh: “Anh hỏi cảnh sát Trần là do không tin lời của Triệu Tử An nói à?”

Địch Thần ném ruột đi, lau tay, ôm Cao Vũ Sanh xuống giường: “Anh vốn chẳng nghĩ gì, tự nhiên nay thấy Tiểu Trần thì chợt nhớ tới, cứ cảm thấy có chỗ nào không đúng lắm.”

Cao Vũ Sanh được đặt xuống đất, vịn vào thiết bị phục hồi chức năng từ từ di chuyển: “Anh đang nghĩ, người như Triệu Tử An sẽ không nên bị đánh, nhất là không nên bị Tiểu Trần đánh, đúng chứ?”

Không ai giơ tay đánh được người đang cười, Triệu Tử An kia, trời sinh có một đôi mắt cười. Hơn nữa còn giỏi ăn nói, rất biết làm người, tốt lành như thế sao lại chọc tới Tiểu Trần. Nếu như Tiểu Trần có cái tính nóng nảy như Phương Sơ Dương thì dễ giải thích, nhưng thằng nhóc này lại là một người thành thật, sẽ không vì chuyện đơn giản mà nổi nóng.

“Không sai!” Còn chưa lên tiếng, đối phương đã biết mình muốn nói gì, loại cảm giác này rất kỳ diệu, khiến cho Địch Thần vui vẻ không hiểu sao, nhịn không được bóp mặt hắn, “Sao Thiên Tứ nhà chúng ta lại thông minh vậy chứ?”

Hai tay Cao Vũ Sanh đều đang vịn vào xà kép phục hồi chức năng, không thể nào ngăn cản được, đành để anh tuỳ ý bóp: “Em chỉ khá hiểu ca ca mà thôi.”

“Chậc, sao cái miệng nhỏ nhắn này lại ngọt thế chứ, có phải muốn để cho ca ca nếm thử không.” Địch Thần

tiến tới.

Cao Vũ Sanh nhịn không được cười ra tiếng. Câu chim chuột quê mùa này nói tới hắn cũng chịu không nổi, giống như được lên xe sơn ca Vân Nam (1) vậy.

(1) Sơn ca Vân Nam: sơn ca là ca hát dân gian. Sơn ca của Vân Nam thường có chủ đề nói về tình yêu đôi lứa, dùng từ khá là "thoáng" *(Zhihu)*.

"Quê mùa thì làm sao, tài xế xúc đất (2) cũng là tài xế." Địch Thần nghiêm túc nói, muốn tiến tới hôn người ta một cái, bị Cao Vũ Sanh cười không dừng được từ chối, hai người cứ thế chim chuột nhau chỗ xà kép.

(2) Đất có nghĩa là quê mùa, nghĩa khác là đất bình thường.

"Tít tít!" Ngoài cửa vang lên tiếng xe hơi bấm còi, Địch Thần đi tới mở cửa, bác tài Địch Mông Mông lái xe Maserati đi vào.

"Ây dô, tài xế Địch về rồi đó à, lần này kiếm được bao nhiêu tiền thế?" Địch Thần cười hì hì hỏi.

"Con giúp chị y tá đi đưa nước, giúp chú bác sĩ đưa một tấm phim, kiếm lời được một bịch sô-cô-la." Địch Mông Mông móc một bịch sô-cô-la nhỏ từ trong túi ra, đưa cho cậu.

Địch Thần nhận lấy: "Giỏi giỏi, sau này chúng ta cứ thế dựa vào con nuôi nhé."

"Tích tích tích ——" Điện thoại nội tuyến vang lên, trong phòng này sắp xếp khá là cao cấp, điện thoại nội tuyến có điện thoại cầm tay không dây, có thể cầm theo. Địch Thần nhướng cằm với cháu trai, ý bảo bé đi tới lấy lại đây.

Gần đây Tiểu Địch tiên sinh rất thích làm việc, không nói hai lời liền đi, cầm điện thoại không dây tới tiền trao cháo múc. Địch Thần cầm lấy, đưa sô-cô-la trong tay làm phần thưởng cho chân chạy vặt, mình thì xoay người đi tới chỗ xà kép để coi Cao Vũ Sanh.

Là người ở chỗ tiếp tân gọi tới: "Tiên sinh, có một vị nữ sĩ tên Cao Văn Tranh đến thăm."

"Cao nữ sĩ gì, không biết." Địch Thần tiện tay cúp.

Mới vừa cúp xong, điện thoại của Cao Vũ Sanh bên kia liền vang lên, không nghi ngờ chút nào là Cao Văn Tranh gọi tới.

"Kệ cô ta đi, giờ mà cũng dám đến đây, tính liều mạng thẳng mặt với em sao?" Địch Thần không nhịn được nói.

Cao Vũ Sanh ngừng một hồi, vẫn là nhận.

Mới bấm nghe, còn chưa kịp nói gì, Cao Văn Tranh bên kia đã nói như bắn pháo liên thanh: "Vũ Sanh, để cho tôi đi vào, tôi có chuyện cực kỳ quan trọng phải nói với cậu. Chuyện này liên quan đến sống chết của chúng ta, cậu phải nghe tôi nói."

Cao Vũ Sanh nói cô đưa điện thoại cho bàn lễ tân: "Chỉ cho một mình chị ấy vào."

Cao Văn Tranh nhìn qua còn hốc hác hơn một tháng trước, chỉ là lưng vẫn rất thẳng. Trời lạnh nên cô ta không mặc váy ngắn màu xanh lá cây nữa, mà là đổi mặc một áo bành tô màu đen ở ngoài, bên trong thì mặc váy xanh như chim công, mũ sa màu đen biến thành nhung lạc đà.

Gậy chống cũng được đổi thành một kiểu khác, là đặc chế bằng kim loại, từ đầu tới đuôi là một màu đen sáng bóng, còn nhọn hơn gót giày cao gót của phụ nữ. Nhìn không giống đồ trang sức, càng giống một loại vũ khí hơn.

"Sát thủ trốn khỏi trại tạm giam rồi, cậu biết chưa?" Cao Văn Tranh quét mắt nhìn xung quanh một vòng, ưu nhã ngồi xuống sô pha. Cằm ngậm rất khít, sợ tiết lộ ra tâm tình của mình.

Cuối cùng thì cũng không thể bưng bít được chuyện nghi phạm chạy trốn khỏi trại tạm giam. Truy nã cả thành phố đã mấy ngày nhưng chẳng có tiến triển gì, cảnh sát đành phải đưa ra thông báo, treo thưởng cho người dân có thể bắt được phần tử phạm tội nguy hiểm chạy trốn khỏi trại tạm gian. Cao Vũ Sanh và Địch Thần đã sớm biết chuyện này, cũng chẳng ngạc nhiên mấy. Còn Cao Văn Tranh thì khi nghe được tin đã hoảng sợ trong nháy mắt.

Cao Vũ Sanh không nhanh không chậm lấy điện thoại ra nhìn thoáng qua: "Vậy à."

"Cậu không lo lắng sao? Bản lĩnh của hắn ta cao tới độ có thể chạy ra khỏi trại tạm giam, chắc chắn sẽ tới tìm cậu." Cao Văn Tranh siết chặt tay cầm của gậy chống.

"Đồng bọn của hắn ta đã tới tìm tôi." Cao Vũ Sanh rũ mắt.

Cao Văn Tranh chợt ngẩng đầu: "Bọn họ lại tới tìm cậu? Làm sao lại tìm cậu nữa, còn tính giết cậu sao?"

Địch Thần ngạc nhiên nói: "Sát thủ muốn làm gì, chắc hẳn Cao tiểu thư phải rõ ràng nhất chứ."

"Tôi không biết!" Sắc mặt Cao Văn Tranh trắng bệch, "Vậy, cậu không có chuyện gì chứ?"

Cao Vũ Sanh nâng mắt, bình tĩnh nhìn cô ta: "Tôi có vệ sĩ giỏi nhất, có thể có chuyện gì được. Nghe nói chị đang làm vệ sĩ à, đã tìm được người vừa ý chưa?"

Nhắc tới chuyện này, Cao Văn Tranh không nói được gì. Cô ra giá cao mướn một vài vệ sĩ, bảo vệ mình hai mươi tư tiếng đồng hồ, theo lý thuyết thì hẳn sẽ không có chuyện gì. Nhưng ngay ngày hôm qua, khí ga trong nhà cô bỗng nhiên bị rò rỉ, nếu không phải con chó nghe được mùi lạ và nửa đêm cô tỉnh dậy hút thuốc thì nhà đã nổ rồi.

"Tôi tính ở đây vài ngày, ngay cách vách cậu." Đầu ngón tay của Cao Văn Tranh trắng bệch.

Cao Vũ Sanh nhíu mày, một chút cũng không muốn làm hàng xóm với cô chị hai này: "Chỗ này là bệnh viện."

"Đương nhiên là tôi biết, nhưng cảnh sát nói số người trong đồn có hạn, chỉ có thể bảo vệ mỗi khu vực này." Rõ ràng Cao Văn Tranh đã nói chuyện với cảnh sát.

Địch Thần cười xuỳ một tiếng: "Cao tiểu thư, tuy rằng tôi thật sự rất lợi hại, là vệ sĩ kim bài, chưa từng thất thủ lần nào. Nhưng mà tôi cũng chỉ có thể bảo vệ một người, cô có ở sát vách thì cũng chẳng dùng được gì đâu."

Nói xong, cũng không đợi Cao Văn Tranh đáp lại, cúi đầu kề tai nói nhỏ với Cao Vũ Sanh, nhưng mà âm lượng nho nhỏ này nói tới Địch Mông Mông đang lau xe đằng sau sô pha cũng có thể nghe được: "Chỉ nghe nói qua ké WiFi, ké cơm, chưa bao giờ nghe tới ké vệ sĩ."

Mặt Cao Văn Tranh đỏ lên trong nháy mắt, cô đúng là có ý tính ké vệ sĩ. Đám người dùng giá cao để mướn kia chẳng dùng được gì, nhưng mà vệ sĩ này của Cao Vũ Sanh, đã mấy lần có thể cứu được mạng hắn từ dưới lưỡi dao của sát thủ, cũng không để cho hắn xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

"Bớt dán vàng lên mặt mình đi, tôi có mướn bốn vệ sĩ, không cần dùng tới anh đâu. Đừng nghĩ là bản lĩnh của mình giỏi thì ngon, bản lĩnh của đối phương cũng cao lắm, cẩn thận ngày nào đó dịch truyền từ đường glucose lại biến thành paraquat (3)."

(3) Paraquat: là một loại hoá chất độc có trong thuốc diệt cỏ.

Địch Thần nghe nói như thế, vui vẻ: "Cao tiểu thư khoan hẵng lo, ghen tức sẽ khiến cho mặt mình xấu đi đó. Không chiếm được tôi cũng đừng có rủa nhau thế chứ. Thế này đi, để tôi bày cho cô cách này, bảo đảm sát thủ sẽ không làm hại được tới cô."

"Cách gì?" Sau khi Cao Văn Tranh nghe được nửa câu, tạm thời không tính toán việc Địch Thần nói mặt cô xấu, hồi hộp nghiêng người qua nghe.

Địch Thần nhìn xung quanh một chút, nhỏ giọng nghiêm túc nói: "Cô đi tự thú đi, thừa nhận là cô mướn người giết em trai mình, sát thủ đó là đàn ông, hắn không vào được phòng giam cho phụ nữ đâu."

"Phụt ——" Cao Vũ Sanh mới vừa uống một hớp trà, bỗng nhiên bị sặc.

/Hết chương 106/

Cực Phẩm: Quà lễ Va-lung-tung năm nay. Mình đang beta "Dior tiên sinh", truyện này thì khi nào hoàn sẽ beta luôn một lần. Mình lại có nhiều bài tập rồi. Tiến độ đăng truyện sẽ chậm lại.

107. Chương 107

Chuyển ngữ: Cực Phẩm

Cao Văn Tranh tức đến độ mặt tái mét: "Cậu tin hay không cũng được, chị không thuê người giết cậu."

Cao Vũ Sanh chỉ im lặng, không nói tin cũng không nói không tin.

Địch Thần gật đầu như thật: "Đúng, cô đâu có thuê người giết em ấy đâu, thuê người đánh gãy một chân của em ấy thôi. Ai dè trả tiền nhiều quá, sát thủ thấy vui nên quyết định gửi quà báo đáp khách hàng, tiện thể giết em ấy luôn, xem như là khuyến mãi tặng kèm cho cô."

"Anh..." Chị hai nhà họ Cao bị nghẹn, gõ mạnh gậy chống lên mặt đất một cái.

"Ây, đừng đừng, nền nhà này mắc lắm đó." Địch Thần chạy nhanh tới xem chỗ bị cô ta giộng xuống, sợ chọc ra một cái lỗ bị bệnh viện bắt đền.

Cao Văn Tranh ngồi không nổi nữa, hừ lạnh một tiếng đứng lên: "Hai chúng ta ở cùng một chỗ thì an toàn cao hơn. Cậu đã không cảm kích thì thôi, tôi cũng không ở đây nữa, cậu cứ ở đây với vệ sĩ kim bài của mình đi."

"Chỗ an toàn, một chuyến giết luôn hai người, đỡ tốn công sát thủ chạy hai chuyến à?" Địch Thần làm tư thế xâu mứt quả.

Cao Văn Tranh cắn răng, xách giỏ lên quay người đi mất. Mới vừa đi đến cửa, bước chân bỗng dừng lại, xoay người nhìn về phía Cao Vũ Sanh: "Không phải cậu muốn tự lập à? Mau giải quyết chuyện cái hầm mỏ bỏ đi của mẹ cậu, đừng liên luỵ khiến cho cha phải chùi mông cho cậu."

Nói xong, bước trên giày cao gót, chống gậy nhọn, "cộp cộp cộp" rời đi.

Cao Vũ Sanh lập tức nhíu mày.

"Bà chị ba chân này, nói chuyện đúng là càng ngày càng khó nghe. Lần đầu tiên gặp chị ta, vẫn còn là bộ dáng con gái nhà giàu có gia giáo." Địch Thần lắc đầu như thật.

Cao Vũ Sanh xoay qua nhìn anh, còn không phải là bị anh chọc tức nên mới lộ ra à, nhưng mà không dám nói lời này, ca ca là chỉ có thể dùng để khen thôi: "Anh có để ý tới câu cuối cùng mà chị ta nói không?"

"Chùi mông?" Địch Thần suy nghĩ một chút, "À, chị ta nói chuyện hầm mỏ."

Cao Vũ Sanh gật đầu, mở điện thoại lên cho anh xem. Mấy ngày hôm trước, cha mẹ của đứa bé mắc bệnh bạch cầu còn làm ầm làm ĩ, còn nhận phỏng vấn của một trang báo mạng nhỏ, cứ khăng khăng hầm mỏ đó có vấn đề, hy vọng cơ quan chức năng đi điều tra. Mà bây giờ, tất cả các trạng thái hôm trước đều đã bị xoá. Chỉ để lại một trạng thái cuối cùng đăng hôm qua.

[Mẹ của Tiểu Minh Hiên: Ít ngày trước, con trai tôi bỗng nhiên bệnh nặng, tôi và cha bé làm cha mẹ, vô cùng lo lắng, trong lúc xúc động đã làm chuyện không nên làm. Tại đây, xin lỗi đồng chí cảnh sát vô tội bị liên lụy và xí nghiệp khai thác mỏ đã phá sản. Con trai tôi bị bệnh là do người nhà mua bé cho bé ăn đồ ăn mốc meo trong thời gian dài, cho nên giờ mới mắc bệnh bạch cầu. Giờ tôi đã gom đủ tiền chữa bệnh, tạm thời không cần giúp đỡ nữa, cảm ơn mọi người đã quan tâm. Xin được xin lỗi lần nữa.]

Bình luận phía dưới bùng nổ, đa số đều mắng bọn họ.

[Này, không điều tra rõ đã làm ầm lên, cảnh sát thật tội nghiệp, cứu con của bà mà còn bị bà lôi ra mắng.]

[Tôi là phụ huynh của một bé khác được cứu ra, chúng tôi đã khuyên bọn họ trong nhóm phụ huynh, vậy mà bọn họ cứ khăng khăng trong hầm mỏ có phóng xạ. Nếu có phóng xạ thì sao con nhà tôi lại không sao?]

[Cho trẻ con ăn đồ hư, mấy người này thật đáng giận.]

[Hầm mỏ của người ta cũng đóng cửa bao nhiêu năm rồi, đúng là nằm không trong nhà cũng bị sét bổ.]

[Chỉ có tôi nghi ngờ nhà này bị uy hiếp à? Thái độ chuyển biến gì nhanh vậy.]

Nghi ngờ thì ít, bị nhấn chìm trong ngàn vạn câu mắng. Cư dân mạng nhanh chóng giải tán, không có người quan tâm đến chuyện này nữa, không quá ba ngày, mọi người cũng sẽ quên mất chuyện cậu bé tên Minh Hiên này.

Địch Thần nhìn tin tức chuyển biến ba trăm sáu mươi độ này, xoa đầu một hồi: "Cho nên, đây là do cha em làm?"

Nhớ lại lúc Cao Vũ Sanh mới vừa nằm viện, Cao Chấn Trạch đến thăm hắn, lần đầu tiên nói được một câu xúc động lòng người, "Cứ yên tâm dưỡng bệnh, còn lại thì giao cho cha." Nhưng mà, Cao Chấn Trạch quản người gây chuyện này làm gì, chuyện này cũng đâu gây khó khăn cho Cao Vũ Sanh.

"Hẳn là vì chính ông ta." Cao Vũ Sanh cười nhạt.

Trước khi Cao Vũ Sanh sinh ra, Diệp Dung đã tiếp quản mỏ khai thác Cao Viễn. Là chồng của Diệp Dung, đương nhiên là Cao Chấn Trạch rất hiểu rõ tình hình. Hơn nữa, có thể ông còn biết nhiều hơn Diệp Dung, dù sao ông cũng dựa vào quặng đầu tuyết để móc nối với NASA, giành được kỹ thuật chế tạo xe hơi mới nhất.

Nhưng quặng đầu tuyết là một loại kim loại màu tự nhiên. Mà kim loại màu thì không cho phép tư nhân khai thác, huống chi trong thời gian đó còn liên luỵ đến rất nhiều công nhân bị bệnh. Người không muốn để cho hầm mỏ bị chú ý nhất, chính là Cao Chấn Trạch.

Địch Thần hiểu rõ: "Vậy thì giải thích được rồi, tin tức bỗng nhiên biến mất, còn có gia đình của Minh Hiên… Nhưng mà anh rất tò mò, mua tin tức của báo mạng thì dễ, nhưng ông ta giải quyết người nhà này thế nào?"

Trong nhà chỉ có một đứa con, được xem là của báu như tròng mắt. Bây giờ tròng mắt này gặp phải bệnh nặng, cho dù có bỏ tiền ra nhiều thì cũng không thể dẹp được cơn giận của cha mẹ chứ.

Cao Vũ Sanh mím môi: "Rất đơn giản, dùng thân phận nhà hảo tâm, nghĩ biện pháp khiến cho phụ huynh tin rằng việc này có quan hệ với nhà mua đứa trẻ. Sau đó gánh tất cả tiền thuốc men của đứa trẻ, cần bao nhiêu cấp chừng đó, tiền này gửi thẳng đến tài khoản của bệnh viện, ngày nào đó cha mẹ dám nói lung tung thì lập tức dừng trả tiền."

Cách thức giải quyết như thế, vào lúc mười lăm năm trước thì khó làm, nhưng bây giờ Cao Chấn Trạch có tiền, loại chuyện dọn dẹp này cũng chỉ là chuyện nhỏ.

"Hầy, thủ đoạn của mấy người có tiền, đúng là bẩn thật." Địch Thần chậc chậc cảm khái.

Cao Vũ Sanh cẩn thận nhìn anh: "Em chưa làm chuyện như thế bao giờ."

"Ha ha, nghĩ gì thế, có nói tới em đâu." Địch Thần cười bóp mũi hắn, "Ca ca là người lăn lộn xã hội nhiều, thủ đoạn bẩn thỉu cũng thấy nhiều rồi, cũng chẳng bị sốc mấy."

Cao Vũ Sanh hỏi tiếp: "Thủ đoạn bẩn thỉu gì?"

"À, ví dụ như không có tiền mua thuốc hút, liền ăn hiếp thiếu gia nhà giàu giống như em vậy, nói em ngày nào cũng mua cho ca ca. Không trả tiền thì cởi quần em ra, ném đến trước cửa trường học nhìn em khóc nhè." Địch Thần nói, một ngón tay câu lấy dây thun quần bệnh của Cao Vũ Sanh, kéo ra rồi búng lại.

Cao Vũ Sanh bị cảnh tượng trong lời nói của anh kích thích, ánh mắt bỗng nhiên tối đi, nắm ngón tay kéo quần hắn của Địch Thần, khàn giọng gọi: "Ca ca."

"Khụ…" Địch Thần bị một tiếng gọi ca ca có ý này nọ làm cho có cảm giác, vội ho một tiếng không dám trêu hắn nữa, nâng người lên tiếp tục tập đi, "Đừng có gọi bậy, lỡ gọi xảy ra chuyện gì, giờ em không chịu

nổi đâu."

Cao Vũ Sanh: "..." Hắn nghĩ hình như ca ca hiểu lầm chuyện gì đó, nhưng giờ mà nói đến chuyện này thì mình không có ưu thế, sáng suốt lựa chọn ngậm miệng.

Địch Thần đỡ hắn đi từ từ: "Ai, không phải em nói sát thủ và người dẫn dắt em đi tới hầm mỏ có quan hệ sao. Vậy thì chị em đang chống đối lại cha em à?"

Một chân của Cao Vũ Sanh vẫn chưa thể chạm đất, nói là tập đi, vịn vào Địch Thần cũng chỉ có thể luyện nhảy nhảy. Nhảy nhảy khiến cho hít thở không đều, đợi tới lúc mở miệng, hắn liền dừng lại, vịn vai Địch Thần nghỉ một lát: "Nếu Cao Văn Tranh muốn làm việc này thì đã làm sớm, sẽ không chờ đến bây giờ. Huống hồ, giờ mà chống đối lại Cao Chấn Trạch thì cô ta cũng chẳng được lợi ích gì."

Tính tới bây giờ, người thừa kế mà Cao Chấn Trạch nhắm tới chính là Cao Vũ Sanh, với tư tưởng trọng nam khinh nữ của ông, thứ tự kế thừa của Cao Văn Tranh còn xếp sau phế vật Cao Mục Địch.

Địch Thần: "Cho nên?"

Cao Vũ Sanh: "Cho nên, có thể Cao Văn Tranh cũng chỉ là một mắt xích nhỏ trong đó thôi."

Suy đoán như thế, khiến cho hai người đều không nói nên lời. Nhìn không thấy nguy hiểm chính là phiền toái nhất, nếu như đối phương chỉ muốn vạch trần chân tướng năm đó thì cũng không có gì, nhưng cái đối phương muốn còn nhiều hơn thế. Một cái lưới vô hình đang từ từ giăng ra, cố gắng kéo mọi người vào hết trong đó, dùng một cây đuốc đốt sạch sẽ.

Hai người bị vây trong bệnh viện này, không biết được nhiều tin tức, bây giờ, chuyện duy nhất có thể làm chính là bảo vệ chính mình.

"Không sao, chúng ta cứ làm rùa rụt đầu đi, trốn ở trong vỏ không đi ra ngoài." Đã tới tối, Địch Thần để cho Mông Mông ngủ trên giường bệnh, nói hay chính là để quan sát nhịp tim của bé. Mình thì ôm Cao Vũ Sanh ngủ giường lớn, nhét góc chăn rồi vỗ bé cưng Thiên Tứ dỗ ngủ.

Cao Vũ Sanh cười khẽ, đưa tay vịn vào eo anh.

Ngủ đến nửa đêm, bỗng nhiên bị điện thoại gọi tỉnh. Địch Thần nhanh chóng bắt, để tránh cho người mắc bệnh tim thật nằm trên giường bệnh bị doạ ra chuyện. Anh để chế độ ban đêm, chỉ có số điện thoại quen gọi ba lần thì mới vang lên, hơn phân nửa là có chuyện gấp.

Gọi đến là từ viện điều dưỡng Nam Sơn, bên kia nói rất nhanh: "Là người nhà của Diêu Hồng Mai đúng không? Vừa nãy y tá phát hiện bà ấy ngất xỉu trong phòng, bây giờ chúng tôi phải nhanh chóng đưa bà ấy đến bệnh viện trong thành phố để cấp cứu."

"Có chuyện gì xảy ra!" Địch Thần nhảy xuống từ trên giường trong nháy mắt.

Cao Vũ Sanh mở đèn đầu giường, ngồi dậy: "Làm sao vậy?"

"Mẹ nuôi của anh ngất xỉu, phải đưa tới bệnh viện trong thành phố để cấp cứu." Địch Thần quay đầu nói với Cao Vũ Sanh một câu, lại tiếp tục nghe tình huống phía bên kia điện thoại.

"Đưa tới chỗ này đi, em gọi để nói người sắp xếp, anh cũng tiện chăm sóc luôn." Cao Vũ Sanh xoa tay anh, "Có xe cấp cứu không?"

"Có." Địch Thần cũng không nói nữa, trực tiếp đồng ý với đề nghị đưa mẹ nuôi đến bệnh viện này, nói viện điều dưỡng đưa người đến đây, cũng nói cho bọn họ biết địa chỉ. Hiện nay Phương Sơ Dương không ở trong thành phố, anh không thể rời khỏi Cao Vũ Sanh quá xa, một người chăm sóc nhiều người như thế, căn bản không thể nào chạy tới chạy lui được.

Cao Vũ Sanh gọi nội tuyến, nói cho bọn họ biết số điện thoại của viện điều dưỡng, để cho xe cấp cứu bên này liên lạc với xe cấp cứu bên kia. Ban đêm giao thông thông thuận, không tới nửa giờ, xe cứu thương đã í éo chạy tới.

"Bệnh nhân ba cao (1), có bệnh tiểu đường, có bệnh sử bệnh Alzheimer, bây giờ xem ra có thể là biến chứng của bệnh tiểu đường. Đã cấp cứu, bây giờ vẫn còn cần quan sát thêm." Phòng cấp cứu đẩy một bác gái béo tròn đang hôn mê ra.

(1) Ba cao: cao máu, cao huyết áp, cao đường huyết.

Diêu Hồng Mai mắc chứng bệnh Alzheimer sau khi con gái qua đời, càng ngày càng nghiêm trọng. Đến lúc Địch Kiến Quốc qua đời, đã mơ hồ đến không thể tự gánh vác sinh hoạt.

Trong nhà có một người lớn tuổi ngây ngốc, có một đứa bé gào khóc đòi ăn, muốn chăm sóc thì cũng cần ít nhất hai người. Hai anh em phải đi làm kiếm tiền, bất đắc dĩ liền đưa mẹ nuôi đến viện điều dưỡng, trả tiền cao mời người chăm sóc. Địch Thần bỏ công việc xúc đất lương cao, vừa làm thầy giáo nhà trẻ vừa chăm trẻ nhỏ, còn kiêm chức vệ sĩ để kiếm thêm tiền.

Địch Thần tìm một cái xe đẩy, đẩy Cao Vũ Sanh đến nhìn mẹ nuôi của anh qua tường thuỷ tinh. Bác gái mập mập nhìn qua rất dịu dàng, có lẽ là do si ngốc rồi quên hết buồn phiền, nhìn qua còn rất trẻ tuổi.

"Chúng ta cũng có thể xem là gặp mặt cha mẹ rồi đúng không?" Cao Vũ Sanh ngẩng đầu hỏi Địch Thần.

"Gặp cha mẹ gì mà gặp, nhìn qua cách tường thuỷ tinh à." Địch Thần duỗi ngón tay chọc đầu hắn.

Cao Vũ Sanh che đầu.

Địch Thần nhìn hắn, bỗng nhiên cười gượng một cái: "Cái động tác chọc đầu người khác này là anh học theo mẹ anh. Hồi trước bà ấy là giáo viên tiểu học, miệng vô cùng lợi hại, mắng người rất chi là trơn tru."

Cao Vũ Sanh thoáng kéo anh, Địch Thần không tập trung nên không chú ý, lảo đảo ngồi xuống trên đùi Cao Vũ Sanh. Sợ hết hồn, nhanh chóng vịn tay vịn, sợ đè hư hắn. Cao Vũ Sanh vòng quanh eo anh: "Vậy đợi mẹ em tỉnh, lại giới thiệu em với bà ấy nhé."

/Hết chương 107/

108. Chương 108

Chuyển ngữ: Cực Phẩm

Lúc Địch Thần đẩy Cao Vũ Sanh đến thăm mẹ nuôi lần thứ hai thì bà đã tỉnh, đang ngồi trên giường được y tá trông coi ăn uống.

Viện điều dưỡng Nam Sơn điều một y tá qua đây, bên bệnh viện này cũng có y tá giúp đỡ, chăm sóc bà rất tốt. Bây giờ Diêu Hồng Mai có thể tự ăn một mình được, bưng một chén cháo nhỏ, nhíu mày: "Thịt kho tàu."

"Bây giờ chưa thể ăn thịt kho tàu được." Y tá vừa đổi thuốc vừa cười nói với bà.

"Tôi muốn ăn mà, mấy người phải cho tôi ăn, ngoan, nghe lời cô giáo." Diêu Hồng Mai nhướng lông mày, nói rất vang.

Y tá nhịn không được cười rộ lên. Y tá của Nam Sơn cũng quen rồi, không để ý đến bà nữa, chỉ xem chừng để cho bà không làm rớt lên người là được.

"Hừ!" Diêu Hồng Mai hầm hừ ăn.

Địch Thần mới đẩy nửa bánh xe vào cửa thì liền đẩy lùi lại, đứng ngoài phòng không nói gì. Cao Vũ Sanh ngẩng đầu nhìn anh, dùng ánh mắt hỏi làm sao vậy.

Địch Thần giơ ngón tay lên che trước miệng, ý bảo Cao Vũ Sanh đừng nói chuyện, nhỏ giọng kề tai hắn nói: "Nếu mẹ anh mà nhìn thấy anh thì sẽ quậy đòi ăn thịt kho tàu. Đợi bà ấy ăn xong rồi chúng ta vào sau."

Cao Vũ Sanh nhướng môi khẽ cười, gật đầu.

Thật ra cũng có một khoảng thời gian Diêu Hồng Mai không nhận ra được ai cả, ngây ngốc đến độ ngay cả

Địch Thần và Phương Sơ Dương cũng nhận không ra, chỉ là dựa vào bản năng, khi nhìn thấy hai người bọn họ thì quậy đòi ăn thịt kho tàu. Thời gian trước có chuyển biến tốt, nhận được Địch Mông Mông, cũng không biết có thể nhận ra Địch Thần hay không.

Đợi bên trong ăn xong, Địch Thần hít sâu một hơi, đẩy Cao Vũ Sanh đi vào.

Cô giáo Diêu đã ăn uống no đủ, đang đẩy cây truyền dịch đi qua đi lại trong phòng, miệng lẩm bẩm: "Nước Hoàng Hà từ trời tuôn xuống, chảy băng ra biển chẳng quay về. (1)…"

(1) Đây là hai câu thơ trong bài thơ "Thương Tiến Tửu" ("Xin Mời Rượu") của nhà thơ Lý Bạch. Bản dịch của Ngô Văn Phú *(Nguồn: https://www.thivien.net).*

Địch Thần nhìn bóng lưng mập mạp kia, cười gọi bà: "Mẹ."

Diêu Hồng Mai xoay đầu lại, nghi ngờ nhìn anh một chút, đẩy cây truyền dịch đi tới, giơ tay lên cho cánh tay của Địch Thần một cái tát: "Thằng nhóc này, con chạy đi đâu hả! Cô giáo nói hôm nay con lại cúp học nữa!"

"Không, con có cúp đâu." Địch Thần kinh ngạc, cũng không trốn, cứ nhìn bà, "Mẹ, mẹ nhận ra con à?"

"Lại diễn kịch bản gì với mẹ hả, Địch Tinh Tinh! Con diễn nhiều như thế, sao không chọn trường diễn mà học?" Cô giáo Diêu nói xong lại muốn đánh anh.

Trong mắt Địch Thần tràn đầy ngạc nhiên và vui mừng, vậy mà mẹ nuôi lại có thể nhận ra anh. Địch Thần vô cùng vui vẻ, nghĩ nhân lúc mẹ mình còn xem như là tỉnh táo, giới thiệu Thiên Tứ cho bà.

Diêu Hồng Mai quay đầu nhìn về phía Cao Vũ Sanh: "Còn thằng nhóc đẹp trai này, tên là gì thế?"

Đêm qua, Địch Thần đã kể rất nhiều chuyện lúc còn bé cho hắn nghe. Sau khi được đưa về nhà, Diêu Hồng Mai vô cùng tức giận, nói vốn điều kiện trong nhà cũng chẳng khấm khá gì, bây giờ phải nuôi thêm đứa bé này nữa, thật sự là khó khăn. Có lẽ là do bệnh nghề nghiệp làm giáo viên, khi bà nói chuyện lúc nào cũng có chút phê bình, nghe không xuôi tai lắm, lúc đầu Địch Thần cực kỳ sợ bà, buổi tối đầu tiên cũng chẳng dám nói câu gì.

Nhưng mà, bà là một người miệng thì mạnh mà lòng thì mềm, nói là không thích, nhưng hôm sau đã đi mua quần áo mới cho Địch Thần. Sau đó, Địch Thần bắt đầu nghịch ngợm, da dày như miếng ngói, cũng chỉ có Diêu Hồng Mai mới có thể trị anh.

Cao tổng đã được nghe về chiến tích của cô giáo Diêu, cũng ôm lòng kính sợ với người mẹ này. Lúc này bị ánh mắt của cô giáo Diêu đảo qua, cằm hắn cứng đờ lập tức. Giống như học sinh tiểu học đi gặp mặt ngày đầu tiên nhập học, trước ánh mắt soi mói của giáo viên thì tên mình là gì cũng quên mất. Nghĩ sẽ nói một câu "Chào dì," mở miệng lại là: "Mẹ…"

Trong phòng im lặng.

Y tá thấy Địch Thần đến thì liền đứng dậy đi vệ sinh, y tá đến đổi thuốc đã sớm rời khỏi, lúc này chỉ có ba người bọn họ.

Địch Thần nhìn Tiểu Thiên Tứ ngốc ngốc không biết làm sao, suýt chút nữa là không nín cười được: "Khụ, mẹ, em ấy tên là Cao Vũ Sanh, là ừm của con…"

"Nó là đối tượng của con?" Diêu Hồng Mai xích lại gần nhìn.

Lời này nói xong, Địch Thần và Cao Vũ Sanh đều ngây người, nhìn nhau. Địch Thần thử thăm dò thừa nhận: "À, đúng thế, là đối tượng của con."

"Tốt lắm, tốt lắm, thằng nhóc này trông đẹp trai ra phết." Cô giáo Diêu đẩy cây truyền dịch đi một vòng quanh Cao Vũ Sanh, bỗng nhiên phản ứng lại, "A, không đúng!"

Địch Thần cố gắng tiếp tục nói bậy để cho mẹ mình quên đi sự thật em ấy cũng là đàn ông: "Chỗ nào không đúng chứ? Em ấy đẹp trai này, lại có tiền, tốt nghiệp từ trường danh tiếng, còn tự mình mở công ty nữa."

Diêu Hồng Mai buồn rầu nhíu mày: "Tốt thì có tốt đó, nhưng lại là một người tàn tật, thế sau này hai đứa sống sao giờ."

Cao Vũ Sanh: "…"

Địch Thần: "Ha ha ha ha ha ha!"

Giải thích rõ là Cao Vũ Sanh chỉ bị thương thôi, qua một khoảng thời gian thì sẽ không phải là người tàn tật nữa, thế là cô giáo Diêu liền vui vẻ chấp nhận thành viên mới của gia đình này. Cao Vũ Sanh cũng nhảy qua xưng hô "Dì," không chút trở ngại mà gọi "Mẹ."

Bà còn phải nằm viện thêm mấy ngày, phải khống chế được biến chứng của bệnh rồi mới quay về viện điều dưỡng được. Dù sao cũng nằm trong một bệnh viện, Địch Thần chăm sóc cũng không mệt mỏi gì, chỉ mất công đi thang máy hai lần thôi.

Nhắn tin cho Phương Sơ Dương, nói cho hắn biết tình huống bên này, phòng cho khi hắn nhận được thông báo của viện điều dưỡng thì bị doạ. Đến nửa đêm Phương Sơ Dương mới vội vàng nhắn lại một chữ, "Biết." Địch Thần lại hỏi khi nào hắn về, bên kia lại không trả lời nữa.

"Ầy, em nói chút xem, về tình huống nhà chúng ta đó. Trong nhà có hai anh em, một người gánh vác tất cả gánh nặng cuộc sống, một người phủi mông mặc kệ đi ăn chơi nhảy múa, có phải là có thể tham gia mấy

chương trình như là "Hoà Giải Kim Bài" hay là "Cậu Của Lão Nương" không?" Địch Thần đứng cách vài bước, để cho Cao Vũ Sanh chống nạng đi về phía mình.

Cao Vũ Sanh nghiêm túc di chuyển nạng, không trả lời câu hỏi này.

Bản thân Địch Thần thì lại cứ vui tươi hớn hở tiếp tục phân tích, thấy Cao Vũ Sanh thật vất vả mới đi đến trước mặt anh được, liền lùi về phía sau hai bước: "Vậy thì hai chúng ta cùng một chỗ, chính là bạch phú mỹ xe lăn và anh nông dân mạnh mẽ rồi… Chậc, sao nghe cứ như phim con heo thế nhỏ."

Cao Vũ Sanh không vịn vững, nạng vướng vào khe trên thảm, lập tức ngã vào lòng Địch Thần.

"Ai nha nha, chim khổng tước vàng giàu có em này, thế mà lại rơi vào cái hố nghèo rớt mồng tơi là anh đây." Địch Thần ôm hắn, cười hì hì nói.

Cao Vũ Sanh đứng thẳng người, kéo kéo vạt áo bị nhăn: "Ca ca là sao trên trời, cho dù có là hố thì cũng là hố thiên thạch vô giá."

Địch Thần bị câu nói lanh trí này làm cho nín: "Giờ em kiêu ngạo quá nhỉ, cũng không phải là lời kịch thuộc lòng, lại còn tự mình sáng tác."

"Cạch cạch," bên ngoài vang lên tiếng đập cửa, Địch Thần nghĩ là Mông Mông quay về, đi tới mở cửa. Vừa mở ra, lại phát hiện người đứng bên ngoài là cha của Cao Vũ Sanh —— Cao Chấn Trạch, cộng thêm bốn vệ sĩ và hai trợ lý.

Suýt nữa là quên mất, phòng bệnh này là do cha Cao trả tiền, bản thân ông có quyền hạn tự do ra vào bệnh viện giống Địch Thần. Không cần đến bàn tiếp tân chào hỏi, có thể vào thẳng.

Cao Chấn Trạch sải bước vào phòng, ngồi trên sô pha, nhướng cằm ý nói Cao Vũ Sanh đi đến bên cạnh mình.

Trợ lý rót trà cho hai người, vệ sĩ thì kiểm tra camera trong phòng, xác nhận đã tắt camera. Thật ra, chỉ cần Địch Thần không đi mua đồ thì vẫn luôn tắt camera. Địch Thần lập tức cảnh giác lên, đứng cạnh Cao Vũ Sanh nhìn chằm chằm những vệ sĩ kia.

Mấy vệ sĩ cũng không tính toán việc Địch Thần vẫn luôn tắt camera, sau khi xác nhận xong thì đứng bất động. Mặc đồ vest đeo kính đen giống nhau, chắp tay đặt sau lưng đứng thẳng, nhìn khốc hơn vệ sĩ Địch mặc áo len cà lơ phất phơ biết bao nhiêu lần.

"Có thể xuống giường chưa?" Cao Chấn Trạch không đến thăm con trai hơn một tháng, cẩn thận quan sát bộ dáng của Cao Vũ Sanh. Thấy sắc mặt của hắn khỏe mạnh hồng hào, còn tự mình chống nạng được, chắc là cũng khôi phục kha khá.

“Rồi.” Cao Vũ Sanh trả lời bằng một đơn âm, ngồi trên sô pha một chỗ đối diện với cha mình.

Cao Chấn Trạch có chút không vừa lòng với thái độ lạnh nhạt của con trai, cau mày uống một hớp nước trà, nói với những người khác: “Mấy người ra ngoài hết đi.”

Vệ sĩ và trợ lý không nói một lời liền đi ra. Địch Thần làm như không nghe thấy gì, đứng trong góc phòng để giảm bớt cảm giác tồn tại, bị Cao Chấn Trạch nhìn chằm chằm: “Cậu cũng đi ra ngoài.”

Cao Vũ Sanh nhìn Địch Thần trong mắt tràn đầy lo lắng, gật đầu với anh, tự nhiên sờ sờ đồng hồ trên tay trái một chút. Địch Thần nhìn thấy động tác này, suýt nữa là phun nước bọt ra ngoài, cho hắn một ngón tay cái, xốc ba lô trên sô pha lên đi ra ngoài.

Cửa phòng bệnh đóng lại, chỗ tốt của cách âm chính là, khi cửa vừa đóng lại thì cũng khoá mất cuộc nói chuyện của hai cha con, cái gì cũng nghe không được.

Vị trí cách chốt cửa gần nhất bị vệ sĩ của Cao Chấn Trạch chiếm mất, Địch Thần cứ thế khoanh tay dán lên cửa, độc quyền giữ hết cái cửa. Tư thế không chuyên nghiệp như thế nhận được khinh bỉ từ những vệ sĩ khác, vệ sĩ Địch chẳng thèm để ý, suy tính xem nếu như có đánh nhau thì quật ngã tên nào trước.

Hai cha con trong phòng không hề có ý đánh nhau.

Cao Vũ Sanh không nói lời nào, chờ cha mình mở miệng.

“Người lúc trước gửi ảnh chụp cho con có gửi đến gì khác không?” Cao Chấn Trạch bỗng nhiên hỏi một câu như vậy.

Cao Vũ Sanh im lặng nhìn ông, không trả lời vấn đề này, hỏi lại: “Cha nhận được email nặc danh à?”

“Cha đang hỏi con mà.” Cao Chấn Trạch không vừa lòng, đứa con trai này rất ưu tú, chỉ là không nghe lời, lần nào nói chuyện với nó thì cũng có một loại cảm giác không khống chế được.

“Không có.” Cao Vũ Sanh trả lời dứt khoát.

Cao Chấn Trạch gật đầu: “Nếu như mai mốt có nhận được email nặc danh thì lập tức nói cho cha biết, cha sẽ mướn chuyên gia truy ra. Mặc kệ là ai nhắc tới chuyện của mỏ khai thác Cao Viễn, thì cũng không cần để ý, chỉ quan tâm dưỡng thương thôi, biết chưa?”

Cao Vũ Sanh chẳng ừ hử gì cả, ánh mắt lạnh nhạt nhìn cha mình.

Cao Chấn Trạch không nhận ra, sờ vào túi nghĩ muốn châm một điếu xì gà, nhớ tới đây là bệnh viện thì

thôi, bưng ly trà trợ lý pha lên, uống một hớp: "Có đối thủ cạnh tranh biết chuyện năm đó, đang nghĩ biện pháp ly gián hai cha con ta, để đá cha khỏi ban điều hành, khiến cho cổ phiếu của Cửu Dật rớt giá. Tuyệt đối không thể mắc mưu, đừng nói chuyện này với bất kỳ ai, ngay cả vệ sĩ của con cũng không được."

Địch Thần dán trên cửa, ráng nghe hai cha con nói chuyện, nhưng mà giọng nói của hai người không lớn, cách xa như thế, cộng thêm một lớp cửa, chỉ còn lại mấy tiếng "xì xào."

Đang nghe chăm chú, cửa bỗng nhiên mở từ trong ra, Địch Thần mất chỗ vịn trong nháy mắt, suýt nữa là đụng vào mũi của cha Cao. Nhanh chóng đứng thẳng người, liếc mắt nhìn Tiểu Thiên Tứ nhà mình đang êm đẹp ngồi trên sô pha: "Cao tiên sinh, nói xong rồi à?"

Cao Chấn Trạch cau mày nhìn vệ sĩ da thịt trắng nõn trước mặt, nghe nói năng lực của vệ sĩ này rất mạnh, nhưng nhìn sao cũng thấy là một tiểu bạch kiểm không đáng tin cậy. Không trả lời vấn đề không có chút ý nghĩa nào của Địch Thần, Cao Chấn Trạch nhìn anh vài lần rồi đi mất, bốn vệ sĩ và hai trợ lý thì trật tự theo sau, giống như hoàng đế đi tuần.

"Cha em nói gì vậy?" Địch Thần không hề có tự giác của vệ sĩ, là không hỏi việc riêng của cố chủ, nói xong thì kiểm tra phòng bệnh một vòng, để phòng mấy vệ sĩ kia để lại thiết bị nghe trộm này nọ.

"Chắc là ông ấy nhận được email nặc danh, có liên quan tới Cao Viễn." Cao Vũ Sanh lấy laptop qua, tìm tới email gửi ảnh chụp cho hắn hôm trước. Hắn đã tìm truy tìm địa chỉ email này, nút mạng ở nước ngoài, có thể là sử dụng mánh khoé kỹ thuật để thay đổi, cũng có thể người gửi này ở nước ngoài.

Ngay cả Cao Chấn Trạch mời chuyên gia cũng không tìm được, kỹ thuật của đối phương rõ ràng là rất ghê gớm. Người gửi email đã sớm chuẩn bị đầy đủ, gửi email theo từng bước, đầu tiên là kích thích hắn, sau đó lại khích Cao Chấn Trạch.

Địch Thần hiểu rõ: "Xem ra trong email có gì đó có thể khiến cho cha em cuống cuồng."

"Tích tích tích ——" Phần mềm trong laptop hiển thị một lời mời gọi video, làm cho hai người đang phân tích email nặc danh hú hồn, Cao Vũ Sanh cẩn thận mở ra, trên đó hiển thị:

[Bạn tốt Archibald của bạn gửi đến một lời mời gọi video.]

"…"

Thế mà lại là Archi đã lâu không gặp.

Chọn đồng ý, không thấy được khuôn mặt tuấn tú tóc vàng mắt xanh của Archi, chỉ thấy được hai động đen sâu hoắm. Địch Thần hoảng sợ: "Con moẹ nó, này là virus đúng không! Mau tắt đi!"

"Đừng đừng, đừng tắt, là tôi." Archi vội vã nói một câu, chứng minh đó là mình, "Ôi, trời ạ, cái camera này sao vậy."

Lầm bầm lầu bầu chỉnh camera, kéo lùi ra xa, hai người mới nhìn rõ, động đen sâu thẳm kia chính là hai lỗ mũi của Archi.

"Hi, đã lâu không gặp, thế mà hai người đã ở chung rồi sao?" Bên Archi đang là buổi tối, khung cảnh đằng sau chính là phòng ngủ cỡ lớn trang trí đơn giản.

Địch Thần vịn vai Cao Vũ Sanh lại gần, theo góc mà Archi nhìn thấy chính là hai người đang dính chung một chỗ.

"Chúng tôi đã sớm ở chung, lúc anh tới Trung Quốc thì chúng tôi đã ngủ trên cùng một cái giường rồi." Địch Thần thoải mái nói.

Archi nhún nhún vai: "Là một nam sĩ có chồng, giờ tôi cũng không bị hai người làm tổn thương đâu." Nói xong, bắt đầu khoe khoang chuyện hắn kết hôn. Để nhận nuôi Tư Tư, người theo chủ nghĩa độc thân như hắn có thể nói là hạ vốn gốc, tìm một sinh viên đại học để kết hôn theo hợp đồng, rồi tiếp tục làm các thủ tục nhận nuôi.

Do lúc trước đã làm xong phần lớn thủ tục, giờ đợi qua giai đoạn quan sát thì hắn có thể bay về đây đón Tư Tư đi.

"Chúc mừng anh." Cao Vũ Sanh không có kiên nhẫn nghe hắn ba hoa chích choè, "Có gì cần giúp không?"

"À, tôi muốn gửi ít đồ cho Tư Tư, nhưng mà lại không yên tâm. Chỉ có thể gửi cho cậu được, cậu giúp tôi gửi cho bé nhé?"

Archi đang nói vui vẻ, cửa phòng đằng sau bỗng bị mở ra. Trong màn ảnh có một cậu đẹp trai trẻ tuổi, mặc áo lót bó người đi tới, vừa đi vừa dùng khăn mặt lau mồ hôi, hình như mới tập thể dục xong. Nhìn thấy Archi đang gọi video, bình tĩnh nhìn thoáng qua rồi chuẩn bị rời khỏi.

"Chính là người đó sao?" Địch Thần chỉ chỉ phía sau Archi, cậu đẹp trai kia nhìn qua, là con lai Châu Á, ánh mắt lạnh lùng.

Cậu đẹp trai kia đi tới, một tay vịn vào bàn chào hỏi hai người Địch Thần: "Chào, mọi người khoẻ chứ, tôi là bạn giường của Archi, hai người có thể gọi tôi là KK."

Tiếng Anh của Địch Thần không tốt, là Cao Vũ Sanh dịch cho anh. Hắn xác định danh từ nghe được là "Friends with benefits," cũng chính là bạn xoạc nhau.

"Ây, bảo bối, bây giờ chúng ta là quan hệ hôn nhân." Archi sửa đúng cách dùng từ của hắn.

Cậu đẹp trai nhún nhún vai: "Theo anh nói thôi, đối tượng kết hôn theo hợp đồng, có gì khác nhau đâu." Từ dùng ở giữa là dùng tiếng Trung để nói.

Archi kinh ngạc mở to hai mắt nhìn: "Cậu biết tiếng Trung à?"

KK liếc mắt, vỗ vỗ vai Archi nói hắn nói chuyện đi, liền mang theo khăn lông đi tắm.

Cao Vũ Sanh nhìn mà ngạc nhiên: "Sao vậy, lúc trước anh không nói rõ với cậu ấy sao?" Nếu như không nói cho người ta biết là kết hôn hợp đồng, cậu nhóc người ta mang theo một bầu nhiệt huyết đi lãnh giấy kết hôn với hắn, thế quá cặn bã rồi.

"Không không, chúng tôi đã nói rõ ràng rồi, chỉ khi có mặt của người ngoài thì giữ quan hệ chồng chồng." Sắc mặt của Archi hơi mất tự nhiên trong nháy mắt, chắc là tự vả mặt mình trước nên có chút xấu hổ.

Không tập trung nói thêm vài câu, lúc Cao Vũ Sanh khuyên hắn tắt laptop đi hưởng dụng mỹ nhân đi, thì Archi mới nhớ tới mình có chuyện muốn nói.

"Trang web gì?" Cao Vũ Sanh nhíu mày, "Nhắc tới Cao Chấn Trạch sao?"

Archi nói cho hắn biết, trên một trang web nước ngoài có đăng tin tức về nhà bọn họ, nhìn qua khó thể tưởng tượng nổi. Do nhắc đến tên của Cao Vũ Sanh và tập đoàn Cửu Dật, nên mới được Archi chú ý tới.

Cao Vũ Sanh nhấn vào đường link gửi đến, chuyển đến một trang web toàn tiếng Anh. Mới vừa mở ra đã thấy được ảnh chụp bắt mắt, chính là tấm hình mẹ hắn đứng trên toà nhà Cao Viễn chuẩn bị nhảy xuống.

/Hết chương 108/

109. Chương 109

Chuyển ngữ: Cực Phẩm

"Đừng nhìn!" Địch Thần ôm đầu Cao Vũ Sanh, chôn trong ngực mình, "Để anh đọc giùm em, đọc xong rồi nói em biết."

Nhìn thanh cuộn ở một bên thì biết bài đăng này rất dài, vậy thì ảnh chụp không chỉ có tấm này, Địch Thần lo lắng phía dưới lại có thêm hình ảnh gì càng kinh khủng hơn. Phản ứng lần trước của Cao Vũ Sanh khi thấy tấm hình này còn rành rành trước mắt, tuyệt đối không thể để cho người này bị kích thích đến

phát bệnh nữa.

Cách một tấm màn hình mà Archi cũng cảm nhận được mùi hóc-môn, nhịn không được "Oa" một tiếng.

Địch Thần trừng tên nước ngoài chẳng phân biệt được trường hợp: "Archi tiên sinh, anh không đi kiếm cậu chồng nhỏ à?"

Từ lúc cơ thể trẻ tuổi mang theo mùi mồ hôi thoảng qua trước mắt, Archi đã có chút ngồi không yên, sau đó còn có câu tiếng Trung ý tứ sâu xa của KK, khiến hắn cực kỳ bứt rứt. Vì giữ vững phong độ trước mặt bạn hợp tác nên vẫn không nhúc nhích, bây giờ Địch Thần nhắc tới, Archi lập tức trườn theo đó mà nói, "Bái bai."

"Trên đó viết gì?" Cao Vũ Sanh nói, phun khí nóng trên ngực Địch Thần, khiến cho một khoảng da nóng muốn bỏng.

Địch Thần ngượng ngùng thả tay ra: "Ừm, không biết."

"Hả?" Cao Vũ Sanh nghi hoặc ngẩng đầu.

"Toàn là tiếng Anh." Địch Thần nhún nhún vai, anh có khả năng bắt chước và tiếp thu rất mạnh với bất kỳ ngôn ngữ nào, nhưng với mặt chữ thì không giỏi lắm.

Theo Địch thần, ngoại trừ tấm hình nhảy lầu đầu tiên, những tấm ảnh phía dưới đều không có nguy hiểm gì, liền thả tay ra để cho Cao Vũ Sanh tự đọc. Cao Vũ Sanh im lặng từ từ đọc hết, chân mày từ từ nhăn lại.

"Trên đó viết gì thế? Tay và mặt có vấn đề, chắc là những công nhân năm đó đúng không." Địch Thần chỉ vào tấm hình ở giữa hỏi.

Cao Vũ Sanh khẽ vuốt cằm, lại lần nữa kéo bài báo lên đến trên đầu, cẩn thận đọc một lần nữa, thở dài một hơi: "Nói cho đúng, đây không phải là tin tức, mà là một bài dự đoán rủi ro thị trường chứng khoán."

"Hả?" Địch Thần không hiểu cái này, lấy điện thoại ra chuẩn bị dùng phần mềm dịch để đọc.

Cao Vũ Sanh từ từ giải thích: "Trang web này giống với một diễn đàn kinh tế mở. Anh biết đó, Cửu Dật lên sàn cổ phiếu ở Mỹ, bài viết này chính là phân tích hướng đi cổ phiếu của Cửu Dật, tiện thể… chia sẻ một câu chuyện làm người ta nghe mà sợ."

Câu cuối cùng này, chính là nguyên gốc trong bài viết.

[Một người bạn bản địa cung cấp cho tôi một tư liệu tỉ mỉ xác thực, thông tin bên trong quá mức khó thể

tưởng tượng được, thậm chí còn khiến người khác buồn nôn. Tôi không biết có nên công bố vào lúc này hay không, bởi vì tôi không có khả năng tìm hiểu tin tức này sâu thêm. Sau khi đấu tranh một phen, tôi vẫn cảm thấy nên cho mọi người biết.]

Tác giả lảm nhảm một đống, phân rõ quan hệ, sau đó mới vào chủ đề chính, kể về một sự kiện xảy ra ở Trung Quốc vào mười mấy năm trước.

Lúc đó có một công ty khai thác mỏ nhỏ, tên là Khai Thác Mỏ Cao Viễn, vốn chỉ khai thác và buôn bán quặng sắt, thỉnh thoảnh cũng làm được một vụ lớn. Sau đó, công ty khai thác mỏ này bỗng nhiên phá sản, người đại biểu pháp lý là bà Diệp nhảy lầu, mà bà Diệp này chính là mẹ ruột của con trai của chủ tịch tập đoàn Cửu Dật hiện tại. Hình kèm theo chính là tấm hình đầu tiên, mẹ của Thiên Tứ đứng ở tầng cao nhất của toà nhà Cao Viễn.

Bắt đầu như thế, mới có thể khiến cho người nước ngoài không rõ chuyện gì, hiểu sơ sơ được việc này có quan hệ gì với nội dung chính.

"Này ——" Địch Thần không có tâm tình đọc bản dịch, trực tiếp nghe Cao Vũ Sanh nói. Người viết bài này xem ra biết rất nhiều, kéo cả Cao Vũ Sanh vào đó.

Một ngón tay của Cao Vũ Sanh chỉ vào màn hình, đọc từng chữ cho Địch Thần nghe: "Bắt đầu từ một ngày nào đó, nhiều công nhân mỏ bắt đầu sinh bệnh, chứng bệnh thì mỗi người mỗi khác."

[Bọn họ cho rằng trong hầm mỏ có gì đó nguy hiểm khiến cho bị mắc bệnh, chủ hầm mỏ thì cho là chuyện sinh bệnh không có quan hệ gì với mình. Đơn vị giám định tai nạn lao động ở địa phương giám định là không phải tai nạn lao động, toà án sẽ không thụ lí. Những công nhân này không nhận được giúp đỡ, chỉ có thể tự mình đi biểu tình.]

Hình kèm theo chính là công nhân với các loại bệnh, nhìn ảnh chụp thì đã có từ lâu. Có công nhân mỏ da thối rữa, lật bàn tay bị nẻ sưng đỏ cho người chụp hình xem; có công nhân mỏ mắc bệnh ung thư, gầy như bộ xương nằm giãy giụa trên giường bệnh. Hai tấm hình đặt chung một chỗ, đó chính là địa ngục trần gian rành rành trước mắt.

Không có báo cáo giám định tai nạn lao động, không thể nào đi kiện được, ngay cả Trọng tài lao động cũng không được.

[Bi kịch như thế, cuối cùng kết thúc khi người đại biểu pháp lý nhảy xuống từ lầu cao, mà buôn bán khoáng thạch quý giá có phóng xạ lại mang về tiền tài, toàn bộ bị chồng của bà Diệp mang đi. Mười mấy năm sau cũng không có tin tức, mãi đến lúc có người tra được tung tích của con trai bọn họ, Cao Vũ Sanh, mới biết được chồng của bà Diệp chính là Cao Chấn Trạch, chủ tịch Tập đoàn Sản xuất Xe hơi Cửu Dật.]

Đến chỗ này, cuối cùng mới nói tới điểm chính trong bài viết. Người viết nhắc nhở người đầu tư, gần đây đang có người tra vụ án này, nếu như Cao Chấn Trạch có liên quan trong đó, tất nhiên sẽ khiến cho cổ phiếu của Cửu Dật dao động. Cuối cùng, tấm hình đính kèm là một báo cáo giám định có làm mờ.

Có lẽ muốn dùng nó làm chứng cớ sau này, cho nên không thể công bố, chỉ có thể đọc được một phần, nội dung đều đã bị che đi. Nhưng người viết nói chắc như đinh đóng cột, đây là một bản báo cáo phân tích khoáng thạch của một sở nghiên cứu có uy tín, chứng minh loại khoáng thạch kia có chứa "Kim loại màu." Một khi cảnh sát biết được, Cao Chấn Trạch sẽ khóc ròng trong tù.

Địch Thần đọc mà hoảng hồn, giơ tay ôm Vũ Sanh môi đã trắng bệch. Lúc trước chỉ là nghi ngờ, giờ thì suy ra được trong bài viết này, tiền là do Cao Chấn Trạch mang đi.

Ánh mắt của Cao Vũ Sanh lạnh buốt: "Ông ta có tiền mà không bồi thường cho công nhân, trơ mắt nhìn mẹ em đi tìm chết."

Quặng đầu tuyết còn đắt giá hơn hoàng kim, khai thác mấy năm trời. Nhiều tiền như thế, cũng đủ để bồi thường tiền thuốc men cho công nhân. Nhưng cuối cùng lại chỉ tượng trưng bồi thường cho người cầm đầu, không may mắn là hai người cầm đầu bị giết trên đường đi, cuối cùng ép cho Diệp Dung phải nhảy lầu tạ tội.

"Người viết bài này có phải là người gửi email cho em không. Email mà cha em nhận được chắc là những nội dung này rồi?" Địch Thần xoa xoa bờ vai của hắn.

"Ha, sợ là còn cụ thể hơn mấy chuyện này, không thì ông ta cũng không hoảng tới mức như thế..." Cao Vũ Sanh ngừng một chút, bỗng nhiên khép laptop lại cái cạch, "Em biết rồi!"

"Hả? Em biết cái gì?" Địch Thần không hiểu lắm.

Cao Vũ Sanh nắm tay anh: "Bày ra những chuyện này, chính là người có liên quan đến những công nhân mỏ năm đó. Bọn họ muốn lật lại vụ án năm đó, để cho Cao Chấn Trạch nhận được báo ứng!"

/Hết chương 109/

110. Chương 110

Chuyển ngữ: Cực Phẩm

Những công nhân mỏ bị nhiễm phóng xạ năm đó không nhận được bồi thường đầy đủ. Lúc trước Cao Chấn Trạch có nói qua, ông đã bán một căn nhà để giúp Diệp Dung, bồi thường cho người cầm đầu làm loạn. Nói cách khác, ngoại trừ hai người dẫn đầu kia, những người khác thì ngay cả một bản giám định tai nạn lao động cũng không có.

Rất nhiều công nhân qua đời tạo ra số lượng lớn trẻ mồ côi. Cha của Diệp Dung, Diệp Phùng Thu, vì bù đắp những sai lầm mà từ chức ở Cục Khai thác, ở cô nhi viện Cao Viễn chăm sóc những đứa trẻ đáng thương. Hiện giờ, những cô nhi đó đều đã trưởng thành...

Địch Thần nhíu mày: "Nhưng mà, lúc trước chúng ta đã phân tích, chuyện sát thủ có liên quan đến chuyện hầm mỏ. Vậy nếu là đời sau của công nhân mỏ làm, thì bọn họ phải đến giết cha em chứ, giết em làm gì?"

Cao Vũ Sanh rũ mắt: "Cha mẹ đều tham dự trong đó, dùng máu thịt để kiếm tiền, đổi một cuộc sống giàu có, người đáng chết nhất chắc là em đi."

"Nói bậy bạ gì thế, khi đó em mới có mấy tuổi." Địch Thần kéo nhẹ tai của Cao Vũ Sanh, nói hắn tỉnh táo một chút, đừng ôm hết những câu khó nghe như thế vào mình, "Nói như thế, sát thủ không phải do chị em thuê?"

Cao Vũ Sanh lắc đầu, phủ định suy đoán này: "Chắc chắn chị ta có tham gia vào."

Nhìn mấy lần phản ứng của Cao Văn Tranh, rất khó khiến người khác tin rằng chị ta vô tội. Về phần là chị ta lợi dụng người khác, hay là người khác lợi dụng chị ta, liền khó mà nói.

"Không thì lôi chị ta ra tẩn cho một trận." Địch Thần tổng kết nói.

Nói một lúc lâu, ca ca lại cho ra một kết luận như thế, Cao Vũ Sanh không nhịn cười được, dùng đầu cọ vào vai anh: "Em đoán là Cao Văn Tranh thuê sát thủ để đánh gãy chân em, bị những người đó giành trước. Dùng tiền của chị ta, rồi trực tiếp muốn mạng em."

Động tác giống mèo con như thế, chọc cho Địch Thần ngứa hết cả tim, ôm cái đầu xù xù của hắn xoa xoa: "Sau đó là do chị em, người thì ngốc mà tiền lại nhiều, trả thù lao nhiều quá, người ta mua một tặng một tiện thể cũng chơi khô máu với chị ta luôn?"

Cao Vũ Sanh: "… Rất có thể."

"Nói thế mà em cũng đồng ý theo nữa." Địch Thần ôm hắn cười ha ha, thuận miệng nói bậy mà cậu nhóc này còn nghiêm túc gật đầu, nịnh nọt ca ca chuyên nghiệp quá.

Cao Vũ Sanh tuỳ ý để cho anh xoa đầu mình thành ổ gà: "Giết Cao Văn Tranh, cũng là để trả thù Cao Chấn Trạch, một công đôi việc."

Cọ cọ cằm trên đầu của Thiên Tứ, được dính chút "Ánh sáng trí tuệ của tổng tài," Địch Thần thấy lời này cũng khá có lý. Dựa vào logic trong tiểu thuyết võ hiệp, loại thâm cừu đại hận thế này, hẳn là phải giết cả nhà ác nhân thì mới có vẻ dẹp được lửa giận.

Rõ ràng quan hệ trong đó, Địch Conan bỗng nhiên thông minh đột xuất: "Nói như thế, lần trước em trai em dính dáng đến chuyện mua bán trẻ em, cũng có quan hệ với những người này."

Có ba người con, cho một người đi bóc lịch, giết hai người còn lại, có thể nói là nhổ cỏ tận gốc không chừa

hậu hoạ.

Cao Vũ Sanh ngẩng đầu nhìn anh một cái: "Em thật không nghĩ được, ca ca không hổ là sinh vật ngoài hành tinh cao cấp, trí tuệ thế này người phàm nào có thể so được!"

Địch Thần: "…"

Ca ca sinh vật cấp cao rất buồn phiền, làm sao để cho bạn trai nhỏ say đắm anh hiểu, nịnh nọt quá lố thế này cũng chẳng thể đạt được hiệu quả ca ngợi đâu.

Sau khi thảo luận xong, Cao Vũ Sanh lại vội vàng gõ laptop. Gửi mấy email đi, lại gọi điện thoại cho cô nhi viện Cao Viễn, nhờ viện trưởng cô nhi viện giúp hắn tìm danh sách những cô nhi của mỏ khai thác Cao Viễn năm đó.

Bây giờ cô nhi viện Cao Viễn là đối tượng giúp đỡ trọng điểm hàng năm của Bản Đồ Tiêu Điểm, Cao Vũ Sanh còn dẫn đầu gây quỹ học tập trợ giúp trẻ em mồ côi trên toàn quốc, cho nên rất quen thuộc với viện trưởng mới của cô nhi viện.

"Những người này đều là do ông ngoại tôi nuôi lớn, tôi muốn biết bây giờ bọn họ đang sống thế nào." Cao Vũ Sanh nói trong điện thoại vô cùng chân thành, còn mang theo chút hoài niệm.

Bên kia do dự một chút, liền đồng ý tìm giùm hắn: "Lúc trước nhóm người Lộ Trường Hoa thiêu hủy không ít tài liệu, chắc là cũng hơi khó tìm, để tôi tìm cách đến cơ sở dữ liệu của thành phố tìm xem."

"Thật cảm ơn rất nhiều, à đúng rồi, có một công ty sản xuất tã chuyển đến cho chúng tôi một ít hàng còn trong kho, bên dì có cần không?"

Địch Thần ở trong phòng bếp, nghe Tiểu Thiên Tứ nhà mình dùng các loại lời kịch chuẩn bị trước xoay người khác vòng vòng, nhịn không được thò đầu ra liếc một cái. Lúc Cao Vũ Sanh nói chuyện công việc, giọng nói có như thế nào đi nữa, thì sắc mặt cũng rất bình tĩnh lạnh lùng. Rất có khí phách "đàm tiếu gian tường lỗ hôi phi yên diệt (1)," kết hợp với khuôn mặt tuấn tú không thể xoi mói kia, khiến cho lòng người ngứa ngáy không thôi.

(1) Đàm tiếu gian tường lỗ hôi phi yên diệt: câu này nói về trận chiến Xích Bích, Chu Du phóng hoả đốt quân Tào, không cần tốn nhiều sức, trong lúc cười nói đã diệt được tám trăm ngàn quân Tào. Sau này câu này được dùng để diễn tả việc hoàn thành việc gì đó một cách dễ dàng *(Baidu)*.

"Cậu, chảy nước miếng." Địch Mông Mông ngẩng đầu nhìn anh.

Địch Thần vội vàng sờ khoé miệng một cái, không thấy gì cả, cúi đầu lườm cậu nhóc nói bậy: "Nói bậy gì đó, cậu của con không có tiền đồ như thế sao?"

Địch Mông Mông không tin vẹo đầu giống như con cú mèo: "Con chảy nước miếng thì sao cậu lại không có tiền đồ?" Chắc là ngửi thấy được mùi xương hầm, đói đến độ da ngực dán da lưng, mới muốn nhắc cậu đừng ngẩn người nữa, nấu cơm nhanh đi.

"Biến biến biến, đi tìm bà ngoại chơi đi, làm xong gọi nhóc sau." Địch Thần đẩy bé đi ra chỗ xe Maserati, mình thì xoay người tiếp tục nấu cơm.

Bên này, Cao Vũ Sanh vừa mới bắt đầu điều tra, thì bài phân tích cổ phiếu bên kia đã truyền đến trong nước. Bài viết về cổ phiếu liên quan đến công ty đã lên sàn, truyền thông không dám đăng bậy, đặc biệt là có liên quan đến Cửu Dật. Phương pháp quản lý độc tài quyền hành của Cao Chấn Trạch có lợi có hại, đặc điểm rõ ràng nhất chính là, thái độ làm việc của cả công ty rất giống với bản thân ông, truy cứu đến cùng nhai tí tất báo (2).

(2) Nhai tí tất báo: nhai tí là trừng mắt, câu này có nghĩa là, bị lườm một cái cũng muốn trả thù. Ý nói lòng dạ rất nhỏ nhen *(Baidu)*.

Phàm là dám tung tin đồn nhảm về Cửu Dật, mười người đăng tin thì kiện hết cả mười; có tới trăm người tung tin thì cũng kiện hết cả trăm. Mấy năm trước có người tung tin vịt là hệ thống động lực của Cửu Dật có vấn đề, đối phương nói xin lỗi Cửu Dật cũng không chịu bỏ qua, phải tống người bịa đặt tin vào tù mới xem như là xong.

Cẩn thận thì cẩn thận, nhưng luôn luôn có người gan lớn, đăng tấm chụp màn hình lên mạng.

Dính dáng đến tai nạn hầm mỏ, giám định tai nạn lao động trắc trở, câu chuyện làm giàu của nhà giàu, còn có Cao Vũ Sanh, thanh niên tài giỏi đẹp trai có độ quan tâm cực cao, trong nháy mắt đã hút được sự quan tâm cực lớn. Sau khi nổi lên, truyền thông cũng đều đăng theo, cố gắng dùng câu văn khách quan phiên dịch, miêu tả, không dặm mắm dặm muối thêm câu nào, để tránh khỏi bị bộ phận pháp luật của Cửu Dật để mắt tới.

Cư dân mạng thì lại không kiêng dè nhiều như thế:

[Chuyện này chắc chắn là thật, trước đây mỏ khai thác Cao Viễn là tập đoàn khai thác Trí Viễn, đổi tên lại thành Cao Viễn, chắc chắn là vì Cao Chấn Trạch họ Cao.]

[Cũng bệnh thành như thế, vì sao không thể làm giám định tai nạn lao động?]

[Vậy mà còn cần hỏi. Mười mấy năm trước, đó là một thị trấn nhỏ chim không thèm đến đậu, chắc chắn mỏ khai thác Cao Viễn ở đây một tay che trời, có thể giám định ra mới là lạ.]

[Thật tởm, trước đó còn mê khuôn mặt của Cao Vũ Sanh, nghĩ đến cậu ta dựa vào việc hút máu những công nhân này mới được như thế, là cảm thấy buồn nôn. Ai gọi cậu ta là ông xã nữa thì người đó chính là vợ bé hút máu người!]

[Lầu trên, anh là một thằng đực rựa thì gọi ông xã cái gì, giả làm fan nhan sắc hả? Chắc anh ghen tỵ người ta vừa đẹp trai vừa có tiền đúng không, cha mẹ sai thì có quan hệ gì với cậu ấy.]

Sau đó cứ thế mà rùm beng lên. Mà độ hot thì càng rùm beng càng lên cao, có người còn lấy bài văn tiếng Anh này đi kiện, yêu cầu điều tra rõ Cao Chấn Trạch.

Chuyện trên mạng thật thật giả giả, tạm thời sẽ không ảnh hưởng đến cuộc sống thực tế. Tuy là mọi người nháo nhào đến đáng sợ, nhưng không ai dám đến trước toà nhà Cửu Dật gây chuyện. Phản ứng đầu tiên là từ thị trường chứng khoán. Đối với một công ty đã lên sàn mà nói, vụ tai tiếng thực tế khống chế người khác chính là đòn trí mạng.

Quý Tiện Ngư cũng nhịn không được hỏi dò Cao Vũ Sanh, dựa vào quan hệ riêng để lấy được chút thông tin. Nếu như cổ phiếu của Cửu Dật chắc chắn sẽ rớt giá trong tương lai, bây giờ mà bán khống (3) là có thể kiếm được một vố lớn.

(3) Bán khống (short sale): là một loại cách kiếm tiền nhờ vào việc giá cổ phiếu giảm trong tương lai *(Wiki)*.

"Trong khoảng thời gian ngắn thì dao động sẽ không quá lớn." Một tay Cao Vũ Sanh cầm điện thoại, một tay di chuyển chuột, trên màn hình laptop toàn là những biểu đồ đường gấp khúc mà Địch Thần nhìn không hiểu.

"Nói như thế, việc này là giả?" Quý Tiện Ngư thấp giọng hỏi.

Cao Vũ Sanh không trả lời thẳng: "Giúp tôi đầu tư một khoản đi, làm dài hạn."

"Hả?" Quý Tiện Ngư không phản ứng kịp, "Để làm gì, cậu nghĩ trong thời gian ngắn thì không có việc gì, nhưng thời gian dài thì sẽ có chuyện?"

Cao Vũ Sanh không trả lời thẳng như trước: "Chiều nay tôi chuyển tiền qua."

"Được, tôi bảo đảm sẽ làm thật đẹp cho cậu." Không cần Cao tổng nhiều lời, Quý Tiện Ngư đã hiểu. Để cảm ơn bạn thân Cao Vũ Sanh, cho nên không thu phí dịch vụ của hắn.

Địch Thần bưng canh xương hầm đến, nghe Cao Vũ Sanh nói "Đầu tư chơi kiếm chút tiền kết hôn," nhịn không được đỏ cái mặt già. Nâng mắt nhìn qua, chỉ thấy tổng tài tiên sinh bình tĩnh khí phách cúp điện thoại, sau đó, hai mắt trông mông nhìn sang đợi cho ăn.

Địch Thần bật cười, múc một chén cho hắn: "Làm sao em biết trong một khoảng thời gian ngắn sẽ không có chuyện gì."

Cao Vũ Sanh tìm một miếng xương sườn bỏ vào miệng: "Ca ca có muốn cá cược với em không."

“Cá cược gì?”

“Trong vòng hai mươi tư tiếng đồng hồ, Cửu Dật sẽ trả lời việc này.”

Nếu Cao Chấn Trạch đã nhận được email, dùng kinh nghiệm mạc ba cổn đả (4) của cáo già đã ở trên thương trường nhiều năm, chắc chắn đã sớm chuẩn bị kỹ càng. Nhưng mà, sau khi phản đòn vụ này xong, rồi còn chuyện gì chờ ông thì không biết được.

(4) Mạc ba cổn đả: hình dung thái độ không khuất phục trước gian khổ và trắc trở (Baidu).

Quả nhiên không ngoài dự đoán của Cao Vũ Sanh, ngay tối hôm đó, Cửu Dật liền đăng thông báo bác bỏ tin đồn. Đồng thời, để cho Cao Văn Tranh làm đại diện phát ngôn, lập tức mở họp báo để làm sáng tỏ chuyện này. Vì lý do thời gian quá ngắn, truyền thông chỗ khác không thể đến được, sẽ livestream lần họp báo này, để có thể truyền đi trên diện rộng trong thời gian nhanh nhất.

Địch Thần và Cao Vũ Sanh cứ thế đóng đô trong phòng bệnh, ăn đồ ăn vặt xem livestream.

Họp báo được tổ chức ở phòng hội nghị của một khách sạn cao cấp, thời gian vội vàng đến độ ngay cả một tấm kệ X cũng không kịp làm, chỉ gõ mấy chữ trên màn ảnh lớn. Cao Văn Tranh mặc váy màu xanh đeo kính râm bước lên bục, gác gậy chống lên cạnh bàn thuyết trình, từ từ tháo kính ra, ngạo mạn nhìn một vòng hội trường.

“Phập,” Cao Vũ Sanh gập Ipad lại, trực tiếp khoá màn hình.

Địch Thần đang tập trung tinh thần xem, bỗng nhiên không thấy gì nữa, nghi ngờ quay đầu: “Sao thế?”

Cao Vũ Sanh cúi đầu: “Không có gì, chúng ta đừng xem nữa.”

Địch Thần giả vờ không nhìn thấy đầu ngón tay cầm góc Ipad đã trắng bệch, cười hỏi: “Em đã đoán được cô ta sẽ nói gì?”

Hắn thật sự đã đoán được, vốn nghĩ sẽ không có gì, ngay lúc nhìn thấy đôi mắt ngạo mạn kia của Cao Văn Tranh, bỗng nhiên không muốn nghe nữa. Cao Vũ Sanh cũng không biết bản thân mình làm sao nữa, có thể là do có Địch Thần bên cạnh, vốn chẳng cảm thấy tủi thân gì, chẳng hiểu sao sự tủi thân lại bùng lên.

“Cũng chẳng có gì, vẫn là xem đi.” Lại lần nữa mở Ipad, Cao Vũ Sanh nhịn không được cười bản thân mình, vừa nãy, trong nháy mắt lại mong chờ Địch Thần dỗ mình, đúng là điên rồi.

Hai người đang ngồi một hàng trên giường, theo góc của Địch Thần, chỉ có thể nhìn được gò má của Thiên Tứ, đôi môi hơi chu lên kia rất nổi bật. Kéo ống thông mũi qua hít một hơi, trực tiếp kéo người qua ôm vào lòng, để cho Cao Vũ Sanh xem mình thành đệm dựa, hai người cùng xem.

“Chậc, chị em lớn lên có hơi doạ người, ca ca ôm em xem, sẽ không sợ nữa.”

Cao Vũ Sanh sửng sốt, lúc này mới hiểu được Địch Thần đang dỗ hắn. Nhiệt độ cơ thể nóng rực bao lấy cơ thể mình, hoá thành cảm giác hạnh phúc thật chất, lấp đầy chỗ trống trong lòng. Không có khoảng trống có thể công kích, tự nhiên là đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi.

Lại lần nữa mở lên, Cao Văn Tranh đã nói xong mấy câu mở đầu, giờ đi thẳng vào vấn đề, vẫn cứ chua ngoa như cũ:

”Về chuyện xảy ra của mỏ khai thác Cao Viễn trong bài viết, tôi sẽ không đánh giá gì cả. Nhưng tôi có thể khẳng định, xí nghiệp đã phá sản mấy chục năm kia không có chút quan hệ gì với nhà họ Cao chúng tôi cả. À, cũng không phải là không có, người đại biểu pháp lý của mỏ khai thác Cao Viễn, bà Diệp Dung, là mẹ ruột của em trai tôi, Cao Vũ Sanh.

Nhưng mà, người kết hôn với bà Diệp không phải là cha tôi, mà là một người tên Cao Thành. Chuyện này có thể tra được trong hệ thống đăng ký kết hôn, hoặc là các vị có thể tra trong tư liệu của mỏ khai thác Cao Viễn, có thể tìm được vị Cao tiên sinh này trong danh sách quản lý hoặc cổ đông.”

Nói xong, Cao Văn Tranh đưa một phần tài liệu cho mọi người xem, đó là chứng minh tình trạng hôn nhân của Cao Chấn Trạch. Trên đó ghi, Cao Chấn Trạch chỉ kết hôn hai lần, mà người vợ trong hai lần này cũng không có tên Diệp Dung.

Hô hấp của Địch Thần bị nghẹn, ôm chặt người trong ngực.

Cao Vũ Sanh vỗ vỗ tay anh, cũng chẳng kích động mấy. Nhìn tờ giấy có mộc đỏ trong màn hình, trong mắt lộ rõ châm biếm lạnh lùng.

Các phóng viên đều phóng to tờ giấy kia.

“Nói thế, Cao Vũ Sanh cũng không phải là con trai của Cao Chấn Trạch?”

“Nếu không có quan hệ thì tại sao lại nuôi Cao Vũ Sanh?”

Giữa hội trường lập tức ồn ào lên, câu hỏi dồn dập vang lên. MC duy trì trật tự nói mọi người im lặng, nghe Cao tiểu thư tiếp tục giải thích.

Thật ra, Cao Văn Tranh rất muốn nói Cao Vũ Sanh không có quan hệ máu mủ gì với cô, tiếc là không thể nói thế được, chỉ có thể giữ thái độ ưu nhã cười nói: “Năm đó tên của Cao Vũ Sanh không phải là Vũ Sanh, mà là Thiên Tứ, nhưng cậu ấy đúng là con trai của cha tôi. Cha tôi cũng là tới trước khi Diệp Dung qua đời mới biết, lực bất tòng tâm, liền cử người đi tìm con. Lúc đó cũng đưa một ít tiền cho bà Diệp, hy vọng có thể giúp bà vượt qua được cửa ải khó khăn, nhưng mà lại như muối bỏ biển, chẳng thể thấm được vào đâu.”

“Ồ ——”

Lời này vừa xong, toàn hội trường ồ lên.

Nói cách khác, Cao Vũ Sanh, là do Diệp Dung đã có gia đình, ngoại tình với Cao Chấn Trạch rồi sinh ra.

Dựa vào vài câu nói mơ hồ của Cao Văn Tranh, có thể nhanh chóng tưởng tượng ra một câu chuyện hoàn chỉnh. Diệp Dung ngoại tình, sinh ra người con riêng Cao Vũ Sanh, chồng của bà chắc chắn là không biết chuyện. Sau khi Cao Viễn gặp chuyện không may ồn ào lên, Diệp Dung vì để bảo vệ con mà đã nói ra sự thật, để Cao Chấn Trạch mang con mình đi.

Mà nguyên phối Cao Thành biết mình bị đội nón xanh, trong cơn giận đã ôm tiền chạy trốn, để lại cục diện rối rắm lại cho tự mình Diệp Dung thu dọn. Diệp Dung không còn cách nào khác, liền nhảy lầu tạ tội.

Chuyện của hầm mỏ, từ đầu đến cuối, Cao Chấn Trạch cũng chẳng có nửa xu quan hệ. Vai trò của ông chỉ là một người cha tốt, tuy phong lưu nhưng biết chịu trách nhiệm.

Đoạn sau cũng không cần xem nữa, Địch Thần tắt Ipad, trong phòng im lặng trong nháy mắt, chỉ còn lại mỗi tiếng ngáy ngủ nhỏ liên tiếp của Địch Mông Mông.

“Em không phải là con riêng, mẹ em cũng không ngoại tình.” Cao Vũ Sanh nói khô khốc.

“Anh biết.” Địch Thần sờ mặt hắn. Trên thực tế, đầu của anh giờ chỉ toàn lửa giận, vô cùng muốn vọt tới hiện trường xem Cao Văn Tranh là bao tải để phang cho một trận.

Cao Vũ Sanh cạy bàn tay đã nắm chặt thành quả đấm kêu răng rắc của Địch Thần, giọng nói bình tĩnh: “Từ rất nhỏ em đã bắt đầu nhớ mọi chuyện, căn bản là không có người cha thứ hai kia, Cao Thành đó chính là Cao Chấn Trạch.”

Địch Thần cũng đã đoán được, đau lòng ôm người chặt hơn. Trước thời đại của Internet, quản lý hộ khẩu không được chặt chẽ như bây giờ, có vài người có hai thẻ căn cước hoặc thậm chí là nhiều hơn.

Lúc đó, Cao Chấn Trạch dùng thân phận “Cao Thành,” đăng ký kết hôn với Diệp Dung, hùn vốn mở nhà máy rồi sinh ra Cao Vũ Sanh. Đến lúc Cao Viễn gặp chuyện không may, ông liền bỏ tên “Cao Thành,” quay về làm Cao Chấn Trạch, có tra nữa cũng chẳng thể tra được tới ông.

Điện thoại để một bên vang lên, là của Cao Vũ Sanh, trên đỏ hiển thị “Cha.”

Địch Thần nhíu mày, đưa tay ra lấy: “Để anh bắt.”

Cao Vũ Sanh ngăn anh lại, tự mình bắt, mở loa ngoài cùng nghe với Địch Thần.

Bên kia, giọng nói của Cao Chấn Trạch vô cùng thoải mái, nghĩ đến nguy cơ của công ty đã được giải quyết, thậm chí còn đang đắc chí vì mình đã phòng ngừa chu đáo: "Vũ Sanh à, đừng để trong lòng buổi họp báo kia, đó cũng là vì Cửu Dật."

Người cẩn thận, sẽ không nói chuyện quan trọng ở trong điện thoại. Thậm chí Cao Chấn Trạch cũng không chịu nói "Con không phải là con riêng," chỉ nói một câu "Hai cha con chúng ta tự hiểu là được, người ngoài nói gì cũng không cần để ý."

"Cha." Cao Vũ Sanh nhỏ giọng cắt đứt lời ông.

"Ừ?"

"Cha đi tự thú đi."

"Con nói gì?" Cao Chấn Trạch nghĩ rằng mình nghe nhầm.

"Tự thú đi, mua lại cổ phần công ty của cha, dốc sức bồi thường, tranh thủ được xử giảm mấy năm." Câu này nói đến không hề phập phòng, cứng nhắc và máy móc, giống như là Cao Vũ Sanh dùng giọng của Siri nói.

Cao Chấn Trạch hít sâu mấy hơi: "Con nói nhảm gì đấy! Có phải là lại phát sốt không, dưỡng bệnh cho tốt đi, mấy ngày nữa cha tới thăm con sau."

Nói xong, trực tiếp cúp điện thoại.

Điện thoại mở loa ngoài, phát ra tiếng kết thúc cuộc gọi "tít tít tít." Giống như là quan hệ cha con giữa bọn họ, sau khi tiếng "tít tít" vang lên, tín hiệu ở hai đầu biến mất, có muốn nghe nữa cũng không nghe được.

/Hết chương 110/

111. Chương 111

Chuyển ngữ: Cực Phẩm

Đòn sát thủ che giấu nhiều năm của Cao Chấn Trạch vừa tung ra, tất cả nghi ngờ đã được đập tan ngay lập tức. Ông không có bất cứ quan hệ lợi ích gì với mỏ khai thác Cao Viễn, mối liên kết duy nhất chính là đứa con trai của bà chủ công ty và chính ông ấy. Trách nhiệm và nghĩa vụ của ông với mỏ khai thác Cao

Viễn còn không nhiều bằng với Cao Vũ Sanh.

Bác bỏ tin đồn trong vòng hai mươi tư tiếng đồng hồ, tin tức mượn các loại truyền thông nhanh chóng truyền ra nước ngoài. Cho dù thị trường chứng khoán có tính trì trệ nhất định với tin tức, tối đa là ngày mai còn có ít dao động, rồi sẽ nhanh chóng khôi phục lại bình thường.

Nhóm cổ đông của Cửu Dật vô cùng hài lòng với tốc độ phản ứng của bên PR, có đại cổ đông gọi điện cho Cao Chấn Trạch vào ngay đêm đó, khen ông xử lý thật đúng lúc. Cao Chấn Trạch chí đắc ý mãn (1), đương nhiên sẽ không đặt chuyện con trai ăn nói khùng điên bảo ông đi tự thú ở trong lòng.

(1) Chí đắc ý mãn: chí nguyện đã được thực hiện, cảm thấy hài lòng thoả dạ *(Baidu)*.

Nhưng mà, Cửu Dật thoát khỏi phiền phức, lại đẩy Công ty Bản đồ Tiêu Điểm lên nơi đầu sóng ngọn gió.

Sáng hôm sau, thư ký Trịnh hoảng hoảng hốt hốt gọi điện thoại cho Cao Vũ Sanh: "Bên ngoài toà nhà Tài Phú có mấy người mặc đồ công nhân, nhốn nháo nói muốn đi vào gặp sếp nói chuyện pháp luật."

Những công nhân mỏ còn sống này, tìm Cao Thành nhiều năm không có kết quả, bây giờ cuối cùng cũng biết con trai của Diệp Dung ở đâu. Cha làm con trả, những người suy nghĩ lắc léo lại đi tìm Cao Vũ Sanh trước.

"Bao nhiêu người, chừng bao nhiêu tuổi?" Cao Vũ Sanh đứng bên cửa sổ, nhìn những tia nắng sớm chiếu rọi xuống thành phố. Buổi sáng đầu mùa đông, sương mù vừa mới tan hết, những toà nhà chọc trời mờ mịt xa xa, nổi lên một cái màu vô tình lạnh lẽo.

"A…" Địch Thần rửa mặt xong, vẫn còn chưa dừng ngáp, nhìn thấy bóng lưng cao ngất bên cửa sổ, nhịn không được mọ mọ đi qua, ôm lấy hắn từ phía sau. Gác đầu mình lên vai của ai kia, rồi lại ngáp thêm một cái.

Nếu tính ra thì hai người mới xác lập quan hệ chưa lâu, nhưng Địch Thần lại làm những cử chỉ thân mật này đến quen tay. Thật giống như anh đã sớm luyện trước rồi, chỉ còn chờ ngày Tiểu Thiên Tứ nhảy vào túi áo mình nữa thôi. Địch Thần nghiêm túc suy nghĩ một lúc, cọ cọ da mặt càng ngày càng dày trên lớp vải đồ bệnh nhân thô ráp.

Cái lạnh đầu đông đã được sự ấm áp xua đi. Cao Vũ Sanh hơi nghiêng đầu, cọ cọ đầu mình với ca ca.

"Tổng cộng có bốn người, tầm tuổi trung niên, nhìn giống như là hai cặp vợ chồng." Thư ký Trịnh trả lời, "Bọn họ nói mình là công nhân của hầm mỏ Cao Viễn, đến tìm sếp để đòi nợ."

"Nói nhân viên không cần để ý, tạm thời anh cũng không cần lại gần bọn họ, cứ để cho bảo vệ của toà nhà xử lý." Cao Vũ Sanh cúp điện thoại, xoay người lại ôm lấy ca ca.

Địch Thần lại đẩy hắn ra, nghiêm túc nói: "Chậc, mới sớm tinh mơ đã dính người như thế rồi, làm cho ca ca này khó khăn quá à."

Cao Vũ Sanh bị cái trò người xấu cáo tội trước chọc giận cười lên, rốt cuộc là ai tới cọ ai trước?

Vốn là một buổi sáng chẳng yên ổn gì, do người yêu làm loạn lại khôi phục về trạng thái vui vẻ. Cao Vũ Sanh ăn xong bữa sáng, liền bình tĩnh bắt đầu xử lý công việc. Vài ba người gây chuyện chỉ là bắt đầu, tiếp theo đó, sẽ còn có nhiều phiền phức hơn tìm đến cửa, hắn phải sớm chuẩn bị sẵn sàng.

Địch Thần không giúp được gì, liền cùng Địch Mông Mông chơi game. Đôi cậu cháu không học vấn không nghề nghiệp, nhưng chơi game lại rất có thiên phú. Chơi tới gần trưa, Phương Sơ Dương bỗng nhiên gọi điện thoại tới.

"Xuống dưới đón tôi cái." Phương Sơ Dương nói ngắn gọn.

"!!!" Thế mà người này đã về rồi.

Phương Sơ Dương bước xuống từ trên xe taxi, mệt mỏi xoa xoa vùng giữa hai lông mày. Bận rộn bao nhiêu ngày, cả người vô cùng mệt mỏi, trên mặt có râu mép cọng mọc dài cọng mọc ngắn, quần áo cũng nhăn nhăn nhàu nhàu.

"Chú chui từ cái hốc nào ra thế, bao ngày rồi chưa tắm?" Địch Thần nhìn thấy hắn, liền không nhịn được cười nhạo, "Gọi anh xuống đón chú, có phải là sợ bệnh viện xem chú là mấy người lang thang tống cổ ra ngoài không."

Phương Sơ Dương thò tay ra chùi hai cái trên áo của Địch Thần: "Mặt tôi cũng không rửa đâu, thì sao nào."

"Con moẹ nó, đây là đồ Thiên Tứ mua cho anh, mắc tiền lắm đó!" Địch Thần khoa trương tru lên, né tránh ma trảo của anh em nhà mình, "Nhìn cái bộ dáng chó tha của chú coi, không về nhà nghỉ ngơi đi, mò ra đây làm cái gì?"

Phương Sơ Dương tức giận liếc anh: "Tôi đến thăm mẹ, thăm xong rồi về nhà ngủ. Nói không chừng chuẩn bị phải tra án khép kín rồi, không có nhiều thời gian."

Đang nói, bụng bỗng kêu lên một tiếng "ọc." Hắn mới từ Ngũ Đồng quay về, phong trần mỏi mệt đổi xe chạy thẳng đến đây, còn chưa tìm chỗ ăn sáng.

Sắp tới trưa rồi, bây giờ bệnh viện cũng không còn có đồ ăn sáng nữa. Địch Thần lôi hắn ra quán nhỏ gần cổng mua một tô mì thịt bò, chăm chú nhìn hắn ăn xong tại chỗ: "Có bận rộn hơn nữa thì cũng phải ăn, đã lớn già đầu thế rồi còn không biết chăm sóc cho mình. Ai, nếu sau này anh kết hôn rồi, thì chú phải làm sao bây giờ."

"Khụ khụ khụ…" Phương Sơ Dương bị một hớp nước súp làm sặc, rút khăn giấy ra lau miệng, "Anh có thể đừng nói chuyện lúc tôi ăn cơm không, muốn tôi sặc chết à?"

"Không thể." Địch Thần nói thẳng thừng, cúi đầu nhắn tin cho Cao Vũ Sanh, nói cho hắn biết mình dẫn Phương Sơ Dương đi ăn tô mì thịt bò xong rồi quay về, đừng sốt ruột chờ.

Phương Sơ Dương nghi ngờ nhìn anh: "Mặt trời mọc từ đằng Tây à? Sao bỗng nhiên anh lại nghĩ thông suốt muốn kết hôn vậy, có phải… là vì Cao Vũ Sanh không?"

Trước khi hắn đi công tác, nhìn thấy quan hệ giữa hai người đã khá mập mờ. Nhưng mà tâm tư của Địch Thần lại cứ vùi vào chỗ bế tắc, chắc là sẽ không đồng ý, kiểu gì cũng sẽ tự ôm tự dứt, vừa hút thuốc trên ban công vừa cảm khái, "Anh và em ấy không thể cùng một chỗ đâu không thể."

Nhưng mặc dù như thế, cũng không thể làm chuyện khốn khiếp là tìm phụ nữ kết hôn để khiến cho Cao Vũ Sanh chết tâm được!

"Chắc chắn rồi, ngoại trừ Vũ Sanh ra thì còn có thể là vì ai nữa." Địch Thần vui sướng nói, vung đũa trộm một miếng thịt bò từ trong tô của Phương Sơ Dương. Mới xác định đoạn quan hệ này, anh cũng không có ai để chia sẻ cả, giờ tóm được Phương Sơ Dương, phải xả cho đã mới được.

"Nếu anh đã đồng ý, thì chắc chắn sẽ phụ trách đến cùng. Bây giờ không phải là ở nước Mỹ đã có thể kết hôn à, muốn ở bên nhau cả đời thì chắc chắn là phải lãnh giấy kết hôn một lần."

"Ây, lần này em ấy phẫu thuật, anh không có tư cách ký tên, giờ nghĩ lại mà muốn xông máu. Nếu anh không kết hôn với em ấy, sau này mạng em ấy lại ở trong tay đám người khốn nạn nhà họ Cao kia, vậy thì không được."

"Thiên Tứ rất dính người, một lúc tìm không thấy anh thì sẽ khóc. Sau này chắc chắn ngày nào anh cũng phải ở cùng một chỗ với em ấy, không có ai chăm sóc cho chú cả, chú phải tự chăm sóc mình đó, có biết chưa?"

…

"Lạch cạch," đôi đũa trong tay Phương Sơ Dương rơi trên mặt đất.

Không phải mặt trời mọc từ đằng Tây, mà là người anh em nói chuyện yêu đương của hắn lên cơn rồi.

Khó khăn lắm mới nuốt được hết mấy miếng thịt bò vào trong tâm tư hối hận, Phương Sơ Dương chẳng còn thiết sống nữa bị Địch Thần kéo vào bệnh viện đi thăm mẹ nuôi.

Diêu Hồng Mai ở lầu một, rất dễ tìm. Địch Thần đẩy cửa vào: "Mẹ, mẹ xem ai đến này…"

Trong phòng bệnh không có một ai, không thấy Diêu Hồng Mai đâu. Đúng lúc này y tá đã quay lại, cười cười chào hỏi bọn họ.

"Mẹ tôi đâu rồi?" Địch Thần hỏi.

Lúc này y tá mới nhìn về phía giường, hoảng sợ: "Vừa nãy, vừa nãy còn ở đây mà. Tôi mới đi vệ sinh một cái là đã không thấy tăm hơi đâu nữa."

Mới có mấy phút, chắc chắn chưa ra khỏi bệnh viện. Địch Thần nhanh chóng chạy ra ngoài gọi y tá, để cho họ nói bên trực xem camera. Bệnh viện này phục vụ vô cùng tốt, lập tức báo cho bên quan sát mở camera lên xem.

"Bên chỗ camera nói, thấy đứa nhỏ nhà anh lái xe hơi nhỏ đến, đưa bệnh nhân đi vào thang máy. Bây giờ đang ở lầu ba, trong phòng bệnh VIP."

"Hầy, con thỏ nhỏ chết bầm này, thế mà dám bắt cóc bà ngoại." Địch Thần dở khóc dở cười, cùng Phương Sơ Dương đi lên lầu ba.

Trong phòng suite cao cấp VIP, cô giáo Diêu đẩy cây truyền dịch, đang lên lớp cho bạn nhỏ Cao đắm đuối trong laptop: "Đừng nên lúc nào cũng chơi laptop, phải hoạt động nhiều một chút. Nhìn lâu thì sẽ không tốt cho mắt của em, sẽ bị cận thị, cận thị thì phải đeo mắt kính, bốn con mắt khó nhìn lắm."

Cao tổng bị phê bình, ngoan ngoãn khép laptop lại.

"Vậy mới đúng chứ, đứng đậy tập thể dục chút nào, lắc lắc tay chân một chút. Cho dù là nằm viện, cũng phải có một thời gian biểu đâu vào đó, cụ thể là mấy giờ sẽ làm cái gì, cứ bốn mươi phút lại nghỉ ngơi một chút…"

Lúc Địch Thần bước vào, cô giáo Diêu vẫn đang thao thao bất tuyệt. Cao tổng chưa chuẩn bị lời kịch để đối phó với cô giáo, chỉ có thể yên lặng nghe dạy, tủi thân nhìn sang.

Phương Sơ Dương cố gắng nghẹn cười, đá đá Địch Thần để cho hắn nhanh chóng cứu bạn nhỏ ra khỏi lò.

Địch Thần đá lại một cước, sãi bước đi tới: "Mẹ, Vũ Sanh còn nhỏ, mẹ đừng la em ấy như thế."

Phương Sơ Dương: "…"

Tổng tài hai chục tuổi rồi, còn nhỏ?

Lời này cảnh sát Phương không tài nào hiểu được, nhưng cô giáo Diêu lại hiểu: "Càng nhỏ thì càng phải

trông nom, mới nuôi ra được thói quen tốt."

Địch Mông Mông ở một bên xem náo nhiệt, xé một bịch khoai tây chiên, "rộp rộp rộp rộp."

Diêu Hồng Mai quay đầu qua lập tức, trừng cháu ngoại đang ăn đồ ăn vặt: "Mới không nhìn con là đã bắt đầu ăn vặt rồi, thứ này có bao nhiêu chất bảo quản đó, ăn rồi sẽ biến thành thây ma. Không được ăn nữa, đi qua đây học thuộc Đường Thi Tam Bách Thủ cho bà."

Tiểu Địch tiên sinh nằm không cũng trúng đạn, vô cùng hối hận đã dẫn bà ngoại đến thăm mợ.

Phương Sơ Dương nhìn thấy không có chuyện gì, mượn phòng tắm trong phòng suite đi rửa mặt. Địch Thần đưa cho hắn một bộ quần áo sạch, nói hắn cứ tắm đi: "Mất công đợi chú về nhà lại lười rồi không chịu tắm cho sạch."

Phương Sơ Dương hơi không tình nguyện, đi tắm trước mặt em dâu, cứ cảm thấy không thích hợp lắm.

"Đi tắm nhanh đi, nhìn như con khỉ dính bùn thế này, chờ Địch Kiến Quốc về lại tẩn cho một trận bây giờ." Cô giáo Diêu giơ giơ cây truyền dịch trong tay.

"…" Phương Sơ Dương không còn cách nào, chỉ đành đi vào tắm.

Tiếng nước "ào ào" truyền đến, cô giáo Diêu vô cùng hài lòng, quay đầu nhìn xung quanh một vòng, phát hiện đã thu thập tất cả mọi người rồi, chỉ còn có Địch Thần.

Địch Thần lập tức ý thức được mẹ mình muốn làm gì: "Mẹ, dạo này Mông Mông đang học toán, con dạy không tốt, tài nghệ của mẹ cao thế, thôi mẹ dạy cho nó đi."

Hai mắt Diêu Hồng Mai sáng lên: "Được thôi."

Tiểu Địch tiên sinh trúng đạn lần hai: "Ơ cậu?"

Đang ồn ào, bàn lễ tân thông báo là Triệu Tử An đến thăm. Đoán chừng là do hôm qua tiết lộ chút tin tức cho Quý Tiện Ngư, nên nhanh chóng cử Triệu Tử An tới cảm ơn một chút.

Người này đã quen bệnh viện này rồi, nhanh chóng đã tới, vẻ mặt tươi cười bỏ một đống đồ trên bàn: "Quý tổng bảo tôi mang theo chút đồ đến, nói là đợi cậu khoẻ, rồi sẽ mời cậu đến nhà hàng mới mở uống rượu."

"Chú Triệu." Địch Mông Mông rất thích cái chú luôn cười híp mắt này, nhìn thấy hắn thì lập tức nhào đến, để tránh được thời gian dạy học toán kinh khủng của bà ngoại.

"Cái thằng bé này, đang học mà." Cô giáo Diêu vô cùng không vui, đi tới muốn bắt học sinh cúp cua, nhìn thấy Triệu Tử An mặc đồ vest đi giày da, ngạc nhiên một chút, bỗng nhiên nhếch miệng cười, "Triệu Bân, đến rồi đó à!"

Nụ cười trên mặt Triệu Tử An cứng lại trong nháy mắt.

Sắc mặt Địch Thần chợt đổi, đứng dậy đi đến: "Mẹ, mẹ vừa gọi anh ta là gì?"

"Triệu Bân đó, mẹ thấy cậu này rồi, A Nguyệt có trộm dẫn mẹ đi nhìn cậu ấy." Diêu Hồng Mai kéo Địch Thần, nhỏ giọng nói.

Vẻ mặt Triệu Tử An mờ mịt: "Dì đây là…"

Địch Thần nhìn hắn thật kỹ, không nhìn ra sơ hở gì: "Xin lỗi, mẹ tôi mắc bệnh Alzheimer."

"Thì ra là thế." Triệu Tử An hiểu rõ, hắn cũng nhìn ra Diêu Hồng Mai không bình thường lắm, liền cười cười nói: "Dì à, dì nhận nhầm người rồi." Quý Tiện Ngư muốn hắn đưa lời thì cũng đã đưa xong, liền nói tạm biệt với Cao Vũ Sanh, tiện tay xoa đầu Địch Mông Mông, xoay người muốn chạy.

Diêu Hồng Mai vốn đang ngơ ngác giơ cây truyền dịch, bỗng nhiên kéo hắn lại: "Không được, không cho cậu đi, A Nguyệt của chúng tôi mang thai rồi, cậu phải kết hôn với nó!"

/Hết chương 111/

112. Chương 112

Chuyển ngữ: Cực Phẩm

Lời kia vừa thốt ra, vốn Cao Vũ Sanh không biết "Triệu Bân" là ai cũng hiểu được. Triệu Bân, chính là bạn trai của Địch Tê Nguyệt, là người cha ruột một đi không trở lại bốc hơi trên thế gian của Địch Mông Mông.

Phương Sơ Dương khoác áo choàng tắm, đầu đầy bọt xà phòng, chân trần vọt ra ngoài, sắc mặt giận dữ: "Triệu Bân hả, Triệu Bân ở đâu?"

Lúc Địch Tê Nguyệt có bạn trai, thật ra cũng chưa đến mức nói chuyện cưới gả, cũng chưa gặp mặt người lớn. Địch Thần và Phương Sơ Dương đều chưa gặp người anh rể này, về phần Diêu Hồng Mai lén đi nhìn lúc nào, thì hai người bọn họ càng không biết.

Triệu Tử An luống cuống bị cô giáo Diêu lôi kéo, sắc mặt xấu hổ.

Bệnh Alzheimer của Diêu Hồng Mai, thường xuyên nhận nhầm người quen, lần trước còn nhìn Phương Sơ Dương mà gọi thành "Địch Kiến Quốc." Cho nên Địch Thần cũng không có cách nào xác định xem có phải là nhận nhầm hay không, bước lên kéo bà lại.

Phương Sơ Dương nhìn chằm chằm Triệu Tử An: "Tên của anh là Triệu Bân à?"

"Không không không." Vẻ mặt Triệu Tử An bất đắc dĩ, nhưng vẫn tốt tính cười cười, nhìn về phía Địch Thần, "Địch tiên sinh."

"Tên của anh ta là Triệu Tử An, là quản lý ngân sách, mẹ gọi anh ta là Triệu Bân." Địch Thần giải thích đơn giản một chút.

Phương Sơ Dương nghi ngờ nhìn hắn từ trên xuống dưới: "Triệu tiên sinh đúng không, anh không cần căng thẳng, có thể chỉ là hiểu lầm thôi. Nhưng hy vọng anh có thể phối hợp trả lời vài vấn đề, anh tốt nghiệp đại học ở đâu? Có biết một cô gái tên Địch Tê Nguyệt không?"

Nụ cười trên mặt Triệu Tử An từ từ nhạt xuống, rõ ràng có chút không vui. Cho dù là ai, bị một bà bác khùng điên kéo rịt, lại bị người khác tra hộ khẩu thì cũng chẳng thể vui vẻ gì. Nhưng mà hắn lại rất biết kiềm chế, vẫn trả lời: "Tôi tốt nghiệp từ đại học A, không biết có phải giống với người tên Triệu Bân nhà anh hay không."

Chuyện này có thể chứng thực với ông chủ của hắn, Quý Tiện Ngư, cho nên chắc chắn sẽ không nói dối. Địch Thần vỗ vỗ Phương Sơ Dương, xin lỗi Triệu Tử An: "Thật xin lỗi."

Triệu Tử An dịu dàng cười cười, xoay người rời khỏi.

Chân trước mới vừa đi, chân sau Cao Vũ Sanh đã gọi điện thoại cho Quý Tiện Ngư: "Triệu Tử An tốt nghiệp từ đại học A à?"

Quý Tiện Ngư bên kia cẩn thận suy nghĩ một chút: "Tôi nhớ đúng là thế, sao vậy?"

"Có một người quen nói có thể là bạn học của anh ấy." Cao Vũ Sanh thuận miệng nói.

Quý Tiện Ngư: "À, để tôi nói bên nhân sự xác nhận lại."

Cao Vũ Sanh: "Tiện thể tra một chút, xem Triệu Tử An có từng dùng tên khác hay không."

"Được." Quý Tiện Ngư trả lời.

Địch Thần thở dài, nói Phương Sơ Dương nhanh đi gội đống xà bông ra, mình thì kéo mẹ nuôi la hét ầm ĩ

không dứt, xoa dịu bà. Diêu Hồng Mai còn đang không ngừng nói nhao nhao: "Làm sao con có thể để cho cậu ta đi được? Gọi cậu ta quay lại, chị con có thai rồi, đó là con của cậu ta, cậu ta phải phụ trách!"

"Chốc nữa con sẽ đi tìm anh ta nói chuyện, được không? Bây giờ anh ta chưa chịu thừa nhận, chúng ta cũng đâu có cách nào?" Địch Thần gọi y tá tới đưa mẹ mình đi.

"Chuyện như thế này mà cậu ta không thừa nhận cũng được à? Sao con lại không có tiền đồ hệt như Địch Kiến Quốc vậy, không được, mẹ phải đi tìm cậu ta." Diêu Hồng Mai hất tay y tá ra, hùng hùng hổ hổ đuổi theo xuống lầu.

Địch Mông Mông ở một bên hồi lâu cũng không nói gì, đợi bà ngoại đi, mới níu ống quần cậu: "Chú Triệu kia, là cha con à?" Nắm tay nho nhỏ siết chặt, để lộ lo lắng khó có thể che giấu của bé.

Đối diện với đôi mắt trong suốt của bé, Địch Thần không thể nói dối được, khom người xuống ôm bé: "Có thể là bà ngoại mơ hồ nhận nhầm người, nhưng mà cậu sẽ xác nhận thêm lần nữa."

Địch Mông Mông không nói chuyện, gật đầu.

"Nếu như con tìm được cha rồi, có phải là không cần cậu nữa không?" Địch Thần giơ một ngón tay, chọc chọc vào miệng của vật nhỏ trong lòng, nhắc nhở bé chú ý lương tâm của mình.

"Tìm được rồi con cũng chẳng nhận ông ta đâu, là ông ta không cần con trước." Địch Mông Mông ôm lấy cổ của cậu, khó có được không đọc lời kịch Tam Quốc của bé.

Địch Thần vỗ vỗ bé: "Không phải là anh ta không cần con, có thể anh ta cũng không biết mẹ của con mang thai." Tuy là Địch Thần vẫn cảm thấy Triệu Bân là một tên khốn, nhưng ở trước mặt con trẻ thì không nên nói về cha của bé như thế.

Địch Mông Mông hừ một tiếng, cũng không biết có nghe vào không, liền vùng vẫy đòi xuống dưới, lái chiếc Maserati của bé đi xuống lầu tìm bà ngoại.

"Quý Tiện Ngư trả lời rồi, là tốt nghiệp từ đại học A." Cao Vũ Sanh đưa điện thoại cho Địch Thần đọc, người bên kia chụp lại bằng tốt nghiệp phô-tô của Triệu Tử An gửi qua. Trên bằng tốt nghiệp ghi Triệu Tử An, cũng chưa từng dùng tên khác.

Địch Thần nhìn thoáng qua, thở dài: "Vậy thì không phải rồi, Triệu Bân là bạn học của Địch Tê Nguyệt, đều học ở đại học C."

Địch Tê Nguyệt lớn hơn Địch Thần hai tuổi, từ nhỏ đã là một học sinh xuất sắc, thành tích học tập đứng đầu bảng, hình thành đối lập cực rõ nét với Địch Thần luôn thi đứng hạng đầu từ dưới đếm lên.

"Nhưng mà, nhìn bề ngoài thì chị ấy tuyệt không giống như một học sinh ngoan, tính tình nóng nảy, nói năng lớn tiếng, nói một câu là có thể khiến người ta nghẹn chết." Đến bây giờ Địch Thần vẫn còn nhớ kỹ lần đầu tiên gặp cô, quả thật có thể nói là tai hoạ thế kỷ.

"Là kiểu thế nào?" Cao Vũ Sanh rất hứng thú hỏi. Lúc trước Địch Thần có từng nói gián đoạn về tình huống trong nhà với hắn, nhưng chuyện chi tiết thì chưa từng nói, hắn rất hứng thú với những chuyện mà Địch Thần đã trải qua trước đây.

Địch Thần dùng một ngón tay gãi mặt: "Cũng không có gì, chỉ là lúc mới đầu thì chị ấy chưa tiếp thu được thôi."

Khi đó, anh mới vừa được Địch Kiến Quốc đưa về nhà. Ngoài miệng Diêu Hồng Mai oán giận, nhưng cuối cùng vẫn là một cô giáo tâm địa hiền lành, hôm sau liền mua quần áo và đồ ăn ngon cho anh. Nhưng Địch Tê Nguyệt thì không phải, chính cô vẫn còn là một thiếu nữ trung nhị, lúc về thăm nhà tự dưng lại lòi ra một thằng em trai, lúc đó liền nổi sùng.

"Dẫn một thằng nhóc về nhà, là để kế thừa hương hoả đúng không?" Địch Tê Nguyệt lạnh lùng nhìn người mới vừa lòi ra trong nhà, mặc dù cậu bé này trông trắng nõn tuấn tú, cũng khó có thể làm cô sinh ra hảo cảm.

Cô xem đây là cha mẹ mình trọng nam khinh nữ, muốn có con trai nhưng lại khó vì chính sách hạn chế, bây giờ mới nhận nuôi một đứa. Làm con gái một mấy chục năm, chuyện như thế này làm sao cô cũng không tiếp thu được.

Tiểu Địch Thần bị chiến trận này hù dọa, cậu không hiểu lắm tình huống trước mặt, chỉ có thể lén lút hỏi bạn nhỏ mới vừa quen, Phương Sơ Dương.

Phương Sơ Dương an ủi cậu: "Thật ra chị Nguyệt Nguyệt không xấu đâu, không chừng mấy ngày nữa sẽ tiếp thu thôi. Nếu như chị ấy còn quậy, thì cậu đến nhà của tôi đi, làm em trai tôi nè."

Địch Thần rất cảm động: "Cậu làm em trai của tôi đi, tôi bảo vệ cậu."

Phương Sơ Dương khiếp sợ nhìn cái tên được một tấc lại muốn tiến một thước, mình nói muốn bảo vệ cậu ta, thế là cậu ta lại muốn mình làm em trai nhỏ!

Anh em như thế, Phương Sơ Dương cũng không muốn, hai người không nói chuyện nữa, Địch Thần vẫn là sống ở nhà họ Địch. Diêu Hồng Mai tan làm về thấy cậu bé ngồi cô đơn trong sân chơi với mấy cục đá, liền kín đáo đưa sô-cô-la đồng nghiệp đưa cho cậu.

"Con chưa từng ăn cái này nhỉ, kín kín thôi, đừng để cho chị con thấy."

Địch Thần đã từng ăn sô-cô-la ở nhà dì Diệp, ăn ngon lắm, nghe nói cũng mắc nữa. Rõ ràng là điều kiện

nhà họ Địch không được tốt bằng chỗ của dì Diệp, chắc là chị hai cũng rất ít khi được ăn. Dựa vào kinh nghiệm lúc ở trong thôn của cậu, chia sẻ đồ ăn ý là quan hệ tốt, suy nghĩ một chút, vẫn là cầm sô-cô-la đi tìm Địch Tê Nguyệt.

"Chị, cho chị nửa cái này." Địch Thần đẩy sô-cô-la đến, đưa cho Địch Tê Nguyệt.

Đưa tay không đánh người mặt tươi cười, hơn nữa cậu em trai này lớn lên cũng rất đẹp trai, Địch Tê Nguyệt bĩu môi nhận sô-cô-la: "Ở đâu ra thế?"

Địch Thần mong đợi nhìn mặt Địch Tê Nguyệt: "Mẹ đưa."

Lúc trước cậu ở nhà cha mẹ ở trong thôn, cho cậu cái gì ngon ngon nói cậu ăn một mình thôi, cậu đều cầm đến chia với Thiên Tứ. Lần nào Thiên Tứ cũng vô cùng vui vẻ, cậu đang mong đợi cũng sẽ thấy được biểu tình đó trên mặt của chị hai. Kết quả…

"Mẹ đưa cho em, có phải nói em ăn lặng lẽ thôi đúng không?" Ánh mắt của Địch Tê Nguyệt bỗng nhiên trở nên lạnh hơn.

"Ừm." Địch Thần gật đầu.

Đêm đó, Địch Tê Nguyệt để lại một lá thư cắt đứt quan hệ, cuốn gói con cóc bỏ nhà ra đi.

Cao Vũ Sanh nghe thấy mà xót: "Em cứ nghĩ anh sống ở nhà họ Địch tốt lắm." Dù sao Địch Kiến Quốc cũng là người tốt, tuy là không giàu có gì, nhưng nhìn tính cách lạc quan do thời gian dài tạo ra của Địch Thần, cứ nghĩ là không chịu khổ gì.

"Là cực kỳ tốt, ây da, cái tính tình quái kia của Địch Tê Nguyệt ấy à, nói gió nghĩa là mưa, thật ra tính cách cực kỳ tốt." Địch Thần cười nói, "Vào ban đêm đó, anh liền đi tìm chị ấy về."

Tin tức bỏ nhà đi bụi nhanh chóng bị người nhà biết. Địch Kiến Quốc và cha của Phương Sơ Dương ở kế bên đều đi tìm, Diêu Hồng Mai gọi điện hỏi từng người bạn học của cô, sốt ruột tới khóc. Địch Thần liền cầm tiền tiêu vặt mua một bình ô-xy nhỏ, kéo Phương Sơ Dương đi ra ngoài.

"Cũng không biết có phải là anh có vận khí tốt trời sinh không, thật đúng là bị anh tìm ra được."

Đêm hôm khuya khoắt, Địch Tê Nguyệt đeo một cái ba lô nhỏ đi trên đường cái. Một chiếc xe gắn máy gào thét chạy qua, kéo ba lô của cô. Quán tính của xe kéo cô té thẳng xuống, bởi vì ba lô còn đeo trên người, xe máy kia liền kéo cô về phía trước.

Địch Thần nghe được tiếng thét chói tai của Địch Tê Nguyệt từ xa, hít một hơi ô-xy liền chạy đến, kéo thẳng chỗ đằng sau của xe máy, lật ngược cả xe lẫn người chạy.

Tay Địch Tê Nguyệt đầy máu ngồi sững sờ trên đất, mở to mắt nhìn em trai gầy yếu biến thành lực sĩ Kim Cang sức mạnh vô song, nghĩ là mình sinh ảo giác. Cũng ngây ngốc thế, còn có Phương Sơ Dương hồng hộc chạy tới.

Địch Thần thu thập tên trộm xe máy, quay đầu lại đi qua ôm chị hai. Lúc này Địch Tê Nguyệt mới hồi phục tinh thần lại: "Tinh Tinh, em, em là siêu nhân à?"

Địch Thần lắc đầu, cậu nào biết siêu nhân là cái gì.

Từ ngày đó trở đi, Địch Tê Nguyệt không khỏi kiêu ngạo hẳn, vô cùng thích cậu em trai mới này.

"Chị ấy là một người cố chấp, chỉ cần là chị ấy thấy tốt, vậy đó chính là số một thế giới. Sau đó ngày nào cũng đi ra ngoài khoe khoang, nói em trai mình là siêu nhân, đẹp trai đến độ người thần phẫn nộ." Nhớ tới cái dáng vẻ kia Địch Tê Nguyệt, Địch Thần liền không nhịn được cười.

Cuối cùng Cao Vũ Sanh cũng hiểu được cái sự tự tin mù quáng của Địch Thần là từ đâu đến, chính là từ nhỏ đã được chị anh khoác lác mà thành: "Vậy người khác không tò mò sao?"

"Có chứ, chị ấy khoe khoang nhiều, người ta đâu có tin, muốn anh biểu diễn. Nhưng chị ấy chưa từng để anh làm thế, chống eo cãi nhau với người ta, "Dựa vào cái gì mà biểu diễn cho mấy người, mấy người nghĩ là siêu nhân rảnh rỗi lắm hở"." Địch Thần nói đến đây, nhịn không được cười, cười cười, mũi liền xót.

Cái kiểu dây thần kinh xoắn của Địch Tê Nguyệt, kiên trì cho rằng đứa bé trong bụng là đứa bé tốt nhất trên thế giới, nói cái gì cũng phải sinh ra cho bằng được. Không nghĩ đến, lúc sinh con lại xuất hiện chuyện ngoài ý muốn, cứ như thế từ bỏ thế gian, không bao giờ có thể khoác lác khoe khoang với người khác về em trai siêu nhân của mình nữa.

Cao Vũ Sanh xoa gương mặt hơi lạnh của Địch Thần: "Chị hai mất rồi, anh còn có em, chắc chắn em có thể khoe khoang còn cừ hơn chị ấy nữa."

Địch Thần: "… Vậy đúng là cực cho em rồi."

/Hết chương 112/

113. Chương 113

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chuyển ngữ: Cực Phẩm

Câu nói chen vào này, tâm tình thương cảm gì cũng bị cuốn mất, Địch Thần dở khóc dở cười ôm Cao Vũ

Sanh vào trong lòng xoa nắn.

Diêu Hồng Mai có bệnh Alzheimer, nên vô cùng dễ quên. Ngày hôm trước còn la hét muốn tìm Triệu Bân, hôm sau đã chẳng nhớ rõ, lại bắt đầu không tim không phổi ăn ăn uống uống. Bác sĩ làm kiểm tra toàn diện, xác định đã khống chế được bệnh tình của bà, trạng thái cơ thể có xu hướng ổn định rồi, có thể xuất viện.

Viện điều dưỡng Nam Sơn đưa xe đến đón, Địch Thần không đi theo được, chỉ có thể dặn y tá chăm sóc bà thật tốt. Thật ra cô giáo Diêu cũng không có cảm xúc chống cự gì với việc quay về viện điều dưỡng, chỉ là lúc lên xe, có hỏi Địch Thần một câu: "Sao A Nguyệt không tới tiễn mẹ vậy?"

Cổ họng Địch Thần nghẹn lại: "Trong sở nghiên cứu của chị ấy nhiều việc lắm, hai ngày nữa sẽ đến thăm mẹ."

Diêu Hồng Mai bĩu môi lầm bầm: "Được rồi, nói nó đừng có liều mạng như thế, liều mạng thêm nữa là có thể nghiên cứu ra giải Nobel luôn đó."

"Tạm biệt bà ngoại." Địch Mông Mông hơi luyến tiếc bà ngoại, dùng sức vẫy tay với xe.

Cô giáo Diêu ngây ngốc, cũng không có cảm xúc chia tay sầu khổ gì, đóng cửa xe xong liền yên tâm lấy đồ ăn vặt cháu ngoại đưa cho, nhai rộp rộp.

Có đôi khi, ngây ngốc cũng chẳng phải là chuyện xấu. Ít nhất ở trong thế giới của Diêu Hồng Mai, Địch Kiến Quốc vẫn còn đang tăng ca cả một ngày đêm trong đội hình cảnh, Địch Tê Nguyệt thì đang cố gắng hết mình ở trong sở nghiên cứu mà cô vất vả lắm mới được chọn vào, chỉ là đôi khi cũng không rõ lắm, tại sao cháu ngoại đang ở trong bụng con gái mình lại có thể phóng chiếc Maserati được.

Sau khi mẹ nuôi đi khỏi, trong bệnh viện lại yên tĩnh trở lại, không ai tới lầu ba giảng bài, cũng không có ai theo sát rạt Cao Vũ Sanh, canh hắn làm vật lý trị liệu.

Địch Thần nói cho Mông Mông chuyện Triệu Tử An không phải là cha bé. Mông Mông xoắn xuýt nhăn hai cái lông mày nhỏ nhỏ, có chút thất vọng lại đồng thời thở phào nhẹ nhõm.

"Phản ứng của con là sao thế hả?" Địch Thần thấy mà buồn cười, cái thằng nhóc mới lớn chừng nào đâu, trên mặt lại có thể có sắc mặt phong phú như thế.

"Giang sơn bất ổn, quả nhân lo lắng." Chủ công Mông Mông lên mặt cụ non chắp tay sau mông rời đi.

"Hở?" Địch Thần cảm giác mình thật đọc ít sách quá, sao mà lời của một thằng nhóc bé chít chẹo cũng nghe không hiểu.

Một tay Cao Vũ Sanh nắm lại, đặt ở trên môi cười khẽ.

"Cười cái gì mà cười, em nghe hiểu à?" Địch Thần vắt một cái khăn lông nóng, đi qua lau chân cho Cao Vũ Sanh.

Hôm nay mới đi cắt thạch cao, thay đổi bằng một loại dụng cụ cố định nhẹ nhàng có thể tháo ra, lúc không đi lại có thể không cần đeo. Bó thạch cao bao lâu thì chính là đã không rửa bấy lâu, mắt cá chân có đẹp cỡ nào đi nữa thì cũng bị tích một lớp dơ.

Cao Vũ Sanh có chút ngượng ngùng, muốn lấy khăn tự mình lau, bị Địch Thần phủi ra, không thể làm gì khác hơn là nói chuyện khác dời đi lực chú ý: "Ừm, em đoán ý của Mông Mông là, bé đã xưng vương xưng bá, bây giờ nếu như bỗng nhiên lòi ra thêm một thái thượng hoàng, cuộc sống sẽ trở nên bất ổn."

"Cái mớ bòng bong gì thế." Địch Thần không thể hiểu được tâm tư của mấy bạn nhỏ.

"Dịch ra chính là, bé vừa mới có một người mợ vừa có tiền vừa đối xử tốt với bé, thế chính là có được một cuộc sống tốt rồi. Bây giờ xuất hiện một người cha, sẽ thay đổi sinh hoạt, thời gian sắp tới sẽ không thể đoán trước được. Tuy là sẽ vui vẻ vì tìm được cha, nhưng đồng thời cũng sẽ vì không có chỗ ở cố định mà lo lắng vạn phần." Cao Vũ Sanh tận chức tận trách giải thích, chỉ thiếu điều viết một bài tập làm văn nữa thôi.

Địch Thần nghe mà khoé miệng co rút không ngừng: "Công phu nói sảng này của em đúng là càng ngày càng lợi hại. Một người mợ vừa có tiền vừa đối xử tốt với nó, trình độ tự biên tự diễn này sắp vượt qua anh rồi đấy."

"Em có tra tư liệu, hai người yêu nhau càng ở bên cạnh nhau lâu, thì sẽ trở nên càng ngày càng giống nhau. Vì cùng ca ca càng giống người yêu hơn, em đặc biệt tổng kết cách nói chuyện của ca ca để học." Cao Vũ Sanh nghiêm túc nói, mở laptop ra cho anh xem thành quả học tập của mình.

Địch Thần nhìn một nùi rậm rạp chằng chịt, chỉ cảm thấy đầu mình phình to như đầu hai người: "Học cái gì không học, lại đi học theo anh. Không được học, xoá xoá ngay."

"Tại sao?" Cao Vũ Sanh cẩn thận hỏi.

Địch Thần nhìn hắn như vậy, trong lòng mềm chảy nước. Là một người chưa từng yêu đương, Vũ Sanh chỉ có thể dựa vào tư liệu tìm được từ từ mò mò, mà theo thói quen làm gì đã tốt lại còn phải làm tốt hơn, liền khiến cho hắn đã làm được rồi mà vẫn chưa biết. Lại gần, ghé vào tai hắn nói thì thầm: "So với cái miệng nói như pháo của anh, anh vẫn thích cách nói chuyện của em hơn. Anh cũng không muốn sau này ở trên giường, nghe thấy em nói "Chu choa mẹ ơi lợi hại quá" đâu."

"…" Lỗ tai của Cao Vũ Sanh, đỏ lên mà mắt thường có thể thấy được.

Địch Thần nhân cơ hội hôn một cái lên mặt đang nóng bừng lên, quả nhiên vẫn là nóng nóng ấm ấm mới sướng.

"Tinh tinh," trên màn hình laptop, có một thông báo có email tới. Cao Vũ Sanh còn chưa mở ra, điện thoại đã reo lên, là viện trưởng mới của cô nhi viện gọi đến.

"Cao tiên sinh, tôi đã gửi danh sách cô nhi khó khăn của hầm mỏ Cao Viễn qua email cho cậu rồi. Cái này là cơ mật, cậu xem xong thì xoá đi, không thể truyền ra ngoài."

Cao Vũ Sanh vội vã cảm ơn đối phương, nói rằng mình sẽ không truyền ra ngoài, cũng sẽ không tuỳ tiện đi làm phiền những người này. Chỉ là xem xem có việc gì cần giúp đỡ không, rồi sẽ cố gắng giúp họ.

Cúp điện thoại, liền lập tức mở hộp thư đến ra. Đối với người thương người như Cao tổng đây, viện trưởng vẫn là xem hắn như bạn chí cốt, gửi đến một danh sách rất chi tiết. Bao gồm họ và tên, giới tính, và tình hình gần nhất.

Trong con số người như rừng, tổng cộng có mười ba người, đại khái chính là cực hạn mà năm đó ông ngoại có thể tìm được. Những công nhân mỏ đó cũng không phải là qua đời hết, cho dù có qua đời, hậu đại của bọn họ cũng không phải đều nguyện ý vào viện mồ côi.

Địch Thần lại gần xem chung với hắn: "Anh không tính là người ngoài đúng không?"

"Đương nhiên không tính." Cao Vũ Sanh thoải mái đưa màn hình qua hướng anh, bỗng thấy sắc mặt Địch Thần chợt biến, liền theo ánh mắt của anh nhìn sang.

Trong mười ba người, người khác thì không nhận ra, chỉ có hai cái tên quen thuộc.

Trần Chiếu Huy, nam, thi đậu Đại học Công an, bây giờ là một cảnh sát, hay thường trở lại quyên tiền.

Triệu Bân, nam, thi đậu Đại học C, sau này không có liên lạc.

"Triệu Bân!" Địch Thần không thể tưởng tượng nổi nhìn chòng chọc vào một hàng chữ kia, nhìn nhiều lần.

Trong cả nước người tên Triệu Bân không có tới mười ngàn thì cũng có cả tám ngàn, nhưng Triệu Bân thi đậu Đại học C thì không có nhiều lắm. Triệu Bân, là cô nhi của hầm mỏ Cao Viễn? Nếu như Triệu Bân này, chính là bạn trai của Địch Tê Nguyệt…

Vô số thông tin sôi trào trong đầu, Địch Thần bỗng nhiên cầm điện thoại lên, gọi điện cho Phương Sơ Dương.

Bên kia, vang lên vài tiếng rồi Phương Sơ Dương mới bắt: "Sao vậy?"

Địch Thần vội vàng hỏi: "Hôm nay chú có về nhà không? Giúp anh tìm một thứ."

"Chỗ tôi xảy ra chuyện ngoài ý muốn, mấy ngày nữa cũng không về được." Giọng nói của Phương Sơ Dương có chút khàn, nói mấy câu đã cúp.

Địch Thần nắm chặt điện thoại, đi tới đi lui.

Cao Vũ Sanh thấy cảm xúc của anh không đúng lắm: "Anh muốn tìm cái gì?"

"Anh phải về nhà một chuyến." Hai mày của Địch Thần nhăn chặt, có một suy nghĩ đáng sợ cứ quanh quẩn trong đầu, phải xác định ngay lập tức. Nhưng mà anh lại không nỡ để một mình Cao Vũ Sanh ở đây, vẫn còn chưa bắt được sát thủ, lúc nào cũng có thể quay lại đòi mạng của Vũ Sanh.

"Em quay về đó với anh." Cao Vũ Sanh chống chống xuống giường.

Bây giờ hắn có thể chống nạng đi được, thật ra đã có thể xuất viện. Chỉ là xuất phát từ suy nghĩ an toàn nên mới chưa về nhà.

Địch Thần suy nghĩ một chút, gật đầu đồng ý. Nhờ y tá riêng của phòng bệnh cao cấp trông Địch Mông Mông giùm, y tá vui vẻ đồng ý, dẫn bé đến khu trẻ em chơi. Mà anh thì dùng xe đẩy gấp đẩy Cao Vũ Sanh, im lặng đi đến nhà để xe dưới hầm.

Khu Gia Chúc Viện Cục Công an vẫn như cũ, không có chỗ đậu xe. Địch Thần để xe ở đầu ngõ, đẩy Cao Vũ Sanh đi về nhà, một đường nhận được ánh mắt tò mò của hàng xóm.

"Địch Thần, lâu lắm không gặp con."

"Thần Thần, ai đó?"

Địch Thần cười rồi lần lượt chào hỏi: "Gần đây bận chút việc nên ở chỗ khác. Đây là bạn trai con, bộ dáng đẹp trai đúng không?"

Bởi vì anh nói quá mức tự nhiên, tất cả mọi người không nghe ra được là "bạn trai" chứ không phải "bạn bè," còn phụ hoạ theo khen bộ dáng Cao Vũ Sanh thật đẹp trai. Chỉ có Cao Vũ Sanh nghe rõ lời của anh, cúi đầu yên lặng vui vẻ.

Khu cũ này không có thang máy, Địch Thần ném xe đẩy ở một bên, trực tiếp cõng hắn lên lầu. Anh Thần đã hít ô-xy, ôm cũng không phải nói chơi, chỉ là sợ cầu thang quá thấp đụng vào cái đầu thông minh của Tiểu Thiên Tứ, chỉ có thể cõng thôi.

"Em đi đám cưới bao giờ chưa?" Địch Thần cõng hắn, đi lên leo lên trên trong hành lang cũ kỹ.

"Chỉ đi đám cưới kiểu Tây." Cao Vũ Sanh thành thật trả lời.

Địch Thần nâng nâng người lên ước lượng: "Hề hề, đám cưới kiểu Trung Quốc có một quy củ thế này, chân của cô dâu không được chạm đất. Em nói xem, anh đây có tính là diễn tập sớm không?"

Cao Vũ Sanh ngây người một chút, mới hiểu được anh đang nói gì: "Mười lăm năm trước đã tập qua rồi."

Khi đó, Địch Thần cứ như thế cõng hắn, một đường đi ra khỏi núi.

Địch Thần nghĩ lại: "Có thể không phải sao, nói như thế, thật ra em có thể xem là vợ nuôi từ bé của anh."

Giọng nói của Cao Vũ Sanh không hề lên xuống nói: "Nhưng mà anh lại bỏ em giữa đường, còn không tính nhận lại…"

"Dừng, dừng!" Địch Thần vỗ vỗ lên cái mông rắn chắc của hắn, "Lại lôi chuyện cũ ra."

Không muốn tiếp tục chủ đề này nữa, Địch Thần đi nhanh hơn, dùng một bước bước hai bậc thang, không lâu sau đã đến nhà. Thả Cao Vũ Sanh lên sô pha, mình thì chạy xuống vác xe lăn lên, nói hắn ngoan ngoãn ngồi, mình thì chạy vào trong nhà lục tung lên.

Cao Vũ Sanh lấy nạng gấp ra, khập khiễng đi tìm anh.

Bởi vì phòng có hạn, di vật của cha và Địch Tê Nguyệt đều được bỏ vào trong rương. Lúc này mang ra, vô cùng tốn sức. Địch Thần lôi một cái hộp gỗ cũ kỹ ra, lấy đồ vật ngổn ngang bên trong ra ngoài.

Đồ trang điểm, giỏ xách, búp bê Barbie, giày, nhật ký…

Cao Vũ Sanh ngồi xuống bên giường, cầm quyển nhật ký màu trắng mộc mạc kia, mở ra đọc. Không giống với kiểu chữ xinh đẹp của những cô gái bình thường, chữ viết của Địch Tê Nguyệt có thể xem là tà mị cuồng quyến, một cái tên thôi đã có thể chiếm hết trang bìa trong.

"Tìm được rồi!" Địch Thần lấy ra một tờ giấy viết bản thảo đã ố vàng trong đống sách tham khảo, trên đó viết chi chít những công thức kiểm tra.

Cao Vũ Sanh đặt nhật ký xuống, nhíu mày nhìn sang: "Đây là gì?"

Ở giữa của tờ giấy viết bản thảo là màu trắng, hai bên in đường viền hoa trang trí màu xanh biếc, chắc là giấy viết bản thảo riêng của đơn vị nào đó. Địch Thần cầm tờ giấy viết bản thảo kia, đầu ngón tay bắt đầu run, cắn răng nói: "Em có nhớ không, báo cáo thực nghiệm cuối cùng trong bài viết phân tích thị trường chứng khoán hôm đó?"

Cao Vũ Sanh lập tức nhớ tới, nhanh chóng mở di động tìm tới tấm hình chụp màn hình cắt ra. Báo cáo thực nghiệm bị làm mờ ngày đó, tuyên bố có thể chứng minh mỏ khai thác Cao Viễn có liên quan đến buôn lậu kim loại màu, khung hoa văn đó giống y như đúc với tờ giấy trong tay Địch Thần.

"Đây là giấy in chuyên dụng trong sở nghiên cứu mà Địch Tê Nguyệt làm." Giọng nói của Địch Thần là thoát ra từ trong kẽ răng.

Nói cách khác, bản giám định báo cáo kia là từ trong sở nghiên cứu của Địch Tê Nguyệt ra. Mà Triệu Bân, bây giờ xem ra, chính là cô nhi do hầm mỏ Cao Viễn để lại.

Cao Vũ Sanh kéo tay anh: "Anh nghi ngờ…"

"Đây không phải là nghi ngờ, chắc chắn đúng là thế." Hai mắt Địch Thần đỏ lên, "Triệu Bân, cầm cục đá có phóng xạ đến để cho Địch Tê Nguyệt kiểm nghiệm, khiến cho Mông Mông mắc bệnh tim bẩm sinh."

/Hết chương 113/

Giấy viết bản thảo

114. Chương 114

Chuyển ngữ: Cực Phẩm

Bệnh tật bẩm sinh, ngoại trừ di truyền tác nhân bên ngoài, không thì chính là có quan hệ với hoàn cảnh tiếp xúc lúc người mẹ mang thai.

Viên quặng đầu tuyết nhỏ, phóng xạ không nhiều, giống như vài lần chụp X-quang. Nhưng phôi thai lại vô cùng nhạy cảm với phóng xạ, phụ nữ có thai đều không thể chụp X-quang. Ba đời nhà họ Địch không có ai

mắc bệnh tim, vậy thì chắc chắn Địch Mông Mông có quan hệ với chuyện này.

"Tên khốn nạn!" Địch Thần nắm chặt tờ giấy viết bản thảo, hai mắt muốn nứt ra, "Chị ấy có thai, mà Triệu Bân vẫn để cho chị ấy tiếp xúc với khoáng thạch có phóng xạ! Em nói xem, có phải thuyên tắc ối cũng là do phóng xạ gây ra không?"

Địch Tê Nguyệt mất vì trong quá trình sinh con lại bỗng nhiên bị thuyên tắc ối, nếu như chuyện này cũng có quan hệ với phóng xạ, anh chắc chắn sẽ giết Triệu Bân.

Cao Vũ Sanh lên tìm hiểu thông tin một chút, lắc đầu: "Thuyên tắc ối thuộc về bệnh tật đột phát, chắc không có quan hệ nhiều với phóng xạ."

Nói như vậy, Địch Thần mới cảm thấy dễ chịu hơn, gấp tờ giấy viết bản thảo lại, cất vào túi: "Cho Triệu Bân bảo vệ mạng chó của hắn."

Đợi đến khi tìm được Triệu Bân thì đánh hắn một trận là được, để cho hắn cũng được cảm nhận cảm giác quả tim dừng lại là như thế nào. Nhưng mà biển người mênh mông, đi đâu tìm tên rùa đen rút đầu đó đây?

"Nhưng mà..." Cao Vũ Sanh muốn nói lại thôi.

"Nhưng mà sao?" Địch Thần vốn đang ngồi xổm dưới đất, nghe thế thì lập tức quay đầu lại nhìn về phía Thiên Tứ.

Cao Vũ Sanh đỡ anh lên, ngồi cùng với mình: "Nói thế này, nếu như Triệu Tử An chính là Triệu Bân, rất nhiều chuyện có thể được giải thích rõ ràng."

"Ừm?"

"Ca ca có nhớ không, hộp thư mà em nhận được hình chụp đó." Cao Vũ Sanh lấy điện thoại mở hộp thư đến, cho Địch Thần xem.

Hộp thư này là một hộp thư cá nhân, rất ít khi nhận được thư từ người khác. Thư bao gồm ảnh chụp nhảy lầu của Diệp Dung vẫn còn xếp đầu tiên, cũng chưa bị thư mới đẩy xuống dưới. Mà phía dưới thư này, thế mà lại là bản kế hoạch mà Triệu Tử An gửi cho hắn.

"A, đây là bản kế hoạch của cậu em trai nhỏ của em đây mà, lúc đó em đưa cho Triệu Tử An địa chỉ hộp thư này."

Cậu em trai nhà họ Cao không biết làm bản kế hoạch, thế là lười biếng ném cho Triệu Tử An làm. Sau khi quản lý ngân sách hết lòng hết dạ làm xong, lại sang tay gửi cho khách hàng Cao Vũ Sanh.

Hộp thư cá nhân này không phải là hộp thư công việc thường dùng của Cao Vũ Sanh, rất ít người biết. Mà người bí ẩn gửi ảnh chụp, hết lần này tới lần khác lại gửi thư đến hộp thư này.

Cao Vũ Sanh gật đầu: "Còn có, lúc trước chúng ta đã từng phân tích, Cao Mục Địch bị người nào đó gạt trả tiền đặt cọc cho người môi giới vụ lừa bán, hơn phân nửa là người của ngân hàng ngầm bên Châu Âu kia giới thiệu."

Em trai họ Cao phá của đến Châu Âu chơi bài, cần ngân hàng ngầm đổi tiền. Mà Triệu Tử An là cố vấn đầu tư cá nhân, phục vụ cao cấp tất cả mọi mặt, chuyện giật dây ngân hàng ngầm thế này, trên cơ bản là có thể nằm trong phạm vi phục vụ bình thường.

Hai người im lặng một lúc lâu.

Địch Thần lại lục trong hộp lần nữa, hy vọng sẽ tìm được đồ vật gì đó liên quan đến Triệu Bân ở trong di vật của Địch Tê Nguyệt. Nhưng mà, Địch Tê Nguyệt hẹn hò với Triệu Bân lâu như thế, hai người lại không có tấm hình chụp chung nào.

"Hay là gọi cho Phương Sơ Dương, nói nó đi tra ghi chép thuê phòng." Linh quang của Địch Thần lóe lên.

Tra ghi chép thuê phòng của chị mình… Cao Vũ Sanh không biết nói cái gì, cầm quyển nhật ký kia: "Chúng ta có thể đọc nó không?"

Địch Thần quay đầu lại, nhận quyển nhật ký bìa da: "Đọc trộm nhật ký sẽ khiến chị ấy tức giận."

Cao Vũ Sanh: "Vậy…"

"Để anh nói cho chị ấy biết một tiếng." Địch Thần đứng lên, hướng về phía trong phòng hô lên, "Địch Tê Nguyệt, em đọc nhật ký của chị nha!" Nói xong, liền mở thẳng ra.

Cao Vũ Sanh: "…"

Chữ viết trong nhật ký cũng giống như trang bìa, rồng bay phượng múa vượt ra khỏi hàng kẻ ngang.

[A Bân cười lên cực kỳ dễ nhìn luôn, mỗi lần nhìn thấy anh ấy thì buồn phiền gì cũng có thể quên hết. Chỉ có một điểm không tốt thôi, là anh ấy nhìn thấy ai cũng cười, trêu hoa ghẹo nguyệt thiệt là phiền. Nói anh ấy thì anh ấy còn bày ra vẻ mặt vô tội, "Trời sinh anh có mắt cười mà, không có cách nào cả."]

[Muốn dẫn A Bân đi gặp cha mẹ, nhưng anh ấy vẫn cứ sợ, cảm thấy điều kiện của mình không tốt, sẽ khiến cho cha mẹ mình không thích. Anh ấy thật quá nhạy cảm tự ti, Triệu Bân tốt như thế, ai lại không thích anh ấy chứ? Siêu nhân Tinh Tinh chắc chắn có thể chấp nhận anh ấy, Phương Heo Con thì khó mà nói. Phương Heo Con không thích kiểu người nhìn rất thông minh, nhóc ấy chỉ thích loại cà tưng giống Tinh

Tinh…]

"Phật." Địch Thần bỗng gập nhật ký lại, đọc không nổi nữa: "Chắc chắn chị anh có hiểu lầm gì đó với hai tụi anh."

Cao Vũ Sanh không dám trả lời, dùng tay che miệng len lén cười một cái, cầm quyển nhật ký lại mở tới tờ miêu tả Triệu Bân: "Triệu Bân là một người có mắt cười, Triệu Tử An cũng thế."

Địch Thần xoa cằm: "Vậy cái bằng tốt nghiệp là sao?" Hiện giờ chỉ có chuyện này là giải thích không được. Nếu có thể dùng bằng tốt nghiệp này để nhậm chức, có nghĩa là bằng tốt nghiệp này là thật, Triệu Bân cũng không thể học lại một đại học khác trong năm năm, đúng chứ?

Siêu nhân Tinh Tinh oánh người cái bụp, đánh sai người thì không tốt lắm.

Cao Vũ Sanh suy nghĩ một chút, tìm tấm hình chụp bản copy của tấm bằng tốt nghiệp mà Quý Tiện Ngư gửi đến, cắt mã trên bằng tốt nghiệp ra, dán vào một trang web tìm kiếm.

Mã được đọc, chứng minh bằng tốt nghiệp là thật. Chọn vào để kiểm tra chi tiết hơn:

[Bằng tốt nghiệp Đại học C, họ và tên học sinh: Triệu Bân.]

Địch Thần: "… Chuyện gì thế này?"

Cao Vũ Sanh lộ ra vẻ mặt "Quả là thế": "Bằng tốt nghiệp là giả, nhưng mã số là thật."

Nói cách khác, Triệu Bân làm giả một tấm bằng tốt nghiệp từ Đại học A, nhưng mã số trên đó lại chính là mã số thật tốt nghiệp từ Đại học C của mình. Nhân sự Cá Mặn sơ ý, cũng không phát hiện được chỗ không đúng.

Triệu Tử An chính là Triệu Bân!

Địch Thần đứng dậy, thở hồng hộc, một lát sau mới nói: "Anh phải nói với nói với Phương Sơ Dương một tiếng."

Tên Triệu Bân kia, trốn trốn tránh tránh nhiều năm như thế. Bây giờ biết mình sắp lòi vảy rồi, chắc lại tính chạy, phải nói Phương Sơ Dương hỗ trợ mới được.

Điện thoại gọi đi, một lát mới được bắt.

"Chú đang ở đâu?" Địch Thần hỏi trước một câu, nếu như đang làm nhiệm vụ thì không tiện nói, anh sẽ tự mình đi bắt người.

"Ở bệnh viện." Trạng thái của Phương Sơ Dương, còn kém hơn so với lúc sáng.

"Bệnh viện?" Bây giờ Địch Thần cực kỳ nhạy cảm với cái từ này, "Ở bệnh viện nào, chú bị sao à?"

Phương Sơ Dương dựa vào cửa sổ trong hành lang bệnh viện, hít một hơi thuốc thật mạnh: "Đội trưởng Phạm xảy ra chuyện rồi."

Bệnh viện công lập khu trung tâm, trong hành lang tràn đầy mùi thuốc tiêu độc. Cửa phòng chăm sóc đặc biệt đóng chặt, chỉ có thể nhìn qua cửa sổ thuỷ tinh nhỏ trên cửa, nhìn người hôn mê bất tỉnh bị quấn thành xác ướp.

Đầu Tiểu Mã quấn băng gạc, ngồi trên ghế hành lang, im lặng rơi nước mắt.

"Anh Mã, anh cũng mới tỉnh, vào phòng bệnh nằm nghỉ đi, để em trông chừng ở đây cho." Trần Chiếu Huy nhỏ giọng khuyên hắn.

Tiểu Mã lắc đầu: "Anh phải đợi đội trưởng tỉnh lại, ông ấy vì cứu anh mới bị thương thành như thế, hu hu hu…" Người đàn ông cao lớn, ôm mặt thấp giọng khóc thành tiếng.

Phương Sơ Dương rút điếu thuốc ra quay về, thấy bộ dáng này của Tiểu Mã, liền giận nhưng lại không có chỗ phát tiết: "Khóc cái gì mà khóc, hôm qua đi ra ngoài làm tàng một phen, sao mà không khóc."

"Đội phó." Tiểu Trần nhanh chóng đứng dậy, kéo hắn một cái, "Đó là mệnh lệnh của đội trưởng, không phải là chủ ý của anh Mã."

Tiểu Mã đỏ mắt ngẩng đầu: "Đội trưởng còn không phải là vì…" Nói được một nữa, bỗng nhiên lại nuốt ngược lại, tiếp tục cúi đầu im lặng không lên tiếng.

Lúc Địch Thần đẩy Cao Vũ Sanh tới, thấy được cảnh tượng không khí ngột ngạt như thế. Ba cảnh sát chẳng ai nói gì, kỳ quái là cũng không nhìn thấy người nhà của đội trưởng Phạm.

Phương Sơ Dương thấy hai người bọn họ, lập tức nhướng mày: "Hai người đến đây làm gì, đi về nhanh!"

Đúng lúc này, bác sĩ phòng chăm sóc đặc biệt bước ra: "Bệnh nhân vẫn chưa tỉnh, để bảo đảm không bị nhiễm bệnh, hôm nay không được thăm bệnh nhân."

Phòng chăm sóc đặc biệt không cho phép người nhà vào, mỗi ngày chỉ có thời gian hai mươi phút để thăm

bệnh. Phương Sơ Dương ở đây chính là muốn gặp đội trưởng Phạm, nghe được người còn chưa tỉnh, đỉnh đầu của ba người lập tức giăng đầy mây đen.

"Đội phó, anh cần làm gì thì đi làm đi, anh Mã thì đi nghỉ ngơi, em canh ở đây, có gì thì em sẽ gọi hai người." Tiểu Trần khuyên bọn họ đi, không có thăm bệnh, đứng ở đây cũng chẳng được gì.

Phương Sơ Dương xách Tiểu Mã lên, giao cho Tiểu Trần áp giải về phòng bệnh, mình thì cùng Địch Thần và Cao Vũ Sanh bước nhanh ra khỏi bệnh viện.

"Chú không ngủ cả đêm à?" Địch Thần lái xe, tống Phương Sơ Dương về đồn cảnh sát trước.

Phương Sơ Dương lấy điếu thuốc ra ngậm vào miệng, nhắm mắt nghỉ ngơi: "Ừ."

"Tiện nói chuyện chút không?" Địch Thần thấy bộ dáng kia của đội trưởng Phạm, trong lòng cũng rất khó chịu.

Nghiêm túc mà nói, đội trưởng Phạm là vai chú của hai người, dù sao trước kia cũng là trợ thủ của Địch Kiến Quốc. Sau khi Địch Kiến Quốc qua đời, đội trưởng Phạm đã giúp không ít việc. Ngoại trừ gần đây chẳng hiểu sao không cho Phương Sơ Dương tham dự vào vụ án sát thủ, thì đối với hắn cũng rất quan tâm.

"Đêm qua ông ấy đến một trung tâm tắm hơi tra án, chỗ đó rò rỉ khí ga, bỗng nhiên nổ tung." Giọng nói của Phương Sơ Dương nghèn nghẹn.

"Là cái này à?" Cao Vũ Sanh mở tin địa phương mà sáng sớm điện thoại đề cập.

[Mười một giờ tối qua, phòng tắm công cộng Nam Kiểu phát sinh hoả hoạn, tổng cộng có mười ba người bị thương.]

Phương Sơ Dương hít sâu một hơi: "Ừ."

Đội trưởng Phạm muốn tra tin tức có liên quan đến sát thủ. Ông không cho Phương Sơ Dương tham dự vào chuyện này, cụ thể là tại sao lại tra đến được phòng tắm kia thì không rõ.

Hai người đội trưởng Phạm và Tiểu Mã là bí mật hành động, không báo cho những người khác, sánh kịp với tính chất đợt Phương Sơ Dương dẫn theo Tiểu Trần tới cô nhi viện "trộm" mấy đứa bé.

Sát thủ trên Bát Hồi Lĩnh kia, sau khi chạy trốn khỏi trại giam thì liền hoàn toàn không có tin tức gì, không nghĩ đến lại chạm mặt đội trưởng Phạm trong phòng tắm kia. Hai bên đều bất ngờ, người nọ chạy trốn, đội trưởng Phạm và Tiểu Mã lập tức bắt đầu đuổi theo, tình cảnh gà bay chó sủa.

Không biết sát thủ kia lấy ra một khẩu súng từ đâu, mà đội trưởng Phạm cũng mang theo một khẩu. Trong một khắc đó, sát thủ bị kỹ thuật bắn súng cực kỳ chuẩn xác của đội trưởng Phạm bắn trúng. Đúng lúc này, chỗ đó bỗng dưng nổ oành.

Lúc nửa đêm, Phương Sơ Dương giật mình tỉnh giấc từ trong lúc ngủ mơ, liền nhận được tin tức đội trưởng Phạm và Tiểu Mã bị thương do nổ khí ga.

"Hiện giờ xem ra là rò rỉ khí ga." Hai mắt Phương Sơ Dương u ám.

"Cảnh tượng này hơi quen chút." Địch Thần nhíu mày.

Lúc đó ở sòng bài nhỏ ở Chu Trại, cũng mới tra được tí đầu mối, lại đột nhiên nổ tung.

"Ừ." Phương Sơ Dương cũng chẳng kinh ngạc mấy, nhìn thoáng qua gáy của Cao Vũ Sanh ngồi ở vị trí kế bên tài xế, lại lần nữa nhắm mắt lại, "Còn có một chuyện, không biết anh có nhớ kỹ không, năm đó chúng ta ngủ ở sát vách, tại sao lại không nghe thấy tiếng giết chóc bên cạnh. Cha tôi là một cảnh sát chuyên nghiệp, sao lại nằm đó mặc cho người đâm chết?"

Nghe nói thế, Địch Thần chợt siết chặt tay lái, từ từ phanh lại.

Cao Vũ Sanh nhìn về phía anh.

Địch Thần từ từ hít vào một hơi, xuyên qua kính chiếu hậu nhìn Phương Sơ Dương ngửa đầu nhắm mắt, lại nhìn Cao Vũ Sanh bên cạnh, khó khăn nói: "Anh nhớ kỹ, là do rò rỉ khí ga, trúng độc cacbon monoxit (CO)."

/Hết chương 114/

115. Chương 115

Chuyển ngữ: Cực Phẩm

Thủ pháp gây án tương tự, xâu chuỗi đến chuyện diệt môn nhà họ Phương, nổ sòng bài, hoả hoạn ở phòng tắm rửa. Mà liên quan đến đó, là sát thủ muốn giết Cao Vũ Sanh, cầu vượt xe tải súng bắn đinh, Bát Hồi Lĩnh xe tải súng bắn đinh, bệnh viện dây thừng súng bắn đinh.

"Anh nói xem, tập đoàn sát thủ này." Phương Sơ Dương liếm đôi môi khô khốc, dùng giọng nói cực kỳ chậm chạp hỏi, "Có phải là Cửu Kiêu hay không?"

Cừu Kiêu, chính là người hiềm nghi lớn nhất trong chuyện diệt môn nhà họ Phương. Năm đó, cha Phương Sơ Dương bắn chết tên anh trai tội phạm giết người, một binh khí hình người - lính đánh thuê ở Đông Nam Á.

Thủ pháp gây án giống nhau, xuất quỷ nhập thần giống nhau.

Địch Thần hít vào một hơi khí lạnh, nếu như thật sự phía sau này đúng là liên quan đến Cừu Kiêu, việc đội trưởng Phạm không cho Phương Sơ Dương tham dự là có thể giải thích được.

Người tên Cừu Kiêu này, cực kỳ ghi thù. Năm đó cha Phương Sơ Dương giết anh trai hắn, hắn liền giết cả nhà họ Phương. Địch Kiến Quốc vẫn luôn lo lắng Cừu Kiêu sẽ quay lại giết Phương Sơ Dương, liền nhanh chóng xin chuyển cương vị, thay đổi đơn vị, thay đổi khu vực, cũng đổi luôn cả nơi ở.

Đội trưởng Phạm biết rõ chuyện này, tên sát thủ quỷ thần khó lường này vẫn luôn là tâm bệnh của Địch Kiến Quốc, là trợ thủ của Địch Kiến Quốc, hai người bọn họ đã tìm kiếm Cừu Kiêu nhiều năm.

Cao Vũ Sanh tuỳ tiện đoán cũng hiểu được, nhưng không tiện nói chen vào, im lặng nghe hai anh em nói chuyện. Chỉ cúi đầu nắm bàn tay đang đặt trên cần gạt của Địch Thần, đổi chế độ xe thành "P" (1), để cho xe hoàn toàn dừng hẳn, phòng Địch Thần kích động quá đạp trúng chân ga.

(1) Chế độ P (Park): chế độ đậu xe.

Địch Thần nắm lại tay hắn, dùng sức nắm chặt, quay đầu nhìn về phía Phương Sơ Dương ngồi phía sau: "Lão Phạm không cho chú tham dự, chắc là sợ Cừu Kiêu nhận ra, chú chính là thằng bé lọt lưới năm đó."

Phương Sơ Dương dựa vào lưng ghế, một tay che mắt.

"Chú không sao chứ?" Địch Thần vươn tay đẩy đẩy hắn.

Phương Sơ Dương đẩy tay anh ra, ngồi thẳng lên: "Tôi khoẻ lắm, đợi nhiều năm thế rồi, cuối cùng tên đó cũng xuất hiện. Nói hắn đến đây, tôi muốn tự tay quật chết hắn!"

"Chú bình tĩnh chút!" Địch Thần nhìn đến cau mày, "Anh thấy đội trưởng Phạm không cho chú tham dự, cũng không chỉ sợ chú bị bại lộ, mà càng sợ chú bị kích thích đến giống con gà dựng mào thế này."

"Anh nói ai là gà dựng mào?" Trọng điểm đầu tiên mà Phương Sơ Dương bắt được cực kỳ chuẩn.

Cao Vũ Sanh giả làm nền hồi lâu, bỗng nhiên mở miệng, cắt đứt trận cãi vã một khi bắt đầu thì không dừng lại được của hai anh em:

"Tuy là em không hiểu chắc lắm, nhưng đứng ở vị trí của đội trưởng Phạm, là ông ấy lo lắng anh sẽ không kiềm chế được tâm tình của mình. Trong loại công việc khá chặt chẽ cẩn thận của mọi người, hẳn là rất kiêng kị hành vi báo thù liều lĩnh. Nếu Cừu Kiêu là một người ngay cả chuyện nhỏ cũng thù dai, nếu như không thể một kích tất trúng, rất có thể sẽ liên luỵ đến người thân."

Những chuyện khác thì không quản được, cũng không có tư cách mà quản, Cao Vũ Sanh chỉ có thể uyển chuyển nhắc nhở một chút.

Không đợi Phương Sơ Dương nói gì, Địch Thần lập tức nói tiếp: "Đúng thế, chính là không nên mạo hiểm, trong nhà còn có anh và Mông Mông này. Anh trai yếu đuối anh đây, chú phải bảo vệ anh đó!"

Nghe "Anh trai yếu đuối," suýt nữa Phương Sơ Dương đã ói miếng bánh chiên mới ăn sáng nay ra. Nhưng mà bị Địch Thần quấy một trận thế này, thật ra tâm trạng cũng tốt hơn chút, thở thật dài: "Đã bảo vệ người nhà của đội trưởng Phạm rồi, hai người cũng hãy chú ý an toàn."

Nói xong, giơ tay lên vỗ đầu của Cao tổng giả vờ ngoan ngoãn một cái: "Sau này có chuyện gì thì cứ nói thẳng, quanh co lòng vòng phiền muốn chết."

Địch Thần không chịu được, lập tức đánh lại: "Chú làm gì thế, dựa vào cái gì mà đánh em ấy."

"Tôi cứ đánh đấy thì sao, trong cái nhà này, không hề có người mà tôi không đánh được!" Phương Sơ Dương phách lối nói.

"Moẹ, anh thấy da chú hơi bị ngứa rồi đấy!" Địch Thần nói xong liền tính leo xuống ghế sau đánh hắn.

Cao Vũ Sanh sửng sốt chỉ một lát, khoé miệng từ từ nhếch lên, đè cũng không đè xuống được, vội vàng kéo Địch Thần lại: "Anh cả đánh đúng."

Địch Thần: "…"

Bạn trai không tiền đồ thì phải làm sao bây giờ? Về nhà vào chăn nghiêm túc dạy dỗ!

Siêu nhân Tinh Tinh im lặng nuốt một ngụm máu xuống, lại lần nữa đề máy xe, chạy đến đội hình cảnh. Tâm tình của Phương Sơ Dương đã đỡ hơn, cuối cùng cũng có sức hỏi Địch Thần, lúc nãy gọi điện thoại có gì không.

Cao tổng đã được anh cả chấp nhận, dũng cảm giành trả lời: "Hai tụi em điều tra ra được, Triệu Tử An chính là Triệu Bân."

"Cái gì?!" Hai mắt của Phương Sơ Dương chợt sắc lên.

"Chín mươi chín phần trăm chính là anh ta." Địch Thần nhìn Cao Vũ Sanh, hỏi ý kiến của hắn.

Cao Vũ Sanh nói thật sự cho Phương Sơ Dương nghe: "Triệu Bân là cô nhi trong tai nạn khai thác ở mỏ Cao Viễn. Chuyện ám sát gần đây nhất có thể liên quan đến tai nạn khai thác mỏ Cao Viễn. Nếu như mọi người cần tư liệu về chuyện này, em có thể cung cấp."

Lượng tin tức trong câu này có hơi lớn, Phương Sơ Dương im lặng thật lâu. Hắn không hỏi tai nạn khai thác mỏ Cao Viễn là sao, cũng không hỏi vì sao lại có quan hệ, một lát sau mới vỗ đầu Địch Thần: "Bảo vệ tốt Tiểu Thiên Tứ của anh, sắp tới đừng đi gặp Triệu Bân một mình. Nếu hai người đã nghi ngờ hắn ta có quan hệ với sát thủ, thì phải phòng bị trước kế điệu hổ ly sơn."

Địch Thần ngạc nhiên tại sao hắn lại không chửi thô tục, nhìn qua từ kính chiếu hậu, liền chống lại cặp mắt bình tĩnh nghiêm túc của Phương Sơ Dương. Trong nháy mắt đã hiểu.

Nói đến mức này, mặc dù Phương Sơ Dương không nói rõ, Địch Thần cũng biết, vụ án mà hắn đang điều tra hôm nay, chắc chắn có liên quan đến mỏ khai thác Cao Viễn. Lúc trước thần thần bí bí quay lại huyện Ngũ Đồng, còn nói có thể phải tra án kín, chắc chắn đã phát hiện được gì ở Ngũ Đồng.

Chuyện của Cao Viễn, không chỉ là phóng xạ và tai nạn khai thác mỏ, còn bao gồm lén khai thác kim loại màu bán ra nước ngoài.

Tiếp nữa thì không tiện hỏi, Địch Thần cũng tự giác ngậm miệng. Xe lái đến trước cửa đội hình cảnh, xa xa nhìn thấy một người, đang quanh quẩn ở góc đường.

"Triệu Bân!" Thật đúng là nhắc Tào Tháo là Tào Tháo tới! Địch Thần mở to hai mắt nhìn, lái thẳng xe đến trước mặt hắn.

Triệu Tử An thật sự hơi ngẩn ra với Địch Thần bỗng nhào ra từ trên xe, còn chưa phản ứng kịp, đã hứng một quyền.

"Làm gì thế, chỗ này là đồn cảnh sát!" Phương Sơ Dương nhảy xuống xe, kéo tay Địch Thần lại.

Triệu Tử An lảo đảo một chút, hai tay siết chặt túi công văn, không có ý đánh lại. Ngẩng đầu, trên mặt vẫn giữ nguyên nụ cười vốn có: "Địch tiên sinh, có chuyện gì thế?"

"Con mẹ nó anh…" Địch Thần muốn kéo người đến ngõ hẻm, bị Phương Sơ Dương vỗ một cái.

"Anh đến đây làm gì?" Phương Sơ Dương lạnh giọng hỏi.

Triệu Tử An dùng mu bàn tay xoa khuôn mặt bị Địch Thần đánh đỏ, nhỏ giọng nói: "Có một người bạn nhờ tôi đến đây đưa ít đồ cho anh."

Phương Sơ Dương hơi nheo mắt lại, không nói một lời kéo Địch Thần cố gắng đánh người ra, mang Triệu Tử An vào đội hình cảnh.

Bên trong có chuyện gì xảy ra thì không biết được. Địch Thần đỗ xe ở góc đường, cứ thế ngồi trong xe đợi Triệu Tử An ra ngoài.

Cao Vũ Sanh im lặng ngồi với anh, mình thì mở điện thoại ra xử lý email của công ty.

Địch Thần nhìm chằm chằm cánh cửa, trợn đến hai mắt cũng khô, mới nhớ tới chuyện gửi một tin nhắn cho Phương Sơ Dương, nói cho hắn nếu như Triệu Tử An có đi thì nói cho mình biết một tiếng. Lúc này mới thu lại ánh mắt nhìn cửa chính của đội hình cảnh, nhìn về phía Cao tổng còn đeo đồ cố định trên chân: "Có mệt không?"

"Không mệt." Cao Vũ Sanh còn đang chăm chú gửi email lại, được Địch Thần xoa đầu mới ngẩng lên, giờ mới nhớ đến lại bổ sung một câu, "Miễn là cùng với anh, làm sao cũng không mệt."

"Thật không." Đã quen với việc được thả thính, giờ Địch Thần sẽ không bị tê dại đến độ nói không thành lời, không có ý tốt dán sát lại, từ từ nắm gáy Cao Vũ Sanh, "Thằng nhóc này, cũng không thể lúc nào cũng nói chắc nịch thế được, sau này sẽ có trường hợp tự làm mình mất mặt đó, thế là không được."

Câu này nói rất chậm, cộng thêm bàn tay xấu xa kia, cố gắng chọc cho tai Cao tổng đỏ lên.

Nhưng mà lần này lỗ tai của Cao tổng lại không phối hợp, cất điện thoại đi, Cao Vũ Sanh kéo cái tay không quy củ kia, bỗng nhiên dùng sức, kéo người qua đó.

Địch Thần sợ đè trúng chân hắn, nhanh chóng đưa tay ra chống, bất ngờ không kịp đề phòng mà bị hắn hôn một cái.

"Đừng đợi đến sau này, tối nay liền thử xem." Cao Vũ Sanh cọ môi anh, nhỏ giọng nói.

"Ặc…" Anh Thần đùa giỡn con người ta bỗng nhiên bị kẹt máy.

"Tích tích —" Điện thoại hiển thị tin nhắn, Địch Thần nhanh chóng ngồi thẳng lại, nhìn thoáng qua điện thoại. Sau đó, từ từ quay cửa sổ xe xuống, phất tay một cái với Triệu Tử An mới bước ra khỏi công đồn công an: "Ây, quản lý Triệu, thật trùng hợp quá."

Triệu Tử An hoảng sợ, không ngờ Địch Thần vẫn còn ở đây. Vẻ mặt kinh ngạc chỉ xuất hiện trong chớp mắt, liền khôi phục lại bộ dáng tươi cười như bình thường: "Địch tiên sinh, hai người còn chưa đi sao?"

"Chưa, có ít chuyện cần làm ở gần đây, giờ đi liền. Lên xe đi, cho anh đi quá giang một đoạn." Địch Thần hơi nghiêng đầu, dùng cằm chỉ chỉ chỗ ngồi phía sau, ý nói hắn lên xe.

/Hết chương 115/

Tác giả: Ừm, hết chuyện này thì không phải sẽ hoàn liền đâu, thật ra là sau khi chuyện này kết thúc, còn có một chuyện nữa. Chính là bắt đầu bóc mở bí mật, trời giáng chính nghĩa trừng phạt ác nhân (?).

116. Chương 116

Chuyển ngữ: Cực Phẩm

"Cạch," xe khởi động, cửa xe tự động khóa lại. Địch Thần lái xe ra khỏi hẻm nhỏ, cười nhạo một tiếng: "Khách sáo như thế làm gì, người một nhà cả mà."

Tươi cười trên mặt Triệu Tử An hơi cứng lại một chút.

"Làm sao, tôi nói không đúng à? Triệu Bân." Địch Thần liếc nhìn hắn một cái từ trong kính chiếu hậu, "À, tôi quên mất, đó giờ anh chưa từng gặp tôi. Chúng ta lại làm quen nhau từ đầu nhé, anh rể."

Hai chữ cuối cùng, nói ra nhấn cực kỳ mạnh, mang theo đôi phần khôi hài trào phúng.

Cuối cùng, nụ cười trên mặt Triệu Tử An cũng không giữ được nữa, cúi đầu ổn định lại cảm xúc: "Tôi biết cậu muốn hỏi gì, chúng ta tìm một chỗ nói chuyện đi. Nói chuyện riêng, chỉ có hai chúng ta."

Lúc nói chuyện, hắn liếc nhìn Cao Vũ Sanh ngồi ở ghế cạnh tài xế. Nếu nói nói chuyện riêng, ý là chỉ loại Cao Vũ Sanh ra.

Địch Thần không tỏ rõ ý chỉ hừ một tiếng, dứt khoát quay vòng lại, lái thẳng lên cầu vượt.

Xe cũng không quay về bệnh viện như Triệu Tử An dự tính, cũng không đi tới một tiệm nước hay quán cà phê yên tĩnh thích hợp để nói chuyện trời đất, mà là lái thẳng ra khỏi đường vành đai, một đường chạy đến khu ngoài thành phố.

"Chúng ta đang đi đâu vậy?" Triệu Tử An nhìn thấy nhà tàn cỏ hoang xung quanh, mới bắt đầu có chút luống cuống.

"Nói chuyện đó." Địch Thần đạp chân ga lái lên chỗ sườn dốc, mở cửa mời quản lý Triệu xuống xe, "Chỗ này đảm bảo đủ yên tĩnh."

Chỗ này là một toà nhà tồi tàn, nằm trên một sườn núi cao. Kết cấu nằm một mình cách khu chung cư, đứng trong chỗ đất hoang cỏ dại mọc tràn lan, xung quanh thì đầy các loại phế liệu xây dựng. Quạ đen bay

đảo quanh trên không trung, phát ra tiếng kêu thảm thiết không rõ ràng.

Trước không có thôn làng, sau không có nhà ở, chắc chắn là một chỗ tốt để giết người cướp của, hủy thi diệt tích.

Triệu Tử An bị ép xuống xe, nhìn Cao Vũ Sanh ngồi ở vị trí kế bên tài xế mặt không chút thay đổi nhìn hắn, ra hiệu nói Địch Thần đi cùng hắn ra xa một chút. Chưa đợi mở miệng, bất ngờ không kịp đề phòng bị thục một đấm vào ngay bụng. Một đấm này không phải cùng một cấp bậc với cái đấm ở trước cửa đồn công an, trực tiếp đánh hắn bay ra xa, ngã vào một đống cát ẩm.

"Một đấm này, là đánh thay Địch Tê Nguyệt." Địch Thần níu cổ áo kéo người lên.

"Khụ khụ khụ…" Triệu Tử An bị đánh đến ho khan liên tục, khó khăn lắm mới nở một nụ cười được, "Đó là nên đánh, cậu lại đánh một cái nữa thay cho Mông Mông đi."

"Đâu chỉ có Mông Mông, còn có cha tôi, mẹ tôi!" Địch Thần ném hắn lại chỗ đống cát, nhìn hắn từ trên cao xuống.

Triệu Tử An bò dậy, mặt trắng bệch phủi đất cát trên áo sơ mi, trên mặt không còn tươi cười đã từng có nữa, cứ như thế ngồi trên đống cát nhỏ giọng hỏi: "Vậy cậu chuẩn bị đánh nữa, hay là nói xong rồi đánh tiếp?"

Đánh người sau khi đã hít ô-xy, đây không phải là chuyện mà loại thành phần cổ cồn trắng thành phố như Triệu Bân có thể chịu được. Đúng là Địch Thần tính hỏi xong rồi lại đánh tiếp, nhưng mà chuyện này cũng không cần phải nói cho người sắp bị tẩn một trận biết, bị vây trong sợ hãi mới có thể nói thật được. Đá một khối bê tông to lớn tới, co một chân lên tuỳ ý ngồi trên đó: "Chậc, đôi mắt cười trời sinh này của anh, thế mà cũng có lúc có thể không cười."

Triệu Tử An cười khổ một cái: "Chuyện nên nói thì tôi đã nói với cảnh sát Phương rồi. Cậu cũng biết tôi là ai, chuyện tiếp theo, nhất định phải để cho Cao tổng nghe à?"

"Không sao, khoảng cách xa như thế, em ấy không nghe được." Địch Thần mở to mắt nói bậy. Hai người ngồi ở chỗ chỉ cách xe có khoảng mấy bước, lúc gần xuống xe, anh đã mở cửa của ghế phụ ra, để cho Cao Vũ Sanh thả chân xuống để thả lỏng.

Lúc này, Cao tổng đang duỗi hai chân, không nháy mắt nhìn bọn họ, thật sự là một chút cũng chẳng nghe được đâu đó!

Triệu Tử An hơi cười: "Đây cũng là một trong những loại siêu năng lực của siêu nhân Tinh Tinh sao?"

Nghe nói như thế, mặt Địch Thần lạnh xuống, tay trái vặn tay phải: "Ít nói mẹ nó lời vô ích đi, anh muốn nói gì thì mau nói đi, không nói thì tôi sẽ tiến hành bước tiếp theo."

"Xin lỗi." Triệu Tử An thu lại nụ cười, nhỏ giọng nói một câu áy náy, "Gần đây tôi mới biết được, Mông Mông chính là con tôi. Ngày đó tôi bị dì nhận ra, tôi không dám thừa nhận, xin lỗi."

"Gần đây anh mới biết được?" Địch Thần nhíu mày, nhìn chằm chằm khuôn mặt của Triệu Tử An để phán đoán xem hắn có đang nói dối không.

Triệu Tử An nhìn thoáng qua Cao tổng không ngạc nhiên chút nào: "Cậu nói chuyện trong nhà cho khách hàng sao?"

"Em ấy cũng là người nhà, còn thân hơn anh." Cùi chỏ của Địch Thần đặt trên đầu gối, "Năm đó anh bỏ lại Địch Tê Nguyệt, đã đi đâu?"

Nói đến chuyện này, ánh mắt Triệu Tử An rõ ràng lộ ra đau khổ, một tay vuốt tóc: "Hẳn là cậu đã nghe Tê Nguyệt nói qua, tôi là một cô nhi."

Quê của Triệu Bân ở nông thôn, mười mấy năm trước, cha của hắn và hai người bác cùng nhau ra ngoài làm công, chết oan chết uổng. Mẹ của hắn, cũng vì bệnh cấp tính mà chết.

"Cha và bác tôi làm việc ở một hầm mỏ có vấn đề, lúc đó đã chết rất nhiều công nhân. Tê Nguyệt biết tình huống trong nhà tôi, cũng biết tôi vẫn luôn đi tìm chân tướng của chuyện đó." Triệu Tử An chưa nói cụ thể là mỏ nào, chắc là không xác định được Địch Thần và Cao Vũ Sanh đã biết được chừng nào, liền không nói cụ thể.

Địch Thần im lặng nghe, không có ý cắt ngang hắn.

"Khi đó tôi tìm được một cục khoáng thạch ở mỏ đó, Tê Nguyệt vừa lúc cũng làm ở sở nghiên cứu, em ấy đồng ý sẽ lén giúp tôi giám định thành phần." Triệu Tử An từ từ hít vào một hơi, "Kết quả giám định lại có ích ngoài ý muốn, tôi cực kỳ vui mừng!"

Lúc ấy, Địch Tê Nguyệt giám định được thành phần trong khoáng thạch, bên trong có kim loại màu hiếm. Đây là chứng cứ vô cùng quan trọng, là chuyện mà nhóm công nhân và người nhà của vụ tai nạn khai thác mỏ vẫn không biết. Giám định không ra nguyên nhân tai nạn lao động thì không thể lay động Cao Thành, nhưng mà đầu cơ trục lợi từ kim loại màu thì có thể. Chỉ cần có lý do chính đáng để cho cơ quan kiểm soát ra tay, oan tình của những công nhân mỏ liền có cơ hội được đưa ra ánh sáng.

"Nhưng mà, tôi vừa nộp báo cáo lên thì đã bị một nhóm người bắt đi." Nhắc đến tình hình lúc đó, sắc mặt của Triệu Tử An lại càng trắng bệch hơn. Đối với một người trẻ tuổi mới vừa bước vào xã hội không lâu mà nói, ác mộng như thế đúng là vượt ra khỏi phạm vi chịu đựng của hắn.

Hắn đang đi ở trên đường, bỗng bị người lôi vào xe van, nhốt vào một nhà trọ trái phép tối tăm không ánh mặt trời. Những người đó đánh hắn, sỉ nhục hắn, buộc hắn viết một lá thư thừa nhận mình tự gây chuyện để vòi tiền, thừa nhận viên khoáng thạch kia là hắn tìm từ một chỗ khác đến để vu khống.

"Tôi ở trong nhà trọ đó, đấu tranh được ba mươi tám ngày. Bọn họ lại lấy Tê Nguyệt uy hiếp tôi, nói sẽ khiến cho chú Địch mất việc. Sau đó tôi nghĩ biện pháp trốn ra được, bọn họ liền tìm tôi khắp nơi. Tôi không dám liên lạc chị cậu nữa, cũng không dám quay về chỗ ở của tôi, liền chạy đến tỉnh khác."

Lần này đi chính là hai ba năm, đợi đến lúc hắn quay về thành phố này, đã không tìm được Địch Tê Nguyệt nữa, bản báo cáo hắn nộp lên kia cũng như đá chìm đáy biển.

Nói đến đây, một tay Triệu Bân che mắt khóc lên: "Tôi không biết Tê Nguyệt có thai, tôi không biết… Sau này tôi có gọi điện cho em ấy, số kia liên lạc được. Đơn vị của em ấy nói em ấy từ chức rồi, tôi cho là em ấy hận tôi, cũng không dám tìm mọi người nữa."

"Anh nói nhẹ nhàng quá." Hai mắt Địch Thần đỏ lên, bước tới nắm cổ áo Triệu Bân, "Anh có biết không, cục đá kia có phóng xạ! Địch Tê Nguyệt ôm bụng bầu giám định cục đá chết tiệt kia cho anh, bây giờ Địch Mông Mông mắc bệnh tim bẩm sinh, anh nói xem, là nhờ vào ai!"

Triệu Bân ngây ngốc ngẩng đầu, trong đôi mắt lúc nào cũng cong cong cười yếu ớt, đỏ bừng đầy nước mắt. Theo động tác không tự chủ được trợn to ra, cũng không chịu được nữa mà chảy xuống.

"Mông Mông, mắc bệnh tim… bẩm sinh…"

Ô-xy của Địch Thần đã hao hết, nhưng cũng không ngăn được anh đánh người. Một quyền đánh vào mặt của Triệu Tử An, đánh cho khoé miệng rướm máu. Mà Triệu Tử An không có ý phản kháng nào, cứ thế xụi lơ tùy ý anh đánh.

Cao Vũ Sanh lấy nạng gấp từ trong xe ra, chống đi xuống, từng bước một đi đến đống cát, nhẹ nhàng kéo cánh tay Địch Thần.

Địch Thần dừng một chút, nắm đấm run rẩy từ từ thả ra.

Nhà họ Địch đi đến tình cảnh này, căn nguyên nguồn gốc là do cục đá kia, là do Địch Tê Nguyệt chưa cưới đã có thai lại còn kiên trì muốn sinh đứa bé ra, là do Triệu Bân không chịu trách nhiệm không nói mà đi. Nhưng Triệu Bân không biết Địch Tê Nguyệt mang thai, Địch Tê Nguyệt thì không biết Triệu Bân bị người khác bắt đi, cũng không biết viên đá kia có phóng xạ…

Địch Thần vô lực đá một cước vào đống cát.

"Là anh gửi hình chụp cho tôi đúng không?" Cao Vũ Sanh hỏi Triệu Bân nằm trên đống cát.

Khuôn mặt anh tuấn dịu dàng vốn có, nay xanh xanh tím tím, nước mắt nước mũi trộn lẫn hạt cát, vô cùng không có thể diện. Triệu Bân hít hít mũi, loạng choạng đứng lên, dùng tay áo lau mặt một cái. Ngước mắt nhìn sắc mặt trầm tĩnh của Cao tổng, giống như đã hiểu rõ tất cả, giọng nói mang theo giọng mũi vẫn ôn hoa như trước: "Là tôi gửi."

"Nhưng mà người chụp ảnh không có quan hệ với chúng tôi, là mẹ kế của cậu chụp." Nói đến mức này, Triệu Bân cũng không có ý giấu giếm nữa.

Địch Thần giữ chặt bàn tay đang khoác lên cánh tay mình, để cho Vũ Sanh dồn sức nặng lên người mình, tiện để đứng thoải mái hơn.

"Là mấy người trộm được từ chỗ của bà ta." Cao Vũ Sanh hiểu rõ, cái này cũng giải thích thông rồi.

Ảnh chụp ở trong tay mẹ kế, chắc chắn bà ta sẽ không nhả ra trong lúc này. Mà bị nhóm người báo thù Triệu Bân ném ra làm mồi dụ, đó mới hợp logic.

"Mấy người?" Địch Thần nghe được trọng điểm, "Anh còn có tổ chức nữa sao? Biệt đội báo thù?"

Triệu Bân: "…"

Cao Vũ Sanh: "… Ca ca."

/Hết chương 116/

Tác giả: Lúc nói chính sự đừng để Địch Thần xen miệng vào, sẽ phá hỏng bầu không khí —— Cao · bản thảo diễn thuyết bị cắt đứt · Vũ Sanh.

117. Chương 117

Chuyển ngữ: Cực Phẩm

"Cô nhi trong vụ tai nạn khai thác mỏ rất nhiều, hầu hết đều lớn lên ở viện phúc lợi Cao Viễn, giữa chúng tôi đều có liên lạc với nhau." Triệu Bân ăn ngay nói thật. Cũng không có gì hay để mà giấu giếm, nếu đã tiết lộ thân phận, những thông tin này rất dễ để Cao Vũ Sanh biết được.

Cao Vũ Sanh đã sớm lấy được tư liệu về cô nhi, đương nhiên chẳng ngạc nhiên chút nào: "Lúc đó mọi người biết thân phận của Diệp Phùng Thu không?"

Triệu Bân không đứng nổi, ngồi xuống trên khối bê tông mà Địch Thần mới ngồi, ôm ngực bị Địch Thần đánh đau. Dạ dày cuộn trào, xương sườn cũng rất đau đớn, vô cùng nghi ngờ đã bị cậu em trai tức giận đánh cho ra nội thương. Nhưng mà hắn cũng không dám bày tỏ bất mãn gì, nghe thấy Cao Vũ Sanh nhắc tới lão viện trưởng, lộ ra một nụ cười phức tạp: "Ông ngoại cậu ấy à, lúc đầu không biết, sau đó thì biết."

Những năm cuối đời của Diệp Phùng Thu, đều ở cô nhi viện chăm sóc những đứa bé này, đối xử với bọn họ

rất tốt. Học phí lúc Triệu Bân học đại học, đều là Diệp Phùng Thu cho, đây vốn không phải trách nhiệm của cô nhi viện. Bản thân ông có bệnh, cũng chẳng đi chữa, tiền đều để cho bọn họ.

"Ông ấy không để cho chúng tôi biết cậu là ai, nhiều năm như thế cũng không liên lạc với cậu. Mãi đến khi chúng tôi lớn lên rồi đi làm, dựa vào sức của mình mới điều tra ra."

Địch Thần nghe nói như thế, cuối cùng cũng hiểu rõ tại sao ông ngoại Diệp không đi gặp Thiên Tứ. Những đứa trẻ mồ côi ở Cao Viễn, có mấy đứa nhỏ tuổi không nhớ được gì, lại cũng có những thiếu niên giống như Triệu Bân. Trong lòng những thiếu niên này tràn đầy thù hận, một khi bị bọn họ phát hiện, Cao Vũ Sanh sẽ không sống được trong những tháng này bình yên nữa.

Cao Vũ Sanh cụp mắt, lặng im không nói gì.

Địch Thần ôm cả bờ vai của hắn, vỗ nhè nhẹ hai cái.

"Những điều nên nói, không nên nói tôi cũng nói cả rồi." Triệu Bân từ từ lại sức, lại lần nữa đứng dậy, nhìn cơ thể của hai người dính chung với nhau, bất đắc dĩ cười khổ, "Thật không nghĩ tới, hai người có thể thân thiết đến thế. Những lời này, chính là người làm cha của Mông Mông, giải thích cho người nhà của Tê Nguyệt nghe."

Dập đầu nhận sai với em vợ, nhưng không nghĩ tới em vợ này còn dẫn theo con trai của kẻ thù, lời nên nói cũng biến thành không nên nói, bóc trần bản thân mình đến không còn mảnh nào.

Địch Thần chẳng hề có gì là xấu hổ, nói mà không biết ngượng: "Đây là duyên phận."

"..." Triệu Bân nói không được nữa, nhìn về phía Cao Vũ Sanh chẳng nói câu nào, "Nói đến mức này, tôi cũng chẳng gạt cậu nữa. Cho dù bây giờ cậu nói hành tung của tôi cho Cao Chấn Trạch, ông ta cũng không trốn thoát khỏi chuyện ngồi tù."

Nói đến nửa câu sau, trong mắt Triệu Bân phát ra ánh sáng khó có thể che giấu, đó là một loại tự tin vui mừng vì đã tính trước được mọi việc, đại thù đã gần báo xong. Tất cả, đều nằm trong lòng bàn tay của hắn, cho dù bây giờ hắn có bị nhốt vào quán trọ đen, tất cả mọi chuyện cũng sẽ cứ vận hành theo lẽ thường, cuối cùng thì đưa Cao Chấn Trạch lên toà án.

Địch Thần nhướng mày, xem ra suy đoán lúc trước không sai, quả thật cảnh sát đã điều tra ra chuyện của Cao Viễn. Nghĩ đến hôm nay người này giao gì đó cho Phương Sơ Dương, cũng đủ để lật đổ Cao Chấn Trạch, lúc này mới chẳng sợ hãi gì mà thừa nhận.

"Ông ấy ngồi tù là trừng phạt đúng tội." Cao Vũ Sanh chẳng hề dao động nói, giống như người gần bước vào song sắt không phải là cha mình, "Nhưng mấy người giết tôi, cũng trốn chẳng thoát."

Triệu Bân nhíu mày: "Chúng tôi không muốn giết cậu, trên thực tế, tôi cũng không biết chỗ nào có vấn đề."

Cao Vũ Sanh ngước mắt nhìn hắn: "Cho nên nói, quản lý trong tổ chức của bọn anh, cũng chẳng chặt chẽ cẩn thận, đúng chứ?"

"Chắc chắn là không chặt chẽ cẩn thận rồi, lần trước Trần Chiếu Huy còn đánh anh ta." Địch Thần chợt nhớ tới, hơi nheo mắt, "Vì sao lần trước cậu ta đánh anh?"

Triệu Bân dừng một chút, nhắc tới Tiểu Trần, giống như là nhắc tới anh em ruột thịt của mình, dịu dàng lại bất đắc dĩ: "Chiếu Huy em ấy, luôn luôn chính trực như thế. Em ấy tưởng tôi tìm sát thủ, vô cùng tức giận. Thực tế là, tôi không hề biết chuyện này, chưa kịp giải thích với em ấy, đã bị đánh rồi."

"À ——" Địch Thần kéo dài âm điệu, ánh mắt lạnh lẽo, "Quả nhiên Trần Chiếu Huy cũng tham gia vào chuyện của mấy người."

Triệu Bân sửng sốt một chút, mới phản ứng được Địch Thần đang bẫy câu nói của hắn: "Em ấy…"

Địch Thần cười nhạt: "Hành động của mấy người, là mới bắt đầu được chừng một năm. Tôi nhớ rõ Tiểu Trần thi đậu vào đội hình cảnh vào năm ngoái. Mấy người vẫn không tìm được Vũ Sanh, là dựa vào Tiểu Trần tìm được tư liệu thay đổi hộ khẩu của Vũ Sanh trong hệ thống nội bộ, đúng không?"

Cứ cho rằng Tiểu Trần là một người thành thật, nhưng khi người thành thật nói dối mới không có ai nghi ngờ. Vi phạm quy định dùng hệ thống cảnh sát tìm kiếm tin tức, loại chuyện này anh cầu xin Phương Sơ Dương mấy lần cũng chẳng thành công, Tiểu Trần đây mới nhập chức cũng dám làm.

Sắc mặt của Triệu Bân hơi thay đổi, lộ ra vài phần ảo não: "Chiếu Huy là một cảnh sát tốt, em ấy làm như thế cũng là vì giúp những công nhân mỏ giải oan. Chúng tôi chỉ muốn tìm chân tướng rõ ràng cho chuyện năm đó, không hề có ý làm hại người vô tội."

Địch Thần cười như không cười, ý nói hắn tiếp tục nói nữa đi.

Triệu Bân thở dài: "Nghiêm túc mà nói, Cao tổng cũng là người bị hại trong chuyện này, giống với chúng tôi. Lúc chuyện xảy ra, cậu ấy vẫn là một đứa nhỏ, tôi cũng chẳng phải biến thái, tại sao lại muốn giết cậu ấy? Tình huống hiện tại rất phức tạp, nếu như Cao tổng không ngại, không bằng chúng ta hợp tác?"

Cao Vũ Sanh từ chối cho ý kiến, xoa tay Địch Thần, ý nói anh kết thúc cuộc nói chuyện này đi. Nên hỏi đều đã hỏi, Triệu Bân cũng sẽ không cung cấp thêm nhiều tin tức nữa, nói thêm gì nữa cũng chẳng có ý nghĩa.

Địch Thần nghĩ là hắn đứng mệt mỏi, cũng không quan tâm Triệu Bân ra sức kéo đồng minh, quay lại đỡ Vũ Sanh về xe.

Trên đường trở về, ba người đều im lặng.

Chắc là Triệu Bân đang hối hận mình nói nhiều quá, Cao Vũ Sanh nhìn ra ngoài cửa sổ không biết đang suy nghĩ gì, Địch Thần thì vẫn đang còn nhớ lại quá trình tẩn Triệu Bân.

Bao nhiêu năm nay, anh đã tưởng tượng ra cảnh tượng đánh Triệu Bân vô số lần. Kéo người vào ngõ hẻm đánh, đánh Triệu Bân trước mặt bạn gái mới của hắn, kéo đến trước mộ Địch Tê Nguyệt đánh, dẫn theo Mông Mông đã lớn cùng nhau đánh… Nói chung, cho dù là cảnh tượng gì, chắc chắn phải đánh hắn đến khóc rống chảy đầy nước mắt quỳ gối xin lỗi.

Nhưng không nghĩ tới lại theo hướng này, nghe hắn nói một đống chuyện như thế, cảm giác có chút đáng thương. Khóc thì cũng có khóc, nhưng khóc này cũng không khiến Địch Thần sảng khoái, chỉ có cảm giác vô lực nặng nề.

"Cậu của bé, sau này tôi còn có thể đến gặp Mông Mông không?" Triệu Bân im nửa ngày, thử thăm dò mở miệng, phá vỡ sự yên tĩnh trong xe.

"Được." Địch Thần lên tiếng từ trong mũi, "Anh là cha của nó, muốn đến gặp thì tôi cũng chẳng xen vào. Nhưng mà khoan hãy nói cho nó, tôi sẽ từ từ nói với nó."

Nghe nói như thế, trong mắt Triệu Bân toàn là kinh ngạc và vui mừng: "Cậu, cậu muốn nói cho bé biết?"

"Sao, không muốn nhận con?" Địch Thần nhướng mày.

"Không không." Triệu Bân vội vàng xua tay, sau đó không biết làm sao kéo ống quần, "Ừm… trước khi giải quyết chuyện của Cao Viễn xong, đừng nói cho bé biết."

"Đương nhiên, chờ anh chùi sạch mông mình cái đã. Trước lúc đó, cách Mông Mông xa một chút." Địch Thần liếc mắt nhìn hắn từ kính chiếu hậu, không chút lưu tình nói. Người này lúc nào cũng có thể bị Cao Chấn Trạch trả đũa, hơn nữa còn dính dáng đến một đám người báo thù vô tổ chức vô kỷ luật, tuyệt đối không thể khiến Mông Mông bị vướng vào đó.

"Tôi biết." Triệu Bân ngượng ngùng trả lời, cũng không biết là vui vẻ hay là lo lắng, không ngừng nói thêm vài câu, "Tôi sẽ không gây hoạ cho Mông Mông. Tôi sẽ gửi tiền phí nuôi nấng cho cậu hàng tháng… Vậy đợi đến khi việc này kết thúc, tôi có thể dẫn Mông Mông đi không?"

Câu nói mang theo vài phần dè dặt, khiến người ta không tức giận được. Chỉ là khi Địch Thần nghe thấy "Dẫn đi," rất là không vui. Vừa nghĩ đến giao Mông Mông cho hắn, trong lòng đau đớn như bị dao cắt. Nuôi thằng bé nhiều năm như thế, đâu thể bỏ được, huống chi bây giờ anh cũng không có cách nào tin tưởng Triệu Bân, loại người giữa đường chạy mất này, ai biết hắn có chịu nổi trách nhiệm hay không.

"Xem biểu hiện của anh." Địch Thần lạnh lùng trả lời một câu.

"Tôi sẽ biểu hiện thật tốt." Triệu Bân cong lên đôi mắt cười, khuôn mặt xanh xanh tím tím còn có răng

trắng bóc, nhìn vào có chút buồn cười.

Cao Vũ Sanh không vui nhíu mày, tranh thủ quyền nuôi con mà thôi, sao nói cứ như theo đuổi thế chứ.

/Hết chương 117/

Tác giả: _(: ”)_

118. Chương 118

Chuyển ngữ: Cực Phẩm

“Anh tin tưởng những điều mà Triệu Tử An nói không?” Quay về bệnh viện, Cao Vũ Sanh dựa lên cửa phòng bếp, hỏi Địch Thần đang hừ hừ hát dân ca.

“Anh nghe không ra sơ hở gì.” Địch Thần xoay đầu lại, cho hắn một miếng cà chua.

Cao Vũ Sanh nhai hai cái, vị chua của cà chua lập tức tràn hết lưỡi, nhịn không được chớp chớp mắt: “Hầu hết là thật.”

“Hầu hết, vậy chỗ nào là giả?” Địch Thần thấy hắn bị chua đến giống con chuột giữ kho thóc chớp chớp mắt, cười không phát ra tiếng, lại cho thêm một miếng thịt bò mới vừa nấu xong.

“Ưm, không biết…” Cao Vũ Sanh nhai thịt bò, trả lời không rõ.

Khó nhất khi nhìn thấu được lời nói dối, chính là phân chia thật giả. Triệu Bân là kiểu người lúc nào cũng cười, kỹ xảo nói dối đã cực kỳ thuần thục, không thể nghe ra được. Giống như lần trước, hắn đưa ra lý do Tiểu Trần đánh mình, liền thành công lừa gạt được Địch Thần. Lần này lại đổi một lý do khác, không tài nào nghe ra được đâu thật đâu giả.

“Cậu, tối nay mình ăn gì thế?” Địch đại vương đi ra ngoài tuần tra lãnh địa đã về, dừng con xe Maserati tôn quý trước cửa, liền vịn ở cửa với mợ cùng đợi ăn.

“Biến biến biến, đứng ở đây chỉ tổ vướng vít.” Địch Thần nhét cho bé một miếng thịt bò, muốn đẩy thằng nhóc ồn ào này ra ngoài phòng khách.

“Mợ cũng đứng ở đây mà, tại sao cậu không nói mợ vướng vít chứ?” Địch Mông Mông không phục.

Cậu Địch bày ra bộ mặt vô tình vô nghĩa: "Con có thể giống mợ sao? Em ấy là bà xã của cậu, ngắm trăm lần không chán."

Trình độ sử dụng từ ngữ ở bậc lớp Chồi mẫu giáo, khiến cho Địch Mông Mông nói không ra được thành ngữ cao cấp như là "Thấy sắc quên nghĩa," suy nghĩ hồi lâu, mới nghẹn ra được một câu: "Cuối cùng con cũng hiểu, cái gì gọi là cưới vợ quên…"

"Hầy, thằng ranh con, nói cái gì đó!" Địch Thần cầm xẻng chiên tính đánh bé.

Địch Mông Mông bình tĩnh né tránh, leo lên xe lái tới phòng khách, lấy đồ ăn vặt mà chú Triệu mua ra, ngồi trên thảm nhai rộp rộp. Đồ ăn vặt Triệu Tử An mua ăn rất ngon, rất được lòng của Địch đại vương.

Lúc ăn cơm tới, Địch Mông Mông hỏi cậu: "Khi nào chú Triệu tới nữa? Lần trước chú ấy nói muốn dẫn con đến khu vui chơi."

Địch Thần nghe nói như thế, quả chuông trong lòng kêu leng keng: "Người ta nói dẫn con đi thì con cứ thế mà đi hả."

"Không đi, quả nhân dễ gạt vậy á?" Địch Mông Mông nhanh chóng tỏ thái độ, "Thật ra là, sô-cô-la của con ăn hết rồi."

"Ngày mai nói thư ký Trịnh đưa đến." Cao Vũ Sanh tài đại khí thô nói.

"Dạ." Địch Mông Mông lên tiếng, cúi đầu gảy cơm.

"Địch Mông Mông, thành thật khai báo, con có bí mật gì với Triệu Tử An không?" Địch Thần dùng đũa gõ cái gáy cúi xuống.

"Không có." Bạn nhỏ Địch xoa xoa chỗ bị gõ, dùng ánh mắt chấn nhiếp cậu không cho anh gõ nữa, "Chỉ là chú ấy rất thú vị, khắc sâu vào tâm trẫm."

Địch Thần: "…"

Triệu Tử An tới đây chỉ tổng cộng bốn lần, mà đã khắc sâu vào đế tâm. Điều này khiến cho cậu Địch nuôi cháu nhiều năm cảm thấy có nguy cơ, nửa đêm nằm trên giường ngủ không được.

Không biết đây là do hảo cảm tự nhiên, hay là do máu mủ. Anh không hiểu được cảm giác máu mủ của người Trái Đất, muốn hỏi Vũ Sanh một chút, lại sợ Địch Mông Mông nằm gần đó nghe được. Chỉ có thể mở to đôi mắt không nhìn thấy được gì trong bóng tối suy nghĩ.

“Anh mở to mắt có thể nhìn thấy gì không?” Cao Vũ Sanh nhỏ giọng hỏi anh.

“Cái gì cũng không thấy.” Địch Thần xoay đầu lại, thử thăm dò đến gần, dựa vào xúc giác đối mũi với Cao tổng.

Cao Vũ Sanh thì có thể nhìn thấy, vẫn không nhúc nhích chờ nhìn bé thỏ tự mình dính sát lại đây, nhân cơ hội lè lưỡi ra, liếm một cái trên cánh môi hơi lạnh.

Cái liếm nóng hổi ướt át, như là bé cún mới gặm lá bạc hà, Địch Thần đuổi theo muốn hôn sâu hơn, lại bị cún nhỏ chính xác né ra được. Sau đó, đôi môi mỏng ấm áp kia liền dán lên mi mắt anh, hôn lên chỗ mềm dưới lông mày.

“Người ở tinh cầu kia của anh, có phải là đều thế này hay không.” Cao Vũ Sanh đã từng phân tích vấn đề này rất cẩn thận, thật ra mắt Địch Thần khác với bệnh quáng gà bình thường, càng giống như là bởi vì tổ tông sống ở thế giới không có đêm tối, nên mới làm yếu đi khả năng điều tiết ánh sáng của mắt.

“Ừm, chắc là thế đi.” Địch Thần cẩn thận suy nghĩ một chút, “Nơi đó của tụi anh không có buổi tối, chỉ có ban ngày sớm và ban ngày muộn. Ánh sáng mạnh cũng không làm tổn thương mắt của anh, em còn nhớ lúc còn bé anh hay dạy cho em nhìn mặt trời không, em vừa nhìn sẽ khóc, anh thì không.”

“Đó không phải là khóc, là phản ứng sinh lý.” Cao tổng nghiêm túc phản bác, há miệng cắn chỗ lông mày vì đắc ý mà lắc lên lắc xuống.

“Xít —— Em là cún đấy hả?” Địch Thần giữ cằm hắn, tiến tới muốn gặm lại.

Cao Vũ Sanh bị anh làm cho ngứa, đè tiếng nhẹ nhàng cười.

Tiếng cười dễ nghe, dưới tình huống dùng sức nén xuống, trở nên thần bí mà mê người. Địch Thần nuốt nước miếng một cái, chân tay lóng ngóng xoay người muốn ăn hiếp hắn một chút.

“Cậu?” Địch Mông Mông bị tiếng động này đánh thức, mơ mơ màng màng hỏi một câu. Hai người lớn đang quậy bên này đơ người, Địch Thần nín thở không dám lên tiếng, đợi bé ngủ lại. Âm thầm nghiến răng, nghĩ thầm, trách không được lúc con cái còn nhỏ thì mấy vợ chồng hay cãi nhau, cái bóng đèn chít chẹo này đúng là ảnh hưởng đến sinh hoạt hài hoà vào ban đêm của cha mẹ.

Cậu bên này cẩn thận không dám thở, mợ không hiểu chuyện thì không có ý dừng lại. Cao Vũ Sanh nhân cơ hội ôm anh vào lòng, dùng tốc độ cực kỳ giày vò của con người ăn hiếp anh.

“Này!”

Vốn vì suy nghĩ nhiều mà không ngủ được, được Cao tổng ôm ôm hôn hôn trị hết, vừa mới ngủ là đã đến

rạng sáng.

Không đợi được ôn tồn một lát, Quý Tiện Ngư bỗng nhiên gọi đến, mới bấm nghe đã gào khóc thảm thiết: "Triệu Tử An bỗng nhiên muốn từ chức, nghe nói hôm qua anh ta đi gặp cậu, có chuyện gì xảy ra thế?"

"Từ chức?" Địch Thần ngủ với Tiểu Thiên Tứ, nghe được rõ ràng từ này.

"Thật là, thế mà anh ta đã sớm tính hết rồi, gửi luồng công việc (1) trong một tệp nén cho tôi. Gửi email cho tôi lúc nửa đêm hôm qua, hôm nay liền không đến làm, điện thoại cũng chẳng gọi được." Quý Tiện Ngư vừa tức vừa phiền, suýt nữa là đã đập nát phòng làm việc.

(1) Luồng công việc (Workflow): là thứ tự các bước, tác vụ, sự kiện hoặc tương tác làm nên một quy trình để thực hiện một công việc nào đó *(Cộng Đồng Business Analyst Việt Nam).*

Triệu Tử An là kiện tướng đắc lực của hắn, đang định năm tới sẽ thăng chức. Bây giờ lại rời đi không kịp chuẩn bị gì thế này, ngay cả giảm xóc cũng chẳng đó, ném lại một đống khách hàng và kế hoạch, thật đúng là quá vô trách nhiệm!

"Không biết." Cao Vũ Sanh không nói gì thêm, nhưng hai mắt lại dần dần tối xuống. Im lặng nghe xong Quý Tiện Ngư cuồng loạn oán giận, chửi bới, lúc này mới lần nữa mở miệng: "Nếu anh ta đã để lại luồng công việc chi tiết, trước tìm người thay đã."

"Tìm người, chẳng phải dễ tìm thế đâu!" Quý Tiện Ngư nhìn tệp nén đã giải nén, bên trong có một đống số liệu chi chít, đầu cũng sắp nổ. Nhìn một hồi, lại nhịn không được muốn chửi người.

Địch Thần rất hiểu cảm giác của hắn, trước đây, lúc biết được Địch Tê Nguyệt mang thai mà lại không biết tung tích của Triệu Bân, anh cũng nhảy cẫng lên chửi bới thế này.

Cao Vũ Sanh nghe thấy mà phiền, mở miệng cắt đứt: "Bây giờ anh có oán giận cũng chẳng có ý nghĩa gì, chỉ lãng phí thời gian thôi. Tôi có một người bạn làm ở Kim Nam Tư Bản, kinh nghiệm phong phú, gần đây đang muốn nhảy máng khác, có cần tôi giới thiệu cho anh không?"

"Cần, cần!" Quý Tiện Ngư cảm động đến rưng rưng nước mắt, liền khen Cao Vũ Sanh mấy câu. Hắn vừa gọi cho ba người bạn, bọn họ không mắng theo, thì cũng ha ha ha, chỉ có Cao Vũ Sanh là tin được, cho hắn phương án giải quyết trước.

Công ty Cá Mặn làm việc rất tuỳ tình, hoàn toàn là dựa vào tiền lương cao hút nhân tài vào, đến lúc đi tìm người thích hợp thì rất không dễ dàng.

Giải quyết Quý Tiện Ngư xong, Cao Vũ Sanh cũng chẳng thả lỏng chút nào, ngược lại chân mày càng nhăn chặt hơn: "Triệu Tử An không tin chúng ta có thể giữ bí mật, anh ta trả lời mấy câu hỏi của em, chính là hạ quyết tâm muốn chạy."

/Hết chương 118/

Cực Phẩm: Mình đã nhận được bản type phiên ngoại của "Dior Tiên Sinh" trong sách xuất bản do bạn Trang gửi đến. Lần nữa cám ơn bạn rất nhiều. Mình sẽ cố gắng edit nó sớm nhất có thể ^^

119. Chương 119

Chuyển ngữ: Cực Phẩm

Địch Thần sinh ra một loại bực mình "Quả nhiên là thế": "Anh biết mà, chẳng có câu nào của tên khốn khiếp này là thật cả."

Hôm qua thì bày ra bộ dáng cha hiền, tha thiết mong chờ muốn nhận Mông Mông, còn nói sẽ biểu hiện tốt một chút. Thế mà mới hôm sau đã cuốn gói chẳng thấy đâu nữa.

"Cũng không thể trách anh ta, dù sao em cũng là kẻ thù." Cao Vũ Sanh có thể hiểu được.

Đứng ở vị trí của Triệu Tử An, bại lộ thân phận và kế hoạch trước mặt kẻ thù, chính là thêm một lần nguy hiểm sẽ bị nhốt vào nhà trọ đen lần nữa. Coi như Cao Vũ Sanh và cha mình không hợp nhau, nhưng dù sao cũng là cha con, bán Triệu Bân đi nói không chừng có thể đổi được quyền kế thừa gia sản hàng tỉ.

Địch Thần bĩu môi: "Nói như vậy, chính là lỗi của anh?"

Cao Vũ Sanh thấy anh không vui, lập tức nói: "Đương nhiên là không phải, sao ca ca lại có thể sai được, là em không bàn xong điều kiện với Triệu Bân."

Giải thích thì xong rồi, nhưng Triệu Bân chạy nhanh như thế đúng là ngoài dự tính của hắn. Vốn nhìn kiểu đã tính hết mọi việc của Triệu Bân, còn tưởng rằng hắn chẳng sợ cái gì. Bây giờ lại chạy mất, ý muốn mượn Triệu Bân giải quyết sát thủ tai họa ngầm lại bị ngâm nước nóng.

"Chú Triệu chạy đi đâu vậy?"

Hai người trò chuyện đến hăng say, đã quên cậu bé nằm giường kế bên. Mặt Địch Thần không đổi sắc qua đó ngồi, xốc Địch Mông Mông đang ngáp lên mặc quần áo: "Chú Triệu lười biếng không đi làm, hôm nay cúp làm rồi."

"Vậy có phải chú ấy sẽ đến tìm con chơi không?" Địch Mông Mông vô cùng mong đợi nói.

"Cậu không nghĩ thế đâu, chắc chắn anh ta ở nhà ngủ nướng rồi."

Nói bậy một hồi, ít nhất cũng lừa thằng nhóc con được, nhưng Địch Thần vẫn rất tức giận, im lặng trừ một trăm điểm vào "Biểu hiện tốt" của Triệu Bân. Sau này, cho dù Triệu Bân có nói thơm như hoa, anh cũng sẽ không giao Mông Mông cho anh ta, ít nhất cũng phải xem xét hơn ba năm.

Lúc đang nghiến răng nghiến lợi, điện thoại Cao Vũ Sanh vang lên lần nữa, lần này lại là Cao Chấn Trạch gọi đến.

"Tiểu Địch có một quản lý tài vụ, tên là Triệu Tử An, con có biết không?"

Mở miệng đã hỏi tới Triệu Bân, khiến cho chân mày Cao Vũ Sanh nhăn lại trong nháy mắt: "Có từng gặp, nhưng không thân."

Cao Chấn Trạch dừng một chút, dường như đang phán đoán xem con mình nói thật hay giả, một lát sau mới nghiêm túc nói: "Nếu như con có thấy cậu ta, lập tức nói cho cha biết. Người này lừa Tiểu Địch rất nhiều tiền, hiện tại không thấy người đâu nữa."

"Tại sao không báo cảnh sát?" Cao Vũ Sanh lạnh lùng hỏi.

"Đã báo, nhưng tạm thời cảnh sát chưa tìm được cậu ta. Người này lấy đi một ít tài liệu quan trọng ở chỗ Tiểu Địch, nếu như lọt ra ngoài sẽ ảnh hưởng rất lớn đến con. Gần đây con cẩn thận một chút, đừng tiếp xúc với mấy người này nọ, cha sẽ nhanh chóng giải quyết mấy phiền phức này." Nói đến đoạn sau, Cao Chấn Trạch thoáng dịu giọng đi, dỗ hắn hai câu.

Địch Thần ở bên cạnh nghe mà nhướng khoé miệng lên, gần đây tình thương của cha của vị Cao lão tiên sinh này bỗng nhiên lan tràn, nghe thấy mà cả người nổi đầy da gà. Bây giờ mới biết quan tâm con trai, vậy hồi trước làm cái gì?

Cao Vũ Sanh chẳng ừ hử gì, nói câu kết thúc rồi cúp điện thoại, ngước mắt nhìn về phía Địch Thần: "Cao Chấn Trạch đã biết thân phận của Triệu Bân."

Địch Thần hết hồn, trong khoảng thời gian ngắn anh còn chưa nghĩ đến chuyện này: "Đúng rồi, đứa em trai ngốc kia của em, cũng chẳng phải là lần đầu bị người ta lừa tiền nhỉ."

Cao Vũ Sanh: "… Ừ."

Thiếu gia quần là áo lượt Cao Mục Địch xài tiền bậy bạ, cũng không phải ngày một ngày hai, muốn dò đến chuyện của cô nhi viện thì đã sớm dò, cũng không đến mức bây giờ mới biết. Mà nếu nói Triệu Tử An gạt tiền tài vụ của Cao Mục Địch, thì cũng không tính là lừa gạt, đầu tư này đúng là kiếm tiền, trọng điểm chắc là tài liệu quan trọng.

Cao Chấn Trạch bỗng hỏi đến hướng đi của nhân vật nhỏ như Triệu Tử An, tất nhiên là đã biết. Thảo nào Triệu Bân chạy nhanh như thế, Địch Thần cho hắn thêm mười điểm, chỉ là vô cùng nghi ngờ tên Triệu Bân

nói dối thành tính này: “Em nói xem, chuyện về nhà trọ đen kia, là thật sao?”

“Chị anh có nói chuyện mang thai cho Triệu Bân biết không?” Cao Vũ Sanh không trả lời, mà là hỏi ngược lại một câu.

Bởi vì lúc nào mẹ nuôi Diêu Hồng Mai cũng mắng Triệu Bân, nên tạo thành một loại ấn tượng tên đàn ông khốn nạn bỏ rơi vợ con cố hữu với Triệu Bân, nhưng Địch Thần suy nghĩ kỹ một chút: “Chị ấy… đúng là chưa kịp nói cho Triệu Bân.”

“Vậy đó chính là thật.” Cao Vũ Sanh nói chắc chắc.

Triệu Bân không biết Địch Tê Nguyệt mang thai, vậy thì không phải trốn tránh kết hôn. Hai người không cãi nhau không có mâu thuẫn, không có lý nào hắn cứ thế mà bỏ đi, cho dù muốn đi, ít nhất cũng sẽ nói một tiếng. Giống như hành vi bỗng nhiên từ chức ngày hôm nay, tuy rằng cũng rất không phúc hậu, nhưng ít nhất cũng để lại hết tư liệu công việc, còn nói với Quý Tiện Ngư một tiếng.

Cho nên lúc ban đầu, chỉ có thể là gặp phải ngoài ý muốn, mới đột nhiên biến mất. Mà chuyện bắt người đến nhà trọ đe doạ, Cao Chấn Trạch tuyệt đối làm được.

Địch Thần thở dài.

Cao Vũ Sanh cố gắng an ủi anh: “Đừng lo lắng nữa, đợi đến khi Cao Chấn Trạch bị bắt, Triệu Bân sẽ xuất hiện.”

Địch Thần: “…”

Nào có ai ngóng trông cha mình bị bắt?

Buổi sáng thư ký Trịnh tới đưa tư liệu ký tên, mặt tươi như hoan nói tới một việc: “Không thấy mấy người gây sự đâu nữa.”

“Gì mà gọi là không thấy?” Bây giờ Địch Thần nghe cái từ “Không thấy,” thì không nhịn được để ý.

“Chính là hôm nay bỗng dưng biến mất, ngày hôm qua vẫn còn ở đó.” Thư ký Trịnh giải thích một chút, chính là hai đôi vợ chồng già tự xưng là công nhân hầm mỏ Cao Viễn. Bọn họ còn cố chấp hơn cô gái thần kinh theo đuổi Cao tổng lúc trước, mỗi ngày đúng giờ xuất hiện ở trước công ty, có đôi khi còn kéo theo cả biểu ngữ, có khi lại là kèn đồng, tranh luận ầm ĩ.

Tan tầm hôm qua, những người đó còn vô cùng có tinh thần mà kéo biểu ngữ ở ngay sân rộng, sáng sớm hôm nay lại chẳng thấy bóng dáng đâu. Loại cảm giác thế giới bỗng nhiên im lặng thế này, khiến cho thư ký Trịnh rất không quen.

Địch Thần và Cao Vũ Sanh liếc nhau, không khỏi liền nghĩ đến "Nhà trọ đen."

Đến chiều, cảnh sát bỗng nhiên tới, hỏi Cao Vũ Sanh có biết chuyện này không.

"Có người báo cảnh sát, nói là cha mẹ của mình bị người ta bắt cóc."

Người báo cảnh sát là con trai của một đôi vợ chồng trong đó. Đối phương nói là cha mẹ của mình đang ở trong nhà thì bị người ta bắt đi, nhét vào một chiếc xe thương vụ.

Mà nghĩ tới "Nhà trọ đen tên Chấn Trạch," hiển nhiên không chỉ có hai người Địch Thần.

Phòng làm việc đội hình cảnh.

Phương Sơ Dương khép xấp tư liệu dày trong tay lại, một tay để ở bên môi, im lặng một lúc lâu, đưa một tờ đã ký xong cho Tiểu Trương.

"Đội phó, chuyện này… không phù hợp với quy trình." Tiểu Trương nhận rồi nhìn, có chút khó khăn.

"Chuyện đặc biệt thì phải dùng cách đặc biệt để xử lý, cậu cứ nộp lên đi, sẽ được phê chuẩn." Phương Sơ Dương trầm giọng nói.

Đó là một bản xin hạn chế Cao Chấn Trạch xuất ngoại ngay lập tức. Vốn nên đợi có chứng cứ xác thực mới bắt, nhưng hôm nay xảy ra chuyện bắt cóc, chuyện này kích thích dây thần kinh nhạy cảm của cảnh sát.

Về chuyện nhà trọ đen, hôm qua Triệu Tử An cũng nói cho Phương Sơ Dương biết. Lúc này, Phương Sơ Dương cũng hiểu được, những người gây chuyện biến mất kia, thoát không khỏi liên quan đến Cao Chấn Trạch, nhưng mà đó chính là mánh cũ năm đó. Nếu Cao Chấn Trạch bắt đầu ra tay, nói rõ ông ta đã ngửi được mùi nguy hiểm, lúc nào cũng có thể chạy trốn.

"Kết quả kiểm tra thi thể của Cừu Tam sao rồi?" Phương Sơ Dương hỏi Tiểu Mã ngồi bên vẫn còn băng đầu.

Tiểu Mã chỉ bị thương ngoài da một chút, hôm qua ở bệnh viện coi đội trưởng Phạm, hôm nay thì đến đi làm. Nghe thấy đội phó nhắc đến "Cừu Tam," không khỏi run lên, vẻ mặt đau khổ nhìn về phía Phương Sơ Dương: "Đội phó, vụ án này…"

"Đội trưởng Phạm còn chưa thoát khỏi nguy hiểm, trong một khoảng thời gian ngắn không thể quay lại, hiện giờ vụ án này do tôi phụ trách." Phương Sơ Dương lạnh lùng trừng Tiểu Mã.

Cừu Tam, chính là tên khác của sát thủ ở Bát Hồi Lĩnh, tên thật của hắn là Cừu Chuẩn. Trong nháy mắt

Phương Sơ Dương lấy được tư liệu của sát thủ, liền rõ ràng, quả nhiên là anh em họ Cừu giết cả nhà hắn năm đó.

Năm đó cứ nghĩ là họ Cừu chỉ có hai người, một người bị cha hắn bắn chết, một người lẩn trốn sau đó giết cả nhà hắn. Thì ra lại là ba anh em, ngoại trừ binh khí hình người "Cừu Kiêu" tiếng tăm lừng lẫy, còn có đứa em Cừu Tam tài nghệ thua xa anh trai.

Ngày đó tại phòng tắm công cộng, Cừu Tam bị đội trưởng Phạm bắn chết, thi thể được đưa đi khám nghiệm. Thật ra cũng chẳng có gì để nghiệm, mặt không bị huỷ, đã xác nhận được thân phận ngay tại chỗ. Phương Sơ Dương hỏi một câu như thế, là để cho Tiểu Mã thành thật khai báo tiến triển trước đó của vụ án này.

Khuôn mặt ngựa của Tiểu Mã nhăn thành ván giặt đồ.

"Tích tích tích ——" Điện thoại bàn trên bàn bỗng nhiên vang lên như khóc tang, không hiểu sao khiến cho lòng người kinh sợ, làm cho Tiểu Mã và Phương Sơ Dương giật nảy mình.

Phương Sơ Dương giơ tay lên nhận, bên kia chợt truyền đến tiếng khóc sụp đổ của Tiểu Trần: "Đội phó, đội trưởng Phạm ông ấy không được rồi…"

Lúc Địch Thần nhận được điện thoại, cả người đờ ra. Hôm qua lúc đi thăm, bác sĩ chỉ nói là bệnh nhân chưa tỉnh, không thích hợp thăm bệnh, nói bọn họ mai hẵng quay lại. Ở trong lòng mọi người, ý của "Ngày mai quay lại" chính là ngày mai sẽ tốt hơn, lại quên mất đội trưởng Phạm còn chưa thoát khỏi giai đoạn nguy hiểm.

Cùng Cao Vũ Sanh chạy nhanh đến bệnh viện, tất cả mọi người trong đội hình cảnh đang ở trong phòng chăm sóc đặc biệt. Địch Thần đẩy Cao Vũ Sanh đi vào, vậy mà đội trưởng Phạm nằm trên giường bệnh lại đang mở mắt, còn nói chuyện với người trong đội hình cảnh.

"Đừng để cho người nhà của tôi đến, đợi đến khi bắt được Cừu Kiêu rồi hãy nói với bọn họ." Giọng nói khàn khàn giống như là ống bễ già cũ nát, gắn từng chữ dặn dò Phương Sơ Dương đứng đối giường.

Phương Sơ Dương đỏ mắt đồng ý.

"Nên nói tôi cũng nói rồi, có những anh em như mọi người, Lão Phạm tôi sống cũng không uổng đời này, đáng giá." Cảm nhiễm chuyển biến xấu khiến cho đội trưởng Phạm sốt cao, mặt bị sốt đến đỏ bừng, hai mắt cũng sáng ngời, một chút cũng không giống người sắp chết.

Mấy câu cuối cùng, đội trưởng Phạm chỉ đích danh muốn nói với Địch Thần, nói những người khác đều đi ra ngoài.

Phương Sơ Dương không nói hai lời liền đi ra ngoài, nhân tiện cũng đẩy Cao Vũ Sanh vướng bận đi. Tiểu

Trần từ từ ngồi xổm xuống ở ngoài cửa khóc không thành tiếng, cả người Tiểu Mã thì ngây đơ, Tiểu Trương cố gắng nói bác sĩ thử cứu xem nữa được không.

"Lúc cha cậu còn sống, chúng tôi thử đi tìm người nhà của cậu, khi tìm đến tỉnh S thì bỗng nhiên ông ấy không cho tìm nữa." Đội trưởng Phạm nói càng ngày càng chậm, vô cùng khó nhọc, "Ông ấy có một câu muốn tôi đưa vào trong quan tài, nhưng tôi phải nói cho cậu biết, cậu có đồng hương còn sống."

"!" Địch Thần mở to hai mắt nhìn.

Cơn sốt cao của đội trưởng Phạm đang giảm xuống, khuôn mặt đỏ bừng dần dần trở lại bình thường, chỉ là hô hấp càng ngày càng khó khăn. Ông không có ý tiếp tục giải thích ý nghĩa của những chữ này, mà nói đến chuyện khác: "Phương Sơ Dương, cậu hãy trông chừng nó, Cừu Kiêu… nhận ra nó rồi…"

/Hết chương 119/

120. Chương 120

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chuyển ngữ: Cực Phẩm

Đội trưởng Phạm bị bỏng quá nặng, chịu đựng không tới ba ngày đã không được nữa. Bởi vì dính dáng đến tên lính đặc chủng điên rồ Cừu Kiêu, đến nỗi người nhà của đội trưởng Phạm đã được bảo vệ cũng không thể đến gặp một lần cuối.

Chuyện tiếp theo đều do Phương Sơ Dương xử lý, hắn cũng không hỏi Địch Thần là cuối cùng đội trưởng Phạm đã nói gì, thậm chí cũng không rơi một giọt nước mắt, cả người bình tĩnh lý trí đến không bình thường.

"Anh đừng xen vào chuyện này, chăm sóc tốt Tiểu Thiên Tứ của anh là được."

Địch Thần bị Phương Sơ Dương đuổi đi, mờ mịt đẩy Cao Vũ Sanh quay về bệnh viện.

"Muốn đi dạo một chút không? Em sẽ nói thư ký Trịnh lái xe về." Cao Vũ Sanh cầm bàn tay lạnh lẽo của anh.

Địch Thần phục hồi tinh thần lại, mới phát hiện mình đã đi đến đường cái, chứ không phải là bãi đậu xe của bệnh viện. Chỗ này cách bệnh viện tư nhân bọn họ ở một đoạn, tuy là anh rất cần yên tĩnh một lúc, nhưng đẩy Cao Vũ Sanh là mục tiêu ám sát đi trên đường thế này thì rõ ràng không thích hợp.

Xoay người quay lại bãi đậu xe của bệnh viện, không lên xe của bọn họ thẳng, mà là đẩy xe đến một góc. Địch Thần từ từ ngồi xổm xuống, đặt đầu mình lên đầu gối Cao Vũ Sanh, một hồi cũng chẳng nói năng gì.

Cao Vũ Sanh nhíu mày nhìn anh, tuỳ ý để anh nằm úp sấp một hồi: "Muốn khóc thì khóc đi."

Địch Thần hít một hơi thật sâu, ngẩng đầu lên: "Không muốn khóc, thật ra là, bây giờ anh hơi choáng một chút."

Mọi chuyện xảy ra quá bất ngờ, đội trưởng Phạm bị thương, bệnh tình nguy kịch, di ngôn, qua đời, hàng loạt chuyện xảy đến liên tục, não của Địch Thần lộn qua lộn lại không ngừng, không hề có thời gian để phản ứng. Hơn nữa Phương Sơ Dương không cho anh ở lại bệnh viện, nên anh vẫn chưa bị nhiễm bầu không khí bi thương.

Cao Vũ Sanh giơ tay xoa mặt anh, nhiệt độ cơ thể của Địch Thần khi không hít ô-xy rất thấp, khiến cho hắn có một loại lỗi giác bị đông lạnh: "Muốn ôm một cái không?"

Lúc này đầu Địch Thần mới hoạt động, theo bản năng lại gần ôm lấy hắn, được nhiệt độ cao hơn mình bao quanh, anh mới ý thức được lúc nãy mình đúng là chảy mồ hôi lạnh. Trên trán nhận được một nụ hôn ấm áp, não được nhiệt độ ấm hâm lên, dần dần hoạt động lại: "Thật ra anh và Lão Phạm cũng không thân thiết lắm, dù sao cũng cách nhau nhiều tuổi mà. Chỉ nhớ rõ lúc ông ấy còn trẻ rất xấu xa, anh làm bài tập trước cửa phòng tra hỏi, ông ấy liền chạy đến trêu anh, "Thần Thần, sao nhóc lại ở đây làm bài tập thế, không đủ ngón tay nên muốn dùng lan can đếm à"."

Cao Vũ Sanh chỉ gặp vị đội trưởng Phạm này vài lần, trong ấn tượng là một người chín chắn đáng tin, không nghĩ đến lúc còn trẻ lại là như thế.

"Sau đó Địch Kiến Quốc qua đời, ông ấy đến phụ giúp tang sự, ngày lễ ngày tết sẽ đến nhà ông ấy, bình thường thì không. Anh không nghĩ đến, di ngôn cuối cùng của ông ấy lại là nói cho anh." Địch Thần nhớ lại mấy câu nói cuối cùng kia, lại bắt đầu lạnh sống lưng.

Bất kể là "đồng hương" ông ấy nói, hay là Cừu Kiêu đã "nhận ra được" Phương Sơ Dương.

Cao Vũ Sanh nghe xong câu này, cũng thấy kỳ lạ: "Đồng hương? Anh không phải là..."

Một người khách nơi khác, đồng hương ở đâu ra?

"Đúng thế, Địch Kiến Quốc có biết chuyện này." Địch Thần liếm đôi môi khô khốc, nhỏ giọng, "Em nói xem, có khi nào, người cùng đến với anh vẫn còn sống không."

Có thể là lúc rơi xuống đất bị chấn động, Địch Thần không nhớ rõ tại sao mình lại rớt xuống tinh cầu này, cũng không nhớ rõ có ai đi cùng mình không. Nếu như Địch Kiến Quốc nói anh còn có đồng hương còn sống, vậy cũng chỉ có thể là người ngoài hành tinh đến cùng anh.

Cao Vũ Sanh lập tức nhíu mày. Một tiểu vương tử ngoài hành tinh lưu lạc ở Trái Đất, hắn còn có tự tin có thể bảo vệ được Địch Thần. Nhưng nếu như còn có người ngoài hành tinh khác ở đây, cho dù bọn họ có giả làm nhân loại sống thật tốt, vẫn sẽ bị bắt đi làm thí nghiệm, đây không phải là một tin tức tốt cho Địch Thần.

Càng nhiều người tồn tại, có nghĩa là nguy hiểm bại lộ càng lớn.

"Cũng có thể là Địch Kiến Quốc lừa gạt Lão Phạm..." Nói đến phân nữa, Địch Thần bỗng nhiên ngậm miệng, cách đó không xa truyền đến tiếng bánh xe ma sát với mặt đất. Có một người đẩy một chiếc xe rác y tế đi ngang qua, Địch Thần đứng lên, chắn Cao Vũ Sanh ở sau mình.

Chiếc xe rác màu vàng bằng nhựa từ từ được đẩy đến trước mặt, người đẩy xe đeo khẩu trang y tế dày, lúc đi ngang liếc mắt nhìn Địch Thần. Đôi mắt kia tròng trắng thì nhiều mà con ngươi thì nhỏ, mang theo một loại tướng mạo hung ác tự nhiên.

Địch Thần chỉ học vẹt với khuôn mặt của con người, chia thành nhiều kiểu hay là khác xa nhau, cũng chẳng nhận ra được. Anh thấy đôi mắt này hơi quen, nhưng không thể nghĩ đã gặp qua ở đâu.

Người đẩy xe rác nhanh chóng đi khỏi, Địch Thần cũng từ từ lấy tinh thần lại, xoa mặt một cái, xoay người lại Cao Vũ Sanh. Lại phát hiện sắc mặt Cao Vũ Sanh có chút không đúng, hỏi hắn sao vậy.

"Người lúc nãy, hình như là, sát thủ." Cao Vũ Sanh nhỏ giọng nói. Năng lực ghi nhớ hình thù của hắn cực kỳ mạnh, một lần thấy được đôi mắt đó từ trong kẽ hở của cánh tay Địch Thần, liền nhớ được người đó là ai trong nháy mắt.

Sát thủ!

Địch Thần hoảng sợ, bây giờ ba anh em họ Cừu, chết hết chỉ còn một mình anh cả Cừu Kiêu. Chính là tên sát thủ nửa đêm leo cửa sổ đánh ngang tay với anh còn có thể toàn thân thoát được! Sao hắn ta lại ở đây?

Nhớ đến câu "Nhận ra" kia, Địch Thần phát lạnh, nhưng lại không dám rời khỏi Cao Vũ Sanh, chỉ có thể nhanh chóng gọi điện thoại cho Phương Sơ Dương. Điện thoại mới vừa vang lên một cái, liền nghe được tiếng bước chân chạy như điên bên cầu thang an toàn.

Phương Sơ Dương và Tiểu Mã chạy đến, thấy Địch Thần lập tức phát cáu: "Sao anh còn ở đây! Đi nhanh!"

"Vừa nãy anh nhìn thấy Cừu Kiêu!" Địch Thần vội vàng nói cho hắn biết, tiện thể hít ô-xy một cái.

"Mẹ nó tôi cũng nhìn thấy! Anh đi nhanh lên!" Phương Sơ Dương thúc giục anh mau đi, mình thì cắn răng tiếp tục đuổi theo. Mới vừa chạy hai bước, Địch Thần chợt nghe được tiếng sắc nhọn phá vỡ không khí, chạy nhanh đến ôm Phương Sơ Dương lăn một vòng ngay tại chỗ.

"Phập phập phập," mấy cái đinh sắt ghim vào chỗ Phương Sơ Dương mới đi qua. Địch Thần tiện tay kéo cánh cửa hộp chữa cháy xuống, làm tấm khiên che cho Phương Sơ Dương rồi nhảy về chỗ sau xe, đứng cùng một chỗ với Cao Vũ Sanh.

"Hai người đứng đây đừng có nhúc nhích." Hôm nay Phương Sơ Dương không mang theo súng, đoạt lấy cửa trong tay Địch Thần muốn đuổi theo, bị Địch Thần kéo lại.

"Đừng đuổi nữa, hắn ta cố ý để chú nhìn thấy, chính là muốn dụ chú qua đó! Chú là cảnh sát chứ không phải đặc công, một mình chú không tóm được Cừu Kiêu đâu!" Địch Thần mới hít ô-xy, khiến cho Phương Sơ Dương không vùng ra được.

"Buông ra!" Phương Sơ Dương lớn tiếng quát.

"Ầm!" Bỗng nhiên có một tiếng động thật lớn, chỗ này là bãi đậu xe theo kiểu hai tầng, một trụ sắt cách bọn họ không xa bỗng nhiên xập xuống. Chiếc xe đậu trên tầng hai ầm ầm rớt xuống, nghiêng ngả trượt xuống chỗ giữa đường. Nếu lúc nãy Phương Sơ Dương xông ra, đã bị xe tông trúng.

"Không, không thấy đâu nữa." Tiểu Mã thở hổn hển chạy đến, lúc nói mang theo giọng mũi nồng nặc. Vừa nãy tên sát thủ trốn ở sau xe rác, đợi hắn chạy đến, bên đó đã chẳng thấy ai.

Phương Sơ Dương cầm cái cửa trong tay quật mạnh xuống đất.

/Hết chương 120/

Xe thu gom rác thải y tế.

Bãi đậu xe kiểu hai tầng.

121. Chương 121

Chuyển ngữ: Cực Phẩm

Đội trưởng Phạm hy sinh trong lúc đang tra án, được phong làm liệt sĩ. Ba ngày sau, cử hành lễ tang và lễ truy điệu. Người nhà của đội trưởng Phạm được bảo vệ nghiêm mật lộ diện trong lễ tang.

Địch Thần dẫn Cao Vũ Sanh tới tham dự lễ truy điệu, lặng lẽ đưa nhiều tiền phúng viếng cho nhà họ Phạm. Thấy mặt Phương Sơ Dương nặng nề vội trước vội sau, anh liền không tới giúp, mất công lại không đúng, chỉ đến tặng hoa cùng với khách đến, nghe lãnh đạo đọc ở phía trên:

[Ông ấy còn trẻ như thế, cứ như vậy mà hy sinh trong tay kẻ ác độc cùng hung cực ác. Ông ấy là cảnh sát tốt của người dân, là thần bảo vệ bình an của mười ngàn gia đình…]

Địch Thần nghe đến trong lòng khó chịu, đặc biệt là khi nhìn đến vợ của đội trưởng Phạm khóc đến sắp ngất đi ở trên bục.

Có lẽ là cảnh sát nào hy sinh vì công chúng và cộng đồng như thế này, đều sẽ được truy điệu như thế. Ông ấy là anh hùng vĩ đại, ông ấy hy sinh chính bản thân mình để cứu người khác. Nhưng mà đối với vợ con của ông mà nói, chính là mãi mãi mất đi người thân nhất, ông ấy cứu người khác, vậy ai đến cứu ông ấy đây?

"Ca ca hiểu đạo lý này thì có thể tội nghiệp em, đừng nên đi mạo hiểm." Trên đường trở về, Cao Vũ Sanh

nghe anh nói như thế, lập tức đứng ở khía cạnh người nhà tranh thủ quyền lợi.

Địch Thần đang đau lòng, bỗng nhiên bị câu nói này làm cho bực cười lên: "Anh mạo hiểm lúc nào? Từ trước đến nay anh rất luyến tiếc mạng mình."

Cao Vũ Sanh không nghĩ như thế, bắt đầu kể những chuyện mà anh đã làm: "Cứ thế nhảy xuống lầu ở khu thương mại, không mặc áo khoác bảo vệ đã chạy vào hiện trường vụ nổ, tay không chui vào hầm mỏ có phóng xạ…"

"Được rồi được rồi." Địch Thần càng nghe càng chột dạ, ho nhẹ một tiếng, "Anh cũng có chừng mực mà, chuyện không nắm chắc anh chắc chắn mặc kệ. Em quên rồi à, anh chính là siêu nhân đó."

Cao Vũ Sanh không nhanh không chậm nói: "Chết chìm đều là biết bơi (1)."

(1) Ý của câu này đưa ra một ý kiến là, những người chết chìm đều là những người biết bơi. Có người đồng ý với ý kiến này, cũng có người không. Vì Cao Vũ Sanh đồng ý với ý kiến này, nên chú thích sẽ nghiêng về bên ủng hộ. Theo bình luận của *-kiki* trên Zhihu, bạn ấy giải thích câu này là đúng như sau: "Câu này cũng không phải không đúng, bởi vì bạn muốn lặn sâu xuống nước mới có thể bị chết đuối, vậy thì kiểu người nào sẽ lặn sâu xuống nước đây? Đương nhiên phần lớn đều là người biết bơi, người không biết bơi tự nhiên sẽ không lặn sâu xuống nước, đương nhiên không loại trừ người rơi xuống ngoài ý muốn, nhưng mà tỷ lệ quá ít, nếu quan sát như thế thì đương nhiên người chết chìm hầu hết là người biết bơi […]." Ý của Cao Vũ Sanh chính là, Địch Thần có thể gặp nguy hiểm vì anh chính là siêu nhân. Người bình thường không làm được sẽ không làm. Còn anh biết mình có thể làm được nên đi làm, cuối cùng có thể khiến mình gặp nguy hiểm *(Zhihu)*.

Địch Thần: "…"

Mấy ngày tiếp theo, hai người cứ thế ngây ngô trong bệnh viện, thế là có một khoảng thời gian yên bình ngắn ngủi. Dụng cụ cố định trên đùi Cao Vũ Sanh cũng có thể tháo ra, chỉ là khi bước đi thì vẫn chưa lanh lẹ lắm, cần phải tiếp tục tập luyện.

Bệnh viện có cao cấp thế nào đi nữa, thì ở lâu cũng sẽ chán.

Ngoài miệng Cao Vũ Sanh không nói gì, nhưng rõ ràng tâm tình có chút khó chịu. Ngay cả Địch Mông Mông không thích đi nhà trẻ, cũng bắt đầu nhớ mấy bạn nhỏ ở nhà trẻ. Bé đã mua Maserati lâu như thế rồi, lại không có cơ hội khoe khoang với bạn học, đúng là nghẹn đến quéo.

Địch Thần thấy hai bạn nhỏ đều không vui, liền suy nghĩ về việc xuất viện về nhà ở: "Người sống thì không thể nhịn tiểu, có là sát thủ thì cuộc sống cũng phải giống thế."

Cao Vũ Sanh ngẩng đầu nhìn anh: "Nhưng đây là khu vực an toàn mà cảnh sát khoanh vùng." Ngoài miệng thì nói thế, nhưng hai mắt lại sáng bừng.

Địch Thần nhìn mà buồn cười, giơ tay ra bóp mặt hắn: "Có ca ở đây, đi chỗ nào cũng là khu vực an toàn hết."

"Vậy chúng ta về nhà đi." Địch Mông Mông ở cạnh bên ồn ào, nói liền làm liền, bắt đầu dọn đồ ăn vặt và đồ chơi của bé.

"Chuẩn bị xuất viện à?" Thư ký Trịnh ôm văn kiện tới, thấy bọn họ đang thu dọn đồ đạc, suýt nữa mừng đến chảy nước mắt, "Cuối cùng sếp cũng có thể quay về công ty rồi!"

Hai tháng nay, Cao Vũ Sanh nằm viện không thể đi làm, người khổ nhất không ai khác chính là thư ký Trịnh. Có trời mới biết, công việc trước kia của hắn dễ thở hơn thư ký Hách rất nhiều, mỗi ngày chỉ cần xử lý việc tư của tổng tài cộng thêm đi nói chuyện phiếm với những người trong công ty. Nhưng từ lúc sếp nằm viện, hắn cứ phải chạy hai đầu từ công ty đến bệnh viện, còn thêm vào một chút công việc mà bình thường không tài nào tưởng tượng nổi, khổ không thể tả.

"Tạm thời vẫn chưa quay về, phải thêm vài ngày nữa." Cao Vũ Sanh nhận gậy chống kiểu mới mà thư ký Trịnh mới mua thử một chút.

Nạng này không phải là nạng y tế, nó giống với gậy chống trang sức của Cao Văn Tranh, chỉ là dài hơn một chút, ở giữa còn có chuôi vịn tay, miễn cưỡng có thể dùng làm nạng chống. Nhìn nó dễ nhìn hơn nạng y tế rất nhiều, phối hợp đồ vest cà vạt cũng không lạc quẻ chút nào.

Bởi vì sóng gió của Cửu Dật, hiện tại vẫn có truyền thông để ý, cứ chờ chực để chụp được hình ảnh chật vật của Cao Vũ Sanh. Hắn cần dùng quen gậy chống mới này, mới có thể đến công ty.

"À, nói đến chuyện này, sếp có tin tức bên Cửu Dật không?" Thư ký Trịnh chợt nhớ tới cái gì, nhắc Cao Vũ Sanh kiểm tra mail.

"Sao vậy?" Cao Vũ Sanh nhíu mày, sáng sớm lăn qua lộn lại với Địch Thần, chưa kịp đọc mail hay thông báo.

"Bên Cửu Dật xảy ra chuyện rồi." Vẻ mặt thư ký Trịnh đau khổ. Công ty Bản đồ Tiêu Điểm của bọn họ đúng là đáng thương, lấy tư cách phú nhị đại mở công ty, từ lúc thành lập đến bây giờ không có chút giúp đỡ nào cũng chẳng nói gì, lại còn bị liên luỵ hoài.

Mở điện thoại lên, các loại tin tức xông ra trong nháy mắt.

[Chủ tịch tập đoàn Cửu Dật Cao Chấn Trạch bị hạn chế xuất cảnh.]

[Cao Chấn Trạch hư hư thực thực bị cuốn vào vụ án lớn nghiêm trọng, đã bị hạn chế tự do.]

[Quý Tiện Ngư: Cậu nói xem có phải cơ hội đến rồi không? Nhưng mà, có phải lần này đùa hơi quá trớn không?]

[Cao Chấn Trạch: Gọi điện thoại cho cha.]

Cao Vũ Sanh cau mày, gọi điện thoại qua, bên kia là thư ký của Cao Chấn Trạch bắt.

"Chủ tịch đang mở cuộc họp, bây giờ không tiện nghe máy, để tôi giải thích cho anh một chút."

Cao Vũ Sanh nhìn thoáng qua thời gian, rõ ràng mới chín giờ sáng sớm, lúc này đã họp, đúng là Cao Chấn Trạch vô cùng sốt ruột.

Nguyên nhân của chuyện này là mấy ngày hôm trước có một hội nghị ở nước ngoài. Cao Chấn Trạch đã sớm tính sẽ ra nước ngoài tham dự một hội nghị thượng đỉnh của ngành xe hơi, lúc đi qua hải quan thì bị ngăn lại, nói cho ông biết ông đã bị hạn chế xuất cảnh.

Bởi vì vừa truyền đạt mệnh lệnh xuống cấp dưới, vẫn chưa kịp thông báo cho ông, nhưng trong hệ thống đã ghi rõ không cho phép ông xuất cảnh. Cao Chấn Trạch giận dữ đi đến cục cảnh sát hỏi, mới biết được ông bị khép vào danh sách người hiềm nghi trong vụ án bắt cóc, hiện vẫn đang điều tra.

"Tại sao tôi lại liên quan đến vụ án bắt cóc được, đúng là lầm to!" Cao Chấn Trạch vô cùng tức giận, nhưng mà không có cách nào, đây không phải là chuyện dùng tiền là có thể giải quyết được, chỉ có thể báo cho phía hội nghị là thị thực có vấn đề nên không đi được.

Vốn việc này không có người nào biết, hôm qua lại không biết bị ai tuồn ra ngoài, nói Cao Chấn Trạch bị cuốn vào vụ án hình sự, nên mới bị hạn chế xuất cảnh. Sóng gió của Cao Viễn vừa qua, độ quan tâm của ông vẫn chưa giảm xuống, trong lúc này có đủ mọi ý kiến, suy đoán ùn ùn kéo đến, trong khoảng thời gian ngắn ngủi là một đêm thì lời đồn đã nổi lên bốn phía.

Có người nói Cửu Dật trốn thuế lậu thuế bị phát hiện, lại có người nói chuyện trả tiền tìm người giết người của Cao Chấn Trạch nhiều năm trước đã bị bại lộ, còn có người nói Cao Chấn Trạch bị cảnh sát điều tra ra được mình chính là Cao Thành.

Suy đoán của người cuối cùng rất gần sự thật, nhưng mà mọi người tin tưởng chuyện gần đây hơn. Nhất là chuyện trả tiền tìm người giết người, mọi người kéo một quản lý cao cấp của Cửu Dật qua đời ngoài ý muốn mấy năm trước ra để liên hệ với ông, nói nghe cứ như mình đã chứng kiến vậy.

"Là Vũ Sanh gọi đến à?" Đang nói, bên kia điện thoại truyền đến giọng nói của Cao Chấn Trạch, thư ký trả lời một tiếng rồi đưa điện thoại cho ông.

Cao Chấn Trạch cầm điện thoại đi tới một chỗ yên lặng, nhỏ giọng hỏi con trai: "Con có nhận được email mới nào của người bí ẩn không?"

Người bí ẩn, hẳn là Triệu Tử An. Cao Vũ Sanh nhìn thoáng qua hộp thư đến: "Không có."

Cao Chấn Trạch từ từ hít vào một hơi: "Sắp tới cắt đứt liên lạc với bên Mỹ, bao gồm bạn con, bọn học thời đại học, bạn hợp tác. Trước lúc cơm tối hôm nay quay về Yển Nguyệt Sơn Trang, cha có việc muốn thông báo."

Yển Nguyệt Sơn Trang, chính là khu biệt thự mà nhà họ Cao toạ lạc. Cao Vũ Sanh im lặng một lát, đồng ý, bên kia liền vội vã cúp điện thoại.

"Nghe nói thế này, chắc là gọi cả nhà em quay về." Địch Thần cười nhạo, "Đây là muốn chia gia sản đấy à?"

Thư ký Trịnh đứng ở một bên, không dám nói chen vào.

Cao Vũ Sanh để tuỳ anh nói bậy, nhận văn kiện trong tay thư ký nhanh chóng ký xong: "Có thể lắm."

Chia gia sản thì không nhất định, nhưng vì cổ phiếu của Cửu Dật bị sụt giá, nhanh chóng chuyển quyền điều hành thì thật ra cũng rất có thể.

Địch Thần lập tức lo lắng: "Lúc gặp chuyện không may thì chia gia sản, thế không phải là ai nắm quyền thì người đó xui xẻo sao." Ngoài sáng có nhóm Phương Sơ Dương đang điều tra, trong tối có đám người Triệu Bân gây chuyện, tiếp nhận chính là một cục diện rối rắm.

Đương nhiên Cao Vũ Sanh biết điểm ấy, Cao Chấn Trạch không cho hắn liên hệ bên phía Mỹ, thật ra là không cho hắn liên hệ trung tâm nghiên cứu kỹ thuật. Trung tâm kỹ thuật của Cửu Dật ở Mỹ, có liên quan đến NASA, cầu nối trung gian tự nhiên là quặng đầu tuyết mà năm đó trộm đưa ra nước ngoài.

Nhưng mà cũng chưa nói chắc chắn là sẽ chia gia sản, Cao Vũ Sanh nhìn anh lo lắng đến độ quéo lên như thế, không khỏi buồn cười: "Vậy làm sao bây giờ?"

"Đúng thế, phải làm sao đây." Một tay Địch Thần đặt trên bàn nhỏ mà hắn đang ký tên, nghiêm túc suy nghĩ một hồi, bỗng nhiên linh quang bùng nổ, đập cái rầm lên bàn, khiến cho Cao tổng ký bị lệch, "Dễ thôi, come out trước mặt cha em."

"Hả?" Thư ký Trịnh nhịn không được phát ra một tiếng vịt kêu.

Cao Vũ Sanh im lặng ký một lần nữa bên cạnh chỗ ký sai, ngước mắt nhìn anh: "Anh muốn công khai?"

"Không không không, show ân ái chia tay sớm, anh thích khiêm tốn hơn." Địch Thần khoát khoát tay, bộ dáng hiên ngang lẫm liệt, "Come out, có thể không nói đến anh, chỉ là nói cho cha em biết mình không thích phụ nữ. Chỉ bằng kiểu trọng nam khinh nữ của cha em, chắc chắn không muốn nhà họ Cao đoạn tử tuyệt tôn."

Thư ký Trịnh đứng bên cạnh nghe đến độ sắp xỉu, chỉ từng nghe nói vì kế thừa gia nghiệp mà che dấu xu hướng giới tính, chưa từng nghe nói vì không muốn kế thừa gia nghiệp mà cứ thế come out! Tiểu vệ sĩ hung hãn quả nhiên không giống những tình nhân khác của bá tổng.

Mà tổng tài đại nhân bị sắc đẹp làm lu mờ ý chí, thế mà thấy ý kiến này không tệ lắm, liền ngồi tại chỗ viết bản thảo diễn thuyết "Chuyên dùng để come out."

Đợi thư ký Trịnh bị đập nát tam quan run rẩy rời khỏi, Cao Vũ Sanh mới mở hộp thư cá nhân cho Địch Thần xem.

Thật ra, hắn cũng nhận được email nặc danh mới, nhưng mà hai người bọn họ đều biết là Triệu Bân gửi, cũng chẳng bí ẩn mấy. Trong email chỉ có một câu nói, đồng thời cho phép trả lời.

[Nếu như cậu thừa kế Cửu Dật, cậu có sẵn lòng thay cha mình bù đắp cho những công nhân mỏ kia không? Trả lời là sẵn lòng hoặc không sẵn lòng.]

"Làm gì thế, game RPG (2) à?" Địch Thần cười nhạo cái email trung nhị này, "Trả lời là sẵn lòng, giá trị mị lực tăng năm trăm; trả lời không sẵn lòng, game sát thủ trời giáng liền kết thúc."

(2) Game RPG: game hành động nhập vai.

Cao Vũ Sanh bất đắc dĩ lắc đầu, trực tiếp trả lời: [Sẵn lòng].

Gửi đi chưa được bao lâu, liền nhận được mail mới.

[Nhớ kỹ lời cam kết của cậu, tôi sẽ cố gắng khiến cho đám người điên đó dừng tay, chú ý an toàn.]

Thật đúng là game RPG, Địch Thần bĩu môi: "Người chơi nhận được đạo cụ mới, thẻ "Triệu Bân đồng ý không giết tôi"."

"Ha ha ha…" Cao Vũ Sanh bị anh chọc cười.

Bởi vì phải chuẩn bị bản thảo dùng để cãi nhau khi buổi tối quay về nhà họ Cao, kế hoạch xuất viện hôm nay bị ngâm nước nóng. Địch Mông Mông vô cùng không vui, tức giận ăn hết một hộp sô-cô-la.

Ăn cơm tối sớm xong, Cao Vũ Sanh cởi đồ bệnh nhân mặc một chiếc áo sơ mi màu xanh da trời, đồ vest chất liệu nhung, đeo đồng hồ trăng sao có giấu vũ khí, được Địch Thần ôm lên xe.

Địch Thần không để ý tới kháng nghị của Tiểu Thiên Tứ, ôm ngang người lên nhét vào trong xe, ném cây gậy chống hàng "hịn" tới hàng ghế sau, nhét vào trong ba lô của mình một cái gối ô-xy y tế.

"Anh có nên lấy thêm vũ khí gì không." Địch Thần tính toán tiện đường chạy tới siêu thị mua một con dao.

"Chỉ là quay về ăn bữa cơm thôi, cũng không phải sống mái với nhau." Cao Vũ Sanh ngăn cản hành vi vô cùng khoa trương này của anh, cũng bày tỏ gậy bóng chày và dao không khai báo đằng sau cốp cũng đủ dùng rồi.

Bởi vì đến tối Địch Thần nhìn không rõ, nhân lúc trời còn chưa tối đen thì đi liền, lúc đến biệt thự nhà họ Cao, chị hai nhà họ Cao cũng mới đến.

Lần này Cao Văn Tranh không chơi trò "từ từ hẵng đến" nữa, sắc mặt nghiêm túc xuống xe, phía sau còn có luật sư tư nhân Bạch Duệ của cô. Thấy Cao Vũ Sanh trở về sớm như vậy, lập tức bày ra vẻ mặt tràn đầy giễu cợt: "Không phải nói là không cần tiền của nhà họ Cao à? Vừa mới nghe cha gọi mình về, chân cũng không què nữa."

Địch Thần nhe răng, bà chị hai này đúng là khiến người ta chán ghét, chuẩn bị mở miệng mắng lại, bỗng nhiên nhớ tới câu hỏi này cũng được Thiên Tứ viết trong bản thảo. Liền không mở miệng nữa, yên tĩnh làm một vệ sĩ bất cứ lúc nào cũng sẵn sàng quật người ta.

"Chị nhầm rồi." Cao Vũ Sanh lộ ra một nụ cười lạnh lùng mà không mất lễ phép, nhận gậy chống Địch Thần đưa đến, dùng sự thật đanh thép phản bác lại: "Còn què."

Địch Thần: "…"

/Hết chương 121/

122. Chương 122

Chuyển ngữ: Cực Phẩm

Nói là về nhà trước giờ cơm tối, nhưng Cao Chấn Trạch cũng không có ý tính ăn cơm tối, đầu tiên là tập hợp người trong nhà ở phòng khách, mình thì ngồi ở trên một chiếc sô pha đơn lưng cao, vẻ mặt nghiêm túc.

"Các con cũng đều nghe đến chuyện mới xảy ra gần đây nhỉ?" Cao Chấn Trạch quét mắt một vòng, nhìn vẻ mặt khác nhau trong đám con cái.

Con trai nhỏ Cao Mục Địch ngồi chung một chỗ với mẹ mình, hai người lặng lẽ trao đổi ánh mắt một chút. Con gái Cao Văn Tranh, ưu nhã gác chéo chân uống trà, đứng phía sau là luật sư nhã nhặn lịch sự đeo kính mắt gọng bạc. Còn Cao Vũ Sanh, ngồi ở trên chiếc ghế sô pha đơn cách ông xa nhất, mặt không chút thay đổi, như một pho tượng điêu khắc anh tuấn.

Tiểu vệ sĩ không chính quy nhưng rất lợi hại, chắp tay sau lưng đứng sau sô pha. Có lẽ là vì mọi người ai cũng biết anh không chính quy, lần này thế mà không mặc đồ đen cũng chẳng đeo kính đen, mà là mặc một chiếc áo len màu nhạt. Đứng dưới ánh đèn ấm áp, cả người có vẻ rất mềm mại, nếu như là người khác nhìn thấy, đoán chừng còn tưởng là tiểu minh tinh mà Cao Vũ Sanh bao dưỡng.

"Có nghe nói." Cao Mục Địch bị mẹ hắn kéo tay một chút, tâm không cam tình không nguyện mở miệng trả lời.

"Cha, con nghĩ không cần lo lắng chuyện này đâu, không phải chúng ta đã từng làm sáng tỏ rồi sao? Mấy người công nhân mỏ biến mất kia, cũng đâu phải do chúng ta làm, chỉ cần cảnh sát tra rõ, lệnh hạn chế xuất ngoại được bỏ thì không sao nữa." Cao Văn Tranh vẫn luôn làm việc ở Cửu Dật, rõ ràng nhất chuyện gì xảy ra.

Cao Chấn Trạch cũng không được an ủi mấy, ngược lại liếc mắt trừng con gái: "Con nói nhẹ nhàng quá, con biết lúc nào thì cảnh sát tra rõ hả?"

Vốn định hiến cái ân cần, nhưng không nghĩ tới lại bị la một trận, Cao Văn Tranh hơi nhếch môi không nói gì nữa.

Quả thực trong lòng Cao Chấn Trạch không vừa ý lắm, tuy rằng đã sớm tính toán sẽ sớm về hưu để bớt phiêu lưu lại, nhưng chủ động lui về và bị tình thế buộc lui, cảm giác là hoàn toàn khác nhau.

"Cửu Dật phát triển được đến như ngày hôm nay, là do cha từng bước một dốc sức gầy dựng, tuyệt đối không thể vì chút nguy cơ dư luận này mà làm tổn thương đến nguyên khí. Huống hồ lúc trước cha cũng đã nói, sẽ chuẩn bị bồi dưỡng ra một người thừa kế, nhận lấy quyền điều hành Cửu Dật. Nếu không phải là mấy con không ra hồn, một lão già xương cốt lung lay như cha sao phải làm lụng vất vả đến bây giờ."

Địch Thần nghe mà buồn cười, rõ ràng là phải chuyển giao quyền điều hành, lại càng muốn giữ mặt mũi cho mình mà nói là đã sớm có tính toán.

Những người khác trong nhà họ Cao lại không có tâm tình đùa giỡn như Địch Thần, bọn họ nghe được chuyện Cao Chấn Trạch nói muốn tìm người thừa kế, ai cũng dựng tai lên.

Cao Văn Tranh đặt hồng trà đã uống cạn xuống, mẹ kế nhanh chóng siết chặt mấy móng tay sơn đỏ, ngay cả em trai không kiên nhẫn được mấy cũng không tự chủ được ngồi ngay ngắn. Chỉ có Cao Vũ Sanh, bát phong bất động (1), giống như không có liên quan gì đến mình.

(1) Bát phong bất động: trong Phật giáo, bát phong hay tám ngọn gió chỉ lợi - suy (được - mất), huỷ - dự (khen - chê), xưng - cơ (tốt - xấu), khổ - nhạc (đau khổ - hạnh phúc). Phật gia dạy bảo, phải tu dưỡng đến bất cứ gió nào trong tám ngọn gió thổi đến thì tâm tình đều không được lung lay (*Chùa Hoằng Tháp*).

Một luật sư mặc đồ vest đen mang một kẹp văn kiện đi đến, đứng bên cạnh Cao Chấn Trạch: "Chào mọi người, tôi là luật sư tư nhân của Cao tiên sinh, nhận được uỷ thác của Cao tiên sinh, đã sớm tiến hành

phân chia quyền thừa kế."

Tất cả mọi người ngừng thở không nói lời nào, chờ luật sư lên tiếng.

Cao Văn Tranh quay đầu lại nhìn nhau với Bạch Duệ, bỗng nhiên mở miệng: "Khoan đã."

Luật sư dừng động tác đọc lại, ý bảo Cao tiểu thư nói.

"Cha, hiện tại chính là thời điểm khó khăn của Cửu Dật, cha muốn giao quyền điều hành ra thì cũng dễ hiểu. Nhưng mà về cổ phần, bây giờ đã chia thì có phải là có hơi sớm hay không?" Lời này của Cao tiểu thư nói đến hợp tình hợp lý, hơn nữa còn là suy tính giùm cha mình, tự nhiên sẽ không bị mắng.

Cao Chấn Trạch vui mừng nhìn cô con gái tri kỷ: "Đúng thế, cha còn chưa chết đâu, đương nhiên sẽ không chia tất cả cổ phần. Nhưng mà người thừa kế cần có quyền phát hiểu ở trong tập đoàn, cổ phần là chắc chắn phải có."

Nói cách khác, chính bản thân ông sẽ giữ lại phần lớn, lấy ra một phần nhỏ chia cho nhóm con cái. Người lấy được định mức nhiều nhất, chính là người thừa kế nhà họ Cao.

Luật sư nhận được ra hiệu của khách hàng, liền bắt đầu đọc văn kiện:

"Cao tiên sinh quyết định lấy ra một nửa cổ phần của công ty, trước tiên là chia cho con cái. Cao Chấn Trạch tiên sinh, chính mình có 32% cổ phần của tập đoàn Cửu Dật, lấy ra một nửa chính là 16% để chia. Trong đó, Cao Văn Tranh 2%, Cao Mục Địch 4%, Cao Vũ Sanh 10%…"

Cao Văn Tranh nghe được mấy chữ này, lập tức siết chặt gậy chống, dựa vào giáo dưỡng cố gắng đợi đến khi đọc xong, lập tức lên tiếng phản đối: "Không được! Dựa vào cái gì mà chia như thế!"

Sắc mặt của mẹ kế tái xanh, hít một hơi, lại nuốt lời muốn nói xuống, để cho Cao Văn Tranh ra mặt.

Địch Thần nhướng mày, nhìn Cao Vũ Sanh nhà mình vẫn vững như núi Thái Sơn như trước, lập tức có một loại cảm giác nổi lên rằng nhà họ Cao này không xứng với Tiểu Thiên Tứ nhà mình. Cách chia như thế, anh cũng không cảm thấy kinh ngạc gì, dù sao năng lực của Cao Vũ Sanh cũng ở đó, giao Cửu Dật vào trong tay em ấy thì nó mới có đường sống. Nhưng mà Cao Chấn Trạch chia định mức cho con gái và con trai nhỏ lại lệch nhau như thế, này liền có chút khó coi.

"Chậc chậc…" Địch Thần nhịn không được nói khẽ líu lưỡi.

Âm thanh rất nhỏ, những người khác trong nhà họ Cao tự nhiên là không nghe thấy, Cao Vũ Sanh được anh đỡ lưng ghế thì lại nghe rõ ràng. Không cần quay đầu lại, hắn cũng biết sắc mặt của Địch Thần bây giờ là như thế nào, vô cùng muốn nắm tay anh, lại hôn một cái lên khoé miệng có nụ cười trào phúng kia.

"Tiền là tiền của tôi, chia sao do tôi quyết định, cái gì gọi là dựa vào cái gì?" Cao Chấn Trạch nghe thấy tiếng thét chói tai của con gái, lập tức đen mặt.

Cao Văn Tranh tức giận đến thở dốc thật mạnh, chỉ vào Cao Vũ Sanh nói: "Cha muốn đưa công ty cho Cao Vũ Sanh quản lý, con không có ý kiến, bản kế hoạch lần trước đúng là khả năng của nó hơn một bậc. Nhưng cha muốn giao nhiều cổ phần công ty cho nó như thế, con không đồng ý! Nó chỉ là một đứa con riêng, dựa vào cái gì mà được kế thừa cơ nghiệp mà cha mẹ con dốc sức gầy dựng!"

Trong đầu chỉ toàn hôn hôn bị một tiếng "con riêng" này làm tan biến, ánh mắt Cao Vũ Sanh hơi tối đi, nhìn về phía Cao Văn Tranh như mắc bệnh tâm thần: "Chị hẳn là hỏi ông ấy trước, sao chị lại được chia còn ít hơn Cao Mục Địch."

"Hai chúng tôi cộng lại cũng chẳng nhiều bằng cậu, cậu nói xem tôi phải hỏi ai trước!" Cao Văn Tranh quay đầu lại trừng hắn.

Mẹ kế nghe nói như thế, lập tức mở miệng lên tiếng phụ hoạ: "Đúng vậy Chấn Trạch, mọi người đã nói Vũ Sanh là con riêng trước mặt truyền thông, bây giờ cho con nhiều cổ phần công ty như thế, chắc chắn sẽ bị người ta chê cười. Hơn nữa, như thế cũng không tốt với tình hình cổ phiếu."

Lời này nói đến vô cùng kỳ cục, Địch Thần nhịn không được cười nhạo: "Thế nào, dân chơi cổ phiếu còn quản xuất thân hả, bảng biểu báo cáo của công ty lên sàn còn có cả tổ tông tám đời của chủ tịch sao?"

Chưa nghe nói qua vì cổ đông là con riêng, mà khiến cho giá cổ phiếu sụt thảm hại. Giống như vì thôn trưởng té cái oạch một cái, khiến cho sản lượng của toàn bộ bí đao trong thôn giảm đi, chẳng hợp logic tẹo nào.

Cao Mục Địch cũng cảm thấy lời mẹ mình nói có chút buồn cười, lấy cùi chỏ đẩy đẩy mẹ mình.

Cao Văn Tranh quay đầu lại, thấy là Địch Thần nói, lập tức càng tức giận hơn: "Một vệ sĩ như anh, chen miệng vào nói cái gì, ra ngoài cửa đứng đi!"

Bình thường cha Cao cũng mang theo vệ sĩ, nhưng mà hôm nay là về nhà, khu biệt thự này lại rất an toàn, liền chỉ mang theo hai người. Hai người mặc đồ đen đều ở phòng khách nhỏ phía ngoài phòng khách, không quấy rầy người trong nhà khách hàng nói chuyện. Chỉ có Địch Thần, vô cùng không có mắt nhìn, không chỉ đứng trong phòng khách lại còn nói lung tung.

"Người có uy hiếp lớn nhất của khách hàng ở ngay trong phòng này, tôi cũng đâu thể ra ngoài đứng được." Lúc Địch Thần nói câu này, cứ thế nhìn chăm chú vào Cao tiểu thư.

Nhớ đến lý do vệ sĩ này được thuê, Cao Vũ Sanh nghẹn tức trong lòng. Bây giờ cô không thể hỏi tiếp ai là người có uy hiếp lớn nhất, đây không thể nghi ngờ gì là tự ôm tảng đá đập xuống chân mình. Hơn nữa, nói qua nói lại thế này, khiến cho tiết tấu nói chuyện của cô rối tung!

"Tiên sinh, cơm tối đã xong rồi." Quản gia đến thông báo, mời mọi người đến phòng ăn dùng cơm tối.

Cao Chấn Trạch đứng lên: "Ăn cơm trước đi, ăn xong rồi nói tiếp."

Bàn ăn bằng gỗ dài, Cao Chấn Trạch ngồi ở một chỗ. Mẹ kế ngồi bên tay phải của ông, tiếp theo là Cao Mục Địch; Cao Văn Tranh ngồi bên tay trái ông, tiếp sau là Cao Vũ Sanh.

Cao Vũ Sanh kéo Địch Thần ngồi xuống, nói quản gia lấy thêm một bộ chén đũa tới.

"Nhóm vệ sĩ ăn ở bên kia." Cao Văn Tranh chỉ chỉ phòng ăn nhỏ bên cạnh, luật sư và nhóm vệ sĩ đều ở đó.

"Anh ấy không phải là vệ sĩ, là người quan trọng của tôi." Cao Vũ Sanh qua loa trả lời một câu, ý nói quản gia mang đồ ăn ra.

Vừa rồi phân chia gia sản, quản gia đứng ở một bên châm trà nghe không lọt một chữ, tự nhiên đã rõ ràng sau này nhà này sẽ do ai định đoạt. Không chút do dự đưa thêm một bộ chén đũa cho Địch Thần, lại rót thêm một ly rượu đỏ.

Địch Thần vô cùng thản nhiên nhận lấy, cười nói: "Ai nha, ngại ngùng quá, mọi người cứ từ từ mà trò chuyện, không cần để ý đến tôi."

Ai thèm để ý tới anh!

Mấy người nhà họ Cao đều trừng tiểu vệ sĩ được một tấc lại muốn tiến một thước, mà Cao Chấn Trạch là người đứng đầu một nhà, chỉ là nhìn kĩ Địch Thần, liền ngầm cho phép anh ngồi ở đây ăn cơm.

Chính thức dọn đồ ăn lên, một loạt món ăn được mang lên. Bởi vì là họp mặt gia đình, nên mời đầu bếp cao cấp đến nấu ăn, mỗi một món ăn đều vô cùng tinh xảo, đợi mọi người vung đũa nếm thử.

Nhưng mà những người đang ngồi đều không muốn ăn uống gì cả, Cao Văn Tranh lại càng thêm tức giận đến ăn không ngon. Chỉ có Địch Thần là ăn đến ngon vô cùng, gắp một cái cánh gà nhét vào miệng rồi cứ thế gặm, thấy ăn ngon lại gắp một miếng cho Cao Vũ Sanh.

Cao Chấn Trạch nhìn tương tác giữa con trai và Địch Thần, bưng lên ly rượu đỏ lắc lắc: "Bạn nhỏ Địch này, chính là Tinh Tinh ca ca mà con tâm tâm niệm niệm muốn tìm nhỉ?"

/Hết chương 122/

123. Chương 123

Chuyển ngữ: Cực Phẩm

Cao Vũ Sanh nghe nói như thế, bàn tay gắp thức ăn bỗng nhiên dừng lại, để đũa xuống mắt lạnh nhìn về phía Cao Chấn Trạch: "Con nói rồi, đừng nhắc đến Tinh Tinh lần nữa."

Lời này nói không rõ ràng lắm, Địch Thần hơi nhướng mày, phát hiện những người khác trong nhà họ Cao dường như tập mãi thành quen, xem ra Cao Vũ Sanh đã từng nói những lời này rồi.

Lúc còn bé khi trạng thái tinh thần của hắn có vấn đề, ngày nào cũng nhắc đến Tinh Tinh ca ca, người nhà chỉ biết lấy lệ cho qua. Sau khi hắn tốt hơn, từ này ở trong miệng người nhà họ Cao nói ra, thường mang ý kích thích không tốt hoặc là trào phúng. Cao Vũ Sanh không thể nhịn được nữa, không cho mấy người nhắc lại.

Mà Cao Chấn Trạch nghe xong, sắc mặt lại có chút không tốt: "Cao Vũ Sanh, đây là thái độ của con nói chuyện với cha sao?"

Vừa mới tuyên bố người thừa kế xong, người thừa kế này liền lớn lối, khiến cho Cao Chấn Trạch sinh ra một loại cảm giác khủng hoảng thái thượng hoàng thối vị nhượng hiền (1) lập tức mất đi uy nghiêm. Những người khác im lặng không lên tiếng, kiểu như đang chờ xem kịch vui, hận không thể khiến cho Cao Vũ Sanh chọc giận cha Cao ngay lập tức, để phân chia cổ phần lại lần nữa.

(1) Thối vị nhượng hiền: nhường vị trí của mình lại cho người khác giỏi hơn *(Zhihu)*.

"Dạ." Cao Vũ Sanh chẳng để tâm mấy lên tiếng, cúi đầu tiếp tục ăn cánh gà. Cánh gà mà ca ca gắp cho, ăn ngon hơn so với mình tự gắp nhiều.

Mẹ kế cố tình đổ dầu vào lửa, nhưng mà vẫn còn muốn giữ cái hình tượng dối trá là một người hiền huệ dịu dàng, châm chước khuyên nhủ: "Chấn Trạch, đừng nóng giận mà, đứa nhỏ Vũ Sanh này, từ trước đến giờ lúc nào chẳng nói vậy, ông cũng đâu phải không biết."

Ý của câu này chính là, bản chất của Cao Vũ Sanh là không lễ phép, không hiếu thuận, khi vào trong tai Cao Chấn Trạch thì không có ý như thế.

Cao Chấn Trạch nghẹn một chút, nhưng mà cơn tức cũng giống như quả bóng bị đâm xì hơi. Đúng là ông suy nghĩ quá nhiều, cho đến giờ Cao Vũ Sanh đều không phải là một người biết lấy lòng cha, từ lúc rời nhà tự mình đi gầy dựng sự nghiệp, thái độ vẫn lớn lối như thế.

Tuy rằng, nhận thức như vậy cũng không thể khiến người cảm thấy vui vẻ gì.

Cao Văn Tranh ngồi bên cạnh, sửng sốt vô cùng nhìn Địch Thần vài lần, trên mặt lúc đỏ lúc trắng: "Hai

người đã sớm biết nhau, đúng không?"

Lúc đài truyền hình làm tiết mục đó, vệ sĩ này đã đi theo bên cạnh Cao Vũ Sanh. Nếu như anh ta chính là Tinh Tinh, cô nói Bạch Duệ đi giả mạo thì chẳng phải là một trò cười hay sao.

Cao Vũ Sanh không để ý tới cô, cứ im lặng ăn. Địch Thần thì lại hào hứng trả lời: "Tôi nhớ rõ Tinh Tinh chính là luật sư Bạch Duệ của cô mà. Làm sao, anh ta đội một cái đầu được nước lẩu gội sạch quay về không nói cho cô biết à?"

"Có chuyện gì xảy ra?" Cao Chấn Trạch nghe ra chỗ không đúng trong mấy lời này, quay đầu hỏi Cao Văn Tranh.

Cao Văn Tranh mưu tính lừa gạt cho qua: "Trước đó có chút hiểu lầm."

Địch Thần đang định nói thêm gì nữa, bên ngoài bỗng nhiên vang lên tiếng còi báo động.

Biệt thự này có hệ thống an ninh, nếu như có người đụng vào thiết bị bảo vệ ở trên tường ngoài sân, thì sẽ phát ra tiếng báo động. Hệ thống này vô cùng bén nhạy, đương nhiên bén nhạy cũng có chỗ không tốt, thỉnh thoảng bị mấy động vật nhỏ đụng vào, cũng sẽ như thế.

Thật ra người trong phòng cũng chẳng lo lắng mấy, Cao Chấn Trạch ra hiệu nói quản gia đi ra xem một chút. Quản gia mặc đồ vest áo may-ô, bước nhanh ra ngoài xem tình hình, mới vừa bước ra, bỗng nhiên phát ra một tiếng kêu thảm thiết, sau đó thì không nghe gì nữa.

"Xoạt xoạt xoạt," vệ sĩ ngồi ở bàn ăn bên kia bỗng nhiên đứng dậy, nhanh chóng đi đến phòng ăn lớn, người trong phòng ăn đều ngừng động tác dùng cơm.

Địch Thần đeo ba lô móc trên lưng ghế lên người, vểnh tai nhìn chằm chằm ra hướng cửa, bảo vệ Cao Vũ Sanh ở sau người.

Cửa phòng khách mở rộng, đứng ở trong phòng ăn, góc nhìn vô cùng chật hẹp, chỉ có thể nhìn được một ít cảnh vật trong sân. Bên ngoài đã tối đen, đèn trong sân dùng để ngắm cảnh không biết đã tắt lúc nào. Trong khu biệt thự này từng nhà cách nhau khá xa, ở đây ngay cả đèn nhà hàng xóm cũng không mượn dùng được, chỉ còn lại màu đen như vẩy mực.

"Đi ra xem một chút." Cao Chấn Trạch ra hiệu cho vệ sĩ.

Hai vệ sĩ chuyên nghiệp không thể chối từ bước nhanh ra cửa, mượn cửa yểm trợ ló đầu đi ra ngoài kiểm tra, dường như không thấy gì kỳ lạ cả.

"Quản gia?" Vệ sĩ khẽ gọi một câu, không nhận được câu trả lời.

Trong sân im ắng, chỉ có thể nghe được tiếng ngọn cây xào xạc do gió đêm thổi qua.

Cửa phòng khách cao hơn cửa trong sân, bậc thang trước cửa tầm khoảng nửa mét. Quản gia nhà họ Cao là một quản gia có tố chất rất cao, làm việc cẩn thận chu đáo, tuyệt đối sẽ không tạo ra loại sai lầm cấp thấp là té ngã trong sân vườn quen thuộc.

Hai vệ sĩ liếc nhau. Một người dẫn đầu nhảy ra ngoài, lộn mèo nhào đến trên sân, nằm rạp trên cỏ, bỗng nhiên đối mặt với quản gia, nhịn không được hô một tiếng hoảng sợ.

Quản gia ngã trên mặt đất, hai mắt nhắm nghiền, áo sơ mi trắng ủi thẳng thớm đã bị máu tươi nhuộm đỏ. Cũng không biết là bất tỉnh hay đã chết, vệ sĩ quát to một tiếng: "Không tốt, có người…"

Nói còn chưa dứt lời, một viên đạn xé rách không khí bay đến, chuẩn xác bắn vào lưng của vệ sĩ.

"Có súng! Mau vào phòng!" Vệ sĩ đứng ở cửa lập tức giơ tay lên đóng cửa, ngay chớp mắt cửa đóng lại, một viên đạn xuyên qua khe cửa, găm trúng vào vai phải của hắn. Vệ sĩ kêu thảm một tiếng, dùng phía sau lưng chống vào cửa.

Cửa vì để cho đẹp, nên được làm thành một cửa gỗ vừa dày vừa nặng. Nhưng mà cửa gỗ có dày đi chăng nữa, cũng không đỡ được đạn. Vệ sĩ vừa ôm cánh tay nằm xuống, một viên đạn liền xuyên qua dưới ván cửa, ghim thẳng vào phần lưng dưới của hắn.

Người rình rập kia, hoàn toàn dự đoán được động tác của hắn, một viên đạn cũng không lãng phí.

"A ——" Chuyện xảy ra trong sân lúc nãy không ai thấy được, bây giờ một vệ sĩ sắp chết ngay trước mặt, Cao Văn Tranh nhịn không được hét ầm lên.

"Kéo hết rèm cửa lên, nhanh!" Địch Thần cắn ống thông mũi, ôm Cao Vũ Sanh chạy đến chỗ phòng khách. Vệ sĩ còn có thể dùng trong nhà chỉ còn mình anh, những người khác thấy thế, lập tức chạy theo anh.

Tầng trệt của căn nhà này là liên thông rộng mở, phòng khách nằm ở giữa, không có bất kỳ bức tường nào có thể dùng để che chắn. Để có được cảm giác rộng thoáng, đồ dùng trong đây cũng rất ít. Ba mặt đều có cửa sổ thuỷ tinh cao khoảng hai tầng lầu, rèm cửa sổ kéo lên trong đêm đen sáng đèn thế này, không khác gì một đám bia ngắm sống.

Nói là kéo rèm cửa sổ lên, nhóm thiếu gia tiểu thư chẳng ai nhúc nhích cả, như con ruồi không đầu chạy loạn theo anh. Địch Thần cắn răng đặt Cao Vũ Sanh trên thảm trải sàn trong phòng khách, nhanh chóng đi kéo rèm cửa lên.

Thật ra tắt đèn đi có thể tránh được tầm ngắm, nhưng anh lại là một người có bệnh quáng gà. Nếu như tắt đèn, vệ sĩ anh đây liền mất đi tác dụng. Mà sát thủ xông vào nếu có mấy loại công nghệ cao có tia hồng ngoại cảm ứng, thì đó chính là đơn phương tàn sát.

Kéo màn cửa sổ lên, bên kia còn có hai người. Mẹ kế và em trai chạy vòng đến đây, không có ý giúp một tay, lạnh run chạy đến bên cạnh Cao Vũ Sanh, ôm đầu ngồi chồm hổm. Cao Văn Tranh hoảng sợ luống cuống đang chạy đến, vì để cho đẹp, cô cũng đi giày cao cót cho chân giả, bây giờ không thể chạy nhanh được, bị thảm vướng chân té nhào một cái, trực tiếp ngã xuống.

"Xoảng xoảng xoảng!" Một mặt thuỷ tinh bị viên đạn bắn bể, ngay sau đó "phập" một tiếng tạo ra một cái hố lớn trên sàn nhà chỗ bên cạnh Cao Văn Tranh.

"A a a!" Cao Văn Tranh sợ đến điên cuồng bò về phía trước.

Cao Chấn Trạch đi tới lấy kiếm trên kệ dùng tay kéo một rèm cửa sổ, dẫn theo con gái phía sau tới chỗ sô pha. Lúc đó, Địch Thần đã kéo rèm cửa cuối cùng lên, cơ thể nhẹ nhàng quay trở về, xoay người đi tới bên cạnh Cao Vũ Sanh.

Tất cả sô pha đều đã được lật ngược lên, bởi vì cũng đủ dày, có thể tạm thời ngăn được công kích của súng ngắm.

"Bên ngoài là gì vậy?" Mặt Cao Mục Địch trắng bệch núp sau bàn trà, dùng bàn trà nhỏ đã ngã che đầu.

Cuối cùng Cao Văn Tranh cũng phục hồi tinh thần lại, lấy điện thoại ra muốn báo cảnh sát, lại phát hiện trong nhà không có sóng, bao gồm sóng điện thoại và sóng mạng.

Mẹ kế cầm điện thoại bàn rơi xuống, gọi cho bên ngoài, cầm lên thì không nghe được gì.

"Dây bị cắt rồi." Địch Thần nhỏ giọng nói, "Nhà này có hệ thống tự động báo cảnh sát đúng không."

"Mất tác dụng rồi." Cao Chấn Trạch trầm giọng nói, siết chặt thanh kiếm trong tay. Hệ thống tự động báo cảnh sát trong nhà liên kết với hệ thống báo động trên tường ngoài sân, nếu như trong vòng mười phút không tắt, liền tự động vang lên tiếng còi báo động mà toàn bộ khu này có thể nghe được, cũng tự động báo cho đồn công an khu trực thuộc.

Nhưng mà, bây giờ đã qua mười phút, lại không có gì xảy ra cả.

"Vèo ——" Lại một viên đạn bay đến, xuyên thẳng qua ghế dựa mà Cao Mục Địch trốn đằng sau, ghim vào sàn nhà, hắn bị doạ đến kêu sợ hãi liên tục. Lần này là từ cổng trái ngược hướng mà bay tới, nói cách khác, không chỉ có mỗi một phía có súng.

Tất cả lối ra đều bị phong kín!

Súng ngắm đằng xa có ống giảm thanh, hàng xóm xung quanh đều không nghe được. Không rõ ràng bên ngoài có bao nhiêu súng ngắm, không thể tuỳ tiện bước ra ngoài. Bọn họ cứ như thế bị ngăn cách trên một

hòn đảo biệt lập, đợi tên giết người hung tàn kia.

Không biết phải đợi đến bao lâu chính là điều khiến người ta tuyệt vọng nhất, mọi người thở dồn dập, thậm chí có thể nghe được tiếng tim đập đâu đó.

"Tại sao lại có sát thủ?" Cao Chấn Trạch nhìn chằm chằm con trai gần đây luôn bị sát thủ gây rối.

Cao Vũ Sanh chen chung một chỗ với Địch Thần, tuy rằng cũng lo lắng, nhưng trạng thái vẫn tốt hơn những người khác nhiều, rõ ràng đã quen: "Chuyện này cha nên hỏi Cao Văn Tranh."

"Sao, sao tôi biết được?" Mặt Cao Văn Tranh trắng bệch, lui đến bên người cha cầm vũ khí.

"Cô mướn sát thủ mà cô không biết à?" Địch Thần quan sát xung quanh, không tìm được vũ khí tiện tay, chỉ có thể nắm chặt một chân rơi ra của bàn trà che cho em trai ở trong tay.

Cao Mục Địch quỳ rạp trên mặt đất giả chết, bỗng nhiên được tiếng xì xì trong đầu, sợ đến mở miệng muốn gào lên, bị mẹ hắn nhanh chóng che lại. "Mẹ, tay mẹ hôi quá." Em trai ngắc ngứ nói.

Cao Vũ Sanh hơi nhíu mày: "Không phải là mẹ cậu hôi, mà là không khí hôi."

Địch Thần hoảng sợ, dùng sức hít một cái: "Không xong, khí đốt thiên nhiên bị rò rồi."

Lúc trước trong thành phố dùng khí than, khí than là cacbon monoxit nguy hiểm, sẽ khiến người ta trúng độc. Mấy năm gần đây, đổi qua khí thiên nhiên, khí thiên nhiên không màu không mùi, vì an toàn của người dân, công ty nhiên liệu khí có bỏ thêm chất khí mùi hôi bên trong.

Mùi hôi rõ ràng như thế, rõ ràng là đã bị rò rất nhiều.

Trong phòng bếp còn có một đầu bếp, mùi hôi rõ ràng như thế không có thể nào mà người đó không ngửi thấy. Địch Thần nhìn về hướng phòng bếp từ trong khe hở, đèn bên kia sáng trưng, lại không có tiếng động nào.

"Có phải đầu bếp Trương đã…" Cao Mục Địch nuốt nước miếng một cái, ôm tay mẹ mình sụp đổ nói, "Chúng ta tắt đèn đi!"

Dưới tình huống bình thường thì người ở trong ánh sáng mới cảm thấy an toàn. Nhưng bây giờ trong loại tình huống này, tối đen mới có thể khiến người ta thoải mái chút. Giống như khi còn bé chui vào trong chăn, lừa mình dối người rằng, làm như thế sẽ không bị yêu ma quỷ quái phát hiện.

"Bây giờ trong đây tràn đầy khí mê-tan, tắt hay bật cũng có thể khiến cho nổ tung." Địch Thần vội la lên,

“Phải lập tức chạy ra ngoài, nếu như hắn ta ném một mồi lửa vào thì chúng ta đều xong đời.”

Lầu hai bỗng nhiên vang lên tiếng cửa sổ bể.

Địch Thần nhanh chóng ôm Cao Vũ Sanh lăn đến dưới bàn trà, chỉ nghe được vài tiếng “keng keng keng,” tốc độ cực kỳ nhanh ghim vào chỗ hai bọn họ mới nằm sấp.

Những người khác hét lên trốn sau sô pha, trên lầu vang lên âm thanh giày chạm đất. Địch Thần ngẩng đầu, thấy sát thủ đứng ở lan can lầu hai.

Người nọ mặc một thân đồ rằn ri màu vàng đất, sau lưng đeo một cây súng bắn tỉa giảm thanh, trong tay cầm một cây súng bắn đinh đã cải chế. Mặt bị khăn trùm đầu điển hình của phần tử khủng bố che lại, chỉ lộ ra một đôi mắt tròng trắng nhiều con ngươi ít.

“Đừng ra tay, tôi là người mướn anh, đừng mà!” Cao Văn Tranh bỗng nhiên thét lên giơ tay lên, ra hiệu với sát thủ ở lầu hai.

“Cao Văn Tranh, cô có ý gì!” Mẹ kế nằm úp sấp sau sô pha đã ngã ngược, lớn tiếng chất vấn.

“Tôi mướn anh, tôi trả tiền cho anh.” Cao Văn Tranh thấy bộ dáng này của sát thủ, liền rõ ràng đây là người mà cô mướn, từ lúc ban đầu, người trung gian cho cô xem hình chính là người đàn ông có bộ dáng thế này. Cô nói xong, cố gắng đứng dậy, trấn an tên sát thủ này.

Người đàn ông trùm đầu dường như thấy thú vị, cầm súng bắn đinh chỉ vào người phía dưới.

“Tôi khuyên anh đừng có dùng đồ chơi kia, khí mê-tan trong phòng sẽ nhanh chóng nổ, súng bắn đinh cũng có !” Địch Thần nằm sấp dưới bàn trà nhắc nhở.

“Thật không?” Sát thủ cười lạnh một tiếng, bóp cò lần thứ hai.

“Vèo phập!” Một cái đinh bắn ra, ghim thẳng vào đầu gối của Cao Văn Tranh.

Cao Văn Tranh không thể tưởng tượng nổi cúi đầu, mắt mở trừng trừng nhìn đầu gối của mình bị một cây đinh đâm vào, thị giác bị chấn động rất lớn. Cô há to miệng lại không phát ra được âm thanh nào, thở hổn hển một tiếng rồi nằm ngã xuống đất, hai tay run rẩy ôm đầu gối mình, một lát mới tìm được tiếng nói của mình về: “Đã bàn rõ rồi mà, tôi chỉ mua một chân của Cao Vũ Sanh, tại sao anh lại muốn giết tôi!”

Địch Thần một lời khó nói hết nhìn về phía Cao tiểu thư, di chuyển ở dưới bàn trà, đè Cao Vũ Sanh ở dưới người mình, tuỳ thời di chuyển.

"Mua một chân?" Sát thủ lắc đầu, nhảy thẳng xuống từ tầng hai, dùng súng bắn đinh đặt ngay mi tâm của Cao Văn Tranh, "Vậy cô không phải là người mướn tôi rồi."

"Sao lại không phải! Lần đầu tiên tôi trả anh hai triệu làm tiền đặt cọc, sau đó anh em của anh bị bắt, anh muốn tôi trả khoản còn lại, tôi lại trả cho anh thêm ba triệu!" Cao Văn Tranh sợ vỡ mật, tốc độ nói chuyện càng lúc càng nhanh, nói hết những gì mình biết ra, hy vọng sát thủ nhận ra ai là người thuê mình.

Sát thủ dùng sức ngửi một cái trong không khí: "Đúng thế, tiền là của cô trả."

Cao Văn Tranh vui mừng quá đỗi, nghĩ muốn nói thêm gì nữa.

Cò súng của súng bắn đinh phát ra tiếng cạch nhỏ: "Nhưng mà, năm triệu không phải là để mua chân, là mua mạng."

"Sau, sau này tôi sẽ cho anh thêm hai mươi triệu, anh buông tha cho tôi đi!" Cao Văn Tranh không rõ vì sao cô càng đưa nhiều tiền, sát thủ này lại càng không chịu buông tha cho cô, hoảng sợ điên cuồng thét chói tai, "Địch Thần, Địch Thần nhanh cứu tôi, anh là vệ sĩ mà!"

"Xin lỗi Cao nữ sĩ, tôi là vệ sĩ tư nhân, chỉ bảo vệ một người." Địch Thần cà lơ phất phơ nói, mắt thì nhìn chằm chằm ngón tay của sát thủ, tuy nói như thế, nhưng anh lại không thể để cho sát thủ dùng súng bắn đinh lần nữa. Lúc này mà nổ thì cũng không có ai biết, quyết không thể mạo hiểm như vậy.

"Tôi cho anh năm mươi triệu, anh thả một nhà chúng tôi!" Cao Chấn Trạch núp ở phía sau sô pha, lộ ra nửa cái đầu, "Năm triệu một mạng người thì anh bị thua thiệt, hiện giờ giá thị trường là mười triệu."

Địch Thần nghe mà khoé miệng co rút, không hiểu sao lại nhớ đến một câu, nhỏ giọng nói với Cao Vũ Sanh: "Ít lãi tiêu thụ mạnh (2)?"

(2) Ít lãi tiêu thụ mạnh: là một kiểu chiến lược kinh doanh. Người ta tin rằng lời ít đi thì bán được nhiều hơn. Vì lời ít chính là hạ giá sản phẩm, người tiêu dùng thấy rẻ sẽ mua nhiều hơn, điều đó sẽ tăng số lượng sản phẩm bán ra của công ty, cuối cùng là tăng tiêu thụ. Ở đây ý Địch Thần nói là sát thủ muốn lấy giá ít hơn để có nhiều khách hàng hơn LOL.

"…" Suýt nữa Cao Vũ Sanh đã bật cười không hợp lúc, miễn cưỡng lắm mới nhịn được.

Kiểu kinh doanh này của Lão Cao tổng, cũng chẳng thể thuyết phục được sát thủ tiên sinh giữ vững quan niệm ít lãi tiêu thụ mạnh. Người nọ không chút động lòng, trực tiếp bóp cò. Trong lúc hành động đó xảy ra nhanh như chớp, Địch Thần chợt đứng dậy, một tay cầm bàn trà lên đánh tới, thuận lợi nhét Cao Vũ Sanh vào dưới sô pha.

Sát thủ bất ngờ không kịp đề phòng xoay người lại, đá một cái vào trên bàn trà. Bàn trà kia là đồ dùng đắt giá bằng gỗ thiệt, nặng mấy trăm cân, cú đá đó không đá văng mà lại hất sát thủ ra ngoài. Cao Văn

Tranh xụi lơ trên mặt đất, không thể động đậy.

Súng bắn đinh bị đánh trúng bay ra ngoài, sát thủ lăn một vòng ngay tại chỗ không bị bàn trà đè trúng. Chẳng hề để ý đến Địch Thần cầm theo gậy gỗ từ trên trời giáng xuống, rút dao ngắn ra lẻn đến chỗ sô pha, túm Cao Mục Địch muốn cắt cổ họng.

"Két ——" Cao Chấn Trạch rút kiếm ra muốn chém hắn, bị sát thủ dễ dàng tránh thoát, đá một cú vào ngực.

Là một phú hào có tiếng, vì an toàn của bản thân, lúc còn trẻ Cao Chấn Trạch cũng từng được huấn luyện. Nhưng mà theo số tuổi càng tăng, lại càng ngày càng lười biếng, tố chất cơ thể không còn được bằng lúc trước, động tác ra chiêu hết sức chậm chạp. Một cú đá nặng nề trúng ngay ngực, suýt nữa đã đá ông tới phun máu.

Sau đó, sát thủ xoay người, nhìn về phía Cao Vũ Sanh núp dưới sô pha, Cao Vũ Sanh cũng nhìn về phía hắn. Sát thủ đá văng sô pha bằng một cước, Cao Vũ Sanh đồng thời giơ tay lên, một sợi dây kim loại bắn ra từ đồng hồ trên tay trái.

Tốc độ của dây kim loại nhanh đến khó bắt, sát thủ bất ngờ không kịp đề phòng bị xuyên thủng vai. Mũi tên mạnh mẽ như viên đạn, vững vàng cắm vào trên tường phía sau.

Nhưng mà dường như chút đau đớn đó cũng không ảnh hưởng đến hắn, sát thủ cười lạnh một tiếng, chợt rút súng ngắm ra từ phía sau.

Địch Thần lật một cái sô pha đơn lên, ném thẳng đến chỗ sát thủ. Cao Mục Địch bên chân tru lên chạy đi, sát thủ dùng cánh tay quấn lấy dây thép mỏng kia, kéo Cao Vũ Sanh cùng nhau xoay người né đi.

Cao Vũ Sanh nằm không ổn, bị hắn tha đi té ngã một cái, ánh sáng bạc loé lên ngay trước mắt, nhìn thấy dao găm sắc bén kia trực tiếp bổ tới cổ tay trái. Không chút nghĩ ngợi giơ tay lên đỡ, lệch vị trí khiến cho dao găm chém vào bao cổ tay kim loại X bao trên mu bàn tay.

"Két ——" Kim loại chạm nhau vang thành tiếng, theo đầu khớp xương truyền tới đại não, đinh tai nhức óc.

Bởi vì động tác này, sợi dây kim loại sắc bén cắt ra một vết máu dài trên người sát thủ, người này lại cứ như không biết đau, tiếp tục đuổi theo chém giết.

Địch Thần xông tới, một tay kéo Cao Vũ Sanh lên, dùng tốc độ chạy nước rút trăm mét chạy ra xa.

Nếu như sát thủ không chạy theo, rất nhanh sẽ bị sợi dây kim loại cắt đứt nửa cánh tay. Cuối cùng hắn cũng biết đau, kêu lên một tiếng đau đớn chạy theo Địch Thần.

Địch Thần chạy vòng quanh một vòng trên cầu thang, trói người ở ngay tay vịn. Những người nhà họ Cao trợn mắt há miệng nhìn một màn này, chưa kịp hoan hô, sát thủ nhìn như bị kẹt kia bỗng nhiên hét to một tiếng: "Tất cả không được động đậy!"

Giọng nói kia khàn khàn, như là tiếng gào thét của ác quỷ bò ra từ trong địa ngục.

Rõ ràng Địch Thần đã rất nhanh, lại không nhanh hơn được động tác nhỏ kia của hắn. Trong nháy mắt khi sợi dây kim loại cuốn lên cánh tay, hắn đã né được cánh tay, vững vàng cầm được súng ngắm.

Khí thiên nhiên trong nhà lúc này đã hoàn toàn đạt tới nồng độ sắp nổ, chỉ cần hắn nổ súng, tất cả mọi người trong nhà này sẽ chết hết. Mẹ con Cao Mục Địch chuẩn bị thừa dịp rối loạn chạy trốn lập tức cứng người, Địch Thần cũng không dám động đậy.

"Phụt ——" Phía sau bỗng nhiên truyền ra tiếng rò hơi ra ngoài, Địch Thần thầm kêu không ổn, chắc chắn là ô-xy trong gối đã bị rò. Cao Vũ Sanh nhanh tay nhanh mắt luồn vào, nắm chặt lỗ hổng do quẹt mà rách ra.

/Hết chương 123/

124. Chương 124

Chuyển ngữ: Cực Phẩm

Địch Thần cắn ống ô-xy mềm, ôm thật chặt người trong ngực. Một tay Cao Vũ Sanh nắm gối ô-xy rò khí liên tục, một tay khống chế bao cổ tay giằng co trên không trung. Sợi dây kim loại quấn một vòng quanh người, chỉ cần dùng sức kéo, sẽ cắt người thành hai nửa.

Hai bên khống chế lẫn nhau, ai cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

"Đằng ấy, à vị tráng sĩ này." Địch Thần ngậm cái ống, giống như ngậm điếu thuốc, khi nói chuyện không tự chủ được mang theo vài phần không đứng đắn.

Sát thủ chuyển động tròng mắt nhìn qua.

"Tôi có thể buông em ấy ra không? Ôm không nổi nữa." Địch Thần nghiêm túc yêu cầu, bày ra bộ dáng rất nặng rất mệt mỏi.

"Tôi nói rồi, không được nhúc nhích." Sát thủ kinh nghiệm phong phú, không hề ăn bộ dáng này của anh, khăng khăng phạt anh ôm Cao Vũ Sanh.

Những người nhà họ Cao khác cũng không dám nhúc nhích, ngồi cứng ở chỗ mấy cái sô pha. Cao Chấn Trạch che ngực, thở hổn hển hỏi: "Cứ giằng co như thế này cũng không phải là cách, anh nói một điều kiện đi. Chúng tôi không báo cảnh sát, anh cũng không giết người, hai bên chúng ta bỏ qua cho nhau."

"Tờ danh sách tôi nhận được muốn bốn cái mạng, họ Cao mấy người chết thêm một người thì tôi sẽ dừng tay." Sát thủ dùng súng chỉ vào mấy người ở chỗ sô pha, nòng nhắm từ Cao Văn Tranh co rúc trên đất, quét đến Cao Mục Địch trốn bên người mẹ mình, cuối cùng dừng ở đầu của người cha Cao Chấn Trạch.

Lúc đi vòng, Địch Thần cố ý đi thêm mấy bước, lúc này đang đứng ở chỗ chéo của sát thủ, góc độ xảo quyệt, rất khó bị đánh trúng. Sát thủ không có cơ hội quay đầu uy hiếp Cao Vũ Sanh, đơn giản từ bỏ, lại nhìn chằm chằm mấy người ở chỗ sô pha.

Cao Chấn Trạch đổ mồ đầy trán khi bị họng súng nhắm trúng, bắp thịt chỗ quai hàm không tự chủ được co rút.

"Muốn giết thì giết Cao Văn Tranh đi. Là nó mướn sát thủ, nên tự nó gánh chịu trách nhiệm." Mẹ kế thấy mình được loại ra khỏi danh sách bị xử, lập tức bình tĩnh không ít, nhìn về phía Cao Văn Tranh mặt đầy nước mắt nước mũi.

"Tôi đâu có nói anh giết người đâu, từ đầu đến cuối tôi chỉ muốn một chân của Cao Vũ Sanh. Bây giờ huỷ nhiệm vụ này, anh đi đi!" Cao Văn Tranh run run rẩy rẩy nói, "Chúng tôi sẽ không báo cảnh sát, báo cảnh sát thì tôi cũng bị bắt. Việc này xem như chưa từng xảy ra…"

Sát thủ cũng chẳng chấp nhận: "Chọn một đi, thời gian của mấy người không nhiều lắm đâu."

"Tại sao chị lại muốn chân của tôi?" Cao Vũ Sanh tựa trên vai Địch Thần, cố gắng điều chỉnh tư thế, nắm túi ô-xy chặt hơn một chút.

"Tại sao tao lại muốn chân của mày? Ha hả." Cao Văn Tranh ngẩng đầu nhìn hắn, vỗ chân giả của mình, "Mẹ mày thuê người tông chết anh tao, tông gãy chân tao hại tao tàn tật cả đời, mày nói xem vì sao?"

Cao Chấn Trạch nhíu mày: "Cha đã nói qua bao nhiêu lần rồi, chiếc xe kia không phải do Diệp Dung thuê!"

"Cha nói không phải thì không phải sao?" Nhắc đến chuyện này, Cao Văn Tranh bỗng nhiên kích động, ngay cả sát thủ đang đe doạ mạng mình cũng quên, "Năm đó người hận hai chúng tôi chỉ có bà ta thôi!"

"Tại sao lại phải hận cô?" Địch Thần không giải thích được. Ngay cả đứa nhỏ chẳng liên quan gì là anh đây mà Diệp Dung cũng nguyện ý nuôi, làm mẹ kế của người ta cũng không đến mức ác độc với con gái riêng thế chứ.

"Bà ta nghĩ tôi vứt bỏ Thiên Tứ!" Cao Văn Tranh đỏ mắt nói, "Thiên Tứ thất lạc rồi, trong nhà chỉ còn có hai đứa nhỏ là tôi và anh trai, mỗi khi bà ta nhìn thấy thì trong lòng khó chịu."

Con mình đã thất lạc, đầu sỏ gây tội làm lạc mất con mình lại sống quá tốt, ngày nào cũng lắc lư trước mặt mình, là ai thì cũng muốn bóp chết đối phương.

Cao Vũ Sanh mím môi, nhìn chị gái giống chịu bị oan ức ghê lắm, từ từ nói: "Nhưng mà, vốn chính là chị để tôi lạc mà."

Những người khác lập tức nhìn qua, mặt ai cũng đầy khiếp sợ. Cao Văn Tranh cứng đờ trong nháy mắt: "Cậu nói bậy bạ gì đó! Là tự mình cậu chạy đi!"

Trong lòng Địch Thần lộp bộp một chút, bàn tay ôm lưng Vũ Sanh vỗ nhè nhẹ để trấn an. Làm sao lại quên mất, từ rất nhỏ thì Thiên Tứ đã nhớ mọi chuyện, em ấy nhớ kỹ từng chi tiết ở chung với bọn buôn người, tự nhiên cũng nhớ rõ tại sao mình lại lạc mất. Lúc còn bé, em ấy đã nói qua, là vì ra ngoài mua quà cho chị gái mà bị lạc mất.

"Mẹ tôi đi mua đồ, giao tôi cho chị trông một lúc, bà ấy nói "Dì đi mua một chút đồ nhé, con với em trai chơi một lúc, ở trong đây thôi đừng đi xa nha"."

Cao Vũ Sanh rất giỏi thay đổi giọng nói, mô phỏng câu nói này, giọng nói giống nhau như đúc với Diệp Dung năm đó, nửa chữ cũng không thiếu.

Mặt của chị hai nhà họ Cao bỗng trắng bệch trong nháy mắt.

"Chị hỏi tôi "Có ăn kẹo bông gòn không," không đợi tôi đồng ý đã kéo tôi rời khỏi khu thương mại, đi ra công viên nhỏ bên ngoài. Chị nói "Đứng ở đây đừng nhúc nhích, tôi đi mua kẹo bông gòn," liền thả tay tôi ra. Lúc bọn buôn người bắt tôi đi, tôi thấy chị đứng phía sau gốc cây sồi."

Những lời này, từ nhiều năm trước đến bây giờ, một chữ Cao Vũ Sanh cũng không đề cập đến. Tất cả mọi người nghĩ rằng hắn đã quên mất, nhưng bây giờ nghe thấy, chẳng những không hề quên, ngược lại còn nhớ kĩ càng đến từng chi tiết.

Địch Thần nghe thấy mà cực kỳ đau lòng, khi đó Cao Văn Tranh cũng chỉ có mười hai tuổi, ác độc của một đứa trẻ khiến cho người ta hãi hùng.

"Cao Văn Tranh, chuyện này có phải là thật không? Năm đó là con nói tự bản thân Thiên Tứ chạy ra ngoài!" Cao Chấn Trạch cũng là lần đầu tiên nghe được, lớn tiếng chất vấn con gái.

Cao Văn Tranh run rẩy hít sâu một hơi: "Đúng, là con làm thì thế nào? Cha tìm cảnh sát tới bắt con đi, lúc đó con mới có mười hai tuổi, chưa đủ mười bốn tuổi thì không chịu trách nhiệm hình sự."

Cô nghe nói chỗ đó thường có bọn bắt cóc lảng vảng xung quanh, cố ý dẫn em trai đến công viên đó, mở to mắt nhìn đứa trẻ nhỏ tuổi bị người ta thô bạo bắt đi.

"Cô có còn là con người không?" Địch Thần ôm chặt người trong lòng, cắn răng nhìn chằm chằm Cao Văn Tranh, "Khó trách cô chắc chắc Diệp Dung thuê người tông hai anh em cô, không ngờ chính là có tật giật mình như thế. Cô cho là ai cũng không có tính người như mình hả? Tuổi còn nhỏ đã buôn bán người, đến bây giờ còn chết cũng không hối cải. Chó cắn người cũng biết nhìn sắc mặt, con mẹ nó cô còn không bằng một con súc sinh!"

Cao Văn Tranh bỗng chốc bị vệ sĩ mắng, giọng the thé nói: "Anh là cái thá gì, chuyện nhà tôi không đến phiên anh quản! Tôi đã trả giá lớn lắm rồi, anh trai tôi bị tông chết, tôi không có một chân, đã chịu đủ báo ứng rồi! Diệp Dung muốn trả thù thì cứ trả thù tôi, có bán tôi đi tôi cũng chẳng nói gì, nhưng dựa vào cái gì mà tông chết Cao Ức Tiêu! Dựa vào cái gì!"

Tiếng nói càng nói càng lớn, nói đến phần sau thì trực tiếp lạc giọng.

Cô quá hận, hận đến mấy chục năm cũng chưa từng ngủ yên giấc. Muốn trả thù thì cứ trả thù cô, tại sao lại muốn trả thù anh hai. Cao Ức Tiêu là một người dĩ hoà vi quý, trong đầu chỉ có âm nhạc, nghệ thuật, tại sao phải cướp đi sinh mạng của anh ấy? Khiến cho cô mất đi anh trai lại mất đi một chân, ngày nào cũng sống trong địa ngục.

"Không phải là do mẹ tôi làm." Cao Vũ Sanh nhẹ giọng nói.

"Cậu nói không phải thì là không phải à?" Cao Văn Tranh cười nhạt, "Mẹ cậu coi tôi như một đứa ở mà sai bảo, nói tôi giúp bà ta coi con giùm. Sau đó thất lạc cậu, bà ta cứ như điên rồi, điên khùng mắng tôi, hận tôi muốn chết."

Cao Vũ Sanh cụp mắt: "Ngày đó đi đến khu thương mại, là vì mua quà sinh nhật cho chị. Sợ nói trước sẽ không còn ngạc nhiên nữa, mới nói chị coi tôi một lúc."

Cao Văn Tranh bỗng nhiên nghẹn lại. Ngày đó sau khi đã lạc mất Cao Vũ Sanh, trong nhà rơi vào hỗn loạn, căn bản không có ai nhớ sinh nhật của cô và anh trai. Cẩn thận nhớ lại, ngày đó Diệp Dung ra khỏi khu thương mại, trong tay có xách theo hai cái túi, chẳng qua là dưới cơn hoảng loạn đã ném tới ven đường…

"Mẹ tôi không biết bọn bắt cóc là chị gọi đến, sau khi mà tôi về rồi, còn nói tôi phải sống chung cho tốt với chị." Từ đầu đến cuối Cao Vũ Sanh không hề lên giọng, không nhanh không chậm, chỉ như trình bày một sự thật.

Đây cũng là lần đầu Cao Chấn Trạch nghe đến ân oán này, cả người đều sốc. Làm sao cũng không nghĩ đến được, năm ấy con gái mới có mười hai tuổi đã có thể nhẫn tâm bán em trai mình. Lại càng không nghĩ tới, nó vẫn quy tội con trai lớn chết cho Diệp Dung. "Anh mày chết như thế nào chính mày không biết à? Nếu như không phải mày vội vã đi qua con đường đối diện nhìn minh tinh thì nó sẽ vì đẩy mày ra rồi bị tông bay đi sao?"

Cao Văn Tranh mở to hai mắt, không thể tưởng tượng nổi nhìn về phía cha mình: "Con… đi nhìn minh tinh?"

Lúc đó cô bị đập đầu khiến cho não chấn động, mất đi ký ức lúc tai nạn xe cộ xảy ra. Hoàn toàn không nhớ rõ, là chính mình vì đi xem minh tinh mới liên luỵ khiến anh hai bị tông chết.

Sát thủ tiên sinh không được để ý đến, không thể nhịn được nữa, nòng súng nhắm ngay Cao Văn Tranh: "Xem ra mọi người đã quyết định rồi, sẽ để cho ai chết."

"Không phải cô ta là khách hàng của anh sao?" Địch Thần nhướng mày, nhẹ nhàng thả chân Cao Vũ Sanh xuống, để cho hắn dựa vào mình, tay không lộ ra nắm cổ tay đeo đồng hồ, hít một hơi ô-xy thật dài.

"Không phải." Sát thủ phủ nhận thân phận cố chủ của Cao Văn Tranh, "Tôi đếm tới ba, mấy người không ra tay, thì cùng nhau xong đời."

"Một!"

Mẹ kế lo lắng nhìn về phía Cao Chấn Trạch cầm kiếm: "Cha nó ơi."

Cao Chấn Trạch nắm chặt chuôi kiếm, không động đậy.

"Hai!"

Mẹ kế cắn răng, nhặt con dao găm trên đất lên.

"Mẹ!" Cao Mục Địch hoảng sợ, không thể tưởng tượng nổi nhìn mẹ mình, "Bây giờ mẹ giết chị ta, sau này mẹ sẽ mang tội giết người đó."

"Cô ta mà không chết thì chúng ta sẽ phải chết hết. Bây giờ mẹ chính là tự vệ! Vị tiên sinh này, anh nói chuyện giữ lời chứ?" Mẹ kế run tay nhìn về phía sát thủ.

"Ba!"

/Hết chương 124/

Tác giả:

Chú thích: Dưới uy hiếp của sát thủ mà giết người khác, cũng là phạm pháp, không tính là tự vệ.

125. Chương 125

Chuyển ngữ: Cực Phẩm

"Tiểu Tranh, cô đừng trách tôi!" Mẹ kế cầm dao găm nhào qua.

Cao Văn Tranh thét lên cầm gậy chống của mình, vung một cái, "bộp" một tiếng đập vào trên đầu mẹ kế. Một dòng máu lập tức chảy từ trên trán xuống, mẹ kế co quắp ngã trên mặt đất.

"Mẹ!" Cao Mục Địch sợ hãi hét lên nhào qua.

Cùng lúc đó, Địch Thần nắm tay Cao Vũ Sanh, lặng yên không một tiếng động kéo dây kim loại, quấn lên cánh tay sát thủ dùng sức kéo.

"Rắc," cánh tay cầm súng của sát thủ bị vặn gãy trong nháy mắt, súng ngắm rơi xuống đất. Địch Thần cúi đầu bước đến, trực tiếp đá bay khẩu sung: "Chạy mau, đi ra ngoài báo cảnh sát!"

Người trẻ tuổi Cao Mục Địch phản ứng nhanh nhất, ôm lấy mẹ hắn đã bất tỉnh chạy ào ra ngoài. Mới vừa đi hai bước, cửa chính bỗng nhiên bị một cước đá văng.

"Ai cũng đừng nghĩ chạy được!" Một người đàn ông quần áo chỉnh tề giơ một cái bật lửa kiểu cọ đắt tiền lên, dùng đôi chân mang giày da từ từ đóng cửa lại, chính là luật sư tư nhân kia của Cao Văn Tranh —— Bạch Duệ.

Cao Văn Tranh ngồi dưới đất, không thể tưởng tượng nổi nhìn hắn chằm chằm: "Bạch Duệ? Anh làm gì thế, anh điên rồi!"

Vừa nãy luật sư và vệ sĩ đều ở trong phòng ăn nhỏ, do quá lo lắng nên tất cả mọi người không ai chú ý đến hướng đi của hai luật sư có tiếng. Nghĩ là Bạch Duệ kéo luật sư của cha Cao đi ra ngoài trao đổi, chuyến đi đó một đi không trở lại.

Bây giờ nhìn cảnh tượng này, còn có cái gì là không hiểu nữa. Địch Thần cười nhạo một tiếng: "Sát thủ là do anh mướn đúng không?"

Nghĩ đến lúc trước anh nghe được đối thoại của Bạch Duệ và Cao Văn Tranh ở trên đường, liền rõ ràng. Sát thủ này vẫn luôn là một mình Bạch Duệ liên lạc, Cao Văn Tranh hết sức tín nhiệm Bạch Duệ, đưa tiền cho hắn để hắn trả cho sát thủ. Giá cả từ hai triệu một cái chân, lên đến thành năm triệu một cái mạng, cuối cùng Cao Văn Tranh bị sát thủ doạ điên trả thêm hai mươi triệu hao tài tiêu tai, liền biến thành bốn cái mạng.

"Bạch Duệ, vì sao?" Rõ ràng Cao Văn Tranh cũng nghĩ rõ khúc mắc trong đó, sát thủ vẫn do một mình Bạch Duệ liên lạc, từ đầu đến cuối đây là một âm mưu dùng tiền của cô mua mạng của cô, "Tôi đối xử tốt

với anh như vậy, tin tưởng anh như vậy, tôi với anh còn… Sao anh có thể đối xử với tôi như thế?"

"Đừng có con mẹ nó nói ra!" Bạch Duệ gắt gỏng cắt đứt câu chuyện xưa vui vẻ kia, làm một động tác nôn khan, "Ngủ với cô xong tôi nôn ói tròn một ngày, loại đàn bà tính cách còn bẩn hơn bồn cầu như cô, ngủ với cô đúng thật như là ăn c*t!"

Cao Văn Tranh không thể tưởng tượng nổi nhìn chằm chằm Bạch Duệ, bây giờ trên khuôn mặt tuấn tú nhã nhặn lịch sự tràn đầy chán ghét. Cô không chịu được hét ầm lên, tóc tai rối bời, nước mắt giàn giụa, giống như là điên rồi.

"Anh cũng là người bị hại trong vụ mỏ khai thác Cao Viễn?" Địch Thần vỗ vỗ Cao Vũ Sanh đang cố gắng cố định sợi dây kim loại vào tay vịn cầu thang, mình thì nắm lỗ hổng ô-xy, yên lặng tính toán xem còn có thể dùng được bao lâu nữa. Gối đầu đã xẹp xuống, chắc chắn chống không được năm phút đồng hồ.

"Cậu có yêu cầu gì thì chúng ta có thể bàn bạc, buông bật lửa xuống trước đã. Cậu muốn bồi thường, hay là muốn xin lỗi, tôi đều có thể làm cho cậu." Cao Chấn Trạch mở miệng, dựa vào tâm tính ổn trọng lăn lộn trong thương trường nhiều năm, cố gắng câu thông với Bạch Duệ.

"Xuỳ —" Bạch Duệ cười khinh thường một cái, đẩy đẩy gọng kính bạc trên sống mũi, nó ánh lên ánh sáng trắng dưới chiết xạ của đèn huỳnh quang, "Bồi thường? Cao Thành, năm đó ông cũng nói như vậy, kết quả thì sao, trở mặt lại còn đẩy hết tất cả mọi chuyện lên người vợ mình. Mẹ Cao Vũ Sanh chết như thế nào, ông còn nhớ rõ không?"

Sắc mặt Cao Chấn Trạch thay đổi mấy lần trong nháy mắt, lập tức mở miệng: "Chuyện quá khứ là do năng lực của tôi có hạn, lúc đó tiền bán khoáng thạch vẫn còn chưa nhận được, thật sự không rút ra được nhiều như thế để bổi thường, liền bán nhà ở bồi thường cho người cầm đầu nhóm công nhân mỏ trước. Ai biết hai tên kia lại ôm tiền chạy, cũng không nói rõ tình huống, làm hại công nhân lại biểu tình lần nữa, bức chết Diệp Dung. Lần này, lần này không giống như thế, tôi có công ty đã lên sàn, cũng đủ để bồi thường cho mọi người."

"Phi!" Bạch Duệ hung hăng nhổ bước bọt, "Thứ ông bán cũng chẳng phải quặng sắt, là kim loại hiếm, lại còn bán ra nước ngoài, làm sao có thể không có tiền. Là vì ông muốn bảo toàn tài sản, lấy mạng của thằng nhóc này để uy hiếp, nói Diệp Dung tự mình đi tìm chết. Bây giờ mới qua mấy năm đâu, chủ tịch Cao đã quên rồi à?"

Trong lòng Địch Thần run lên, nhìn Tiểu Thiên Tứ dựa trên người mình. Mặt Cao Vũ Sanh không thay đổi nghe, giống như không có quan hệ gì với hắn.

"Em đã đoán được từ sớm." Cao Vũ Sanh nói rất nhỏ bên tai Địch Thần. Lúc nhớ đến mẹ mình chết như thế nào, thì đã nghĩ đến.

Đương nhiên Cao Chấn Trạch sẽ không trực tiếp lấy mạng của con trai ra uy hiếp, vậy sẽ chỉ khiến Diệp Dung cá chết lưới rách. Ông chỉ cần nói cho Diệp Dung, mấy công nhân kia đã điên rồi, nếu như bị bọn họ biết con trai đang ở đâu, chắc chắn sẽ bị đánh chết, giữa vợ chồng bọn họ phải có một người giấu con đi.

Về phần ai là người ở lại, ai đi tìm chết, Diệp Dung vẫn luôn chủ động gánh chịu trách nhiệm làm yên lòng công nhân không có lựa chọn nào khác.

Cao Chấn Trạch cũng vội vàng nhìn con trai, đây là đứa con ưu tú nhất của ông, là người thừa kế đế quốc thương nghiệp của ông, tuyệt đối không thể để nó cách lòng với mình: "Mười lăm năm trước, cậu mới chỉ có vài tuổi, mấy tin tức vỉa hè đó có mấy phần là sự thật đâu? Tôi chết rồi, sẽ không có người bồi thường cho những công nhân đáng thương đó. Con trai à, nghe tôi nói đây, cậu còn trẻ, còn có tương lai rộng mở, nếu như một nhà chúng tôi phạm tội, cứ giao cho pháp luật xét xử. Thả bật lửa xuống đi, dùng bản lĩnh của cậu chắc chắn có thể giúp mình thoát tội, đừng vì người không đáng làm người mà liên luỵ đến mình."

Lời nói này đến có tình có lí, Địch Thần nghe xong cũng muốn bỏ dao mổ xuống lập địa thành Phật.

Nhưng mà, Bạch Duệ lại không đồng ý, chỉ là lạnh lùng cười rộ lên: "Có vài người muốn bồi thường, đáng tiếc, người mà mấy người gặp phải lại chính là tôi, tôi không giống với bọn họ. Bồi thường gì tôi cũng không muốn, tôi chỉ cần mấy người chết, ai họ Cao cũng phải chết hết."

"Cha mẹ của tôi đều làm việc ở hầm mỏ của ông, muốn kiếm tiền đi học đại học cho tôi. Cha tôi mắc bệnh ung thư. Mẹ tôi ôm bụng bầu đến đòi công bằng, chỉ vì muốn có tiền thuốc men cho cha tôi. Nhưng mà mấy người thì sao, một xu mấy người cũng không đưa! Không có tiền trị bệnh bằng hoá chất, ông ấy chỉ có thể truyền nước muối ở Trung tâm Y tế, ông có hiểu loại tuyệt vọng này không? Ông ấy cố gắng không chết, chỉ vì muốn nhìn em gái tôi sinh ra, nhưng mà lúc em gái sinh ra rồi thì chỉ sống được mười phút!"

"Em tôi không sống được, cha tôi cứ thế chuyển thành bệnh nặng, không được mấy ngày đã đi mất. Mẹ tôi bị đả kích lớn trong tháng đó, bị mắc chứng trầm cảm nghiêm trọng, vào ngày cha tôi hạ huyệt thì nhảy giếng."

Lúc Bạch Duệ nói, trên mặt chỉ có thờ ơ, chỉ có đôi mắt sau thấu kính là lộ ra màu đỏ sẫm điên cuồng.

Trong phòng lập tức im lặng, sát thủ bị sợi dây kim loại quấn lấy bỗng nhiên mở miệng: "Tôi khuyên cậu nên thả ra, nếu không đợi lát nữa anh ta châm lửa, cậu cũng chạy không được."

Lời này, tự nhiên là nói với Cao Vũ Sanh. Một đầu của sợi dây kim loại cắm vào tường, hợp với cổ tay Cao Vũ Sanh cũng đủ để chống được thể trọng của hai người thành niên mà không bị tuột bao cổ tay ra. Một khi nổ lớn, Cao Vũ Sanh căn bản không kịp chạy trốn.

"Trốn cái gì mà trốn, mấy người đều phải chết." Ngón cái của Bạch Duệ từ từ mở nắp che của bật lửa.

"Khoan đã." Địch Thần giơ tay, "Tôi chỉ là một vệ sĩ nhỏ vô tội."

Bạch Duệ cười nhạt: "Dính dáng với nhà họ Cao thì chẳng ai vô tội."

Địch Thần vội vàng xua tay, tình ái dào dạt trần thuật: "Không phải mà, cha tôi là một cảnh sát nhân

dân, vì cứu một cô gái rơi xuống nước mà đã hy sinh; mẹ tôi là nhà giáo nhân dân, thiêu đốt chính mình lúc dạy học để soi sáng cho người khác, trực tiếp bị đốt thành si ngốc; em trai tôi là cảnh sát nhân dân, có lòng nhiệt huyết tràn đầy vì cứu mấy đứa nhỏ mà suýt nữa đã táng thân ở hầm mỏ; nhà tôi còn có một đứa nhỏ, đứa bé ấy cũng là người bị hại của vụ hầm mỏ Cao Viễn, có bệnh tật bẩm sinh, nếu như tôi đi rồi, thì nó phải làm sao bây giờ."

Bạch Duệ nghe mà sửng sốt một chút, nhíu chặt lông mày.

"A, Triệu Bân!" Địch Thần bỗng nhiên nhìn phía sau Bạch Duệ, hô to một tiếng.

Bạch Duệ quay đầu lại theo bản năng, bị Địch Thần vung một cái ghế làm từ gỗ thật tới, "ầm" một tiếng trực tiếp đập ngã hắn xuống đất. Hơn nữa đồng thời, ghế làm từ gỗ thật nhanh chóng ấn bao cổ tay một cái, gai ngược ghim vào tường co lại trong nháy mắt, giống như lò xò đã căng đến cực hạn, "vèo" một cái xuyên qua bả vai của sát thủ rồi quay trở về trong đồng hồ.

"Cạch," Địch Thần nghe được tiếng vang thanh thúy khi nắp bật lửa mở, hít một hơi ô-xy cuối cùng vào, ôm Cao Vũ Sanh bước dài xông về phía cửa sổ.

"Xoảng xoảng xoảng," Địch Thần dùng lưng chống mấy miểng thuỷ tinh, ôm Cao Vũ Sanh lăn trên bãi cỏ. Trong nhà, ánh lửa bùng lên, ngay sau đó là tiếng nổ to lớn, luồng không khí mạnh mẽ khiến những người đang liều mạng chạy ra ngoài văng thẳng ra khỏi nhà.

Biệt thự hoa lệ nhà họ Cao, đã bị hủy hoại chỉ trong chốc lát.

Mà Bạch Duệ cách cửa gần nhất, cũng bị đẩy đi, té trên cỏ bất tỉnh nhân sự.

"Mẹ! Mẹ tỉnh tỉnh!" Lúc Cao Mục Địch chạy ra cũng không quên kéo theo mẹ mình, mang người ra ngoài. Nhưng rõ ràng mẹ kế bị bỏng không nhẹ, thậm chí Địch Thần còn có thể ngửi được mùi da khét do bị lửa đốt. Nhưng mà ô-xy đã hao hết, không còn sức để kiểm tra nữa.

"Vèo —" Tiếng viên đạn gào thét bay qua bên tai, Cao Vũ Sanh ôm cổ anh để cho mình nằm trên.

"Vũ Sanh!" Địch Thần sợ hãi kêu lên.

"A!" Bên kia truyền đến một tiếng hét thảm của Cao Mục Địch.

"Cạch!" Súng chưa được gắn hệ thống giảm thanh, cắt qua đêm tối trong nháy mắt, sát thủ trốn ở trong góc dùng súng ngắm, bỗng nhiên bị ngã ra ngoài.

Từ xa có tiếng bước chân đến gần, có rất nhiều người, liên tục không ngừng, đồng thời còn có tiếng còi cảnh sát hú to. Một cảnh sát giơ súng lục chạy đằng trước, ánh lửa chiếu sáng mặt hắn, chính là Phương

Sơ Dương sương lạnh đầy mặt.

Họng súng chỉa thẳng vào người ngã xuống đất, Phương Sơ Dương cẩn thận đến gần, cúi đầu nhìn xuống. Khăn trùm đầu bằng vải bị lửa thiêu cháy, lộ ra nửa gương mặt bị bỏng, gương mặt này có hoá thành tro hắn cũng nhớ được! Cơ thể Phương Sơ Dương căng lên, gân xanh trên cổ cũng xuất hiện, nói ra hai chữ từ trong kẽ răng: "Cừu Kiêu…"

"Khụ khụ khụ…" Địch Thần há miệng thở dốc vì không đủ ô-xy, bị khói sộc cho ho khan.

Cao Vũ Sanh lập tức bò dậy, kéo anh rời xa căn nhà. Nhưng một chân của hắn không làm gì được, chỉ có thể ôm anh lăn vài vòng ngay tại chỗ, một tay không nắm được, chỉ đành để người dưới thân, lo lắng nhìn Địch Thần: "Có cần hô hấp nhân tạo không?"

Suýt nữa Địch Thần đã bật cười văng nước mũi, sặc ho khan hai tiếng: "Hô hấp nhân tạo thì không cần, nhưng hôn sâu vì sống sót sau tai nạn thì rất cần."

Ánh sáng từ lửa bừng bừng rọi chiếu, rất có không khí lãng mạn như trong phim ảnh, tuy rằng đặt mình trong đó thì chỉ có thể ngửi được mùi cháy có hại cho cơ thể.

Cao Vũ Sanh sửng sốt một chút, bỗng nhiên cười rộ lên, lại gần hôn thật sâu lên đôi môi mang theo mùi khói.

"…" Phương Sơ Dương đang muốn gào thét tâm tình đại thù đã báo với anh em nhà mình một chút, mới vừa quay đầu lại liền nhìn thấy như vậy, bi thương, kích động, nước mắt đè nén bị khinh bỉ cuốn trôi đi hết, tâm tình quá mức phức tạp khiến cho gương mặt của cảnh sát Phương mất cân bằng trong nháy mắt, nhìn vào rất là vặn vẹo.

Cảnh sát lần lượt chạy tới, đặt người bị thương trong nhà họ Cao lên xe, cũng còng Bạch Duệ đang hôn mê đi, nhưng không biết phải làm sao với hai người nằm trên mặt đất hôn đến sắp tuột quần nhau.

/Hết chương 125/

Cực Phẩm: Chương sau tuột quần nhau thật nha~

126. Chương 126

Chuyển ngữ: Cực Phẩm

Cừu Kiêu bị bắn chết ngay tại chỗ, người giúp hắn đe doạ vũ lực bằng súng ngắm nằm trên nóc nhà đằng kia cũng bị bắt. Cao Văn Tranh không trốn ra được, bị chết cháy với vệ sĩ ngất xỉu ở trong nhà.

Quản gia và vệ sĩ trong sân, một thì kì tích không chết, một thì bị thương nghiêm trọng. Cao Chấn Trạch may mắn chạy ra được, nhưng vẫn bị thương không nhẹ; mẹ kế bị thương nghiêm trọng nhất, được đẩy thẳng vào ICU. Mà đầu bếp và một vị luật sư tiên sinh khác không hiểu sao biến mất, được phát hiện ngất xỉu nằm trong bụi cỏ trong vườn hoa.

Sư kiện nghiêm trọng như thế rất hiếm khi xảy ra trong thời bình thế này, cảnh sát phong tỏa hiện trường tạm thời chưa thông báo. Hàng xóm xung quanh cũng không dám lại gần, cứ vây xem ở đằng xa, yên lặng nghe ngóng.

"Nói cách khác, thật ra Cừu Kiêu không giết vệ sĩ và quản gia, hắn nói bốn cái mạng thiếu một cái, là giả sao?" Địch Thần đang ghi lại mọi chuyện ở đội hình cảnh, vô cùng khó hiểu với tình huống này.

Cao Vũ Sanh ngồi ở bên cạnh, nhanh tay nhanh mắt nắm lại bàn tay tính cóc vào đầu cảnh sát, khẽ lắc đầu. Ở trong đồn công an mà cóc đầu của cậu cả Phương, thì sẽ bị xem là đánh lén cảnh sát.

Phương Sơ Dương nhìn thấy mờ ám của hai người, vô cùng hài lòng với hành vi giữ gìn uy nghiêm của anh cả do Cao Vũ Sanh làm, liếc mắt nhìn Địch Thần ra ngoài để não ở nhà: "Người ta nói gì thì anh cũng tin hả, tên quái vật không có tính người Cừu Kiêu kia, còn nói đạo lý đếm số với anh sao? Hắn ta chính là muốn nhìn người nhà họ Cao tàn sát lẫn nhau."

Mẹ kế muốn giết Cao Văn Tranh, chắc chắn Cao Văn Tranh sẽ không ngồi chờ chết, nếu vùng lên phản kích lại thì kết quả có thể cô ta sẽ lấy được mạng mẹ kế. Cứ như thế, chắc chắn em trai Cao Mục Địch sẽ không mặc kệ, rồi xông lên giúp mẹ đánh lại chị hai… Nói chung, chỉ cần có một người ra tay, những người còn lại cũng sẽ bị cuốn vào, cuối cùng biến thành một thảm kịch luân lý giết chóc lẫn nhau.

"Mẹ nó, sao anh có thể không hiểu được đạo lý đơn giản thế? Anh đây là đang kiểm tra Tiểu Thiên Tứ, chú chen mỏ vào nói làm gì." Địch Thần bừng tỉnh hiểu ra, cũng không hề cảm kích chút nào, tiếp tục giễu cợt anh em nhà mình.

Gân xanh trên tán Phương Sơ Dương đập thình thịch: "Cút cút cút, hai người có thể xoắn rồi!"

"Ây, đừng mà, anh còn có một vấn đề, lần này là hỏi chú thật." Địch Thần víu vào không chịu đi, "Anh là người bị hại, có quyền biết rõ!"

Cao Vũ Sanh mím môi, nhịn xuống không cười phát ra tiếng.

Phương Sơ Dương bị anh chọc tức đến ngã ngửa, ngại vì quy định nên không thể tẩn nhau một trận ở chỗ này, chỉ có thể cắn răng nói anh có rắm thì mau thả.

"Cách giết người này của Cừu Kiêu có hơi sai, hắn ta đã có người canh lại còn có súng bắn đinh, rò khí thiên nhiên rồi sau đó cần gì phải đi vào?" Địch Thần hỏi ra thắc mắc mà anh suy nghĩ cả đêm.

Khí thiên nhiên khác với khí ga, cũng không thể làm cho người ta trúng độc. Dưới tình huống cửa bị hư, không đạt đến mức khiến người ta nghẹt thở được, dù sao vẫn có ô-xy cung cấp. Cho dù người trong phòng có thể chịu được mùi hôi, có thể vẫn ra không được. Lúc thế này, hẳn sát thủ nên chọn lựa hoặc là ném một cái bật lửa vào, đưa cả nhà thăng thiên; hoặc là đợi đến khi người trong nhà bị khủng hoảng căn nhà sẽ nổ bất cứ lúc nào đánh bại, đi ra khỏi nhà, ông ta có thể bắn từ xa.

Nhưng mà vị sát thủ tiên sinh kinh nghiệm phong phú này, lại không đi con đường bình thường, vọt thẳng vào. Tự cột mình vào hoàn cảnh nguy hiểm có thể nổ tung bất cứ lúc nào, chuyện này rõ ràng không hợp logic.

"Người ta cam tâm tình nguyện xử từng người đấy, mắc mớ gì đến anh." Phương Sơ Dương không muốn trả lời, xua tay nói anh mau cút.

"Sát thủ lo lắng Bạch Duệ cũng ở bên trong." Cao Vũ Sanh thấp giọng phân tích, "Người bắn tỉa tầm xa của hắn chỉ bắn quản gia và vệ sĩ, nói rõ mục tiêu của hắn rõ ràng là chỉ giết họ Cao."

Tiểu Mã đang phân tích tình tiết vụ án, đẩy ghế xoay văn phòng lại gần: "Không sai, chắc chắn là có người ra mệnh lệnh cho Cừu Kiêu, dù sao bản thân hắn là một tên biến thái giết người không chớp mắt. Mà mệnh lệnh này, chỉ có thể là Bạch Duệ đưa ra, bởi vì hắn lo lắng sẽ giết lầm mình."

"Vậy là ai làm rò khí thiên nhiên?" Tiểu Trương sắp xếp tư liệu cũng lại gần.

Địch Thần lộ ra nụ cười Conan, giơ một ngón tay: "Chân tướng chỉ có một."

"Sao?" Tất cả mọi người nhìn qua.

Địch Thần đẩy kính mắt không tồn tại một cái: "Đầu bếp quên khoá van."

"Phụt —" Ngụm trà mà Tiểu Mã mới uống vào bị phun ra ngoài ngay lập tức.

Phương Sơ Dương chộp lấy cuốn sổ trong tay mình đập anh, Địch Thần nghiêng đầu né đi đâm thẳng vào lòng Cao Vũ Sanh. Cao tổng không có chút nguyên tắc nào, đúng lúc dùng cánh tay giúp anh chắn, lần này thì trúng thật, phát ra một tiếng "bộp!"

"Phương Sơ Dương, chú quá đáng lắm rồi đó? Làm sao có thể đánh chị dâu chưa qua cửa của mình được? Có còn gia pháp hay không?" Địch Thần làm bộ làm tịch ôm cánh tay Tiểu Thiên Tứ thổi thổi.

Cảnh sát Phương không thể nhịn được nữa, ném hai người ra khỏi đồn cảnh sát.

"Chơi chẳng vui tí nào." Địch Thần bĩu môi, quay đầu nhìn về phía Tiểu Thiên Tứ nhịn cười hự hự, giơ tay ra bóp mặt hắn, "Vẫn là Thiên Tứ Hay nhà chúng ta chơi vui nhất, vậy tối nay chơi chơi một chút với ca

ca nhé?"

Cao Vũ Sanh nhịn ý cười xuống, nghiêm túc hỏi: "Anh muốn chơi cái gì?"

Địch Thần tự cho là tà mị nhướng nhướng mày: "Chơi cái mà, người lớn mới chơi được ấy."

Nhìn lông mày ca ca sắp bay lên cao giống mèo Tom, Cao Vũ Sanh nhịn không được lại cười rộ lên. Mở gậy chống gấp ra, một tay vịn gậy một tay nắm tay anh, giả bộ nghe không hiểu, tiếp tục đi tiếp: "Vậy anh nghĩ xem, rốt cuộc là ai mở van khí thiên nhiên."

Địch Thần nghi ngờ nhìn thằng nhóc đang kéo mình, phát hiện hai lỗ tai kia đã biến thành màu đỏ, lập tức hiểu rõ, thằng nhóc này lại xí hổ rồi. Chậc chậc, thôi quên đi, đến tối rồi hẵng nói tiếp đề tài không biết xấu hổ. "Đương nhiên là Bạch Duệ, anh có thể không biết à? Chọc Phương Sơ Dương thôi."

Không những Bạch Duệ lừa Cao Văn Tranh, mà còn lừa cả sát thủ. Sau khi hắn ý thức được tính nguy hiểm của tên sát thủ này, cũng đã quyết định muốn chôn vùi sát thủ và người nhà họ Cao trong biệt thự.

...

Sát thủ uy hiếp Cao Vũ Sanh gần một năm, bao gồm người thao túng phía sau màn từ đầu đến cuối, toàn bộ đều bị kết án. Có thể yên tâm xuất viện về nhà ở rồi. Hai người đến bệnh viện thu dọn đồ đạc, gọi thư ký Trịnh giúp đưa về nhà, sau đó ôm Địch Mông Mông đi ăn một bữa lớn chúc mừng.

Khu phố thương mại náo nhiệt nhất trong khu vực thành phố, đủ loại khu thương mại san sát nối tiếp nhau, đèn đuốc sáng trưng. Trên màn hình quảng cáo điện tử đứng thứ tự cao trong toàn Châu Á, đang chiếu quảng cáo của Bản đồ Tiêu Điểm.

Tiểu thịt tươi đang rất nổi bây giờ, cầm điện thoại biểu diễn cách dùng chức năng "Tìm Điểm" của Bản đồ Tiêu Điểm trên đó.

[Mở điện thoại ra, tìm phiếu giảm giá ở gần mình, dựa vào bản đồ tìm được tiệm quét thẻ, liền có thể nhận được giảm giá nữa nha!]

Tất cả đều yên bình an ninh, đã lâu không được hẹn hò ở chỗ đông người thế này, hai người đều có chút phấn khởi. Một tay Địch Thần ôm Mông Mông, một tay nắm tay Cao Vũ Sanh, một nhà ba người hòa thuận vui vẻ, khiến cho người đi đường cũng nhìn qua liên tục.

May mà khăn quàng cổ dành cho nam đắt tiền của Cao Vũ Sanh che nửa gương mặt tuấn tú, mới không xảy ra thảm kịch "Tổng tài Tiêu Điểm come out giữa đường."

"Khi nào Mông Mông làm phẫu thuật? Để em liên hệ chuyên gia kiểm tra lại một chút." Cao Vũ Sanh nhìn

cậu bé cứ hai bước lại cần ôm, hơi lo lắng tình huống cơ thể của bé.

"Không cần, anh đã sớm hẹn trước rồi, từ nhỏ Mông Mông đều khám bác sĩ này, tạm thời đổi bác sĩ thì cũng không tốt lắm." Địch Thần vỗ vỗ cậu bé nằm trên vai anh tò mò nhìn trái nhìn phải, nói bé đừng lộn xộn, cậu không hút ô-xy rất yếu ớt, "Đợi qua sinh nhật Mông Mông thì nói với Địch Tê Nguyệt một tiếng, phải đi làm phẫu thuật."

Sinh nhật của Mông Mông, chính là ngày giỗ của chị hai.

Cao Vũ Sanh gật đầu, cũng không miễn cưỡng, giơ tay muốn bế Mông Mông để cho anh nghỉ một lát.

"Đừng vội thể hiện, ba chân thì làm sao ôm nó được, em còn phải để anh ôm nữa kìa." Địch Thần né đi, kéo tay hắn nói hắn đừng quậy.

"Hê hê." Địch Mông Mông nhìn hai người bọn họ lôi lôi kéo kéo, bỗng nhiên phát ra một tiếng cười mờ ám.

"Thằng nhóc ngốc này, cười cái gì đó?" Địch Thần nghiêng qua nhìn bé.

"Bỗng nhiên con cảm thấy hạnh phúc ghê, có mợ này, vậy thì con chẳng thiếu gì so với mấy bạn nhỏ khác. Dù cho có chết ở trên bàn mổ, đời này của quả nhân cũng đáng." Địch đại vương nhìn bầu trời sao bị ánh đèn neon nhiễm màu, ánh mắt sâu xa, tràn ngập khí chất của nhà triết học.

Địch Thần đen mặt trong nháy mắt: "Phi phi phi, gì mà chết trên bàn mổ, đồng ngôn vô kỵ, đồng ngôn vô kỵ. Nhanh, phi hai cái."

Cao Vũ Sanh nhìn mà buồn cười, nhỏ giọng hỏi anh: "Người ngoài hành tinh cũng mê tín à?"

Địch Thần hùng hồn: "Nhập gia tùy tục."

Hai người ngẩng đầu cùng nhìn bầu trời đêm màu sắc sặc sỡ với Địch Mông Mông. Ánh đèn quá mức chói mắt, nhiễm bầu trời của thành phố thành đủ loại màu sắc, bỗng nhiên, ánh sáng sặc sỡ này hơi tối đi, xung quanh có người nhỏ giọng hô lên.

Địch Thần quay đầu lại, phát hiện màn hình to lớn gần như bao trùm toàn bộ toà khu thương mại, ngưng phát quảng cáo lại, trở thành một màu đen. Màn hình quảng cáo điện tử này, là tính tiền theo giây, dừng một lúc thế này thì tổn thất không nhỏ.

Lúc mọi người đang bàn luận ầm ĩ, màn hình kia bỗng nhiên lại sáng lên, hình ảnh truyền phát trên đó lại không phải là một quảng cáo đẹp đẽ sáng ngời, mà là một đoạn video kết cấu không hợp lý lắm.

Địch Thần nhéo cái tay đang nắm tay mình một cái, thậm chí cũng không kịp gọi tên hắn, chỉ nhắc hắn mau nhìn. Cao Vũ Sanh nhìn sang, con ngươi co lại.

Cảnh tượng trên màn hình, cực kỳ quen thuộc, chính là phòng khách trong biệt thự nhà họ Cao. Camera có lẽ đặt ở vị trí cầu thang xoắn, đối diện mấy người nhà họ Cao ở khu sô pha. Cao Chấn Trạch cầm trong tay một cây kiếm, ngồi chồm hổm trên thảm trên mặt đất, đang nói chuyện:

[Cậu có yêu cầu gì thì chúng ta có thể bàn bạc, buông bật lửa xuống trước đã. Cậu muốn bồi thường, hay là muốn xin lỗi, tôi đều có thể làm cho cậu.]

Video này còn tri kỷ có phụ đề, thuận tiện để xem.

Cái này, không hề nghi ngờ gì, chính là cảnh tượng sau khi Bạch Duệ đi vào đêm hôm đó.

[Cao Thành…]

[Tôi chết rồi, sẽ không có người bồi thường cho những công nhân đáng thương đó…]

"Thảo nào Bạch Duệ lại nhiều lời như vậy." Cuối cùng Địch Thần cũng hiểu được, lúc đó Bạch Duệ vẫn cứ giơ bật lửa bíp bíp liên tục, còn nghĩ là hắn học nhân vật phản diện trong phim nào đó, nhất định phải kể lại những việc trải qua bi thảm của mình rồi mới thống khoái giết người. Thì ra, là một bàn cờ đã thiết kế sẵn.

Video không dài, không tới ba phút đồng hồ, nhưng đã cắt những gì nên cắt. Lúc này, Cao Chấn Trạch có mở mười buổi họp báo cũng rửa không sạch, chính miệng ông ta thừa nhận mình chính là Cao Thành, chính là người phụ trách những công nhân mỏ mười lăm năm trước.

Chiếu video lần thứ nhất kết thúc, trên quảng trường bỗng vang lên tiếng thảo luận xì xào. Màn hình kia cũng không quay về màn hình quảng cáo, mà là bắt đầu phát video này liên tục tuần hoàn, đủ ba lần mới dừng.

"Trời ơi, có chuyện gì xảy ra với nhà họ Cao vậy?"

"Thì ra Cao Chấn Trạch chính là Cao Thành! Nam thần của tui không phải là con riêng!"

"Oa, Cao Chấn Trạch cũng quá không biết xấu hổ rồi, vì thoát tội mà nói con ruột thành con riêng."

"Ông ta có tiền như thế, mười lăm năm rồi mà cũng không muốn bồi thường sao?"

"Hầy, càng có tiền càng keo kiệt, những công nhân đã chết thì tốt rồi, không chết thì chính là tiền thuốc

men vô cùng vô tận, thật sự rất phiền. Có thể tống đi được, thì ông ta chắc chắn càng chẳng muốn quản đến."

Người chung quanh bàn luận ầm ĩ, Địch Thần kéo khăn quàng cổ của Cao Vũ Sanh lên cao một chút, lôi hắn rời khỏi khu thương mại này. Bữa cơm tối này bị ngâm nướng nóng, trước khi dẹp yên sóng gió, vẫn là về nhà ăn mì cho khoẻ.

Ngược lại, Cao Vũ Sanh cực kỳ bình tĩnh, mua nguyên liệu nấu ăn ở siêu thị tiểu khu gần đó, về nhà nấu lẩu ăn. Lâu rồi không có người ở nhà, lại là mùa đông giá rét, ăn nồi lẩu nóng hầm hập, cũng không thua gì bữa tiệc lớn ở khu thương mại.

"Video này là ai gửi nhỉ? Có tiền gớm." Địch Thần tìm một miếng thịt lớn ăn.

Cao Vũ Sanh đưa điện thoại cho anh: "Chắc là Boss trong game RPG."

Game RPG? Địch Thần cầm lấy xem, quả nhiên đoạn video đã được tung lên trên mạng. Cao Chấn Trạch còn đang nằm trong phòng ICU ở bệnh viện trị liệu xuất huyết nội tạng, không có biện pháp dặn dò bên PR áp tin tức xuống, video khuếch tán ra như virus, truyền đi khắp toàn bộ trên mạng.

Đợi ông già tỉnh lại, nhận được chắc là tin tức cổ phiếu Cửu Dật sụt giá.

Địch Thần phản ứng kịp, cái gọi là game RPG, chính là lần trước lúc Cao Vũ Sanh nhận được email nặc danh nói ra. Mà Boss game này, chính là Triệu Bân có thói quen chơi trò thần bí. Ngại vì Địch Mông Mông ở đây, không tiện nói tên Triệu Bân ra, liền dùng tên gọi thay thế quanh co lòng vòng này.

Ăn xong cơm tối, Địch Thần nằm ở trên giường xem video kia lại lần nữa. Triệu · Boss Hắc Ám · Bân nói lời giữ lời, từ đầu đến cuối trong video này không xuất hiện hình ảnh và giọng nói của Cao Vũ Sanh, chỉ có mấy người nhà họ Cao diễn trò tình thân nhảm ruồi. Đứng ở góc độ của người qua đường, Cao Vũ Sanh cũng được xem là một người bị hại.

Trên mạng có người phân tích kỹ càng tiền căn hậu quả, tổng kết thân thế của Cao Vũ Sanh lại một lần, quả nhiên là người nghe đau lòng người gặp rơi lệ. Rõ ràng là gia sản do mẹ mình gầy dựng, lại bị nói thành con riêng, chị gái khác mẹ còn không hề có liêm sỉ mà nói đó là "cơ nghiệp mà cha mẹ con dốc sức gầy dựng."

Cao Vũ Sanh tắm rửa xong, lau tóc đi ra. Thật ra chân của hắn đã có thể đi được bình thường, chỉ là cái chân bị thương kia hơi không có sức, lúc đi mới khập khiễng. Lúc này đi chân trần trên thảm, thật ra cũng vững vàng lắm, ném khăn mặt đi bò lên giường, từ từ lại gần cọ cọ ngực Địch Thần.

Đầu ướt nhẹp, lập tức thấm ướt một mảng trên áo ngủ Địch Thần, Địch Thần chọc chọc hắn: "Chậc, sao thằng bé này lại còn chảy nước miếng thế chứ?"

Cao Vũ Sanh: "…" Nằm bất động.

"Làm sao thế này?" Địch Thần nhìn đến buồn cười, trên mạng nói hắn đáng thương, thế mà cũng làm bộ đáng thương thật, tính để cho ca ca dỗ mình sao? Vỗ vỗ mông hắn, chồng ngồi dậy chút, lấy máy sấy ở đầu giường, "ong ong ong" sấy khô cái đầu ướt nhẹp.

Muốn dỗ thì đành dỗ vậy.

Sấy khô tóc xong, nhóc đáng thương ướt nhẹp biến thành đại tổng tài đầu xù xù, khoé miệng Cao Vũ Sanh cứ nhếch lên không ngừng được.

Địch Thần xoa cái đầu mới sấy khô thành một cái ổ gà, kéo kéo cái tên vẫn còn nằm im: "Được rồi, đi ngủ nào."

"Còn chưa chơi xong mà." Cao Vũ Sanh ôm chặt anh, như một con gấu Koala ôm đồ ăn.

"Xong rồi." Địch Thần lại xoa xoa cái đầu chíp bông khô ráo kia lần nữa, rõ ràng đã khô rồi.

Cao Vũ Sanh chống người dậy, nhíu mày nhìn anh, giơ tay lên kéo cổ áo ngủ ướt nhẹp: "Ướt rồi, cởi ra thôi."

"Không sao đâu." Địch Thần vừa định nói lập tức sẽ khô thôi, đã thấy tên trên người mình trực tiếp dùng răng nanh cắn nút áo, giống như là phải giúp hắn cởi thật. Nếu như, động tác cắn nút áo này chính xác hơn thì càng tốt.

"Anh nói rồi mà, muốn chơi trò mà người lớn chơi." Cao Vũ Sanh ngậm áo ngủ, vô tội nhìn sang.

Địch Thần nhịn không được nuốt nước bọt một cái, giơ một ngón tay ra, vẽ dọc theo chiếc cằm cực kỳ xinh đẹp kia: "Là muốn chơi trò xấu hổ với ca ca hửm?"

Cơ thể vẫn không ngừng rèn luyện, không tự chủ được căng cứng cơ bắp, Cao Vũ Sanh từ từ hít vào một hơi, nhả áo ngủ trong miệng ra, nhìn thẳng vào mắt của Địch Thần: "Có thể chứ?"

"Chân không đau à?" Địch Thần bị làm cho cũng có chút thèm thuồng, nhưng vẫn lo lắng cơ thể của hắn. Dù sao mới tự mình bước đi không được mấy ngày, muốn vận động với biên độ lớn như thế, thì mình phải cẩn thận chăm sóc em ấy mới được.

Cao Vũ Sanh dịu dàng mổ môi anh một cái: "Cũng không cần lực bắp chân, hơn nữa cũng không sao rồi."

Nghe nói như thế, không chút động lòng thì không phải là đàn ông. Địch Thần liếm liếm môi, giữ cằm hắn

rồi hôn lên: “Vậy, để ca ca thương em nào.”

Cao Vũ Sanh giơ tay lên tắt đèn.

“Ây, tắt đèn làm cái gì, anh không nhìn thấy gì cả.”

“Nhìn không thấy mới tốt.”

Câu này nói rất chậm, những giác quan của anh bỗng nhiên càng nhạy cảm hơn trong bóng tối, tiếng nói chuyện dễ nghe, tiếng quần áo ma sát vào nhau rót vào trong lỗ tai, đánh cho da đầu tê dại. Không đợi Địch Thần hiểu được ý tứ của những lời này, liền thấy bị hôn lên môi lần nữa.

“Đừng hôn, anh không đủ ô-xy… Ơ hay?”

…

Sáng ngày hôm sau, Địch Mông Mông ngủ thẳng tới lúc bình thường rời giường, phát hiện cậu vẫn chưa đến bắt mình đánh răng rửa mặt. Ngồi dậy xoa xoa hai mắt, bò xuống giường đi tìm người lớn.

Cửa phòng ngủ chính bị khoá, bạn nhỏ đẩy không ra, nghe được tiếng cậu nói chuyện bên trong.

“Em xong chưa hả, đi qua bên kia.”

Giọng nói này có chút khác bình thường, Địch đại vương nói không rõ là khác chỗ nào, chính là không hiểu sao khiến bé nhớ tới mèo hoang đã ăn no trong sân.

“Đi lấy một bình ô-xy cho anh, anh không làm được gì cả.” Địch Thần nhướng cằm, sai bảo Cao Vũ Sanh mới vừa đánh răng xong bước ra ngoài.

“Cũng có đi đánh nhau đâu, anh cần bình ô-xy làm gì.” Độ cong nơi khoé miệng của Cao Vũ Sanh làm sao cũng không ép xuống được, mang theo mùi bạc hà thơm ngát lại gần hôn chóp mũi anh một cái.

“Chậc, nhóc hư hỏng, em học được ở đâu đấy, hửm?” Địch Thần cảm thấy mình chính là một hành khách mua trúng vé tàu giả, đêm qua vui vẻ lên tàu, chân trước mới đạp lên, tàu đã lật luôn.

“Làm chuyện gì cũng phải có chuẩn bị, đây là nguyên tắc làm việc của em. Ca ca có hài lòng không?” Cao Vũ Sanh giống như một thí sinh gian khổ học tập mười năm cuối cùng cũng nộp bài thi, mặt ngoài bình tĩnh trong lòng thấp thỏm đợi thầy giáo chấm điểm.

Địch Thần chép miệng một cái: "Miễn cưỡng cho em thi đậu Đại học trọng điểm."

Mắt Cao Vũ Sanh sáng bừng lên: "Em sẽ tiếp tục cố gắng, tranh thủ lần tới thi đậu Thanh Hoa."

"Ây, đừng, tri túc thường nhạc (1)."

(1) Tri túc thường nhạc: người biết thỏa mãn thì trong lòng thường vui vẻ.

"… Ha ha."

Tuy rằng lúc Cao tổng không cần bắp chân thì sinh long hoạt hổ, nhưng lúc dùng đến bắp chân thì vẫn có chút cà nhắc. Cũng may ảnh hưởng không lớn, có thể đi làm bình thường. Bên ngoài còn có rất nhiều chuyện cần xử lý ngay lập tức, Cao Vũ Sanh vịn trên người Địch Thần, cùng nhau dùng bốn bàn tay làm một bữa sáng nhìn chẳng đẹp mắt mấy, lúc này mới thủng thỉnh đi tới công ty.

Phòng làm việc của CEO Bản đồ Tiêu Điểm, đã bị chủ nhân bỏ xó hồi lâu. Công nhân viên trong công ty vừa hài lòng lại vừa khổ sở chào đón ông chủ quay lại, hài lòng ở chỗ Cao Vũ Sanh trở về, hiệu suất xử lý công việc của bọn họ sẽ cao hơn rất nhiều, khổ sở ở chỗ, lại phải bắt đầu cẩn thận tỉ mỉ làm việc, không thể lớn tiếng trò chuyện bát quái cuộc sống nữa.

Đương nhiên vui vẻ nhất chính là thư ký Trịnh, cuối cùng hắn cũng không cần chạy hai đầu đi đưa văn kiện.

"Cao tổng, có một luật sư họ Trình tìm sếp." Thư ký Trịnh đi vào thông báo, liếc nhìn về phía Địch Thần chán chường chơi điện thoại trên sô pha, không bao giờ nghĩ tiểu vệ sĩ đang chơi bời lêu lổng nữa. Có thể cứu được tổng tài ra từ trong bàn tay của sát thủ, cho dù có làm việc một ngày, còn lại tròn một năm chỉ khoanh chân chơi game thôi cũng là chuyện nên làm.

"Mời ông ấy đi đến phòng khách nhỏ đi." Cao Vũ Sanh đứng lên, vỗ vỗ Địch Thần ý bảo anh đi với mình.

"Luật sư Trình?" Địch Thần nghĩ không ra người kia là ai.

"Chính là luật sư tư nhân của Cao Chấn Trạch." Cao Vũ Sanh nhỏ giọng giải thích một chút, liền đẩy cửa phòng khách ra. Trong phòng có một luật sư đầu quấn băng gạc đang ngồi, thấy hai người bước vào thì lập tức đứng lên, chính là luật sư đứng sau lưng Cao Chấn Trạch đọc phân phối cổ phần ngày đó.

"Tiểu Cao tổng, tôi nhận được uỷ thác của Cao tiên sinh, đến giao giấy tờ công việc cho cậu. Hôm qua hỏi ý của Cao Chấn Trạch tiên sinh, bởi vì Cao Văn Tranh đã qua đời, 2% cổ phần cũng quy về danh nghĩa của cậu." Luật sư lấy một xấp tư liệu thật dày ra, mời Cao Vũ Sanh ký tên xác nhận.

Cao Vũ Sanh nhìn tư liệu trước mắt, lại nhìn về phía luật sư trên mặt đều là "Báo tin vui cho cậu": "Tôi

sẽ nói luật sư của mình đến làm việc với ông."

Luật sư Trình ngừng một chút, cố gắng nặn ra một nụ cười: "Đó là chuyện nên làm."

Cao Vũ Sanh gật đầu nhẹ, đứng dậy chuẩn bị rời khỏi.

"À, tiểu Cao tổng." Luật sư không nghĩ tới hắn nói một câu như thế đã đi, nhanh chóng gọi người lại, "Cần ít nhất một tuần lễ mới có thể hoàn thành tất cả thủ tục. Trước đó, Cao tiên sinh hy vọng ngày mai cậu sẽ đến Cửu Dật chủ trì công việc."

"Không cần sốt ruột." Cao Vũ Sanh khoát khoát tay.

Luật sư còn muốn đuổi theo, bị Địch Thần ngăn lại, cười chế nhạo: "Hôm nay, mới bắt đầu phiên giao dịch mà cổ phiếu của Cửu Dật đã sụt giá, bây giờ nói em ấy đi, không phải là gánh tội à?"

Luật sư: "..."

Cao Vũ Sanh cười bất đắc dĩ, kéo anh ra khỏi phòng họp.

"Một luật sư yếu như gà vậy, em gọi anh theo làm gì?" Địch Thần duỗi người.

"Nói anh đi WC chung." Cao Vũ Sanh kéo anh đi WC.

"Em là học sinh tiểu học hả? Lại còn gọi người đi WC chung nữa chứ." Địch Thần liếc nhìn hắn, giơ tay kéo người qua, phòng cho hắn trượt chân vì hai chân chưa vững.

Cao Vũ Sanh kéo anh vào phòng WC: "Em muốn tiện thể xem anh."

Địch Thần nhướng mày: "Xem cái gì?"

Cao Vũ Sanh móc thuốc mỡ giảm sưng ra từ trong túi: "Nhìn xem có cần thoa một chút hay không."

"... Anh thấy em hơi thiếu chỉnh đốn rồi đó."

Nhà máy sản xuất xe hơi Cửu Dật lên sàn ở Mỹ, vụ bê bối của nhà họ Cao nhanh chóng bị truyền ra ngoài. Có dân chuyên nghiệp phân tích, vấn đề kim loại màu sẽ càng nghiêm trọng hơn, cực kỳ không kỳ vọng Cửu Dật sẽ vùng lên được lại.

Công nhân mỏ còn sống và con cháu của họ, chạy đến trên quảng trường ngoài toà nhà Cửu Dật biểu tình. Mà cùng ngày đó, Cao Vũ Sanh lại nhận được email của Triệu Bân.

[Cậu đồng ý rồi.]

Địch Thần liếc mắt: "Đúng là xem mình thành Boss trong game thật."

Cao Vũ Sanh mím môi khẽ cười: "Anh ta nói đúng, em cũng nên đi tiếp quản rồi."

Cổ phiếu sụt giá mấy ngày liền, nhóm cao tầng trong công ty sắp trụi hết tóc, lúc này nhìn thấy Cao Vũ Sanh, sắc mặt kia so với gặp cha ruột còn thân thiết hơn.

"Vũ Sanh à, cuối cùng cháu cũng tới."

"Vũ Sanh à, nhanh chóng giải thích làm rõ đi, nói là cháu tiếp quản Cửu Dật rồi."

"Đúng đúng đúng, hiện tại chỉ có cháu mới có thể cứu được cổ phiếu, cứ ngồi chờ cha cháu bị định tội thì sẽ xong đời."

"Các vị." Cao Vũ Sanh đứng trước mặt mấy đại cổ đông, sắc mặt nghiêm túc, "Hiện giờ giá cổ phiếu đã là thấp nhất trong lịch sử, con nghĩ trong lòng các vị cũng chẳng dễ chịu gì. Con muốn bán cổ phần trong tay đi, để gây quỹ giải quyết vấn đề còn sót lại của mỏ khai thác Cao Viễn."

"Cái gì?" Mọi người ồ lên, bây giờ mà bán cổ phần công ty đi, đây tuyệt đối là đã nghèo còn mắc cái eo.

"Con biết như thế sẽ không có lời, nhưng con phải làm như thế. Các chú các bác đều là người lâu năm trong Cửu Dật, con mong muốn mọi người có thể lấy được chút gì đó từ lợi ích này." Cao Vũ Sanh nói đến hết sức thành khẩn.

Có người nghĩ hắn là phá gia chi tử, có người khâm phục hắn có quyết đoán, nhưng dù cho nghĩ như thế nào, hầu hết đều rục rịch trong lòng, ôm thái độ "Có lợi ích mà không chụp lấy chính là thằng ngu," vội vã đi gom tiền.

Cao Vũ Sanh kiếm được số tiền như những con số thiên văn (2) trong thời gian ngắn, tuyên bố với bên ngoài mình đã tiếp nhận Cửu Dật, cũng sẽ phụ trách tới cùng với những công nhân mỏ khai thác Cao Viễn. Sau khi tin tức được truyền ra ngoài, Triệu Tử An gửi cho hắn một danh sách của công nhân mỏ.

(2) Con số thiên văn: những con số rất lớn từ hàng trăm triệu trở lên.

Biết được gia nghiệp của mình sẽ bị Cao Vũ Sanh lập tức tiêu hết, Cao Chấn Trạch vất vả lắm mới kiềm

chế được xuất huyết nội tạng, vùng vằng đi đến Cửu Dật chủ trì đại cục.

Cao Chấn Trạch lại lần nữa mặc đồ vest vào, nhìn già hơn rất nhiều, đi một bước khụ một cái, giống như trong người mình có một cái ống bễ cũ. Trợ lý giúp ông đẩy cửa phòng họp ra, lúc này Cao Vũ Sanh đang ngồi ở vị trí đầu tiên nghe nhân viên báo cáo.

"Thằng bất hiếu này, đã làm những chuyện tốt gì rồi!"

Phòng họp thoáng chốc im phăng phắc, mọi người cùng nhìn qua. Hai cha con đối diện cách không khí ở hai đầu bàn hội nghị dài, Cao Chấn Trạch bị đôi mắt lạnh lùng của con trai làm cho sợ hãi.

"Con đang làm chuyện nên làm." Mặt Cao Vũ Sanh không thay đổi đứng lên, "Hoặc là nói, thay cha làm chuyện nên làm."

Những nợ máu này, là Cao Chấn Trạch thiếu, bây giờ lấy tiền của ông bù lại, thiên kinh địa nghĩa. Cao Vũ Sanh cũng không hề vung tiền bậy bạ, trải qua xác định, những tư liệu mà Triệu Bân cung cấp đúng là sự thật. Trong khoảng thời gian này, hắn cùng cao tầng Cửu Dật mở họp báo xin lỗi, lập ra kế hoạch bồi thường, cố gắng lấy lại danh dự của Cửu Dật, khó khăn lắm mới ổn định được cổ phiếu.

"Vũ Sanh làm cực kỳ tốt, bây giờ cổ phiếu của chúng ta đã ổn định rồi."

"Đúng thế Lão Cao, con trai đang chuộc tội thay ông đó."

"Cơ thể ông không tốt, cũng nhanh quay về điều trị đi, đừng ở đây tỏ ra mình khoẻ."

Vốn những người này không hề coi trọng Cao Vũ Sanh, bây giờ đều đứng ở đây nói thay hắn.

"Mấy, mấy người..." Cao Chấn Trạch tức giận đến run người, bồi thường những công nhân mỏ này, đâu cần đến tận 12% cổ phần của ông, bán một cái biệt thự là được này. Rõ ràng là thằng nhóc này đang phân rõ giới hạn với ông, mà đương nhiên đám lão già chiếm lợi ích này sẽ đứng về phía nó, chỉ ước mong nó bán hết cổ phần của nhà họ Cao đi.

Đang nói, dưới lầu vang lên tiếng còi cảnh sát, không bao lâu liền có một đội hình cảnh bước vào, dẫn đầu là Trần Chiếu Huy.

"Cao tiên sinh, trải qua thẩm tra, hai mươi năm trước ông thành lập Công ty Khai thác Cao Viễn, nghi có dính líu đến khai thác trái phép, bán trộm, xuất khẩu kim loại màu, bây giờ theo luật bắt ông." Tiểu Trần đen thui, so với trước đây thì trưởng thành hơn rất nhiều.

"Đó là vu khống, cái tôi khai thác là quặng sát, mấy người kết phường hãm hại tôi, tôi..." Mặt mũi Cao Chấn Trạch đỏ bừng, đang nói, bỗng nhiên che gáy mình, hai mắt trợn trắng, "rầm" một tiếng ngã trên

mặt đất.

Cao Chấn Trạch đột ngột xuất huyết não, lại bị khẩn cấp đưa vào bệnh viện. Cấp cứu xong, bảo vệ được mạng, chỉ là hôn mê bất tỉnh thành người thực vật. Người thực vật không thể vào ngục giam, nhưng vẫn sẽ có thẩm lí và phán quyết. Nếu như ông tỉnh lại, cũng phải ở trong tù vượt qua quãng đời còn lại.

Đông qua xuân đến, đầu xuân mưa nhỏ rơi đến tiêu điều.

Trong nghĩa địa trên núi, Cao Vũ Sanh mặc đồ vest, một tay cầm dù, cũng cầm hoa tươi, vai kề vai với Địch Thần, anh đang ôm một giỏ đồ cúng.

Hôm nay ngày giỗ của Địch Tê Nguyệt, cũng là sinh nhật của Mông Mông. Ngày phẫu thuật sắp tới, Địch Thần lo lắng bé sẽ bị cảm, cho nên không dẫn bé theo, để cho Phương Sơ Dương ở nhà coi bé.

"Đó là?" Xa xa, nhìn thấy một người mặc áo gió màu đen, đặt một bó hoa màu trắng trước mộ Địch Tê Nguyệt.

Hoa hồng trắng mềm mại tô điểm ngàn sao trên trời, dùng vải mềm màu xanh da trời bó lại. Đó không phải là hoa trắng dùng trong lễ truy điệu, mà là hoa cô dâu cầm.

Người nọ đứng thẳng lên, từ từ xoay đầu lại, nhìn về phía hai người bọn họ, lộ ra một nụ cười dịu dàng. Chỉ là bị mưa xuân xối ướt, mang theo vài phần thê lương, chính là Triệu Bân biến mất lâu nay nhưng vẫn luôn âm thầm cung cấp tin tức.

"Sao anh còn ở đây? Tôi còn tưởng là anh ra nước ngoài rồi." Địch Thần nhìn hắn từ trên xuống dưới.

"Tôi chuẩn bị đi tự thú, trước khi đi đến thăm Tê Nguyệt một chút." Triệu Bân thản nhiên nhìn qua, đôi mắt thường mang ý cười kia, hôm nay lại bình tĩnh không gợn sóng.

Cho dù hắn có tài giỏi, nhưng cũng chẳng hoàn toàn là vô tội. Hắn muốn quang minh chánh đại mà sống, thì phải đối diện với lỗi lầm của mình trước.

Địch Thần có chút ngoài ý muốn, Boss game RPG cũng sẽ tự thú sao? Triệu Bân như thế, ngược lại cũng thật khiến anh đánh giá cao một chút: "Nghe nói anh không nhận bồi thường, vậy anh tính toán lâu như thế để làm gì."

Triệu Bân cụp mắt, nhìn ảnh chụp Địch Tê Nguyệt cười xán lạn trên mộ bia: "Năm đó cha tôi là người dẫn đầu những công nhân mỏ kia, ông ấy và bác hai phụ trách đàm phán với cao tầng. Có người nói bọn họ cầm một khoản tiền, tự mình chạy mất. Lúc còn trẻ, tôi muốn chứng minh cha mình không phải là người như thế; sau đó lại muốn giúp công nhân đòi lại công đạo, bản thân cũng muốn ít tiền. Bây giờ… cái gì cũng chẳng muốn."

Buông xuống mặt nạ không từ thủ đoạn, buông xuống gánh nặng mấy chục năm trên vai, chỉ còn lại là một người đàn ông với hai bàn tay trắng.

"Nhóm người chúng tôi, đều bị quặng đầu tuyết nguyền rủa, đã định trước không có kết quả gì tốt."

Mưa xuân làm ướt tóc của hắn, ánh sáng xen trong những tầng mây chiếu xuống, giống như sương tuyết phủ đầy đầu.

Một lát Địch Thần cũng không nói gì, nhìn Cao Vũ Sanh đặt hoa và đồ cúng lên, phủi bọt nước trên vai hắn, quay đầu nói với Triệu Bân: "Chờ Mông Mông phẫu thuật xong rồi đi, cũng chỉ lệch một hai ngày. Có cha bên cạnh, Hắc Bạch Vô Thường cũng không dám tuỳ tiện đến câu hồn."

Triệu Bân bình tĩnh nhìn anh, từ từ chớp mắt, có giọt nước chảy xuống theo gò má, cũng không biết là nước mưa hay là nước mắt, khàn giọng trả lời một câu: "Được."

/Hết chương 126/

Tác giả: Kết thúc [Tuyết Phủ Đầu]~ Tiếp theo còn có một phần [Tiểu Vương Tử] nữa, nhưng mà cũng chỉ có mấy chương thôi ~~( )/~~

127. Chương 127

Chuyển ngữ: Cực Phẩm

[Bái Tinh Giáo tro tàn lại cháy, hơn hai trăm người tấn công viện bảo tàng ở tỉnh S.]

Sáng sớm, Địch Thần lười biếng nằm trên giường nghịch điện thoại, nhìn thấy điện thoại hiện tin tức này lên, tỉnh táo ngay lập tức: "Thiên Tứ, em nhìn cái này xem."

Cao Vũ Sanh đang ôm anh ngủ, bị vỗ vào tay một cái, cúi đầu cọ cọ nơi chỗ cổ có xúc cảm rất tốt, cố gắng mở mắt ra: "Gì thế?"

"Bái Tinh Giáo lại xuất hiện… Khoan, tại sao lại là tin tức của tháng trước?" Địch Thần xoay người ngồi dậy, mò người còn đang ngáp nhét vào lòng mình để cho hắn nhìn màn hình điện thoại.

Lúc đó Phương Sơ Dương có nói, đã quét sạch được gốc rễ của Bái Tinh Giáo, mọi nơi trên toàn quốc đều tiến hành tuyên truyền phổ cập chống lại tà giáo. Bây giờ mới có bao lâu đâu, thế mà đã phát triển đến độ chẳng kiêng nể gì mà dám đi cướp viện bảo tàng! Chỉ là, tin tức lớn như thế mà hoài không đăng lên, vô cùng kỳ quái.

"Có thể là nơi đó đè tin tức xuống để bảo đảm nắm chắc được thời gian quét sạch tà giáo. Hiện giờ đã quét sạch rồi, bây giờ mới đăng tin." Cao Vũ Sanh vẫn còn chưa đọc, dựa vào thường thức suy đoán một chút.

Tà giáo giống y như bệnh truyền nhiễm. Phải giải quyết một lần cho sạch, để lộ tin tức sẽ khiến bọn chúng chạy mất, vài ngày sau lại ngóc đầu lên.

Địch Thần hiểu rõ, kế hoạch lần trước mà nhóm Phương Sơ Dương quét sạch tà giáo vốn là âm thầm nhanh gọn lẹ, nhổ cỏ tận gốc, cuối cùng mọi chuyện xong xuôi mới đăng tin. Nói như thế thì thấy cũng hợp ý, chỉ là Bái Tinh Giáo ở tỉnh S này đúng là có chút ngang tàng. "Lần này bọn họ chơi lớn thật, còn dám tấn công viện bảo tàng, đây là nghi thức thần bí gì sao?"

Cao Vũ Sanh cầm điện thoại qua, nhìn thoáng qua nội dung tin tức, chân mày dần dần nhíu lại: "Bọn họ đã cướp được viên thiên thạch "Hoạ Đấu"."

"Hoạ Đấu?" Địch Thần lại gần đọc, anh chỉ chú ý đến vấn đề Bái Tinh Giáo mà không để ý câu này, "Bọn họ cướp cái này làm gì?"

Hoạ Đấu, chính là thiên thạch rơi xuống từ trên trời vào hai mươi năm trước. Vẫn được cất giữ ở viện bảo tàng tỉnh S, có rất nhiều người yêu thích thiên văn thích nó, thậm chí còn có nhiếp ảnh gia nhờ chụp được tư thế oai hùng khi nó rơi xuống đất mà nổi tiếng. Năm ngoái Cao Vũ Sanh dẫn Địch Thần đi xem triển lãm ảnh, vị nhiếp ảnh gia chuyên chụp trời sao nổi tiếng quốc tế, chính là một trong những fan sớm nhất của "Hoạ Đấu."

Hình ảnh trong tin tức, là ảnh chụp "Họa Đấu" lúc được trưng trong viện bảo tàng. Một tảng đá đen nhánh, bình thường chẳng có gì lạ, được khóa ở trong tủ kính bốn phía trong suốt.

"Anh quên rồi, "Họa Đấu" là thánh vật của bọn họ." Cao Vũ Sanh nhắc nhở.

"Đúng rồi!" Địch Thần đã từng nghe tiết học tẩy não của Bái Tinh Giáo, trong đó đúng là có nhắc đến tảng đá kia, nói là thánh vật mà thần linh cứu thế để lại vào hai mươi năm trước. Mấy năm nay, người đến viện bảo tàng tỉnh S nườm nượp, đoán chừng có không ít vé vào cửa là do giáo đồ Bái Tinh Giáo đóng góp, dù sao năm nào bọn họ cũng phải tổ chức hoạt động đi tế bái thánh vật.

Bái Tinh Giáo ngủ đông nhiều năm, bỗng nhiên cướp đi "thánh vật."

"Như thế nào nhỉ, trái đất sắp gặp phải tai hoạ lớn, nên cần thánh vật để giải cứu? Anh đoán một chút, là tai ương thịt heo tăng giá, hoặc là nạn sương mù thôn tính thành phố." Địch Thần cười nhạo đám tín đồ tà giáo kia, từ trước đến nay chẳng bao giờ dùng hết sức mình.

Cao Vũ Sanh cong cong mắt, hôn một cái trên cái miệng nói bậy, ngồi dậy: "Anh nằm thêm một lát nữa đi, em đi làm cơm cho Mông Mông."

Chiều nay Địch Mông Mông sẽ làm phẫu thuật, tám tiếng đồng hồ trước phẫu thuật không thể ăn uống, nên sớm làm cho bé gì đó ngon ngon để ăn.

Mấy ngày trước Tiểu Địch tiên sinh đã vào bệnh viện, làm tất cả kiểm tra, xác nhận có thể phẫu thuật mới sắp xếp thời gian. Địch Thần chạy qua chạy lại bận rộn mãi, đêm qua Phương Sơ Dương đến thay anh, để anh và Cao Vũ Sanh về nhà ngủ một giấc ngon.

Không đợi Địch Thần trả lời, Cao tổng đã nhanh nhẹn đứng dậy đi đánh răng rửa mặt.

Địch Thần lộn mèo trên giường, thả tay xuống tìm khăn ở cạnh giường, điện thoại của Cao tổng để ở đầu giường bỗng nhiên vang lên. Uốn éo người qua đó xem, cuộc gọi tới là một dãy số xa lạ: "Bảo bối, điện thoại em reo nè, là một số lạ."

"Anh nghe đi." Cao Vũ Sanh ngậm bàn chải đánh răng nói không rõ ràng.

Địch Thần bắt, bên kia truyền đến giọng nói của một người đàn ông trung niên, khi nói mang theo tiếng phổ thông có khẩu âm nước ngoài: "Hi, tôi là Star JI Kỷ Tinh Hà."

"Nhiếp ảnh gia?" Địch Thần vơ vét trí nhớ một chút, cuối cùng cũng nhớ tới người này là ai, chính là nhiếp ảnh gia ở triển lãm ảnh trời sao kia.

"Đúng, là tôi, trước đây cậu đã đưa danh thiếp cho tôi. Là như thế này, ngày mai tôi sẽ tổ chức một buổi giao lưu nhỏ ở thành phố các cậu, chỉ mời mấy người yêu thích quen thuộc, cậu có muốn đến không? Chỗ tôi còn có một tấm ảnh chưa bao giờ công khai, nói không chừng bên trong có gì đó cậu muốn tìm." Kỷ Tinh Hà nói đến vô cùng thần bí, giống như là mật ngữ giao dịch ngầm gì đó.

Nhưng mà cái này vào trong tai Địch Thần, hoàn toàn là một nhiếp ảnh gia bán không được vé buổi gặp mặt của tổ chức mê tín, đang cố gắng lừa tiền.

Điện thoại đang ở chế độ rảnh tay, Cao Vũ Sanh đánh răng xong đi tới, thấy đôi chân nhẵn bóng của Địch Thần đặt trên chăn, nhịn không được leo lên đè anh, gác cằm lên vai anh, nói vào điện thoại: "Xin lỗi, tôi không có thời gian."

"..." Dường như bên kia không ngờ hắn sẽ từ chối thẳng thừng như vậy, im lặng một lát mới nói, "Không phải cậu vẫn luôn muốn xem ảnh chụp chưa công khai sao?"

"Không muốn xem nữa." Nói xong, Cao Vũ Sanh trực tiếp cúp điện thoại, không có chút kiên nhẫn nào với hình chụp trời sao từng khiến hắn si mê.

Địch Thần thấy ngạc nhiên: "Bây giờ em không thích đi xem triển lãm ảnh nữa à?"

“Em tìm được anh rồi, không cần xem nữa.” Cao Vũ Sanh cọ cọ mặt anh.

Địch Thần nhướng mày, vui vẻ đè thằng nhóc nằm trên người anh: “Em nghĩ là, thiên thạch kia có liên quan đến anh?”

Hai mươi năm trước, đúng là gần với thời gian lúc anh xuất hiện ở trái đất.

“Ừm, thật ra cũng chỉ đoán mò mà thôi. Em không tìm được anh, có đôi khi nghĩ có phải anh đã quay về tinh cầu của mình rồi không, lại bắt đầu nghiên cứu mấy thứ này.” Cao Vũ Sanh thấp giọng nói.

Biết rõ hắn đang làm nũng giả bộ đáng thương, cơ mà Địch Thần vẫn cứ thích cái bộ dáng này, bò dậy xuống giường, trực tiếp cõng người trên lưng lên: “Đi, ca ca làm bữa sáng ngoài hành tinh cho em.”

“Anh còn chưa rửa mặt, đừng đụng vào nguyên liệu nấu ăn.”

“Dời ơi ăn bẩn sống lâu.”

“Không được, đó là đồ cho Mông Mông ăn!”

…

Buổi chiều, trước khi phẫu thuật.

Địch Mông Mông mặc đồ phẫu thuật nằm trên giường bệnh di động, ôm bụng sôi rột rột nói với cậu đang đẩy bé đi vào: “Quả nhân đói bụng.”

Cậu Địch sờ sờ cái đầu nho nhỏ của bé: “Ngoan, đừng đói nữa.”

Phương Sơ Dương đang định an ủi vài ba câu: “…”

Vẫn là Cao tổng đáng tin nói được một câu ra hồn: “Lát nữa bác sĩ chích thuốc tê rồi sẽ không đói bụng nữa, đợi con tỉnh lại là có thể ăn đồ ngon rồi.”

“Được rồi.” Địch đại vương giống như là hào phóng hy sinh mà nhìn trần nhà, “Khi trời giáng sứ mệnh trọng đại, di phu (1) trước phải nhịn đói (2), con nhịn.”

(1) Di phu: xưng hô giữa hai người đàn ông thân với nhau dùng *(Baidu)*.

(2) Câu đầu tiên là lấy từ "Cáo Tử" của Mạnh Tử. Ý nói "khi trời giao sứ mạng trọng đại cho những người ấy, nhất định trước hết phải làm cho ý chí của họ được tôi rèn" *(Trần Nhương).*

Thầy Địch mà nghe run rẩy khoé miệng: "Vậy con đúng là một người đờn ông giỏi rồi."

"Cậu, con có thể sẽ chết không?" Sắp đến cửa phòng phẫu thuật, Mông Mông vốn còn đang khoa trương, bỗng nhiên nắm một ngón tay của Địch Thần, mở to đôi mắt rướm nước mắt hỏi.

Hô hấp của Địch Thần nghẹn lại, cầm lại bàn tay nhỏ bé mềm mềm kia. Cho dù thế nào đi nữa, bé vẫn chỉ là một đứa trẻ năm tuổi, chuyện làm phẫu thuật này người lớn còn sợ, huống chi là bé. "Sẽ không, con quên rồi à, cậu là siêu nhân, đứng ở ngoài cũng có thể bảo vệ con."

Địch Mông Mông cười rộ lên: "Lúc Thần Chết đến, cậu nhớ đánh ông ta chạy mất dép nhé."

"Cộc cộc cộc…" Đầu hành lang truyền đến tiếng bước chân vội vã, Triệu Bân thở hồng hộc chạy tới, vịn mép giường nhìn Mông Mông.

"Chú Triệu." Địch Mông Mông rất vui khi nhìn thấy hắn.

"Mông Mông, cố gắng lên." Triệu Bân thở hắt ra, lộ ra ý cười dịu dàng như trước.

Chỉ kịp nói một câu, giường bệnh di động đã bị đẩy vào phòng phẫu thuật, người nhà không thể bước gần thêm nữa.

Phương Sơ Dương thấy Triệu Bân, lập tức căng cứng người: "Triệu Bân, anh còn dám xuất hiện."

Theo Trần Chiếu Huy khai báo, chuyện ở huyện Ngũ Đồng chính là bàn cờ mà Triệu Bân bố trí, để dẫn cảnh sát từng bước phát hiện bí mật của hầm mỏ. Chỉ là giữa chừng xảy ra chuyện không may, suýt nữa đã hại chết hắn và tụi nhỏ.

"Tôi sẽ đi tự thú, đợi Mông Mông làm phẫu thuật xong rồi sẽ đi." Triệu Bân khẽ nói.

Phương Sơ Dương buông còng tay bên hông ra: "Xem như anh thức thời, sau khi phẫu thuật xong thì tôi đi với anh."

"Hai người nhỏ giọng một chút, " Địch Thần không cho hai người bọn họ tiếp tục nói qua nói lại nữa, nhỏ giọng hỏi Triệu Bân, "Sáng sớm đã báo cho anh, sao đến giờ mới tới."

"Tôi đi xin thứ này." Triệu Bân móc ra một tờ giấy cầu bình an nhỏ từ trong túi, dán lên cửa phòng phẫu thuật.

Này có tính là phá hoại cơ sở bệnh viện không?

Phương Sơ Dương nghĩ thế thì không tốt, lúc giơ tay lên muốn bóc ra thì lại do dự.

Một đội trưởng hình cảnh mà quỷ dữ không dám lại gần, một quản lý ngân sách không tin số trời, lại cùng nhau lâm vào vòng lẩn quẩn phong kiến mê tín.

Lười trông nom hai tên ngốc này, Địch Thần đi tới ngồi xuống bên cạnh Cao Vũ Sanh, nắm một tay hắn, im lặng nhìn chằm chằm cửa phòng phẫu thuật.

Triệu Bân đứng dựa vào tường cửa phòng giải phẩu, đứng im không nói.

Phương Sơ Dương ngồi ở một bên của chiếc ghế, lấy một điếu thuốc ra ngậm vào miệng: "Gần đây anh có liên lạc với Trần Chiếu Huy không?"

Triệu Bân lắc đầu: "Ý kiến của chúng tôi không hợp nhau, đã tan rã rồi."

Có thể là chỗ này im ắng quá, không nói gì sẽ rơi vào nôn nóng vô hạn, Phương Sơ Dương lấy điếu thuốc không đốt ra, nhỏ giọng nói từ từ: "Tiểu Trần bị khai trừ công chức, trong vòng năm năm không thể tham gia sát hạch nhân viên công vụ, không được làm cảnh sát nữa."

Lúc Trần Chiếu Huy mới vừa vào đội hình cảnh, liền lợi dụng chức quyền tìm kiếm thông tin thay đổi hộ khẩu của Cao Vũ Sanh, từ Cao Thiên Tứ đổi tên thành Cao Vũ Sanh. Vì thế, đám người bọn họ mới tìm được tới trên đầu nhà họ Cao, bắt đầu kế hoạch báo thù đòi nợ.

Sai phạm nghiêm trọng như thế, là không thể tha thứ được.

"Bắt Cao Chấn Trạch," là nhiệm vụ cuối cùng mà Phương Sơ Dương giao cho hắn, sau khi Tiểu Trần làm xong quay về thì liền cởi cảnh phục, cúi đầu thật thấp với hắn một cái, đỏ mắt rời khỏi.

Triệu Bân nghe xong, không động đậy gì: "Cậu ấy là người lớn rồi, cần phải chịu trách nhiệm với chuyện mình đã làm."

/Hết chương 127/

128. Chương 128

Chuyển ngữ: Cực Phẩm

“Nói câu người trưởng thành phải chịu trách nhiệm từ miệng mình ra, không cảm thấy buồn cười à?”

“Trước kia tôi không tỉnh ngộ, bây giờ đã thay đổi rồi. Nếu tôi không có ý thức trách nhiệm thì đã ra nước ngoài rồi.”

“Anh cứ khoác lác đi, chút tiền lương kia của anh mà cũng có thể đi định cư à?”

“Tôi có thể không bỏ chuyện đòi bồi thường, làm người dẫn đầu đàm phán với Cao Vũ Sanh, yêu cầu khoản bồi thường cao hơn người khác ba lần, cũng đủ cho tôi đi định cư nước ngoài theo kiểu đầu tư.”

…

Hai người bên đó anh một câu tôi một câu, Địch Thần nghe mà đau hết cả đầu.

Cao Vũ Sanh thấy sắc mặt anh không tốt, giơ tay ôm người vào lòng: “Mệt thì dựa vào em ngủ một lát đi, có gì em gọi anh dậy.”

“Không cần, anh cũng chẳng ngủ được.” Địch Thần dùng đầu cọ cọ vai hắn, dùng cằm chỉ Phương Sơ Dương, “Từ khi nó tự tay giết được Cừu Kiêu, tính tình nóng nảy đã bớt đi phần nào. Vừa thấy Triệu Bân, lại bật mode chó điên.”

Lúc trước, khi ở trạng thái làm việc, trên nguyên tắc trách nhiệm cảnh sát, Phương Sơ Dương vẫn là khá nghiêm túc, có thể tin tưởng được, đối xử với hắn theo kiểu giải quyết việc chung. Bây giờ quay lại trạng thái sinh hoạt, liền tự nhiên không cho hắn khuôn mặt dễ gần nữa, dù là lý do gì, đúng là năm đó Triệu Bân đã bỏ rơi Địch Tê Nguyệt.

Cao Vũ Sanh lén nhìn cậu cả Phương liên tục đóng mở miệng, cố gắng duy trì vẻ mặt của mình.

“Địch Tinh Tinh, anh nói ai là chó điên hả?” Phương Sơ Dương bỗng nhiên nhìn qua, doạ Địch Thần nhảy dựng. Chỉ có thể trách là trước cửa phòng phẫu thuật im ắng quá, nói chuyện nhỏ tiếng thế mà cũng có thể bị nghe được.

Địch Thần giả bộ chẳng nghe được gì: “Ui da, đau đầu quá, cần Thiên Tứ hôn nhẹ mới khoẻ được.”

Tuy là cảm thấy cực kỳ không thích hợp hôn môi trước mặt cậu cả đang nổi giận, nhưng Cao Vũ Sanh không nhịn được cám dỗ vẫn cúi đầu lại gần.

Phương Sơ Dương vốn đang trừng to hai mắt như cái chuông đồng, lập tức bị cay đến phải nhắm mắt.

Trong nháy mắt khi môi sắp chạm tới, Địch Thần ngửa đầu tránh đi: “Sao em lại ngoan thế kia chứ, trong

xã hội này mà làm cục cưng ngoan ngoãn thì bị thua thiệt đó nha."

Cao Vũ Sanh bất đắc dĩ nhìn anh, không nói lời nào.

"Tích tích tích ——" Điện thoại trong túi vang lên, Cao Vũ Sanh lấy ra. Hôm nay đã đẩy tất cả mọi chuyện xuống để lo cho việc phẫu thuật của Mông Mông, gọi điện thoại đến hơn phân nửa là có việc gấp, thấy màn hình hiển thị, không khỏi nhíu mày.

"Chào Cao tiên sinh, đây là viện điều dưỡng Cửu Hợp."

Viện điều dưỡng Cửu Hợp, không giống với viện điều dưỡng nửa công lập nơi mà mẹ nuôi Địch Thần ở, đây là viện điều dưỡng cao cấp mà tập đoàn Cửu Dật đầu tư. Là nơi cho dù không có bệnh gì, cũng có thể đến để nghỉ ngơi, dưỡng sinh. Sau khi Cao Chấn Trạch biến thành người thực vật thì vẫn luôn ở đây.

Cao Vũ Sanh đứng dậy, đi tới chỗ cách xa một chút để nghe, tránh ảnh hưởng đến phẫu thuật: "Không thấy ý là sao?"

"Chính là không thấy… Bây giờ anh có thể đến đây một chuyến không?" Bên kia dè dặt hỏi.

"Biết rồi." Cao Vũ Sanh cúp điện thoại, đứng tại chỗ im lặng một hồi.

"Sao thế? Cha em bị ai trộm mất à?" Địch Thần đi tới vỗ vỗ hắn. Người mà bọn họ quen biết nằm trong viện điều dưỡng kia chỉ có Cao Chấn Trạch, nói là không thấy đâu nữa, chỉ có thể là không thấy người này.

"Ừm, vẫn chưa rõ ràng là có chuyện gì xảy ra, em phải tới đó xem thế nào." Cao Vũ Sanh áy náy nhìn về phía Địch Thần.

Người thực vật biến mất một cách vô căn cứ, đây cũng không phải là chuyện nhỏ. Bây giờ Cao Chấn Trạch còn chưa chết, trong tay ông nắm 22% cổ phần của Cửu Dật. Nếu là người không có ý tốt bắt ông đi, chỉ cần một cái vân tay hoặc là chụp một tấm ảnh này nọ, cũng sẽ tạo thành phiền phức lớn cho Cửu Dật.

Tuy là Cao Vũ Sanh cũng chẳng để ý tới tài sản của Cửu Dật, nhưng nếu bây giờ hắn đang quản lý công ty này, thì không thể để nó gặp chuyện không may ở trong tay mình.

"Anh đi với em." Địch Thần muốn đi theo hắn như thói quen.

"Thôi." Cao Vũ Sanh nhanh chóng ngăn lại, "Mông Mông còn đang làm phẫu thuật, anh không thể bỏ mặc bé được. Em đi xem thế nào, sẽ sớm về thôi. Bây giờ không còn sát thủ nữa, em cũng có thể tự lo được chuyện bình thường thế này."

Nói xong, lắc lắc đồng hồ của mình với Địch Thần.

Địch Thần suy nghĩ một chút, miễn cưỡng gật đầu. Tuy rằng trên lí trí hiểu rõ, thật ra Tiểu Thiên Tứ nhà mình rất lợi hại, nhưng vẫn không tự chủ được đối xử với hắn như một đứa trẻ yếu đuối. Trên thực tế, ở trong mắt anh, bất cứ người trái đất nào cũng yếu ớt, vừa đụng đã vỡ, phải chăm sóc cẩn thận.

"Tới đó rồi gọi cho anh." Địch Thần tiễn hắn tới thang máy, mình thì lại vòng về ngồi trước cửa phòng giải phẫu, cứ cảm thấy việc này không đúng lắm.

"Sao thế?" Phương Sơ Dương tới ngồi cạnh anh, nhỏ giọng hỏi.

"Bỗng nhiên không thấy cha em ấy đâu nữa." Địch Thần cũng không giấu giếm, nhỏ giọng nói cho chú cảnh sát.

"Hở?" Phương Sơ Dương vô cùng khó hiểu, "Không phải là người thực vật rồi sao, còn có thể biến mất? Báo cảnh sát chưa."

"Cũng không biết nữa, chắc chỗ viện điều dưỡng sẽ báo. Chú nói xem, ai lại đi trộm người thực vật chứ? Không biết có phải là người yêu cũ của Cao Chấn Trạch không?"

Có người yêu Cao Chấn Trạch đến sâu đậm, cầu mà không được nhiều năm, chợt nghe nói ông biến thành người thực vật, nghĩ hết biện pháp bắt người đi. Không chiếm được lòng của người, thì cũng phải lấy được người của người, cho dù là một người thực vật.

Phương Sơ Dương bị cái loại suy đoán này làm cho rởn hết da gà lên: "Đừng có đoán mò lung tung, tốt xấu gì người ta cũng là cha chồng của anh đấy."

"Phải gọi là cha vợ, cảm ơn." Địch Thần kịp lúc sửa lại.

"Vâng vâng vâng, cha vợ." Phương Sơ Dương liếc mắt, "Thì cứ biết là người nhà là được rồi, đứng dậy đi dạo chút đi."

"Nếu ông ta thật sự tỉnh lại, vậy thì cũng phải vào tù nói chuyện cuộc sống, còn không bằng giả bộ nằm trong viện điều dưỡng ăn hương uống lạt. Có luật sư kia trông chừng, chắc chắn điều kiện sinh hoạt cũng sướng lắm." Địch Thần bĩu môi.

Luật sư tư nhân của Cao Chấn Trạch, lúc ông hôn mê thì là người đầu tiên nhảy ra can dự, đưa ông ta vào viện điều dưỡng Cửu Hợp. Người làm nhiều chuyện đuối lý, sẽ trở nên cực kỳ cẩn thận, lúc Cao Chấn Trạch còn tỉnh tính đã ký một bản thoả thuận uỷ thác, nếu như ông ta rơi vào trạng thái không thể tự chủ, tài sản của ông sẽ giao cho nhóm chuyên gia xử lý, phải bảo đảm ông ta nhận được trị liệu và chăm sóc tốt nhất.

Đèn phòng phẫu thuật vẫn sáng, không có gì ngoài ý muốn xảy ra, có rất ít nhân viên y tế ra vào. Thỉnh thoảng có y tá vội vã chạy qua, cũng chỉ là đi ra lấy thuốc, không chịu nói một câu với người nhà. Ba người đàn ông cũng chỉ có thể giống như con ngỗng, thò cổ dài ra nhìn, lại không nói gì rụt lại.

Triệu Bân đứng đây hồi lâu, cũng đứng không yên, ngồi xuống cái ghế đối diện với hai người: "Có thể nói chút chuyện lúc còn bé của Mông Mông cho tôi được không?"

Phương Sơ Dương chẳng vui vẻ gì phản ứng với hắn.

Không có Cao Vũ Sanh ở bên cạnh, Địch Thần cảm thấy thời gian trôi qua vô cùng chậm, lại không ngừng cúi đầu nhìn đồng hồ, nhịn không được gửi tin nhắn cho Cao Vũ Sanh.

[Siêu Nhân Oxy: Đã tới viện điều dưỡng chưa?]

Một hồi lâu cũng chưa thấy nhắn lại.

Có thể là trên đường kẹt xe, Địch Thần liền ngẩng đầu nói chuyện với Triệu Bân: "Lúc Mông Mông vừa sinh ra thì Địch Tê Nguyệt mới vừa đi, tất cả mọi người không có tâm tư gì chăm sóc nó. Ở bệnh viện nửa tháng mới cho đón về nhà. Cho nên trong ấn tượng của tôi, nó vẫn là một con khỉ đỏ chót, ai biết khi ôm về lại là một cái bánh bao trắng trắng mềm mềm. Phương Sơ Dương còn nói là bệnh viện tráo rồi, không phải là cái con khỉ đỏ kia."

Phương Sơ Dương không biết sao mình cũng ở trong đó, lấy cùi chỏ thúc anh, bị Địch Thần thúc lại. Hai người liền bắt đầu so tài cùi chỏ, âm thầm phân cao thấp.

Triệu Bân nghe xong, nhịn không được cười rộ lên, nhưng mà cười xong lại lập tức cụp khoé miệng xuống. Con trai sinh ra, đi đôi với mẹ mình qua đời, sinh nhật cùng một ngày với ngày giỗ.

"À, có nhớ không, khi Mông Mông còn nhỏ, lúc ngủ đòi ngậm ti giả ấy." Địch Thần không hút ô-xy, không thọc lại bằng Phương Sơ Dương, liền bắt đầu giở trò ám chiêu, dời đi sự chú ý của hắn.

Phương Sơ Dương nhớ ra cái gì đó, sắc mặt liền thay đổi: "Câm miệng, không cho phép nói ra."

"Ngậm ti giả thì sao?" Triệu Bân tò mò hỏi.

Địch Thần thần bí nói: "Có một hôm, tôi tìm không thấy ti giả đâu cả, thằng nhóc lại vừa khóc vừa buồn ngủ, chỉ có thể ôm nó tới trên giường của cậu Phương… Úi da!"

Nói chưa xong, Địch Thần đã bị Phương Sơ Dương thúc cùi chỏ một cái, đụng trúng cái ghế ở dưới.

Triệu Bân sửng sốt, bỗng nhiên hiểu ra "Ôm tới trên giường của cậu Phương" và "Tìm ti giả" có quan hệ gì với nhau, muốn cười lại không dám cười, khiến mặt nghẹn tới đỏ bừng.

Địch Thần cũng không kiêng nể gì cả, ngồi dưới đất nhe răng nhếch miệng lè lưỡi với Phương Sơ Dương.

Chân dài của Phương Sơ Dương duỗi một cái, để ngang trên ghế, ngây thơ không cho anh đứng dậy ngồi lên ghế. Địch Thần cũng không giận, vui vẻ vênh váo ngồi dưới đất nghịch điện thoại.

Náo loạn nửa ngày, Cao Vũ Sanh vẫn chưa trả lời anh.

Đối với tin nhắn của anh, từ trước đến nay Thiên Tứ vẫn luôn nhắn lại trong vài giây, cho dù là đang họp cũng không ngoại lệ. Thậm chí lúc lái xe ở trên đường, cũng sẽ nói Siri trả lời tin nhắn của anh, rất ít khi xảy ra tình huống không trả lời tin nhắn trong thời gian dài thế này. Trừ khi có chuyện lớn xảy ra!

[Siêu Nhân Oxy: Bây giờ cũng nên tới rồi nhỉ, thật sự không thấy Cao Chấn Trạch đâu nữa?]

Địch Thần gọi điện thoại qua, vang lên hai cái đã bị ngắt, trong lòng lập tức lộp bộp một cái.

Sau một lúc lâu, bên kia hiển thị đang gõ tin nhắn.

[Cục Cưng Bự: Bây giờ không tiện nghe điện thoại. Em đến rồi, tình huống có chút phức tạp, tối nay kể cho anh.]

Địch Thần liền ngồi dưới đất chụp selfie một tấm, gửi thẳng đi.

[Siêu Nhân Oxy: [Hình ảnh] Ghế ở bệnh viện kín rồi, anh chỉ có thể ngồi ở đây thôi.]

[Cục Cưng Bự: Trải tờ báo ra đi, coi chừng lạnh đó.]

Hai mắt Địch Thần biến thành lạnh thấu xương trong nháy mắt, nhanh chóng mở bản đồ Tiêu Điểm, kiểm tra định vị cộng hưởng thân thiết, hệ thống thông báo "Không tìm được thông tin vị trí."

Cộng hưởng thân thiết không bị tắt, tín hiệu mạng cũng thông, vậy chỉ có thể nói, định vị trong điện thoại đã bị tắt đi.

Địch Thần kiềm chế lại đầu ngón tay run rẩy của mình, hít sâu một hơi, gần từng chữ gõ vào khung nhắn tin:

[Mày là ai? Cao Vũ Sanh đang ở đâu? Nếu như mày dám làm tổn thương em ấy, ông đây sẽ lôi ruột mày

ra tròng vào cổ treo mày lên!]

Gõ xong, lại xoá đi, lại gõ một đoạn khác:

[Siêu Nhân Oxy: Sẽ lạnh đó, bên ngoài lạnh lẽo, bên trong lại nóng như lửa, lạnh nóng luân phiên đảm bảo em thích. Chụt ~]

/Hết chương 128/

129. Chương 129

Chuyển ngữ: Cực Phẩm

Đối phương im lặng một lát, rồi mới nhắn lại cái icon "hai mắt trái tim chảy nước miếng" cực kỳ lỗi thời.

Địch Thần hít sâu một hơi, đứng dậy, khom lưng lại gần bên tai Phương Sơ Dương muốn nói nhỏ với hắn. Phương Sơ Dương né đi theo bản năng, sợ anh giở trò, nhưng không ngờ lại bị anh cầm cổ áo kéo sát lại, trên mặt còn bày ra dáng vẻ hai anh em tốt, hạ giọng ghé vào tai hắn nói: "Vũ Sanh xảy ra chuyện rồi, anh phải đi tìm em ấy."

Phương Sơ Dương biến sắc: "Có chuyện gì xảy ra rồi?"

Địch Thần cho hắn đọc đoạn tin nhắn mà hai người nhắn qua nhắn lại.

Cảnh sát Phương chặt chẽ cẩn thận nhanh chóng cầm lấy đọc kỹ, lập tức bị cay đến suýt nữa là chảy nước mắt: "Ôi mẹ nó, Địch Tinh Tinh, anh cố ý đúng không."

"Không phải." Địch Thần nghiêm túc chỉ vào đoạn đối thoại này, phân tích, "Đây không phải là cách nói chuyện mà bình thường Thiên Tứ nhắn tin với anh."

"Anh nhìn ra được ở chỗ nào?" Phương Sơ Dương thấy không phải anh đang đùa, chỉ có thể chịu đựng mắt cay xè đọc lại lần nữa.

Đầu ngón tay của Địch Thần dừng lại ở tin nhắn trả lời đầu tiên: "Khi em ấy ngắt cuộc gọi của anh, trước tiên sẽ nói một câu "Xin lỗi ca ca," chứ không phải là giọng điệu nói chuyện lạnh lùng như với cấp dưới thế này."

Phương Sơ Dương lại nhìn không ra, lạnh lùng chỗ nào, nhiều cặp vợ chồng cũng nhắn tin với nhau như thế mà.

"Để thử em ấy, anh lập tức gửi một tấm chụp tự sướng đi. Chú xem tin nhắn trả lời của em ấy đi, rồi lại đọc đối thoại của hai tụi anh lúc trước." Địch Thần nhanh chóng trượt màn hình tin nhắn lên trên.

Phương Sơ Dương lại phát hiện ra, anh em nhà mình thế mà là một thợ xúc đất thích tự sướng. Tấm ảnh tự sướng gần nhất là một tuần trước, Địch Thần ngồi trên ghế sô pha trong phòng làm việc, chụp một tấm ngẩng mặt lên nhìn rất ngu, gửi cho Cao Vũ Sanh.

Mà Cao Vũ Sanh ngồi cùng trong cái phòng làm việc đó, lại vẫn nhắn lại cho anh trong vòng một giây:

[Cục Cưng Bự: Ca ca chụp kiểu nào cũng đẹp hết, vẻ mặt có kỳ lạ cũng chẳng thể che giấu được sự đẹp trai được trời ưu ái.]

Phương Sơ Dương: "…"

Trong một khắc này, hắn lại không thể phân rõ được là anh em nhà mình đang show ân ái, hay là đang báo cảnh sát. Câu nói có lỗ thủng lớn nhất kia, chẳng lẽ là khi chỗ ngồi trước phòng phẫu thuật kín hết, thì không có khả năng ngồi dưới đất?

Ngay lúc này, đèn phòng phẫu thuật tắt. Bác sĩ mổ chính đẩy cửa bước ra, tháo khẩu trang xuống thở hắt ra. Triệu Bân xông lên đầu tiên, hỏi tình hình ra sao.

Bác sĩ lộ ra một nụ cười: "Yên tâm, phẫu thuật rất thành công. Cậu nhóc kia vẫn còn đang trong trạng thái gây mê, tạm thời sẽ chưa tỉnh lại, giờ chuyển đến phòng chăm sóc đặc biệt trước để quan sát xem sao."

Không bao lâu, Địch Mông Mông vẫn còn truyền dịch được đẩy ra. Làm gây mê toàn bộ, bây giờ bé vẫn còn trong trạng thái mê man, không nghe được âm thanh gì, cũng không nhìn thấy ai.

Tảng đá lớn trong lòng Địch Thần rơi xuống, liếc nhau với Phương Sơ Dương.

Phương Sơ Dương nói: "Tôi đi xác định một chút, anh ở đây coi Mông Mông đi."

"Không, để anh đi tìm em ấy." Địch Thần lắc đầu, "Công việc của cảnh sát, người khác cũng làm được, chú ở đây coi Mông Mông đi."

Đàn ông trưởng thành mất tích, sau hai mươi tư tiếng đồng hồ mới có thể báo cảnh sát. Làm cảnh sát, chuyện mà bây giờ Phương Sơ Dương có thể làm thật sự rất có hạn. Huống chi hai người bọn họ cũng không yên tâm về Triệu Bân, không thể nào để một mình Mông Mông còn chưa tỉnh ở lại với người này.

Phương Sơ Dương nhíu mày gật đầu, đợi sau khi Địch Thần rời khỏi, vẫn gọi một cuộc điện thoại cho đội hình cảnh.

Xe đã được Cao Vũ Sanh lái đi, Địch Thần vừa đi vừa gọi điện thoại cho viện điều dưỡng, hỏi xem có thấy Cao Vũ Sanh xuất hiện không.

"Cao tiên sinh sao, có, nửa tiếng trước cậu ấy có đến đây." Quầy lễ tân ở viện điều dưỡng chứng thực, hắn đúng là có đến. Về phần bây giờ thì không rõ ràng lắm.

"Điện thoại của em ấy không hoạt động, nói em ấy nghe điện thoại giùm tôi với." Địch Thần giơ tay chặn một chiếc taxi, chạy như điên đến viện điều dưỡng Cửu Hợp.

Quầy lễ tân nói được, chuyển điện thoại đến điện thoại nội bộ trong phòng bệnh của Cao Chấn Trạch, kết quả một hồi cũng không có ai nghe. Dưới sự yêu cầu lần thứ hai của Địch Thần, quầy lễ tân đành phải liên hệ với y tá phòng bệnh, kết quả là cho ra một kết luận không tài nào tưởng tượng nổi: "Cha của Cao tiên sinh làm trị liệu nên cậu ấy cũng đi theo, thiết bị trong phòng thí nghiệm nhiều nên có thể đã làm nhiễu tín hiệu, một lát nữa anh gọi lại nhé."

Cha Cao Vũ Sanh làm trị liệu, cậu ấy đi theo.

Ha hả.

Tuy là Thiên Tứ nhà bọn họ rất thiện lương, không làm được chuyện tự tay đâm cha mình, nhưng mà tuyệt đối sẽ không đi giả vờ làm một đứa con hiếu thảo gì đó.

Phản ứng của quầy lễ tân càng làm cho Địch Thần sốt ruột hơn. Cúp điện thoại, lập tức gọi video cho Archi, Archi bên kia đang ngủ mãi mới nhận: "Hi, Địch, chào buổi sáng."

"Archi, tôi nhớ anh có làm một hệ thống theo dõi ẩn trên đồng hồ của Vũ Sanh đúng không?" Giọng nói Địch Thần rất nghiêm túc.

"Đúng là như thế, nhưng mà theo dõi đó cần có mật khẩu, tôi không biết." Archi nhún nhún vai, từ trên giường ngồi dậy, anh chồng trẻ tuổi bên cạnh trở mình, ôm eo hắn ngủ tiếp.

"Tôi biết, để tôi gửi anh." Địch Thần lạnh lùng nói, "Nghe đây Archi, bây giờ Vũ Sanh đang gặp nguy hiểm, tôi phải nhanh chóng có được vị trí của em ấy."

Thoáng cái Archi liền tỉnh: "Hả, gì zậy má." Do cuống cuồng, mấy câu kỳ quái học ở Trung Quốc đều chạy ra ngoài hết, trượt xuống giường như con cá, làm cho anh chồng nhỏ đang ôm hắn cũng bị đẩy xuống thảm.

"A, xin lỗi, thân ái." Archi luống cuống tay chân đỡ người yêu mặt biến đen dậy, mình thì chân trần chạy tới thư phòng.

Địch Thần tắt video, gửi mật khẩu qua. Đụng trúng ngay giờ cao điểm, bên ngoài đang kẹt xe, Địch Thần

nhìn dòng xe cộ dài không thấy bến bờ mà lòng nóng như lửa đốt. Ép buộc mình phải bình tĩnh, suy nghĩ xem rốt cuộc là ai sẽ gây bất lợi cho Cao Vũ Sanh.

Đã giải quyết được sát thủ, Cao Văn Tranh cũng đã chết. Những công nhân Cao Viễn kia đều nhận được bồi thường, Cao Vũ Sanh đã xử lý cẩn thận chuyện này, dùng tiền lại còn dùng chính chuyện mình gặp phải để nói đạo lý, ngay cả người hung hăng nhất cũng tâm phục khẩu phục, thậm chí còn đồng tình với hắn.

Những nhân tố nguy hiểm này đều không còn tồn tại, cho nên anh mới có thể yên tâm để Cao Vũ Sanh một mình ra ngoài.

Như thế, còn có thể có ai nữa?

Trong đầu bỗng nhiên loé lên cuộc gọi sáng sớm kia, nhiếp ảnh gia triển lãm ảnh bầu trời sao, mời Cao Vũ Sanh tham dự buổi gặp mặt fan mình. Chuyện không liên quan như thế, lại không khỏi khiến cho người ta chú ý đến, dừng ở trong đầu không đuổi đi được.

Nhiếp ảnh gia kia, mời Cao Vũ Sanh đến xem tấm hình trân quý không công khai của "Họa Đấu"…

Một tháng trước "Họa Đấu" đã bị Bái Tinh Giáo cướp mất rồi, Bái Tinh Giáo tro tàn lại cháy…

Cũng chẳng thể liên quan đến Bái Tinh Giáo đâu nhỉ? Hồi đó Cao Vũ Sanh trù tính, làm cho đám người Bái Tinh Giáo hành hung trước mặt mọi người, khiến cho Bái Tinh Giáo bị nhổ tận gốc. Đám người Bái Tinh Giáo tất nhiên là hận em ấy.

Nhưng chuyện này thì có quan hệ gì với Cao Chấn Trạch?

Archi đúng là một người bạn chí cốt, không bao lâu sau đã gửi thông tin định vị đến. Ảnh chụp màn hình vị trí của hắn ghi chú bằng tiếng Anh, còn tri kỷ dùng phần mềm phiên dịch dịch qua tiếng Trung Quốc.

[Viện điều dưỡng Cửu Hợp.]

Đồng hồ đeo tay ở viện điều dưỡng, ít nhất nói rõ, thật sự Cao Vũ Sanh đã tới viện điều dưỡng.

Cám ơn Archi, cũng nhờ hắn liên tục quan sát vị trí của đồng hồ, một khi có gì thay đổi thì lập tức báo cho anh biết. Sau đó, lại gọi cho Cao Mục Địch. Nếu như không thấy cha mình đâu, như vậy thì con trai nhỏ cũng phải nhận được thông báo.

"Thuê bao quý khách tạm thời không liên lạc được, xin quý khách vui lòng gọi lại sau."

Địch Thần lại gọi cho mẹ kế, bên mẹ kế là y tá bắt máy, nói mẹ kế đã uống thuốc an thần ngủ rồi, mà Cao

Mục Địch chăm sóc cho bà thì khoảng hai ba tiếng trước đã đi ra ngoài.

Đầu ngón tay Địch Thần phát lạnh, lại gọi tiếp cho Cao Vũ Sanh.

Bây giờ thì không chuyển được, cũng nghe được giống lúc nãy:

"Thuê bao quý khách tạm thời không liên lạc được, xin quý khách vui lòng gọi lại sau."

Đây là lời thông báo điện thoại đáng ghét nhất mà đời này Địch Thần nghe được.

/Hết chương 129/

130. Chương 130

Chuyển ngữ: Cực Phẩm

Trả tiền xe, trực tiếp xuống xe ở đường lớn. Vào lúc này, anh hùng nghĩ cách cứu mỹ nhân hẳn phải cướp một chiếc xe máy của người qua đường, đạp chân ga phóng đi một cách thiệt ngầu trong dòng xe. Địch Thần cũng muốn làm thế, đáng tiếc trời đã tối rồi, mắt bị bệnh quáng gà không thể chèo chống được hành động vừa ngầu vừa đẹp trai đó được.

Hít một hơi ô-xy, khom lưng, bắt đầu chạy, phóng như bay về hướng trạm xe lửa.

Dựa vào thể lực và tốc độ của siêu nhân, thành công chen vào được tàu điện ngầm trong khung giờ cao điểm.

"Này, anh em à, không cần liều mạng thế chứ!" Nam sinh bị Địch Thần tông cho hai chân cách đất, mặt đau khổ, "Anh có thể đợi chuyến kế tiếp mà."

"Xin lỗi nha, tôi vội đi cứu bà xã."

"Sao cơ?"

Một đường chạy như điên đến viện điều dưỡng, trời đã tối hẳn. Bề ngoài của viện điều dưỡng cao cấp, nhìn qua không khách gì một làng du lịch.

Mọi thứ vẫn bình yên như trước. Bảo vệ trước cửa đứng ở sảnh lớn trang trí giống vùng nhiệt đới, cúi đầu chào anh. Trong sân, có mấy ông bà lão ăn cơm tối xong đang đi loanh quanh để tiêu cơm, hai ba người

thành một nhóm, rất là nhàn nhã, không có chút dấu hiệu cảnh sát đã đến.

Địch Thần cũng không dừng lại lâu, không nói một lời đi đến khu bệnh nặng.

Viện điều dưỡng được chia thành nhiều khu vực khác nhau, khu bệnh nặng, khu bệnh mãn tính, khu bình thường, các ông bà lão được chia ra ở trong những toà nhà khác nhau. Cao Chấn Trạch bị liệt trở thành người thực vật, đương nhiên là ở trong khu bệnh nặng. Địch Thần đã tới đây mấy lần với Cao Vũ Sanh, tự nhiên nhớ kỹ phòng bệnh nằm ở đâu, cũng không hỏi y tá quầy lễ tân, nhanh chóng đi thẳng lên lầu.

"Tiên sinh, tiên sinh…" Quầy lễ tân không ngăn được, nhanh chóng thông báo cho y tá trên lầu ngăn người chưa đăng ký đã xông vào phòng bệnh.

Địch Thần đẩy cửa phòng bệnh của Cao Chấn Trạch ra, bên trong trống trơn. Trên giường bệnh đáng lẽ có người thực vật nằm ở đó thì không có ai, ra giường phẳng phiu, thiết bị được sắp xếp theo thứ tự, rõ ràng là đã được dọn dẹp qua. Nhìn xung quanh, đồ dùng cá nhân của Cao Chấn Trạch vẫn còn ở trong phòng, nhìn không giống như là đổi phòng bệnh.

"Tiên sinh, đây là phòng bệnh riêng, không thể tuỳ ý đi vào." Một y tá trẻ tuổi đi đến, lễ phép mời Địch Thần đi ra.

"Cô là y tá phụ trách phòng bệnh này à?" Địch Thần nhìn cô gái này, có hơi quen mắt, chắc chắn là đã gặp lúc đến đây mấy lần trước.

"Đúng thế, tôi là y tá riêng của Cao tiên sinh, bây giờ không tiện thăm bệnh nhân, mời anh đi ngay bây giờ." Cô gái nở một nụ cười nghề nghiệp, nhấn mạnh lần nữa để mời Địch Thần ra ngoài.

"Cao Chấn Trạch đâu rồi? Đi tản bộ rồi sao?" Địch Thần làm như không nghe thấy y tá nói gì, tiện tay mở cửa phòng vệ sinh nhìn thoáng qua. Sàn nhà phòng vệ sinh còn chưa kịp dọn dẹp, trên nền gạch trắng có vết chân lộn xộn, rõ ràng là giày da của nam để lại. Hoa văn đế giày không giống nhau, nhìn sơ qua, có thể đoán ít nhất cũng đã có bốn người ở đây.

Y tá thấy anh mở cửa phòng vệ sinh, sắc mặt chợt thay đổi, rầm một tiếng đóng cửa lại, suýt nữa là đã làm ngón tay Địch Thần bị dập, lạnh lùng nói: "Vị tiên sinh này, tôi lặp lại lần nữa, mời anh đi ra."

Địch Thần giơ tay đầu hàng, cười nói: "Được được, tôi đi đây. Nhưng mà cô phải trả lời một câu hỏi của tôi, Cao Vũ Sanh đã đi đâu rồi?"

"Tiểu Cao tiên sinh đã đi đến phòng trị liệu với cha mình rồi." Y tá không kiên nhẫn nói, cầm điện thoại trên tường tính gọi bảo vệ kéo cái vị khách không mời này ra ngoài.

Cửa phòng bệnh tự động đóng lại, Địch Thần không chút để ý giơ tay lên, đánh bay ống điện thoại trong tay y tá, chuẩn xác không lệch li nào, tiện tay gác nó lại trên tường. Sau đó, nở một nụ cười thân thiện, ra

tay nhanh như chớp bóp cổ y tá.

"Cao Vũ Sanh đang ở đâu?" Địch Thần hạ giọng, mỗi chữ nói ra như là từ trong khe nứt.

Viện điều dưỡng gió êm sóng lặng, nói rõ việc "Cao Chấn Trạch bỗng dưng biến mất" là không hề tồn tại. Mà số điện thoại hiện lên trong điện thoại Cao Vũ Sanh, có thể khiến em ấy tin tưởng đối phương biết rõ tình hình của cha mình, một là điện thoại công cộng của viện điều dưỡng, hai là số điện thoại của y tá riêng.

Anh đã nói với Cao Vũ Sanh, khi đến hãy gọi cho anh. Nhưng mà Cao Vũ Sanh lại không làm thế, điều đó chỉ có thể nói, lúc em ấy bước vào căn phòng này thì đã bị tấn công trong chớp mắt.

Mà cô y tá này, cũng không phủ nhận việc mình đã gặp Cao Vũ Sanh, lời nói, phản ứng nhìn qua đều hợp tình hợp lý. Nhưng mà…

Cao Vũ Sanh, đi đến phòng trị liệu, với cha mình.

Tổ hợp ba cụm từ này đứng chung một chỗ, chính là chỗ không hợp lý nhất.

Mười phút sau, Địch Thần bước ra khỏi phòng bệnh như không có chuyện gì xảy ra, tri kỷ đóng cửa lại, rồi nhắn tin cho Phương Sơ Dương. Sau đó, đến khu thông tin có y tá đứng đó, nói chuyện phiếm vài ba câu: "Chị xinh đẹp, cho hỏi phòng trị liệu số tám nằm ở đâu?"

Chị y tá ngẩng đầu, bị nụ cười xán lạn giống như ánh nắng mặt trời chói chang làm cho lung lay một chút, mở to mắt một lúc mới đáp: "Số tám à, cũng hơi xa chỗ này, nằm ở tầng hầm lầu một ấy."

Địch Thần cảm ơn chị y tá, lại thuận tay cầm theo cây kéo cắt băng gạc trên bàn, đi thẳng đến tầng hầm.

"Ây dà, đúng là một cậu chàng đẹp trai mà." Chị y tá cảm khái một chút, cúi đầu lấy đồ chuẩn bị đi truyền dịch cho bệnh nhân, "Tiểu Vương, em có thấy cây kéo kia không?"

"Ở trên bàn đó, ơ, thẻ nhân viên của chị đâu?" Tiểu Vương chỉ về phía sợi dây màu xanh da trời quàng trên cổ cô, sợi dây đã bị cắt đứt. Thẻ nhân viên có quyền hạn cao của y tá trưởng vốn ở trên đó, cũng không thấy đâu nữa.

Địch Thần bình tĩnh đứng trong thang máy, nhanh chóng đi xuống dưới, gọi điện thoại cho Phương Sơ Dương: "Y tá kia nói, có bốn vệ sĩ đánh Thiên Tứ ngất xỉu mang đi, đóng giả thành bệnh nhân đi đến phòng trị liệu số tám. Phòng trị liệu số tám này nằm dưới tầng hầm, giống như là phòng xạ trị, có cửa sắt dày. Anh mới vừa nhớ đến, viện điều dưỡng này là do Cao Chấn Trạch đầu tư, chú nói xem ông ta có làm thí nghiệm bất hợp pháp gì ở đây không, ví dụ như là ma pháp đen tối, chuyển đầu mình đến trên cơ thể con trai để sống lại?"

Dưới tầm hầm đều là phòng kiểm tra chức năng. Phòng CT, phòng siêu âm B, phòng MRI đều nằm ở đây, phòng nào cũng dùng cửa kéo màu trắng, không nhìn kỹ đúng thật là không tìm được phòng trị liệu số tám nằm ở trong góc.

Những phòng kiểm tra chức năng này đều đã cũ, không phòng nào mở cửa. Tầng hầm không có một bóng người, ngay cả đèn cũng không mở hết. Là một người mắc bệnh quáng gà, có thói quen bước đến đâu mở đèn đến đó, cố gắng đưa ánh sáng đến từng góc của thế giới, Địch Thần bật hết tất cả đèn trên đường mình đi, biến toàn bộ tầng sáng trưng như đèn đuốc.

"…" Phương Sơ Dương không muốn nghiên cứu thảo luận vấn đề ma pháp đen tối với anh, "Sao anh biết được y tá kia không nói dối?"

Địch Thần móc ra cái thẻ lấy được từ chỗ của y tá trưởng, quẹt một cái trên cửa có mật khẩu, trên đó hiển thị, "Xác nhận thân phận thành công, xin mời nhập mật khẩu," nhập từng chữ trong mật khẩu vừa hỏi được ở chỗ y tá lúc này: "Chuyện này chú đừng xía vào, chuyện máu tanh thế này mấy đứa nhỏ không cần biết. Nói chung, nhanh chóng phái cảnh sát đến đây, đến chậm không chừng anh liền bị người ta… đánh thành thịt băm."

Nói đến nửa câu sau thì hơi ngừng lại, kèm theo tiếng động cửa tự động két két mở ra, sau đó liền cúp điện thoại.

Trong phòng trị liệu số tám, không có bất kỳ thiết bị nào, giống y như đường hầm thời gian không gian trong phim viễn tưởng. Tận cuối hành lang, là một cái thang máy, hai bên thang máy có bốn vệ sĩ áo đen cao lớn đứng đó.

Địch Thần mới vừa bước đến, cửa phía sau đã ầm ầm đóng lại, vệ sĩ đứng gác ở cửa thang máy cũng hết hồn. Cúp điện thoại, Địch Thần cười ha ha một tiếng: "Ái chà chà, xin lỗi, hình như đi nhầm chỗ rồi."

"Đi ra ngoài." Một vệ sĩ lạnh lùng quát lớn.

Địch Thần xoay người giả bộ rời đi, móc ống mềm ô-xy từ trong ba lô ra ngậm vào miệng, quay người lại chợt bước đến gần: "Xin hỏi, đây là phòng trị liệu của Cao Chấn Trạch tiên sinh phải không?"

Vệ sĩ sửng sốt, còn chưa phản ứng kịp, đã bị một quyền của anh quật ngã. Người đàn ông cao to cao gần 1m9, cứ thế bị một người đàn ông gầy yếu quật ngã, cơ thể cũng dịch đi hai bước theo quán tính.

Những vệ sĩ khác nhanh chóng tiến tới, cố gắng bắt Địch Thần lại: "Mày là ai?"

Địch Thần chưa từng gặp những vệ sĩ này, rõ ràng không phải là vệ sĩ lúc trước của Cao Chấn Trạch. Chưa nói đến bản lĩnh của những người này làm sao, nhưng tuyệt tối đủ cao đủ khoẻ. Đối với một người đàn ông bình thường mà nói, đối mặt với bốn người đàn ông cao to thế này, là không có cách nào để chạy trốn cả. Huống chi, trong tay bọn họ còn có vũ khí sốc điện.

"Tách tách —— tách tách!" Một vệ sĩ lấy một cái gì đó màu đen giống như đèn pin từ trong túi, hồ quang điện màu xanh lách cách loé lên.

Địch Thần biến sắc, anh làm vệ sĩ đương nhiên là biết thứ này, là vũ khí sốc điện từ xa, phạm vi công kích có thể đạt đến trăm mét, thao tác thực tế cũng chỉ khoảng ba mét. Trong nháy mắt khi bị điện giật, có thể làm tê liệt người đó, khiến họ mất đi năng lực chống cự.

Tiểu Thiên Tứ của anh, chắc là bị mấy con rệp này trốn trong phòng vệ sinh đánh lén, chưa kịp lấy đồng hồ ra biểu diễn cho bọn họ xem xâu mứt quả là như thế nào.

"Bắt nó lại." Người cầm vũ khí sốc điện nói với mấy người còn lại, hướng vũ khí sốc điện tới chỗ Địch Thần, lại mở lên lần nữa.

Địch Thần mới bị một vệ sĩ tóm được cổ tay, hít một hơi ô-xy, lật tay lại, "rắc" một tiếng trực tiếp bẻ gãy cổ tay đối phương, quật ngã người qua vai.

"A!" Người đàn ông cao to còn chưa kịp gào thảm, đã bị điện cao thế mà đồng bọn của mình đánh tới làm cho hôn mê.

Địch Thần kéo người đầu tiên bị anh quật ngã lên, người mới bò dậy kia, bị ném như bao tải đến chỗ tên cầm vũ khí sốc điện.

Còn dư lại hai người hiểu ngầm nhau, người thấp hơn cầm vũ khí sốc điện né đi, tên còn lại tiếp được bồng bọn mới bay tới. Nhưng mà cân nặng thì quá nặng hơn nữa tốc độ lại nhanh, người bị văng ra giống y như bóng trên bàn, đánh bay đồng bọn mình, mình thì rơi xuống tại chỗ, phát ra tiếng "rầm rầm."

Người cầm gậy điện hét lớn một tiếng, liều mạng mình cho dù bị dính diện, giơ gậy điện "tách tách" đánh về phía Địch Thần.

Địch Thần cũng không có hứng thú làm con lươn điện với hắn, chạy một bước trượt người quỳ xuống, làm một cái "liêu âm quyền," làm cho "phi tiêu trên trời" không ngừng phóng điện té xuống đất.

Vệ sĩ đã làm rớt đồ trong tay vì đau quá, ôm đũng quần mình nằm trên đất.

Gậy điện lúc không nhấn nút chính là trạng thái tắt, nó trượt đến bên chân Địch Thần. Địch Thần nhặt vật kia lên, kéo vệ sĩ bị thương nhẹ nhất lên: "Cao Vũ Sanh đâu rồi?"

"Ở, ở dưới, phòng thí nghiệm." Người này nhìn gậy điện để giữa hai chân mình, sợ đến khai thẳng ra.

"Cửa chỗ đó có mật khẩu không?" Địch Thần nghe được ba chữ "phòng thí nghiệm," trong lòng lộp bộp một chút.

Về chuyện ma pháp đen tối gì đó, là do anh bịa ra, anh càng nghi ngờ là Cao Chấn Trạch đang làm giao dịch trái pháp luật gì đó muốn Cao Vũ Sanh gánh tội cho hơn, lại không nghĩ rằng phòng thí nghiệm là thật. Là người ngoài hành tinh bị Địch Kiến Quốc hù dọa từ nhỏ, anh vô cùng chán ghét mấy loại như phòng thí nghiệm, sở nghiên cứu này nọ, thậm chí là sợ hãi.

Dùng điện đánh ngất hết mấy vệ sĩ, cầm ngón tay của một người trong đó nhấn nút thang máy. Quét hình vân tay thành công, cửa thang máy mở ra, Địch Thần cầm gậy điện đi vào, từ từ đi xuống. Thang máy nối thẳng đến tầng ba của tầng hầm, tốc độ cực kỳ chậm, có thể so với cầu thang đi bộ. Địch Thần đứng về bên của hàng nút nhấn, một tay cầm vũ khí sốc điện.

"Két ——" Cửa thang máy két két mở ra, ánh sáng chói mắt kèm theo không khí có nồng độ ô-xy cao không giống với bình thường, phả vào mặt trong nháy mắt.

/Hết chương 130/

131. Chương 131

Chuyển ngữ: Cực Phẩm

Mắt Địch Thần không chớp một cái nào, nhanh chóng thích ứng với ánh sáng mạnh. Trên thực tế, hoàn cảnh thế này khiến cho anh cảm thấy thoải mái cả người, tốc độ và sức mạnh cũng tăng lên theo không ít. Thế cho nên, đối mặt với viên đạn bay vèo đến, có thể nhanh chóng né được không tốn chút sức nào, lắc mình một cái đã chạy ra khỏi thang máy.

Né tránh công kích, Địch Thần mới nhìn rõ được, đó là một cánh tay máy móc hình vuông. Trên chóp giống như là vòi hoa sen, trong lỗ nhỏ rậm rạp chằng chịt nhét đầy những cái kim nhỏ, lúc bắn ra rồi lại rơi xuống trên mặt đất, trên viên đạn hình trụ có một cây kim nhỏ. Đó là một loại đạn gây mê thường gặp, dùng trong vườn bách thú cho những loại động vật lớn.

Nếu như là một người bình thường đứng trong thang máy, cho dù bản lĩnh có tới đâu, lúc tiếp xúc với ánh sáng mạnh như thế, mắt sẽ tạm thời bị mù, bị kim gây mê bắn trúng.

Phòng thí nghiệm này cực kỳ lớn, trần nhà cao bằng khoảng hai tầng lầu, bày đủ loại dụng cụ nhìn không biết là gì. Còn có rất nhiều dụng cụ chứa bằng thuỷ tinh cao bằng chiều cao hai người, giống như mấy cái quan tài đứng trong suốt, bên trong đang ngâm một số tiêu bản trông rất đáng sợ. Vô cùng phù hợp với bày trí của phòng thí nghiệm trong ác mộng của Địch Thần.

Địch Thần núp ở đằng sau một cái tủ thấp, đợi mấy giây, cũng không nghe được tiếng nói gì, liền nhô đầu ra từ sau cái tủ.

Độ ô-xy cao ở trong đây đúng là quá thích hợp, Địch Thần đơn giản nhả ống thông mũi trong miệng ra, đi qua một đống quan tài thuỷ tinh, đi đến khu vực trung tâm.

Khu vực trung tâm lại bình thường hơn rất nhiều, giống một cái phòng phẫu thuật, trên trần có gắn đèn mổ, ở giữa có một cái giường phẫu thuật. Bên cạnh là hai cái hòm thuỷ tinh rộng hơn rất nhiều so với những cái quan tài khác, trong đó có chứa hai người thanh niên đã cởi hết quần áo chỉ còn lại quần lót.

"Thiên Tứ!" Địch Thần nhào tới bên ngoài cái hòm thuỷ tinh có chứa một người, khi thấy Cao Vũ Sanh nằm trong đó thì bỗng thấy như tim mình bị ném vào chảo đầu, chiên qua chiên lại nhiều lần, lại còn dùng dao khắc hoa trên đó.

Cao Vũ Sanh ngồi dựa vào vách thuỷ tinh, hai mắt nhắm nghiền, mồ hôi lạnh trượt xuống từ trán xuống cằm, bộ dạng cố nén đau đớn giống như lúc xảy ra tai nạn xe cộ hắn ngồi dựa trong buồng lái. Nghe thấy giọng nói của Địch Thần, Cao Vũ Sanh mở mắt ra trong nháy mắt, một tay vịn vào vách thuỷ tinh: "Đi mau, nguy hiểm!"

"Ầm ——" Địch Thần chưa kịp trả lời, một cái tay lớn đã giáng từ trên trời xuống, đánh thẳng đến sau gáy của anh. Nghe được tiếng gió thổi, lập tức nghiêng người né đi, ra quyền đón đỡ. Chưa kịp phản kích, lại một bị quyền đánh vào ngực, bay thẳng ra ngoài.

Sau lưng đập mạnh vào trên "quan tài" thuỷ tinh, rung động khiến cho cả cơ thể đều tê rần, mà thuỷ tinh kia vẫn không bể. Thuận theo trượt xuống, Địch Thần quỳ một chân xuống đất, ôm ngực liên tục ho khan. Ngẩng đầu nhìn về phía người đánh mình, con ngươi co lại.

Kia là một người cao chừng hai mét, thân hình cũng không cường tráng lắm, mặc đồ nhân viên nghiên cứu, nhìn qua nhã nhặn lịch sự. Chỉ là gương mặt đó, nhìn vào thì là một khuôn mặt của người Châu Á, nhưng ngũ quan lại hơi khác với người bình thường. Nói không ra là chỗ nào không giống, nhưng chính là có một loại cảm giác "ngoại tộc."

"Sức mạnh của cậu rất tuyệt, sắp vượt qua tôi rồi." Người cao to kia giật giật ngón tay đã tê dại do đỡ dòn, hăng hái đi đến, một tay kéo áo Địch Thần lên, hỏi Cao Vũ Sanh nằm trong hòm thuỷ tinh, "Cậu ta là ai?"

"Cậu ta là vệ sĩ của con tôi, có bản lĩnh lắm, nhanh như thế đã tìm đến được." Xe lăn chạy bằng điện chở Cao Chấn Trạch tỉnh táo, đi ra từ bên trong phòng nhỏ, dừng ở chỗ trống ở giữa, vừa cười vừa nói. Nhìn qua tâm tình của ông rất tốt, hoàn toàn không có cảm giác chán chường của người bệnh liệt nửa người. Ngẩng đầu nhắc nhở người to lớn: "Chúng ta phải nhanh lên, cảnh sát sẽ nhanh chóng đến đây."

"Có gì phải vội vàng đâu." Người to lớn đè xuống một cái nút, một bức tường kim loại cực nặng hạ xuống, bịt kín cửa thang máy.

"Cao Chấn Trạch, ông thả anh ấy đi, ông muốn gì tôi cũng sẽ phối hợp." Cao Vũ Sanh dựa lên vách thuỷ tinh, khàn giọng nói, "Nếu như mấy người dám làm anh ấy bị thương, cái gì ông cũng không có được đâu."

Lúc này Địch Thần mới nhìn rõ, bên trong một cái hòm thuỷ tinh khác, là Cao Mục Địch. Chỉ là tình trạng của em trai họ Cao nhìn qua cực kỳ không ổn nếu so với Thiên Tứ, cả người đỏ bừng nằm trên mặt đất, hai mắt nhắm nghiền, cắn chặt hàm răng, lâu lâu lại còn giật người một cái, rõ ràng là đang phát sốt.

Người to lớn lại gần chỗ cổ Địch Thần, bỗng nhiên hai mắt sáng lên: "Cao, cậu ta có phải là…"

"Không sai, cậu ta chính là đồng hương của cậu." Cao Chấn Trạch nâng mắt nhìn về phía Địch Thần.

"Ôi!" Người to lớn lập tức thả Địch Thần xuống, hai tay đặt trên vai anh, xúc động không thôi, "Rameau Trier, con trai yêu dấu, là con sao?"

Sau đó, huyên thuyên nói một chuỗi ngôn ngữ không thuộc về bất cứ nơi nào trên Trái Đất. Địch Thần cũng nghe hiểu, trong chỗ sâu nhất trong ký ức, cơ hồ là một loại bản năng, lập tức hiểu được ý nghĩa trong lời nói của đối phương. Hắn nói, mình tên là Cavie, là người ngồi chung trong một phi thuyền với anh rớt xuống tinh cầu này, hỏi anh có còn nhớ chuyện lúc đó không.

Địch Thần im lặng một lát, đáp lại một âm tiết ngắn, ý nói "Nhớ một chút."

Nghe được ngôn ngữ lâu chưa được nghe, Cavie vô cùng vui vẻ, lại nhấc Địch Thần lên, sau đó ôm vào lòng dùng sức vỗ vỗ: "Cuối cùng cũng tìm được con, trời ơi, chúng tôi đều nghĩ là con đã chết trong tai nạn kia rồi, giống như cha của con."

Không ngờ lại phát triển đến thế này, Địch Thần lại chẳng cảm nhận được cảm giác vui vẻ khi "đồng hương gặp đồng hương," ngược lại lúc đối phương vỗ mình còn không tự chủ được căng cứng người. Đẩy Cavie vô cùng nhiệt tình ra, chỉ chỉ Cao Vũ Sanh trong mắt toàn là lo âu: "Không nghĩ tới trên Trái Đất này còn có đồng loại của con, chuyện này thật khiến người ta vui vẻ. Như thế thì, chú Cavie yêu dấu, có thể nói cho con biết là có chuyện gì xảy ra không, chú đang làm gì em ấy vậy?"

"À, chú đang làm một bài kiểm tra phản ứng khác nhau cho cậu ta, tương đương như bài thử dị ứng da với Penicillin (1). Như con thấy đó, cậu ta có thể thích ứng với nó tốt hơn em trai mình, một lát nữa thì ổn thôi, không có nguy hiểm gì." Cavie nhìn Cao Vũ Sanh dần dần không thở dốc nữa, ánh mặt lộ ra vài phần thoả mãn.

(1) Penicillin: một trong một nhóm kháng sinh thu được từ nấm Penicillium hay được điều chế *(Wiki)*.

"Đó là cái gì?" Nắm tay của Địch Thần ở sau lưng siết chặt trong nháy mắt.

"Đối với sinh mệnh cao cấp mà nói, cơ thể cũng không quan trọng lắm, ý thức mới là sự tồn tại quan trọng nhất. Ý thức, cũng chính là bản thân mình, nó do ký ức quyết định, mà ký ức thật ra là dùng hình thái vật chất để tồn tài." Cavie giống như một thầy hướng dẫn đầy nhẫn nại, vô cùng kiên nhẫn với đồng hương lâu rồi mới gặp lại này, nói đơn giản một chút về nguyên lý thí nghiệm cho vệ sĩ Địch có trình độ văn hoá xuất thân từ trường kỹ thuật.

"Chỉ cần truyền loại vật chất này vào trong đầu của một người khác, đồng thời lấy ký ức của thụ thể gốc ra, như vậy thì giống với thay đổi một cơ thể mới."

Này giống như lấy ký ức của một con chó và một con mèo ra, sau đó đưa ký ức của con chó vào đầu con mèo, con mèo này sẽ có nội tâm của con chó. Nó nhớ kỹ tất cả mọi chuyện từ lúc con chó sinh ra, cũng kế thừa cảm tình của con chó đối chủ mình, vô cùng thích chơi ném đĩa, có tình cảm với chó mẹ nhà hàng xóm.

Mà trao đổi ký ức giữa hai con người, là tương đương với việc thay đổi cơ thể.

Nguyên lý này nói rất dễ hiểu, Địch Thần lập tức hiểu được, lông tơ sau lưng đựng dứng. Cavie muốn làm gì, đã rất rõ ràng, ông ta muốn trao đổi ký ức giữa Cao Vũ Sanh và Cao Chấn Trạch.

"Cao Chấn Trạch, ông có chút tính người hay không, lại có thể đối xử với con mình như thế!" Địch Thần cực kỳ muốn ói, nếu không phải là chưa ăn cơm tối, chứ không đã ói ra rồi.

Người này lại muốn con trai ruột của mình thay mình nằm liệt trên giường, mình thì chiếm cơ thể trẻ tuổi khoẻ mạnh của con mình. Bao gồm tài sản, bạn bè, người yêu, bỏ hết tất cả vào túi.

"Con cái là sự tiếp diễn sinh mệnh của cha mẹ. Tôi sinh bọn nó ra, nuôi bọn nó lớn lên, đây là lúc để cho bọn nó hiếu kính cha mẹ." Câu đầu tiên, Cao Chấn Trạch nói rất chậm, mang theo vài phần giãy giụa, nhưng càng nói về sau thì lại càng trôi chảy. Giống như là lúc nói đạo lý này ra, cũng là để thuyết phục lương tri cuối cùng trong nội tâm mình.

Dùng một tay có thể động đậy giơ điện thoại lên, nhấn nút camera: "Tôi là Cao Chấn Trạch, tôi rất tỉnh táo không bị gì uy hiếp, bây giờ dùng camera để lập di chúc. Tất cả sản nghiệp dưới tên tôi, bao gồm 22% cổ phần của Cửu Dật, quyền tài sản viện điều dưỡng Cửu Hợp, quyền tài sản trang viên nghỉ dưỡng Cửu Thiên, toàn bộ do con trai cả Cao Vũ Sanh thừa kế. Còn lại ba bất động sản, chia ra cho vợ Thẩm Thu Diễm, con thứ Cao Mục Địch, và con cả Cao Vũ Sanh. Đã ký tên văn kiện cụ thể, nằm trong tủ sắt của ngân hàng."

Cao Vũ Sanh dựa vào vách tường thuỷ tinh, không nháy mắt nhìn Địch Thần, đối với người cha đọc "Di chúc" thật ra là "Thư tuyên bố cái chết," làm như không thấy.

Địch Thần không dám nhìn hắn, sợ mình quá xúc động trực tiếp liều mạng với Cavie. Anh và Cavie không hề cùng một cấp với nhau, ưu thế anh có ông ta cũng có, mà còn mạnh hơn anh, cũng có kỹ xảo chiến đấu thích hợp với cơ thể hơn. Mắt lia tới trên bàn thí nghiệm, chỗ này chất đống quần áo và vật dụng của hai anh em họ Cao, giơ tay cầm chiếc áo sơ mi trời sao lên: "Sao không cho bọn họ mặc quần áo?"

"Như thế tiện quan sát hơn, khi nào xảy ra vấn đề thì kịp cứu chữa." Cavie vô tình nói, nhấn một cái nút rồi phun cồn lên người Cao Mục Địch, để hạ nhiệt độ cho hắn.

Em trai họ Cao bị lạnh đến giật mình một cái, sắc mặt nhìn qua tốt hơn, nhưng vẫn chưa tỉnh lại.

Cavie còn đang lải nhải nói tiếp. Lúc trước ông ta là một nhà sinh vật học, theo phi thuyền đến những tinh cầu khác nghiên cứu khoa học. Ai biết nửa đường lại gặp trục trặc, phi thuyền bị buộc phải hạ cánh ở tinh cầu này. Có rất nhiều người chết lúc rơi xuống, vài người sống sót đi đến Mỹ sống, vẫn không biết bạn nhỏ

Địch Thần lại còn sống.

"Rameau Trier, cháu nhìn đi, đây chính là động lực hạt nhân của phi thuyền. Có nó rồi, chúng ta sẽ có thể nhanh chóng quay về hành tinh mẹ!" Cavie kéo anh nhìn viên thiên thạch màu đen nằm trên bàn thí nghiệm, chính là viên thiên thạch "Hoạ Đấu" bị đám người Bái Tinh Giáo cướp đi.

Địch Thần nhìn viên thiên thạch kia một chút, đen thui không nhìn ra chỗ nào đặc biệt: "Nếu phải quay về, vì sao chú còn muốn giúp Cao Chấn Trạch?"

"Ai, mới chế tạo được một nửa của phi thuyền thôi. Phải hoàn thành một nửa còn lại, cái đó cần tài chính của Cao Chấn Trạch hỗ trợ." Cavie nhún nhún vai.

"Chú thả Cao Vũ Sanh ra, em ấy có thể hỗ trợ tài chính cho chúng ta, hơn nữa con có thể đảm bảo, em ấy có thể bỏ ra còn nhiều hơn." Địch Thần cố gắng xách động ông.

Cavie lắc đầu: "No, no, no, Rameau Trier yêu dấu, cháu không biết rồi, Cao Chấn Trạch đã cứu mạng chú, chú phải báo đáp ông ấy."

Thật ra nhóm người Cavie vô cùng xui xẻo, kỳ thực là bị bắt đến Mỹ, dựa vào khoa học kỹ thuật của bản thân cao hơn Trái Đất, mới có thể tránh được bi kịch bị cắt thành miếng. Bọn họ vẫn luôn cố gắng giúp đối phương xây dựng phương tiện bay vào vũ trụ, thay đổi tàu con thoi, dạy cho bọn họ phương pháp sử dụng kim loại X. Nhưng mà, mấy năm trước, bởi vì tàu con thoi xuất hiện sự cố nghiêm trọng, đối phương hoài nghi nhóm người ngoài hành tinh bọn họ cố tình làm thế. Hơn nữa phát hiện bọn họ lén chế tạo phi thuyền, nhận định là bọn họ chuẩn bị chạy trốn, thậm chí tung tin đồn nhảm là bọn họ muốn liên lạc với hành tinh mẹ để xâm chiếm Trái Đất, câu thông không được đưa đến mâu thuẫn quyết liệt.

"Những người khác đều đã chết, bởi vì chú là nhà sinh vật học không ở công ty hàng không vũ trụ, mới tránh được một kiếp, được Chấn Trạch giúp đỡ mới trốn được đến đây." Cavie cảm khái, xoay người đi lấy dụng cụ thí nghiệm.

Chính là lúc này!

Địch Thần móc cây kéo trong túi ra, nhảy lên một cái, trực tiếp đâm về phía cổ của Cavie. Trong hoàn cảnh ô-xy tràn đầy, sức mạnh của anh còn hơn lúc trước.

"Thằng nhóc này, làm gì đó?" Sau lưng Cavie giống như có mắt, lập tức xoay người lại, đá một cú vào trên người Địch Thần.

Địch Thần cũng không ra tay đón đỡ, liều mạng chịu đựng đau đớn đâm kéo vào trong ngực Cavie. Cùng lúc đó, mình cũng bị đá bay ra ngoài, nện mạnh vào hòm thuỷ tinh giam giữ Cao Vũ Sanh. Chỉ cảm thấy ngũ tạng lục phủ đều lệch vị trí, trong miệng đầy mùi máu.

"Cạch cạch," khi anh chưa kịp trượt xuống, tường thuỷ tinh kia bị kéo xuống trong nháy mắt. Cavie dùng tư thế sét đánh không kịp bưng tai đẩy mạnh anh, nhanh chóng đóng cái lồng thuỷ tinh lại.

Trong lồng thuỷ tinh, là độ ô-xy bình thường ở Trái Đất, sau khi Địch Thần chịu đựng cơn đau đớn kia xong, liền không có sức nữa. Mà ô-xy trong ba lô, từ lúc đầu tiên đánh với Cavie thì đã bị xé rách. Không đủ ô-xy, lại còn vừa mới tiêu hao một lượng lớn thể lực, mặt của anh liền trắng bệch.

"Ca ca." Cao Vũ Sanh giơ tay ôm anh vào trong lòng, cánh tay rắn chắc có lực kia, rõ ràng đã hết phản ứng với thuốc, khôi phục lại trạng thái bình thường. Chỉ là trên mặt vẫn còn mệt mỏi như trước, giống như vẫn còn bị giày vò.

"Thằng nhóc này, mày lớn lên trong hoàn cảnh thiếu ô-xy, cơ thể không trưởng thành hoàn toàn, thật sự là quá yếu." Cavie thu hồi nụ cười thân thiện lúc trước, rút cây kéo trong ngực ra, đè một miếng bông thấm thuốc cầm máu lên, đứng ngoài vách thuỷ tinh khinh thường nhìn anh.

"À, tôi sai rồi, người cần đổi ký ức không chỉ là cha con bọn họ, hẳn là còn tôi với ông nữa đúng không?" Địch Thần ngồi dậy, cởi áo khoác che cơ thể Cao Vũ Sanh, nhẹ nhàng ôm lấy hắn, hai người dựa sát vào ngồi với nhau.

Viên "Hoạ Đấu" kia, tuyệt đối không phải là hạt nhân phi thuyền gì cả. Nếu như là động lực hạt nhân chỉ cần đặt lên là có thể cất cánh, nhiều năm như thế vì sao bọn họ không tới lấy? Dù sao đi nữa, rất nhiều năm trước, bọn họ đã gieo rắc ra Bái Tinh Giáo. Hơn nữa, mấy khoa học gia có thể chế tạo phi thuyền kia đã qua đời rồi, Cavie còn sống cũng chỉ là một nhà sinh vật học, làm sao ông ta có thể chế tạo được phi thuyền vẫn chưa hoàn thiện?

"Không hổ là điện hạ Rameau Trier, trí tuệ không gì sánh kịp, đúng là y chang cha mình. Không sai, đã không còn cách nào để chế tạo phi thuyền nữa rồi. Tinh cầu thiếu ô-xy đáng chết này, mặc dù tao đã mô phỏng hoàn cảnh sinh thái ở hành tinh mẹ, vẫn không thể ngăn được tuổi thọ rút ngắn đi. Vốn nên có 250 - 300 năm tuổi thọ, bây giờ lại bị rút ngắn còn lại một phần ba! Mà tao, chỉ còn lại không tới mười năm tuổi thọ!"

Khuôn mặt không giống người Trái Đất của Cavie bắt đầu vặn vẹo, lộ ra vài phần điên cuồng.

Ông không thể chết được, ông phải sống, sống đến khi hành tinh mẹ phái người đến cứu ông về. Mà Địch Thần trẻ tuổi, là cơ thể duy nhất thích hợp tiếp nhận ý thức của ông. Cơ thể trẻ tuổi lúc mới rớt xuống Trái Đất khi chỉ tám tuổi, còn có thể sống cực kỳ lâu. Chỉ có sống, mới có hi vọng.

"Thằng nhóc đáng thương, có thể mày nhớ không rõ, thế nhưng mày là quý tộc đó. Chiếm được cơ thể của mày, tao không cần cực khổ nữa. Toàn bộ phi thuyền, đều là đội viên nghiên cứu khoa học, chỉ có mày và cha mày là ra ngoài du lịch thôi!"

Địch Thần nháy mắt mấy cái, nhỏ giọng nói với Cao Vũ Sanh: "Cho nên, ông ta đây chính là thù ghét giai cấp tư bản (2) à?"

(2) Nguyên văn là thù phú, ý chỉ những người có khuynh hướng phản xã hội, ghét người giàu có, nghi ngờ tính hợp pháp của phương pháp làm giàu.

Cao Vũ Sanh giật giật khóe miệng, muốn cười lại cười không nổi.

Cavie thoả thuê phát tiết thù hận giai cấp một chút, sau đó tập trung tinh thần vào làm việc. Ông ta cắt tảng đá kia ra, lấy một ít đồ gì đó sền sệt, như nhựa đường ra. Tuy là Địch Thần không hiểu, nhưng có thể đoán được, vật kia có quan hệ với việc lấy ký ức ra.

"Rầm rầm rầm," bên tường kim loại chỗ thang máy kia, phát ra tiếng gõ vào. Chắc là cảnh sát đến rồi, nhưng trong vòng một lúc thì vào không được.

Địch Thần ôm lấy Cao Vũ Sanh, vỗ hắn nhè nhẹ, mượn áo khoác che đi, đeo một cái đồng hồ lên tay. Đó là lúc nãy anh giả vờ nhấc áo sơ mi lên, tìm được trong đống đồ.

Một tay Cavie nâng Cao Chấn Trạch lên, đặt ông ta nằm giữa giường bệnh, chuẩn bị lấy ký ức của ông ta ra. Vật chất như nhựa đường lúc nãy, đông lại thành một cây kim nhỏ dài, đâm thẳng vào đầu Cao Chấn Trạch.

Nhưng vào lúc này, một mũi tên kim loại xuyên thấu qua vách thuỷ tinh. Hai tay Cavie cầm dụng cụ không dám di dịch lung tung, lắc đầu tránh đi, cơ thể vẫn bị xuyên qua một cái.

"A!" Cavie nổi giận.

Ô-xy cuồn cuộn không ngừng tràn vào trong lỗ nhỏ trên vách thuỷ tinh, Địch Thần đá nát nó, ôm Cao Vũ Sanh xông ra. Cái bàn bị xoay đập vào trên nguồn điện, một tiếng "tách" văng lên, toàn bộ phòng thí nghiệm rơi vào trong bóng tối.

Cavie đeo bao tay thí nghiệm, nắm sợi dây kim loại sắc bén, cố gắng bắt người dám đánh lén ông lại để xé thành mảnh nhỏ. Thế nhưng, ông có kéo thế nào nó cũng không động đậy.

Sợi dây kim loại quá mức sắc bén, đã cắt bao tay thí nghiệm ra, khiến cho ông cảm nhận được đau đớn từ lòng bàn tay.

Thật ra có một ít thiết bị cũng có bình điện dự phòng, vẫn còn đang phát ra ánh sáng nhạt. Nhưng mà Cavie cũng là một người mắc bệnh quáng gà, cái gì cũng nhìn không thấy.

Bỗng nhiên, một cái đèn pin sáng lên, chiếu thẳng đến mặt của ông. Ngược ánh sáng, ông chỉ có thể nhìn thấy đèn pin, nhìn không thấy những gì khác chung quanh. Mà Địch Thần có thể rõ ràng biết được vị trí của ông. Ngựa quen đường cũ cầm sợi dây kim loại, nhanh chóng quấn một vòng quanh cổ Cavie, kéo chặt hết sức.

“Xoẹt ——” Âm thanh máu tươi bắn tung toé, vô cùng rõ ràng ở trong phòng thí nghiệm mà kim rơi cũng có thể nghe rõ.

…

Cao Vũ Sanh tìm được nguồn điện dự phòng, lại mở đèn lên.

Địch Thần mất hết sức ngồi dưới đất, trong tay siết chặt đồng hồ đeo tay, cánh tay bị sợi dây kim loại vẽ ra mấy miệng vết thương, nhiễm đỏ ống tay áo.

Cơ thể Cavie chia lìa, nằm trong vũng máu. Trên đầu Cao Chấn Trạch còn cắm cây kim nhỏ màu đen, hoàn toàn không có ý thức. Mà em trai họ Cao, vẫn còn đang hôn mê.

Bên chỗ thang máy truyền đến tiếng cảnh sát kêu gọi đầu hàng: “Người bên trong nhanh chóng cách xa, chúng tôi sẽ nổ trong phạm vi mười mét.”

Cao Vũ Sanh đã mặc lại quần áo, ôm Địch Thần kéo anh về phía sau, kéo đến đằng sau hòm thuỷ tinh của em trai, đợi cảnh sát phá tường vào.

“Em nói xem, giết người ngoài hành tinh không tính là giết người nhỉ?” Cuối cùng Địch Thần cũng phục hồi tinh thần lại, chỉ ngây ngốc hỏi một câu như vậy.

“Không tính, ông ta không có hộ khẩu.” Cao Vũ Sanh mím môi khẽ cười. Mặc dù xem là giết người, có Cao Mục Địch làm chứng, bọn họ chỉ xem là tự vệ.

“Anh lại còn là một vương tử người ngoài hành tinh nữa nha, ngày nào đó có người ở hành tinh mẹ tới đón anh, em cùng anh quay về làm vương phi nhớ.” Địch Thần bỗng nhiên nhớ lại hàm tước quý tộc của mình, có chút đắc ý. Anh không bao giờ là vệ sĩ nhỏ xúc đất nữa, mà là vương tử người ngoài hành tinh xúc đất! Cùng Vũ Sanh nhà giàu có, xem như là môn đăng hộ đối!

“Cho dù không thể quay về, ít nhất anh cũng có thể sống đến tám mươi tuổi.” Điều Cao Vũ Sanh để ý, chỉ có tuổi thọ mà Cavie nói. Trước đây hai người bọn họ luôn luôn lo lắng vấn đề Địch Thần sống không lâu, cuối cùng tảng đá lớn cũng rơi xuống đất.

Cho dù không quay về làm vương tử, cũng có thể cùng đại thiếu gia nhà giàu Cao Vũ Sanh bạch đầu giai lão.

Địch Thần nhướng nhướng mày, nhịn không được cười rộ lên. Ôm khuôn mặt tuấn tú dính bụi của Cao Vũ Sanh, trong tiếng phá tường ầm ĩ, hôn lên cặp môi mỏng khô nẻ kia.

Gì mà vương tử với không vương tử, hành tinh mẹ với anh mà nói thì quá mức xa xôi, đã chẳng còn tình

cảm gì. Tất cả tình cảm của anh, đều dành cho người trước mặt, đồng thời còn cho tinh cầu màu xanh thẳm này nữa.

"Siêu nhân ca ca quyết định ở lại, bảo vệ Trái Đất cả đời."

"Vì sao thế?"

"Vì, tình yêu của anh."

- —— Hoàn ——

Cảnh hậu danh đề cuối:

Cao Mục Địch bị tiếng động lớn đánh thức, chóng mặt bò dậy. Liền thấy một nhóm đặc công vác súng trên vai xông vào, theo bản năng nhìn xung quanh một cái, liền thấy máu tươi đầy đất, thi thể bị đứt đầu, còn có, anh trai hôn tiểu vệ sĩ đến quên hết trời đất.

"???"

Tác giả:

Chính văn đến đây là kết thúc rồi, cảm ơn mọi người đã làm bạn hơn bốn tháng.

Lần đầu tiên thử loại phong cách này, loại đề tài này, có rất nhiều thiết sót, cũng không thiếu bug, cập nhật cũng không ổn định, khiến cho mọi người phải chịu đựng như thế đúng là rất hổ thẹn.

Sau này lúc sửa đổi bản thảo xuất bản thì chắc chắn sẽ sửa chữ sai và bug trên bản trên mạng. Tất cả tình tiết sẽ không thay đổi nhiều, có lẽ sẽ thêm ít cảnh hậu danh đề và tiểu kịch trường gì gì đó.

Cảm ơn bao dung và yêu thích của mọi người, xấu hổ vô cùng, không thể báo đáp. Nghĩ tới nghĩ lui, liền chúc mọi người năm mới vui vẻ đi!

- ——

Sẽ có phiên ngoại, nhưng không dài lắm, tuỳ duyên thôi (Này).

/// HOÀN CHÍNH VĂN ///

132. Chương 132: Phiên Ngoại

Chuyển ngữ: Cực Phẩm

Tác giả: *[Xin được giản lược những đoạn không quan trọng] Về Bái Tinh Giáo, phần trước đã có ám chỉ, đều liên quan đến nhiếp ảnh gia và người ngoài hành tinh. Nhưng mà bọn họ tấn công viện bảo tàng, chắc chắn đều sẽ bị bắt, sau đó thì không nói nhiều nữa. Cha Cao đã xong đời rồi, phiên ngoại có thể nói một chút [...].*

Phiên ngoại 1: Phòng vẽ tranh

Cao Vũ Sanh không cần bất động sản cha mình để lại, đều cho em trai hết, mình thì vẫn ở Ngọc Đường Loan như trước.

Địch Thần đã đi qua hết mọi ngóc ngách trong căn nhà lớn ở Ngọc Đường Loan, ngoại trừ phòng vẽ tranh vẫn luôn đóng chặt kia. Ai cũng có một bí mật nhỏ của mình, Địch Thần rất hiểu chuyện này, cho dù người đó có người là đồng sàng cộng chẩm, cũng cần có một chút không gian riêng của mình. Cho nên, mặc dù dùng thân phận chủ nhân bước vào căn nhà này, anh vẫn luôn không mở phòng vẽ tranh kia ra.

Nhưng tất cả mọi việc luôn luôn có ngoài ý muốn.

Hôm nay, Địch Thần đang cho gà ăn ở sân sau, mắt thấy một con mèo hoang chui vào phòng vẽ tranh thông qua cửa sổ không đóng, chạy nhanh qua đó đuổi theo nó. Trong phòng tranh toàn là tranh vẽ quý giá của Thiên Tứ, phá hư rồi không biết phải làm sao.

Địch Thần nằm sấp trên cửa sổ giơ tay túm đuôi con mèo, con mèo kia rất gian xảo, xẹt một cái đã chui xuống giá vẽ, làm đổ ly đựng bút bên cạnh giá vẽ, kêu "loảng xoảng."

"Con súc sinh này, mày chờ đó cho ông." Địch Thần chống vào bệ cửa sổ, rướn người bò vào.

Con mèo kia núp dưới giá vẽ nhìn anh, phẩy phẩy vẫy đuôi khiêu khích. Địch Thần hoạt động ngón tay mình, rón rén tới gần, một chiêu "khỉ bắt trăng" chụp trúng tiểu tặc.

"Méo!" Con mèo bỗng lên kêu lên sợ hãi, dựng hết lông trên lưng lên, chợt vọt tới, vẽ ra bốn vết móng chui lên đỉnh ngăn tủ.

Địch Thần đỡ giá vẽ, mới không xảy ra bi kịch thuốc màu vương hết ra bàn. Nhưng bìa kẹp tranh trên tủ thì không may mắn lắm, bị móng vuốt của con mèo cào một cái, tranh vẽ bên trong phật phật rớt xuống, vương vãi đầy sàn.

"Tổ tông à!" Địch Thần cắn răng, nhảy lên một cái, túm chặt được một cái chân mèo, rồi ném vị khách không mời này ra ngoài cửa sổ dưới tiếng mèo kêu thảm thiết, lại đóng cửa sổ có rèm lại.

Quay đầu lại nhìn căn phòng lộn xộn, quả thật đầu liền phình to thành đầu của hai người. Dựa theo tính cách của Cao Vũ Sanh, những bức tranh này kiểu nào cũng được sắp theo thứ tự, bây giờ anh có sắp xếp lại thế nào đi nữa thì cũng lộn xộn. Tình ngay lý gian này, muốn nói anh không nhìn lén những bức tranh này, chính anh cũng chẳng tin được.

Tính toán một chút, phát hiện thì cứ phát hiện vậy. Trước dọn dẹp lại cái đã, miễn cho bị ướt, lát nữa gọi điện nói một tiếng với Cao Vũ Sanh sau.

Bức tranh nằm trên cùng là một bức vẽ trời sao, vẽ cực kỳ đẹp. Cũng không phải là cực kỳ xuất sắc giống mấy hoạ sĩ nổi tiếng thế giới, cũng không phải là miêu tả "Hoạ Đấu" rớt xuống, bức tranh này nhìn giống bầu trời đêm mà khi đó bọn họ còn nhỏ ở trên nóc nhà nhìn lên. Trên tấm màn đen trong trẻo, có đầy sao khó thể đếm hết trải trên đó, sáng tối khác nhau, to nhỏ đủ loại. Nhìn xuống phía dưới, là tán cây rậm rạp và một bàn tay nhỏ bé chỉ lên bầu trời đầy sao.

Bức thứ hai, là một rừng cây. Cánh rừng mọc rậm rạp đầy bụi cây, cành lá héo úa phủ đầy mặt đất. Dưới gốc của một cái cây không thẳng lắm, dùng cành cây, xếp thành một cái vòng nhỏ hẹp, bên trong là một con gà lông cực mướt.

Bức thứ ba, là một mảnh đất bằng phẳng, có mấy bé trai mặc quần áo bẩn thỉu rách rưới, đứng thành một vòng chơi đập thẻ. Trong đó có một đứa bé rất khác với xung quanh, cậu bé đó rất trắng, sạch sẽ hơn mấy đứa xung quanh. Dường như đứa bé đó đã thắng, đang giơ tay lên hoan hô, ánh mắt lại nhìn về phía ngoài, cũng chính là nhìn về phía người vẽ tranh.

…

Đây là cuộc sống trong thôn của anh và Thiên Tứ. Địch Thần chưa từng nhớ kỹ đến thế, bây giờ nhìn lại thấy rất thú vị. Đằng sau tranh còn có ghi ngày, là vẽ lúc hai năm trước, khó có thể tin được sao em ấy lại có thể nhớ kỹ đến thế.

Xếp xong từng cái cất về chỗ cũ, thoáng nhìn qua bìa kẹp tranh bên cạnh. Cái này nhìn qua hơi cũ, bên ngoài có ghi năm, là Vũ Sanh vẽ lúc 12 tuổi.

Con nít vẽ vời, chắc không phải là bí mật gì đâu nhỉ? Lòng Địch Thần ngưa ngứa khó nhịn, tìm cho mình một cái cớ, vươn ma trảo về phía bìa kẹp tranh cũ kia.

Tranh ở trong đây, cách vẽ rõ ràng non nớt hơn rất nhiều, hầu hết cũng không vẽ màu, chỉ dùng bút máy phác hoạ. Mà nội dung trong tranh…

Bức thứ nhất, mấy thằng nhóc chơi đập thẻ trên đất.

Bức thứ hai, trong bụi cây rậm rạp trong rừng, có một con gà nhỏ.

…

Toàn bộ tranh trong giá vẽ, giống y như đúc với tranh trong bìa kẹp tranh. Chỉ là cách vẽ không giống nhau, chi tiết không khớp nhau.

Địch Thần ngây người, lại lấy một bìa kẹp tranh khác ra xem, bìa kẹp tranh năm 14 tuổi, giống nhau như đúc; bìa kẹp tranh năm 16 tuổi, cũng giống nhau như đúc.

Người này, cách mỗi một năm, lại vẽ tất cả bức tranh lại một lần nữa. Mà tất cả bức tranh, đều ghi lại cuộc sống trong thôn của hai bọn họ. Giống như sợ mình sẽ quên mất, lại cứ vẽ đi vẽ lại, cứ mỗi lần vẽ lại là lại tăng thêm chi tiết.

"Thích ca ca như thế sao." Địch Thần ôm ngực, thấy hành động này đáng yêu không gì sánh được, nhưng lại cũng khiến lòng người xót xa.

Lại lần nữa cất hết tập tranh, Địch Thần lấy điện thoại ra, chuẩn bị nói với Vũ Sanh một tiếng, mình đã không cẩn thận bước vào căn phòng vẽ tranh này. Bấm gọi, ánh mắt lại liếc về bức tranh còn chưa hoàn thành trên giá vẽ, miệng từ từ mở to.

Đó là một bức tranh có màu sắc rực rỡ, khung nền là một tấm vải mềm mại, trên đó có một người đàn ông trần trụi. Không sai, là một người đàn ông trần trụi! Cơ thể thon dài trắng nõn, hơi cong lên, cơ thể xinh đẹp hơi căng thẳng, vẻ mặt giống như đau khổ lại cũng giống như vui sướng.

Bức tranh này vẽ đến vô cùng tuyệt đẹp, chỉ mới hoàn thành nửa người trên thôi mà suýt nữa là khiến Địch Thần cứng luôn, chỉ là nếu mặt của người trong tranh không phải là anh…

"Nhóc thúi, thảo nào vẫn không cho mình bước vào căn phòng này, không ngờ còn dám lén vẽ tranh sếch của ca ca hả?" Địch Thần bị tức đến cười, nói thẳng lời trong lòng ra.

"… Ca ca?"

Không biết điện thoại đã được bắt khi nào.

Địch Thần nghẹn một chút: "Khụ, ừm thì, lúc nãy có một con mèo hoang chạy vào phòng vẽ tranh, anh vào bắt mèo."

"Cạch cạch." Cửa mở ra từ bên ngoài, vậy mà Cao Vũ Sanh đã vào nhà, để điện thoại bên tai, đứng ở cửa phòng vẽ tranh nhìn anh: "Cái đó là tác phẩm nghệ thuật, chứ không phải tranh sếch."

Âm thanh truyền đến từ cả không khí và điện thoại, hiệu quả gấp đôi, khiến Địch Thần đứng đực người tại chỗ.

Hai người đều có chút ngượng ngùng. Cũng không biết người tự tiện xông vào cấm địa và người trộm vẽ tranh sếch, ai lúng túng hơn ai.

"Nếu ca ca đã thấy được bức tranh này, nhà này cũng không còn chỗ nào không thể vào nữa."

"Tranh thì tranh, chỗ nào em cũng thấy hết rồi, chẳng sợ em vẽ."

Câu nói của hai người vang lên cùng lúc, ngẩng đầu đối diện nhau, lập tức cùng cười rộ lên. Địch Thần đi đến, ôm Cao tổng đang đỏ bừng tai vào lòng: "Chậc, thích anh như thế sao, hôn nhẹ sờ sờ trên giường còn chưa đủ, còn phải vẽ ra nhớ lại mùi vị sao? Nếu không thì cho em chụp mấy tấm hình, lưu trong điện thoại được không?"

Cao Vũ Sanh nghe nói như thế, mắt sáng rực lên: "Có thể chứ?"

"Đương nhiên không thể!" Địch Thần cóc đầu hắn, "Lỡ hôm nào làm mất điện thoại thì sao?"

"Anh mới vừa nói mà." Cao Vũ Sanh từ từ ôm chỗ bị cóc, tủi thân nói.

Địch Thần nhịn không được cười ha ha, giơ tay lên xoa cái đầu tinh anh của Cao tổng thành ổ gà. Cao Vũ Sanh cũng không giận, đội cái đầu ổ gà đi đến sắp lại tập tranh trên giá sách: "Ca ca xem qua mấy cái này rồi à?"

"Chưa…" Địch Thần chột dạ nhìn trần nhà.

Cao Vũ Sanh nhướng mày, tiện tay cầm một tập tranh ra: "Em vẽ những bức tranh này lúc còn nhỏ, lúc bệnh nghiêm trọng nhất, phải dựa vào những bức tranh này mới chống đỡ nổi. Em nghĩ, chỉ cần không quên đi những chuyện này, rồi sẽ có ngày tìm được anh."

Dựa vào chút ấm áp duy nhất, mới khiến cho hắn chống được trời đông giá rét của chứng tự kỷ. Cố chấp như thế đối với một ca ca không có chút máu mủ, nếu như đổi lại là một người khác, chắc chắn sẽ nghĩ hắn mắc bệnh thần kinh. May là, đối phương là Địch Thần, là Tinh Tinh ca ca cũng xem hắn là duy nhất.

Địch Thần thở dài, giơ tay lên vuốt cái đầu chíp bông gọn gàng lại: "Sau này không cần vẽ nữa, nghĩ muốn hồi ức nào thì bây giờ ca ca tạo ra cho em."

"Vậy, em muốn hồi ức chụp ảnh không mặc quần áo." Vẻ mặt Cao Vũ Sanh thành thật nói.

“Hở? Hếch mũi lên mặt đúng không, anh thấy da em hơi ngứa rồi đó.”

“...”

Phẫu thuật xong, Địch Mông Mông khôi phục thành một đứa trẻ bình thường, lái xe Maserati về nhà từ nhà trẻ. Một đường lái đến phòng khách, tháo kính râm trẻ em khốc suất cuồng bá duệ xuống, tiêu sái xuống xe. Ngẩng đầu liền nhìn thấy cậu và vợ nhà cậu đang chơi trò hôn nhẹ trong phòng vẽ tranh, lập tức lại đeo kính râm lên.

Địch đại vương thở dài, đi tìm bạn nhỏ nhà bên cạnh đua xe. Có khát vọng mới làm được minh quân, nhưng mà cung Đại Minh đã biến thành suối rượu rừng thịt, không thích hợp với trẻ em, quả nhân chỉ có thể tạm thời tránh đi. Than ôi!

/Hết phiên ngoại/

/// TOÀN VĂN HOÀN ///

Cuối cùng cũng hoàn bộ này rồi, nhiều lúc chỉ muốn bỏ ngang vì quá lười, nhưng dầu gì cũng đi đến đích rồi ha ha.

Cám ơn mọi người đã đồng hành với mình!

Hẹn gặp lại ở hố khác.

PS: Có thể mình sẽ hốt bộ “Dùng Răng Thành Danh” của Chim Xanh. Cơ mà phải đợi đọc vài chương xem sao đã (Đợi hoài chưa thấy bả đăng chương nào).

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/ve-si-tam-thoi